Sau Khi Chết Tôi Trở Thành Mèo

của

Bạn Thời Thơ Ấu

DTV EBOOK

Hỉ Thủy Mộc

Sau Khi Chết Tôi Trở Thành Mèo Của Bạn Thời Thơ Ấu

Hỉ Thủy Mộc

DTV EBOOK

Đô Thị,Đam Mỹ,Trọng Sinh,Hài Hước,Sủng

Khương Hành sống vô tư lự suốt 18 năm, cho đến khi đột ngột bị báo tin rằng cậu chính là "giả thiếu gia" bị tráo đổi từ nhỏ. Vốn là cậu chủ quý giá của nhà họ Giang, trong nháy mắt cậu trở thành một kẻ mồ côi không nơi nương tựa.

Chưa kịp hoàn hồn trước tin tức này, một chiếc xe tải mất lái lật ngang, đè chết cậu ngay tại chỗ.

Lần nữa mở mắt ra, cậu phát hiện mình không chỉ xuyên đến bốn năm sau, mà còn biến thành một con mèo hoang.

Một con mèo mới cai sữa hơn một tháng, lại mắc bệnh nặng, có thể chết bất cứ lúc nào.

Khương Hành giơ lên bàn chân lông xù của mình, ngơ ngác nhìn gió cuốn qua, "..."

Làm mèo kiểu gì bây giờ?

Không có chút kinh nghiệm sinh tồn nào, Khương Hành sau khi tự biến mình thành một con mèo xám xịt, bẩn thỉu mới hạ quyết tâm tìm một người "ngốc nhiều tiền" để lừa mà sống.

Thế là cậu lẻn vào trường đại học mà trước khi chết cậu đã đăng ký thi vào.

Giữa đám đông, cậu nhìn thấy Lục Nghi Xuyên – người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của mình.

Chú mèo nhỏ bẩn thỉu lao ra khỏi bụi cỏ, đâm sầm vào giày của Lục Nghi Xuyên, sau đó mềm nhũn ngã ra đất, bộ dáng "tông xe lừa gạt" rõ ràng không thể lầm được.

Lục Nghi Xuyên vốn định rời đi, nhưng khi nhìn vào đôi mắt sáng rực như tinh tú của con mèo nhỏ, anh dừng lại một chút, chậm rãi ngồi xuống, đầu ngón tay chạm nhẹ vào trán nó, giọng nói vẫn trầm ấm như thường, "Em muốn đi với anh không?"

"Meo~"

Tấm vé ăn hạng sang, kích hoạt!

Lục Nghi Xuyên, nghiên cứu sinh năm hai ngành Triết học của Đại học A, nam thần công nhận của cả trường, danh tiếng tốt đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Anh luôn điềm đạm lý trí, đối xử với tất cả mọi người bằng sự kiên nhẫn và lịch thiệp, tác phong không có chút tì vết nào.

Bao nhiêu năm qua, số người tỏ tình với anh, dù nam hay nữ, đếm không xuể, nhưng anh chưa từng đồng ý ai.

Có người tò mò: "Anh ấy thích kiểu người thế nào nhỉ?"

Người đàn ông ngước nhìn bầu trời, mặt trời chói chang khiến đôi mắt đau nhức.

Anh mỉm cười, nói: "Giống như mặt trời vậy."

Chỉ tiếc rằng, mặt trời của anh đã vĩnh viễn chìm xuống đáy biển vào năm anh 20 tuổi.

Từ đó,

Thế giới không còn chút ánh sáng nào.

Khương Hành cảm thấy làm mèo của Lục Nghi Xuyên là quyết định đúng đắn nhất cuộc đời cậu.

Người đàn ông này chưa từng hạn chế sự tự do của cậu, thức ăn mèo đầy đủ, pate có thể ăn thỏa thích, cậu có thể lang thang bên ngoài vài ngày mà không bị ai phát hiện.

Cho đến khi Lục Nghi Xuyên đột nhiên nhập viện. Khi tỉnh lại, anh buộc một sợi dây đỏ lên cổ cậu, và từ đó, mọi thứ thay đổi.

Cửa sổ lúc nào cũng mở rộng nay bị đóng kín. Người đàn ông thường xuyên không về nay gần như ở trong ký túc xá 24/7.

Cậu thấy bí bách, anh liền dắt cậu đi dạo. Cậu thấy ký túc quá chật, anh lập tức dọn vào biệt thự lớn hơn...

Chỉ cần cậu rời khỏi tầm mắt Lục Nghi Xuyên hơn mười phút, anh luôn có thể tìm thấy cậu một cách chính xác.

Anh cầm trong tay hộp pate yêu thích nhất của cậu, đáy mắt trầm xuống, khó đoán.

"Nhung Nhung, về nhà thôi."

Khương Hành: QAQ

Cậu cũng không muốn về đâu, nhưng mà... có pate mà!!

Lưu ý: Công (Lục Nghi Xuyên) không có tam quan đúng đắn, không phải người tốt.

Thể loại: Hiện đại, tình yêu độc nhất, duyên trời định, thanh mai trúc mã, trọng sinh, thú cưng đáng yêu.

Nhân vật chính: Khương Hành, Lục Nghi Xuyên
Nhân vật phụ: Khác

Khác:

Một câu tóm tắt: Đừng có meo meo với tôi!

Thông điệp: Luôn hướng về phía trước.

Mục lục

- Chương 1: Chương 1
- Chương 2: Chương 2
- Chương 3: Chương 3
- Chương 4: Chương 4
- Chương 5: Chương 5
- Chương 6: Chương 6
- Chương 7: Chương 7
- Chương 8: Chương 8
- Chương 9: Chương 9
- Chương 10: Chương 10
- Chương 11: Chương 11
- Chương 12: Chương 12
- Chương 13: Chương 13
- Chương 14: Chương 14
- Chương 15: Chương 15
- Chương 16: Chương 16
- Chương 17: Chương 17
- Chương 18: Chương 18
- Chương 19: Chương 19
- Chương 20: Chương 20
- Chương 21: Chương 21
- Chương 22: Chương 22
- Chương 23: Chương 23
- Chương 24: Chương 24
- Chương 25: Chương 25
- Chương 26: Chương 26
- Chương 27: Chương 27
- Chương 28: Chương 28
- Chương 29: Chương 29
- Chương 30: Chương 30
- Chương 31: Chương 31
- Chương 32: Chương 32

- Chương 33: Chương 33
- Chương 34: Chương 34
- Chương 35: Chương 35
- Chương 36: Chương 36
- Chương 37: Chương 37
- Chương 38: Chương 38
- Chương 39: Chương 39
- Chương 40: Chương 40
- Chương 41: Chương 41
- Chương 42: Chương 42
- Chương 43: Chương 43
- Chương 44: Chương 44
- Chương 45: Chương 45
- Chương 46: Chương 46
- Chương 47: Chương 47
- Chương 48: Chương 48
- Chương 49: Chương 49
- Chương 50: Chương 50
- Chương 51: Chương 51
- Chương 52: Chương 52
- Chương 53: Chương 53
- Chương 54: Chương 54
- Chương 55: Chương 55
- Chương 56: Chương 56
- Chương 57: Chương 57
- Chương 58: Chương 58
- Chương 59: Chương 59
- Chương 60: Chương 60
- Chương 61: Chương 61
- Chương 62: Chương 62
- Chương 63: Chương 63
- Chương 64: Chương 64
- Chương 65: Chương 65
- Chương 66: Chương 66
- Chương 67: Chương 67
- Chương 68: Chương 68

- Chương 69: Chương 69
- Chương 70: Chương 70
- Chương 71: Chương 71
- Chương 72: Chương 72
- Chương 73: Chương 73
- Chương 74: Chương 74
- Chương 75: Chương 75
- Chương 76: Chương 76
- Chương 77: Chương 77
- Chương 78: Chương 78
- Chương 79: Ngoại truyện 1
- Chương 80: Ngoại truyện 2
- Chương 81: Ngoại truyện 3

Chương 1: Chương 1

Cậu một miếng, Đại Hoàng một miếng.

Đại Hoàng một miếng, cậu hai miếng.

……

Sau cơn mưa, không khí mờ ảo trong làn sương mỏng, mặt đất ướt sũng, con hẻm nhỏ tối tàn trong khu ổ chuột lầy lội và nhếch nhác. Một chú mèo con gầy gò ngậm chặt miếng bánh quy vừa lôi ra từ đống rác, nhảy xuống đất một cách vững vàng.

Khương Hành tìm một chỗ sạch sẽ rồi đặt chiếc bánh quy xuống. Cậu cúi đầu, tỉ mỉ đếm lại một lần nữa.

Một, hai, ba, bốn, năm…

Tổng cộng năm miếng!

Cậu dùng móng vuốt cào nhẹ, rồi lại phân chia lại lần nữa.

Cậu một miếng, Đại Hoàng một miếng.

Đại Hoàng một miếng, cậu hai miếng.

Vừa đủ năm miếng!

Cậu đúng là một chú mèo công bằng và chính trực.

Mấy ngày nay trời mưa liên tục, những con mèo khác chẳng buồn lảng vảng quanh bãi rác ẩm ướt này, nhưng cậu đã kiên trì

chờ đợi suốt nửa tiếng và cuối cùng cũng kiếm được hộp bánh quy này.

Bánh sạch sẽ, chưa hết hạn, chỉ bị ăn mất một miếng.

Dù nó có vị mù tạt kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Khương Hành cảnh giác nhìn xung quanh.

Tốt, không có kẻ thù, cũng chẳng có con người mang ác ý.

Cậu há miệng cắn lấy chiếc bánh quy, bốn chân lạch bạch chạy về nhà.

Môi trường ở khu ổ chuột rất tệ, mặt đường gập ghềnh đầy vũng nước đọng sau cơn mưa.

Khương Hành phải vất vả lắm mới tránh được những vũng nước ấy.

Khi đến bên một vũng nước rộng nửa mét, cậu bất giác dừng lại, cúi đầu nhìn bóng mình dưới nước.

Một con mèo gầy trơ xương chẳng khác gì chuột, lông lá bẩn thỉu, đen kịt. Cái đuôi lơ lửng giữa không trung bị cháy mất một đoạn lông, trụi lủi, trông lại càng giống chuột hơn.

Miệng cậu ngậm hộp bánh quy gần bằng kích thước cơ thể mình, đôi mắt to tròn giấu sau chiếc hộp, nhưng xung quanh mắt toàn là vết bẩn, nhìn cứ như bị lang ben.

Vừa xấu vừa bẩn.

Khương Hành ngậm bánh quy, than thở trong lòng.

Ôi! Nhân vật chính trong tiểu thuyết tái sinh đều có bàn tay vàng, hệ thống hỗ trợ, đấm phản diện, đá nhân vật chính cũ, bước lên con đường huy hoàng.

Còn cậu thì sao? Vừa mở mắt đã biến thành một con mèo con chưa dứt sữa được hơn một tháng, đã vậy còn bị bọn trẻ con nghịch ngợm bắt được, dùng bật lửa đốt mất nửa cái đuôi. Xấu xí đến mức không xin được đồ ăn, lục thùng rác cũng không tranh nổi với mấy con mèo khác, sống kiếp đáy xã hội một cách đúng nghĩa.

Tí tách!

Những hạt mưa lại rơi xuống vũng nước, làm mờ đi hình ảnh khốn khổ của Khương Hành.

Lại mưa rồi.

Khương Hành nhanh chóng thu lại suy nghĩ, tiếp tục ngậm bánh quy lạch bạch chạy về.

So với cái chết, có lẽ trở thành một con mèo hoang bẩn thỉu cũng không phải điều gì quá khó chấp nhận.

Chân cậu ngắn, dù có cố chạy nhanh đến đâu cũng không thể nhanh bằng cơn mưa xuân tháng Ba.

Tiếng sấm mơ hồ vang lên trên bầu trời, Khương Hành đành cắn bánh quy, núp vào một góc tường tránh mưa.

Cậu đặt bánh quy xuống, đảo mắt nhìn xung quanh xem có con mèo nào khác không. Đến khi chắc chắn không có ai, đôi tai căng thẳng mới dần thả lỏng.

Cậu thu chân lại, ngồi tựa vào cửa kính.

Bên trong cửa kính là một cửa hàng tạp hóa, ông chủ là một gã đàn ông to béo, đeo sợi dây chuyền mạ vàng quanh cổ, trông không dễ chọc vào.

Khương Hành quan sát hắn, thấy hắn chỉ liếc mình một cái rồi lại quay về chơi game chán chường.

Cậu lặng lẽ thở phào.

Xem ra hắn sẽ không làm khó một con mèo hoang chỉ muốn trú mưa.

Dù sao thì, những người sống ở khu ổ chuột này đều là kẻ không biết ngày mai có còn bữa cơm hay không, ai mà có dư lòng tốt để giúp một con mèo hoang bẩn thỉu?

Không đá cậu vài cú để xả giận đã là nhân từ lắm rồi.

Mưa càng lúc càng lớn, màn sương xám phủ kín bầu trời, không khí tràn ngập hơi lạnh.

Khương Hành không nhịn được mà hắt hơi.

Cậu giơ móng vuốt dụi mũi, nhìn những giọt mưa rơi xuống, mơ hồ nghĩ:

Mèo có bị cảm không nhỉ?

Một chiếc taxi dính đầy bùn nước dừng lại trước tiệm tạp hóa, một người đàn ông bước xuống.

Khương Hành vội né sang một bên để nhường đường.

Người đàn ông mua một bao thuốc, đứng tựa vào quầy hàng tán gẫu với ông chủ.

Khương Hành cứ ngồi đó lặng lẽ nghe, mong sao cơn mưa sớm tạnh. Dù sao từ đây về nơi Đại Hoàng trú ẩn, với tốc độ của cậu cũng phải mất hai mươi phút.

Cậu không muốn gặp mấy con mèo khác.

Dù sao thì, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng hạ gục một con mèo con chưa dứt sữa.

Nghĩ đến đây, lòng cậu lại tràn ngập ai oán.

Đều là mèo cả, sao lại phải đấu đá lẫn nhau!

Tài xế tán gẫu vài phút, hút xong điếu thuốc rồi tiện tay ném đầu lọc xuống đất, xoay người lái xe đi.

Chờ tài xế rời đi, ông chủ cũng không chơi game nữa. Hắn bật tivi lên, rồi quay người lấy một cây xúc xích trên kệ hàng.

Hắn xé vỏ bao, cây xúc xích lăn đến trước mặt Khương Hành, lấm bẩn vì dính đất.

"Ăn đi."

Khoảnh khắc ấy, Khương Hành như thấy sợi dây chuyền vàng trên cổ ông chủ tỏa ra ánh sáng Phật quang rực rỡ.

Cậu ngồi xuống bên cây xúc xích, không kịp chờ mà cắn một miếng to.

Suýt nữa thì rơi nước mắt như một gã đàn ông mạnh mẽ.

So với mấy thứ chẳng biết gọi tên mà cậu từng bới được trong bãi rác, cây xúc xích lấm bẩn này chẳng khác nào sơn hào hải vị!

Thịt! Là thịt đó!

Dù có làm từ chuột chết thì nó cũng là thịt!

Cậu cúi đầu ăn đến rưng rưng nước mắt, trong khi tiếng phát thanh viên nữ trên tivi vang lên hòa với tiếng mưa rơi.

"Hôm nay là ngày Kinh Trập, sấm xuân bắt đầu nổi lên, những sinh vật ngủ đông suốt cả mùa đông nay cũng bừng tỉnh, vạn

vật đâm chồi nảy lộc..."

Sáng sớm, sương mù mỏng manh len lỏi vào quán cà phê, phủ một lớp hơi nước mờ ảo lên tấm kính sạch sẽ, làm nhòe đi khung cảnh bên trong.

Cạch!

Tiểu Lưu giơ tay, mặt không cảm xúc tắt bản tin buổi sáng, giọng nói ngọt ngào của phát thanh viên lập tức ngừng bặt. Cậu kết nối điện thoại với Bluetooth, bật nhạc.

Giai điệu nhẹ nhàng chảy tràn khắp quán, cậu buộc tạp dề làm việc, mở cửa.

Bên ngoài, mưa rơi tí tách. Đối diện quán là một con sông, những cành liễu bên bờ đung đưa theo gió, sắc xanh mềm mại ngấm trong mưa xuân, mang theo hơi thở tươi mới đầy sức sống.

Tiểu Lưu xoa hai tay lạnh cóng, nhón chân xoay tấm bảng Đóng cửa thành Đang mở cửa.

Vừa quay đầu lại, cậu đã thấy Lục Nghi Xuyên cầm ô bước tới.

Người đàn ông ấy cao gầy, khoác chiếc áo khoác đen, làm bàn tay cầm ô của anh trông trắng ngần như ngọc. Ánh mắt anh rũ xuống, hờ hững, như thể chẳng chứa đựng điều gì.

Tiểu Lưu hà hơi vào tay, chào anh.

"Lục ca."

Lục Nghi Xuyên ngước lên, ánh mắt chạm vào cậu thì nét lơ đãng liền tan biến, thay vào đó là sự dịu dàng.

"Xin lỗi, tôi đến muộn rồi."

Anh có một gương mặt trông có vẻ xa cách, nhưng tính tình lại vô cùng hiền hòa. Dù chỉ mới làm việc cùng nhau vài ngày, Tiểu Lưu đã cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều.

"Không muộn đâu, vẫn chưa đến giờ làm mà. Là tôi tới sớm thôi."

Lục Nghi Xuyên đến trước cửa quán, gấp ô lại, nước mưa theo đầu ô nhỏ xuống, bắn tung trên sàn khô ráo như một đóa pháo hoa.

Anh rũ mắt, khẽ giẫm lên những giọt nước rồi bỏ ô vào giỏ đặt trước cửa.

Quán cà phê này nằm ngay bên cạnh khu đại học, đối diện là phong cảnh hữu tình ven sông, giá cả dĩ nhiên cao hơn hẳn.

Đi kèm với mức giá đắt đỏ là dịch vụ chất lượng cao, công việc mỗi ngày đều tỉ mỉ và rắc rối.

Theo thường lệ, Tiểu Lưu vào hậu trường kiểm tra nguyên liệu, còn Lục Nghi Xuyên ở quầy tiếp khách và rửa ly.

Ly vốn đã rửa sạch, nhưng ông chủ là người theo chủ nghĩa hoàn hảo, yêu cầu họ phải rửa lại một lần nữa trước giờ làm.

Hầu hết nhân viên đều làm qua loa, chỉ có Lục Nghi Xuyên lần nào cũng rửa lại cẩn thận.

Nước lạnh đầu xuân rơi trên mu bàn tay anh, bọt xà phòng nổi lên rồi nhanh chóng bị cuốn đi.

Người đàn ông cúi đầu, đầu ngón tay thon dài lướt nhẹ qua thành ly, động tác tỉ mỉ. Bản nhạc du dương vang lên bên tai anh.

"Bao nhiêu mùa thu

Bao nhiêu mùa đông

Tôi gần như đã được chữa lành..."

Lục Nghi Xuyên tắt nước, đặt chiếc ly vào tủ khử trùng. Giọng hát trong trẻo của nam ca sĩ vọng ra từ chiếc loa.

Đinh đoong!

Chiếc chuông gió trước cửa khẽ vang lên, hai cô gái rụt rè bước vào.

Lục Nghi Xuyên vứt khăn giấy vào thùng rác, mỉm cười:

"Chào quý khách, hai bạn muốn dùng gì ạ?"

Hai cô gái nhìn chằm chằm vào anh, hiển nhiên mục đích không phải chỉ là uống cà phê. Họ đẩy qua đẩy lại nhau một lát, cuối cùng một cô lấy hết can đảm bước lên.

"Ơm... chào anh, em... em có thể xin WeChat của anh không?"

Lục Nghi Xuyên thoáng dừng lại, ánh mắt lướt qua cô gái đang ngại ngùng nhìn mình.

Một khuôn mặt rất xinh đẹp – gương mặt trái xoan, đôi mắt to, thần thái vừa e lệ vừa đáng yêu.

Khóe môi người đàn ông hơi nhếch lên, giọng điệu ôn hòa.

"Xin lỗi."

Cô gái không ngờ anh lại từ chối dứt khoát như vậy, "Hay là anh..."

Không đợi cô nói xong, Lục Nghi Xuyên đã hỏi:

"Em muốn gọi gì không?"

Cô gái cắn môi, rõ ràng có chút không cam lòng.

Cô lấy từ trong túi ra một mảnh giấy, đặt lên quầy:

"Đây là số liên lạc của em, anh có thể suy nghĩ thêm."

Nói xong, cô kéo bạn mình chạy mất.

Tiểu Lưu từ phía sau ôm theo túi cà phê ra ngoài, nhìn theo bóng lưng hai cô gái, cảm thán:

"Lục ca à, anh tuyệt tình quá đấy! Mới đi làm chưa được bao lâu mà số người xin WeChat của anh đếm không xuể rồi."

Lục Nghi Xuyên cười khẽ, không nói gì.

Tiểu Lưu lại nói:

"Tôi thấy cô gái đó xinh thế cơ mà, sao anh không động lòng?"

Lục Nghi Xuyên cúi mắt, tiện tay ném mảnh giấy trên quầy vào thùng rác, ấn xà phòng, xoay người rửa tay.

Như thể thứ đó rất bẩn vậy.

Sau lưng anh, Tiểu Lưu lại hỏi:

"Mà anh thích kiểu người như thế nào?"

Lục Nghi Xuyên rút khăn giấy lau tay, vẻ mặt điềm tĩnh, giọng điệu lười biếng, như thể đang đối phó với một câu hỏi phiền phức từ đồng nghiệp.

"Nếu phải nói ra một tiêu chuẩn..."

Anh ngừng một chút, khẽ cười.

"Chắc là hoạt bát, đáng yêu đi."

Chương 2: Chương 2

"Nói đến cái đêm gió lớn trăng mờ, âm phong gào thét, ruồi nhặng bu kín bãi rác ấy..."

"Lúc đó tôi chỉ thấy mình 'bốp' một cái tung một cú đá thẳng chân trái, rồi 'bốp' một cái nữa quét một cú đá vòng chân phải. Con Mãnh Hổ kia bị tôi đánh cho thua tan tác, cuối cùng chạy bán sống bán chết! Thế là tôi đã giành lại được cây xúc xích này từ tay bọn mèo!"

Trong con hẻm nhỏ chật hẹp, ở góc sâu nhất chỉ có mấy tấm bìa cứng bẩn thỉu lót tạm lên nền đất, mái hiên phía trên miễn cưỡng che được phần nào cơn mưa rả rích.

Khương Hành đi vòng quanh chỗ bìa cứng một vòng, sau đó đẩy nửa cây xúc xích còn lại vào trong.

"Đây là chiến lợi phẩm mà tôi liều mạng mới có được, nửa còn lại cho cậu đấy."

Chú mèo con ngẩng đầu lên, hào phóng vô cùng.

Nói xong, cậu lại kéo ra một cái bánh quy bị cắn dở từ nãy đến giờ.

"Cái bánh này tôi cũng tìm được đấy, sạch sẽ, không quá hạn đâu, chỉ là mùi hơi lạ thôi."

Trong góc, một chú mèo cam gầy gò nằm trên mấy tấm bìa cứng, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm vào Khương Hành.

Thấy trên người cậu không có vết thương nào, nó mới cúi xuống cắn một miếng xúc xích.

Lứa tuổi này của mèo con vốn là lúc thích chạy nhảy nghịch ngợm, bình thường dù con mèo cam có im lặng không nói lời nào, cậu cũng có thể tự lẩm bẩm cả ngày.

Nhưng hôm nay không biết sao, Khương Hành mới nói một lúc mà giọng dần nhỏ lại.

Mèo cam liếc nhìn cậu, chỉ thấy con mèo con lấm lem bẩn thỉu đang nằm bên cạnh mình, trông có vẻ ủ rũ.

Nó dừng lại, hỏi cậu:

"Sao vậy?"

Khương Hành nhìn những giọt mưa rơi từ mái hiên xuống, vẫy vẫy đuôi. Thấy phần đuôi cụt của mình còn bị cháy nham nhở, cậu ghét bỏ nhét luôn nó xuống dưới mông.

"Không có gì đâu..."

Cậu gục đầu xuống nền đất, tai cụp xuống theo từng hơi thở dài.

"Tôi nói thật với cậu nhé, thực ra chẳng có trận chiến nào giữa tôi với con Mãnh Hổ cả. Cây xúc xích là một người đàn ông tốt bụng ném cho tôi, còn bánh quy là tôi bới được trong đống rác."

"Đại Hoàng, tôi vô dụng quá... Cậu vì cứu tôi mà gãy chân, vậy mà tôi ngay cả chăm sóc cậu cũng không làm nổi."

Mèo cam im lặng, nghiêng đầu li.ếm lông cho mèo con. Nhưng không biết cậu lăn lộn thế nào mà lông lại bẩn đến mức này, nó li.ếm hồi lâu mà chẳng thấy sạch hơn, ngược lại còn càng li.ếm càng đen.

Mèo cam trầm mặc một lúc lâu.

Khương Hành: "He he."

Cậu xấu hổ lùi lại một chút.

Lúc mới đến đây, cậu chưa bẩn thế này. Bọn trẻ con nghịch ngợm kia đã từng đốt đuôi cậu bằng bật lửa, may mà được mèo cam cứu.

Sau đó, cậu bị đám nhóc đó ghi thù.

Nhưng cậu thông minh hơn rồi, vừa thấy chúng là chạy ngay. Cậu nhỏ, chỉ cần chui vào một cái hốc nào đó là không ai tìm thấy.

Thế nhưng bọn trẻ đó cũng khôn ra, bắt đầu dùng đồ ăn để nhử cậu.

Khương Hành không ngốc đến mức bị lừa dễ dàng. Cậu biết rõ có bẫy, nhưng thời gian đó cậu thực sự không tìm được đồ ăn nào.

Dù biết nguy hiểm, nhưng cậu vẫn đánh liều một phen.

May mắn là cậu chạy thoát khỏi vòng vây, nhưng lại bị đổ một thứ nước bẩn không biết từ đâu ra. Dù cậu cố gắng thế nào cũng không rửa sạch được.

Thế là cậu chính thức trở thành con mèo bẩn nhất khu phố.

Cảm giác chán nản đến đột ngột và đi cũng đột ngột. Khương Hành lật người đứng dậy, nhấc chân đạp vào vũng nước gần đó, cố rửa sạch cái chân đen thui của mình.

Đáng tiếc là không có tác dụng gì cả.

Mưa nhỏ dần, màn đêm bao trùm, con hẻm chìm trong bóng tối. Xa xa, những tòa nhà dân cư thi thoảng lóe lên một tia sáng từ ô cửa sổ.

Mèo cam ăn xong xúc xích, lại ăn thêm một miếng bánh quy, rồi ra vũng nước gần đó uống ít nước, sau đó trở về chỗ cũ nằm xuống.

Nó cần rất nhiều thời gian để tĩnh dưỡng, chờ chân lành lại.

Chú mèo con vừa cai sữa lại trở về bộ dạng nghịch ngợm, ngồi bên cạnh nó bới đá chơi.

Vừa chơi vừa vẽ ra tương lai:

"Đợi tôi tìm được người thân rồi, tôi sẽ đưa cậu về biệt thự ở! Mỗi ngày có thịt khô và pate ăn mãi không hết, thích ăn gì có ăn nấy, thích ngủ ổ to bao nhiêu cũng có ổ to bấy nhiêu!"

Từ khi được cứu, ngày nào mèo con cũng nói như vậy, mèo cam đã nghe quen rồi.

Nó vẫy vẫy đuôi trong đêm đen, hỏi Khương Hành:

"Người thân của cậu là ai? Mẹ cậu sao? Bà ấy không phải mèo hoang à?"

Khương Hành dừng lại, giọng nói vẫn vui vẻ như cũ.

"Không phải, để tôi nói cho cậu một bí mật này nhé..."

Đôi tai nhỏ dựng lên, trong bóng tối, đôi mắt tròn xoe lấp lánh.

"Tôi là một con người!"

Mèo cam dừng lại, cúi đầu li.ếm vết thương trên chân, đã quá quen với mấy lời này của cậu.

"Tôi thực sự là con người mà! Lúc đó tôi đang ngồi trên xe ngon lành, đột nhiên có một chiếc xe tải lao tới— 'bốp' một phát, tôi bị đè bẹp dí!"

"Tôi cứ tưởng mình chết chắc rồi, ai ngờ vừa mở mắt ra, tôi đã thành một con mèo!"

Mèo cam li.ếm chân xong thì đẩy phần bánh quy ăn dở về phía Khương Hành.

Trời xuân vẫn còn se lạnh, càng về đêm nhiệt độ càng giảm.

Khương Hành co mình lại bên cạnh mèo cam để sưởi ấm, há miệng cắn bánh quy.

Cắn một miếng, vị mù tạt lập tức xộc thẳng lên óc, cay đến mức nước mắt rưng rưng, nhưng cậu vẫn không nỡ nhả ra.

Dù gì thì đây cũng là đồ sạch mà!

Không phải táo thối, không phải miếng thịt đầy ruồi nhặng, cũng không phải bánh mì quá hạn...

Đàn ông con trai, chút mù tạt có là gì!

Để phân tán sự chú ý, cậu bắt đầu lải nhải kể chuyện với mèo cam.

Dù sao bây giờ cậu cũng là một con mèo, đối phương cũng là một con mèo, chẳng ai bận tâm xem lời cậu nói là thật hay giả.

"Tôi có bố mẹ, còn có một người anh trai nữa. Bố mẹ tôi đối xử với tôi rất tốt, phòng tôi từng ở rộng hơn cả con hẻm này, còn có cửa sổ kính thật lớn, lúc nào cũng sạch bóng."

"Cô giúp việc trong nhà nấu ăn cũng rất ngon, cô ấy biết làm thịt kho Đông Pha, cua giả, heo tám bảo, sườn xào chua ngọt, tôm rim, đậu hũ Tứ Xuyên, cà tím kho, thịt kho..."

Khương Hành bắt đầu kể tên món ăn, càng kể, miếng bánh quy trong miệng lại càng khó nuốt.

Hu hu... Cậu ghét vị mù tạt!

Mèo cam li.ếm cậu một cái như muốn an ủi.

"Vậy nếu cậu tìm được họ thì có thể về nhà đúng không?"

Động tác nhai của Khương Hành khựng lại.

Mèo cam lại nói: "Về rồi thì cậu có thể ăn những món này."

Khương Hành nuốt miếng bánh quy xuống, vươn móng cào cào vào vỏ hộp, phát ra âm thanh "xoẹt xoẹt".

"Về không được."

Giọng mèo con khẽ khàng: "Tôi không về được."

Mèo cam không hiểu lắm: "Tại sao lại không về được? Vì không tìm thấy đường sao?"

Khương Hành sắp xếp lại từ ngữ để mèo cam có thể hiểu.

"Họ đối xử tốt với tôi vì tôi là con họ. Nhưng bây giờ tôi là một con mèo, không còn là con của họ nữa, họ sẽ không thể đối xử với tôi như trước đây."

Mèo cam vẫn chưa hiểu.

"Vậy nếu cậu biến thành hai chân thì được đúng không?"

Khương Hành cào cào mặt đất, đôi mắt tròn xoe cụp xuống, mất đi ánh sáng ngày thường.

"Không được, bởi vì..."

Cậu dừng lại vài giây rồi mới tiếp tục: "Bởi vì dù tôi có biến thành người, tôi cũng không còn là con họ nữa."

Cậu là kẻ trộm, đã đánh cắp mười tám năm hạnh phúc của người khác.

Mèo cam vẫn không hiểu lắm, nhưng nó nhận ra tâm trạng mèo con không tốt, bèn cúi đầu tiếp tục li.ếm lông cho cậu.

Không có nỗi buồn nào mà li.ếm lông không giải quyết được.

Nếu có, thì là do chưa li.ếm đủ.

Lần này, mèo cam dùng lực hơi mạnh, Khương Hành bị li.ếm đến mức rướn cổ, suýt nữa bị đẩy ra khỏi vỏ hộp.

Cậu vội lách người tránh khỏi tình yêu nặng nề của mèo cam, an ủi nó: "Nhưng không sao, dù không có bố mẹ và anh trai, tôi vẫn còn một người bạn rất tốt."

Nói đến bạn thân, móng cậu khẽ cào mặt đất, đuôi cũng vô thức vểnh lên.

"Tôi có kể với cậu về anh ấy chưa?"

Mèo cam do dự lắc đầu.

Khương Hành lập tức ngồi ngay ngắn lại, hai mắt sáng rực.

"Anh ấy là bạn tốt nhất của tôi, chúng tôi lớn lên bên nhau, đến khi anh ấy vào đại học mới chia xa."

"Anh ấy tên là Lục Nghi Xuyên, vừa cao vừa đẹp trai, tính tình cực kỳ tốt, đối xử với ai cũng dịu dàng. Nếu tôi tìm đến anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ nuôi tôi!"

"Nhưng mà anh ấy hiền quá, không biết tôi chết rồi có bị ai bắt nạt không, cũng không biết..."

Anh ấy có buồn không.

"Vậy cậu có muốn đi tìm anh ấy không?"

Mèo cam hỏi.

Đuôi đang vểnh của Khương Hành chậm rãi hạ xuống, cúi đầu nhìn móng vuốt bẩn thỉu của mình, có chút ngượng ngùng mà dời ánh mắt đi.

"Tôi chưa nghĩ xong."

Cậu chết quá đột ngột, biến thành mèo cũng quá đột ngột, đột ngột đến mức cậu thậm chí còn chưa biết phải đối diện với họ thế nào.

Đối diện với cái chết của mình, đối diện với việc mình đã biến thành mèo, và...

Cả thân phận của mình.

Mèo cam cố gắng xâu chuỗi suy nghĩ của cậu.

"Cậu nói trước đây mình là hai chân, bây giờ biến thành mèo, không dám đi tìm anh ấy vì sợ anh ấy sợ cậu sao?"

Dù gì thì nếu Khương Hành nói với mấy con mèo khác rằng cậu là hai chân, chắc chắn chúng cũng sẽ sợ cậu.

"Anh ấy không bao giờ!" Khương Hành phản bác ngay: "Lục Nghi Xuyên dịu dàng, lương thiện, lại còn tốt tính như vậy, sao có thể sợ tôi!"

"Hơn nữa..."

Lớp giấy dưới móng vuốt của Khương Hành sắp bị cào rách.

"Chúng tôi là bạn thân nhất của nhau."

Ở một nơi khác.

Triệu Sóc cùng Lục Nghi Xuyên bước ra từ văn phòng giáo sư.

Mưa rơi suốt một tuần nay, hôm nay cuối cùng cũng tạnh. Ánh nắng chiếu nghiêng vào hành lang, bị lan can cắt thành từng mảng sáng tối.

Hai người đi dọc hành lang thì gặp một nữ sinh đang tìm Lục Nghi Xuyên.

Nữ sinh có thành tích rất tốt, được tuyển thẳng vào nghiên cứu sinh dưới trướng giáo sư của Lục Nghi Xuyên. Nếu không có gì bất ngờ, vài tháng nữa cô sẽ là sư muội của anh.

Nhưng gần đây cô đang đau đầu vì luận văn tốt nghiệp, nên mới tìm Lục Nghi Xuyên để nhờ xem giúp.

Hôm nay anh mặc một chiếc sơ mi trắng, ánh mặt trời rọi xuống gương mặt nghiêng của anh, hàng mi dài rủ xuống, ngón tay thon dài lật giở từng trang luận văn vừa in ra.

Anh đang xem luận văn.

Còn nữ sinh thì đang nhìn anh.

Lục Nghi Xuyên rất nổi tiếng ở đại học A. Gia cảnh tốt, thành tích xuất sắc, ngoại hình khỏi phải bàn, lại còn không hề tỏ vẻ kiêu căng, đến cả tính tình cũng tốt đến mức khó tin.

Thật khó tưởng tượng trên đời lại có người hoàn hảo đến vậy, thế nhưng anh lại chính là người như thế, ngay cả con trai cũng không tìm ra được khuyết điểm nào ở anh.

Cô quen biết anh là nhờ giáo viên hướng dẫn luận văn của mình.

Giáo viên của cô sắp đến tuổi nghỉ hưu, sức khỏe không tốt, thường xuyên xin nghỉ. Những lúc đó, người dạy thay đều là

Lục Nghi Xuyên.

Thế nên, phần lớn sinh viên do thầy ấy hướng dẫn đều tìm đến anh để nhờ xem luận văn.

Có bao nhiêu việc phiền phức đổ hết lên đầu, vậy mà anh cũng không cáu kỉnh, cứ thế kiên nhẫn đọc từng bài một.

Theo lời Triệu Sóc thì: "Làm trâu làm ngựa cũng không khổ bằng anh ta."

Lục Nghi Xuyên lướt qua luận văn, hỏi cô mấy câu.

Nữ sinh ngồi trước gương mặt quá mức đẹp trai này, vừa căng thẳng vừa lúng túng, lắp ba lắp bắp trả lời từng câu hỏi.

Anh lặng lẽ nhìn vào mắt cô khi cô trả lời.

Những âm thanh ồn ào lướt qua bên tai, như nghe mà cũng như không nghe.

Cô có một đôi mắt rất to, tròn xoe. Vì muốn tạo ấn tượng tốt khi gặp đàn anh, cô đã trang điểm nhẹ, còn dán thêm lông mi giả.

Đầu ngón tay anh chậm rãi lướt qua trang giấy còn thơm mùi mực, ánh mắt cụp xuống, chỉ dừng trên đôi mắt ấy.

Giá mà to hơn một chút.

Anh thả lỏng suy nghĩ.

To hơn một chút, tròn hơn một chút, tốt nhất là con ngươi màu nâu, như thủy tinh lưu ly, khi có ánh mặt trời chiếu vào, có thể phát sáng.

Lông mi cũng không cong như vậy, nhưng lại rất dài, khi đầu ngón tay lướt qua còn có thể khẽ run lên.

Anh không thấy mắt cô gái này giống đôi mắt mà anh nghĩ đến, chỉ là nhìn thấy một bông hoa bên ngoài, liền nhớ đến bông hoa mà mình từng nuôi.

"Học trưởng?"

Lục Nghi Xuyên hoàn hồn, khép luận văn lại, đưa cho cô, nụ cười dịu dàng như gió xuân.

"Về cơ bản không có vấn đề gì lớn, chỉ là luận điểm thứ hai của em còn quá yếu, tốt nhất nên thu thập thêm tài liệu liên quan."

Thấy ánh mắt anh vẫn đặt trên người mình, gương mặt nữ sinh hơi ửng đỏ.

Cô nhìn anh, lấy hết can đảm móc một tấm vé từ trong túi ra.

"Cảm ơn anh đã giúp đỡ em trong khoảng thời gian này. Em nghe nói anh thích nhạc kịch, cuối tuần này có một vở rất nổi tiếng, em có thể mời anh đi xem không?"

Lục Nghi Xuyên thu ánh mắt về, ánh nắng rọi xuống người anh, cả người như trong suốt, sạch sẽ đến không nhiễm một hạt bụi.

"Xin lỗi." Anh cười, "Cuối tuần tôi còn phải đi làm thêm."

Cô gái cắn môi, "Nhưng mà..."

Câu nói còn chưa kịp thốt ra, người đàn ông đã lướt qua cô.

Chiếc sơ mi trắng nhẹ nhàng quệt qua vai, mùi hương thoang thoảng của hoa nhài phảng phất trong gió.

Việc đầu tiên Lục Nghi Xuyên làm sau khi về ký túc xá là rửa tay sát khuẩn. Cuốn "Logic Toán Học" đặt trên bàn bị gió thổi lật vài trang.

Vừa rửa tay xong, điện thoại anh liền đổ chuông.

Người đàn ông lau khô nước trên đầu ngón tay rồi nhấc máy.

"Lục, Lục ca, A Thần... lại đi đánh bạc rồi."

Lục Nghi Xuyên vứt khăn giấy vào thùng rác, cầm cốc lên rót nước, mặt kính đồng hồ trên cổ tay trái phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

"Thua bao nhiêu?"

Đầu dây bên kia nuốt nước bọt.

"Mười... mười hai vạn. Chủ nợ đã chặn ở club, nói nếu không trả tiền sẽ đập nát chỗ này."

Anh uống một ngụm nước, khóe môi hơi cong lên, cười nhạt.

"Cũng hung dữ đấy. Nhưng tôi thắc mắc một chuyện."

"Người ta đến tận cửa đòi nợ, anh không báo cảnh sát, lại gọi cho tôi làm gì? Nghĩ tôi sẽ trả giùm cậu ta số tiền đó à?"

Anh nói chuyện nhàn nhã, giọng điệu cũng rất ôn hòa, nhưng người bên kia như thể nghe phải chuyện gì khủng khiếp lắm, sợ đến mức run lẩy bẩy.

"Tôi... tôi xin lỗi! Tôi cũng nghĩ đến việc báo cảnh sát, nhưng Lâm Thần không cho, anh ta bảo tôi gọi cho anh, nói là anh tính tình tốt như vậy, nhất định sẽ giúp anh ta."

Lục Nghi Xuyên thong thả hỏi lại: "Tôi thực sự có tính tốt như vậy sao?"

Người kia sững sờ, nghe anh dịu dàng phản bác mà da đầu tê rần.

Hắn há miệng, định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp lên tiếng đã bị anh cắt ngang.

Giọng anh hơi bất đắc dĩ, như thể đang đối mặt với một yêu cầu vô lý, dù không vui lắm nhưng vẫn kiên nhẫn đưa ra một cách giải quyết.

"Nếu vị Lâm tiên sinh kia không muốn báo cảnh sát, cũng không muốn trả tiền, đã thích đánh bạc đến vậy, thì chặt hai ngón tay rồi xin lỗi chủ nợ đi. Thành ý như thế, tôi nghĩ bọn họ sẽ nể tình."

"À đúng rồi..."

Chiếc cốc chạm vào mặt bàn, phát ra một âm thanh giòn tan.

"Nhớ đừng làm bẩn sàn club."

Chương 3: Chương 3

Khương Hành đi một vòng quanh con hẻm, hoàn thành buổi tuần tra lãnh thổ một cách qua loa cho có. Đến khi mặt trời leo lên được bức tường bao quanh hẻm, cậu đứng trước mặt con mèo cam, dõng dạc tuyên bố:

"Đại Hoàng, tôi ra ngoài kiếm ăn đây! Ở nhà phải ngoan đấy!"

Mưa suốt một tuần cuối cùng cũng tạnh, mặt đất khô ráo trở lại, chỉ còn vài vũng nước đọng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Khương Hành cẩn thận tránh mấy vũng nước, tiện thể ngắm nghía nhan sắc xuất chúng của mình:

Mũi đen, lông đen, đuôi trọc...

Rất tốt! Lại thêm một ngày với địa vị không thể bị lay chuyển.

Cậu nhe răng về phía vũng nước, khí thế +5, ngày thay thế Mãnh Hổ làm trùm khu này chẳng còn xa nữa!

Hôm nay, cậu quyết định đi xa một chút.

Khu này địa hình lộn xộn, mà cậu thì mới biến thành mèo chưa lâu, còn chưa quen đường, nên trước nay không dám đi quá xa. Nhưng ở đây có quá nhiều chó mèo hoang, một con mèo con như cậu sống sót giữa chốn này, độ khó khỏi cần bàn.

Dành một tuần để làm quen địa bàn, hôm nay cậu rốt cuộc quyết định mở rộng phạm vi hoạt động. Tốt nhất là tìm được

chỗ nào có nhiều người trẻ tuổi, rồi diễn chút bi kịch để tranh thủ lòng thương.

Chỉ là, không biết cái bộ dạng xấu đến độ phá vỡ mọi giới hạn của mình có thể giành được đồng cảm hay không nữa.

Mặt trời rực rỡ trên cao, mèo con phấn khởi chạy lóc cóc, đuôi hơi vểnh lên. Nhìn thì gầy yếu, nhưng tinh thần lại vô cùng phấn chấn.

Khương Hành tự nhủ trong lòng:

"Không có thức ăn không phải vấn đề, vấn đề là có cố gắng hay không!"

Với niềm tin mãnh liệt ấy làm động lực, trong lòng cậu tràn đầy ý chí chiến đấu.

Khát thì tìm vũng nước uống, còn đói...

Đói thì cũng tìm vũng nước uống.

Nước trong vũng tất nhiên không dễ uống rồi. Bùn trộn với cát, trong đó không biết chứa bao nhiêu ký sinh trùng.

Ban đầu Khương Hành cực kỳ ghét bỏ, nhưng khi khát khô cổ suốt một ngày, cậu rốt cuộc cúi đầu nhận thua.

Chết bây giờ hay chết sau này, cậu chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài cúi đầu khuất phục.

Dù sao thì sau một tuần lăn lộn, cậu cũng đã nhìn thấu thực tế —

Cậu không phải nhân vật chính, nên sẽ chẳng có vị tổng tài đẹp trai giàu có nào tình cờ đi ngang qua khu này và nhặt về một con mèo con dơ bẩn như cậu đâu.

Khi mặt trời leo lên đến đỉnh đầu, Khương Hành cuối cùng cũng rời khỏi khu ổ chuột trong thành phố.

Cậu đứng bên đường quan sát xung quanh: trước mặt là con đường nhựa rộng rãi, xe cộ không nhiều, nhưng phần lớn là xe tải.

Thấy một chiếc xe tải lao vút qua, đồng tử Khương Hành co rút mạnh, theo phản xạ lùi về sau hai bước.

Hơi thở cậu trở nên dồn dập, đôi chân dán chặt xuống đất, vô thức vào tư thế phòng thủ. Chiếc lưng gầy guộc khẽ run rẩy.

Nghiền nát, tiếng thét chói tai, nỗi đau khắc sâu tận linh hồn, và...

Máu tràn ngập cả bầu trời.

Trong khoảnh khắc ấy, cậu thậm chí đã nghĩ đến chuyện quay đầu rút lui, dù có phải đào bới trong đống rác cũng còn hơn.

Nhưng ngay khi vừa nhấc chân lên, hình ảnh chú mèo vàng cam cuộn tròn trên tấm bìa giấy lại lóe lên trong đầu.

Ôi trời! Ở nhà vẫn còn một ông mèo già gãy chân đang chờ.

Bước chân định rời đi của Khương Hành khựng lại. Cậu quay mặt sang hướng khác, cố gắng không nhìn những chiếc xe chạy qua, rồi tiếp tục quan sát môi trường xung quanh.

Nơi cậu sống, nói chính xác thì cũng không hẳn là khu ổ chuột vì xung quanh hầu như chẳng có ai sinh sống. Đây vốn là một khu chợ vật liệu xây dựng khổng lồ, đầy rẫy các nhà máy sản x uất vật liệu. Xe tải chở hàng ra vào tấp nập, nhưng rất ít bóng người qua lại.

Khương Hành men theo một gốc cây, nằm rạp xuống chỗ râm mát nghỉ ngơi. Càng quan sát, cậu càng thất vọng.

Chẳng trách môi trường trong khu ổ chuột lại tồi tàn đến thế, hóa ra cả khu vực này đều không khá hơn là bao. Xung quanh chỉ toàn khói bụi và tiếng ầm ầm của máy móc.

Nhưng dù là tiếng máy móc gầm rú dữ dội cỡ nào, cũng không thể át đi tiếng khóc nức nở trong lòng Khương Hành.

Ở một góc khuất không bóng người, một chú mèo nhỏ bụng đói cồn cào lặng lẽ vỡ vụn.

Nhưng Khương Hành chỉ cho phép mình đau buồn trong năm phút.

Năm phút sau, cậu lại bò dậy, men theo con đường lớn tiếp tục đi về phía trước.

Dù gì đi nữa, bên ngoài vẫn tốt hơn cái khu ổ chuột lụp xụp kia. Trên đường cũng có mấy quán ăn mở cửa, chỉ là trông chẳng có mấy khách.

Khương Hành đi ngang một quán ăn, lấm lét ngó vào trong.

Tên đại ca tay xăm trổ kia... trông không dễ động vào.

Lão chú kia... nhìn phát biết ngay có thể đập cậu chết tươi chỉ bằng một cú vả.

Còn bà thím này...

Khương Hành còn chưa kịp quan sát kỹ, đã bị một gáo nước lạnh dội thẳng từ trên xuống, ướt sũng cả người. Cậu chưa kịp mở mắt thì đã nghe thấy một tiếng quát chói tai từ phía trên:

"Thứ súc sinh từ đâu đến vậy? Cút ngay! Bẩn thỉu thế mà cũng đòi quấy rầy việc làm ăn của tao à?"

"....."

Khương Hành run lẩy bẩy, giũ nước trên người, lặng lẽ quay đầu rời đi.

Cậu ngước mắt nhìn con đường trước mặt. Đối với con người, đây chỉ là một đoạn đường vài phút đi bộ, nhưng với một con mèo như cậu, dường như chẳng bao giờ có điểm tận cùng.

Mặt trời càng lúc càng cao, Khương Hành bắt đầu cảm thấy khát. Nhưng con đường nhựa rộng lớn này chẳng còn lấy một vũng nước đọng.

Đi thêm một đoạn nữa, phía trước là một quán ăn có mặt tiền khá nhỏ. Sau bài học lúc trước, lần này Khương Hành không dám ngang nhiên nhìn thẳng vào bên trong nữa.

Cậu nấp sau gốc cây trước cửa quán, rón rén thò đầu ra quan sát.

Cậu thấy ở cửa quán có một con mèo trắng co ro. Tuy bộ lông hơi bám bụi, nhưng so với cậu thì vẫn còn sạch sẽ chán.

Ngay sau đó, một người phụ nữ bưng ra một chiếc đĩa, đặt trước mặt con mèo trắng.

Cô ngồi xổm xuống, đưa tay xoa nhẹ lên đầu nó.

"Ăn đi, chị cũng chẳng có gì để đãi em đâu. Đây là phần cơm khách vừa ăn dở, mới chỉ động đũa hai lần rồi bỏ đi, chắc có việc gấp."

Đôi mắt Khương Hành lập tức sáng rỡ.

Đấy thấy chưa! Cậu đã bảo rồi mà, những chú mèo chăm chỉ thì vận may sẽ không quá tệ.

Cậu lại rũ nước trên người. So với giả vờ dễ thương, cậu cảm thấy tỏ ra đáng thương mới là cách hiệu quả hơn.

Tô Diệp vừa xoa đầu con mèo trắng, đứng dậy thì chợt thấy sau gốc cây có một bóng dáng rụt rè đang rón rén đi tới.

Nhìn thấy con mèo đó, cô giật mình. Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên cô thấy một con mèo hoang gầy đến đáng thương như vậy.

Bé xíu, cả người ướt sũng, chẳng hiểu trời nắng thế này mà sao vẫn có thể ướt đến vậy. Lông mèo dính bết vào người, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương. Nhưng đôi mắt kia lại sáng trong lấp lánh, khi nhìn cô dường như còn biết nói.

Thấy cô nhìn sang, con mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt, ngước đầu kêu lên một tiếng yếu ớt.

Trông đến là tội nghiệp.

Tim Tô Diệp lập tức mềm nhũn.

Cô nhìn mèo trắng, sau đó đứng dậy lấy thêm một chiếc đĩa dùng một lần. Cô chia một nửa phần cơm chiên trong đĩa mèo trắng ra, rồi vẫy tay với Khương Hành:

"Lại ăn đi."

Cô cũng chẳng biết mèo có ăn được cơm chiên không, nhưng cô cũng không có tiền mua gì khác.

Khương Hành đói đến mức suýt ăn cả chuột chết, phần cơm chiên thừa này đối với cậu chẳng khác nào yến tiệc hoàng gia.

Cậu lao tới như tên bắn, há miệng thật to chộp lấy đĩa cơm.

Hu hu hu...

Cơm chiên! Cơm chiên nóng hổi!

Một miếng đầy ắp có cả xúc xích, cả trứng gà!

Đương nhiên, còn có hành lá mà cậu ghét nhất.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy hành lá cũng ngon đến thế.

Tô Diệp nhìn mấy cây xúc xích còn thừa, đứng dậy đi vào bếp.

Khương Hành ăn sạch sành sanh đĩa cơm như một cơn lốc, ngẩng đầu lên thì thấy con mèo trắng đang nhìn chằm chằm mình.

Bị ánh mắt sáng quắc của cậu chiếu đến, mèo trắng hơi sợ hãi lùi về sau một bước, bày ra tín hiệu thân thiện.

"Cậu... cậu còn muốn ăn nữa không?"

Khương Hành nhìn ra được, con mèo trắng này chắc là mèo nhà, nhát gan đến tội nghiệp. Đối diện với một con mèo nhỏ như cậu mà cũng không dám tranh giành.

Khương Hành nhe răng với mèo trắng, nở một nụ cười tự cho là rất hòa nhã.

"Cảm ơn nhé."

Nói xong, cậu nhấc cao cái đuôi trụi lủi của mình, đi đến trước mặt mèo trắng, nhẹ nhàng húc hông một cái, đẩy mèo trắng sang bên cạnh.

Hay quá! Giờ thì tất cả là của cậu rồi.

Đây là lần đầu tiên Khương Hành ăn no đến căng cả bụng. Ăn xong vẫn còn dư nửa đĩa, cậu hào phóng nhường lại cho mèo trắng.

"Cậu ăn đi."

Mèo trắng lúc này mới tiến lên, cúi đầu ăn phần cơm còn lại.

Trong lúc mèo trắng ăn, Khương Hành nằm cạnh duỗi mình, tận hưởng ánh mặt trời hong khô bộ lông.

"Cậu sao lại ở đây vậy?"

Cậu hỏi mèo trắng.

Mèo trắng hơi khựng lại, sau đó ngoan ngoãn trả lời:

"Có rất nhiều người vào nhà mang đồ đi, tôi sợ quá nên chạy ra ngoài chơi. Đến lúc quay về thì không vào được nữa."

Khương Hành trở mình tiếp tục phơi nắng, cái bụng tròn vo nhô lên thành một đường cong mềm mại.

"Cậu chủ của cậu không tìm cậu sao?"

"Tôi không biết nữa..." Mèo trắng cụp đuôi xuống, giọng nói nghe có vẻ buồn bã. "Tôi đã chờ ngoài cửa rất nhiều ngày rồi, nhưng cậu ấy không quay lại. Sau đó tôi đói quá chịu không nổi nên mới ra ngoài tìm đồ ăn..."

Có vẻ như chủ nhân của nó đã chuyển nhà, và nó thì bị bỏ rơi.

Khương Hành khẽ thở dài, chẳng biết phải an ủi "đại ca" mới này thế nào.

Tô Diệp cầm theo mấy cây xúc xích trở ra, thấy khung cảnh hòa thuận trước mắt thì bật cười.

Cô chia đều bốn cây xúc xích cho hai chú mèo: "Cầm về mà ăn đi, mấy ngày nữa quán chị cũng sập tiệm rồi, sau này không giúp được mấy đứa nữa đâu."

Trước hiên quán, cây ngô đồng đang đâm chồi non. Lúc này, giữa những tán lá xanh lay động, Khương Hành mới phát hiện bàn tay trái của người phụ nữ kia... bị mất hai ngón.

...

Đợi đến khi nắng bớt gắt, Khương Hành ngậm lấy hai cây xúc xích, chậm chạp lê bước quay về.

Ăn uống no nê xong, cậu mới có tâm trạng để quan sát những thứ khác ngoài quán ăn.

Lúc gần tới ngã ba dẫn vào khu chung cư cũ, cậu tình cờ phát hiện bên kia đường có một trại trẻ mồ.

Tòa nhà bị kẹp giữa một xưởng thép và một tiệm sửa xe, tấm biển hiệu trước cửa đã bong tróc gần hết sơn. Khương Hành nheo mắt nhìn thật lâu, cuối cùng cũng nhận ra dòng chữ lớn trên đó:

— Trại trẻ mồ Thiên Sứ.

Cậu âm thầm liệt trại trẻ mồ này vào danh sách mục tiêu để "làm ăn" trong tương lai.

Phía sau cậu, Mèo trắng vẫn lẽo đẽo đi theo với khoảng cách vừa phải.

Vừa tới con hẻm nhỏ, Khương Hành cuối cùng cũng không nhịn được nữa, quay phắt đầu lại, trừng mắt với nó:

"Cậu theo tôi làm gì hả? Tôi nói cho cậu biết, tôi rất mạnh đấy! Trong giang hồ mèo, người ta gọi tôi là Đại ca Sẹo! Chọc vào tôi là cậu đá trúng thép nguội đấy!"

Có vẻ như khí thế vương giả của cậu đã dọa sợ Mèo trắng. Đối phương co đuôi lại, lập tức dâng cây xúc xích trong miệng lên làm lễ vật.

Mèo trắng vừa mới lang thang ngoài đường nên chưa ý thức được giá trị của thức ăn.

Khương Hành quan sát nó.

Nhìn qua, nó có vẻ là một con mèo lai mèo Maine Coon, bộ lông dài và suôn mượt, hai mắt lại là hai màu khác nhau—một xanh một vàng. Dù bị bụi bẩn bám đầy, nhưng vẻ đẹp của nó vẫn không thể che lấp.

Tất nhiên, đó là theo quan điểm của con người.

Còn trong mắt một con mèo như Khương Hành, đối phương chỉ là một cậu ấm vừa trắng vừa béo, lại còn nhát cáy.

Mắt Khương Hành đảo một vòng, cậu ngẩng cao đầu, nói với vẻ kênh kiệu:

"Có phải cậu muốn đi theo tôi không?"

Mắt Mèo trắng sáng rực lên: "Tôi có thể sao?"

"Có thể thì có thể..." Khương Hành cố ý kéo dài giọng. "Nhưng cậu phải nhận tôi làm đại ca. Tôi bảo cậu làm gì, cậu phải làm nấy."

Mèo trắng quẫy quẫy đuôi: "Được thôi!"

Khương Hành ho nhẹ một tiếng, ngồi thẳng lưng, nghiêm túc ra lệnh:

"Gọi một tiếng đi."

"Đại ca!"

"Thêm một tiếng nữa nào."

"Đại ca!"

Khương Hành: Hehehe!

Quả nhiên quyết định ra khỏi khu cũ này là quá sáng suốt!

...

Trời tối dần, tiếng mèo kêu, chó sủa vang vọng trong con hẻm nhỏ.

Nằm trên tấm bìa cứng, Đại Hoàng thấy Khương Hành vẫn chưa về thì có chút lo lắng. Nó thử đứng lên, chân sau vẫn còn đau, nhưng sau mấy ngày nghỉ ngơi cũng có thể miễn cưỡng đặt chân xuống đất rồi.

Nó định đi tìm Khương Hành.

Nhưng vừa mới bước được mấy bước, nó đã nghe thấy tiếng kêu đầy hứng khởi từ xa vọng lại.

"Đại Hoàng, tôi về rồi đây! Hôm nay quả thực là một ngày đại thu hoạch!"

Bốn cây xúc xích được bày ra trước mặt Đại Hoàng. Khương Hành còn hào hứng giới thiệu thành viên mới:

"Nó là đàn em mới tôi thu nhận, từ nay sẽ là một phần của nhà ta! Gọi nó là..."

Cậu liếc sang Mèo trắng một cái.

"Gọi nó là Tiểu Bạch đi!"

Sau đó, cậu líu ríu kể lại hành trình hôm nay cho mèo cam nghe.

Dù phần lớn chỉ là đoạn đường dài nhàm chán, nhưng qua lời kể của cậu, mọi thứ lại trở nên thú vị và đầy màu sắc.

Trong mắt Đại Hoàng, chưa có con mèo nào hoạt bát như Khương Hành.

Dù biến thành hai chân hay bốn chân, cậu cũng chưa từng thấy Khương Hành tỏ ra buồn bã bao giờ.

Nhưng khi đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên Khương Hành khựng lại.

Cậu co người, cúi đầu, nôn khan.

Hai con mèo còn lại giật nảy mình.

"Cậu sao thế?"

Khương Hành cảm nhận cơn đau nhói trong bụng, lại tiếp tục nôn ra.

Mãi sau cậu mới ổn định lại được, nhìn đống nôn mửa trước mặt, đôi mắt lộ ra chút hoang mang.

"Tôi... không biết nữa..."

Chương 4: Chương 4

"Lục Nghi Xuyên, gặp anh còn khó hơn gặp Hoàng đế nữa."

Cao Chí Lan đặt đĩa đồ ăn trong tay xuống trước mặt Lục Nghi Xuyên, thả người ngồi đối diện anh, liếc mắt nhìn đĩa cơm của anh:

"Đừng nói với em là anh đang ăn cơm chiên trứng của cái quán ở dãy cuối đấy nhé? Đúng là anh mà, vừa đến đã chọn ngay hàng khó nuốt nhất."

Người đàn ông khựng tay cầm đũa, giọng điệu bất lực:

"Họp muộn, gọi đại món nào đó thôi. Em tìm tôi có chuyện gì?"

Lúc này Cao Chí Lan mới nhớ ra mục đích mình đến đây:

"Dạo này anh bận gì mà tin nhắn không trả lời, người cũng không thấy mặt vậy?"

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, dùng đũa gạt từng miếng hành lá trong đĩa ra, không ngẩng lên:

"Họp nhóm, hướng dẫn luận văn, còn có việc làm thêm nữa. Bận quá nên quên trả lời tin nhắn."

Cao Chí Lan nhấp một ngụm sữa đậu nành, nghe vậy thì kinh ngạc nhướn mày:

"Anh? Đi làm thêm á?"

Động tác trên tay Lục Nghi Xuyên không dừng lại, dưới ánh đèn nhà ăn, ngón tay anh thon dài, làn da trắng nõn, từng khớp xương rõ ràng, trên mu bàn tay thấp thoáng những đường gân xanh.

"Quán cà phê ven sông, không xa trường lắm. Nếu có thời gian thì ghé thử, tôi giảm giá cho em."

"Thôi miễn..." Cao Chí Lan xua tay. "Em là người thô kệch, không uống nổi cái thứ vừa đắng vừa chát như cà phê đâu."

"Anh túng tiền lắm hả? Sao lại phải đi làm thêm?"

"Chắc cũng chưa đến mức túng lắm." Lục Nghi Xuyên cười hiền, "Dù sao rảnh cũng là rảnh, tìm việc gì làm cho khuây khỏa thôi."

Cao Chí Lan chậm rãi giơ ngón cái lên: "Đúng là anh. À mà này, Triệu Sóc đâu? Hôm nay không đi cùng anh à?"

Lục Nghi Xuyên liếc mắt về phía cửa: "Cậu ta bị giáo viên giữ lại hỏi bài rồi. Nếu tính thời gian thì chắc cũng sắp tới đây."

Đúng lúc lời anh vừa dứt, bóng dáng Triệu Sóc liền xuất hiện ở đầu cầu thang.

Cậu ta ngồi phịch xuống bên cạnh Lục Nghi Xuyên, mặt mày ủ rũ: "Kiếp trước giết người, kiếp này học Triết. Hồi đó chắc em bị đập đầu nên mới chọn cái ngành này."

Triệu Sóc nằm gục xuống bàn một lúc, cuối cùng cũng hồi lại chút sức, quay đầu nhìn Lục Nghi Xuyên, "Anh Lục vẫn là anh Lục, dù đổi ngành cũng phải thi đậu vào cái ngành học địa ngục này, khiến bọn em áp lực đến mức không còn chỗ mà ngóc đầu lên."

Cao Chí Lan chen ngang: "Thế mới nói anh ấy thực sự yêu thích ngành này, sao có thể so với bọn em – đám chỉ muốn kiếm tấm

bằng rồi chuồn?"

Triệu Sóc giơ tay đầu hàng, "Học muội, em nói đúng lắm, anh xin tha."

Chỉ trong chốc lát, trước mặt Lục Nghi Xuyên đã có một đống hành lá bị nhặt ra.

Cao Chí Lan và Triệu Sóc trò chuyện rôm rả bên tai anh, nhưng anh có nghe hay không thì cũng chẳng ai biết. Chỉ thấy anh cúi đầu, lặng lẽ nhặt hành lá ra khỏi đĩa cơm.

Cao Chí Lan tò mò: "Học trưởng, anh không ăn hành lá à?"

Chưa kịp để Lục Nghi Xuyên trả lời, Triệu Sóc đã nhanh miệng đáp thay, "Không phải không ăn, mà là thói quen của anh ấy đấy. Mỗi lần ăn cơm đều phải nhặt hết hành lá ra trước, rồi mới ăn từng món một. Chắc là không chịu nổi cảnh có thứ gì đó màu xanh trộn lẫn vào đồ ăn chăng?"

Lục Nghi Xuyên múc một thìa đầy hành lá cho vào miệng, chẳng hề cáu khi bị Triệu Sóc trêu chọc, chỉ thản nhiên nói: "Thành thói quen rồi. Mà này, học muội, em vẫn chưa nói tìm anh có chuyện gì?"

"À..." Cao Chí Lan đáp, "Chuyện là thế này, lần trước hội sinh viên tổ chức gây quỹ cho cô nhi viện ấy, bọn em đã dùng số tiền đó mua quần áo, đồ chơi và một ít đồ ăn. Anh là người quyên góp nhiều nhất, nên hội sinh viên nhờ em hỏi xem anh có muốn cùng bọn em đến cô nhi viện phát quà không?"

Lục Nghi Xuyên ăn một miếng cơm rang, mùi vị quả thật như lời Cao Chí Lan nói—khó mà diễn tả thành lời. Nhưng anh vẫn bình thản nuốt xuống.

Cơm, xúc xích, trứng gà, và chút hương hành lá không quá rõ ràng.

"Khi nào vậy?"

"Cuối tuần này."

"Vậy à..." Anh khẽ mỉm cười, giọng điệu ôn hòa, "Xin lỗi, cuối tuần anh có ca làm thêm, e là không đi được."

Cao Chí Lan cũng lường trước được câu trả lời này.

Lục Nghi Xuyên là người tốt, nhưng hiếm khi tham gia mấy hoạt động như thế này. So với việc xuất hiện trước đám đông, anh thích lặng lẽ đóng góp hơn.

"Đi đi mà." Cô khuyên, "Chẳng lẽ anh không muốn tận mắt xem số tiền mình quyên góp đã được sử dụng thế nào sao?"

Thật lòng mà nói, Lục Nghi Xuyên không quan tâm lắm.

Những đứa trẻ ở cô nhi viện sống hay chết, với anh chẳng liên quan gì.

Cơm rang trong đĩa cứng và khô, khiến tâm trạng anh tự dưng bực bội theo.

Bên kia, Cao Chí Lan vẫn tiếp tục thuyết phục, "Viện trưởng cô nhi viện biết anh quyên góp gần một nửa số tiền, nói thế nào cũng muốn gặp mặt để cảm ơn anh. Nếu không có anh, bọn trẻ ở đó e là đến quần áo mùa hè cũng chẳng có mà mặc..."

Cạch!

Chiếc thìa rơi xuống đĩa, phát ra một tiếng vang giòn.

Cao Chí Lan giật mình, câu nói bị chặn ngang. Cô nhìn gương mặt bình thản của Lục Nghi Xuyên, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khó tả, không dám nói thêm nữa.

Lục Nghi Xuyên nhấc chiếc ba lô đặt bên cạnh, nở một nụ cười nhạt, "Anh biết rồi. Để anh về nói với chủ quán, xem cuối tuần có xin nghỉ được không. Chiều nay anh còn một buổi hội thảo, đi trước nhé."

Anh bê khay cơm đến khu vực thu dọn, thời gian trôi qua khá lâu, cơm rang trong đĩa đã ánh lên một lớp dầu mỡ, phần ăn còn gần như nguyên vẹn.

Chỉ có đống hành lá nhặt ra lúc nãy, đã được anh ăn hết sạch.

Lục Nghi Xuyên buông tay, nhìn phần cơm thừa dần bị đổ vào thùng rác, khuôn mặt không chút biểu cảm.

"Khẩu hiệu của chúng ta là——"

"Không có cá khô nào là không thể ăn, chỉ có mèo lười biếng không chịu cố gắng!"

"Mục tiêu của chúng ta là——"

"Đá bay bọn nhóc quậy phá, đấm vỡ mồm lũ chó hư, trở thành bá chủ loài mèo!"

Khương Hành vẫy vẫy đuôi, nhìn Tiểu Bạch đang ngồi nghiêm chỉnh trước mặt mình, hài lòng gật đầu. Cậu giơ một chân vỗ nhẹ lên vai Tiểu Bạch, "Rất tốt, đại ca rất hài lòng với cậu."

Phía sau, con mèo cam vằn đang cuộn mình li.ếm lông cần mẫn.

Không biết vì sao, Khương Hành lại không thích li.ếm lông như những con mèo khác. Cậu không thích bị mèo khác li.ếm, cũng chẳng tự li.ếm mình. Thế nên, không chỉ bẩn, bộ lông của cậu còn bù xù như một con nhím nhỏ bị điện giật.

Nhưng cậu thì không hề bận tâm. Nhìn Tiểu Bạch ngoan ngoãn nằm bên cạnh con mèo cam, cậu lặng lẽ cười trong lòng.

li.ếm nó rồi, thì không thể li.ếm mình nữa đâu nhé.

Thực ra, Tiểu Bạch cũng không lớn lắm, chắc chỉ tầm bốn, năm tháng tuổi. Trong mắt con mèo cam già nua, chúng nó đều là những đứa trẻ.

Chẳng mấy chốc, Tiểu Bạch vốn hơi bẩn đã được li.ếm sạch bóng, bộ lông trắng muốt trông như mới. Đứng cạnh Khương Hành, sự tương phản càng rõ rệt.

Hôm nay, số mèo đi kiếm ăn đã từ một tăng lên hai. Nhìn Tiểu Bạch sạch sẽ bên cạnh, Khương Hành lập tức tràn đầy động lực.

"Hôm nay, chúng ta đến con phố mà hôm qua từng đi. Cậu phụ trách bán manh, tôi phụ trách bán thảm. Trước tiên, lo cho bản thân ăn no. Nếu điều kiện cho phép, tốt nhất là kiếm thêm một ít đem về. Đại Hoàng vẫn đang đợi chúng ta nuôi đấy."

Tiểu Bạch cố gắng ghi nhớ kế hoạch rồi hỏi: "Chúng ta có đến chỗ cô gái hôm qua không?"

Khương Hành khựng lại, nhớ đến những lời cô ấy nói, cùng với bàn tay bị thương ấy.

"Không đi... đổi sang chỗ khác đi. Cơm rang trứng nhà cô ấy không ngon."

Tiểu Bạch thấy cũng ngon mà, nhưng nhìn con mèo nhỏ phía trước, nó không dám nói ra.

Hôm qua trời nắng, hôm nay lại u ám. Trong gió lẫn theo cái lạnh đầu xuân, người qua đường lại khoác thêm áo dày.

Chúng nó đi gần một tiếng, cuối cùng cũng đến được con đường trải nhựa bên ngoài.

Lần này, chúng đổi hướng. Đi chưa xa lắm, trước mặt xuất hiện một xưởng gỗ lớn, bên cạnh là nhà ăn công nhân. Công nhân xếp hàng, mỗi người cầm một khay thức ăn sáng.

Mắt Khương Hành lập tức sáng rực.

Cậu quay sang Tiểu Bạch: "Thấy chỗ đó không? Cậu đến đó bán manh đi, nhớ chọn mấy cô gái có vẻ mặt hiền lành. Nếu thấy có gì không ổn thì chạy ngay."

Bên trong có nhiều người quá, Tiểu Bạch hơi sợ, "Cậu không đi sao?"

Khương Hành cũng muốn đi lắm, nhưng cậu quá xấu, lại quá bẩn.

Con người có thể chấp nhận một con mèo sạch sẽ quấn lấy mình, nhưng đối với một con mèo vừa bẩn vừa xấu, lòng trắc ẩn và mức độ nhẫn nại sẽ giảm đi đáng kể.

"Giờ tôi chưa thể đi. Cậu cứ thăm dò trước, nếu thời cơ thích hợp, tôi sẽ sang."

"Đừng sợ..." Khương Hành an ủi, "Giờ cậu vừa sạch sẽ vừa xinh đẹp, họ sẽ không làm gì cậu đâu."

Cậu ngồi xổm bên ngoài, chọn giúp mèo trắng một mục tiêu. "Cô gái ngồi ngay cửa kia, thấy không? Cô ấy có một cái móc khóa hình mèo treo trên túi, chắc chắn là người thích mèo. Cậu chỉ cần lại gần làm nũng là được."

Mèo trắng vốn là mèo nhà, việc nũng nịu đối với nó dễ như trở bàn tay. Nó vừa đi tới, ngọt ngào kêu lên một tiếng, cô gái lập tức tan chảy.

Cô bế chú mèo nhỏ sạch sẽ lên, vu.ốt ve đầy thỏa mãn. "Mèo ở đâu ra thế này? Đáng yêu quá đi mất!"

Trên người cô có mùi gỗ thoang thoảng, mèo trắng không phản kháng, được vu.ốt ve đến mức phát ra tiếng gừ nhỏ. Nó nhìn chằm chằm vào phần ăn sáng trước mặt cô gái, nhẹ giọng kêu lên:

"Meo~"

"Đói rồi à?" Cô gái liếc nhìn, rồi lấy chiếc xúc xích nướng có ớt ngâm vào nước vài lần. "Hôm nay không mang theo thức ăn cho mèo, tạm ăn cái này nhé?"

Khương Hành thấy vậy, cảm thấy đây là lúc cậu có thể ra mặt.

Cậu đi đến bên chân cô gái rồi ngồi xuống. Cậu biết mình bẩn, nên không dám chạm vào cô, chỉ ngẩng đầu lên nhìn rồi bắt chước mèo trắng, nhẹ nhàng kêu một tiếng:

"Meo~ư..."

Cô gái cúi đầu, phát hiện bên chân mình không biết từ lúc nào đã có thêm một con mèo nhỏ gầy gò, lấm lem bùn đất.

Mèo trắng thấy Khương Hành, lập tức nhảy khỏi lòng cô gái, đẩy chiếc xúc xích lại cho cậu.

"Thì ra hai đứa là một nhóm à?"

Cô gái vu.ốt ve mèo trắng, nhưng khi nhìn sang Khương Hành, tay cô lơ lửng giữa không trung một lúc lâu, rồi rụt lại, không biết phải đặt tay xuống đâu.

"Đợi một chút nhé, chị đi mua thêm hai cái xúc xích cho hai đứa."

Hay quá rồi!

Khương Hành hoan hô trong lòng.

Hôm nay lại là một ngày gặp được người tốt.

Xúc xích đã được nhúng qua nước, nhưng khi rơi xuống đất lại lăn hai vòng, dính đầy bụi bẩn và vài hạt sỏi nhỏ. Mèo trắng vẫn vùi đầu ăn ngon lành ở đầu bên kia.

Khương Hành nhìn lớp bụi bẩn trên xúc xích, bụng lại bắt đầu đau co thắt.

Cậu cảm thấy khó thở.

Mèo trắng ngước mắt nhìn cậu. "Đại ca, cậu không ăn sao?"

Khương Hành cúi đầu cắn lấy xúc xích. "Ăn chứ! Xúc xích vẫn ngon hơn đống rác nhiều!"

Vừa nói, cậu vừa cười hì hì, không biết là để trấn an mình hay trấn an mèo trắng.

"Hôm nay có xúc xích, ngày mai chúng ta sẽ có pate!"

Trong thế giới của loài mèo, pate chính là đỉnh cao của vinh quang.

Trên bức tường trong nhà ăn có treo một chiếc TV, đang phát sóng bản tin buổi sáng.

"Chào buổi sáng, quý vị khán giả. Hôm nay là ngày 8 tháng 3 năm 2024. Chúc mừng Ngày Quốc tế Phụ nữ..."

Động tác nhai của Khương Hành khựng lại, cậu hơi nghi ngờ tai mình.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên chiếc TV trên cao.

Mắt mèo rất tốt, cậu có thể nhìn rõ ràng con số hiển thị ở góc trái màn hình.

Ngày 8 tháng 3 năm 2024.

Sao lại là 2024...

Cậu sững sờ.

Rõ ràng khi cậu chết mới là năm 2020, vậy mà vừa mở mắt ra đã thành 2024 rồi?

Nhân viên lần lượt đi ngang qua cậu, miệng nói những câu phương ngữ mà cậu nghe không hiểu.

Thời gian như dòng lũ cuồn cuộn tràn qua, khiến cậu nghẹt thở. Trong lòng dâng lên một cảm xúc hoang mang tột độ.

Thời gian đã thay đổi rồi, vậy bây giờ cậu đang ở đâu?

Cậu...

Vẫn còn ở thế giới cũ sao?

Thấy cậu đứng yên thật lâu, Tiểu Bạch nghi hoặc gọi:

"Đại ca?"

Khương Hành nuốt nước bọt:

"Tôi..."

Cậu còn chưa kịp nói hết câu thì cả người đã bị hất văng ra ngoài, đập mạnh xuống nền bê tông trước cửa căng-tin.

Chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, đến khi mở mắt ra, cậu nhìn thấy một người đàn ông đang thu chân về.

"Con súc sinh nào đây? Dơ chết đi được."

Chương 5: Chương 5

Cô gái mua xúc xích quay lại đúng lúc chứng kiến cảnh đó, mắt lập tức đỏ hoe. Cô không còn để tâm xem mèo có bẩn hay không nữa, vội vàng ôm Khương Hành vào lòng.

Cô trừng mắt nhìn gã đàn ông:

"Lý Bình, anh có còn là con người không? Một con mèo nhỏ như vậy mà anh cũng nhẫn tâm ra tay à?"

Gã đàn ông hừ lạnh:

"Chỉ là một con súc sinh thôi, cô thích thì tự đem về nuôi đi?"

Gã liếc nhìn cô:

"Chẳng phải cô là người mang nó vào sao? Dơ dáy như thế này, trên người ai biết có bao nhiêu vi khuẩn. Lỡ lây bệnh cho tôi thì cô lo nổi tiền thuốc men à?"

"Anh!"

"Tôi cái gì mà tôi? Đây là căng-tin của công ty, không phải nhà cô, thích làm gì thì làm chắc?"

Gã lướt mắt nhìn con mèo trong lòng cô với vẻ ghét bỏ:

"Lần sau đừng để tôi thấy con súc sinh này nữa, nếu không thì đừng mong chỉ bị một cú đá mà xong chuyện."

Khương Hành dõi mắt nhìn theo bóng lưng gã đàn ông khuất dần. Trong lòng cậu thầm nói:

Cậu không bẩn đâu, mỗi ngày cậu đều tắm rửa mà...

Chỉ là...

Chỉ là tắm không sạch thôi.

Đại đa số mọi người vẫn tốt bụng. Sau khi gã đàn ông rời đi, có không ít người xúm lại bên cô gái.

"Mèo có sao không?"

"Một con mèo nhỏ như vậy, bị đá văng xa thế, chắc không sống nổi đâu..."

"Trông đáng thương quá..."

Bỗng nhiên, con mèo trong lòng cô gái run rẩy, cong người rồi nôn ra.

Mọi người đều giật mình. Cô gái hoảng hốt ôm chặt cậu:

"Nó bị sao thế?"

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi bước tới, không ngại bẩn mà đón lấy cậu, dùng tay kiểm tra khắp người cậu, miệng nói những câu phương ngữ mà Khương Hành nghe không hiểu.

Cậu mơ màng nghe thấy cô gái kia lên tiếng:

"Cái gì? Viêm phúc mạc truyền nhiễm ở mèo?"

Đám đông xung quanh lập tức thở dài.

"Mèo nhỏ thế này mà bị bệnh đó... thật là đáng thương."

Có người lắc đầu:

"Đừng lo chuyện bao đồng nữa, với mức lương ba nghìn tệ một tháng của cô, lo cho bản thân còn chưa xong, làm sao nuôi nổi một con mèo?"

Cuối cùng, Khương Hành và Tiểu Bạch bị đặt vào bồn hoa bên cạnh căng-tin. Có ai đó đã để lại một chiếc bát rỗng bên cạnh, trong đó có thức ăn cho mèo, vài hộp pate và mấy cây xúc xích.

Đây là bữa ăn đầy đủ nhất mà cậu có được kể từ khi biến thành mèo.

Nhưng Khương Hành lại chẳng có chút khẩu vị nào.

Cậu nằm im dưới đất, nhìn Tiểu Bạch ăn ngấu nghiến trước mặt mình. Cái bụng vốn gầy trơ xương của nó giờ đã tròn trịa lên thấy rõ.

Như một quả bóng ngày càng bị thổi to hơn.

Con mèo trắng dừng lại, ngừng nhai thức ăn, rồi tiến đến cọ cọ vào người cậu. "Cậu ổn chứ?"

Khương Hành cảm thấy lồng ng.ực mình đau rát, cậu nghi ngờ xương sườn đã bị người đàn ông đó đá gãy.

Nhưng so với những thứ khác, cơn đau này chẳng đáng là gì.

Viêm phúc mạc ở mèo...

Dù không nuôi mèo, cậu vẫn biết đến căn bệnh này khi lướt video—một căn bệnh có tỷ lệ tử vong cực cao.

Nếu có điều gì còn tồi tệ hơn việc lang thang suốt một tuần và rồi phát hiện ra thời gian đã trôi qua bốn năm, thì đó hẳn là nhận ra mình cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Những ngày qua giống như một lời nhắc nhở:

So với việc chết trẻ ở tuổi mười tám, thì trở thành mèo có lẽ cũng không quá khó để chấp nhận.

Thế nên suốt thời gian này, cậu luôn tự động viên bản thân, bảo rằng chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Cậu không thèm ăn, cậu mệt mỏi... tất cả chỉ là do cơ thể chưa thích nghi với việc trở thành mèo thôi.

Nhưng hóa ra, là cậu bị bệnh rồi...

Thấy cậu mãi không lên tiếng, con mèo trắng hoảng hốt kéo một hộp pate đến trước mặt cậu: "Cậu ăn cái này đi, cái này ngon lắm! Ăn xong là khỏi ngay thôi!"

Nhưng cậu sẽ không khỏi nữa...

Khương Hành cụp mắt xuống, những cảm xúc mà cậu dằn nén bấy lâu chậm rãi trào lên cùng cơn đau.

Bãi rác thật hôi, thức ăn thối rữa thật khó nuốt, cậu đánh không lại những con mèo khác, đi đến đâu cũng phải co cụm người lại như một con chuột chạy trốn... ngay cả con người cũng bắt nạt cậu...

Mười tám năm qua giống như một giấc mơ ngắn ngủi và hư ảo.

...

Tách!

Giọt nước trong suốt rơi xuống lá cỏ, nở ra một bông hoa đắng chát.

"Tôi lại sắp chết rồi..."

Khương Hành nói.

"Đại ca..." Con mèo trắng không biết phải làm sao.

Khương Hành nhếch miệng, như thể đang cười.

"Tiểu Bạch, cậu có biết Lục Nghi Xuyên không?"

Chiếc đuôi hơi vểnh lên một chút.

"Anh ấy là bạn tốt nhất, tốt nhất, tốt nhất của tôi."

Cậu như đang khoe khoang, lại như đang tự an ủi chính mình.

"Nếu anh ấy còn ở đây, thì những kẻ bắt nạt tôi chắc chắn sẽ không thoát được. Anh ấy sẽ đánh bọn họ ngã xuống đất, đánh đến rụng răng, đánh đến nước mắt nước mũi tèm lem, rồi bắt họ phải khóc lóc xin lỗi tôi."

"Họ sẽ khóc mà nói: 'Mèo đại nhân tôn, là tiểu nhân có mắt không tròng, lỡ chọc giận ngài, xin ngài rộng lượng tha thứ cho tôi đi.'"

"Nhưng tôi sẽ không tha thứ cho bọn họ đâu, họ quá đáng lắm!"

Thế nhưng...

Chiếc đuôi vừa nhấc lên dường như mất đi sức lực cuối cùng, chậm rãi rũ xuống.

Nhưng Lục Nghi Xuyên... đã không còn ở bên cậu nữa.

Lục Nghi Xuyên giật mình tỉnh giấc.

Bàn tay buông thõng bên người co giật không kiểm soát, lồng ng.ực phập phồng dữ dội, đôi mắt tối tăm trống rỗng.

Bây giờ là ba giờ sáng, trong trường học tĩnh lặng như tờ. Ngoài ban công, ánh đèn đường yếu ớt len lỏi qua những tán cây, đổ bóng mờ mịt lên nền gạch màu be.

Anh nhìn chằm chằm vào cái bóng lay động, trong khoảnh khắc không rõ mình đang ở thực tại hay trong cơn mộng mị. Chỉ có cơn đau dai dẳng từ tim nhắc nhở rằng anh vẫn còn sống.

Lục Nghi Xuyên xoay người rời khỏi giường, không bật đèn, cứ thế lần theo ánh sáng ngoài trời mà bước ra ban công.

Những chiếc lá trong gió khe khẽ lay động. Anh đứng trước gương, vén mái tóc ướt mồ hôi trên trán, để lộ một khuôn mặt không chút hơi ấm.

Không có mái tóc che phủ, gương mặt ấy trong bóng đêm càng lộ rõ vẻ u ám lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đen thẫm.

Trông anh lúc này chẳng khác nào một hồn ma lạc lối.

Lục Nghi Xuyên thả tay xuống, mở vòi nước rửa tay.

Anh rửa rất kỹ, chắc chắn không còn chút bụi bẩn nào mới cẩn thận lau khô từng ngón tay. Khi những ngón tay sạch sẽ trở lại, anh mới nhẹ nhàng đặt tay lên ngực.

lồng ng.ực nóng hổi, nhưng đầu ngón tay lại lạnh lẽo. Qua lớp vải mỏng, anh lần theo đường nét cứng rắn giấu dưới lớp áo—một mảnh nhỏ, thon dài, gồ ghề, đầu trên nối với một sợi dây đen quấn quanh cổ anh, ngày qua ngày thấm vào nhiệt độ cơ thể anh.

Tiếng lá cây xào xạc khẽ vang lên, bóng đổ trên sàn kéo dài ra. Trong màn đêm tĩnh mịch, hình bóng trước gương tựa như một bức tượng vô tri bất động.

Không biết đã đứng ngoài ban công bao lâu, Lục Nghi Xuyên mới quay người trở lại phòng. Anh kéo ngăn kéo đặt bên giường, bên trong yên lặng nằm một chiếc hộp. Dưới ánh sáng mờ nhạt, có thể lờ mờ thấy dòng chữ trên đó—Vitamin.

Anh vặn nắp, phát hiện lọ thuốc đã rỗng từ lâu.

Anh nhắm mắt, ấn nhẹ ngón tay đang co giật không tự chủ, rồi ném chai thuốc đi, khoác áo ngoài, bước ra khỏi ký túc xá.

Khương Hành không ngủ được. Giữa đêm khuya, cậu mở mắt, nhìn lên bầu trời, nơi lác đác vài vì sao yếu ớt nhấp nháy, đôi mắt vô hồn.

Chú mèo trắng cuộn tròn trong góc, ôm quả bóng nhỏ không biết nhặt từ đâu, ngủ say sưa. Một con mèo cam già kéo lê chiếc chân sau bị thương, chậm rãi đến bên cậu.

Nó đẩy Khương Hành ngã xuống, cúi đầu, li.ếm quanh phần bụng cậu một lượt.

Khi còn là con người, Khương Hành chưa từng thích cách thể hiện sự thân mật của loài mèo. Cậu đẩy con mèo cam ra, lật người ngồi dậy. Động tác này làm vết thương ở lồng ng.ực đau nhói, khiến cậu khẽ rít lên một tiếng.

Con mèo cam lo lắng nhìn cậu: "Cậu ổn chứ?"

"Tất nhiên là ổn." Khương Hành trả lời, "Chỉ bị đá một phát thôi, với thể trạng của tôi, hai ngày là khỏi."

Con mèo già không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cậu.

Bị ánh mắt đó nhìn chăm chú, đôi mắt Khương Hành dần cụp xuống. Một tiếng nấc nghẹn ngào rất khẽ, rất nhẹ thoát ra từ cổ họng, nếu không chú ý lắng nghe thì chẳng thể nhận ra.

Đối mặt với mèo cam già, cậu luôn thành thật hơn so với khi ở bên mèo trắng.

"Thực ra thì... không ổn chút nào."

"Tôi sắp chết rồi, Đại Hoàng."

"Tôi chỉ mới sống được một tuần, vậy mà đã sắp chết rồi. Tôi..."

Ánh đèn xa xa xuyên qua bức tường loang lổ trong con hẻm nhỏ, chiếu xuống người Khương Hành. Cái bóng gầy yếu của cậu kéo dài, méo mó in xuống mặt đất lạnh lẽo.

Cô độc.

"Khi vừa tỉnh dậy và phát hiện mình biến thành mèo, tôi còn không cảm thấy khó chịu đến thế. Dù cuộc sống có khó khăn đến đâu, tôi vẫn nghĩ đó là điều tôi xứng đáng nhận lấy. Dù sao thì tôi đã cướp đi cuộc đời của một người khác, tôi đã khiến cậu ấy trở thành như vậy... Có khi đây chính là sự trừng phạt dành cho tôi cũng nên..."

"Tôi từng nghĩ rằng, khi nào tôi chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ đi tìm họ. Dù không nói ra sự thật rằng tôi đã trở thành mèo, ít nhất tôi cũng có thể nhìn xem họ có đang sống tốt hay không. Nhưng mà..."

"Tôi không ngờ... bây giờ đã là bốn năm sau rồi."

Bốn năm, không quá dài nhưng cũng chẳng ngắn. Nhưng chỉ vỏn vẹn bốn năm ấy thôi, đã đủ để thay đổi rất nhiều thứ.

Bốn năm đủ để một người hoàn thành bậc đại học, đủ để một gia đình nguôi ngoai nỗi đau... Thời gian không thay đổi cậu, nhưng lại khiến mọi thứ xung quanh cậu đổi thay. Cuối cùng, chỉ có cậu vẫn dừng lại ở quá khứ.

"Khi ấy tôi nghĩ, dù ba mẹ không nhận ra tôi cũng không sao. Tôi có thể đi tìm Lục Nghi Xuyên. Tôi sẽ làm nũng, giả vờ đáng yêu, cầu xin anh ấy nhận nuôi tôi..."

Giọng cậu run lên. "Nhưng tại sao chớp mắt một cái mà đã bốn năm rồi..."

Thời gian như dòng nước, càng trôi về phía trước, tình cảm càng bị bào mòn. Những điều cậu từng chắc chắn, khi đối diện với khoảng cách thời gian này, bỗng dưng trở nên vô nghĩa.

Cậu lấy đâu ra tự tin để nghĩ rằng, một người đã chết đi bốn năm vẫn còn giữ vị trí quan trọng trong lòng người khác?

Một cơn đau lại quặn lên từ bụng. Khương Hành há miệng khô khốc nôn khan một trận, nhưng vì cả buổi chiều chưa ăn gì, nên cậu chẳng thể nôn ra được gì cả.

Con mèo già đã sống lâu, nên cũng nhìn thấu rất nhiều chuyện.

Nó ngồi xổm bên cạnh Khương Hành. "Cậu bệnh rồi."

Trong thế giới của loài vật, không có những lời nói dối đầy thiện ý. Nó nói ra sự thật tàn khốc nhất bằng giọng điệu bình thản nhất.

"Nếu không được chữa trị, cậu chỉ còn sống được nhiều nhất là một tháng nữa."

Khương Hành im lặng một lúc, rồi cất giọng hỏi con mèo già: "Cậu sống để làm gì?"

Đây là lần đầu tiên nó bị một con mèo khác hỏi một câu đầy tính triết lý như vậy. Sau khi suy nghĩ hồi lâu, nó mới trả lời.

"Ánh sáng, không khí và nước."

Trong thế giới tự nhiên, mọi thứ đều phải do chính mình giành lấy. Chỉ có ba thứ này, là ân huệ mà ông trời ban tặng.

Con mèo trắng ở góc nhà lăn một vòng rồi lại tiếp tục ngủ. Mèo già chậm rãi tiến đến, cúi đầu li.ếm lông cho Khương Hành.

Cậu mèo nhỏ gầy gò cuộn tròn trong lòng nó, cái bóng nhỏ bé của cậu bị bóng của mèo già che khuất. Phía trên bầu trời, những vì sao vẫn lặng lẽ tỏa sáng.

Rất lâu sau đó, Khương Hành bỗng lên tiếng.

"Tôi muốn rời khỏi đây."

Mèo già dừng động tác li.ếm lông, nhưng trong mắt nó chẳng hề có chút lưu luyến nào.

"Cậu muốn đi đâu?"

Trong đêm tĩnh lặng, vài tiếng chó sủa vang lên từ xa.

Khương Hành đứng dậy. Cậu ngẩng cao đầu, vẫy đuôi, lớn tiếng tuyên bố, giống như mỗi lần cậu ra ngoài kiếm ăn.

"Tôi muốn đến ngôi trường đại học mà kiếp trước tôi chưa kịp học."

Chương 6: Chương 6

Hôm sau, ba con mèo bắt đầu chuyển nhà.

Khương Hành bị ốm, sức khỏe ngày càng suy yếu. Thành phố này đầy rẫy mèo và chó hoang, nếu chỉ dựa vào mèo trắng thì chúng sẽ không thể sống sót.

Vì vậy, Khương Hành quyết định chuyển đến bồn hoa mà chúng tìm thấy hôm qua. Ở đó có thức ăn sẵn, nếu không bị những con mèo khác phát hiện, chúng có thể cầm cự được vài ngày.

Nhưng cả một gia đình già yếu, bệnh tật, việc di chuyển diễn ra vô cùng chậm chạp.

Bầu trời xám xịt. Không khí trong khu ổ chuột này cũng đậm mùi ẩm mốc, hỗn tạp. Cơn gió xuân và cơn mưa không thể cuốn sạch đi lớp bụi bẩn nơi đây.

Mãi đến trưa, chúng mới đến được bồn hoa. May mắn thay, thức ăn và đồ hộp vẫn còn. Khương Hành đặt con mèo cam vào bên trong, rồi dẫn mèo trắng ra ngoài tìm kiếm thức ăn.

Chúng không thể chỉ ngồi chờ chết.

Buổi chiều, trời bắt đầu đổ mưa. Những dãy núi xa mờ ảo trong làn sương mỏng, màu xanh non dần bao phủ lên những cành cây nâu sẫm. Giữa sắc xanh ấy, hoa lê dại nở rộ, trắng muốt dịu dàng.

Nhưng dưới chân núi, thế giới lại bị bao trùm bởi tiếng gầm rú của máy móc và những tòa nhà xám lạnh.

Trong thế giới của Khương Hành, mùa xuân đã biến mất. Ngẩng đầu lên, cậu chỉ thấy những chiếc xe tải chạy tới chạy lui trên con đường đầy dầu mỡ, những khuôn mặt công nhân mệt mỏi, chai sạn.

Không ai quan tâm đến hai con mèo đang đội mưa chạy trên phố.

Khương Hành dẫn mèo trắng đến một trại trẻ mồ côi mà cậu đã xem xét từ trước.

Cánh cổng sắt của trại chỉ là hai tấm thép hoen gỉ, hai bên có bức tường thấp, trên đỉnh tường, dây thường xuân bò lan, trở thành mảng màu xanh hiếm hoi giữa con phố xám xịt.

Tiếng trẻ con cười đùa vang ra từ bên trong. Khương Hành và mèo trắng ngồi xổm ngoài cổng, cân nhắc cách vào trong.

Cổng sắt là điều không thể, ánh mắt cậu cuối cùng dừng lại trên bức tường phủ đầy dây thường xuân. May mắn thay, trại trẻ đã cũ kỹ, và ngay cạnh bức tường, họ tìm thấy một lỗ chó.

Khương Hành dẫn mèo trắng len lén chui vào.

Trại trẻ mồ côi rất nhỏ, ngay sau lỗ chó là một sân chơi. Lúc này đúng giờ ăn, một nhóm trẻ con xếp hàng nhận cơm, bên cạnh là người quản lý đang cầm muôi múc thức ăn.

"Quần áo sáng nay vừa thay sạch, đứa nào dám làm bẩn lúc ăn cơm thì coi chừng bị đánh đòn! Còn nữa, mấy đứa nhớ lời cô giáo dặn chưa?"

Bọn trẻ ôm bát, đồng thanh nhưng có phần yếu ớt:

"Nhớ rồi... phải lễ phép, phải chào hỏi, không được cãi lời khách, càng không được nổi nóng với khách..."

"Nói suông thì vô ích, phải ghi nhớ trong lòng! Lát nữa khách đến là sinh viên trường A đấy, trại trẻ này mở bao nhiêu năm rồi mà chẳng có mấy ai thi đỗ vào đó. Sinh viên đều tốt bụng cả, nếu các con ngoan ngoãn lễ phép, có khi họ còn quyên góp thêm cho chúng ta."

"Biết rồi ạ, quản lý ơi, bao giờ mới được ăn vậy?"

"Ăn ăn ăn! Suốt ngày chỉ biết ăn!" Người quản lý lườm bọn trẻ, nhưng vẫn mở nắp nồi: "Nào nào, xếp hàng, từng đứa một vào lấy cơm..."

Nắp nồi vừa mở, mùi thức ăn thơm phức lập tức lan tỏa.

Mèo trắng nuốt nước bọt: "Bao giờ chúng ta qua đó?"

Khương Hành nhìn chằm chằm cảnh tượng phía trước: "Chờ thêm chút nữa."

Ở trại trẻ này, bọn trẻ con không có quyền quyết định, mọi chuyện đều do quản lý định đoạt.

Người quản lý là một gã đàn ông lùn mập, mới tháng ba mà đã mặc áo phông, để lộ cánh tay đầy hình xăm. Khuôn mặt hung dữ, nhìn là biết không dễ đối phó.

Quản lý vừa múc cơm vừa lẩm bẩm mắng mỏ, nhưng bọn trẻ dường như chẳng hề sợ hãi, mà còn cười toe toét.

Khương Hành quan sát khá lâu, trong khi Tiểu Bạch bắt đầu mất kiên nhẫn. Đúng lúc nó sắp không chịu nổi nữa thì có tiếng cửa mở, một người phụ nữ bưng một chậu thịt ba chỉ xào bước ra.

Cả đám trẻ lập tức náo động:

"Thịt! Chị Tô Diệp mang thịt đến rồi!"

Hàng chục đứa trẻ quên luôn việc xếp hàng, ào tới vây quanh chậu thịt. Quản lý trại cố gắng duy trì trật tự bằng cái môi xúc cơm, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Khương Hành thoáng bất ngờ liếc nhìn người phụ nữ đang cầm chậu thịt. Nếu nhớ không nhầm, đây chính là người hôm trước đã cho cậu và Tiểu Bạch ăn cơm chiên trứng.

Tiểu Bạch khẽ động mũi, lẩm bẩm:

"Tôi nhớ chị ấy. Chị ấy từng cho chúng ta ăn. Người còn có mùi thơm dễ chịu nữa."

So với đàn ông và trẻ con, trực giác của phụ nữ nhạy bén hơn nhiều. Hai con mèo đã ngồi ở góc tường quan sát nãy giờ mà chẳng ai phát hiện ra, nhưng vừa thấy Tô Diệp xuất hiện, cô đã lập tức đưa mắt nhìn về phía chúng.

Ánh mắt Khương Hành chạm phải ánh mắt cô.

Tô Diệp khẽ mỉm cười, có chút ngạc nhiên lẫn vui mừng. Cô giao chậu thịt cho quản lý rồi đi về phía góc tường.

Cô ngồi xổm trước mặt hai con mèo, nhẹ giọng nói:

"Thật trùng hợp. Không ngờ lại gặp lại hai nhóc con này."

Tô Diệp đưa tay xoa đầu Tiểu Bạch, nhưng khi nhìn sang Khương Hành, cô vẫn chưa biết nên chạm vào đâu.

"Đói rồi phải không? Đợi chút, chị đi tìm gì đó cho hai đứa ăn."

Lát sau, Tô Diệp quay lại, bên cạnh còn có quản lý trại. Ông ta nói bằng giọng ồm ồm:

"Cô đúng là... Về thì về, lại còn lén vào bếp nấu cả chậu thịt to thế làm gì? Đám trẻ đâu có thiếu ăn."

Không tìm được thức ăn cho mèo, Tô Diệp đành múc một ít cơm vào bát, đặt lên trên vài lát thịt đã chần nước sôi. Dù nói chuyện với ai, giọng cô vẫn dịu dàng:

"Anh Lý, đây chỉ là chút tấm lòng của em thôi. Với lại, em cũng từ đây mà đi ra, em hiểu rõ cuộc sống ở trại trẻ thế nào hơn ai hết."

"Cô hiểu cái gì mà hiểu! Chiều nay sinh viên từ đại học A đến thăm, chẳng lẽ lại thiếu miếng ăn cho bọn nhỏ? Cô thì sống khổ sở thế rồi, còn lo cho mấy đứa nhóc không nghe lời làm gì?"

Tô Diệp chẳng buồn tranh cãi, cô ngồi xuống trước hai con mèo, đặt bát cơm trước mặt chúng. Cánh tay trái khuyết thiếu của cô nhẹ nhàng chạm vào trán Tiểu Bạch, giọng vẫn dịu dàng như cũ:

"Ăn đi nào."

Quản lý trại định trách móc thêm vài câu nhưng rồi chợt khựng lại.

"Đây là mèo ở đâu ra?"

Tô Diệp liếc nhìn cái lỗ trên tường, đáp:

"Chắc chui từ đó vào. Em với hai con này cũng có duyên lắm. Hôm trước còn gặp một lần, không ngờ tiệm em đóng cửa rồi mà vẫn còn cơ hội gặp lại chúng nó."

Quản lý trông to con, thô kệch là thế, nhưng lại có vẻ đặc biệt quan tâm đến mèo. Bình thường, đám mèo hoang nhìn thấy ông ta đều sợ chạy mất, vậy mà hai con này lại không hề tỏ ra sợ hãi.

Ông ta cẩn thận ngồi xổm xuống cạnh Tô Diệp, tò mò hỏi:

"Chúng từ đâu đến thế? Hai con này là một đôi à? Con trắng này trông sạch sẽ quá, chẳng giống mèo hoang chút nào."

Tô Diệp hơi do dự:

"Chắc là quen biết nhau đấy. Lần trước em thấy cũng đi cùng nhau rồi. Con mèo trắng này đẹp quá, sạch sẽ nữa, em còn tưởng là mèo nhà ai. Nhưng mà không tìm thấy thẻ tên trên người nó."

Quản lý nhìn con mèo trắng mà mắt sáng lên. Ông ta đưa tay, bàn tay có hình xăm rồng xanh chạm nhẹ về phía Tiểu Bạch. Ai ngờ, con mèo lại lùi ra sau, tránh né một cách cảnh giác.

Quản lý bỗng thấy hơi hụt hẫng. Nhưng trước khi kịp thu tay lại, bỗng nhiên có một cảm giác ấm áp chạm vào lòng bàn tay ông ta.

Con mèo nhỏ dưới tay anh gầy gò, bẩn thỉu đến mức không thể nhận ra thuộc giống nào. Bộ lông nó rối tung, đôi tai nhỏ dựng lên, cái đầu còn tương đối sạch sẽ cọ nhẹ vào lòng bàn tay anh. Đôi mắt trong veo như lưu ly sáng lấp lánh, như thể đang nói:

"Cho anh chạm một chút thôi, đừng buồn nữa nhé."

Trái tim sắt đá của quản lý bỗng chốc mềm nhũn như một thiếu nữ mới biết yêu.

Anh cũng chẳng ngại bẩn, xoa đầu con mèo nhỏ rồi lẩm bẩm:

"Con mèo này làm sao thế? Sao lại dơ dáy thế này?"

Tô Diệp đáp: "Nhìn vết bẩn trên người nó, có lẽ bị ai đó hắt thứ gì lên. Ở gần đây có một khu ổ chuột, trẻ con ở đó nghịch ngợm lắm. Chúng thường lấy xăng trộn với than bẩn rồi pha vào keo

loãng để tạt lên người khác. Con mèo này chắc bị chúng bắt nạt rồi. Giờ có rửa cũng khó mà sạch được."

Nghe vậy, quản lý nhíu mày: "Ngay cả một con mèo nhỏ thế này mà chúng cũng ra tay được sao?"

Tô Diệp không nói gì.

Dù sao thì, những mặt tối của con người, cô là người hiểu rõ hơn ai hết.

Bọn họ ngồi xổm ở đó một lúc lâu. Vài đứa trẻ ôm bát chạy lại gần, mắt sáng rực khi thấy hai con mèo.

"Meo meo kìa!"

Khương Hành và Tiểu Bạch bị bao vây giữa đám trẻ đang ăn cơm. Ngẩng đầu lên là thấy mấy đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm.

"..."

Áp, áp lực quá lớn.

Trẻ con trong trại tuy cũng nghịch, nhưng được cái biết nghe lời. Không ai vươn tay ra sờ chúng, chỉ tụm lại bên cạnh ríu rít bàn tán.

"Ôi, con mèo trắng này đẹp quá! Nó là giống gì thế?"

"Sao chúng lại vào được đây nhỉ? Nó có thích ăn cà rốt không? Mình có thể nhường phần cà rốt mình không ăn cho nó!"

"Con mèo gầy gò kia bẩn quá, nó vừa chui vào vũng bùn lăn lộn à?"

"..."

Đột nhiên có người bật cười: "Nhìn nó buồn cười ghê, người thì gầy nhẳng mà bụng lại to. Nó có thai à?"

Tô Diệp giật mình, quay sang nhìn Khương Hành. Chỉ thấy con mèo nhỏ hôm nọ ăn uống mạnh mẽ là thế, bây giờ lại chỉ ăn vài miếng rồi nằm ủ rũ.

"Nó bị sao vậy?" Quản lý đưa bàn tay thô ráp sờ Khương Hành nhưng chẳng nhận ra điều gì khác thường, chỉ cảm thấy con mèo này trông không giống mấy con khác.

Tô Diệp bế Khương Hành lên bằng một tay, bàn tay trái chỉ còn ba ngón cẩn thận rà khắp người cậu. Sắc mặt cô hơi khó coi:

"Nó bệnh rồi."

"Bệnh?"

Tô Diệp đặt mèo xuống, đầu ngón tay vuốt nhẹ qua trán nó, khẽ thở dài:

"Chúng là mèo hoang, mỗi con có số phận riêng. Chúng ta cùng lắm chỉ có thể cho chúng ít đồ ăn, còn những thứ khác thì lực bất tòng tâm."

Cô nhìn con mèo lặng lẽ ngồi trước mặt mình. Khi chạm phải đôi mắt lưu ly trong vắt ấy, cô bỗng có cảm giác... nó đang hiểu từng lời cô nói.

"Là một đôi mắt rất đẹp..." Cô nhẹ nhàng xoa xoa đôi tai nhỏ của con mèo, "Nếu sạch sẽ một chút, có lẽ sẽ rất xinh đấy."

Chung quy vẫn không đành lòng, Tô Diệp cũng chẳng quan tâm nó có hiểu được hay không, tiếp tục nói: "Sau này nếu đói bụng thì cứ đến đây nhé. Không có gì ngon lành cho lắm, nhưng ít ra cũng không để các em bị đói."

Vừa dứt lời, cô thấy con mèo nhỏ xấu xí kia đứng dậy, làm một động tác cúi đầu cảm ơn, như thể đang bày tỏ lòng biết ơn.

Tô Diệp giật mình đứng bật dậy, quay mặt đi chỗ khác: "Em đi xem viện trưởng đã ăn chưa."

Nói xong, cô cũng không đợi quản lý đáp lại, vội vã rời đi, như thể đang trốn tránh điều gì đó.

Những đứa trẻ vây quanh mấy con mèo cũng bị đuổi về ngủ trưa, góc tường chỉ còn lại Khương Hành và Tiểu Bạch.

Hôm nay trời mưa không lớn lắm, bọn họ trốn dưới một gốc cây đại thụ nên cũng không bị ướt bao nhiêu. Tiểu Bạch ăn no, nằm trên mặt đất vừa liế.m lông vừa trò chuyện với Khương Hành: "Lúc nãy họ nói gì thế?"

Cái bát trước mặt Khương Hành vẫn còn hơn một nửa thức ăn, nhưng cậu lại không tập trung, chỉ lặng lẽ nhìn vào bức tường sau lưng: "Họ khen chúng ta đáng yêu, định nhận nuôi chúng ta đấy."

Động tác của Tiểu Bạch chợt khựng lại: "Cậu muốn được họ nhận nuôi à?"

Khương Hành hỏi ngược lại: "Cậu thấy họ thế nào?"

Tiểu Bạch không trả lời ngay, mà im lặng suy nghĩ một lúc lâu rồi hỏi lại: "Liệu họ có vứt bỏ chúng ta một lần nữa không?"

Giống như chủ nhân trước đây của nó vậy.

Khương Hành không biết.

Cậu nằm rạp xuống đất, cơn mệt mỏi như thủy triều dâng lên, xương ngực vẫn còn đau, mà cùng với cơn đau ấy là một sự mỏi mệt vô tận, như thể muốn nhấn chìm cậu.

Cậu buồn ngủ rồi.

Nhưng cậu không dám ngủ. Cậu sợ rằng nếu ngủ rồi sẽ không thể tỉnh lại nữa.

Cậu chậm rãi đứng dậy, nói với Tiểu Bạch: "Tôi có việc phải ra ngoài một chuyến, cậu có thể ở lại đây nghỉ ngơi, bọn trẻ chắc sẽ không làm hại cậu đâu. Hoặc cậu cũng có thể quay về tìm Đại Hoàng, tôi sẽ gặp lại mọi người sau."

"Cậu đi làm gì?"

Khương Hành chậm rãi lê từng bước ra ngoài, giọng nói vẫn mang theo vẻ vui vẻ:

"Tôi phải đi làm một chuyện rất quan trọng!"

...

Lúc quản lý mang nước tới, chỉ còn thấy mỗi con mèo trắng, còn con kia thì không thấy đâu. Anh ta đổ nước vào bát, còn chưa kịp nhân cơ hội vu.ốt ve con mèo một cái thì điện thoại chợt reo lên.

Đầu dây bên kia là giọng nói già nua của viện trưởng:

"Nhóm sinh viên quyên góp đã đến."

Bên ngoài bức tường cũ kỹ loang lổ, một chiếc xe buýt mới tinh chầm chậm lăn bánh trong cơn mưa phùn. Trong viện phúc lợi, cây đào già duy nhất cũng đang lặng lẽ nở ra những búp hoa tươi mới giữa làn gió xuân và mưa bụi, mang đến một chút sức sống cho nơi u ám, cũ kỹ này.

Chương 7: Chương 7

Trên xe có không ít sinh viên, một chiếc xe buýt nhỏ gần như đã kín chỗ. Bọn họ tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, xì xào bàn tán.

Lục Nghi Xuyên ngồi ở hàng ghế đầu gần cửa sổ, ánh mắt dán chặt vào con đường phía dưới, chân mày nhíu chặt hơn từng chút một.

Cao Chí Lan ngồi bên cạnh thấy vậy liền giải thích:

"Đây là khu công nghiệp, luyện thép, luyện than... Ô nhiễm nặng cũng là điều dễ hiểu."

Triệu Sóc chống tay lên lưng ghế trước, ló đầu sang:

"Vậy sao lại xây trại trẻ mồ côi trong một khu như thế này?"

"Hồi trước nơi này phát triển cũng ổn lắm, nhiều khu công nghiệp mọc lên, người lao động đổ về đông, khá là nhộn nhịp. Thế nên việc xây một trại trẻ ở đây cũng không có gì lạ."

Ánh mắt Cao Chí Lan lướt qua khung cửa, những tòa nhà thép san sát, bên trên là một khoảng trời nặng trĩu màu đen, không biết là mây dông hay sương khói ô nhiễm.

"Tiếc là, bao năm trôi qua, nơi này lại thành ra thế này..."

Xe tiếp tục chạy về phía trước, đến khi ngang qua bức tường phủ đầy dây leo thì dừng lại.

Các sinh viên lần lượt xuống xe.

Mưa rả rích rơi, cánh cổng sắt rỉ sét thấm nước mưa, tỏa ra một mùi tanh nồng của kim loại cũ kỹ.

Lục Nghi Xuyên là người cuối cùng xuống xe. Mọi người đều chạy ra sau lấy đồ quyên góp, riêng anh đứng yên dưới tán ô ngay trước cổng.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, giọt nước lộp độp rơi trên tán ô, hòa thành những sợi chỉ bạc nhỏ giọt xuống đất. Chẳng mấy chốc, lớp bùn bắn tung tóe đã lấm lem mũi giày trắng tinh của anh.

Không khí nồng nặc mùi dầu máy và than khói.

Triệu Sóc đứng bên cạnh, giọng đầy khó chịu:

"Mẹ nó! Cái nơi chết tiệt này đúng là dơ kinh khủng, biết thế ở lại ký túc xá ngủ sướng hơn không?"

Nói rồi cậu ta quay sang Lục Nghi Xuyên:

"Cơ mà, anh vốn không thích mấy hoạt động thế này mà, sao lần này lại đi?"

Lục Nghi Xuyên mặc chiếc sơ mi trắng phẳng phiu, đứng thẳng tắp trước cánh cổng sắt cũ kỹ, dáng người thanh thoát như trúc xanh, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm.

"Rảnh rỗi không có gì làm, đến xem thử thôi."

Anh ta có thật sự rảnh hay không, Triệu Sóc cũng không hỏi thêm.

Dù hai người học chung lớp, suốt ngày đi cùng nhau, nhưng càng thân thiết lâu, Triệu Sóc càng nhận ra Lục Nghi Xuyên không đơn giản như vẻ bề ngoài. Dù bề ngoài tỏ ra hòa nhã, nhưng khi ở cạnh anh, cậu luôn cảm thấy có gì đó khó nắm bắt.

Có lẽ chính vì thế mà cậu ta vẫn luôn đi theo hắn.

Cao Chí Lan ôm một chồng quần áo mới từ phía sau đi tới. Thấy hai người đứng nói chuyện mà chẳng chịu phụ giúp, cô liền xụ mặt, vừa định mở miệng thì cánh cửa sắt ken két mở ra.

Ba người bước ra từ bên trong, ở giữa là một ông lão tóc bạc phơ, bước chân có phần lảo đảo, hai bên là một nam một nữ đi theo đỡ ông.

Cao Chí Lan nhét đống quần áo vào tay Triệu Sóc, nở một nụ cười với ông lão:

"Chào viện trưởng, cháu là chủ tịch hội sinh viên của đại học A, lần này đưa các bạn tới đây để đóng góp một chút cho các em nhỏ."

Thùng xe phía sau chất đầy đồ quyên góp, nào là quần áo, giày dép, sách vở, truyện tranh, đồ chơi... Dù lộn xộn, nhưng đều là những thứ mà bọn trẻ cần.

Viện trưởng không giấu được xúc động, khóe mắt hơi đỏ lên:

"Cảm ơn, cảm ơn các cháu... Các cháu đều là những đứa trẻ tốt..."

Lục Nghi Xuyên khẽ liếc qua cánh cổng sắt mở rộng, thấy một cây đào nhỏ đang nở những nụ hoa bé xíu.

Dưới màn mưa lất phất, mấy chục đứa trẻ dụi dụi đôi mắt ngấn nước, tò mò nhìn ra sân.

Phía sau bọn trẻ, dưới gốc cây du già cằn cỗi mà hai người ôm mới xuể, một con mèo trắng đang nằm im lặng.

Dường như chưa từng thấy nhiều người như thế này, con mèo trắng vừa tỉnh ngủ nhìn đám trẻ con có chút ngơ ngác, rồi như thể nhận ra ánh mắt của anh, nó quay đầu nhìn lại phía anh.

Ánh mắt của một người và một con mèo giao nhau giữa không trung.

Lục Nghi Xuyên siết chặt chiếc ô trong tay, một cảm xúc khó tả trào lên từ sâu thẳm trong lòng. Anh không thể gọi tên cảm giác ấy là gì, từ đêm qua nó đã bắt đầu, buộc anh phải đi ngược lại ý muốn của mình, xin nghỉ ở quán cà phê để đến một nơi anh chưa từng đặt chân tới.

Nhưng khi đến nơi, cảm xúc của anh vẫn chẳng khá hơn.

Ánh mắt anh lướt qua xung quanh một vòng, đến cuối cùng, anh cũng chẳng biết mình đang tìm gì, muốn tìm gì.

Ngoài kia gió mưa lạnh lẽo tiêu điều, trái tim anh như trống rỗng một khoảng, khi gió lạnh ùa vào, chỉ còn vang vọng lại âm thanh băng giá.

Thế là anh lại đưa mắt trở về con mèo ấy.

Dù dính mưa, con mèo trắng vẫn đẹp, đôi mắt ngọc một vàng một xanh lấp lánh như đá quý rực rỡ. Nó ngồi trang nghiêm, tò mò nhìn anh.

Bên cạnh Lục Nghi Xuyên chẳng biết từ lúc nào đã có một người phụ nữ đứng đó. Thấy ánh mắt của anh, cô cười và giải thích, "Đây là con mèo hoang hôm nay lẻn vào viện phúc lợi, một con mèo trắng rất xinh, chẳng biết chủ của nó nghĩ gì mà lại bỏ rơi nó."

Lục Nghi Xuyên rời mắt khỏi con mèo, nhìn sang cây du cao lớn, "Nó trông rất sạch sẽ, hoàn toàn không giống mèo hoang."

"Đúng vậy..." Người phụ nữ khẽ thở dài khó nhận ra, "Nhưng con mèo đi cùng nó thì đáng thương hơn nhiều. Nhỏ xíu thế thôi mà toàn thân bẩn thỉu, lại còn mắc bệnh nặng, e rằng chẳng sống được bao lâu."

Người đàn ông điềm tĩnh khẽ nghiêng người, ánh mắt rơi trên người phụ nữ, "Nó còn có bạn đồng hành sao?"

"Có chứ." Người phụ nữ đáp, "Hai con chắc là cùng nhau xin ăn. Con mèo nhỏ kia rất hiểu chuyện, biết mình bẩn, sợ bị mắng nên chẳng bao giờ dám ra mặt, đợi mèo trắng ăn xong nó mới ló ra. Chỉ tiếc là..."

Ngón tay Lục Nghi Xuyên nắm cán ô trắng bệch, chẳng rõ vì gió lạnh hay điều gì khác.

"Nó mắc bệnh gì?"

"Bệnh viêm phúc mạc, một căn bệnh có tỷ lệ tử vong rất cao ở mèo. Nếu được chữa trị kịp thời thì may ra, nhưng nó là mèo hoang, ai mà muốn giúp nó chứ..."

Nói đến đây, người phụ nữ sợ Lục Nghi Xuyên nghĩ họ vô tình, vội giải thích, "Bệnh này tốn rất nhiều tiền, tình hình viện phúc lợi anh cũng biết rồi, chúng tôi thật sự không đủ khả năng."

Viện trưởng dẫn đám học sinh đi vào trong, Lục Nghi Xuyên bước sau cùng, người phụ nữ đi bên cạnh anh.

"À quên, tôi chưa giới thiệu, tôi là Tô Diệp, từng là trẻ ở viện phúc lợi này, giờ ở lại đây giúp đỡ."

Giữa tiếng chào "anh chị ơi" rộn ràng của lũ trẻ, Lục Nghi Xuyên thu ô lại, bước qua cánh cổng sắt.

"Lục Nghi Xuyên."

Người phụ nữ đi bên anh, từ khóe mắt, anh thoáng thấy bàn tay trái buông thõng của cô chỉ có ba ngón.

Nhận ra ánh nhìn của anh, Tô Diệp giơ tay lên, cười giải thích, "Cái này là bẩm sinh, tôi sinh ra đã chỉ có ba ngón tay, nên mới

bị cha mẹ bỏ rơi."

"Thật ra ở viện phúc lợi, những đứa trẻ như vậy nhiều lắm." Ánh mắt cô mang một vẻ sâu thẳm khó hiểu, "Trẻ con đáng yêu như trong tiểu thuyết hay phim truyền hình chẳng có bao nhiêu đâu. Ở đây, bọn trẻ đa phần đều khiếm khuyết, về thể chất hay trí tuệ, những đứa không ai muốn nhận, chúng tôi đều nhận hết."

"Vì thế mà tôi rất cảm ơn các anh, dù vì lý do gì đi nữa, những thứ các anh quyên góp thực sự rất quan trọng với chúng tôi."

Người đàn ông bên cạnh cô vẫn giữ dáng vẻ điềm đạm, trước lời cảm ơn của cô, anh chỉ nở một nụ cười vừa đủ. Nụ cười ấy dịu dàng, nhưng Tô Diệp lại cảm thấy nó như chiếc mặt nạ đeo trên mặt anh, bên dưới là sự lạnh lùng mà cô không thể hiểu nổi.

"Đây là công sức của cả trường, chúng tôi cũng chỉ góp một chút sức mọn. Thật ra, những học sinh bận rộn lo toan mới là người vất vả, tôi chỉ đi theo họ đến xem thôi."

Sau nhiều năm lăn lộn kiếm sống ở tầng đáy xã hội, khả năng quan sát và đoán ý của Tô Diệp vượt trội hơn hẳn người khác. Nhìn dáng vẻ của người đàn ông, cô biết anh ta có lẽ không muốn nói chuyện với mình, thế là cô kiếm cớ rời đi, để lại không gian cho Lục Nghi Xuyên một mình.

Sương mù tràn từ rìa núi xa, khu đô thị thép này bị bao phủ trong màn trắng mờ từng sợi, trống rỗng và lạnh lẽo.

Vật tư phát xong, viện trưởng đuổi bọn trẻ về ký túc xá, rồi dẫn các học sinh đi tham quan viện phúc lợi. Nói là tham quan, nhưng viện nhỏ đến mức đứng ở sân đã có thể nhìn hết mọi thứ.

Viện trưởng tuổi đã cao, nói được một đoạn là phải nghỉ một lát, vừa nói vừa nhìn cây du già trong sân.

"Cây này tôi trồng từ khi mới đến đây, thoáng cái đã bao nhiêu năm, bọn trẻ được gửi đi từng đợt, từng đợt, mà cây thì đã lớn thế này..."

Tháng Ba, cành lá vừa nhú chồi, những chiếc lá non trên cây du còn chưa kịp bung ra, chùm chồi vàng nhạt chen chúc trên cành, bị mưa đánh đến lắc lư không ngừng.

Lục Nghi Xuyên lúc này mới nhận ra con mèo trắng nằm dưới gốc cây chẳng biết đã biến mất từ bao giờ, chỉ còn lại một chuỗi dấu chân mèo lộn xộn dưới góc tường gần đó.

Anh nhìn chằm chằm vào những dấu chân hình hoa mai ấy, lòng càng thêm trống rỗng.

Giọng viện trưởng vẫn vang lên, "Nhưng may là chính phủ bỏ tiền ra, định xây lại một viện phúc lợi mới ở khu bên kia. Đến lúc đó, bọn trẻ sẽ chuyển sang, không phải chen chúc trong chỗ cũ kỹ này nữa..."

...

Lúc họ rời đi, sương mù trong không khí vẫn chưa tan. Chiếc xe buýt sạch sẽ ban đầu giờ đây, sau khi vào khu đô thị, dưới gầm đã dính đầy những vệt bùn đen.

Triệu Sóc chen cùng một chiếc ô với Lục Nghi Xuyên, nhìn dấu vết hỗn loạn xung quanh, anh ta cảm thán từ đáy lòng, "May mà tôi không sống ở đây, không thì thật sự mỗi ngày mở mắt ra đã thấy đời như đến hồi kết."

Lục Nghi Xuyên lại nghiêng đầu, nhìn về cái hang chó nhỏ bé bên góc tường.

Anh chẳng biết mình đang đợi gì, chỉ đứng yên thật lâu. Lâu đến mức Triệu Sóc không chịu được, đẩy anh một cái, "Anh Lục, nhìn gì thế? Chỉ còn hai chúng ta chưa lên xe thôi."

Cao Chí Lan thò đầu ra từ cửa, nhìn chằm chằm hai người, "Hai người làm gì đấy? Lên xe nhanh đi, chỗ này toàn mùi dầu máy, khó chịu chết được."

Lục Nghi Xuyên thu ô, cười khẽ, "Đi thôi."

Vị trí ngồi trên đường về vẫn như lúc đến, Cao Chí Lan giơ điện thoại đứng phía trước chụp ảnh, Lục Nghi Xuyên tựa bên cửa sổ, giữa tiếng ồn ào của Cao Chí Lan, anh đưa mắt nhìn sang đường đối diện.

Bên kia đường có vài quán ăn vắng khách, ngay đối diện chỗ xe buýt đỗ là một con hẻm nhỏ, trong hẻm đầy ngõ rẽ, mặt đường gồ ghề, đối lập rõ rệt với con đường nhựa rộng rãi phẳng phiu bên ngoài.

Xung quanh hẻm là những ngôi nhà thấp lè tè, cũ kỹ, rác rưởi vứt bừa bãi khắp nơi chẳng ai dọn, vài đứa trẻ cầm gậy gỗ chạy từ góc đường ra, như đang tìm kiếm gì đó.

Lục Nghi Xuyên khẽ ngồi thẳng lên.

Cao Chí Lan cuốn sách giả làm micro lại, "Xong, xuất phát!"

Động cơ xe khởi động, trong tiếng gầm của máy móc, cách một con đường, Lục Nghi Xuyên dường như nghe thấy tiếng cười ngạo nghễ xấu xa của lũ trẻ.

"Nó hôm nay chết chắc rồi..."

Xe buýt xé màn mưa lao đi, sương mù trên núi xa tan dần, màu trắng của hoa lê dại nổi bật giữa nền xanh non.

Nhưng thành phố thép này dường như chẳng còn mùa xuân.

Chương 8: Chương 8

Khương Hành trốn trong bụi rậm. Qua những tán cây đan xen, cậu nhìn thấy đám nhóc nghịch ngợm cầm gậy, dần khuất xa.

Cậu lặng lẽ thở phào, lật mình chui ra khỏi bụi rậm, nhổ ra một ngụm cát không biết dính vào miệng từ khi nào. Trong tầm mắt, một chiếc xe buýt đang chậm rãi rời đi.

Chiếc xe buýt sạch sẽ, mới tinh, nổi bật giữa những chiếc xe tải cũ kỹ, khiến cậu không kìm được liếc nhìn vài lần. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nó đã biến mất sau khúc cua.

Cậu thu lại ánh mắt, quay về "đại bản doanh".

Trong bồn hoa, mèo trắng và mèo cam đã gặp nhau. Mèo trắng đang kể lại những chuyện xảy ra hôm nay.

"Ở chỗ đó đông người lắm, tôi chưa bao giờ thấy nhiều người như thế. Có một con hai chân cứ nhìn chằm chằm vào tôi nữa, mà con hai chân đó trông cũng đẹp lắm..."

Vừa quay đầu lại, nó liền thấy Khương Hành lấm lem bùn đất.

Nếu không phải trên người con mèo này có mùi của lão đại nhà nó, mèo trắng còn chẳng tin đây chính là cậu ta.

"Lão đại, sao trông cậu thảm thế?"

Khương Hành chẳng buồn giữ hình tượng, nằm vật ra đất, quẩy đuôi một cái, b.ắn ra mấy giọt bùn.

"Không có gì, lại gặp bọn nhóc nghịch ngợm thôi."

Hôm nay là cuối tuần, lũ trẻ không phải đi học, lang thang khắp phố. Khương Hành đen đủi, bị chúng bắt gặp.

"Cậu không biết lúc đó nguy hiểm thế nào đâu. Tôi ở đây, chúng chỉ cách tôi có nửa mét..."

Sợ hai con mèo kia không hình dung được khoảng cách, Khương Hành bò dậy, đi lên vài bước, "Chính là khoảng này, chỉ cần vươn tay ra là chộp được tôi rồi."

Giọng cậu lên bổng xuống trầm như kể chuyện giang hồ:

"Chỉ thấy lúc đó trời đất biến sắc, sấm sét vang rền. Lũ ác nhân mặt mày hung tợn, cười hiểm ác: 'Mày chạy đi, dù có chạy đến chân trời góc bể cũng không thoát khỏi tay tao đâu.'"

"Lúc đó, Tiểu Hành chỉ nhỏ bằng một bàn tay của ác nhân, thực lực chênh lệch quá lớn. đây chắc chắn là một trận đấu không cân sức ... Khán giả xung quanh không đành lòng chứng kiến cảnh Tiểu Hành bỏ mạng, ai nấy cúi đầu, rơi lệ."

Mèo trắng lần đầu nghe cậu ta thêm mắm dặm muối kể lể về chiến tích của mình, mặt đầy ngơ ngác.

"Nhưng mà, Tiểu Hành là ai chứ? Đó là kẻ sau này sẽ 'đấm gục Thương Báo, đá bay Đao Ba'... À không, đó là một con mèo, dù nhỏ bé nhưng sao có thể dễ dàng bị mấy nhóc con kia làm gì được?"

"Thế là, khi những bàn tay tội ác đó vươn về phía tôi, tôi nhanh chóng xoay người, giơ móng vuốt sắc bén trắng như tuyết, quạt thẳng lên mặt kẻ thù. Trong tiếng kêu đau đớn của đám nhóc, tôi nhẹ nhàng bật nhảy, thoát khỏi vòng vây và nghênh ngang rời đi."

Khương Hành ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt sâu xa:

"Từ hôm đó, giang hồ xuất hiện một truyền thuyết, người đời gọi tôi là... A!!!"

Cậu ta quay ngoắt lại, phát hiện mèo cam không biết từ lúc nào đã ngồi sau lưng mình, đang cúi đầu li.ếm lông.

Dưới ánh mắt tố cáo của Khương Hành, mèo cam dừng lại một chút, nhìn về phía lưng cậu.

"Cậu bị thương rồi."

Khương Hành xoay đầu nhìn, quả nhiên, trên lưng có một vết cào không biết từ đâu ra.

Vết thương không sâu, cũng không dài, nhưng trên cơ thể nhỏ bé gầy gò của mèo con, trông lại đặc biệt dữ tợn.

Mèo cam ấn cậu xuống đất, không nói không rằng bắt đầu li.ếm vết thương giúp cậu khử trùng.

Lưỡi mèo có gai nhỏ, chạm lên vết thương bị nước mưa ngấm vào, đau đến mức Khương Hành—kẻ tuyên bố sẽ "đấm gục Thương Báo, đá bay Đao Ba"—mắt rưng rưng.

Mèo trắng đi quanh cậu, tò mò hỏi:

"Cậu còn chưa nói hết, giang hồ gọi cậu là gì cơ?"

Khương Hành lại kêu đau một tiếng, đuôi quét qua, làm rơi mấy cọng cỏ. Cậu nói lắp bắp:

"T-Tôi còn chưa nghĩ ra... Hay cậu giúp tôi nghĩ một cái tên thật oai?"

Để đánh lạc hướng, cậu nghiêm túc suy tư:

"'Hoa Bích' thì sao? 'Hắc Bối' nghe cũng ngầu... Hay tôi lấy luôn 'Thương Báo', dù sao đó cũng là tên con mèo vằn kia, tôi cướp nó..."

"Ao! Đau! Nhẹ tay thôi chứ..."

Khương Hành quay đầu nhìn chằm chằm mèo cam, "Thật ra cậu không phải mèo cam đúng không? Chắc tổ tiên cậu có dòng máu Xiêm?"

Mèo cam dừng động tác, nghiêng đầu nhìn cậu ta với ánh mắt không hiểu gì.

Khương Hành nói tiếp: "Cậu chăm chỉ như thể một người giúp việc Philippines vậy."

Ngày nào cũng li.ếm lông, không li.ếm mình thì li.ếm người khác. Nhìn mèo trắng—chỉ lang thang hai ba ngày mà đã sạch sẽ như vừa mới xuất xưởng.

Dù mèo có thể giao tiếp với nhau, nhưng trí thông minh của chúng không cao đến mức hiểu hết những gì Khương Hành nói.

Mèo cam nghiêng đầu suy nghĩ một lúc mà không ra được đáp án, thế là cúi xuống tiếp tục li.ếm lông.

Khương Hành: "..."

Đủ rồi, cậu thật sự thấy quá đủ rồi.

Mèo trắng thì bò lên thân cây gần đó, bắt đầu mài móng. Còn Khương Hành, bị mèo cam đè lên đất, li.ếm đến mức tê dại. Cậu nhìn chằm chằm vào khoảng không, ánh mắt trống rỗng, mãi đến khi cơ thể run lên một cái mới lấy lại ý thức.

Cậu nhìn hai con mèo, bỗng nhiên lên tiếng, "Có lẽ tôi phải đi rồi."

Cả hai con mèo đều dừng lại, cuối cùng mèo trắng là kẻ lên tiếng trước, "Cậu định đi đâu?"

Khương Hành nhẹ nhàng đáp, "Trước đó tôi có nói rồi mà? Tôi muốn đến xem trường đại học mà tôi chưa kịp theo học."

"Chiều nay tôi đi dọc theo con phố rất lâu, phát hiện một trạm xe buýt. Ở đó có một tuyến đi thẳng vào trung tâm thành phố. Tôi định bắt chuyến xe đó, đến trung tâm rồi mới tìm cách đi tiếp đến trường."

Mèo trắng hỏi: "Xa lắm à?"

"Với con người thì không xa, nhưng với mèo thì có lẽ rất xa."

Khương Hành lật người dậy, tiện thể tránh khỏi tình yêu nặng nề của mèo cam. "Tôi đã quan sát rồi, những người trong viện phúc lợi đều rất tốt bụng, chân của cậu cũng gần khỏi hẳn rồi. Sau khi tôi đi, hai cậu cứ đến đó, cả hai sạch sẽ như này, chắc chắn họ sẽ nhận nuôi."

Không con mèo nào lên tiếng. Mèo trắng cụp đuôi xuống, trông có vẻ không vui.

Cuối cùng, mèo cam—kẻ lớn tuổi hơn—là người phá vỡ sự im lặng: "Xa như vậy, nhất định phải đi sao?"

Đêm ngày một sâu, tháng ba không có tiếng côn trùng kêu, không khí tĩnh lặng lạ thường.

Khương Hành nhe răng, nở một nụ cười nhẹ nhàng, "Nhìn tôi xem, tôi hoàn toàn không phù hợp để lang thang. Không xin nổi thức ăn, đánh nhau không lại lũ mèo khác, thậm chí còn không biết săn mồi. Chỉ mới lang thang có một tuần mà đã thảm hại thế này rồi."

"Ở trường có rất nhiều sinh viên, ai cũng tốt bụng. Chỉ cần tôi nằm vật xuống đất, chắc chắn sẽ có vô số người cho tôi đồ ăn. Biết đâu họ còn đưa tôi đến bệnh viện nữa..."

Cậu ta an ủi hai con mèo, "Không phải tôi không muốn dẫn hai cậu theo, mà là tôi định trốn vé xe buýt. Trên xe đông người như vậy, nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta không chạy nổi đâu."

Mèo cam cúi đầu, lại bắt đầu li.ếm vết thương đang rỉ máu của cậu. "Vậy cậu định khi nào đi?"

Khương Hành lè lưỡi li.ếm môi, lập tức nếm phải vị tanh của máu.

Cậu nói: "Sáng mai."

Không đi bây giờ, cậu sợ mình sẽ không còn sức để đi nữa.

Thời gian trôi qua, cậu có thể cảm nhận được cơ thể mình ngày một yếu dần. Chán ăn, kiệt sức, buồn nôn liên tục... nhưng trái ngược với thân thể gầy yếu, bụng cậu lại càng ngày càng phình to.

Nếu không phải do bệnh nặng, làm sao đến lúc lũ trẻ đứng ngay sau lưng mà cậu cũng không phát hiện ra?

Căn bản không có trận chiến nào giữa Khương Hành và lũ "ác nhân" kia, chỉ có một con mèo chín chết một sống chạy trốn trong chật vật. Nếu không phải cậu nhanh trí chui vào bụi cây, có lẽ giờ này đã bị đám trẻ đó nướng trên đống lửa rồi.

Đến nửa đêm, bầu trời lác đác vài vì sao. Dưới màn mây đen dày đặc, ánh trăng mờ mờ lộ ra.

Tháng ba, ánh trăng lạnh như băng.

Khương Hành thu mình trong đống cỏ, nhìn lên vầng trăng tròn dần. Trăng vẫn là trăng của ngày trước, nhưng người... liệu còn là người cũ không?

Những suy nghĩ trong lòng cậu bị chôn vùi dưới bóng tối của ánh trăng. Ngay cả mèo cam cũng chưa từng nghe cậu thổ lộ điều gì.

Nếu thật sự chỉ định kiếm ăn, đầy đường cũng có người, hà tất phải đi xa đến vậy?

Đôi khi, chính cậu cũng không biết mình đi là vì ngôi trường kia... hay vì điều gì khác.

Cậu không dám nghĩ nhiều, cũng biết quyết định này thật nực cười, nhưng có một giọng nói trong lòng vẫn không ngừng thúc giục.

Thúc giục cậu phải đi. Phải nhìn thấy nó.

Khi Tống Chương đến Club, trời đã gần hai giờ sáng.

Hắn ta đẩy gọng kính, bước qua cánh cửa lớn. Quầng thâm dưới mắt rõ ràng, vẻ mặt u ám như xác sống, hoàn toàn đối lập với những chàng trai cô gái đang hưng phấn trên sân khấu.

Hôm nay, đúng ca trực của người quản lý câu lạc bộ. Anh từng gặp Tống Chương vài lần, nên nhận ra ngay lập tức, liền chủ động chào hỏi: "Chào buổi tối, Tống tiên sinh."

Tống Chương ngước mắt nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi nói: "Nhìn tôi như thế này có giống là đang 'tốt' không? Lục Nghi Xuyên đâu? Tên đó trốn ở đâu rồi?"

Quản lý cười gượng: "Anh Lục đang ở phòng bao quen thuộc của anh ấy."

Tống Chương lên lầu, quen cửa quen nẻo tìm đến căn phòng được nhắc đến. Đẩy cửa ra, một mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi, khiến hắn ta theo phản xạ lùi nửa bước.

Hắn đứng ngoài vài giây, hít sâu mấy hơi để lấy can đảm, rồi mới dứt khoát bước vào. Vừa đặt chân vào phòng, một loạt vỏ chai lăn đến cản bước chân. Bên trong, Lục Nghi Xuyên ngồi quay lưng lại với hắn, tay cầm chai rượu, mắt lơ đãng nhìn ra sàn nhảy bên ngoài qua tấm kính trong suốt.

Nghe thấy tiếng động sau lưng, Lục Nghi Xuyên hơi nghiêng đầu, thấy Tống Chương thì nhấc chai rượu trong tay lên chào hỏi:

"Cậu đến rồi à."

Tống Chương hất vỏ chai dưới chân sang một bên, nhíu mày, "Cậu uống bao nhiêu rồi?"

"Không nhiều." Lục Nghi Xuyên đáp hờ hững, "Chỉ nhấp môi một chút thôi mà..."

Tống Chương: "..."

Ai mà nhấp môi một chút rồi để lại cả đống chai không thế kia?

Hắn ta nghiến răng: "Lục Nghi Xuyên, tôi khuyên cậu tiết chế lại một chút đi. Uống đến chết thì tính sao?"

Lục Nghi Xuyên ngửa đầu, rót thêm một ngụm rượu, rồi lười biếng tựa lưng vào ghế, hờ hững nhắm mắt.

"Chết thì làm đám tang hoành tráng một chút. Lúc đó nhớ đốt ít tiền vàng mã cho tôi."

Tống Chương có lúc chỉ muốn may kín cái miệng đó lại.

Hắn ta lục lọi trong túi áo, lấy ra một lọ thuốc rồi ném thẳng vào lòng Lục Nghi Xuyên.

"Thuốc đây, vẫn như mọi lần, tôi đổi bao bì, bỏ vào hộp vitamin cho cậu rồi."

Lục Nghi Xuyên đặt chai rượu xuống, nhặt lọ thuốc từ trên đùi, lật qua lật lại xem xét. Tóc mái rũ xuống che khuất đôi mắt, chẳng biết là đã say hay vẫn còn tỉnh.

Thấy anh ta im lặng, Tống Chương bực bội: "Cậu không có gì để nói sao? Tôi phải tăng ca đến một giờ sáng suốt cả tuần nay, vừa xong việc đã lặn lội tới đây đưa thuốc. Còn cậu? Ở đây phè phỡn say khướt, sung sướng quá nhỉ?"

Hắn ta kéo ghế, ngồi phịch xuống cạnh Lục Nghi Xuyên, rồi hằn học nói tiếp:

"Còn nữa, thuốc này tôi mới đưa cậu chưa được bao lâu đúng không? Một tháng liều lượng, mới có hơn nửa tháng mà đã hết rồi?!"

Hắn ta nghiêm mặt: "Lục Nghi Xuyên, nói thật đi, có phải cậu lén tăng liều không?"

Lục Nghi Xuyên ngắm nghía lọ thuốc trong tay, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi chậm rãi đáp:

"Có sao? Tôi không nhớ nữa."

Tống Chương: "..."

"Này! Nghe xem! Cái gì gọi là 'không nhớ' hả? Cậu có thể bớt vô trách nhiệm với bản thân một chút không?!"

Lục Nghi Xuyên cúi người, với tay lấy chai rượu trên bàn. Phát hiện nó đã rỗng, anh tùy tiện vứt sang một bên, rồi tiện tay lấy

một chai khác.

Động tác mở rượu vô cùng thuần thục. Khi ngửa cổ uống, yết hầu lên xuống rõ ràng. Hình ảnh này hoàn toàn đối lập với vẻ ngoài dịu dàng, xuất sắc của anh ta vào ban ngày.

Lục Nghi Xuyên cười cười, rũ mắt chậm rãi nói:

"Quan tâm à? Tôi chẳng phải đang quan tâm sao? Ăn ngon, uống sướng, hưởng thụ cuộc sống từng giây từng phút."

Nói xong, anh ta cúi đầu, bật ra một tiếng cười trầm thấp:

"Bác sĩ Tống này, thuốc cậu cũng đưa xong rồi, tốt nhất là về nghỉ sớm đi. Hay là muốn ở lại đây cùng tôi uống đến say quên trời đất?"

Tống Chương, với đôi mắt thâm quầng, trợn ngược một cái thật lớn:

"Ý cậu là tôi là kiểu bác sĩ trong mấy bộ tiểu thuyết tổng tài hả? Bị gọi là có mặt ngay, dùng xong là vứt bỏ?"

Lục Nghi Xuyên bật cười, nâng chai rượu lên:

"Dù sao cũng cảm ơn cậu. Hôm nào tôi mời cậu bữa cơm."

Tống Chương vươn tay giật luôn chai rượu khỏi tay anh ta:

"Bớt uống lại đi, cứ tiếp tục thế này, cậu có ngày chết thật đấy."

Bàn tay bỗng nhiên trống không, Lục Nghi Xuyên co ngón tay lại một chút, rồi thả lỏng, tùy tiện ngả người ra ghế:

"Chết thì càng tốt, đỡ khiến cậu phải lo lắng cho tôi."

Tống Chương nhìn chằm chằm anh, há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng biết nói sao. Hắn ta chỉ có thể thở

dài:

"Đã bốn năm rồi."

Người đàn ông nằm bên cạnh giơ tay che mắt, giọng nói nhẹ như thở than:

"Bốn năm rồi à..."

Phòng bao trên lầu cách âm không hoàn toàn. Âm nhạc hỗn loạn từ tầng dưới truyền lên đứt quãng. Ánh đèn sân khấu nhấp nháy liên tục. Đến lúc cao trào, thậm chí có người ôm hôn nhau ngay giữa sàn nhảy.

Giữa những ánh sáng rực rỡ và nhịp điệu dồn dập đó, trên tầng lại chỉ có dư vị cay đắng của rượu.

"Lục Nghi Xuyên..." Tống Chương chậm rãi nói, "Người ta đều phải tiến về phía trước. Đã bốn năm rồi, cậu còn định tiếp tục sa đọa đến khi nào?"

Đèn trong phòng vụt lóe lên một cái, Lục Nghi Xuyên nghiêng đầu, ho khẽ:

"Bác sĩ Tống, cậu nói gì lạ vậy? Tôi gần đây còn đăng bài trên tạp chí cùng giáo sư đấy, hội thảo, luận văn, công việc, chẳng thiếu thứ gì cả. Trong mắt cậu mà cũng gọi là 'sa đọa' sao?"

Tống Chương bật cười lạnh lẽo:

"Ha! Vậy nói tôi nghe xem, cậu học kinh tế đang yên đang lành, sao đến lúc gần tốt nghiệp lại đột nhiên quay ngoắt đi thi cái ngành triết học chết tiệt kia?"

Lục Nghi Xuyên chậm rãi nói:

"Có lẽ vì tôi quá đắm say triết học."

"Đắm say cái quái gì? Đến tận năm tư đại học, cậu còn không biết Feurbach là ai mà dám nói yêu thích triết học?"

"..."

Lục Nghi Xuyên bất lực nhìn hắn ta một cái:

"Rốt cuộc cậu muốn nói gì?"

Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh trắng bệch, không có lấy một chút huyết sắc.

Tống Chương những tưởng sẽ tiếp tục trách móc, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt anh, những lời định nói lại nghẹn lại. Một lúc lâu sau, hắn ta chỉ có thể thở dài:

"Cậu chẳng thèm nghe điện thoại, Khương Tinh Bạch gọi thẳng sang chỗ tôi. Ngày kia là sinh nhật nó, nó bảo tôi nhắn lại cho cậu."

Lục Nghi Xuyên lười biếng đáp một tiếng, thái độ hờ hững, không bận tâm.

Tống Chương không nhịn được nói:

"Cậu đừng như vậy nữa. nó mấy năm nay nói chuyện cũng phải dè dặt, chỉ sợ lỡ lời lại khơi dậy chuyện buồn của ai đó. Nói cho cùng, bất kể chuyện gì xảy ra cũng chẳng liên quan đến nó. Nó mới là người bị tổn thương nhất, đừng đối xử với nó như thế..."

Lục Nghi Xuyên đổi tư thế, lạnh nhạt nói:

"Tôi đối xử với nó chưa đủ tốt sao? Tiền có thiếu nó không? Quà cáp chẳng bao giờ ít đi?"

Tống Chương trầm giọng:

"Cậu biết là tôi không nói đến mấy thứ đó..."

Lục Nghi Xuyên ngắt lời hắn ta:

"Tống Chương."

Tống Chương sững người.

Lúc này, hắn nghe thấy Lục Nghi Xuyên bật cười khe khẽ, giọng trầm thấp, dịu dàng.

"Nói thật nhé, mỗi lần nhìn thấy nó, tôi chỉ muốn nó chết đi cho rồi."

"Từ ba tuổi đến mười tám tuổi, mỗi năm sinh nhật Nhung Nhung đều do tôi tổ chức. Cái gọi là 'cha mẹ' của em ấy, vào ngày đó thậm chí còn chẳng có một lời chúc mừng. Bây giờ Khương Tinh Bạch quay trở về, họ cảm thấy áy náy, thế là dốc hết tình thương đã bỏ lỡ để bù đắp cho nó."

"Mọi người đều nghĩ em ấy đã cướp đi tình yêu vốn thuộc về Khương Tinh Bạch. Nhưng suốt mười tám năm qua, em ấy chưa từng nhận được cái gọi là tình yêu đó, thì cướp từ đâu ra?"

"em ấy không nợ họ bất cứ thứ gì. Nếu thật sự nói đến 'nợ'..."

Thì chính họ mới là người nợ em ấy.

Người đàn ông đang tựa vào ghế nói đến đây thì bỗng nhiên cúi người, ho dữ dội. Tiếng ho ngày một dồn dập, sâu và nặng, như thể muốn nôn cả tim gan phổi ra ngoài.

Cuối cùng, anh ta chộp lấy thùng rác, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Tống Chương giật bắn mình, nhanh chóng rót một ly nước rồi đứng bên cạnh vỗ lưng cho anh ta: "Cậu ổn không đấy?"

Mùi rượu trên người Lục Nghi Xuyên nồng đến nhức mũi, nhưng sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy. Anh ta rút khăn giấy

lau qua loa:

"Ổn."

"Ổn cái đầu cậu!" Tống Chương chửi thẳng, "Thùng rác có cả máu cậu nôn ra kia kìa! Thế mà còn bảo ổn?"

Lục Nghi Xuyên nhận lấy ly nước, súc miệng, thờ ơ cười một tiếng:

"Dù sao cũng chẳng chết được."

Anh ta đặt ly nước xuống, đứng dậy với lấy chiếc áo khoác vứt bừa bên cạnh:

"Đi thôi, về tắm."

Nhìn dáng vẻ loạng choạng của anh, Tống Chương chẳng khác nào bà mẹ già, chạy lại đỡ:

"Nói thật đi, cậu bỏ tiền ra mua cái hộp đêm rẻ tiền này làm gì? Phòng bao thì chẳng có nổi cái phòng tắm, nội thất thì quê một cục, đến tìm cậu thôi mà tôi cũng thấy xấu hổ."

Người đàn ông khẽ nhắm mắt, tựa vào vai hắn ta, không rõ đã ngủ hay chưa.

Tống Chương: "..."

Hắn ta dìu người ra khỏi câu lạc bộ, để anh dựa vào thân cây bên đường.

"Nơi chết tiệt này thậm chí còn chẳng có bãi đậu xe. Tôi gửi xe bên trung tâm thương mại gần đây, giờ qua đó lấy xe. Cậu đứng đây chờ tôi, được không?"

Lục Nghi Xuyên buông cánh tay đang đặt trên vai hắn, lười biếng tựa vào gốc cây, hơi ngẩng cằm:

"Đi đi."

Tống Chương: "..."

Tôi là người hầu của cậu chắc?!

Nhưng cuối cùng, hắn ta vẫn đi.

Thời gian dần bước vào nửa đêm. Trên con đường vắng vẻ, người xe lưa thưa. Cơn gió lạnh thổi qua, mặt trăng lặng lẽ treo trên bầu trời.

Bị gió đêm quét qua, men rượu trong người Lục Nghi Xuyên tan đi ít nhiều, chỉ còn lại cơn đau quặn thắt trong dạ dày. Nhưng anh không để ý, chỉ ngước lên nhìn mặt trăng.

Trăng vẫn là trăng cũ. Bốn năm trước, bốn năm sau, dường như chẳng có gì khác biệt.

Anh mò mẫm trong túi áo khoác, lấy ra một điếu thuốc và chiếc bật lửa.

Ngón tay thon dài kẹp lấy điếu thuốc mảnh. Dưới làn gió đêm, ánh lửa lúc sáng lúc tắt. Lục Nghi Xuyên ngửa đầu, mắt hướng về bầu trời. Khói thuốc lượn lờ che đi đường nét khuôn mặt, phản chiếu dưới ánh sáng mờ nhạt.

Anh khẽ nhếch môi, nở một nụ cười.

Còn khó coi hơn cả khóc.

Chương 9: Chương 9

Ngày 12 tháng 3, Ngày Trồng Cây.

Bầu trời quang đãng, những đám mây đen bao phủ suốt nhiều ngày cuối cùng cũng tan đi, để lộ nền trời xanh biếc như vừa được gột rửa.

Thời tiết hôm nay thật đẹp.

Khương Hành lặng lẽ rời đi. Hai con mèo vẫn đang say ngủ, cậu nhanh nhẹn chui ra khỏi khu vườn mà không để lại dù chỉ một lời tạm biệt.

Với tình trạng hiện tại, có lẽ một khi đã đi thì sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Nếu vậy, lời chia tay cũng chỉ làm mọi thứ thêm nặng nề mà thôi.

Khi mặt trời dần nhô cao, cậu đã đứng trước trạm xe buýt mà mình từng nhắc đến.

Trạm dừng có hai người đang đứng. Tháng ba trời vẫn lạnh, Khương Hành co rụt cổ lại, quan sát họ. Thấy họ chỉ cúi đầu nghịch điện thoại, cậu bèn tìm một góc kín đáo rồi ngồi xổm xuống.

Một con mèo nhỏ gầy nhom, ngồi co ro dưới đất, chẳng khác nào một phần của cột trụ nhà chờ. Nếu không để ý, e rằng chẳng ai nhận ra có một sinh vật nhỏ bé đang chờ xe buýt.

Không ai biết một con mèo thế này đang chuẩn bị bước vào một hành trình như thế nào. Cũng chẳng ai biết nó đã mất bao nhiêu thời gian để lấy đủ dũng khí, đặt chân lên chuyến xe sắp đến.

Cậu cứ thế cuộn mình lại, dáng vẻ không có chút sức sống. Cơ thể khẳng khiu, chiếc đuôi vòng qua chân, trơ trụi chẳng có nổi một nhúm lông. Mấy ngày trôi qua, vậy mà lông vẫn chưa mọc lại.

Xe buýt chạy mười phút một chuyến. Khi ánh mặt trời len qua những khe hở trên mái che trạm dừng, xe buýt chầm chậm lăn bánh đến, ánh sáng phản chiếu trên thân xe.

Khương Hành đứng dậy.

Với một con mèo nhỏ xíu như cậu, xe buýt chẳng khác nào một gã khổng lồ bọc thép. Lạnh lẽo, sực nức mùi xăng dầu, như một tòa cao ốc có thể đổ sập bất cứ lúc nào, chôn vùi cậu trong nháy mắt.

Không hề báo trước, cậu há miệng khô khốc, cảm giác buồn nôn trào lên.

Trong khoảnh khắc ngẩn ngơ ấy, trước mắt cậu như bị bao phủ bởi một màn sương máu. Mùi tanh nồng của máu tràn ngập nơi cánh mũi.

Hai người đứng chờ xe cất điện thoại đi, chăm chú nhìn xe buýt đang dừng lại.

Khương Hành ấn chặt móng xuống nền xi măng, đè nén cơn run rẩy cùng nhịp tim đang đập điên cuồng. Đúng lúc cửa xe mở ra, cậu nhanh nhẹn nhảy lên.

Trên xe không có nhiều người, hoặc đang dựa vào ghế tranh thủ chợp mắt, hoặc cúi đầu bấm điện thoại. Không ai để ý đến con mèo nhỏ vừa lẻn vào.

Khương Hành nép mình dưới ghế, cố gắng giảm thiểu sự hiện diện của bản thân. Khi chiếc xe lăn bánh lần nữa, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Tầm nhìn của mèo rất thấp. Từ góc nhìn của cậu, chỉ có thể thấy được chân ghế và vài đôi giày lắc lư theo từng nhịp xe rung lắc. Mỗi lần xe xóc nảy, trái tim cậu lại như bị siết chặt, dâng lên tận cổ họng.

Nói không sợ là nói dối.

Nỗi đau bị nghiền nát từng khúc xương vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức. Chỉ cần nhắm mắt lại, trước mắt liền phủ đầy màu đỏ chói.

Máu.

Toàn bộ là máu của cậu.

Khương Hành cắn chặt răng, cố gắng phớt lờ sự rung lắc của chiếc xe.

Không sao cả. Làm gì có ai vì một vụ tai nạn mà cả đời không dám đi xe nữa?

Hơn nữa... đó chỉ là một khả năng rất nhỏ. Đời nào có ai xui xẻo đến mức đó chứ?

Cậu âm thầm ghi nợ Lục Nghi Xuyên thêm một khoản.

Nếu không phải vì anh, cậu đã chẳng phải ngồi trên cái xe chết tiệt này.

Lúc gặp được anh ta rồi, nhất định phải cắn một phát, đánh một trận cho bõ tức!

Xe buýt chạy suốt hai tiếng mới đến được trung tâm thành phố. Trong suốt quãng đường ấy, Khương Hành không dám ngủ. Cậu

không biết đường, chỉ có thể căng tai nghe loa thông báo trạm dừng, sợ rằng nếu lỡ xuống nhầm thì chẳng biết phải đi đâu tiếp.

Vừa nghe thấy điểm đến, cậu lập tức lẫn vào đám đông, nhanh chóng nhảy xuống xe.

Mặt trời lên cao dần. Khương Hành uể oải vươn người dưới ánh nắng, nhìn quanh những trung tâm thương mại và con phố quen thuộc, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

May quá. Dù đã mấy năm trôi qua, nơi này vẫn chẳng thay đổi.

Trường A không cách đây quá xa, chỉ cần bắt thêm một chuyến xe buýt nữa, khoảng hai mươi phút là tới.

Nghĩ đến đây, Khương Hành bỗng tràn đầy tinh thần.

Giỏi lắm, Tiểu Hành!

Cửa ải khó nhất đã vượt qua, chỉ là hai chuyến xe buýt thì có đáng gì với cậu chứ? Quá dễ dàng!

Hàng cây bên đường bắt đầu lấm tấm những nụ hoa anh đào, có cây thậm chí đã vội vàng bung ra vài cánh hồng phấn. Trong gió thoảng qua một mùi thơm nhè nhẹ.

Những cành liễu vươn dài, đung đưa theo làn gió. Cũng chỉ cách nhau hai tiếng xe chạy, nhưng mùa xuân ở đây rõ ràng sinh động hơn hẳn khu công nghiệp đầy khói bụi kia.

Khương Hành không tìm thấy gì để ăn. Cậu bèn bò đến bên đài phun nước, uống vài ngụm cho đỡ khát, rồi lại lê thân đến trạm xe buýt. Khi xe đến, cậu lặng lẽ nhảy lên như lần trước.

Có lẽ do đã xui xẻo suốt hơn một tuần, cuối cùng ông trời cũng thấy thương hại cậu. Cả hành trình này diễn ra vô cùng thuận

lợi.

Khi cậu đứng dưới bóng những tán cây long não rậm rạp, ngước nhìn cổng trường đại học A, trong lòng bỗng có cảm giác hoang mang, như thể không thể tin được mình đã thật sự đến nơi.

Trước cổng trường, sinh viên qua lại tấp nập. Không có những chiếc xe tải lao đi vun vút, không có lũ trẻ cầm gậy nghịch ngợm, cũng không có những con người mang đôi mắt trống rỗng, mệt mỏi.

Một vài người phát hiện ra con mèo nhỏ bẩn thỉu đứng ở đó. Nhưng ánh mắt của họ đều thân thiện, thậm chí có hai nữ sinh còn mua một cây xúc xích và đặt trước mặt cậu ta.

Khương Hành cúi đầu nhìn mình—bẩn thỉu, hôi hám, đuôi trụi lông, trên người bốc ra mùi chua lòm.

Bàn tay cô gái rất sạch, cô ấy dùng khăn giấy cẩn thận lót xuống đất, rồi mới đặt cây xúc xích lên.

"Thương quá... Sao lại thành ra thế này?"

"..."

Người bạn đi cùng cô ấy sốt ruột giục: "Mau lên, sắp vào lớp rồi! Nếu giáo viên điểm danh thì toi đấy."

Hai cô gái xách túi lên, vội vàng rời đi. Không lâu sau, tiếng chuông báo giờ học vang lên.

Khương Hành ngồi xổm bên bồn hoa cạnh cổng trường. Ánh nắng tràn ngập xung quanh, rọi lên hàng cây cao vút và con đường sạch sẽ. Một con mèo bẩn thỉu như cậu hoàn toàn lạc lõng trong khung cảnh ấy.

Cậu im lặng một lúc, rồi cúi đầu, cắn lấy cây xúc xích.

Chương 10: Chương 10

Lục Nghi Xuyên ra khỏi phòng họp nhóm khi trời đã xế chiều.

Đi về phía phải của văn phòng giáo sư là một hành lang dài. Một vài nhánh cây anh đào vươn vào từ bên ngoài, những nụ hoa nhỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mấy sinh viên đứng trong hành lang, giơ điện thoại lên chụp ảnh.

Hôm nay trời nắng đẹp. Anh chỉ mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, đeo kính gọng bạc, tay cầm một quyển sổ ghi chép do trường phát. Chiếc đồng hồ trên cổ tay trái phản chiếu những tia sáng lấp lánh dưới nắng.

Triệu Sóc từ phía sau đuổi theo anh, cười nói:

"Chúc mừng nhé! Nghe nói bài báo của anh viết chung với giáo sư đã được đăng trên tạp chí hạng C rồi."

Lục Nghi Xuyên đứng giữa hành lang, nghiêng đầu nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, khóe môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

"Cũng nhờ thầy Lý giúp đỡ cả thôi. Tôi chỉ theo sau, húp ké chút nước canh thôi mà."

Triệu Sóc bĩu môi, chậc một tiếng:

"Thôi đi, anh không biết à? Trước khi anh đến, thầy Lý đã khen anh hết lời rồi. Anh mà chỉ 'húp ké' sao? Bài luận đó, thầy ấy bảo chỉ để tên cho có thôi, phần còn lại đều do anh viết hết. Thậm

chí thầy ấy còn muốn giữ anh ở lại làm nghiên cứu sinh nữa đấy."

Lục Nghi Xuyên bước xuống cầu thang, giọng điệu bình thản:

"Thật sao..."

Triệu Sóc đi phía sau anh, hỏi:

"Mà anh có ý định học tiếp không?"

Lúc này, đúng vào giờ tan học, sinh viên qua lại tấp nập. Lục Nghi Xuyên hòa vào dòng người, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ.

"Cứ xem thế nào đã."

Triệu Sóc thấy vậy cũng không hỏi thêm. Hai người đi ngang qua hàng cây anh đào, Triệu Sóc bỗng nhớ ra gì đó, đột nhiên nói:

"À đúng rồi, tối qua anh đi đâu thế? Em tìm anh hai lần mà không thấy ở ký túc xá."

Lục Nghi Xuyên nhẹ giọng đáp:

"Ra ngoài tụ tập với bạn, uống chút rượu, về hơi muộn."

Triệu Sóc chẳng nghi ngờ gì, giơ ngón cái lên khen:

"Không hổ danh anh đấy! Về muộn vậy mà sáng nay vẫn dậy đúng giờ đi thư viện."

Người đàn ông day nhẹ thái dương, chậm rãi thở dài:

"Tôi cũng không phải làm bằng sắt, chẳng phải giờ đang định về ngủ bù đây sao?"

"Anh không đến căng tin à? Cao Chí Lan bảo mời cả bọn ăn đấy."

"Không đi. Đám bên hội sinh viên ồn ào quá."

Thấy quầng thâm nhạt dưới mắt Lục Nghi Xuyên, Triệu Sóc không cố ép, chỉ chào tạm biệt ở ngã rẽ rồi đi về phía căng tin.

Lục Nghi Xuyên nhìn theo bóng dáng cậu ta rời đi, sau đó quay người đi về ký túc xá.

Buổi trưa thời tiết dễ chịu, dưới tán anh đào hay ven hồ đều có người đứng chụp ảnh. Anh dừng chân dưới một cây anh đào, thoáng chần chừ, rồi bất giác đưa mắt nhìn về phía bồn hoa gần đó.

Trên thảm cỏ, có một cặp đôi đang ngồi hẹn hò. Không xa lắm, gần bụi cây thấp, hai nữ sinh đang ngồi xổm xuống, lẩm bẩm gì đó.

Lục Nghi Xuyên bước thêm hai bước, nghe rõ cuộc đối thoại của họ.

"Rõ ràng lúc nãy nó còn ở đây mà? Tớ chỉ đi mua đồ một lát, sao quay lại đã không thấy đâu nữa?"

"Có khi nhát gan quá, trốn vào bụi cây rồi ấy?"

Hai cô gái lại đi vòng quanh bụi cây, như đang tìm kiếm gì đó. Một người giơ chiếc túi giấy trong tay lên, cố ý làm cho nó kêu sột soạt, giọng nói dịu dàng:

"Mimi... ra đây nào, xem chị mang gì ngon cho cưng này..."

Lục Nghi Xuyên thu lại ánh mắt, đầu ngón tay vô thức gõ nhẹ lên bìa sổ màu đen.

Thì ra là mèo.

Anh nghĩ thầm.

Còn chưa kịp rời bước, khóe mắt đã bắt gặp một cái đầu nhỏ nhô ra từ trong bụi cây. Cái đầu bé xíu, nếu không nhìn kỹ sẽ chẳng phát hiện ra.

Nó nhìn chằm chằm vào túi thức ăn cho mèo trong tay cô gái, khe khẽ kêu một tiếng.

"Meo~"

Mắt cô gái sáng lên, nhưng còn chưa kịp làm gì, đột nhiên một cái bóng màu cam xẹt qua, lao thẳng về phía con mèo nhỏ.

"Meoooao!!"

Tiếng mèo kêu bất ngờ khiến Lục Nghi Xuyên khựng lại. Còn chưa kịp phản ứng, anh đã thấy cái đầu nhỏ xíu lập tức rụt trở lại, còn con mèo cam thì bịch một cái, ngã ngay chỗ nó vừa thò đầu ra, làm lá cây rụng lả tả đầy đất.

Mèo cam vừa chạm đất đã lập tức lật người bật dậy, nhe răng gầm gừ về phía bụi cây, lông trên người dựng đứng như bàn chông. Trong chớp mắt, nó đã lao thẳng vào bên trong.

Lục Nghi Xuyên theo phản xạ bước lên một bước. Nhưng còn chưa kịp đặt chân vào bãi cỏ, bỗng một cái bóng nhỏ từ trong bụi cây lao vụt ra, đâm thẳng vào giày của anh.

"Bịch!"

Tiếng va chạm nặng nề vang lên, nghe là biết cú đâm này rất chắc.

Cả người lẫn mèo đều sững sờ.

Lục Nghi Xuyên là người lấy lại phản ứng trước, cúi đầu nhìn xuống.

Một con mèo nhỏ gầy nhẳng, chỉ bằng bàn tay anh, lông lá bẩn thỉu. Vì cú va chạm, trên đôi giày trắng lập tức in một vệt đen nhẻm.

Dường như bị cú đâm làm cho choáng váng, phải mất một lúc lâu con mèo mới lơ mơ ngẩng đầu lên.

Gương mặt tuấn tú nhưng lạnh nhạt của người đàn ông đập vào mắt nó.

Cúi đầu xuống, đôi giày trắng và chiếc quần bò sạch sẽ của anh ta đã bị nhuộm đầy dấu vết bẩn thỉu.

"..."

Mèo nhỏ lùi về sau hai bước, ngoan ngoãn cuộn cái đuôi trụi lông lại.

Thật...thật ngại quá

...

Mèo cam cũng chui ra từ bụi cây, nhìn con mèo nhỏ nằm ngay dưới chân Lục Nghi Xuyên, rồi lại ngước nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Nó do dự một giây, sau đó... lẳng lặng rút lui.

Cô gái cầm túi thức ăn cho mèo mất mấy giây mới kịp phản ứng. Khi nhìn thấy gương mặt điển trai của Lục Nghi Xuyên, cô thoáng sững lại, rồi vội vàng giải thích:

"Xin lỗi bạn, con mèo này là mèo hoang chúng tôi vừa phát hiện. Trước đây chưa từng thấy nó trong trường, nên bọn tôi muốn dụ nó ra để kiểm tra sức khỏe."

Trường A có một tổ chức chuyên giúp đỡ mèo hoang, tất cả mèo trong khuôn viên trường đều có mã số theo dõi. Hôm nay, có hai nữ sinh báo rằng họ trông thấy một con mèo lạ xuất hiện trước

cổng trường, bám theo nó một lúc thì phát hiện nó trốn trong bồn hoa.

Nhìn qua là thấy không ổn. Mèo nhỏ gầy yếu, không chỉ có nấm da mà bụng cũng có vẻ bất thường, có lẽ là bị bệnh.

Hai cô gái định dụ nó ra để kiểm tra, ai ngờ lại xảy ra chuyện này.

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, đối diện với đôi mắt trong suốt của con mèo nhỏ.

Đó là một đôi mắt rất đẹp. Dù quanh mắt đã bị viêm đỏ nhưng vẫn không thể che giấu sự long lanh ấy. Tròn xoe, trong veo như thủy tinh, trong con ngươi phản chiếu bóng dáng anh. Dưới ánh nắng, đôi mắt ấy như phủ một tầng ánh sáng ấm áp.

Ngón tay trái của anh bỗng khẽ run, một cơn đau mơ hồ đột nhiên truyền đến. Những cơn đau nhỏ vụn, li ti, len lỏi vào tim anh, khiến nó bất giác siết chặt.

Cô gái vẫn đang nói:

"Bạn đứng yên ở đó nhé, tôi qua bắt nó đi..."

Dường như hiểu được lời cô ấy, con mèo nhỏ lập tức lật người dậy, trốn sau lưng Lục Nghi Xuyên.

Lục Nghi Xuyên cảm nhận được một lực kéo nhẹ ở ống quần. Cúi đầu nhìn xuống, một cái móng vuốt dính đầy bùn đang bám lấy quần anh, để lại mấy dấu in đen sì.

Thấy anh nhìn mình, mèo nhỏ lập tức thu móng lại, lúng túng chà chà lên những dấu vết vừa để lại, cố lau đi.

Nhưng càng lau... lại càng bẩn.

Trên ống quần trắng tinh giờ xuất hiện thêm mấy vệt dài đen sì.

Mèo con: "....."

Nó ngồi ngay dưới chân Lục Nghi Xuyên, dáng ngồi ngay ngắn, cái đuôi trụi lông được giấu gọn dưới mông. Nó ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt lấp lánh.

"Meo~"

Em thực sự không cố ý đâu...

Nhìn vào đôi mắt ấy, Lục Nghi Xuyên chợt có cảm giác như đang nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Anh hít sâu một hơi, quay mặt sang bên và ho khẽ. Do thức trắng đêm, gương mặt vốn đã nhợt nhạt nay càng thêm tái.

Cô gái cẩn thận tiến lại gần chỗ Lục Nghi Xuyên. Nhưng chỉ vừa bước được mấy bước, cô đã thấy người đàn ông lạnh nhạt kia bỗng nhiên xoay người, đứng chắn ngay trước mặt con mèo.

"Có vẻ nó không muốn đi với các cậu."

Cô gái không hiểu vì sao anh lại có chút địch ý, bèn kiên nhẫn giải thích:

"Mèo hoang sợ người lạ, không chịu đi theo tôi là chuyện bình thường. Nhưng nhìn nó có vẻ bị bệnh, nếu không chữa trị kịp thời, có khi sẽ chết mất."

Sống lưng Lục Nghi Xuyên hơi cứng lại. Anh quay đầu, một lần nữa nhìn xuống con mèo nhỏ đang trốn sau lưng mình.

Nó vẫn nhìn anh, dường như từ sau khi đâm vào anh, ánh mắt nó chưa từng rời khỏi anh.

Nó không quan tâm đến việc mình có sống nổi hay không.

Trong đôi mắt nó, chỉ có anh.

Như thể nó đến đây chỉ để tìm anh, chỉ để nhìn thấy anh một lần.

Cảm giác kỳ lạ đó lại len lỏi vào tâm trí, khiến anh vô thức nhíu mày. Không để lộ cảm xúc, anh lặng lẽ lùi lại một bước, kéo giãn khoảng cách giữa mình và con mèo nhỏ.

Mèo nhỏ ngẩn ra, như thể không ngờ lại bị ghét bỏ.

Cô gái tiến lên thêm một bước. Nhưng ngay khi cô sắp chạm vào con mèo, người đàn ông vừa mới tỏ vẻ lạnh nhạt khi nãy đột nhiên bước lên, chắn trước mặt cô.

Cô gái: "??"

Lục Nghi Xuyên bình tĩnh nói:

"Tôi sẽ đưa nó đi khám."

Cô gái thoáng do dự:

"Nhìn nó có vẻ bệnh khá nặng, nếu cần điều trị thì chi phí sẽ..."

"Tôi sẽ lo toàn bộ chi phí." Lục Nghi Xuyên cắt ngang lời cô, lấy bút ra, viết tên và số điện thoại của mình lên sổ ghi chép, rồi xé tờ giấy đưa cho cô.

"Đây là thông tin liên lạc của tôi. Nếu không yên tâm, cậu có thể kiểm tra bất cứ lúc nào."

Cô gái nhận lấy mẩu giấy, nhìn thoáng qua cái tên trên đó, rồi giật mình:

"Anh là Lục học trưởng khoa Triết à? Bảo sao vừa nãy trông quen quen."

Khóe môi Lục Nghi Xuyên giật nhẹ.

"Giờ tôi có thể đưa nó đi được chưa?"

"Được chứ, em tin nhân cách của học trưởng mà. Chỉ là... sao anh đột nhiên muốn giúp con mèo này thế? Anh định nhận nuôi nó à?"

Lục Nghi Xuyên liếc nhìn đôi mắt tròn xoe của con mèo nhỏ, rồi quay mặt đi.

"Thấy nó đáng thương. Coi như có duyên vậy."

Cô gái nhìn xuống đôi giày trắng bị bôi bẩn của anh, bật cười khe khẽ.

Ngay sau đó, cô lại nghe thấy giọng anh vang lên:

"Còn chuyện nhận nuôi... cứ để sau rồi tính."

Lục Nghi Xuyên ngồi xổm xuống, đối diện với con mèo nhỏ. Ngón tay thon dài chạm nhẹ lên đầu nó, giọng nói trầm thấp, ôn hòa.

"Đi với tôi không?"

Mèo nhỏ sững sờ.

Như thể đã hạ quyết tâm, nó chậm rãi nằm xuống lòng bàn tay anh.

Cái dáng vẻ cố tình 'ngất xỉu' này, không thể rõ ràng hơn.

Lục Nghi Xuyên ôm một chiếc hộp giấy, bước vào bãi đỗ xe. Cuốn sổ ghi chép màu đen được lót dưới đáy hộp, bên trên là một con mèo nhỏ bẩn thỉu, đến mức khó nhận ra hình dáng ban đầu.

Mèo nhỏ rất ngoan, cuộn tròn trong hộp, không kêu, không quậy phá. Chỉ thỉnh thoảng mở đôi mắt trong veo như thủy

tinh, lặng lẽ liếc nhìn anh.

Sau khi chào tạm biệt hai cô gái, nụ cười trên môi Lục Nghi Xuyên dần nhạt đi. Lớp kính mỏng che phủ ánh mắt, giấu đi tất cả cảm xúc. Qua lớp kính ấy, chỉ có thể thấy sự xa cách nhàn nhạt.

Anh đặt chiếc hộp xuống ghế sau, mở cửa xe rồi ngồi vào ghế lái.

Chiếc xe này là của anh. Không gian bên trong mang theo một mùi hương nhài thoang thoảng, giống hệt mùi hương vương trên đầu ngón tay anh.

Mèo nhỏ hiếm khi tỏ ra hứng thú, đôi mắt tròn xoe đầy tò mò quan sát chiếc xe.

Do tầm nhìn hạn chế, nó không nhìn thấy người đàn ông phía trước đang cúi đầu, lặng lẽ rút khăn ướt khử trùng ra lau ngón tay.

Anh lau từng kẽ ngón, chậm rãi, cẩn thận, đến khi da đỏ ửng lên mới ném tờ giấy vào túi rác.

Lục Nghi Xuyên đặt tay lên vô lăng, nhìn qua gương chiếu hậu, ánh mắt dừng lại trên con mèo nhỏ đang nằm ở ghế sau.

Vừa rồi còn cảnh giác vô cùng, vậy mà giờ đây, nó đã thu mình thành một cục, ngủ say trong xe anh.

Chương 11: Chương 11

Khương Hành không nhớ mình đã ngủ từ lúc nào.

Trong giấc mơ, mũi cậu tràn ngập mùi hoa nhài.

Thật ra, đó vốn không phải là mùi hương mà Lục Nghi Xuyên yêu thích. Anh quen dùng những loại nước hoa mang theo chút vị đắng và cay nồng. Hoa nhài... là thứ cậu thích.

Hồi nhỏ, Lục Nghi Xuyên đã tặng cậu một chậu hoa nhài. Nhưng kỹ thuật trồng cây của cậu chẳng ra sao, nuôi suốt hai năm mà nó chẳng chịu ra hoa, lá còn ngày một héo rũ. Cậu sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, chậu hoa nhài sẽ chết dần chết mòn trong tay mình, nên đành ôm nó đi tìm Lục Nghi Xuyên.

Khi đó, Lục Nghi Xuyên đang học lớp 10. Người đã bắt đầu cao lớn hơn, vóc dáng vừa cao vừa gầy, bộ đồ ở nhà rộng rãi mặc trên người lại càng khiến anh trông thanh mảnh.

Còn cậu khi ấy chỉ là một nhóc con cấp 2, bé tròn như củ cải, ngày ngày bị Lục Nghi Xuyên nhét đủ thứ vào miệng, nên người cứ phát triển theo chiều ngang. Khi ôm chậu hoa bước vào, trông chẳng khác nào một con chim cánh cụt lạch bạch.

Lục Nghi Xuyên nhận lấy chậu hoa từ tay cậu, tay còn lại đặt lên eo cậu, dễ dàng nhấc bổng cậu lên.

Một lớn một nhỏ, hai cơ thể tự nhiên dựa vào nhau, chẳng ai thấy điều này có gì kỳ lạ. Bởi vì bao năm qua, họ vẫn luôn như vậy.

Khương Hành khẽ ngả người ra sau, nhưng vì phần ngực anh quá xương xẩu, tựa vào thấy cấn, nên cậu liền đổi tư thế khác.

Ngón tay chỉ vào chậu hoa, cậu bực bội phàn nàn:

"Anh xem, hoa của anh cho em, mãi chẳng chịu nở. Còn bảo đây là hoa nhài nữa chứ."

Nắng chiều rọi qua cửa sổ, giọng thiếu niên trong trẻo, chậm rãi bật cười:

"Bị em nuôi đến sắp chết héo rồi, còn đòi nó nở hoa?"

Khương Hành bĩu môi:

"Tại nó quá yếu ớt thôi. Ngày nào em cũng tưới nước cho nó mà vẫn thành ra thế này. Em có cách nào đâu?"

Lục Nghi Xuyên vòng tay ôm eo cậu, tựa cằm lên vai cậu, đầu ngón tay khẽ chạm vào chiếc lá úa vàng của cây hoa nhài. Giọng nói trầm thấp, hơi thở ấm áp phả vào tai cậu.

"Cái 'yếu ớt' của em... chẳng lẽ là kiểu mười ngày nửa tháng không tưới, mà hễ tưới là dội cả một thùng nước?"

Khương Hành: "....."

Lục Nghi Xuyên tiếp lời:

"Bây giờ thấy không nuôi nổi nữa, nên ôm đến bắt anh dọn dẹp đống hỗn độn này à?"

Khương Hành bĩu môi, giơ chân đá vào bắp chân anh một cái:

"Chuyện này đâu phải lỗi của em? Nếu anh không tặng em chậu hoa này, em cũng đâu cần phải chăm nó!"

Thiếu niên đưa tay giữ lấy bắp chân cậu, như trừng phạt mà bóp nhẹ:

"Khương Tiểu Hành, anh thấy em giỏi nhất là đổ lỗi ngược đấy. Ai là người nhìn thấy chậu hoa này ở chợ hoa chim cảnh liền đứng ì ra không chịu đi? Ai nằng nặc kéo anh mua cho bằng được, còn bảo đó là quà sinh nhật nhận trước?"

"Bây giờ nghe em nói, cứ như anh van nài để tặng em không bằng."

Khương Hành phồng má:

"Lục Nghi Xuyên, anh phiền quá đấy!"

Ngực người phía sau khẽ rung, rồi một tràng cười trầm thấp dần dần vang lên.

Khương Hành bị cười đến mức bực mình, không nhịn được, liền giơ tay ra sau chọc anh ta một cái.

Lục Nghi Xuyên nắm lấy tay cậu, ngón tay thon dài siết nhẹ vào lòng bàn tay mềm mại của cậu, giọng điệu bất đắc dĩ mà cưng chiều:

"Anh nghĩ chậu hoa nhài này vẫn còn có thể cứu vãn được. Để Nhung Nhung chuyển nó sang nơi khác đi, vài tháng sau em quay lại xem, xem nó có nở hoa không?"

Nghe ra ý cười trong giọng nói của anh, Khương Hành lại phồng má lên lần nữa:

"Lục Nghi Xuyên, anh thật sự rất phiền!"

"Vậy anh nên xin lỗi sao?"

"Đây mà là thái độ xin lỗi à?"

Khương Hành bị ôm lấy eo, cả người xoay một vòng trên đùi Lục Nghi Xuyên.

Hai người lập tức đối diện nhau.

Sau lưng cậu là mép bàn, trước mặt là gương mặt thiếu niên phóng đại. Nắng chiều từ cửa sổ rọi vào, phản chiếu trong đôi mắt đen láy của anh, ánh lên tia cười nhàn nhạt.

"Thế nào mới gọi là thái độ chân thành? Phải quỳ xuống cầu xin đại nhân Nhung Nhung tha thứ sao?"

"Hay là... dỗ đại nhân Nhung Nhung vui vẻ trước đã? Làm món gì ngon nhé?"

Khương Hành nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

"Vậy em muốn sườn xào chua ngọt!"

Bữa tối cứ thế được quyết định.

Khương Hành không có việc gì làm, nằm trong lòng Lục Nghi Xuyên nhìn anh ta viết bài tập. Một lát sau, cậu hơi nghiêng đầu, dụi vào cổ thiếu niên ngửi ngửi.

"Trên người anh có mùi gì lạ vậy?"

Lục Nghi Xuyên dừng bút, đẩy cái đầu lông xù của cậu ra:

"Sáng nay theo bố anh tham gia một sự kiện. Có lẽ là mùi nước hoa."

"Mùi gì vậy? Em chưa từng ngửi qua."

Thiếu niên sợ cậu chán, xé một miếng bánh quy nhét vào miệng cậu, hờ hững đáp:

"Cam đắng."

Lục Nghi Xuyên rất ít khi đổi đồ dùng.

Vậy nên, mùi hương này vẫn luôn vương trên cổ áo anh, theo Khương Hành suốt mấy năm trời.

Không ngờ sau bao năm không gặp, hương thơm đầu tiên ùa vào mũi cậu lại là mùi hoa nhài ngọt ngào.

Khương Hành tỉnh lại, đầu óc vẫn có chút mơ hồ.

Hương hoa nhài trong giấc mơ đã tan đi, thay vào đó là mùi cồn sát trùng nhàn nhạt, phảng phất bên cánh mũi.

Trên đỉnh đầu là ánh đèn trắng sáng choang, bên tai lẫn vào vài tiếng trò chuyện đứt quãng.

Cậu quay đầu, nhìn thấy một bóng người đứng dưới ánh đèn.

Là Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông khoác một chiếc áo khoác gió màu đen, làn da tái nhợt. Anh cúi mắt, cầm bút ký vào giấy.

Sau đó, anh đưa tờ đơn cho bác sĩ mặc áo blouse trắng phía trước, thản nhiên nói một câu:

"Làm phiền anh rồi."

Bác sĩ nhận lấy đơn, liếc nhìn con mèo nhỏ trong lồng, ngập ngừng nói:

"Tình trạng của nó không được tốt lắm, chúng tôi không thể đảm bảo có thể chữa khỏi hoàn toàn..."

"Không sao." Lục Nghi Xuyên giọng ôn hòa, "Cứ cố gắng hết sức là được."

"Nhưng chi phí điều trị..."

"Cứ làm những gì cần thiết, tiền không phải vấn đề. Nếu cần thêm, cứ liên hệ với tôi."

Thấy vậy, bác sĩ cũng không nói gì thêm, gật đầu cam đoan:

"Bệnh viện chúng tôi là nơi tốt nhất ở thành phố A. Cậu yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để cứu nó."

Lục Nghi Xuyên không có phản ứng gì với lời hứa ấy. Anh kéo khóa áo khoác lên tận cằm, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc xoay người, bước chân anh bỗng khựng lại.

Anh liếc về phía chiếc lồng bên cạnh—và ánh mắt vô tình chạm vào con mèo nhỏ.

Một đôi mắt tròn xoe, trong suốt, như một sự xa xỉ trong giấc mơ của anh—vậy mà giờ đây, nó lại xuất hiện trên một con mèo.

Mèo và người sao có thể có ánh mắt giống nhau?

Nhưng mỗi khi đối diện với đôi mắt ấy, anh luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Nhung Nhung...

Nhung Nhung của anh...

Lòng ng.ực chợt run rẩy.

Anh nghiêng đầu, ho khẽ một tiếng. Sau đó, đưa tay lên ngực, qua lớp áo, ngón tay run rẩy chạm vào vật c.ứng lạnh lẽo đang được cất giữ bên trong.

Bầu trời vốn còn nắng đẹp, chẳng biết từ khi nào đã phủ đầy mây đen. Không khí trở nên lạnh lẽo, kéo theo nhiệt độ cơ thể anh cũng giảm xuống.

Vật trên ngực vẫn lạnh như băng.

Làm sao cũng không ấm lên được.

Một mùi tanh ngọt trào lên cổ họng.

Lục Nghi Xuyên buông tay, không nhìn vào lồng nữa, cầm lấy chìa khóa xe rồi rời khỏi bệnh viện thú y.

Khương Hành sững sờ.

Cậu lật người, cố gắng bò dậy, nhìn theo bóng lưng anh, gấp gáp kêu lên:

"Meo!"

Lục Nghi Xuyên!

Bước chân người đàn ông thoáng khựng lại.

Đầu anh hơi nghiêng về phía sau, như thể đã nghe thấy—nhưng cuối cùng, anh vẫn không quay đầu lại.

Không hề ngoái nhìn, cứ thế biến mất khỏi tầm mắt của Khương Hành.

Khương Hành hé miệng, nhưng không hiểu tại sao...

Tại sao Lục Nghi Xuyên lại bỏ mặc cậu?

Bác sĩ nhẹ giọng trấn an:

"Đừng sợ, cậu ấy không bỏ rơi nhóc đâu. Chỉ là nhóc bị bệnh, cần phải ở lại điều trị. Khi nào khỏi bệnh, nhóc có thể quay lại gặp cậu ấy."

Bác sĩ mở cửa lồng, đeo găng tay rồi cẩn thận chạm vào cơ thể nhỏ bé của mèo con.

"Đừng sợ nhé, chúng ta đi tắm trước được không? Sau khi tắm sạch sẽ, chúng ta sẽ điều trị. Chữa khỏi bệnh rồi, nhóc có thể gặp lại chủ nhân của mình."

Mèo nhỏ cụp tai xuống, thu người lại. Cậu không phản ứng gì với lời bác sĩ, nhưng khi được bế lên, cũng không phản kháng.

Bác sĩ thở phào, bế cậu đi về phía phòng tắm.

Trợ lý đã chuẩn bị nước sẵn, đứng chờ.

Thấy bác sĩ bế con mèo vào, cô nhíu mày xót xa:

"Lúc nãy nhìn thoáng qua đã thấy tội rồi, giờ nhìn kỹ còn thấy đáng thương hơn. Lũ khốn nạn nào lại có thể ra tay với một con mèo bé xíu như vậy chứ?"

Bác sĩ nhẹ nhàng vạch lớp lông bẩn thỉu của con mèo, chậm rãi kiểm tra.

"Chả trách bẩn thế này. Tôi còn thấy có cả keo dính trên lông nó nữa, đặc quánh lại, e là khó mà gột sạch."

Trợ lý cau mày:

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Trước tiên cứ tắm thử xem đã. Nếu không được, chỉ có thể cạo lông thôi."

Bác sĩ nhẹ nhàng đặt con mèo nhỏ rũ rượi trong lòng mình vào chậu nước ấm. Không biết là do bị bệnh hay vì nguyên nhân khác, nhưng suốt quá trình, nó ngoan đến lạ thường. Ngay cả khi bị nước dội lên người, nó cũng không có ý định bỏ chạy.

Trợ lý cẩn thận múc nước xối lên lưng nó. Lông vừa thấm nước lập tức co lại, để lộ thân hình gầy gò đến xương xẩu. Những đốt xương trên lưng nhô cả lên, trông mà xót xa.

Một gáo nước dội xuống đầu, nước trong chậu lập tức chuyển thành màu đen ngòm.

Khương Hành cụp tai, có chút ngại ngùng.

Trợ lý cười khẽ:

"Lúc đầu tôi còn tưởng đây là một con mèo đen, giờ nhìn kỹ thì hình như không phải."

Cô định dội thêm gáo nước thứ hai thì ánh mắt chợt sững lại. Cô vươn tay vạch nhẹ lớp lông trên lưng nó ra, cau mày nói:

"Anh à, trên lưng nó còn có một vết thương."

Bác sĩ lập tức tiến lại gần, phát hiện trên lưng con mèo có một vết cắt dài khoảng năm, sáu centimet. Nó vốn ẩn dưới lớp lông dày, nhưng thời tiết nóng bức đã khiến nó bắt đầu sưng tấy, có dấu hiệu viêm nhiễm.

Lần này, trợ lý không dám tiếp tục tắm rửa nữa. Cô vội vàng bọc mèo nhỏ vào khăn, không còn để tâm đến chuyện bẩn hay không, cẩn thận thấm khô lông cho nó.

Cô vừa làm vừa lẩm bẩm:

"Hồi nãy thấy cái anh đó bảnh bao vậy mà, sao lại để con mèo thành ra thế này?"

Bác sĩ lắc đầu:

"Nhìn là biết đây là mèo hoang rồi. Người ta đã có lòng mang nó đi cứu chữa là may lắm. Mắc bệnh viêm phúc mạc ở mèo (FIP) thì đừng nói người ngoài, ngay cả chủ nhân cũng chưa chắc đã ra tay cứu nó đâu."

Trợ lý im lặng vài giây, rồi cất giọng trầm thấp:

"Vậy nó có thể sống không?"

Bác sĩ thở dài:

"Không biết. Cứ để số phận định đoạt thôi. Chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức."

Xem ra không thể tiếp tục tắm được nữa.

Bác sĩ tìm dụng cụ, chuẩn bị cạo lớp lông bết dính trên người con mèo.

Nhưng trước khi làm điều đó, họ cần xin ý kiến của người đã mang nó tới—Lục Nghi Xuyên.

Chuông điện thoại đổ hồi lâu mới có người bắt máy.

Giọng nói trầm thấp, lạnh nhạt của người đàn ông vang lên qua loa ngoài.

Ngay khoảnh khắc đó, Khương Hành lập tức bật dậy.

Thấy mèo nhỏ phản ứng mạnh như vậy, bác sĩ mỉm cười, cầm điện thoại lại gần nó.

Khương Hành ghé sát vào loa, khe khẽ kêu một tiếng:

"Meo~"

Lục Nghi Xuyên...

Đầu dây bên kia im lặng vài giây.

Sau đó, giọng nói trầm khàn của anh vang lên—mang theo sự lạnh lùng mà Khương Hành chưa từng nghe thấy trước đây.

"Có chuyện gì?"

Bác sĩ vội vàng giải thích:

"Anh Lục, chuyện là thế này... Chúng tôi phát hiện trên lưng con mèo có một vết thương, đang có dấu hiệu nhiễm trùng nên không thể tắm được. Anh có muốn chúng tôi cạo bớt lông của nó để tiện điều trị không?"

"À..."

Lục Nghi Xuyên đáp lại với giọng điệu thờ ơ:

"Vậy thì cứ cạo đi."

Khương Hành lại chồm người lên, áp sát vào điện thoại hơn nữa.

"Meo—"

Lục Nghi Xuyên...

Tút—

Tiếng máy bận lạnh lẽo vang lên.

Khương Hành chớp mắt.

Câu nũng nịu còn chưa kịp nói ra... cứ thế nghẹn lại giữa không trung.

Chương 12: Chương 12

Sau cuộc điện thoại vừa rồi, tinh thần của Khương Hành càng trở nên sa sút.

Thực ra, cậu vẫn luôn không khỏe, chỉ là niềm vui khi gặp lại Lục Nghi Xuyên đã khiến cậu tạm thời quên đi sự khó chịu trong cơ thể.

Bác sĩ và trợ lý đặt cậu lên một tấm chăn mềm, quay lưng lại với cậu, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Khương Hành chậm rãi đổi tư thế, đưa mắt nhìn ra cửa. Trời đã tối, không bao lâu sau lại đổ mưa. Người qua lại nhộn nhịp, trong đám đông ấy, bóng lưng mặc áo khoác đen kia giống hệt ảo giác trong giấc mơ của cậu.

Cảm giác tủi thân đột nhiên trào dâng.

Những cảm xúc bị kìm nén cả ngày ùa đến như cơn mưa xuân tháng ba.

Chú mèo nhỏ cuộn tròn trên tấm chăn phát ra một tiếng nấc khe khẽ, nhưng tiếng mưa rơi rào rào đã nhanh chóng nuốt chửng nó.

Chính cậu cũng không rõ mình đang buồn vì điều gì. Rõ ràng tình huống hiện tại đã tốt hơn nhiều so với những gì cậu tưởng tượng. Cậu không chỉ gặp được Lục Nghi Xuyên mà còn thành công "đâm vào" anh, kết quả này còn vượt xa cả những gì cậu mong đợi.

Nhưng cậu vẫn thấy buồn.

Sáng nay trời nắng rực rỡ, cậu đứng trước cổng trường ăn xong một cây xúc xích rồi mới lấy hết can đảm bước vào.

Bốn năm đã trôi qua, Lục Nghi Xuyên tốt nghiệp từ lâu. Cậu biết cơ hội gặp lại anh gần như bằng không. Cậu nghĩ, thôi thì cứ tìm đến cái hồ mà năm xưa anh từng nhắc đến, rồi tùy tiện chọn một bụi cỏ nào đó nằm xuống, chờ chết cũng được.

Nhưng có vẻ như vận may của cậu đã tiêu tán hết khi đi xe đến đây. Tìm đại một chỗ nghỉ ngơi một chút, ai ngờ lại đụng trúng con mèo có máu mặt nhất trong trường – một con mèo cam. Xui xẻo hơn, cậu lại còn vô tình xông vào lãnh địa của nó.

Khương Hành bị nó đuổi chạy tán loạn, cuối cùng nhờ vào kỹ năng chui lủi trong bụi rậm mới thoát thân.

Cậu cứ thế nín thở trốn trong đám cây cỏ, không dám nhúc nhích, dõi theo con mèo cam đang đi vòng quanh một lượt, tìm mãi không thấy cậu đâu mới chịu bỏ đi.

Hai cô gái cầm túi thức ăn cho mèo bước đến gần bồn hoa. Khương Hành bám vào cành cây, chật vật thoát ra khỏi đám lá, vừa ngẩng đầu lên, qua kẽ lá đan xen, cậu nhìn thấy hai người đang tiến lại gần.

Một trong hai người đó chính là Lục Nghi Xuyên.

Khương Hành sững sờ. Trong khoảnh khắc ấy, cậu thậm chí còn nghi ngờ có phải mình sắp chết rồi không, nếu không thì sao lại có thể nhìn thấy Lục Nghi Xuyên?

Anh sao lại ở đây...

Hai cô gái vừa đi vừa trò chuyện, nhưng cậu chẳng nghe được một chữ nào. Cậu chỉ mở to mắt nhìn Lục Nghi Xuyên càng lúc

càng tiến lại gần mình. Đến khi anh sắp đi ngang qua, đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt bất ngờ liếc qua của anh khiến Khương Hành suýt nghĩ rằng mình đã bị nhận ra.

Nhưng không phải. Có vẻ anh chỉ nhìn thoáng qua vì tò mò, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Nhìn thấy anh sắp rời đi, Khương Hành quýnh lên. Nhưng nửa th.ân dư.ới của cậu lại bị kẹt trong đám cây, loay hoay mãi mới chật vật thò được cái đầu ra ngoài.

Nhưng vừa ló ra, cậu lập tức hối hận.

Bộ dạng cậu bây giờ vừa bẩn vừa hôi, làm sao có thể xuất hiện trước mặt anh như thế này?

Còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cậu đã tinh mắt phát hiện ra con mèo cam vốn đã bỏ đi không biết từ lúc nào lại chạy trở về. Vừa thấy cậu, nó lập tức lao tới.

Khương Hành hoảng hồn, vội vàng rụt đầu vào lại.

Nhưng cậu không ngờ, con mèo cam cũng chui vào bụi rậm theo. Khương Hành hoảng quá, quên luôn cả phản ứng. Đến khi lấy lại ý thức, cậu đã đâm thẳng vào mũi giày của Lục Nghi Xuyên.

Bốn năm trôi qua, sau hơn một tuần kể từ khi cậu qua đời, Khương Hành cuối cùng cũng lại được gặp Lục Nghi Xuyên.

Anh vẫn không khác mấy so với ký ức của cậu – luôn sạch sẽ, tỏa ra hương thơm dễ chịu.

Nhưng ánh mắt khi nhìn cậu giờ đây đã không còn chút ấm áp nào như trước.

Khoảnh khắc ấy, cậu có cảm giác như bị một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt, trái tim đang reo vui bỗng chốc rơi thẳng xuống đáy vực.

Thì ra, mọi thứ đã không còn như trước nữa...

Cậu không còn là nhị thiếu gia của nhà họ Khương, sống trong nhung lụa, được người người cưng chiều. Cậu thậm chí còn chẳng phải con người, mà chỉ là một con mèo hoang vừa chui ra từ cống rãnh hôi thối.

Khoảnh khắc cậu đâm vào Lục Nghi Xuyên, anh không đá cậu văng ra đã là quá nhân từ rồi.

Nhưng cậu vẫn không nỡ rời đi, dù đã nhìn thấy sự không tình nguyện trong mắt Lục Nghi Xuyên, khi anh cất tiếng hỏi, cậu vẫn cố chấp mà sấn lại gần.

Không sao cả...

Cậu tự nhủ.

Dù gì thì cậu cũng sắp chết rồi, chẳng ai biết cậu chính là Khương Hành. Chỉ cần cứ bám lấy Lục Nghi Xuyên, dù không rời đi, cũng chẳng ai phát hiện ra.

Ngoài trời, mưa ào ào rơi xuống, từng giọt đập mạnh vào cửa kính. Khương Hành cúi đầu, khẽ hít một hơi, lòng cậu cũng u ám hệt như cơn mưa kia.

...

Trợ lý đóng cửa lại, cắt đứt âm thanh của gió và mưa bên ngoài. Khi quay đầu nhìn lại, cô phát hiện chú mèo con vừa được đưa tới từ lúc nào đã ngủ mất rồi.

Cơ thể cuộn tròn, đầu gối lên chân. Trông cậu như vừa trải qua chuyện gì đó rất buồn, đến mức đôi mắt vẫn còn vương nước.

"Ngủ rồi à?" Bác sĩ liếc nhìn cậu, nói, "Vậy thì tốt, nhân lúc nó ngủ, mau cạo lông đi."

Lục Nghi Xuyên đỗ xe xong, phát hiện cơn mưa chẳng những chưa ngớt mà còn trút xuống dữ dội hơn.

Bãi đỗ xe của khu ký túc xá không có chỗ cho ô tô, xe của anh từ trước đến nay đều phải đỗ dưới tòa nhà tổng hợp bên cạnh.

Anh kéo mũ áo khoác lên, bất chấp mưa lớn mà bước nhanh về ký túc xá.

Vừa đến cửa, điện thoại trong túi chợt reo lên. Anh lấy ra liếc nhìn rồi lại nhét trở lại, không định nghe máy.

Sau khi thay quần áo khô ráo, điện thoại vẫn kiên trì reo lên lần nữa.

Lục Nghi Xuyên rót một cốc nước, chậm rãi nhấc máy.

"Có chuyện gì?"

Khương Chước kiên nhẫn hỏi: "Vừa rồi cậu làm gì mà không nghe máy?"

Lục Nghi Xuyên ngửa đầu uống một ngụm nước, giọng nhạt nhẽo: "Trời mưa không mang ô, đang vội về."

Anh hỏi, "Gọi tôi có việc gì?"

Khương Chước đáp: "Tinh Bạch nói nó gọi cậu không được, nhắn tin cũng chẳng thấy trả lời. Nó hỏi tôi có phải đã làm gì khiến cậu giận không."

Lục Nghi Xuyên bật cười, nhưng trong tai Khương Chước, tiếng cười ấy nghe có chút chói tai.

"Tôi không giận gì cả. Có lẽ dạo này bận quá, quên trả lời tin nhắn thôi."

"Lục Nghi Xuyên!" Giọng Khương Chước bỗng cao lên, "Cậu có thể bận đến mức nào chứ? Bận đến mức ngay cả thời gian nhắn một tin cũng không có?"

Lục Nghi Xuyên bật loa ngoài, quăng điện thoại lên bàn, rút một tờ khăn giấy ướt lau tay, chẳng hề để tâm đến cơn giận dữ từ đầu dây bên kia.

"Tôi không giống cậu, ngày nào cũng xoay quanh em trai."

Khương Chước hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn tức giận: "Năm ngày nữa là sinh nhật Tinh Bạch rồi. Cậu cũng biết nó mong cậu đến thế nào mà."

Lục Nghi Xuyên ném tờ khăn giấy vào thùng rác, lạnh nhạt đáp: "Quà tôi đã mua, đến lúc đó sẽ cho người mang đến nhà họ Khương."

"....."

"Lục Nghi Xuyên..." Giọng Khương Chước trầm xuống, "Cậu biết là tôi không có ý đó."

"Những chuyện khác, tôi lực bất tòng tâm."

Lục Nghi Xuyên cầm điện thoại lên: "Nếu không có chuyện gì quan trọng thì tôi cúp máy đây."

Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay anh sắp ấn vào nút kết thúc cuộc gọi, giọng nói của Khương Chước vang lên.

"Tinh Bạch nói với tôi là sinh nhật nó rơi đúng vào thứ Hai, nên muốn tổ chức sớm vào cuối tuần." Trong giọng nói của Khương Chước có chút khẩn thiết. "Chỉ là một bữa tiệc sinh nhật cuối tuần thôi, không ảnh hưởng gì đến cậu cả. Dạo trước nó mới xuất viện, suýt chút nữa không qua khỏi, bây giờ chỉ mong chờ được đón sinh nhật này."

"Lục Nghi Xuyên, coi như tôi xin cậu... được không?"

Lục Nghi Xuyên cụp mắt xuống.

Sau một hồi im lặng, anh rút một điếu thuốc ngậm vào miệng, ánh sáng lập lòe từ chiếc bật lửa phản chiếu trong đôi mắt trầm tĩnh của anh.

"Để tôi xem đã..."

Khương Hành tỉnh dậy và phát hiện ra... cậu bị hói rồi!

Giơ đuôi lên, không có lông.

Giơ chân lên, không có lông.

Nhìn xuống người mình, cũng không có lông.

Chỗ nào cũng không có lông!

Khương Hành: "....."

Tám giờ tối, trong bệnh viện thú y vang lên một tiếng gào thét xé ruột xé gan của một chú mèo.

Bác sĩ cầm thuốc bước vào, nghe thấy tiếng kêu đầy sinh lực đó liền nhướn mày: "Tốt đấy, trông có vẻ rất khỏe mạnh."

Khương Hành tuyệt vọng nằm bẹp trên tấm đệm mềm, chẳng buồn để ý đến lời trêu chọc của bác sĩ.

Chỉ là ngủ một giấc thôi mà, tại sao lại cạo sạch lông của cậu?! Một con mèo không có lông khác gì đang tr.ần tru.ồng chạy ngoài đường đâu chứ?

Cậu nhất quyết không chịu thừa nhận rằng trước khi ngủ đã không thèm để ý đến cuộc trò chuyện giữa bác sĩ và Lục Nghi Xuyên.

Tấm đệm đặt trên bàn, ngay bên cạnh là tấm kính phản chiếu toàn bộ "diện mạo" hiện tại của cậu.

Lông trên người bị cạo sạch, ngay cả đầu cũng không chừa. Mà tay nghề của bác sĩ cũng chẳng được khéo léo cho lắm, chỗ thì cạo quá sâu, chỗ thì còn lởm chởm, nhìn một mảng lỗ chỗ đến thê thảm.

Khương Hành vặn vẹo cổ quan sát một lúc, rồi quay đầu lại trừng mắt với bác sĩ.

"Meo—!!"

Không cần dịch, bác sĩ cũng hiểu rằng cậu đang chửi rất khó nghe.

Anh ta gãi gãi mũi đầy chột dạ: "Hết cách rồi, ai bảo keo dính trên người nhóc giặt mãi không sạch, chỉ còn cách cạo hết đi thôi."

Trợ lý cũng bước đến, thấy chú mèo nhỏ phồng má tức giận, cô bật cười: "Nó giận à? Cũng đúng, với tay nghề của anh thì ai mà không giận cho được."

Cô có kinh nghiệm dỗ mèo vô cùng thành thạo, nhanh chóng rút một thanh thức ăn vặt dành cho mèo ra, xé bao rồi đưa đến

trước mặt Khương Hành: "Đừng giận nữa mà, không lâu đâu, lông sẽ mọc lại nhanh thôi. Đến lúc đó nhóc lại là một bé mèo xinh đẹp rồi."

Khương Hành ngửi ngửi.

Không có con mèo nào có thể cưỡng lại sự hấp dẫn của thức ăn vặt, không có!

Cậu há miệng, cắn một miếng.

Nhân lúc đó, trợ lý ôm cậu lên.

Bác sĩ cầm theo ống tiêm: "Tiêm cho nó một liều thuốc đặc trị trước, ngày mai kiểm tra kỹ hơn. Nhưng nhìn triệu chứng thế này thì khả năng cao là bị viêm phúc mạc truyền nhiễm ở mèo (FIP). Loại thuốc này tiêm rất đau, cô giữ chặt nó một chút."

Khương Hành rõ ràng cảm nhận được cánh tay đang ôm cậu siết chặt hơn, bốn chân bị cố định, không thể động đậy.

Cậu hiểu rồi—bọn họ định tiêm cho cậu.

Da đầu Khương Hành tê rần, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn nằm yên. Cậu còn trẻ, chưa đủ giác ngộ đến mức chấp nhận cái chết dễ dàng. Nếu có thể sống, cậu vẫn muốn tiếp tục sống.

Nhưng ngay khoảnh khắc kim tiêm đâm vào, cơn đau nhói truyền đến khiến cậu không nhịn được mà kêu lên một tiếng, nghiến chặt răng để không vùng vẫy trong tay trợ lý. Thanh thức ăn vặt mà cậu đang ngậm trong miệng từ lúc nào đã rơi xuống, cậu cũng không hay biết.

Đau quá, cậu không ngờ chỉ là một mũi tiêm mà lại đau đến vậy.

Nhưng dù đầu óc đã trống rỗng vì đau đớn, cậu vẫn ngoan ngoãn co chân lại, không đưa móng ra cào trợ lý.

Ngoan đến mức khiến người ta không nỡ.

Không biết bao lâu sau, cậu cảm thấy mình được đặt xuống tấm đệm mềm, bàn tay ấm áp của trợ lý nhẹ nhàng vu.ốt ve móng cậu: "Rồi rồi, xong rồi, bé cưng ngoan lắm!"

Làm việc ở bệnh viện thú y đủ lâu, nhân viên ở đây đều xem mèo chó như những đứa trẻ, chẳng ai cảm thấy nói chuyện với chúng như vậy là kỳ lạ.

Khương Hành phải mất một lúc lâu mới hoàn hồn lại, sau đó há miệng, lần nữa cắn lấy thanh thức ăn vặt mà trợ lý đưa đến bên miệng cậu.

Một mũi tiêm đổi lấy một thanh thức ăn vặt—cậu cảm thấy mình lỗ to rồi.

Thế là trong lòng cậu lặng lẽ ghi thêm một món nợ mới vào sổ nợ của Lục Nghi Xuyên.

Chương 13: Chương 13

Bệnh FIP không chỉ cần tiêm thuốc đặc trị mà còn phải uống thuốc hàng ngày, nếu mèo không có cảm giác thèm ăn thì thậm chí phải ép ăn.

Nhưng may mắn thay, Khương Hành không phải là một con mèo thực sự. Cậu biết rằng tiêm thuốc và uống thuốc là để chữa bệnh cho mình, nên vô cùng hợp tác.

Bình thường, người chăm sóc đám mèo chó trong bệnh viện là chị trợ lý. Chị chưa bao giờ thấy con mèo nào ngoan như Khương Hành. Nhưng chính vì nó càng ngoan ngoãn, chị lại càng thương nó, và thương thì không nhịn được mà móc tiền túi ra mua pate với snack cho nó ăn.

Theo lý thuyết, mèo bị FIP sẽ giảm cảm giác thèm ăn, nhưng Khương Hành thì không, mỗi ngày mở mắt ra là ăn ngay.

Thực ra cậu cũng không phải quá đói, chỉ là khoảng thời gian lang thang đã khiến cậu sợ hãi việc bị bỏ đói. Dù sao thì tỷ lệ chữa khỏi FIP không phải 100%, cậu cũng chẳng biết mình có qua khỏi hay không, chỉ có thể mỗi ngày ăn thật no. Dù có chết, cậu cũng phải chết trong tình trạng no bụng.

Những ngày nằm viện trôi qua nhàm chán. Mỗi ngày sau khi tiêm thuốc, cậu lại mơ màng chìm vào giấc ngủ. Đến khi vết thương trên lưng đã đóng vảy, Khương Hành mới phát hiện ra đã nhiều ngày rồi cậu không thấy Lục Nghi Xuyên đâu.

Gần đây bệnh viện thú y đông mèo chó hơn, căn phòng riêng sang trọng của Khương Hành có thêm một bệnh nhân nữa.

Đó là một con Mèo Mỹ lông ngắn, cũng mắc FIP giống cậu. Sáng nay nó vừa tiêm thuốc xong, giờ đang điên cuồng gào thét trong lồng.

Vì FIP không lây, bác sĩ quyết định để cả hai cùng ở trong một phòng.

Khi Khương Hành ăn, con mèo cào lồng. Khi Khương Hành uống nước, con mèo tru tréo. Khi Khương Hành ngủ dậy, nó vừa cào lồng vừa tru tréo.

"....."

Không thể chịu nổi nữa, cậu hét lên: "Im đi."

Mèo Mỹ lông ngắn quay đầu trừng mắt nhìn cậu, như thể không thể tin nổi một con mèo con lông còn chưa mọc đủ mà dám gào lên với nó, bèn phì một hơi đầy đe dọa.

Cách một lớp lồng, Khương Hành chẳng sợ, ngẩng đầu phì lại rồi giơ chân trước lên, dựng một "ngón giữa" mà chỉ có bản thân mới hiểu được.

Mèo Mỹ lông ngắn càng tức, "Mày đang khiêu khích tao à?"

Khương Hành vô tội nói: "Tôi chỉ khuyên cậu im lặng một chút thôi."

Mèo Mỹ lông ngắn trông có vẻ càng cáu kỉnh hơn: "Bọn hai chân đáng ghét đang hại tôi! Đợi tôi ra ngoài rồi, nhất định sẽ cào rách mặt hắn!"

Khương Hành cung cấp kiến thức cho con mèo thất học: "Cậu bị bệnh, họ tiêm thuốc là để cứu cậu. Nếu không, cậu chết từ lâu

rồi."

"Cái kim đó đau thế, sao có thể là cứu tôi được? Chúng chỉ muốn hại tôi thôi!"

Khương Hành đổi tư thế nằm cho thoải mái hơn.

"Mặc dù tiêm đau thật, nhưng cậu nghĩ xem, sau khi tiêm xong cậu có thấy khỏe hơn không? Với lại, không phải là chủ cậu đưa cậu đến đây sao? Nếu bọn họ muốn hại cậu, chủ cậu làm sao có thể mặc kệ được?"

Mèo Mỹ lông ngắn bán tín bán nghi, "Thật không?"

"Tôi lừa cậu làm gì?" Khương Hành ngáp một cái, "Tôi cũng đâu khác gì cậu, ngày nào cũng phải tiêm đây này."

Mèo Mỹ lông ngắn đi vòng quanh lồng vài vòng, không biết có tin lời Khương Hành không, nhưng chí ít cũng không tru tréo nữa.

Buổi chiều, một người phụ nữ xách túi bước vào bệnh viện thú y, đi thẳng đến chỗ nhốt Mèo Mỹ lông ngắn.

Khương Hành đang vươn chân nghịch sợi dây ruy băng treo trên lồng, vừa nghịch vừa nghe người phụ nữ đứng trước lồng con mèo kia luyên thuyên, động tác trên móng vuốt ngày càng chậm lại, cuối cùng dừng hẳn.

"Bảo bối, mẹ lo chết đi được. Một ngày không gặp, có nhớ mẹ không? Mẹ vừa tan làm là chạy đến đây ngay. Con ở bệnh viện phải ngoan, mau khỏi bệnh, đợi khi nào khỏi mẹ sẽ mua pate cho con..."

Trợ lý bưng thức ăn và thuốc cho mèo vào, nghe thấy lời người phụ nữ thì bật cười: "Nhóc con này hồi trước tiêm xong còn mệt lả, giờ thì bắt đầu cãi bác sĩ rồi."

"Thế thì tốt rồi..." Người phụ nữ thở phào, "Dạo này ngày nào đi làm tôi cũng lo lắng không yên, nếu không có nó, tôi chẳng biết phải làm sao nữa."

Trợ lý trộn thuốc vào thức ăn cho mèo, an ủi cô ấy: "Đừng lo, bác sĩ ở đây rất chuyên nghiệp, chỉ cần không phải giai đoạn cuối thì tỷ lệ chữa khỏi vẫn cao lắm. Nhưng tôi nghe nói chỗ chị làm cách đây cả tiếng đồng hồ, ngày nào cũng chạy qua đây không thấy phiền à?"

Người phụ nữ lấy chai nước từ túi ra uống một ngụm, "Không còn cách nào khác, làm phụ huynh thì không yên tâm được. Dù ngày nào bệnh viện cũng gửi video, nhưng tôi không tận mắt thấy thì vẫn cứ thấp thỏm."

"Xem ra chị rất yêu thương bé cưng nhà mình."

Người phụ nữ mỉm cười, đưa tay vào lồng vu.ốt ve.

Bị cho một cái tát.

Người phụ nữ nhận lấy bát thức ăn cho mèo từ trợ lý, trợ lý thì đặt phần của Khương Hành vào lồng của cậu, "Nhóc con, ăn đi nào."

Bình thường lúc ăn uống rất hào hứng, nhưng hôm nay Khương Hành lại ăn rất chậm, cứ ăn một miếng lại liếc sang chỗ Mèo Mỹ lông ngắn.

Trợ lý xoa đầu cậu, bàn tay chạm vào lớp lông nhím lởm chởm: "Chủ của nhóc cũng rất quan tâm đến nhóc đấy. Ngày nào cũng hỏi thăm bác sĩ về tình hình của nhóc cả."

Đôi tai nhỏ của chú mèo khẽ động, dường như có chút ngượng ngùng, nhưng tốc độ ăn lại nhanh hơn hẳn.

Trợ lý khẽ thở dài.

Thực ra, những bức ảnh và video gửi đi từ trước đến nay chưa từng nhận được một lời hồi đáp.

Chủ nhật trời u ám, Triệu Sóc hào hứng gõ cửa ký túc xá của Lục Nghi Xuyên.

"Hôm nay thời tiết đẹp, không nóng không lạnh, bọn em định đi dã ngoại rồi ăn BBQ, anh có muốn đi không?"

Lúc Triệu Sóc đến, Lục Nghi Xuyên vừa khoác áo chuẩn bị đi ra ngoài. Thấy thế, anh mỉm cười áy náy: "Xin lỗi, hôm nay tôi có việc, chắc không đi được rồi."

Triệu Sóc tinh mắt nhìn thấy hộp quà trên bàn, liền trêu chọc: "Chuẩn bị quà rồi, định đi hẹn hò à?"

Lục Nghi Xuyên cầm hộp quà lên, đáp: "Không phải, là sinh nhật của một đứa em."

"À..." Triệu Sóc lập tức hiểu ra, "Là cái cậu học trường mình... Khương Tinh Bạch đúng không? Em thấy cậu ta tìm anh mấy lần rồi đấy. Phải nói là quan hệ giữa hai người thân thiết thật, năm nào sinh nhật cậu ta anh cũng không vắng mặt, dù có phải xin nghỉ cũng đi."

Người đàn ông đứng trước mặt cậu bật cười, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ nói: "Không còn sớm nữa, tôi phải đi đây."

Khi Lục Nghi Xuyên đến nhà họ Khương, đã là ba giờ chiều.

Chưa bước vào nhà đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt từ trong biệt thự vọng ra. Sinh nhật của cậu chủ nhỏ nhà họ Khương, không khí tất nhiên vô cùng náo nhiệt.

Anh vừa đến cửa, một cô giúp việc đang bận rộn dọn dẹp đồ đạc tinh mắt trông thấy.

Nhà họ Khương và nhà họ Lục miễn cưỡng có thể xem như là thế giao, giúp việc không lạ gì Lục Nghi Xuyên, cô mỉm cười chào hỏi và chủ động mở cửa giúp anh.

"Cậu Lục, cậu đến rồi à."

Lục Nghi Xuyên cũng mỉm cười đáp lại một cách lịch sự. Còn chưa kịp vào nhà, một quý bà ngoài bốn mươi tuổi đã bước ra đón anh.

"Nghi Xuyên, cuối cùng con cũng đến rồi! Sáng giờ Tinh Bạch cứ nhắc con mãi, mong ngóng con suốt."

Lục Nghi Xuyên hạ mắt, khéo léo rút tay ra khỏi bàn tay đang khoác lên tay mình, mỉm cười đưa quà ra: "Có chút việc bận nên con đến trễ. Chúc mừng sinh nhật cậu bé."

Triệu Hoài Lan đẩy hộp quà anh đưa tới: "Đưa cho dì làm gì? Quà đương nhiên phải trao tận tay chủ nhân bữa tiệc."

Lục Nghi Xuyên không miễn cưỡng nữa, tiện tay đặt hộp quà lên bàn để giày ở cửa ra vào, nơi đã có vô số hộp quà khác.

Khương Tinh Bạch mới xuất viện không lâu, sinh nhật lần này không tổ chức linh đình, nên không mời người ngoài, chỉ có người thân nhà họ Khương và vài người bạn của cậu.

Dù vậy, trong phòng khách vẫn đông đúc, náo nhiệt vô cùng.

Sự xuất hiện của Lục Nghi Xuyên lập tức thu hút sự chú ý. Dù vài năm trước giữa anh và nhà họ Lục đã xảy ra mâu thuẫn không ai biết rõ, nhưng suy cho cùng, anh vẫn là thiếu gia nhà họ Lục, những kẻ muốn kết thân với anh vẫn không ít.

Vừa bước vào, anh đã bị một đám người vây lại trò chuyện.

Ngay cả một ngụm nước cũng chưa kịp uống, đã bị cuốn vào vòng xoáy xã giao. Anh cười với tất cả mọi người, không ai nhận ra đằng sau nụ cười ấy là sự chán ghét ẩn giấu.

May mà, còn chưa nói được mấy câu, đã có một giọng nói vui mừng vang lên từ cầu thang.

"Anh Nghi Xuyên!"

Lục Nghi Xuyên ngẩng đầu, nhìn thấy Khương Tinh Bạch đang đứng ở đầu cầu thang.

Chắc cậu ta mới ngủ trưa dậy, trên người mặc bộ đồ ở nhà màu trắng ngà, dáng người gầy gò, gương mặt xanh xao, đường nét có vài phần giống Triệu Hoài Lan, tinh tế mà toát lên vẻ cao quý.

Nhìn thấy Lục Nghi Xuyên, cậu ta vô cùng vui vẻ, vội vàng bám vào tay vịn cầu thang chạy xuống. Quản gia đi sau nhắc nhở: "Cậu chủ, chậm thôi, cẩn thận kẻo ngã."

Khương Tinh Bạch chẳng buồn nghe, chạy đến trước mặt Lục Nghi Xuyên, thở d.ốc một hồi mới mở miệng: "Em cứ tưởng anh không đến, nhắn tin cho anh bao nhiêu lần mà anh không trả lời."

Khóe môi Lục Nghi Xuyên khẽ nhếch lên, nụ cười dịu dàng: "Xin lỗi, dạo này bận viết luận văn, thực sự không có thời gian."

"Em biết mà..." Khương Tinh Bạch cười, đôi mắt cong cong, "Em thấy tin tức trên trang trường rồi, bài luận của anh còn được đăng trên tạp chí C nữa, lợi hại thật."

Triệu Hoài Lan khoác áo lên vai cậu: "Con xem con đi, lớn chừng này rồi mà chẳng biết tự chăm sóc bản thân. Giờ mới tháng Ba, trời còn lạnh thế này, nếu bị cảm thì sao?"

Khương Tinh Bạch nghiêng đầu làm mặt quỷ với bà: "Mẹ, con khỏe lắm, mẹ cứ lo lắng quá thôi."

"Khỏe gì mà khỏe?" Triệu Hoài Lan lườm cậu, "Con mới xuất viện, bác sĩ bảo phải cẩn thận mọi thứ..."

Lục Nghi Xuyên đứng bên cạnh, yên lặng quan sát.

Nhìn họ như bao cặp mẹ con trên đời, thân thiết không chút khoảng cách, thân thiết đến mức tưởng như thứ tình thân đậm sâu này chưa từng vắng bóng suốt hơn hai mươi năm qua.

Dường như từ trước đến nay, họ luôn ở bên nhau.

Bị ánh mắt sâu thẳm của Lục Nghi Xuyên nhìn chằm chằm, lòng Triệu Hoài Lan khẽ rung lên. Bà chột dạ, vô thức buông tay, không rõ là muốn giải thích hay chỉ đơn giản là nói ra: "Bệnh của Tinh Bạch con cũng biết, bao năm nay nó không ở bên dì, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực. Nó trở nên như thế này, đều là lỗi của dì, nên dì không thể không lo lắng."

Lục Nghi Xuyên khẽ ấn dây đồng hồ trên cổ tay trái, theo bản năng cong môi mỉm cười: "Con hiểu mà, dù sao cậu ấy cũng không giống người khác, tất nhiên cần phải chăm sóc cẩn thận."

Triệu Hoài Lan âm thầm thở phào, không dám nhìn vào mắt anh nữa.

Khương Tinh Bạch hoàn toàn không để ý đến bầu không khí vi diệu ấy, kéo tay Lục Nghi Xuyên ngồi xuống ghế sofa, ngó nghiêng xung quanh: "Anh Nghi Xuyên, quà của em đâu?"

Có người bên cạnh đùa: "Để trên kệ ở sảnh đấy. Bọn tôi tặng quà cậu chẳng thèm đoái hoài, chỉ quan tâm đến quà của anh Nghi Xuyên thôi hả?"

Khương Tinh Bạch hơi xấu hổ cười cười, chạy ra chỗ để giày tìm quà của Lục Nghi Xuyên. Vừa hay gặp Khương Chước đang trở về.

Thấy cậu ta vội vàng như vậy, Khương Chước nhướn mày: "Làm gì đấy?"

Khương Tinh Bạch tìm được hộp quà, ôm vào lòng: "Tìm quà của anh Nghi Xuyên tặng em."

Khương Chước nhìn vào trong, quả nhiên thấy Lục Nghi Xuyên đang ngồi trên sofa.

Có quà trong tay, Khương Tinh Bạch chẳng buồn quan tâm đến anh trai mình nữa, ôm quà chạy về bên cạnh Lục Nghi Xuyên.

Cậu không chờ nổi mà bóc quà. Vừa nhìn thấy bên trong là một chiếc đồng hồ, khuôn mặt lập tức rạng rỡ. Cậu lấy ra đeo thử lên cổ tay: "Đồng hồ này đẹp quá! Chắc chắn rất đắt đúng không?"

Lục Nghi Xuyên nhìn chiếc hộp như thể lần đầu tiên biết bên trong có gì, nhẹ nhàng đáp: "Cũng bình thường thôi."

Bạn của Khương Tinh Bạch ghé mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ ngưỡng mộ: "Chiếc này tôi từng thấy qua rồi, ít nhất cũng phải sáu con số đấy, thế mà còn gọi là bình thường?"

Nghe vậy, Khương Tinh Bạch càng vui hơn. Ánh mắt cậu liếc qua cổ tay trái của Lục Nghi Xuyên, hỏi: "Anh Nghi Xuyên, cái đồng hồ trên tay anh là của hãng nào thế?"

Lục Nghi Xuyên chạm nhẹ lên mặt đồng hồ, sắc mặt bình thản: "Không phải hãng gì lớn cả, mua đại ngoài phố thôi."

"Ồ..." Khương Tinh Bạch đặt chiếc đồng hồ của mình xuống, chăm chú nhìn cổ tay anh, "Em thấy cái này đẹp thật đấy, em có thể—"

Cậu còn chưa nói hết câu, Khương Chước vừa cởi áo khoác ra chợt sa sầm mặt: "Im miệng!"

Khương Tinh Bạch giật mình, nhìn gương mặt u ám của anh trai, lại nhìn những người thân trong gia đình đột nhiên biến sắc, mãi mới chậm chạp nhận ra điều gì đó.

"... Xin lỗi, em..."

Khương Chước nhìn về phía Lục Nghi Xuyên. Người đàn ông lặng lẽ cầm một quả quýt, cúi mắt chậm rãi bóc vỏ, không nói gì.

Hắn kéo tay Khương Tinh Bạch, lôi cậu ta đứng dậy khỏi sofa: "anh thấy em ở nhà nhiều quá nên đâm lú rồi đúng không? Nhà đầy người mà em lại mặc đồ ngủ chạy lung tung như thế này à? Mau đi thay đồ rồi xuống đây."

Khương Tinh Bạch ngơ ngác, theo bản năng nhìn về phía Lục Nghi Xuyên: "Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Khương Chước nói thẳng: "Người ta chạy mất được chắc?"

Thấy bóng lưng Khương Tinh Bạch biến mất trên cầu thang, Khương Chước ngồi xuống vị trí vừa nãy của cậu ta, có chút nhức đầu nhét chiếc đồng hồ vào lại hộp quà.

"Vừa rồi nó không cố ý đâu, nó cũng không biết..."

Lục Nghi Xuyên thong thả bóc sạch vỏ quýt, để lộ múi quýt mọng nước bên trong.

Anh nhẹ nhàng lột lớp màng trắng trên múi quýt, ánh mắt vô tình liếc qua phía bếp: "Đang làm bánh à?"

Khương Chước dừng một chút, giải thích: "Nó vừa ra viện, mẹ tôi thương nó, nên muốn tự tay làm một cái bánh sinh nhật cho nó..."

Nói đến đây, cổ họng hắn nghẹn lại, không nói tiếp được nữa.

Bởi vì hắn chợt nhận ra rằng, suốt mười tám năm qua, Triệu Hoài Lan chưa từng làm bánh sinh nhật cho Khương Hành dù chỉ một lần.

Chương 14: Chương 14

"Rất tốt, yêu thương trẻ con là một điều tốt."

Lục Nghi Xuyên phủi tay đứng dậy:

"Tôi còn có chút việc. Quà đã mang đến rồi, vậy tôi đi trước đây."

Thấy anh cầm theo một quả quýt đã bóc sẵn định rời đi, Khương Chước không nhịn được mà nói:

"Đã đến rồi, ở lại đón sinh nhật xong rồi về cũng chưa muộn mà."

Lục Nghi Xuyên khẽ cúi người, đẩy hộp quà về phía Khương Chước, giọng ôn hòa:

"Việc này hơi gấp, tôi thực sự không thể từ chối được..."

Nói rồi, anh liếc mắt nhìn về phía bếp. Qua cánh cửa kính, bóng dáng bận rộn của Triệu Hoài Lan lờ mờ hiện ra.

Người đàn ông khẽ nhếch môi cười, nhưng ý cười chẳng chạm tới đáy mắt.

"Chúc em trai cậu sinh nhật vui vẻ."

Bên ngoài sương mù giăng mờ mịt, trông như sắp mưa. Lục Nghi Xuyên đi dọc theo con đường một quãng xa mới bắt được xe.

Tài xế không phải người bản địa, nói tiếng phổ thông pha giọng địa phương nặng, hỏi anh muốn đi đâu.

Ngồi ở ghế sau, anh đưa tay day day ấn đường, tựa người vào lưng ghế, báo tên một câu lạc bộ.

Cảnh vật hai bên đường không ngừng lùi về sau trong tầm mắt. Vẫn là con đường ấy, nhưng dù nhắm mắt lại anh cũng biết ở đâu nên rẽ. Chỉ là cảnh tượng đã chẳng còn như trước.

Lục Nghi Xuyên khép mắt lại, không muốn nhìn thêm nữa.

Nửa đêm hôm qua anh giật mình tỉnh giấc, không kìm được lại uống thêm một viên thuốc, khiến cả ngày hôm nay cứ uể oải, mơ màng.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, anh luôn có cảm giác có ai đó đang gọi tên mình, níu lấy góc áo anh. Giọng nói trong trẻo, ngọt như tẩm mật, kéo anh chìm sâu vào vực thẳm, như thể không bao giờ tỉnh lại mới là điều tốt nhất.

"Lục Nghi Xuyên, Lục Nghi Xuyên, Lục Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên bất lực đặt bút xuống:

"Khương Tiểu Hành, em là máy phát lại à?"

Cậu bé con không chịu buông tha, bám lấy áo anh trèo lên lưng:

"Lục Nghi Xuyên, tim anh còn lạnh hơn cả cô bán cá mười năm trong siêu thị, trong mắt anh chỉ có bài tập, chẳng có em chút nào!"

Lục Nghi Xuyên cúi đầu nhìn bài kiểm tra đặt trước mặt, góc trên đề tên "Lớp Sáu - Ba, Khương Hành", đưa tay túm lấy cậu nhóc sắp leo lên đầu mình:

"Ừm, anh không có tim. Nếu anh có tim, lẽ ra anh nên để em ngày mai cầm tờ bài kiểm tra trắng tinh đứng phạt ngoài cửa lớp."

Khương Hành: "..."

Cậu không ngờ Lục Nghi Xuyên lại làm bài hộ mình.

"Hôm qua em năn nỉ anh cả buổi, anh còn bảo mình là Bao Thanh Thiên chính trực nghiêm minh cơ mà? Sao hôm nay lại chịu viết bài giúp em rồi?"

Lục Nghi Xuyên nhớ tới vẻ mặt phồng má giận dỗi của cậu tối qua, bật cười:

"Hết cách rồi, ai bảo hôm nay ai đó là nhân vật chính của bữa tiệc sinh nhật chứ."

Khương Hành cười hì hì, ngoan ngoãn buông tay đang bám trên người anh:

"Vậy em không làm phiền anh nữa, anh viết từ từ nhé."

Lần này đến lượt Lục Nghi Xuyên không viết tiếp, anh thong thả xắn lại tay áo:

"Không phải muốn ra ngoài chơi à? Viết bài có quan trọng bằng đi chơi không?"

Khương Hành mở to mắt:

"Lục Nghi Xuyên!"

Thiếu niên hờ hững khép hờ đôi mắt dài, lười biếng đáp:

"Hửm?"

Cậu bé con bĩu môi, rõ ràng là hơi không vui. Nhưng nghĩ đến bài kiểm tra toán còn để trống, cuối cùng chỉ có thể cắn răng chịu nhục, níu lấy góc áo anh, kéo dài giọng:

"Anh Nghi Xuyên~"

Nụ cười trong mắt Lục Nghi Xuyên sâu thêm, nhưng ngoài mặt vẫn không để lộ chút nào, giọng điệu lãnh đạm:

"Không có việc gì thì gọi 'Lục Nghi Xuyên', có việc thì gọi 'Anh Nghi Xuyên'."

Đôi mắt Khương Hành tròn xoe, đồng tử màu nhạt như mắt mèo. Cậu cũng có tính khí như mèo, dễ cáu kỉnh, cứ hễ không vui là giở thói bướng bỉnh.

Mà đó cũng là do Lục Nghi Xuyên chiều riết mà thành.

Cậu biết anh sẽ không giận, nên cứ ngang nhiên đạp nhẹ lên chân anh một cái:

"Lục Nghi Xuyên, anh thật phiền quá đi!"

Tháng Ba, trời vẫn còn lạnh. Cậu bé con đi dép bông mềm mại, cú đá chẳng khác nào bị mèo cào.

Lục Nghi Xuyên nhìn xuống ống quần bị đạp đến nhăn nhẹ, nhướn mày:

"Đây là thái độ cầu xin người khác giúp đỡ sao?"

Khương Hành nghẹn cổ cứng đầu nói:

"Làm sao? Em chính là cứng rắn như vậy đấy..."

Câu 'Em mạnh mẽ lắm' của cậu còn chưa kịp nói xong, cậu đã thấy thiếu niên đối diện vươn đầu ngón tay thon dài nhấc tờ bài

kiểm tra mỏng manh lên trước mặt mình. Trên giấy chỉ viết được một phần ba, phần còn lại vẫn trắng trơn.

Với trình độ toán học thảm hại của cậu và mức độ "bi.ến th.ái" của thầy giáo toán, Khương Hành đoán rằng sáng mai đứng ngoài cửa lớp có khi còn là hình phạt nhẹ nhất.

Vậy nên hơi thở còn chưa kịp thở ra đã lập tức đổi hướng, cậu cúi người, ngoan ngoãn chỉnh lại ống quần nhăn nhúm của Lục Nghi Xuyên, không chút tự trọng mà nói:

"Em sai rồi, anh rộng lượng tha cho em đi."

Năm ấy, tháng ba tràn ngập ánh nắng, dù nhiệt độ vẫn còn thấp, nhưng ánh mặt trời không chút keo kiệt mà xuyên qua lớp kính chiếu vào thư phòng, phủ lên một tầng ấm áp.

Lục Nghi Xuyên cúi đầu làm bài kiểm tra, còn Khương Hành nằm bò trên tấm thảm bên cạnh lắp ráp mô hình.

Anh viết được vài bài toán liền không nhịn được mà liếc mắt sang nhìn cậu một cái.

Thiếu niên nửa lớn nửa bé mặc bộ đồ ngủ hình khủng long, đi chân trần ngồi trên thảm, xung quanh toàn là linh kiện mô hình vương vãi. Cậu hơi nhíu mày, mím môi chăm chú nhìn vào bản hướng dẫn, gương mặt mềm mại lộ ra hai lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Dường như quá trình dậy thì của cậu đến muộn hơn những người cùng tuổi, khi người khác cao vọt lên thì tất cả những thứ Lục Nghi Xuyên đút cho cậu đều biến thành thịt. Khuôn mặt tròn trịa, tay chân mềm mại, ngồi xếp bằng trên thảm trông chẳng khác nào một chiếc bánh bông lan tỏa ra hương thơm ngọt ngào.

Đột nhiên, bài kiểm tra trong tay Lục Nghi Xuyên trở nên nhàm chán.

Anh ba chân bốn cẳng viết xong phần còn lại, rồi chuyển sang ngồi sau lưng Khương Hành, vòng tay ôm lấy eo nhỏ của "bé khủng long", tựa cằm lên vai cậu.

"Không biết làm à?"

Bé khủng long giơ bản hướng dẫn trong tay lên:

"Chỗ này sao lại dừng ở đây?"

Lục Nghi Xuyên cúi đầu nhìn qua, tìm thấy một mảnh ghép rồi lắp nó vào, vừa quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của cậu.

"Anh tìm ra thế nào vậy? Lợi hại ghê."

Lục Nghi Xuyên xoa xoa mái tóc bông xù của cậu, lười biếng nói:

"Hết cách rồi, ai bảo anh quá thông minh chứ."

Giây tiếp theo, bụng anh liền bị thụi một cái.

Lục Nghi Xuyên chẳng những không giận mà còn bật cười.

Ánh nắng sớm mai quá mức dịu dàng, khiến anh ngỡ rằng cảnh tượng này có thể kéo dài mãi mãi.

Về sau, giấc mơ ấy dần vỡ vụn.

Anh thấy chậu hoa nhài đặt trên bệ cửa sổ cuối cùng cũng nở rộ, thời gian bị kéo lùi về phía sau. Ngọn nến cắm trên chiếc bánh sinh nhật chiếu rọi hai gương mặt. Trong ánh nến, cậu bé Khương Hành năm tuổi nhắm mắt, thành tâm ước nguyện:

"Con mong sinh nhật năm sau bố mẹ có thể ở bên con."

Nhưng hết năm này qua năm khác, cậu vẫn không đợi được những người mình mong chờ.

Dường như đã chấp nhận một sự thật nào đó, từ đó về sau, điều ước sinh nhật của cậu đổi thành một người khác.

"Con mong Lục Nghi Xuyên học hành chăm chỉ, sau này kiếm thật nhiều tiền nuôi con. Tất nhiên, nếu anh đừng quản con như một bà mẹ già thì càng tốt."

"Lục Nghi Xuyên, có bánh sinh nhật vị lẩu không nhỉ?"

"Lục Nghi Xuyên, năm nào anh cũng mua bánh ít đường, anh phiền quá đó!"

"Lục Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên.

Lục Nghi Xuyên.

Lục Nghi Xuyên...

Lục Nghi Xuyên tỉnh dậy, trong mắt còn vằn tia máu đỏ, nơi chóp mũi dường như vẫn thoang thoảng mùi bánh ngọt béo ngậy ở biệt thự nhà họ Khương.

Thật đáng ghê tởm.

Tài xế dừng xe lại, liếc nhìn người đàn ông ngồi ở ghế sau với khuôn mặt tái nhợt, trong lòng có chút thắc mắc – ngủ một giấc dậy mà trông còn tệ hơn lúc trước?

"Thưa ngài, đến nơi rồi."

Người đàn ông cúi đầu ho khẽ, dường như cảm thấy rất khó chịu, khom lưng lấy từ ví ra một tờ tiền một trăm tệ đưa qua, giọng nói khẽ đến mức gần như không nghe được.

"Không cần thối lại."

"Năm nay sao mưa lắm thế, ẩm ướt đến mức tôi sắp mốc luôn rồi."

Trợ lý nhỏ giọng than thở, đồng thời đóng cửa bệnh viện lại.

Bác sĩ mở hộp đồ ăn, ngay lập tức, mùi thơm của lẩu cay nồng xộc vào mũi. Anh xé đôi chiếc đũa dùng một lần, cười cười nói:

"Mùa xuân mà, mưa nhiều cũng tốt, nếu không nông dân sẽ phải lo lắng mất."

Trợ lý ngồi xuống đối diện, mở hộp đồ ăn của mình, tiện thể quay đầu nhìn vào căn phòng phía trong.

"Vị tiên sinh họ Lục kia vẫn chưa nhắn lại à?"

"Chưa. Nhưng dù sao con mèo cũng không phải của anh ta, không trả lời cũng là bình thường thôi. Chắc người ta bận công việc."

Trợ lý chậc lưỡi:

"Nhưng mà, anh nói xem rốt cuộc anh ta nghĩ gì nhỉ? Nhìn cũng đâu có vẻ thích mèo, thế mà bỏ ra cả đống tiền cứu nó, rồi cũng chẳng hỏi han lấy một câu."

"Nghĩ nhiều làm gì." Bác sĩ nhàn nhạt đáp. "Người ta muốn bỏ tiền, chúng ta cứ chữa trị thôi, quan tâm làm gì lý do của anh ta."

"Nói thì nói vậy, nhưng tôi vừa kiểm tra tài khoản hôm nay, số tiền anh ta gửi hôm trước đã dùng hết rồi. Ngày mai có tiêm mũi thuốc kia nữa không?"

Bác sĩ khựng lại một chút giữa động tác gắp thức ăn, sau đó nói:

"Cứ ăn cơm trước đã, ăn xong tôi gọi điện cho anh ta."

Khương Hành động đậy đôi tai, trở mình, tiếp tục nằm yên.

Bên cạnh, con mèo Mỹ lông ngắn có vẻ bồn chồn, cào cào vào thành lồng một hồi, sau khi giải tỏa xong phần năng lượng thừa thãi thì cuối cùng cũng chịu yên lặng lại.

Nó cũng tìm một chỗ rồi cuộn tròn nằm xuống, cố gắng kéo gần khoảng cách với Khương Hành.

"Cậu xấu quá, lông của cậu đâu?"

Khương Hành: "..."

Cậu u ám nói: "Cậu đúng là biết cách bắt chuyện thật đấy."

Mèo Mỹ lông ngắn không chịu buông tha:

"Vậy lông của cậu có mọc lại không?"

Khương Hành cảm thấy bị xúc phạm, nhưng vẫn thành thật trả lời:

"Có."

"Ồ." Mèo Mỹ li.ếm li.ếm móng vuốt, rồi lại hỏi:

"Có phải vì cậu không có lông nên chủ của cậu mới không đến thăm cậu không?"

"Không phải!" Khương Hành lập tức dựng lông lên, phì một tiếng với nó. "Anh ấy không có không đến thăm tôi!"

Mèo Mỹ nghiêng đầu, có vẻ không hiểu sao cậu ta lại tức giận như vậy.

"Nhưng tôi ở đây ba ngày rồi, cậu xấu như thế, tôi vừa đến đã nhớ mặt ngay. Ba ngày nay chẳng có ai tới tìm cậu cả."

Khương Hành nói:

"Chỉ là ba ngày này anh ấy không đến mà thôi! Ngày mai anh ấy chắc chắn sẽ đến!"

Mèo Mỹ cụp hai tai, gương mặt đầy lông trông thật đáng ghét.

"Thế anh ta đối xử với cậu tốt không?"

Khương Hành hếch cằm:

"Đương nhiên rồi."

"Vậy sao cậu gầy thế?"

"....."

Khương Hành hận không thể lao sang cái lồng bên kia mà cào nó hai phát.

"Đó là vì trước đây tôi là mèo hoang! Nhưng từ giờ tôi sẽ đi theo anh ấy, chắc chắn sẽ được ăn ngon mặc đẹp, béo hơn cả cậu luôn!"

"Anh ta thích cậu lắm sao?"

"Tất nhiên rồi."

"Thế sao anh ta không đến thăm cậu? Hai chân nhà tôi ngày nào cũng tới."

Khương Hành khựng lại một chút, rồi càng lớn giọng hơn:

"Đó là vì anh ấy bận lắm! Có khi phải đi làm kiếm tiền, lấy đâu ra thời gian đến thăm tôi?"

Cậu duỗi móng vuốt, cào cào miếng đệm lót dưới chân, phát ra âm thanh ken két.

"Anh ấy đối xử với tôi tốt lắm. Năm nào cũng tổ chức sinh nhật cho tôi, nấu đồ ăn ngon, luôn ở bên tôi... Anh ấy còn hứa rồi, sau này sẽ kiếm thật nhiều tiền để nuôi tôi..."

Càng nói, giọng của cậu càng nhỏ dần, cuối cùng ỉu xìu nằm rạp xuống tấm đệm, đôi tai cụp xuống, im bặt không nói thêm gì nữa.

Mèo Mỹ lông ngắn đợi một lúc lâu, thấy cậu không lên tiếng nữa thì không nhịn được hỏi:

"Sao cậu không nói tiếp?"

"Cậu phiền quá!" Khương Hành trừng mắt nhìn nó. "Cậu quan tâm đến đời tư của mèo khác như vậy làm gì?"

Mèo Mỹ li.ếm móng vuốt, thật thà đáp:

"Ở trong lồng buồn lắm."

Khương Hành không muốn để ý đến nó, nhưng Mèo Mỹ lông ngắn không chịu ngồi yên. Trong phòng chẳng có con mèo nào khác, nó chỉ có thể bám lấy Khương Hành mà lải nhải.

"Tôi thấy là do cậu quá nhân từ với người hầu của mình, nên hắn mới không nhận ra thân phận người hầu của mình đấy. Lần sau gặp hắn, cậu nên làm thế này thế này, rồi thế kia..."

Nó giơ móng vuốt, trong lồng biểu diễn một bài "quyền mèo", vung chân chém gió như thật.

"Ấn mặt hắn xuống đất rồi chà mạnh vào, sau này hắn sẽ ngoan ngoãn mang cá khô đến dâng cho cậu thôi."

Xong xuôi, nó lại tao nhã li.ếm móng vuốt.

"Người hầu của tôi cũng bị tôi đánh đến mức phải phục tùng như vậy đó. Bây giờ thì sao, ngày nào cũng đến thăm tôi. Tôi mới nghe thấy cô ấy nói, mai còn mang pate hộp cho tôi nữa."

Thấy Khương Hành vẫn không phản ứng, nó tiếp tục xúi giục:

"Tôi thấy chủ nhân của cậu chẳng có chút quan tâm nào đến cậu cả. Cậu nên bỏ hắn đi, đổi sang một người hầu khác thì hơn."

Anh ấy không phải là không quan tâm...

Khương Hành muốn phản bác, nhưng mấy chữ ấy tắc lại trong cổ họng, mãi mà không thốt ra được.

Thực ra, cậu đã nghe thấy hết cuộc trò chuyện giữa bác sĩ và trợ lý lúc nãy.

Dù trước đó cậu vẫn tự an ủi mình rằng Lục Nghi Xuyên không đến là vì công việc bận rộn. Nhưng những lời nói vừa rồi giống như một cây chổi quét sạch tất cả những gì cậu dùng để dối lòng suốt mấy ngày qua.

Chính vào khoảnh khắc ấy, Khương Hành mới chợt nhận ra một sự thật:

Khi cậu không còn là "Khương Hành" nữa, giữa cậu và Lục Nghi Xuyên dường như chẳng còn chút liên hệ nào.

Chương 15: Chương 15

Trời vẫn chưa tối hẳn, club lúc này còn chưa náo nhiệt, chỉ lác đác vài người ngồi rải rác.

Căn phòng VIP lần trước bị Lục Nghi Xuyên làm cho bừa bộn nay đã được dọn dẹp sạch sẽ. Quản lý đang chỉ đạo nhân viên khiêng rượu vào, rồi nhìn người đàn ông đang dựa vào sofa nhắm mắt dưỡng thần, ngập ngừng nói:

"Anh Lục, chuyện của Lâm Thần..."

Người đàn ông không mở mắt, chỉ gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn, biểu hiện có chút thiếu kiên nhẫn.

Quản lý nuốt nước bọt, quyết định nói thẳng:

"Lâm Thần không bị gãy ngón tay, nhưng cậu ta đã bám được một thiếu gia nhà giàu. Người đó giúp cậu ta trả nợ. Không biết Lâm Thần đã nói gì với người kia, khiến đối phương tin rằng cậu ta thành ra như vậy là do anh. Hai ngày nay, người đó liên tục đến club làm ầm lên, đòi gặp anh."

Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng mở mắt. Anh đưa tay vào túi tìm thuốc lá, nhưng không thấy, liền tự nhiên chìa tay về phía quản lý.

Quản lý nhìn một lúc mới hiểu anh muốn gì, vội vàng móc thuốc từ túi áo ra đưa cho anh.

Người đàn ông cắn một điếu thuốc, hơi nghiêng người cúi đầu.

Quản lý lấy bật lửa, khom lưng châm thuốc cho anh.

Ánh lửa đỏ rực bùng lên, nhưng chẳng thể soi sáng được chút nào trong đôi mắt u tối của Lục Nghi Xuyên.

Làn da anh tái nhợt, thần sắc mệt mỏi đến cùng cực. Anh cắn điếu thuốc, hít một hơi sâu không chút do dự, để hương vị cay nồng tràn ngập trong phổi. Chỉ khi không thể chịu nổi nữa, anh mới bị sặc mà ho khan, rồi chậm rãi nhả ra một làn khói trắng.

Lục Nghi Xuyên nhìn chằm chằm điếu thuốc cháy dở giữa hai ngón tay trong vài giây, lười nhác nói:

"Không gặp."

Quản lý không ngạc nhiên trước câu trả lời này.

Người đàn ông này mua lại club không phải vì muốn kinh doanh kiếm lời. Mọi thứ ở đây đều do quản lý quản lý, còn Lục Nghi Xuyên chỉ đến để uống rượu.

Bất cứ loại rượu nào, anh cũng uống. Uống như thể không cần mạng sống.

Lúc trước, anh còn say. Say rồi thì bất chấp hình tượng mà nằm vùi trên sofa ngủ li bì cả ngày. Nhưng uống nhiều rồi, dần dần anh không còn dễ say nữa.

Nhưng vẫn nôn, nôn ra cả máu.

Quản lý vẫn luôn lo rằng một ngày nào đó anh ta sẽ chết vì rượu trong căn phòng này.

Lục Nghi Xuyên uống rượu chưa bao giờ làm phiền ai. Say thì ngủ, không say thì tự đi ra ngoài gọi xe về.

Thấy nhiều lần, quản lý thậm chí còn có cảm giác anh không giống một con người, mà giống như một hồn ma đã chết từ lâu.

Anh trầm mặc hút thuốc, không nói lời nào. Quản lý nhìn chai rượu trên bàn, dè dặt hỏi:

"Có cần mở rượu không?"

Lục Nghi Xuyên liếc mắt nhìn:

"Không cần, hôm nay không uống, mai phải dậy sớm."

Nghe vậy, quản lý thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi ra hiệu cho nhân viên mang rượu đi.

Anh biết Lục Nghi Xuyên vẫn còn là sinh viên. Nghe anh nói vậy, liền cười bảo:

"Phải rồi, mai anh chắc còn có tiết học, uống nhiều đúng là không tốt."

Chỉ trong vài phút, Lục Nghi Xuyên đã hút xong một điếu thuốc. Anh rút điếu thứ hai, châm lửa, giọng nói khẽ vang lên sau câu của quản lý, mang theo ý cười mềm mại:

"Không đi học, mai đi mừng sinh nhật người ta."

"Ồ..." Quản lý gãi đầu, không biết nói gì, chỉ gượng gạo đáp:

"Chúc bạn anh sinh nhật vui vẻ nhé."

Động tác bật lửa của Lục Nghi Xuyên hơi khựng lại. Vài giây sau, anh cúi đầu châm thuốc, trong mắt dường như có chút ấm áp.

"Cảm ơn, nếu nghe thấy, chắc người đó sẽ vui lắm."

Không còn chuyện gì để nói, quản lý rời khỏi phòng. Lục Nghi Xuyên nhìn lên trần nhà với những họa tiết trang trí cầu kỳ, hút hết ba điếu thuốc rồi mơ màng ngủ thiếp đi trên ghế sofa lúc nào không hay.

Anh bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại vang lên đột ngột. Chưa kịp mở mắt, đã nghe thấy tiếng hét chói tai vọng lên từ tầng dưới. Dựa vào mức độ hoảng loạn, có lẽ đã nửa đêm rồi.

Lục Nghi Xuyên trở mình ngồi dậy, cầm lấy chiếc điện thoại bị vứt trên bàn trà, phát hiện đó là một số lạ.

Anh chậm rãi nhíu mày, nhưng vẫn nghe máy.

"Chào anh Lục, tôi là bác sĩ thú y."

Lục Nghi Xuyên xoa bóp bờ vai cứng nhắc, giọng trầm thấp: "Có chuyện gì?"

"Con mèo của anh có vẻ không ổn lắm."

"....."

Nửa đêm trời đổ mưa. Khi Lục Nghi Xuyên đến bệnh viện, trên mái tóc anh phủ một lớp hơi nước mỏng.

Trong bệnh viện chỉ có mỗi bác sĩ, trông có vẻ thiếu ngủ, quầng thâm dưới mắt lộ rõ. Anh ta đang cầm một cốc cà phê, vừa uống vừa chống lại cơn buồn ngủ.

Thấy Lục Nghi Xuyên bước vào, bác sĩ đứng dậy, giọng điệu mệt mỏi: "Anh đến rồi."

Lục Nghi Xuyên đưa tay vén lọn tóc lòa xòa trước trán, để lộ vầng trán trơn bóng. Đôi mắt anh dài, ánh nhìn sắc bén.

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

Bác sĩ đặt cốc xuống: "Ban ngày con mèo vẫn bình thường, ăn uống ngon miệng, ngủ cũng ngon. Nhưng đến nửa đêm thì đột nhiên ói hết mọi thứ đã ăn trong ngày, cả người co giật. Tôi nhìn qua thì có vẻ bệnh tình nặng thêm."

"Đã dùng thuốc chưa?"

"Dùng rồi, dùng rồi..."

Ban nãy anh ta không gọi điện ngay mà chỉ thử nhắn tin cho Lục Nghi Xuyên. Không ngờ đối phương nhanh chóng chuyển khoản mà chẳng hề do dự.

Nhìn tốc độ phản hồi, hoàn toàn không giống như không đọc tin nhắn. Nhưng không hiểu sao, một tin nhắn trả lời cũng không có.

"Thực ra bệnh tình tái phát là chuyện bình thường, anh đừng quá lo lắng. Sau khi tiêm thuốc, nó đã ổn định lại rồi."

Lục Nghi Xuyên nghiêng đầu liếc mắt nhìn bác sĩ: "Nếu thế thì gọi tôi đến làm gì?"

"Ờ..."

Lần này đến lượt bác sĩ sững sờ.

Dù gì những con vật được đưa đến bệnh viện thú y cũng giống như con cái của chủ nhân. Nếu con đang nguy kịch, gọi điện thông báo cho gia đình là chuyện hết sức bình thường.

Có điều, trước khi gọi, anh ta lại quên mất rằng người đàn ông trước mặt dường như... không hề thích mèo lắm.

Bên ngoài trời vẫn mưa, đường phố vắng tanh. Lục Nghi Xuyên rút điện thoại ra xem, đã hơn một giờ sáng.

Anh vừa định gọi người đến đón thì ngay khoảnh khắc đầu ngón tay sắp chạm vào màn hình, động tác chợt khựng lại. Sau vài giây do dự, anh cất điện thoại vào túi:

"Thôi, dẫn tôi đi xem nó đi."

Ban đêm là thời điểm vật nuôi thường quậy phá nhất, nhưng những con mèo, con chó đến bệnh viện đều đang bệnh, không còn sức nghịch ngợm, chỉ lặng lẽ cuộn tròn trong lồng ngủ say.

Không gian yên tĩnh.

Phòng trong cùng bật một chiếc đèn mờ, ánh sáng vàng cam dịu nhẹ chiếu lên chiếc lồng nhỏ.

Con mèo đã bị cạo trọc, nhìn chẳng khác nào một quả trứng luộc bị bóc vỏ nham nhở, lớp da tr.ần t.rụi trắng bệch, chẳng rõ là thịt hay gốc lông. Gầy đến mức co người lại cũng chẳng lấp đầy được góc lồng.

Vết thương trên lưng nó đã đóng vảy, vết sẹo trông thâm đen, nổi bật trên thân hình trơ trụi.

Lúc này, con mèo đang lặng lẽ cuộn tròn trong lồng, hơi thở yếu đến mức gần như không nhận ra.

Lục Nghi Xuyên đứng trước lồng, những lọn tóc ướt mưa khẽ rủ xuống, che khuất đôi mắt đen tuyền. Dưới ánh đèn lờ mờ, không ai nhìn rõ được biểu cảm của anh.

Bác sĩ không biết anh đang nghĩ gì, thấy anh im lặng liền chủ động nói:

"Nhóc con này ngoan lắm, tiêm thuốc cũng không phản kháng, ăn uống rất tích cực. Nó biết có người đang cứu nó, nên luôn cố gắng hợp tác với chúng tôi."

Vài giây sau, Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng ừ một tiếng. Không biết vì bị dính mưa hay vì lý do nào khác, giọng anh nghe khàn đặc.

"Biết rồi."

Anh nói: "Nếu không còn gì nữa, tôi đi trước—"

Chưa kịp nói hết câu, ánh mắt anh bỗng đối diện với một đôi mắt trong veo như pha lê. Lời còn lại nghẹn lại trong cổ họng.

"Meo...?"

Thấy anh, con mèo dường như không tin nổi, thậm chí còn giơ chân trước lên dụi dụi mắt đầy nhân tính.

Khi xác nhận rằng Lục Nghi Xuyên vẫn đứng đó mà không biến mất, nó đột nhiên bật dậy.

"Meooo—!!!"

Lục Nghi Xuyên, cuối cùng anh cũng đến thăm em rồi!

Trong đôi mắt long lanh như lưu ly, tựa như có những mảnh sao nhỏ lấp lánh.

Người đàn ông thoáng dừng lại, cuối cùng chậm rãi cúi xuống, đầu ngón tay còn đọng nước nhẹ nhàng chạm lên cái đầu trọc lóc của con mèo.

"...Xin lỗi." Giọng anh vẫn khàn, "Bây giờ mới đến gặp em."

"Meo!"

Đồ đáng ghét, đợi em bị bệnh viện tuyên bố nguy kịch rồi mới mò tới!

"Meooo!"

Em sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh đâu, không đời nào!

"Miuuu..."

Nhưng nếu anh cho em mười miếng cá khô, em có thể cân nhắc lại.

Lục Nghi Xuyên không hiểu tiếng mèo, nhưng nhìn con mèo cứ hết cắn lại cọ vào ngón tay anh, cũng đủ đoán được nó đang nghĩ gì.

Nói là cắn, nhưng thực ra chẳng hề dùng lực, cắn mãi mà chỉ khiến đầu ngón tay anh ướt nhẹp mà thôi.

Trong khoảnh khắc ấy, Lục Nghi Xuyên cảm giác như có một góc trong lòng mình sụp đổ.

Anh thoáng ngẩn ngơ, nhưng tiếng mèo kêu kéo anh về thực tại.

Nụ cười trong mắt anh thoáng vụt tắt, rút ngón tay lại: "Trông cũng ổn rồi, không có gì nữa thì tôi đi trước."

Vị bác sĩ đang ngáp ngắn ngáp dài ngẩn người một lúc, rồi chậm chạp đáp:

"À à... được rồi. Đã làm phiền anh giữa đêm thế này, thực sự xin lỗi..."

Lục Nghi Xuyên không đáp, chỉ rút khăn giấy ra lau tay.

Trước khi bước ra khỏi phòng, anh chợt khựng lại, như có thứ gì đó vô hình níu chân, rồi vô thức quay đầu.

Con mèo vốn còn náo loạn ban nãy giờ đã ngồi yên trong lồng. So với sự vui vẻ khi nãy, giờ nó lại quá mức trầm lặng. Không kêu, không làm loạn, chỉ lặng lẽ nhìn anh.

Nó biết anh sắp đi. Dù không nỡ, nó cũng chỉ lặng lẽ dõi theo.

Không hiểu sao, một cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng, khiến bước chân anh như mọc rễ, không sao nhấc lên nổi.

Một lúc lâu sau, anh dường như đã thỏa hiệp, bất lực thở dài.

"...Ở đây có ghế không?"

Vị bác sĩ đang định tiễn anh đi về ngủ bù: "???"

Khương Hành ước lượng khoảng cách, cảm thấy với một con mèo dũng mãnh thiện chiến như mình, chút xíu khoảng cách này chẳng là gì cả.

Thế nên cậu lấy đà, dồn lực vào đôi chân, rồi dứt khoát nhảy lên. Đệm thịt hồng nhạt vẽ nên một đường cong đầy tự tin giữa không trung, rồi chính xác đáp xuống, đáp xuống...

Không, khoan đã...!!

Khương Hành trợn tròn mắt, vung vẩy móng vuốt giữa không trung trong nỗ lực cuối cùng để cứu vãn tình hình. Nhưng vài giây sau, cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn mình rơi xuống, chỉ cách mục tiêu chưa đến mười centimet.

Danh tiếng cả đời của bản mèo!!

Cậu tuyệt vọng nhắm tịt mắt lại, nhưng cú va đập mong đợi không xảy ra. Thay vào đó, một bàn tay ấm áp đỡ lấy cậu, nhẹ nhàng nâng lên.

Khi mở mắt ra lần nữa, cậu đã yên ổn nằm trong lòng Lục Nghi Xuyên.

"....."

Khương Hành giẫm nhẹ trên đùi người đàn ông, gương mặt nhỏ xíu dưới lớp lông có chút xấu hổ.

Báo cáo, báo cáo! Mới làm mèo chưa bao lâu, kỹ năng còn chưa thành thạo!

Ánh đèn hắt xuống khuôn mặt Lục Nghi Xuyên, khiến cả người anh trông có vẻ dịu dàng hơn.

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế nhựa đỏ rẻ tiền, hai chân khép lại, lưng tựa vào tường. Con mèo tây từng chung sống với Khương Hành đã bị bác sĩ bế ra ngoài, trong phòng giờ chỉ còn lại một người một mèo.

Bàn tay anh đặt lên cái đầu lởm chởm vì bị cạo lông của con mèo, xoa nhẹ vài cái. Sờ vào có hơi ram ráp, cảm giác không được dễ chịu lắm. Vì thế, anh di chuyển tay xuống một chút, chạm vào vết thương trên lưng nó.

Con mèo bé xíu, chẳng dài hơn bàn tay anh là bao, vậy mà vết thương trên lưng lại kéo dài gần hết người. May mắn là vết cắt không sâu, nhưng vết sẹo dài ngoằng vẫn vô cùng chói mắt.

"...Xin lỗi nhé."

Lục Nghi Xuyên không biết vì sao mình lại nói vậy, nhưng khi nhìn vết thương ấy, anh cứ có cảm giác như đó là lỗi của mình.

Sẹo đang đóng vảy, vốn đã ngứa, nay bị đầu ngón tay lành lạnh của anh chạm vào lại càng ngứa hơn. Khương Hành né khỏi tay anh, chủ động dúi đầu vào lòng bàn tay anh.

"Meo~"

Không phải lỗi của anh đâu, nếu không có anh thì em chết từ lâu rồi!

Khương Hành cọ cọ vào lòng bàn tay anh mấy cái, nhịn không được khẽ cong môi cười.

Cậu không biết vì sao Lục Nghi Xuyên lại đột nhiên quyết định ở lại, nhưng cậu biết chắc một điều: Ngay khoảnh khắc này, cậu chính là con mèo hạnh phúc nhất thế giới.

"Meo~"

Thôi được rồi, nể tình anh chủ động thế này, em sẽ miễn cưỡng tha thứ cho những lỗi lầm trước đây.

Nói xong, cậu giơ chân trước lên, vỗ một cái lên cánh tay anh.

Nhưng này, Lục Nghi Xuyên, trước kia anh thực sự quá đáng lắm đấy! Cứu mèo xong thì mặc kệ, đồ bạc tình!

Móng vuốt mềm mại chạm vào cánh tay rồi nhanh chóng rút về. Lục Nghi Xuyên thuận thế nắm lấy cái chân nghịch ngợm kia, trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm lạ thường, khóe môi vô thức vẽ nên một nụ cười nhàn nhạt.

"Cũng dữ phết nhỉ, đây là trừng phạt sao?"

Con mèo nhỏ kiêu ngạo hừ một tiếng.

Hừ xong, Khương Hành vô tình liếc sang tấm kính bên cạnh, cảm thấy có gì đó... không đúng lắm.

Không đúng lắm... nhìn lại xem nào...

Thế là cậu nhìn thấy mình trong gương.

Một con mèo không lông, lưng có một vết sẹo dài. Nếu mặt nhăn thêm chút nữa, có khi còn cosplay được cả Gollum trong Chúa tể những chiếc nhẫn!

Khương Hành: "....."

Vậy tức là nãy giờ cậu đã dùng cái bộ dạng này để bám dính lấy Lục Nghi Xuyên? Hơn nữa, còn kiêu ngạo giận dỗi với anh ta?

Khương Hành thử đặt mình vào góc nhìn khác để suy nghĩ...

Trong nháy mắt, cậu cảm giác bầu trời như sụp đổ.

Lục Nghi Xuyên không hiểu vì sao con mèo nhỏ bỗng nhiên đứng hình. Nghĩ rằng có chuyện gì xảy ra, anh liền nhấc nó lên, cẩn thận quan sát.

Sau đó, ánh mắt anh thoáng dừng lại.

"Bảo sao tính khí nóng nảy thế, hóa ra là một bé mèo đực."

Khương Hành cúi đầu nhìn xuống.

Phần bụng trụi lủi không còn gì che chắn.

"....."

Miếng tự tôn khó khăn lắm mới nhặt lại được giờ lại vỡ vụn thành từng mảnh.

Tác giả có đôi lời:

Công vốn hút thuốc uống rượu, mọi người thông cảm cho ảnh nha, dù gì ảnh cũng không còn "bà xã" nữa rồi. (Hút thuốc và uống rượu là thói quen không tốt, chi tiết trong truyện chỉ nhằm phục vụ cốt truyện, xin đừng bắt chước.)

Chương 16: Chương 16

Lục Nghi Xuyên đặt con mèo trở lại trên đùi mình, tạm thời che chắn lại lòng tự tôn cho nó.

Khương Hành im lặng giẫm giẫm móng vuốt, rồi khép chân ngồi ngay ngắn trên đùi anh, nghiêm chỉnh chưa từng có.

Người đang tr.ần tru.ồng là một con mèo, liên quan gì đến cậu, Khương Hành chứ?

Lục Nghi Xuyên nhìn bộ dạng cứng nhắc của nó, bật cười: "Biết ngại rồi à?"

Con mèo nhỏ không lông lập tức vung móng vuốt cào anh một cái.

Bộ móng đã được thu lại, cú vả không hề có lực, lướt qua da chỉ như một chiếc lông vũ quét nhẹ. Một cảm giác nhột nhạt, mơ hồ khiến Lục Nghi Xuyên bỗng rùng mình một cái.

Bên ngoài, cơn mưa xuân tháng Ba lộp độp rơi trên cửa kính, hơi lạnh men theo hạt mưa lan dần trong màn đêm. Nhưng một người một mèo ngồi tựa vào nhau trong góc phòng, chẳng ai cảm thấy lạnh.

Khương Hành mới phát bệnh tối nay, dù vừa nãy có thể hiện hoạt bát trước mặt Lục Nghi Xuyên thì thể lực vẫn có hạn. Chỉ một lát sau, cậu đã bắt đầu lười biếng rúc vào lòng anh, ánh mắt dần trở nên uể oải.

Lục Nghi Xuyên cũng nhận ra tinh thần của cậu không tốt lắm, đầu ngón tay lành lạnh nhẹ nhàng vuốt dọc theo tấm lưng trụi lủi của cậu, giọng nói trong đêm mưa dịu dàng như âm thanh mà Khương Hành từng ghi nhớ trong ký ức.

"Ngủ đi, mai anh lại tới thăm em."

Trong hương trà nhài thoảng mùi khói thuốc, Khương Hành dần thả lỏng, mặc kệ bản thân chìm vào giấc ngủ.

Ngay khoảnh khắc nhắm mắt, một suy nghĩ mơ hồ lóe lên trong đầu cậu:

Lục Nghi Xuyên bắt đầu hút thuốc từ khi nào nhỉ?

Mưa rơi suốt đêm, đến sáng hôm sau trời cuối cùng cũng quang đãng. Mây xám tan đi, bầu trời xanh trong như vừa được gột rửa.

Một ngày đẹp trời.

Sau những trận mưa xuân dai dẳng, nhiều loài hoa bắt đầu đua nở, công viên rực lên sắc hồng trắng.

Chạy bộ buổi sáng xong, Lục Nghi Xuyên dừng lại trước một tiệm hoa. Anh không có thói quen mua hoa theo một nguyên tắc nhất định, thấy bông nào rực rỡ bắt mắt thì chọn bông đó. Không cần gói ghém gì cả, cứ thế ôm một bó hoa sặc sỡ quay về biệt thự.

Anh đã gần một tuần chưa về đây. Gần đây trời mưa liên tục, trong nhà thoang thoảng mùi ẩm thấp.

Lục Nghi Xuyên đặt bó hoa lên bàn trà trong phòng khách, sau đó mở hết cửa sổ để không khí lưu thông. Ánh nắng chan hòa rọi vào, những giọt sương trên cánh hoa run rẩy dưới buổi sáng rực rỡ.

Sau khi tắm rửa xong, anh thay một bộ đồ ở nhà rộng rãi, kéo ghế ngồi xuống bàn, cầm kéo bắt đầu xử lý bó hoa mới mua sáng nay.

Những bông hoa đã được xử lý xong được anh c.ắm vào một chiếc bình thủy tinh miệng rộng.

Anh cũng chẳng có kỹ thuật cắm hoa gì đặc biệt, chỉ đơn giản tỉa bớt cành lá rồi tùy tiện thả vào bình. Những bông hoa chen chúc trong miệng bình rộng, cao thấp lộn xộn, rực rỡ mà hoang dã.

Sau khi đặt bình hoa đầy ắp lên bàn, Lục Nghi Xuyên bước vào bếp.

Hôm nay nắng đặc biệt hào phóng, bầu trời trong xanh không một gợn mây, làn gió lướt qua không lạnh không nóng, cây hải đường ngoài sân cũng đang nở rộ.

Dưới tán hải đường màu hồng nhạt là một căn bếp rộng rãi. Ánh nắng kéo dài bóng cây, in lên sàn gỗ sáng màu, tạo thành những mảng sáng tối lốm đốm.

Người đàn ông cao lớn với vẻ ngoài lạnh lùng đứng dưới tán hải đường, từng bước từng bước làm bánh.

Anh cúi mắt, đôi tay thuần thục, như thể đã làm vô số lần. Anh đánh bông lòng trắng trứng, trộn bột rồi đổ vào khuôn một cách trơn tru.

Không bao lâu sau, hương thơm ngọt ngào của bánh đã lan tỏa khắp nơi.

Khương Hành chỉ biết hôm nay là sinh nhật mình khi nhìn thấy màn hình máy tính của bác sĩ thú y.

Lúc chết, cậu mới vừa tròn mười tám được vài tháng. Không ngờ chớp mắt một cái, đã hai mươi hai tuổi rồi.

Bỗng nhiên có thêm bốn năm mà chẳng rõ từ đâu.

Chủ của con mèo Mỹ lông ngắn ở phòng bên cuối cùng cũng được nghỉ phép vào hôm nay, sáng sớm đã đến đón nó về.

Dù đến sau Khương Hành, nhưng nó hồi phục khá tốt, không cần nằm viện nữa, chỉ cần đến đúng lịch để tiêm là được.

Thực ra Khương Hành cũng có thể xuất viện, nhưng vết thương trên lưng cậu vẫn chưa lành hẳn. Hơn nữa, Lục Nghi Xuyên cũng không có thời gian chăm sóc, nên cậu đành tiếp tục ở lại bệnh viện thú y.

Sáng sớm ở đây vẫn là bản hòa tấu quen thuộc của những chú chó và mèo.

Giữa những tiếng sủa ngày một dồn dập, Khương Hành lặng lẽ ăn xong bữa sáng.

Hôm nay trời đẹp. Cô trợ lý kéo rèm cửa sổ ra, bế cậu đến gần cửa sổ phơi nắng.

Ánh nắng ấm áp vây lấy cậu, khiến Khương Hành dần dần lim dim.

Bên ngoài cửa sổ là những cây ăn quả cao lớn. Hoa lê trắng nở rộ, phủ kín cả cành cây. Cửa sổ mở một nửa, gió nhẹ lùa vào, mang theo hương hoa lê dịu dàng.

Khương Hành hắt xì một cái, tỉnh dậy.

Những cánh hoa lê lay động trong gió, trái tim cậu cũng chao đảo theo.

Lục Nghi Xuyên đang làm gì nhỉ?

Cậu nghĩ.

Hôm nay là sinh nhật cậu, cũng là... sinh nhật của người đó.

Vốn dĩ cuộc đời này là của cậu ta, thực ra người kia mới là tri kỷ thực sự của Lục Nghi Xuyên. Nếu có ai cần được tổ chức sinh nhật, thì đó cũng nên là cậu ta.

Khương Hành chợt cảm thấy có chút u ám, nhưng lại hiểu rằng đây mới là con đường vốn dĩ của mọi thứ.

Bây giờ, mọi người đều đã trở về đúng quỹ đạo, còn cậu—kẻ lạc lối này—mới là người không nên quấy rầy bọn họ.

Nghĩ vậy, Khương Hành giơ móng vuốt cào nhẹ lên đệm. Cậu biết mình không nên nghĩ nhiều, nhưng đầu óc lại chẳng thể khống chế nổi mà hình dung: sinh nhật của người kia sẽ như thế nào?

Gia đình Khương có về nhà để chúc mừng cậu ta không? Có lẽ trong đó còn có cả Lục Nghi Xuyên. Bọn họ ngồi quây quần quanh bàn, vui vẻ hát bài hát mừng sinh nhật, rồi cùng nhau thổi nến...

Cậu sống mười tám năm, số lần Triệu Hoài Lan tổ chức sinh nhật cho cậu chỉ đếm trên đầu ngón tay. Khi đó, cậu luôn nghĩ rằng có lẽ do mình chưa đủ ngoan, chưa đủ xuất sắc, nên bà ấy mới không về.

Nhưng rồi khi lớn lên, khi việc kinh doanh của Triệu Hoài Lan và Khương Trí Minh ngày càng phát đạt, ngày càng bận rộn, cậu mới hiểu ra.

Không phải vì cậu chưa đủ ngoan, chưa đủ giỏi.

Mà là, trong mắt họ, cậu chẳng đáng giá bằng tiền bạc.

Người đó chắc hẳn sẽ rất khác, phải không?

Cậu không có quan hệ huyết thống với họ, nhưng người đó thì có.

Con ruột, dẫu sao cũng là con ruột.

Khi còn nhỏ, Khương Hành đã từng trách móc. Cậu không hiểu, rõ ràng đều là con cái của họ, tại sao lại đối xử với cậu như vậy?

Nhưng đến tận bây giờ, cậu mới nhận ra, thực ra tất cả đều có manh mối từ trước.

Không phải họ không yêu, chỉ là người họ yêu... không phải cậu.

Hương hoa lê càng lúc càng nồng đậm.

Khương Hành trở mình, chìm vào giấc ngủ giữa làn hương ngọt ngào ấy.

Lục Nghi Xuyên làm bánh rất chậm, anh nướng đến năm, sáu cái mới chọn được một chiếc ưng ý.

Nhưng may mắn là anh có rất nhiều thời gian, đủ để làm ra một chiếc bánh khiến bản thân hài lòng.

Mặt trời dần ngả về tây. Khi hoàng hôn buông xuống, cuối cùng anh cũng hoàn thành chiếc bánh. Đặt bánh trong bếp xong, anh thay quần áo, ra ngoài mua thức ăn.

Siêu thị trong khu biệt thự có dịch vụ giao hàng tận nơi, nên ít người đến mua sắm trực tiếp. Nhưng vẫn có người thích cảm giác tự tay chọn lựa, đẩy xe dạo quanh từng quầy hàng.

Người phụ nữ đứng cạnh Lục Nghi Xuyên thỉnh thoảng gặp anh trong siêu thị, nên cũng xem như quen biết. Vừa trông thấy anh, chị liền chủ động chào hỏi:

"Tiểu Lục, đi mua đồ ăn à?"

Lục Nghi Xuyên lật lật củ khoai tây trên tay, cảm thấy khá ổn liền thả vào túi, toát lên một cảm giác dịu dàng tự nhiên.

"Ừ, mua chút đồ về nấu bữa tối."

Người phụ nữ nhìn thấy ý cười trong ánh mắt anh, liền trêu:

"Nấu cho ai mà vui thế?"

Anh không dừng tay, trả lời thản nhiên:

"Cho một cậu em trai, hôm nay là sinh nhật nó."

"Thảo nào..." Chị ta bật cười. "Xem ra hai anh em cậu thân nhau lắm. Nhưng mà, tôi chưa từng thấy em trai cậu nhỉ?"

Anh kiên nhẫn giải thích:

"Nó ít khi ra ngoài, nên không gặp cũng là bình thường."

Người phụ nữ tiếp tục đẩy xe theo anh đến quầy thịt, tò mò đến mức dù biết có hơi bất lịch sự, vẫn không nhịn được hỏi:

"Này, tôi quen cậu lâu thế rồi mà chưa từng nghe cậu nói có em trai. Nó bao nhiêu tuổi rồi? Hai người sống cùng nhau à?"

Động tác vớt tôm của Lục Nghi Xuyên hơi khựng lại.

"Bõm" một tiếng, một con tôm to bằng lòng bàn tay nhảy khỏi lưới, làm bắn tung tóe nước trong bể.

Anh thả lưới xuống, vớt lại một mẻ khác.

"Sống chung với tôi, hai mươi hai tuổi rồi."

Anh nói.

"Năm nay tròn hai mươi hai."

"Nhóc con, đến giờ ăn tối rồi!"

Cô trợ lý cầm chén cơm của mèo, đổ hạt vào trong, nghĩ một chút, lại lấy thêm một hộp pate, bóc ra rồi đổ lên trên.

Theo lý mà nói thì nên trộn đều hai thứ với nhau. Nhưng sau mấy ngày quan sát, cô phát hiện con mèo này dường như không thích kiểu đồ ăn trộn lẫn như vậy.

Thế là, cô cứ để nguyên, để miếng pate nằm ngay trên lớp hạt khô, trông chẳng khác gì một chiếc bánh kem nhỏ.

Khương Hành nhìn hộp pate trước mặt. Cậu nhìn một lúc, rồi đột nhiên bật cười trong lòng.

Cậu nghĩ, có lẽ mình là người đầu tiên được ăn một chiếc bánh sinh nhật làm từ pate.

Ở góc khuất mà trợ lý không nhìn thấy, Khương Hành há miệng, gắp từng viên hạt khô, cẩn thận đặt lên phần pate. Chiếc hộp nhỏ, cậu chỉ đặt năm viên: hai viên ở hai bên, một viên chính giữa.

Một chiếc bánh sinh nhật đơn sơ cho tuổi hai mươi hai của mình.

Lục Nghi Xuyên cắm nến lên bánh, không nhiều không ít, vừa vặn hai mươi hai cây.

Chiếc bánh nằm giữa bàn, xung quanh là những món ăn nóng hổi vừa nấu xong. Hương thơm của thức ăn hòa quyện cùng vị ngọt của bánh, tạo thành một mùi hương khó gọi tên.

Anh đưa tay tắt đèn.

Bên ngoài yên tĩnh, hoa hải đường trong sân lặng lẽ nở.

Anh bật lửa.

Cửa sổ chưa đóng, gió thổi vào làm ngọn lửa chập chờn. Anh giơ tay che gió, cúi mắt, nghiêm túc châm từng ngọn nến.

Sau khi xếp "nến" xong, đến lúc ước nguyện rồi.

Khương Hành đổi tư thế ngồi, cố gắng làm cho mình trông nghiêm túc hơn.

Khi còn nhỏ, cậu chẳng biết thế nào là buồn phiền, sống vô tư hồn nhiên, chuyện phiền muộn lớn nhất chắc chỉ là hôm sau sẽ ăn gì.

Cậu từng có vô số điều ước, đủ loại viển vông kỳ quái, nhưng luôn có người giúp cậu biến chúng thành sự thật.

Dần dần, điều ước của cậu trở nên đơn giản hơn:

Mong Lục Nghi Xuyên học hành thật giỏi, sau này kiếm nhiều tiền nuôi mình.

Nhiều năm sau đó, điều ước sinh nhật của cậu vẫn không thay đổi. Lặp đi lặp lại, chẳng có gì mới mẻ.

Nhưng năm nay...

Khương Hành ngồi xổm trước "chiếc bánh", chậm rãi nhắm mắt lại.

Mong Lục Nghi Xuyên luôn vui vẻ, nếu có thể...

Thì quên Khương Hành đi.

Cậu khẽ mở miệng, nhẹ nhàng thổi tắt "nến".

Sinh nhật vui vẻ, Khương Hành.

"Sinh nhật vui vẻ, Khương Hành."

Ánh nến soi sáng gương mặt Lục Nghi Xuyên. Giọng anh chậm rãi, ôn hòa.

"Hai mươi hai tuổi rồi, Nhung Nhung của anh chắc cũng là một người lớn rồi nhỉ. Tính ra thì lúc này chắc em đã tốt nghiệp rồi. Nhưng mà với cái đầu ngốc nghếch của em, chắc chắn làm luận văn sẽ vất vả lắm, có khi còn chẳng có tâm trạng tổ chức sinh nhật nữa."

"Không chỉ luận văn đâu, em còn phải tìm việc nữa."

"Lẽ ra anh nên mở công ty, như vậy em có thể trực tiếp vào làm. Nếu vậy thì, điều ước sinh nhật năm nào của em cũng sẽ thành hiện thực – anh kiếm tiền nuôi em."

Lục Nghi Xuyên bật cười.

"Xin lỗi nhé..."

Anh khẽ nói.

"Anh đã làm em thất vọng rồi. Anh không mở công ty, cũng chẳng kiếm được nhiều tiền."

Không ai trả lời anh.

Ngọn nến cháy lặng lẽ, chẳng mấy chốc đã tàn đi một nửa. Sáp nến nhỏ xuống, làm chảy lớp kem trên mặt bánh, đông lại thành một vệt xấu xí.

"Nhung Nhung, thổi nến đi nào."

Gió từ cửa sổ lùa vào, làm những ngọn nến khẽ chao đảo, nhưng không một ngọn nào tắt.

"Sinh nhật vui vẻ..."

Anh lặp lại lần nữa.

Ánh nến hắt lên khuôn mặt Lục Nghi Xuyên.

Anh vẫn cười, đuôi mày khẽ cong mang theo nét vui vẻ. Chỉ có đôi mắt, dưới ánh sáng cam dịu dàng, dần dần ửng đỏ.

Cho đến tận khi nến cháy hết.

Hương ngọt ngào của bánh trộn lẫn với mùi sáp nóng chảy, những món ăn trên bàn cũng nguội đi, đông đặc lại, biến thành một thứ mùi khó chịu.

Thế giới trở về bóng tối.

Chương 17: Chương 17

Sau khi sinh nhật của Khương Hành kết thúc, đúng như lời đã nói, ngày hôm sau Lục Nghi Xuyên đến bệnh viện thăm cậu.

Nói là thăm, thực chất là đến đón cậu xuất viện.

Vết thương trên lưng đã lành, lớp vảy cũng đã bong ra, chỉ còn lại một vết sẹo nhạt màu hồng phấn. Trong tương lai không xa, lớp lông mềm mượt sẽ phủ lên dấu vết ấy, chẳng ai có thể biết rằng chú mèo nhỏ này từng bị thương đến vậy.

Lục Nghi Xuyên lắng nghe bác sĩ dặn dò, trong khi đó, Khương Hành đứng trong lồng nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên tấm kính đối diện.

Bên trái: Không có lông.

Bên phải: Cũng không có lông.

Phía dưới...

Phía dưới không tiện xem.

Cậu thở dài đầy chán nản. Hơn một tuần qua, vết thương của cậu đã đóng vảy và lành lại, nhưng chỗ lông bị cạo đi vẫn chưa thể mọc lại như ban đầu.

Có lẽ so với trước đây, nó đã dài ra một chút, nhưng trong mắt Khương Hành, chút thay đổi đó gần như bằng không.

Cậu nghĩ, chỉ còn mười phút nữa thôi, cậu sẽ phải ra viện với bộ dạng này.

Và với vẻ ngoài thảm hại này, cậu sẽ phải đến nơi ở của Lục Nghi Xuyên, đối mặt với bạn bè của anh...

Chỉ nghĩ đến thôi, Khương Hành đã thấy nghẹt thở.

Một bàn tay ấm áp nâng cậu lên khỏi lồng, Lục Nghi Xuyên xoa nhẹ đôi tai cụp xuống của cậu, rồi quay sang hỏi bác sĩ:

"Nó trông có vẻ không vui lắm thì phải?"

Bác sĩ nghe vậy, liếc nhìn con mèo trong tay anh, rồi đáp:

"Mặc dù có thể xuất viện rồi, nhưng bệnh của nó vẫn chưa khỏi hoàn toàn, đôi khi tâm trạng thất thường cũng là điều bình thường."

"Cậu nhớ cho nó uống thuốc tôi kê, mỗi tuần đưa nó đến tiêm một lần. Theo phác đồ điều trị, nó cần tiêm liên tục trong mười hai tuần, nên chi phí..."

Bác sĩ chần chừ một chút, rồi không nói tiếp nữa.

Nhìn thấy Lục Nghi Xuyên ôm mèo định rời đi, ông không nhịn được mà khuyên một câu:

"Lục tiên sinh, con mèo này rất ngoan, cũng rất thông minh. Đến bệnh tật tốn kém thế này mà cậu còn sẵn sàng chữa trị cho nó, vậy thì nuôi một con mèo thực ra không tốn bao nhiêu đâu."

"Nhưng mèo cũng có linh tính, nếu cậu không có ý định nhận nuôi nó, thì thả nó đi sớm vẫn là lựa chọn tốt nhất. Đừng để đến khi nhận ra không phù hợp rồi lại bỏ rơi nó, như vậy mới thực sự là tạo nghiệp."

Bước chân người đàn ông khựng lại ngay trước cửa, nhưng chỉ để lại một câu "Tôi biết rồi", rồi không quay đầu lại mà rời khỏi bệnh viện thú y.

Bác sĩ nhìn theo bóng lưng dần khuất xa, nhớ lại dáng vẻ có phần lạnh nhạt của anh, nhất thời không đoán được anh đang nghĩ gì. Ông chỉ có thể thở dài một hơi, rồi tiếp tục công việc của mình.

Khương Hành bị đặt vào ghế sau xe của Lục Nghi Xuyên. Chiếc lồng hôm nọ vẫn ở đó, chỉ khác là cuốn sổ tay bìa đen bên trong đã được thay bằng một tấm đệm màu xám mềm mại.

Cậu giẫm hai chân sau lên đệm, dùng hai chân trước bám vào lồng, cố gắng thò ra ngoài một cái đầu nhỏ tròn trịa nhưng lởm chởm, trông vừa thảm vừa đáng thương.

Chiếc lồng bị trọng lượng của chú mèo nhỏ làm nghiêng đi, nhưng "thủ phạm" dường như hoàn toàn không nhận ra, chỉ mở to đôi mắt trong suốt như pha lê, chăm chú nhìn về phía trước – nơi Lục Nghi Xuyên đang ngồi.

Người đàn ông xắn tay áo, để lộ cổ tay gầy nhưng rắn rỏi, rồi cúi người kéo dây an toàn qua người mình. Chỉ là một động tác đơn giản, nhưng khi được anh thực hiện lại vô tình toát lên vẻ tao nhã và quý phái.

Khương Hành không nhìn ra được gì từ hành động đó, bèn lén quan sát sắc mặt anh qua gương chiếu hậu.

Sắc mặt của anh vẫn bình thản như mọi khi, bình thản đến mức cậu chẳng thể nào đoán được anh thích hay không thích mình.

"Xoẹt!"

Chiếc lồng hoàn hảo vừa rồi bị cào ra một vết xước.

Những ngày qua, cậu chỉ mải vui vẻ mà quên mất rằng Lục Nghi Xuyên chưa chắc đã muốn nhận nuôi mình. Cậu thử nhớ lại, hình như từ nhỏ đến lớn, Lục Nghi Xuyên chưa từng tỏ ra thích nuôi động vật.

Ngược lại, Khương Hành thì rất thích.

Nhưng Triệu Hoài Lan bị dị ứng với lông mèo, lông chó, nên trong nhà chưa bao giờ được phép nuôi thú cưng. Khương Hành chỉ có thể lén lút ra ngoài chơi với những con mèo, con chó hoang.

Mấy thanh thức ăn cho mèo và hộp pate trong túi của Lục Nghi Xuyên, đều là chuẩn bị cho cậu.

Đôi khi Khương Hành cũng hỏi anh:

"Tại sao anh không nuôi thú cưng?"

Khi đó, Lục Nghi Xuyên đã trở thành con người mà ai cũng biết – xuất sắc, trầm ổn, từ cử chỉ đến lời nói đều mang theo sự điềm tĩnh và lạnh nhạt vốn có của một người thừa kế nhà họ Lục.

Chỉ khi đối diện với Khương Hành, anh mới có thể thả lỏng, tựa lưng vào ghế, không chút hình tượng mà ngồi một cách lười biếng, im lặng nhìn cậu vu.ốt ve những con mèo hoang.

"Nuôi một mình Nhung Nhung đã đủ mệt rồi, anh lấy đâu ra thời gian nuôi thêm chó mèo nữa?"

...

Nghĩ đến đây, Khương Hành vừa buồn bã vừa chua xót.

Cậu nghĩ, chắc Lục Nghi Xuyên sẽ không nhận nuôi mình đâu.

Đang miên man suy nghĩ, cậu bỗng cảm thấy chiếc lồng dưới chân hơi nghiêng xuống.

"!!"

Cậu kêu lên một tiếng ngắn ngủi, luống cuống lùi lại, cố gắng chỉnh chiếc lồng về đúng vị trí.

Nhưng chết tiệt, chiếc lồng chẳng nghe lời mèo gì cả. Mặc dù cậu đã rụt hết móng vuốt lại, nó vẫn cứ nghiêng về một bên như đang phản bội cậu. Đúng lúc nó sắp đổ, một bàn tay vươn đến, nhẹ nhàng đẩy nó về chỗ cũ.

Khi chiếc lồng được đẩy trở lại vị trí, Khương Hành bị lộn nhào một vòng bên trong. Vài giây sau, cậu rút đầu ra khỏi bụng mình, nhìn chằm chằm vào bàn tay đang đặt trên mép thùng giấy, ánh mắt vẫn còn chút mơ màng.

Lục Nghi Xuyên liếc nhìn cậu:

"Ngoan nào."

Khương Hành: "..."

Cậu ngồi dậy, ấm ức kêu một tiếng:

"Meo~!"

Không phải tại em! Rõ ràng là cái lồng này ra tay trước mà!

Đáp lại cậu, chỉ có tiếng động cơ ô tô khởi động.

Chiếc xe chạy đến cửa hàng thú cưng lớn nhất trong khu vực.

Chú mèo không lông bị Lục Nghi Xuyên bế cả mèo lẫn lồng xuống xe.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy xe của anh, lập tức niềm nở bước ra đón:

"Chào anh, xin hỏi anh cần gì ạ?"

Lục Nghi Xuyên nâng chú mèo nhỏ trong tay lên, hỏi:

"Nuôi nó thì cần những gì?"

Nhân viên cửa hàng cúi đầu, chạm phải đôi mắt mơ hồ ngây ngốc của Khương Hành.

Anh ta vui mừng nhận ra đây là một người mới tập nuôi mèo, lập tức nhiệt tình giới thiệu:

"Cần rất nhiều thứ, nhưng cửa hàng chúng tôi đều có đầy đủ cả! Để tôi giới thiệu qua cho anh..."

Lục Nghi Xuyên không có kiên nhẫn nghe, chỉ phất tay:

"Cứ lấy mấy thứ cần thiết là được."

Nhân viên nhanh chóng kéo ghế mời anh ngồi xuống, còn rót cả một ly trà nóng:

"Vâng, vậy tôi sẽ tự chọn cho anh. Yên tâm, chắc chắn tôi sẽ chọn những món tốt nhất của cửa hàng cho anh."

Tất nhiên, cũng là những món đắt nhất.

Lục Nghi Xuyên đặt Khương Hành lên bàn bên cạnh, định mở miệng đồng ý thì bất ngờ nghe thấy một tiếng kêu ngắn gọn.

Anh nghiêng đầu, chạm phải ánh mắt của Khương Hành.

Dù không hiểu cậu đang nói gì, nhưng từ ánh mắt đó, anh vẫn thấy được sự phản đối lặng lẽ.

Chữ "được" vốn sắp thốt ra khỏi miệng, lại mắc kẹt giữa chừng.

Thấy anh không trả lời, nhân viên thử thăm dò:

"Vậy nếu anh không có ý kiến, tôi sẽ lấy đồ luôn nhé?"

Lục Nghi Xuyên bế mèo lên lại, đứng dậy:

"Tôi xem qua một chút trước đã."

Nhân viên có hơi tiếc nuối, nhưng vẫn niềm nở giới thiệu:

"Anh xem chiếc ổ mèo này đi, rộng rãi và mềm mại, đảm bảo cho mèo của anh giấc ngủ thoải mái nhất."

Dù sao cũng chỉ là một cái ổ mèo, Lục Nghi Xuyên không nhìn ra điểm khác biệt. Anh hơi nghiêng chiếc lồng trong tay, để Khương Hành có thể thấy rõ sản phẩm mà nhân viên đang chỉ vào.

"Thích không?"

Khương Hành bất ngờ bị xốc nhẹ về phía trước, theo phản xạ cậu duỗi móng bám chặt vào thành lồng. Khi ổn định lại, cậu mới nhận ra Lục Nghi Xuyên đang hỏi mình.

Anh để cậu tự chọn sao?

Cậu ngẩn ra, nếu để cậu chọn, vậy có nghĩa là anh thực sự muốn nuôi cậu rồi sao?

Thấy cậu không phản ứng, Lục Nghi Xuyên khẽ nhắm mắt, thản nhiên nói:

"Đổi cái khác đi."

Nhân viên đành tiếc nuối cất chiếc ổ mèo đắt nhất trong cửa hàng, rồi tiếp tục nhiệt tình giới thiệu, cố gắng thu hút sự chú ý của chú mèo trong lòng Lục Nghi Xuyên.

"Còn chiếc này thì sao? Trên còn có lông vũ treo, khi rảnh rỗi mèo có thể tự chơi một mình."

Vừa nói, anh ta vừa đưa tay gẩy nhẹ sợi lông vũ trên ổ mèo. Lông vũ đong đưa trước mắt Khương Hành, cậu nhìn theo, rồi không nhịn được mà vươn móng chạm vào.

Mềm mềm, nhẹ bẫng.

Ngay khi móng vuốt chạm vào, Lục Nghi Xuyên liền chốt hạ:

"Lấy cái này."

Khương Hành còn chưa kịp phản ứng, chiếc ổ mà cậu sẽ ngủ sau này đã được quyết định như thế.

Trên đường về, cuối cùng cậu cũng thoát khỏi chiếc hộp giấy đơn sơ, chuyển sang nằm trong chiếc ổ mèo mới mua. Theo nhịp chuyển động của xe, sợi lông vũ trên ổ nhẹ nhàng đong đưa.

Nhưng Khương Hành không có tâm trạng để chơi.

Chiếc hộp giấy trước đây đủ cao để che khuất tầm nhìn, khiến cậu không thấy gì. Nhưng giờ đổi sang ổ mèo, mỗi khi xe lăn bánh, cảnh vật bên ngoài lại lần lượt hiện ra trước mắt cậu.

Bao gồm cả những chiếc xe đang lao vun vút trên đường.

Bóng ma của vụ tai nạn không phải chuyện có thể quên đi trong một sớm một chiều. Nhưng chỉ cần ở bên cạnh Lục Nghi Xuyên, dường như nỗi sợ trong cậu cũng giảm đi đôi chút.

Chỉ cần ở bên anh, ngay cả khi đối mặt với cái chết, Khương Hành cũng không còn thấy quá sợ hãi nữa.

Lục Nghi Xuyên không hề biết trong lòng chú mèo nhỏ phía sau đang nghĩ gì. Anh lái xe đến khu ký túc xá, bế cả mèo lẫn ổ mèo vào trong.

Về đến ký túc xá, Lục Nghi Xuyên đặt Khương Hành xuống sàn cạnh cửa sổ, vươn tay xoa nhẹ lên đầu cậu:

"Anh xuống dưới mang đồ lên, ngoan ngoãn ở đây nhé."

Khương Hành nhìn theo bóng lưng anh rời đi, sau đó mới bắt đầu quan sát xung quanh.

Phòng không lớn, chỉ có một chiếc giường, nhưng được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp. Trong không khí thoang thoảng mùi hoa nhài nhẹ nhàng.

Cậu thử thò một chân ra ngoài, sau đó cả người cũng từ trong ổ nhảy xuống đất. Vừa rụt rè vừa tò mò, cậu bắt đầu khám phá không gian xa lạ này.

Ngoài hành lang vang lên tiếng trò chuyện của sinh viên, có thể dễ dàng nhận ra đây là ký túc xá của trường. Trên bàn có những quyển sách mà cậu chưa từng thấy qua, mơ hồ có thể nhận ra đó là sách triết học. Trên bệ cửa sổ đặt một chậu hoa nhài nhỏ, những nụ hoa trắng tinh còn chưa nở.

Khi Lục Nghi Xuyên quay lại, Khương Hành đang ngồi xổm trên sàn, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào chậu hoa nhài trên bệ cửa sổ.

Anh đặt túi đồ xuống, rồi mang chậu hoa ra ban công để phơi nắng, cẩn thận lau sạch lớp bụi bám trên mép chậu.

Xong xuôi, anh mới nhìn thấy con mèo nhỏ mới xuất hiện trong phòng mình. Nghĩ một lúc, anh trầm giọng nói:

"Không được động vào chậu hoa đó."

Khương Hành nghiêng đầu nhìn anh, ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Lục Nghi Xuyên siết nhẹ các khớp tay, đôi mày vốn luôn nhíu chặt dọc đường đi giờ mới giãn ra đôi chút.

Lý trí nói với anh rằng, anh không nên nuôi con mèo này. Nhưng mỗi lần định giao nó cho người khác, hình ảnh con mèo nhỏ cuộn tròn ngủ trong lòng anh đêm qua lại hiện lên.

Nhỏ bé như thế, còn cẩn thận rúc vào lòng anh, hô hấp nhẹ đến mức như sợ đánh thức anh vậy.

Anh chưa bao giờ tự nhận mình là người tốt. Nhưng mỗi khi đối diện với nó, sự mềm lòng luôn đến không đúng lúc.

Đến khi nhận ra thì...con mèo này đã ở đây rồi.

Đêm qua anh gần như không ngủ, quầng thâm dưới mắt lộ rõ, sắc môi nhợt nhạt. Anh cúi người đổ một bát thức ăn cho mèo, thêm vào đó vài miếng thịt sấy khô, cảm thấy ổn thỏa rồi mới vào phòng tắm.

Khương Hành không quấy rầy, Lục Nghi Xuyên cũng không cảm thấy có gì bất thường trong cách mình chăm sóc mèo.

Bản thân Khương Hành cũng chẳng thấy có gì không ổn. Hoàn toàn không biết rằng với những con mèo bình thường, việc đến một môi trường mới sẽ gây hoang mang và bất an.

Nhưng cậu thì không. So với bệnh viện, trông cậu còn thoải mái hơn nhiều.

Cậu há miệng cắn một miếng thịt sấy, giòn rụm, thơm lừng.

Vừa nhai vừa liếc mắt nhìn về phía phòng tắm.

Lục Nghi Xuyên ra rất nhanh, nhưng không có dáng vẻ "mỹ nam bước ra từ làn hơi nước" như trong tưởng tượng của Khương Hành. Anh mặc áo dài tay, quần dài, chỉ có hai chiếc cúc trên

ngực chưa cài, để lộ làn da trắng nhợt cùng những đường nét cơ bắp ẩn hiện.

Khi anh lau khô tóc bước ra, Khương Hành đã ăn hết hơn nửa bát, bụng nhỏ phồng lên thấy rõ.

Nhưng ánh mắt Lục Nghi Xuyên chỉ lướt qua cậu một cách thờ ơ, như thể trong căn phòng này chưa từng có thêm một sinh vật nào khác.

Anh đưa tay day nhẹ thái dương, mí mắt nặng trĩu nhưng tinh thần lại căng thẳng, nhịp tim vang dội trong lồng ng.ực, từng nhịp, từng nhịp một, chấn động nơi màng nhĩ.

Ở góc mà Khương Hành không nhìn thấy, anh thả lỏng tay, chậm rãi thở ra, ấn nhẹ vào các khớp ngón tay. Sau khi tâm trạng ổn định lại, anh cúi xuống kéo ngăn kéo, lấy ra hộp vitamin, bên trong có một vỉ thuốc ngủ.

Anh đặt viên thuốc lên lưỡi, cầm cốc nước lên uống. Qua khóe mắt, anh chợt thấy một cái móng vuốt trụi lông đang lén lút gẩy mép tấm vải dài phủ trên bàn.

Tâm trạng vốn đang căng như dây đàn bỗng chùng xuống đôi chút.

Trong mắt anh phản chiếu hình ảnh một con mèo nhỏ đang giương móng vuốt lên đầy tinh ranh. Anh khẽ đặt cốc nước xuống bàn, tạo ra một tiếng động rõ ràng.

Quả nhiên, ngay khi nghe thấy âm thanh, cậu mèo lập tức thả móng xuống, giả vờ như chưa từng làm gì cả, rồi bắt đầu nghiêm túc... quan sát quyển sách trên bàn.

"Ồ, sách này cũng thú vị ghê đấy nhỉ!"

Chương 18: Chương 18

Lục Nghi Xuyên không nói gì, chỉ nhìn con mèo nhỏ ngó nghiêng xung quanh một lúc rồi quay người tắt đèn, lên giường ngủ.

Đèn chợt tắt, Khương Hành sững lại, quay đầu nhìn người đàn ông đã kéo chăn trùm lên người, trong lòng có chút khó tin.

Cậu nhớ rõ trời mới vừa sập tối không lâu, sao đã đi ngủ rồi?

Dù vậy, thị lực mèo rất tốt, dù trong bóng tối vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ. Khương Hành vòng quanh giường một vòng, cuối cùng tìm được một góc có thể quan sát được Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông yên lặng nhắm mắt, quầng thâm dưới mắt không quá rõ, rõ ràng ngủ sớm như vậy, nhưng giữa đôi chân mày vẫn đọng lại vẻ mỏi mệt sâu sắc.

Khương Hành cứ thế ngồi xổm trên đất nhìn anh một lúc lâu, rồi vòng ra cuối giường, nhẹ nhàng nhảy lên.

Gió đêm thổi qua thật dịu dàng, từ ngoài hành lang truyền đến tiếng đùa giỡn của vài nam sinh. Khương Hành vươn chân, giẫm lên tấm đệm mềm mại, để lại một dấu chân hình hoa mai mờ nhạt.

Cậu từng bước từng bước tiến lại gần khuôn mặt của Lục Nghi Xuyên, đầu trọc lóc khẽ cọ qua má anh, giọng kêu non nớt vang lên trong màn đêm, không rõ ràng lắm.

"Meo..."

Lục Nghi Xuyên, nếu anh không phản đối, vậy em coi như anh đồng ý rồi nhé.

Chỉ có tiếng hô hấp đều đặn của người đàn ông đáp lại cậu.

Khương Hành hài lòng.

Cậu giẫm lên vai anh, miếng đệm thịt hơi mát lạnh khẽ chạm vào bờ vai ấm áp rồi cứng đờ trong thoáng chốc. Nhưng cậu nhanh chóng thu lại móng, cuộn tròn trong hõm cổ của Lục Nghi Xuyên.

Một người một mèo kề sát bên nhau, nhịp thở ban đầu không đồng điệu dần hòa làm một, quấn quýt không rời.

Khương Hành lắng nghe nhịp tim trầm ổn truyền đến từ lồng ng.ực của Lục Nghi Xuyên, rồi lại rúc sát thêm một chút.

Ngủ ngon, Lục Nghi Xuyên.

Cậu thì thầm trong lòng.

...

Lục Nghi Xuyên mở mắt thì phát hiện mình đang ngồi trong xe.

Giữa mùa hè tháng tám, ánh mặt trời chói chang đến mức không thể mở nổi mắt, từng đợt hơi nóng bị gió cuốn vào, phả vào trong xe.

Rõ ràng đang trong kỳ nghỉ, nhưng Lục Nghi Xuyên vẫn đặc biệt đến A thị.

Trước cổng trường Nhất Trung, học sinh qua lại tấp nập. Anh chưa xuống xe đã nhìn thấy Khương Hành giữa đám đông.

Chỉ mới mấy ngày không gặp, cậu thiếu niên ôm chặt tờ giấy thông báo trông gầy đi đôi chút. So với trước đây, đường nét gương mặt dần thoát khỏi vẻ non nớt, lộ ra một sắc thái rực rỡ, kiêu hãnh.

Cậu đứng giữa dòng người, sáng rực như mặt trời.

Lục Nghi Xuyên vươn tay mở cửa xe bước xuống.

Cảm giác kỳ lạ bao trùm lấy anh, như thể chính mình bị tách khỏi cơ thể. Một bên là sự bồn chồn leo thang không ngừng, một bên lại là niềm vui sướng dâng lên từ sâu trong lòng. Anh vừa ở trong chính mình, lại vừa trôi dạt giữa không trung, nhìn tất cả những gì sắp diễn ra, nhưng chẳng thể nói, chẳng thể ngăn cản, chỉ có thể mở to mắt nhìn bản thân tiến về phía thiếu niên đang đứng trước cổng trường.

"Lục Nghi Xuyên..."

Mỗi lần gọi tên anh, giọng thiếu niên luôn vô thức kéo dài, mềm mại dính dấp như tẩm mật.

"Sao anh lại tới đây?"

"Không yên tâm về em, nên anh đến xem thế nào."

Khương Hành đá đá viên sỏi dưới chân, nụ cười trên mặt dần tắt đi, vẻ mặt có chút u ám. "Em thật vô dụng, chuyện thế này mà còn khiến anh phải chạy qua đây."

"Nhung Nhung..."

Lục Nghi Xuyên nghe thấy chính mình gọi cậu như vậy, đưa tay muốn chạm vào gương mặt cậu, nhưng cuối cùng lại kiềm chế rút tay về, đầu ngón tay chỉ lướt qua bờ vai thiếu niên, mang theo hơi ấm còn vương lại của mùa hạ.

"Chuyện của em sao có thể là chuyện nhỏ được? Hay em trách anh đến tận hôm nay mới qua?"

Dưới ánh mặt trời, khi thiếu niên cười, đẹp đến mức khiến người khác kinh ngạc.

"Em đâu có nghĩ vậy."

"Em..." Đôi mắt mèo của thiếu niên nhìn chằm chằm anh. "Anh có thấy em là người rất tệ không?"

Lục Nghi Xuyên khẽ nhíu mày. "Sao em lại nghĩ thế?"

"Mọi người đều nói vậy."

"Không cần quan tâm đến người khác." Lục Nghi Xuyên xoa đầu cậu. "Vốn dĩ chẳng liên quan gì đến em."

Nghe anh nói thế, đôi vai căng cứng của Khương Hành lập tức thả lỏng, cậu tựa hẳn vào người anh, mềm nhũn như không có xương. "Nhưng ánh mắt họ nhìn em rất kỳ lạ, rõ ràng em không hề nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt họ cứ như đang nói rằng tất cả là lỗi của em vậy. Giờ em còn không dám về nhà nữa, em... em không biết phải làm sao hết."

Lục Nghi Xuyên nâng mặt cậu lên, dùng ngón tay đẩy khóe môi đang trễ xuống của cậu lên. "Nhung Nhung không cần nghĩ xem phải làm gì cả. Nếu không muốn về nhà thì đến ở trong căn biệt thự anh mua. Mấy ánh mắt kỳ quặc đó cứ để mặc kệ đi, mọi chuyện cứ giao cho anh."

Mùa hè nóng nực, chẳng bao lâu sau, nơi hai người tựa vào nhau đã ấm đến mức hầm hập. Nghe anh nói vậy, Khương Hành bật cười, chống tay lên vai anh kéo giãn khoảng cách. "Lục Nghi Xuyên, nghe giọng điệu này của anh cứ như thể mình vạn năng không bằng."

Lục Nghi Xuyên chỉ lặng lẽ nhắm mắt. "Không phải vạn năng, chỉ là chuyện của em, anh luôn để tâm hơn một chút."

Khương Hành cào nhẹ vào lớp bìa cứng của tờ thông báo nhập học, bỗng dưng thốt lên một câu chẳng liên quan: "Em chưa từng có lỗi với cậu ta, em vốn không phải con của nhà họ Khương."

"Ừ." Lục Nghi Xuyên đáp. "Là con của anh nuôi."

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông cúi xuống, bóng dáng cao lớn phủ trọn lấy hình ảnh của thiếu niên. "Đừng giận nữa được không? Tối nay anh dẫn em đi ăn lẩu."

Lời vừa dứt, điện thoại chợt vang lên.

Âm thanh ấy khiến màng nhĩ Lục Nghi Xuyên đau nhói từng hồi, nỗi hoảng loạn vô biên lan ra theo tiếng chuông.

Không...

Anh há miệng vô vọng trong giấc mơ.

Đừng!

Đừng nghe máy!

Nhưng tiếng hét của anh chẳng ai nghe thấy, chỉ có thể bất lực nhìn chính mình nhận cuộc gọi.

"Xin lỗi nhé, Tống Chương có việc tìm anh. Nhung Nhung muốn về trước hay đi cùng anh?"

"Em về trước." Khương Hành nói. "Trời nắng quá, em không muốn chạy theo anh."

Trong mơ, Lục Nghi Xuyên chẳng thể thay đổi điều gì, chỉ có thể nhìn bản thân gật đầu đồng ý.

Hôm ấy, ánh mặt trời chói chang đến mức nhức mắt. Khương Hành đứng bên đường, đôi mắt cong cong vẫy tay chào tạm biệt anh. Khi cậu cười, đôi lúm đồng tiền hai bên má ẩn hiện.

Tựa như bất kỳ buổi trưa bình thường nào, ve sầu trên cây kêu râm ran không dứt, bầu trời xanh thăm thẳm, lá long não dưới nắng cuộn lại, ngay cả chiếc ô tô màu trắng chạy trên đường cũng dường như chậm hơn ngày thường.

Rồi...

"Rầm——"

Sắc đỏ nhấn chìm tất cả.

Thế giới dừng lại ngay tại mùa hè ngập tràn tiếng ve ấy.

...

Lục Nghi Xuyên bật dậy khỏi giường.

Cùng với động tác ngồi dậy, dường như có thứ gì đó trượt theo cổ anh rơi xuống. Anh không để ý, toàn thân co giật, gương mặt đẫm mồ hôi lạnh.

Trong mắt anh vẫn còn một màn sương đỏ, cảnh tượng trước mắt chỉ là một biển máu.

Máu.

Khắp nơi đều là máu.

Anh chìm trong thế giới sắc đỏ ấy, những mảnh vụn tán loạn xung quanh, dù cố gắng thế nào cũng không thể chắp vá lại được.

Vị tanh nồng dâng lên từ cổ họng, khiến anh ho sặc sụa, giọng khàn khàn, thô ráp như dây đàn bị kéo đứt.

Lục Nghi Xuyên run rẩy chống chân xuống giường, loạng choạng bước đi. Anh không bật đèn, đầu gối đập vào cạnh bàn vang lên một tiếng trầm đục. Nhưng anh dường như chẳng cảm thấy gì, chỉ vịn lấy bàn, từng bước đi ra ban công.

Ngón tay run rẩy vặn mở vòi nước, anh đặt hai bàn tay dưới dòng nước, cẩn thận cọ rửa. Đến khi chắc chắn rằng chúng đã sạch, anh mới đưa những đầu ngón tay vẫn còn run rẩy lên chạm vào lồng ng.ực mình.

Lạnh lẽo, cứng rắn, tựa như một thanh kiếm cắm thẳng vào tim anh, khoét ra một nỗi đau buốt tận xương, khiến anh gần như không thể thở nổi.

Nhưng chỉ có nỗi đau này, mới nhắc nhở anh rằng...

Anh vẫn còn sống.

Một cuộc sống còn tệ hơn cả cái chết.

...

Không biết đã bao lâu, Lục Nghi Xuyên mới đứng thẳng dậy.

Ánh trăng len qua kẽ lá ngô đồng, chiếu lên ban công một quầng sáng mờ ảo. Trong gương, gương mặt người đàn ông trắng bệch như tờ giấy, chẳng có chút sắc hồng. Đôi mắt đen nhánh, thoạt nhìn chẳng khác nào một con quỷ bò lên từ địa ngục.

Anh nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương, kéo khóe môi đầy chật vật.

...

Khương Hành bị mùi khói thuốc nồng nặc làm cho tỉnh giấc.

Cậu trở mình, mơ màng duỗi móng vuốt chạm vào bên cạnh theo thói quen, nhưng chỉ chạm vào chăn lạnh lẽo.

Cậu lập tức bừng tỉnh.

Khi nhìn thấy giường trước mặt vẫn còn đó, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

May quá... may quá... không phải là mơ. Cậu vẫn chưa trở lại con hẻm nhỏ năm đó.

Nhưng Lục Nghi Xuyên đâu?

Khương Hành bò dậy, lúc này mới thấy người đàn ông đang ngồi trên ban công, phả ra từng ngụm khói trắng. Anh tựa vào ghế, cúi đầu, đầu gối co lên, gương mặt bị bóng cây ngô đồng che khuất, chỉ lờ mờ thấy đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc đang cháy dở.

Đây là lần đầu tiên Khương Hành thấy Lục Nghi Xuyên hút thuốc.

Trước đây, trong ký ức của cậu, Lục Nghi Xuyên thậm chí còn chưa từng đụng đến thuốc lá.

Anh rất xuất sắc, là người thừa kế của nhà họ Lục. Khương Hành biết rõ anh đã được giáo dục như thế nào, và trong nền giáo dục ấy, thuốc lá là một thói quen xấu mà anh không bao giờ nên dính vào.

Vậy rốt cuộc anh đã học được từ đâu? Trong bốn năm mất trí nhớ ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khương Hành không dám nghĩ tiếp, càng nghĩ càng thấy bất an.

Cậu nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông không nhận ra cậu đang đến gần, chỉ ngậm điếu thuốc, rít một hơi sâu, dáng vẻ mệt mỏi, suy sụp từ trong ra ngoài.

"Meo~"

Giọng kêu mềm mại vang lên giữa đêm tối.

Lục Nghi Xuyên sững lại, cúi đầu, chợt nhận ra có một con mèo không biết đã ngồi bên chân mình từ lúc nào.

Chú mèo ngẩng đầu nhìn anh, đồng tử dưới ánh trăng phản chiếu sắc xanh nhàn nhạt, đôi mắt lấp lánh như làn nước lan rộng... hệt như ánh mắt thiếu niên ngày ấy, đứng bên xe vẫy tay cười tạm biệt anh.

Lục Nghi Xuyên bất ngờ ho khan dữ dội, cơn ho ngày càng nặng, lồng ng.ực phập phồng kịch liệt như bị xé nát từ bên trong.

Khương Hành hoảng sợ, vội vã bám vào ống quần Lục Nghi Xuyên, đặt chân lên đầu gối anh, rướn đầu lại gần.

"Meo!"

Lục Nghi Xuyên, anh làm sao vậy?

Nhưng cậu còn chưa kịp nhận được câu trả lời, cả người đã bị đẩy ra. Lực đẩy khá mạnh, khiến cậu lùi về sau mấy bước, không kịp đứng vững, ngã ngồi xuống đất.

Dưới ánh trăng, gương mặt của Lục Nghi Xuyên tái nhợt đến dọa người.

Điếu thuốc cháy đến tận cùng, đầu lọc đỏ rực táp vào đầu ngón tay anh, khiến anh giật mình bừng tỉnh. Anh dụi tắt điếu thuốc, quay mặt đi, không thèm nhìn con mèo dưới đất lấy một lần.

Vài giây sau, anh đột ngột đứng dậy, chộp lấy chiếc áo khoác bên giường, không quay đầu lại mà rời khỏi ký túc xá.

"..."

Khương Hành nhìn chằm chằm vào cánh cửa vừa đóng sầm, há miệng, nhưng cuối cùng vẫn ngậm lại.

Lục Nghi Xuyên đi rồi, suốt hai ngày không quay lại.

Khương Hành ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không thấy có gì nhàm chán. Nhưng đến ngày thứ hai, cậu phát hiện ra một vấn đề nan giải.

Hết thức ăn rồi. Cũng hết nước luôn.

Khương Hành: "..."

Cậu không cam tâm, dùng móng vuốt cào cào cái bát, nhưng ngoài một hạt thức ăn sót lại dưới đáy, xung quanh trống rỗng, chiếc bát còn sạch hơn cả mặt cậu.

Khoan đã, thức ăn của cậu đâu? Rõ ràng cậu đã thấy Lục Nghi Xuyên mua cả một túi to cơ mà, sao giờ chẳng thấy đâu?

Khương Hành đi vòng quanh ký túc xá mấy lần, nhưng chẳng thấy dấu vết nào của thức ăn cả. Cuối cùng, ánh mắt cậu dừng lại trên cánh tủ đóng chặt.

Kích thước vừa vặn, chiều cao cũng hợp lý, không ngoài dự đoán, thức ăn của cậu chắc chắn ở trong đó.

Nhưng vấn đề là... với cơ thể nhỏ bé này, cậu phải mở tủ kiểu gì?

Khương Hành từng nghĩ rằng được Lục Nghi Xuyên nhận nuôi là khởi đầu cho một cuộc sống hưởng thụ. Ai mà ngờ, niềm vui này lại ngắn ngủi đến thế.

Nhưng mèo dũng cảm không sợ thử thách!

Cậu hít sâu một hơi, nuốt luôn hạt thức ăn cuối cùng, đặt móng lên cửa tủ.

Mở ra nào... mở ra...

Mở không nổi QAQ.

Cậu không cam tâm, lại dùng sức kéo mạnh thêm lần nữa, nhưng cánh cửa tủ vẫn không hề nhúc nhích. Hai vết xước trắng do móng vuốt của cậu để lại trên bề mặt tủ dường như đang chế nhạo sự yếu ớt của cậu.

"....."

Chú mèo con trụi lông lùi lại hai bước, nheo mắt nhìn chằm chằm vào cánh tủ, khóe miệng nhếch lên một phần khinh bỉ, năm phần bất cần, và hai phần quyết tâm giành chiến thắng. Đột nhiên, cậu nhảy vọt lên phía trước, há miệng ngoạm lấy tay nắm tròn trên cánh tủ.

Mở ra cho ông!

Chương 19: Chương 19

Bộp!

Cả người Khương Hành bị treo lơ lửng giữa không trung, đung đưa vài cái, mông đập thẳng vào cửa tủ. Nhưng chiếc tủ vẫn vững như bàn thạch, ngay cả một khe hở cũng không chịu hé ra.

Khương Hành: "....."

Cậu há miệng buông tay nắm, rồi như một chiếc bánh mèo xẹp lép, rơi bịch xuống sàn, nằm bẹp một đống, bất động như thể đã chết, mà thực ra cũng chẳng còn sống nổi nữa.

Dường như đã đến trưa, hành lang bên ngoài ồn ào tiếng người trò chuyện.

Đôi mắt Khương Hành sáng lên, quay đầu nhìn về phía cửa.

Nhưng đến tận ba giờ chiều, Lục Nghi Xuyên vẫn chưa quay về.

Cậu lặng lẽ ghi thêm một khoản vào sổ nợ trong lòng.

Không thể trông cậy vào ai khác, Khương Hành chỉ đành tự lực cánh sinh. Cậu loanh quanh tìm kiếm khắp phòng ký túc, nhưng đừng nói đến đồ ăn, cả phòng còn sạch đến mức không có nổi một sợi lông. Cùng đường, cậu chuyển ánh mắt sang ban công.

Phòng ký túc nằm trên tầng hai, bên dưới là bãi đỗ xe, không cao lắm. Bên ngoài có trồng những cây ngô đồng cao lớn, lá non mới

nhú đang nhẹ nhàng đung đưa theo gió, cành cây vươn ra đúng ngay tầm với ban công.

Khương Hành đứng bên lan can quan sát. Chỉ cần cậu men theo cành cây ra đến thân cây, rồi trèo xuống, là có thể an toàn hạ cánh xuống mặt đất.

Việc này đối với một con mèo thì dễ như trở bàn tay, nhưng đối với một người bị biến thành mèo mà nói...

Khương Hành nhìn cành cây ngay trước mặt, không chắc nếu bước lên đó chân mình có mềm nhũn ra không.

Bụng cậu réo lên rột rột. Lục Nghi Xuyên vẫn biệt tăm biệt tích. Khương Hành nghiến răng, thử nhón một chân lên cành cây.

Cơ thể mèo rất nhẹ, dẫm lên mà không có chút cảm giác gì.

Cậu thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, chậm rãi bò ra ngoài.

Khoảnh khắc bốn chân chạm đất, trái tim treo lơ lửng của cậu cuối cùng cũng hạ xuống. Trong lòng cậu tự thưởng cho mình một dấu "Yay".

Không hổ danh là Khương Tiểu Hành, đích thị là thần mèo leo cây!

Cậu co duỗi tứ chi hơi cứng ngắc của mình, sau đó phành phạch chạy ra ngoài.

Chiều nay thời tiết rất đẹp, sân thể dục đông nghịt sinh viên đi dạo. Khương Hành chọn một nơi đông người, thình lình ngã xuống đất, bất động như vừa bị tai nạn.

Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của không ít sinh viên, mọi người lũ lượt vây lại.

"Ơ? Sao lại có con mèo này ở đây? Mà lông bị cạo trụi hết rồi?"

"Chắc là mèo nhà ai nuôi nhỉ? Trông không giống mèo hoang trong trường mình."

"Chụp ảnh đăng lên group hỏi thử xem, có khi là mèo nhà ai chạy lạc."

Dáng vẻ độc nhất vô nhị của cậu ngay lập tức trở thành tâm điểm, mọi người thi nhau giơ điện thoại lên bấm chụp liên tục.

Khương Hành úp mặt vào móng, không thích bị chụp tới chụp lui thế này chút nào. Nhưng mèo thì không có nhân quyền, cậu chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Cậu chờ mãi, phát hiện đám người xung quanh chỉ lo chụp ảnh mà không ai có ý định giúp đỡ, lập tức mất hứng.

Ít nhất cũng phải cho tôi chút đồ ăn chứ!

"Meo~"

Cậu nằm vật ra đất, uể oải đến mức không muốn nhúc nhích, đúng lúc đó, bụng réo lên một tiếng rõ ràng.

"Hóa ra là đói à? Ai có thức ăn cho mèo không? Cho nó chút đi."

Một nữ sinh lấy từ trong túi ra một túi thức ăn cho mèo loại rời, xé một tờ giấy đặt xuống đất rồi đổ thức ăn lên đó.

"Vốn định để cho con mèo cam lớn ăn, không ngờ lại là nhóc ăn trước."

Khương Hành nheo mắt, cúi xuống cắn một miếng. Tiếng nhai giòn tan, nhưng mùi vị thì chẳng bằng loại Lục Nghi Xuyên mua cho cậu.

Dù đã biến thành mèo, Khương Hành vẫn cảm thấy khẩu vị của mình thiên về đồ ăn của con người hơn. Thức ăn cho mèo không

có mùi tanh, nhưng cũng chẳng có hương vị gì, cứ như đang nhai bánh quy khô vậy.

Từ lúc thành mèo đến giờ, món ngon nhất mà cậu từng ăn lại chính là món cơm rang trứng trước đó.

Khương Hành không ăn nhanh, từng miếng từng miếng nhỏ, trông cứ như một chú mèo tao nhã thực thụ. Dù cơ thể trụi lông trông chẳng đẹp đẽ gì, nhưng dáng vẻ ăn uống vẫn khiến những người xung quanh không rời mắt được.

Bị nhiều người nhìn chằm chằm khi ăn, Khương Hành... càng ăn chậm rãi hơn.

Ăn no rồi, cậu lập tức rời đi, định leo lên cái cây lúc trước để quan sát xem khi nào Lục Nghi Xuyên quay về.

Nhưng mà...

Cậu ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi xuống nhìn bãi cỏ dưới chân. Gió thổi qua, những hàng liễu đong đưa theo gió.

Chú mèo trọc lông đón gió, khuôn mặt bé nhỏ khẽ giật giật.

Đây là đâu?

Mình đang ở chỗ quái nào vậy?

Chẳng phải lúc vào ở đây sao? Tại sao khi ra lại thành một cái hồ?

Hồ nhân tạo đối với con người có lẽ không quá lớn, nhưng với một con mèo, nó rộng đến mức chẳng khác gì đại dương.

Khương Hành đành phải cứng đầu đi bừa một hướng.

Càng đi vào trong, hồ nước không còn thấy nữa, nhưng cây cối lại càng lúc càng nhiều. Trời dần tối, chẳng còn thấy bóng dáng

sinh viên nào, chỉ có bóng đêm dày đặc và những tán cây đung đưa tạo ra tiếng xào xạc.

Khương Hành suýt khóc.

Một cái trường đại học tử tế xây to thế này làm gì không biết?

Rừng cây có thể là nơi trú ngụ của động vật, nhưng tuyệt đối không phải của cậu! Cậu chỉ thuộc về chiếc sofa mềm mại và chiếc điện thoại có Wi-Fi mà thôi!

Không thể đi tiếp được nữa, cậu quyết định quay lại theo đường cũ.

Loạt soạt——

Lá cây sau lưng cậu khẽ rung lên. Giữa những bóng cây đan xen, cậu có cảm giác có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cậu vội ép chặt tai xuống, dán mắt nhìn về phía trước, cắn răng không thèm liếc sang hai bên mà chạy thẳng.

Nhưng đang chạy, cậu bỗng nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

"!!"

Cứu mạng——!!

Khương Hành trước đây vốn là người vô thần, nhưng bây giờ cậu đã sống lại rồi, còn gì là không thể nữa?

Dù sao cậu cũng từng chết một lần, âm khí chắc chắn nặng hơn người bình thường. Bây giờ, giữa khu rừng vắng vẻ vào ban đêm thế này...

Đôi tai vốn đã ép sát xuống nay còn cụp hơn, bốn chân nhỏ xíu chạy nhanh đến mức suýt tạo ra tàn ảnh.

Nhưng đáng sợ nhất là—

Cậu càng chạy nhanh, tiếng bước chân sau lưng cũng càng nhanh hơn.

Một cơn lạnh toát chạy dọc sống lưng.

Đột nhiên, cậu cảm thấy một luồng gió lướt qua sau lưng, ngay sau đó, có thứ gì đó lao thẳng về phía cậu.

"Meo ——!!"

Khương Hành nhắm chặt mắt, ngã sõng soài xuống đất, miệng kêu lên một tiếng thảm thiết.

"Meo?"

Một giọng nói mềm mại vang lên trên đầu cậu, mang theo vài phần nghi hoặc.

Khương Hành khựng lại, chần chừ hé mắt một khe nhỏ, liền đối diện với một khuôn mặt lông xù tròn xoe.

Cậu: "..."

Không hiểu sao, cảm giác xấu hổ luôn bám riết lấy cậu.

Thấy cậu mở mắt, con mèo đang giẫm lên người cậu liền rút chân lại, rồi ngồi xuống bên cạnh, tao nhã li.ếm móng vuốt.

"Meo~"

Tóm được rồi nhé, giờ đến lượt cậu đuổi tôi.

Khương Hành ngồi dậy, còn chưa kịp nói gì thì đối phương đã nhanh nhẹn nhảy phốc lên cây, thoắt cái đã biến mất.

"??"

Không... khoan...

"Meo!"

Tôi có đồng ý chơi đâu chứ?!

Đáp lại cậu chỉ có tiếng lá cây xào xạc.

Khương Hành cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đập loạn xạ, bình tĩnh quét mắt nhìn xung quanh.

Rất tốt, không thấy gì cả.

Cậu rũ người, phủi sạch lá cây bám trên lông, không có ý định tham gia trò chơi này. Mục tiêu duy nhất của cậu bây giờ là tìm được đường ra khỏi đây.

Nhưng sau khi chạy thục mạng lúc nãy, cậu phát hiện mình đã mất phương hướng.

Dường như cậu đang đi ngày càng xa lối ra.

Không còn cách nào khác, cậu đành phải đổi hướng.

Đi được một lúc, cậu lại nghe thấy tiếng sột soạt phía sau.

Lần này, cậu không còn quá sợ nữa. Cậu lặng lẽ liếc nhìn về phía sau, liền thấy một chiếc đuôi lông xù đang lộ ra từ sau tán cây, vẫy vẫy đầy đắc ý.

"....."

Cậu đứng khựng lại.

Cậu rất muốn cứ thế mà đi tiếp, nhưng cái đuôi ấy cứ đong đưa trước mắt cậu, vô cùng chướng mắt.

Khương Hành thử bước lên trước vài bước, rồi bất ngờ xoay người, lao thẳng về phía cái cây.

"Đừng nhúc nhích! Tôi tóm được cậu rồi!"

Chiếc đuôi đang lắc lư lập tức cứng đờ, vài giây sau, một cái đầu nhỏ nhô ra khỏi tán lá rậm rạp.

Là một con mèo tam thể xinh đẹp.

Đôi mắt xám tro lấp lánh trong màn đêm, đầy vẻ thích thú.

"Nào, đến lượt tôi tìm cậu rồi."

Lần này, trước khi đối phương kịp biến mất, Khương Hành đã kịp mở miệng: "Tôi chưa từng nói sẽ chơi cùng cậu."

Mèo ba màu chớp mắt khó hiểu. "Thế sao cậu lại chạy?"

Khương Hành: "....."

Cậu từ chối trả lời câu hỏi này.

"Dù sao đi nữa, tôi không chơi, tôi phải về rồi."

Mèo tam thể tao nhã bước bên cạnh cậu. "Cậu định đi đâu?"

Người không hiểu tiếng mèo, nhưng cậu thì có thể nói chuyện với con mèo này.

Khương Hành ngước mắt nhìn nó: "Cậu biết ký túc xá nào có cây ngô đồng bên cạnh ban công không?"

Mèo tam thể nghiêng đầu. "Ngô đồng là gì?"

"....."

Khương Hành thở dài đầy tuyệt vọng, cụp tai xuống, lặng lẽ tiếp tục bước đi.

Là một mỹ nhân hàng đầu trong giới mèo, đây là lần đầu tiên Tam Thể bị một con mèo phớt lờ đến mức này. Nó hừ lạnh một tiếng qua chóp mũi, nhưng bốn chân thì lại ngoan ngoãn bước theo bên cạnh Khương Hành.

"Cậu còn không nói cho tôi biết cây ngô đồng là cái gì, tôi giúp kiểu gì đây?"

Khương Hành ngẫm lại, thấy cũng có lý. Thế là cậu cố gắng dùng vốn từ ít ỏi của mình để miêu tả cây ngô đồng cho tam thể: "Nó to thế này, cao thế này, lá thì xanh xanh, to to, à đúng rồi, lá xòe ra như bàn tay ấy..."

Điều kỳ lạ là Tam Thể lại hiểu được.

Nó kiêu ngạo hừ một tiếng: "Đi theo tôi."

Mắt Khương Hành sáng rực lên, lập tức nối gót theo sau.

Không ngờ Tam Thể thật sự tìm được. Khương Hành đi quanh bức tường một vòng, cuối cùng cũng thấy được ban công ký túc xá của Lục Nghi Xuyên.

Cậu đứng dưới gốc cây, cảm kích nói với Tam Thể: "Cảm ơn cậu nhé, nếu không có cậu, tôi cũng không biết làm sao mà về được."

Tam Thể ngồi xổm dưới đất, ngước lên nhìn ban công: "Cậu ở đó à?"

"Ừm." Khương Hành vui vẻ đáp, "Tôi ở trên đó, hôm nào rảnh mời cậu qua chơi."

Dù sao bây giờ trong nhà cậu cũng chẳng có lấy một hạt thức ăn cho mèo, cậu thật sự không biết tiếp đãi khách kiểu gì.

Tam Thể cũng chẳng thiết lên đó, nó chê bai: "Cái phòng đó nhìn chật quá, tôi chẳng muốn vào."

Mỹ nhân nói chuyện thẳng thắn thật đấy.

Khương Hành cạn lời, chỉ có thể vẫy vẫy móng tạm biệt: "Vậy tôi về trước đây."

"Khoan đã..." Tam Thể gọi giật cậu lại, "Tôi giúp cậu rồi, cậu định báo đáp thế nào?"

Khương Hành không ngờ ngay cả mèo cũng biết đòi ơn, bèn hỏi: "Cậu muốn tôi báo đáp thế nào?"

Cái đuôi lông xù của Tam Thể vẫy nhẹ trên không trung: "Sau này cậu phải chơi với tôi, giống như lúc nãy vậy."

"Chơi trốn tìm?"

Mắt Tam Thể sáng lên, có vẻ rất hài lòng với cách diễn đạt này: "Đúng! Chính là trốn tìm!"

Trò này cậu đã bỏ từ năm năm tuổi rồi... Khương Hành khéo léo hỏi lại: "Bình thường không ai chơi với cậu à?"

"Có chứ." Tam Thể thật thà đáp, "Nhiều lắm, nhưng bọn họ tìm thấy tôi ngay, chán phèo."

"Cậu thì khác, cậu ngốc quá, tìm mãi không ra tôi, vui hơn bọn họ nhiều."

Khương Hành: "....."

Tôi cảm ơn cậu nhé.

Chương 20: Chương 20

Tống Chương mặt không biểu cảm bước xuống xe.

Hắn ta đã tăng cân đáng kể trong những năm qua do căng thẳng, mà vốn dĩ các đường nét khuôn mặt của hắn đã thanh tú sẵn. Bây giờ, sự tăng cân ấy lại khiến hắn trông có phần hiền lành hơn. Nhưng lúc này, khuôn mặt hiền lành đó lại trĩu nặng xuống, cả người toát ra sát khí nồng đậm.

Quản lý đứng đợi ở cửa bị sát khí ấy ép đến mức lùi lại mấy bước. Khi đối diện với ánh mắt của hắn, anh chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh để chào hỏi.

"Tống tiên sinh, anh... anh đến rồi à..."

Tống Chương lạnh nhạt đáp: "Anh gọi điện nói Lục Nghi Xuyên sắp chết đến nơi, tôi có thể không đến sao?"

Quản lý nghẹn họng, không nói được gì.

Anh theo sau Tống Chương bước vào câu lạc bộ: "Tôi cũng không muốn làm phiền anh đâu. Nhưng mà anh Lục hai ngày nay không ra khỏi phòng, gọi cửa cũng không đáp. Tôi chỉ biết mỗi anh có quan hệ khá tốt với anh ấy, nên không còn cách nào khác mới phải nhờ đến anh."

"Không còn cách nào khác?" Tống Chương nói: "Gọi cấp cứu đi, tôi gặp anh ta ở phòng cấp cứu còn nhanh hơn chạy đến đây."

Quản lý cười gượng một tiếng, không dám nói gì thêm.

Mặc dù miệng nói vậy, nhưng bước chân của Tống Chương lại nhanh hơn cả quản lý. Chỉ vài bước, hắn đã vọt lên lầu.

"Cậu ta rốt cuộc làm sao vậy?"

Quản lý lấy chìa khóa ra đưa cho hắn: "Tôi cũng không biết. Trời còn chưa sáng anh ta đã tới đây, rồi nhốt mình trong phòng suốt hai ngày, ai gọi cũng không trả lời..."

Tống Chương nhận chìa khóa, day day thái dương, thở dài: "Được rồi, tôi biết rồi."

Thấy chìa khóa đã được đưa đi, quản lý cũng thức thời mà xuống lầu, để lại không gian cho Tống Chương.

Tống Chương tra chìa khóa vào ổ, chậm rãi vặn mở cửa.

Dù lần nào mở cánh cửa này hắn cũng phải chuẩn bị tinh thần trước, nhưng vẫn luôn bị mùi rượu nồng nặc bên trong xộc vào đến mức suýt ngất.

Căn phòng tối đen như mực, ngoài mùi rượu nặng nề khiến người ta choáng váng, nơi này yên tĩnh đến mức dường như không còn sự sống.

Trái tim Tống Chương lập tức nhảy dựng lên. Hắn đá văng cái chai dưới chân, mò mẫm tìm công tắc trên tường. Mất mấy giây mới chạm được.

"Cạch" một tiếng, ánh đèn bỗng chốc bừng sáng, khiến hắn không khỏi nheo mắt lại.

Sau khi thích ứng, hắn đưa mắt nhìn về phía ghế sofa. Nơi đó có một người đang lặng lẽ nằm, mắt nhắm nghiền, hoàn toàn không có phản ứng gì với sự xuất hiện đột ngột của hắn.

Não bộ Tống Chương trong một khoảnh khắc trống rỗng. Hắn loạng choạng chạy đến, quỳ xuống bên ghế, vươn tay ra lay mạnh.

"Lục Nghi Xuyên? Cậu bị sao vậy? Đừng có dọa tôi đấy!"

Hắn lay rất mạnh, đến mức chỉ mấy giây sau, người đàn ông gần như bị hắn đẩy lệch vị trí trên ghế mới yếu ớt cất giọng: "Cậu còn lắc nữa, tôi chưa chết cũng bị cậu lắc chết mất."

Tống Chương lập tức xả hết sức, ngã phịch xuống sàn, thở hồng hộc: "Mẹ kiếp! Lục Nghi Xuyên, cậu điên à? Cậu dọa tôi sợ chết thì được cái gì?"

Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng mở mắt. Anh chống tay ngồi dậy, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Tống Chương đang ngồi dưới đất, khẽ cười nhạt: "Bác sĩ Tống, chuyện này tôi không nhận đâu. Tôi ở yên trong Club của mình, tự dưng cậu xông vào không nói, còn bảo tôi dọa cậu? Ai dọa ai đây?"

Tống Chương suýt nhảy dựng lên cho anh một cú đấm: "Cậu nghe xem cậu nói có giống người bình thường không? Cậu có biết mình đã nhốt mình bao lâu rồi không? Nếu tôi không đến, chắc xác cậu cũng thối rồi!"

Lục Nghi Xuyên vẫn cười, giọng điệu lười nhác: "Xin lỗi nhé, làm phiền cậu rồi. Nếu tôi thật sự thối rồi, chắc cậu bán lại cũng lỗ nặng."

"Cậu đừng có cười nữa."

Tống Chương bỗng nhiên lên tiếng.

"Nụ cười của cậu còn khó coi hơn cả khóc."

"Sao lại thế được..." Lục Nghi Xuyên khẽ nhắm mắt, "Nhung Nhung nói, tôi cười lên trông đẹp nhất."

"Nhung Nhung? Nhung Nhung?" Tống Chương đột nhiên bật dậy, túm lấy cổ áo anh, gầm lên: "Khương Hành đã chết rồi, cậu có hiểu không? Bốn năm rồi, nó đã chết được bốn năm rồi! Cho dù có yêu sâu đậm đến đâu, cũng nên bước tiếp rồi!"

Lục Nghi Xuyên nghiêng đầu ho nhẹ một tiếng, như thể không nhìn thấy sự tuyệt vọng tột độ trong mắt Tống Chương. Anh vẫn cười, giọng nói nhẹ đến mức dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua là tan biến.

"Tôi lại mơ thấy rồi."

Bàn tay của Tống Chương chợt khựng lại.

"Mặt trời trong mơ lớn lắm. Tôi cứ đứng đó nhìn em ấy lên xe. Khoảng cách giữa tôi và em ấy là bao xa nhỉ? Một trăm mét? Hai trăm mét?"

Anh ta giơ tay ra, chỉ về phía trước một cách vô định: "Ngay đó thôi, gần lắm, ngay trong tầm mắt tôi..."

Tống Chương buông tay, môi mấp máy: "Cậu..."

Lục Nghi Xuyên thả tay xuống, như thể đã kiệt sức, giọng nói mơ hồ: "Tống Chương, cậu nói xem, Nhung Nhung ở dưới đó có cô đơn không? Tôi đáng ra nên xuống đó với em ấy."

"Lục Nghi Xuyên!" Tống Chương cao giọng, "Cậu đừng có điên!"

"Tôi không điên."

Lục Nghi Xuyên nhìn hắn một cách bình thản. Đôi mắt đen láy giờ đây không còn chút ánh sáng nào.

"Mỗi khi nghĩ đến việc Nhung Nhung lạnh lẽo, đau đớn, tủi thân, tôi lại thấy sợ. Cậu nói xem, tôi không còn ở bên em ấy nữa, nếu em ấy bị bắt nạt thì phải làm sao?"

"Nó chết rồi!" Tống Chương nghiến răng nói: "Nó chết rồi, cậu hiểu không? Trên đời này không có ma quỷ, chết nghĩa là tan biến, tan biến nghĩa là chẳng còn gì cả. Nó không thấy lạnh, không thấy đau, cũng không thấy tủi thân..."

Nhưng Lục Nghi Xuyên dường như không nghe thấy.

"Em ấy nhát gan như vậy, tôi nên ở bên em ấy."

Tống Chương không nhịn được nữa, vung một cú đấm vào mặt anh ta.

"Tỉnh táo lại chưa?"

Lục Nghi Xuyên nghiêng đầu, đưa đầu lưỡi li.ếm vết máu nơi khóe môi, im lặng.

Thái độ đó khiến Tống Chương tức điên: "Cậu nhìn xem, bản thân bây giờ thành cái dạng gì rồi? Nếu Khương Hành biết cậu sống thế này, nó có yên lòng nổi không?"

Ngón tay buông thõng bên người của Lục Nghi Xuyên khẽ động. Anh cứng ngắc rút chân lên, như một món đồ cũ kỹ lâu ngày không được sử dụng, rồi vùi mặt vào đầu gối.

Trong căn phòng sáng trưng, bóng tối vẫn bao trùm lấy anh.

"Tôi mệt quá..."

Anh ta nói.

"Tống Chương, sống thật mệt."

...

Tống Chương kéo anh ra khỏi câu lạc bộ.

Anh nhét Lục Nghi Xuyên vào ghế phụ, cằn nhằn như một bà mẹ già rồi kéo dây an toàn thắt cho anh ta: "Cậu đi với tôi về nhà."

Người đàn ông bên cạnh suốt đường không lên tiếng. Đến khi nghe câu này, ánh mắt anh ta mới chậm rãi di chuyển: "Đưa tôi về ký túc xá đi."

Tống Chương nhìn anh đầy nghi hoặc.

Lục Nghi Xuyên giải thích: "Tôi vừa nhớ ra, trong ký túc xá còn có một con mèo."

Tống Chương: "..."

Hắn nghiến răng: "Không phải chứ? Cậu vùi đầu vào rượu suốt hai ngày, vậy mà mèo bị cậu bỏ lại một mình? Còn nữa, khi nào cậu nuôi mèo thế? Sao tôi không biết?"

"Chuyện mới hai hôm trước thôi." Lục Nghi Xuyên nhàn nhạt đáp, "Hôm đó say quá, không nhớ gì cả. Giờ bị gió thổi một cái, mới sực nhớ ra."

Tống Chương thầm nghĩ, cậu đúng là cái loại người sống vô trách nhiệm bậc nhất.

Hắn ta cam chịu lái xe đến trường.

Khi hai người đến nơi, trời đã khuya. Cũng may lúc này vắng người, nếu không với bộ dạng hiện tại của Lục Nghi Xuyên, e là chỉ trong chốc lát sẽ bị đưa lên bảng tin của trường.

Sau khi đỗ xe, Tống Chương đi theo sau anh, hỏi: "Cậu bao lâu rồi chưa ăn?"

Quần áo của Lục Nghi Xuyên nhăn nhúm, cằm lún phún râu xanh, bước đi chậm rãi. Nghe câu hỏi của Tống Chương, anh

nghĩ một lúc rồi đáp: "Hai, ba ngày gì đó."

Tống Chương không nhịn được buột miệng chửi thề: "Cậu đúng là bố tôi còn sống!" Rồi hắn rút điện thoại ra: "Muốn ăn gì? Tôi gọi cho cậu."

Lục Nghi Xuyên đứng bên cửa, lục túi một hồi mới móc ra được chìa khóa: "Trễ thế này rồi, gọi đồ nướng đi, thêm ít bia nữa, tiện thể tâm sự cuộc đời."

Tống Chương: "..."

"Tâm sự cái đầu cậu! Gọi cháo trắng cho cậu rồi."

Hắn nhìn Lục Nghi Xuyên mở cửa, đứng bên cạnh lải nhải: "Tôi nói này, uống rượu có no được không? Người xưa có câu rồi, 'Rút dao chém nước nước càng chảy, nâng chén tiêu sầu sầu càng... tôi ch*! Con mèo xấu quá!'"

Con mèo vừa nhảy lên chưa kịp thở đều: "..."

Gì đây? Anh có chút phép lịch sự nào không?

Tống Chương vẫn tiếp tục lảm nhảm: "Lục Nghi Xuyên, gu thẩm mỹ của cậu cũng đặc biệt thật đấy. Hay là nhịn quá lâu, thẩm mỹ của cậu biến dạng rồi? Sao lại nuôi một con mèo xấu lạ đến vậy?"

Khương Hành ngồi xổm trên đất, gãi móng vuốt.

Tống Chương bỗng dưng cảm thấy một cơn sát khí ập đến, cúi đầu đối diện với con mèo nhỏ lông lởm chởm dưới chân.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong veo như pha lê kia, hắn hơi sững lại, câu nói chê bai suýt bật ra lại nghẹn lại trong họng: "Cậu mua con mèo này ở đâu?"

Lục Nghi Xuyên vừa cởi bộ quần áo đầy mùi rượu trên người, tìm bộ đồ sạch để đi tắm, nghe vậy bèn liếc sang Khương Hành: "Không mua, gặp nó trong khuôn viên trường thôi."

"Ồ..." Tống Chương ngồi xổm xuống, tiện tay xoa đầu con mèo, "Thế cậu có thấy mắt nó..."

Bàn tay đặt trên cửa tủ của Lục Nghi Xuyên chợt siết chặt, sắc mặt không đổi đóng sầm cửa lại: "Không giống. Mèo là mèo, người là người."

"À mà này, thức ăn cho mèo ở trong tủ dưới, giúp tôi cho nó ăn."

Nói xong, anh cầm quần áo rồi bước vào phòng tắm, để lại một người một mèo trong ký túc xá, mắt to trừng mắt nhỏ.

Khương Hành nhìn một lúc, cuối cùng cũng nhận ra người đàn ông mập mạp trước mặt chính là Tống Chương.

Trong ký ức của cậu, Tống Chương là một cậu trai nhỏ gầy gò, thư sinh nho nhã. Sao mới bốn năm không gặp, lại biến thành thế này?

Thời gian đúng là con dao giết lợn đáng sợ.

Nhưng so với sự thay đổi của Tống Chương, điều khiến cậu lo lắng hơn là tình trạng của Lục Nghi Xuyên trong phòng tắm. Cậu cào cào vào ống quần của Tống Chương, ngước mắt nhìn về phía đó: "Meo?"

Lục Nghi Xuyên làm sao vậy?

Tống Chương cúi xuống: "Nhóc con chắc đói lắm rồi nhỉ? Nghe tiếng kêu này mà thấy thương ghê. Được rồi, chú cho nhóc ăn ngay đây."

Nói xong, hắn như được bơm máu gà, nhanh chóng mở tủ lấy một bát thức ăn mèo đầy ụ rồi đặt trước mặt Khương Hành.

Khương Hành nhìn chồng thức ăn mèo cao hơn cả người mình mà chết lặng.

Chiều nay cậu đã ăn no, giờ cũng chẳng đói. Thế là cậu lặng lẽ lỉnh ra ban công, định xem thử Lục Nghi Xuyên rốt cuộc bị làm sao.

Mới đi được vài bước, cậu đã bị Tống Chương nhấc lên đặt lại bên cạnh bát thức ăn: "Sao không ăn? Đừng nói là đói quá nên đơ luôn rồi đấy nhé?"

Hắn ta lo lắng: "Không ăn thì không được đâu. Ông bà ta nói rồi, 'Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn là đói mờ mắt', huống chi nhóc đã nhịn ăn mấy bữa rồi... Khoan, đừng nói với chú là nhóc thực sự đói đến mức đơ luôn rồi nhé?"

Khương Hành: "..."

Cậu trai rụt rè năm nào, sao giờ thành cái kiểu bà già lắm lời thế này?

Tống Chương thấy mèo cứ nhìn chằm chằm mình mà không chịu ăn, vui vẻ xoa đầu nó: "Ngoan lắm, vẫn biết không ăn đồ người lạ đưa. Nhưng chú không phải người lạ đâu."

Hắn ta giơ tay chỉ về phía phòng tắm: "Thấy người đang tắm trong kia không? Chú thực ra là bố nó."

Khương Hành: "..."

Cậu bất lực há miệng, cắn lấy một miếng thức ăn mèo.

Rồi, ăn là được chứ gì. Xin anh, ngậm miệng lại đi.

Chương 21: Chương 21

Khương Hành đang ăn cơm thì Tống Chương cười cười giơ điện thoại lên, ngồi xổm xuống bên cạnh để chụp ảnh cậu.

Cậu lập tức cứng đờ động tác há miệng. Để người lạ chụp thì cũng chẳng sao, vì có thể sau này chẳng bao giờ gặp lại, họ cũng không biết cậu là ai. Nhưng bị người quen chụp thì lại khác.

Rõ ràng là một vết đen trong lịch sử đây mà.

Cậu không ăn nữa, nheo mắt nhìn Tống Chương, hy vọng đối phương có thể ý thức được mình đang xâm phạm quyền hình ảnh của một chú mèo.

Nhưng kết quả là Tống Chương lại chụp càng hăng hơn: "Đúng rồi, giữ nguyên tư thế này đi, nào, cười một cái!"

Khương Hành không nhịn được nữa, vung móng cào một cái.

Tống Chương cười ha ha: "Nhóc con cũng dữ dằn ghê đấy! Nào nào, cào thêm lần nữa đi, để tôi quay video lại."

Khương Hành: "..."

Tống Chương này bị ai nhập rồi à?

...

Lục Nghi Xuyên vừa tắm xong bước ra thì thấy Tống Chương đang giơ điện thoại, cong lưng nằm sấp trên sàn. Cảnh tượng kỳ

quái đến mức hắn phải dừng lại hỏi: "Cậu đang làm gì đấy?"

Tống Chương xoay đầu lại theo một góc kỳ dị, lắc lắc điện thoại trên tay: "Tôi đang chụp ảnh mèo của cậu đây. Không ngờ nó lại nhát như vậy, chui tọt xuống gầm giường trốn mất rồi."

Lục Nghi Xuyên im lặng một lát rồi hỏi: "Tại sao cậu lại chụp ảnh mèo của tôi?"

Tống Chương đứng dậy, phủi phủi bụi trên đầu gối: "Tôi thấy nó trông cũng đặc biệt, bộ lông này là tự nhiên hay bị cạo thế? Nếu không nói là mèo, tôi còn tưởng nó là chuột đấy."

Lục Nghi Xuyên đáp gọn: "Bị bệnh, nên phải cạo."

"Ồ, vậy càng phải chụp lại. Đợi sau này nó trưởng thành, lập gia đình sinh con, tôi sẽ chiếu mấy bức này cho nó xem."

Lục Nghi Xuyên đang rót nước thì dừng lại một chút, nhìn cậu ta: "Cậu nghĩ xa thật đấy."

Tống Chương coi đó như lời khen, còn định chụp thêm vài tấm ảnh xấu nữa, nhưng đúng lúc này điện thoại reo lên, là cuộc gọi từ bên giao đồ ăn.

Cậu ta đành tiếc nuối cất điện thoại, xuống tầng lấy đồ ăn.

Vừa thấy Tống Chương đi khỏi, Khương Hành lập tức chui ra từ gầm giường.

Gầm giường lâu ngày không quét dọn, bụi bặm tích tụ rất nhiều. Vừa chui đầu ra, thân hình bé nhỏ của cậu đã dính đầy bụi, biến thành một con mèo hoa đúng nghĩa.

Lục Nghi Xuyên sau khi tắm xong trông có vẻ bình tĩnh lạ thường. Sắc mặt hắn vẫn nhợt nhạt, nhưng ánh mắt lại sáng

rực, giống như một ngọn nến, sắp cháy đến tận cùng mà bùng lên rực rỡ lần cuối.

Hắn cúi người ôm chú mèo bẩn thỉu lên bàn, rút khăn giấy sát trùng ra, cẩn thận lau sạch từng vết bẩn trên mặt cậu.

"Tống Chương thật đáng ghét, làm em bẩn thế này. Lần sau nếu cậu ta còn vậy nữa, hãy cắn cậu ta nhé?"

Cơ thể hắn mang theo mùi hương của sữa tắm, giọng nói trầm thấp dịu dàng. Tóc còn ướt rũ xuống trán, hơi nước bao phủ khắp người.

Toàn thân Khương Hành cứng đờ, để mặc Lục Nghi Xuyên chậm rãi lau sạch mình.

"Bị dọa rồi à? Đợi cậu ta về, tôi bắt cậu ta xin lỗi em, được không?"

Lục Nghi Xuyên vẫn cười, giọng nói dịu dàng như đang dỗ dành một đứa trẻ. Nhưng khi ánh mắt hắn chạm đến Khương Hành, đôi mắt ấy lại đỏ như sắp chảy máu.

Khương Hành bỗng dưng cảm thấy sợ hãi.

"Meo..."

Lục Nghi Xuyên, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?

"Em cũng thấy cậu ta nên xin lỗi đúng không? Vậy khi cậu ta về, tôi bắt cậu ta xin lỗi em."

"Meo?"

Lục Nghi Xuyên?

"Ừm? Xin lỗi vẫn chưa đủ à?"

Khương Hành há miệng, nhẹ nhàng cắn tay hắn. Dù không dùng nhiều lực nhưng vẫn khiến Lục Nghi Xuyên khựng lại vì cơn đau nhẹ.

Hắn chớp mắt.

"Xin lỗi nhé, em đang trách tôi sao? Trách tôi đã để em ở ký túc xá, khiến em hai ngày không được ăn uống?"

"Miao?"

Lục Nghi Xuyên, anh thực sự sao vậy? Trông anh bây giờ rất kỳ lạ.

Nhưng con người sao có thể hiểu tiếng mèo được?

Lục Nghi Xuyên nhìn chằm chằm vào mắt cậu, như thể bị điều gì đó mê hoặc. Hắn vứt chiếc khăn giấy trong tay đi, ngón tay mang theo mùi cồn nhẹ nhàng chạm vào đôi mắt của Khương Hành.

"Mắt em thật đẹp, đẹp hơn bất cứ con mèo nào tôi từng thấy..." Hắn thì thầm, như đang tìm kiếm sự đồng ý, "Tôi có thể lấy nó không?"

Khương Hành đờ người.

Lục Nghi Xuyên lặng lẽ nhìn cậu, như đang chờ một câu trả lời.

Không gian bỗng chốc im lặng đến đáng sợ.

Tống Chương xách túi đồ ăn về đã phá tan bầu không khí ấy. Cậu ta đẩy cửa vào, cất giọng hối thúc: "Lục Nghi Xuyên, mau ăn đi, ăn xong còn nghỉ ngơi nữa."

Lục Nghi Xuyên nhìn Khương Hành một cái, chậm rãi thu tay lại, nhận lấy phần ăn từ Tống Chương.

Giữa đêm khuya, cháo từ tiệm ăn đêm có lẽ chẳng ngon lành gì, nhưng hắn vẫn ăn hết.

Tống Chương ngồi nhìn hắn ăn, lại quan sát hắn uống thuốc xong rồi mới dọn dẹp rác rưởi rời đi.

Lục Nghi Xuyên ăn xong liền lên giường ngủ, suốt cả quá trình không nhìn Khương Hành lấy một lần, như thể câu nói ban nãy chỉ là ảo giác của cậu.

Căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh. Ánh đèn đường ngoài cửa sổ hắt vào một chút ánh sáng lờ mờ, hơi thở của người đàn ông nhịp nhàng kéo dài.

Khương Hành chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn nhảy lên giường.

Cũng giống như ngày đầu tiên đến chỗ Lục Nghi Xuyên, Khương Hành lại bám chặt lấy anh. Chỉ khi làn da kề sát làn da, nỗi sợ hãi và hoảng loạn trong lòng cậu mới dần tan biến.

Cảm giác an toàn của Khương Hành, chỉ có Lục Nghi Xuyên mới mang lại được.

Dù rằng, chính anh là nguồn cơn của mối nguy hiểm ấy.

...

Lục Nghi Xuyên ngủ một giấc thật sâu, không mộng mị gì. Khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Cổ anh có cảm giác ấm áp. Anh nghiêng đầu nhìn, liền thấy một con mèo con trụi lông.

Nó ngủ say đến mức dù anh đã tỉnh, nó vẫn chẳng động đậy, chỉ cuộn tròn thành một cục bên cạnh anh, trong bụng còn phát ra tiếng kêu gừ gừ khe khẽ.

Chăn sạch của anh giờ in hằn mấy dấu chân mèo rõ ràng. Không chỉ chăn, ngay cả bộ đồ ngủ màu nhạt của anh cũng dính vài vết bụi xám mờ.

Không cần nghĩ cũng biết thủ phạm là ai.

Lục Nghi Xuyên day day trán, ký ức vụn vỡ của ngày hôm qua dần dần hiện lên trong đầu. Nghĩ đến những lời đã nói với con mèo, cơn bực bội vì chăn bị bẩn cũng chẳng còn chỗ phát tác.

Anh thức dậy, không quấy rầy con mèo vẫn còn đang ngủ, đi ra ban công rửa mặt.

Ánh nắng bên ngoài rực rỡ, nhìn về phía xa, hoa anh đào quanh thư viện đã nở rộ.

Lục Nghi Xuyên cắn bàn chải đánh răng, lơ đãng nghĩ:

Thanh Minh sắp đến rồi...

Khi anh rửa mặt xong quay lại, con mèo trên giường dường như cũng vừa mới tỉnh.

Dù thân thể đã tỉnh nhưng đôi mắt vẫn chưa chịu mở, nó giơ móng vuốt lên vẫy loạn xạ trên giường, như thể đang mò tìm gì đó.

Cuối cùng, có lẽ vì không mò được thứ cần tìm, nó mơ màng mở mắt ra.

Lục Nghi Xuyên đứng bên giường, cúi đầu im lặng đối diện với ánh mắt của Khương Hành.

Khương Hành: "..."

Khương Hành không ngờ vừa tỉnh dậy đã phải đối mặt với cảnh tượng này. Cậu vẫy vẫy móng vuốt, khóe môi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười mà Lục Nghi Xuyên chẳng thể nào nhìn thấu.

"Meo~!"

Này! Buổi sáng tốt lành nhé!

Lời chào của cậu không nhận được hồi đáp.

Lục Nghi Xuyên cúi người bế cậu lên, đặt xuống đất, rồi bắt đầu tháo ga giường và vỏ chăn.

Khương Hành mơ màng nhìn anh bận rộn. Nhìn một lúc, cậu cuối cùng cũng phát hiện ra mấy dấu chân mèo in trên chăn.

Cúi đầu liếc nhìn bản thân, chỗ trắng chỗ xám.

Khương Hành im lặng.

Sau một hồi trầm mặc, cậu cảm thấy chuyện này căn bản không phải lỗi của mình.

Đều do Lục Nghi Xuyên cả! Hôm qua chỉ lau mặt cho cậu mà không chịu lau cả người. Nếu không, cậu làm sao biết được trên người mình vẫn còn bẩn như vậy?!

Lục Nghi Xuyên ném chăn vào máy giặt trên ban công. Định đi lấy thức ăn cho mèo, nhưng khi nhìn thấy bát của Khương Hành vẫn còn đầy ắp, anh lại đổi ý, xé một gói thịt sấy đông khô cho cậu.

Anh ngồi xuống, dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào đầu con mèo:

"Ở nhà ngoan nhé. Anh có việc phải đến gặp giáo sư."

Anh nhìn cậu, không chắc cậu có hiểu không:

"Đừng có leo lên giường nữa. Tối anh về sẽ tắm cho em."

"Còn nữa, hôm qua anh uống say nên mới nói linh tinh. Xin lỗi."

Khương Hành ngẩng đầu, cọ cọ vào lòng bàn tay anh.

Thôi được rồi, nể tình anh xin lỗi chân thành thế này, bổn miêu đại nhân sẽ không chấp kẻ tiểu nhân!

Không biết vì sao, Lục Nghi Xuyên lại có thể đọc hiểu biểu cảm của cậu. Đáy mắt anh thấp thoáng ý cười, nhưng vài giây sau, như thể nhớ ra điều gì, nụ cười hiếm hoi ấy nhanh chóng tan biến. Anh lạnh nhạt rút tay về.

Khương Hành hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của anh.

Ăn sáng xong, cậu đảo mắt nhìn quanh căn phòng ký túc xá trống vắng, chọn một góc thích hợp rồi nhẹ nhàng nhảy lên ghế.

Sau đó, mượn độ cao của ghế, cậu lại tiếp tục nhảy lên bàn.

Ngay lập tức, trên mặt bàn xuất hiện hai dấu chân mèo hình hoa mai.

Cậu chột dạ nhấc chân lên, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, rồi dùng móng vuốt lau qua loa trước khi dời sự chú ý sang những thứ đặt trên bàn.

Trên bàn có một chiếc laptop, xung quanh là mấy quyển sách. Khương Hành liếc qua tiêu đề và nhận ra chúng đều liên quan đến triết học.

Cậu cúi người, đưa móng vuốt xuống khều ngăn kéo dưới bàn. May mắn là ngăn kéo dễ mở hơn cửa tủ rất nhiều, chẳng mấy chốc, cậu đã khều ra được một khe hở nhỏ.

Cậu thò chân vào khe hở ấy, dùng lực đẩy một cái, ngăn kéo lập tức bị mở ra.

Bên trong không có gì nhiều, chỉ có vài cây bút và hai quyển sổ, nhưng thứ thu hút ánh mắt cậu lại là chiếc thẻ sinh viên đặt

trên cùng.

Nhìn thấy dòng chữ in trên thẻ, cậu sững sờ.

Học viên cao học ngành Triết học...

Hèn gì bốn năm rồi mà Lục Nghi Xuyên vẫn còn ở trường, hóa ra là học lên cao học.

Nhưng không phải trước đây hắn học kinh tế sao? Sao tự nhiên lại chuyển sang triết học?

Trong khoảnh khắc ấy, Khương Hành thậm chí còn hoài nghi mình đã xuyên vào một thế giới song song.

Thế nhưng, chỉ một lát sau, cậu đã lập tức bác bỏ suy nghĩ đó.

Cậu hiểu rõ Lục Nghi Xuyên, cũng giống như cách Lục Nghi Xuyên hiểu rõ cậu. Dù dạo gần đây hắn có lúc lạnh nhạt, có lúc quan tâm, nhưng cậu chắc chắn rằng—người này chính là Lục Nghi Xuyên.

Là Lục Nghi Xuyên đã lớn lên cùng cậu từ nhỏ đến lớn.

Nhưng tại sao hắn lại đột ngột đổi ngành để học cao học?

Khương Hành bối rối như một con ruồi mất đầu, nghĩ mãi mà chẳng hiểu nổi. Nhưng khổ nỗi, trong tình trạng hiện tại, cậu không thể mở miệng hỏi han bất kỳ ai.

Không lẽ cậu phải chạy đến trước mặt Lục Nghi Xuyên và nói rằng mình là Khương Hành? Đừng nói đến chuyện hắn có chấp nhận hay không, lỡ như việc cậu được sống lại chỉ là một tấm "thẻ dùng thử" thì sao?

Linh hồn cậu đã vô cớ nhập vào thân xác con mèo này, thì ai dám chắc một ngày nào đó nó sẽ không vô cớ biến mất?

Cậu không dám đánh cược.

Cậu không dám đặt cược rằng mình đã thực sự sống lại và sẽ không đột ngột rời đi nữa.

Nếu để Lục Nghi Xuyên một lần nữa trải qua nỗi đau mất cậu, vậy thì... thà rằng cậu mãi mãi chỉ là một con mèo.

Khương Hành cuống quýt đi vòng vòng tại chỗ, nghĩ mãi mà không tìm được cách nào. Nhưng đúng lúc ấy, cậu lại bị một tiếng mèo kêu ngoài cửa sổ thu hút sự chú ý.

Cậu nhảy xuống bàn, đi về phía ban công, rồi nhìn thấy một con mèo tam thể đang lấp ló giữa những tán cây ngô đồng rậm rạp.

Thấy cậu xuất hiện, mèo tam thể thò đầu ra, kêu một tiếng:

"Meo~ Lại chơi trốn tìm không?"

Khương Hành: "..."

Chương 22: Chương 22

Có vẻ như đã nhận ra sự miễn cưỡng của cậu, mèo tam thể suy nghĩ một lát, rồi nhượng bộ:

"Thế để tôi tìm cậu trước nhé?"

Dù sao cũng đang rảnh rỗi, Lục Nghi Xuyên không biết bao giờ mới về, hơn nữa trước đó cậu cũng đã đồng ý với mèo tam thể, vậy nên lần này Khương Hành không từ chối.

"Tôi không trốn, tôi đi tìm cậu nhé."

Hai con mèo cùng đến khu rừng nơi chúng đã gặp nhau tối qua. Vào ban ngày, khu rừng này trông không còn đáng sợ như khi màn đêm buông xuống, ngược lại còn toát lên vẻ yên tĩnh khác biệt, rất thích hợp cho những con vật nhỏ chơi đùa.

Được chơi trò trốn tìm mà mình hằng mong ngóng, mèo tam thể phấn khích vô cùng. Vừa đến rừng, nó đã nhảy vọt lên trên, trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Những con mèo khác khi tìm bạn thường dựa vào khứu giác. Dù có trốn kỹ đến đâu, chỉ cần lần theo mùi hương là có thể tìm ra dấu vết.

Nhưng Khương Hành thì khác. Cậu là con người biến thành mèo giữa chừng, nên khứu giác hoàn toàn vô dụng. Khi mèo tam thể biến mất trước mắt cậu, tức là nó thực sự biến mất.

Chú mèo con đứng trên mặt đất thở dài nặng nề, híp mắt nhìn lên cây rồi chấp nhận số phận, bắt đầu đi tìm.

May mà đuôi mèo và mèo dường như là hai loài khác nhau. Dù mèo có trốn kỹ đến đâu, cái đuôi xù bông của nó vẫn dễ dàng để lộ. Bộ lông của mèo tam thể khá dài, đuôi của nó giống hệt một chiếc chổi lông gà, bông xù và cực kỳ bắt mắt.

Khương Hành đi loanh quanh hai vòng cuối cùng cũng thấy cái đuôi dài đang đung đưa giữa không trung.

Tìm vài lần như vậy, mèo tam thể không nhịn được hỏi cậu: "Sao cậu phát hiện ra tôi vậy?"

Khương Hành chỉ vào cái đuôi đang ngoe nguẩy của nó.

Mèo tam thể giơ chân, đè lên cái đuôi nghịch ngợm: "Lần sau tôi tuyệt đối không để cậu phát hiện ra nó nữa."

Nhưng Khương Hành đã nằm ườn trên tảng đá, không muốn động đậy: "Không tìm nữa."

Mèo tam thể đi vòng quanh cậu một vòng, cuối cùng chọn một chỗ rồi nằm xuống: "Cậu trông có vẻ không vui lắm."

"Thế à..." Chú mèo trụi lông gác đầu lên chân, buồn bã thở dài: "Rõ ràng vậy sao?"

"Tôi hỏi cậu một câu được không?" Khương Hành nhìn về phía sinh vật duy nhất mà cậu có thể trò chuyện lúc này: "Giả sử... chỉ là giả sử thôi, cậu có một người bạn. Người bạn đó có một người bạn rất thân, hai người họ cùng nhau lớn lên. Rồi một ngày nọ, người bạn của tôi chết đi, nhưng sau đó lại vô duyên vô cớ sống lại. Nhưng mà không chỉ sống lại, cậu ấy còn biến thành một loài khác, rồi vượt thời gian đến bốn năm sau..."

"Sau đó... cậu ấy phát hiện người bạn thân của mình dường như đã thay đổi. Không rõ là thay đổi ở đâu, nhưng cảm giác cứ kỳ lạ."

Mèo tam thể nghiêng đầu khó hiểu: "Vậy cậu muốn hỏi gì?"

"Tôi..." Khương Hành mấp máy môi, "Tôi cũng không biết mình muốn hỏi gì. Có thể... đại khái là... cậu ấy muốn biết người bạn kia thay đổi có phải là do cậu ấy không?"

"Ồ." Mèo tam thể đáp: "Thì hỏi thẳng nó đi."

Khương Hành nghẹn lời: "Chuyện không đơn giản như vậy..."

"Bạn cậu chẳng lẽ ngại hỏi hả? Không sao, nể tình cậu chơi trốn tìm với tôi, bản mèo có thể giúp hỏi nó. Nếu nó không chịu nói, thì cứ đánh một trận là được."

Khương Hành: "..."

Mèo tam thể lại nói: "Đánh một trận không được thì đánh hai trận."

Khương Hành dường như đã hiểu tại sao nó lại thành mèo hoang.

Cậu cố gắng giải thích: "Đánh nhau không giải quyết được vấn đề. Hơn nữa, người bạn đó của tôi đã biến thành một loài khác. Cậu ấy là mèo, còn bạn của cậu ấy là người."

"Là hai chân à..." Mèo tam thể híp mắt, "Cậu cứ nhào vào lòng hắn, hắn nhất định sẽ nói hết."

Khương Hành: "..."

Cậu xem như hiểu ra, hỏi mèo tam thể cũng chẳng thu được gì hữu ích.

Động vật so với con người thì thẳng thắn hơn nhiều. Yêu hay ghét đều rõ ràng, không giống như con người, lúc nào cũng do dự, cân nhắc trước sau.

Sau khi nằm phơi nắng một lúc, mèo tam thể nhiệt tình rủ Khương Hành ra hồ bắt cá.

Khương Hành suy nghĩ một lát rồi đồng ý. Không phải vì cậu muốn bắt cá, mà vì cậu chưa bao giờ thấy mèo bắt cá như thế nào.

Mèo tam thể nhắc đến cái hồ mà cậu gặp hôm qua khi đi ra khỏi sân trường. Hồ này có nuôi cá chép, thường xuyên được sinh viên cho ăn đến mức béo ú, bơi cũng không nổi.

Mèo tam thể ngồi xổm bên bờ hồ chọn cá, Khương Hành nhân cơ hội nhìn mình phản chiếu trên mặt nước.

Bộ lông bị cạo đi cuối cùng cũng mọc lên một lớp ngắn tủn, nhưng vì mọc quá chậm nên nếu không nhìn kỹ thì chẳng thấy rõ.

Gần hai tuần rồi mà chỉ tiến triển được chừng này, Khương Hành đã có linh cảm về diện mạo của mình trong vài tháng tới.

Xấu quá.

Xấu đến mức cậu chẳng muốn đến gặp Lục Nghi Xuyên.

Chỉ cần nghĩ đến việc bản thân với cái đầu trụi lủi chạy đến trước mặt Lục Nghi Xuyên rồi nói "Chào! Tôi là Khương Hành", sau đó Lục Nghi Xuyên ôm cậu khóc lóc thảm thiết...

Cảnh tượng đó đẹp quá mức, Khương Hành nổi da gà đầy mình.

Thôi kệ đi, đợi đến khi lông cậu mọc dài đã rồi tính sau.

Không hổ danh là mỹ nhân mèo, mèo tam thể mới chơi ở bờ hồ một lúc mà từ trong bụi cỏ đã lục tục lộ ra mấy cái đầu mèo khác, tất cả đều nhìn nó chằm chằm. Nhưng không biết vì lý do gì, bọn chúng chỉ dám nhìn mà không dám lại gần.

Khương Hành liếc qua, rõ ràng chỉ thấy mình và mèo tam thể ở bờ hồ, nhưng không hiểu sao trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bất an.

Vài giây sau, cuối cùng cậu cũng chậm chạp nhận ra một luồng sát khí sau lưng. Khương Hành quay đầu lại, thấy đôi mắt phát sáng trong bụi cỏ.

Cậu không biết rằng với loài mèo, việc nhìn thẳng vào mắt nhau là hành động mang tính khiêu khích. Cậu chỉ cảm thấy đôi mắt đó có chút quen thuộc, không kiềm chế được mà nhìn lâu hơn hai lần.

Chính vì hai cái liếc mắt này, con mèo cam vốn ẩn trong bụi cỏ bỗng lao thẳng về phía cậu.

Động tác này, tư thế này, ngoài con mèo cam từng đuổi cậu hôm nọ thì còn ai vào đây nữa!

"Meo oaaao!!"

Khương Hành hét lên một tiếng, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhưng cậu chỉ là một con mèo con, làm sao có thể chạy nhanh hơn trùm săn mồi trong loài mèo là mèo cam? Chưa được mấy bước, cậu đã bị nó vồ ngã.

Khương Hành bị đ.è xu.ống bãi cỏ gần hồ, bùn đất ướt sũng bám đầy thân, chỉ còn cách mép hồ chưa đầy nửa mét.

"Meooo!!"

Cứu mạng với!!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một cú vồ mạnh mẽ đã hất mèo cam ra xa.

Mèo tam thể ngoạm lấy gáy Khương Hành, quăng cậu ra sau lưng rồi gầm gừ với mèo cam: "Biến đi!"

Mèo cam lồm cồm bò dậy, nhìn mèo tam thể đang bảo vệ Khương Hành, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"Cậu bảo vệ nó? Nó xấu thế mà cậu cũng bảo vệ à?"

Khương Hành: "..."

Không lẽ còn công kích ngoại hình nữa?

Mèo tam thể nhìn chằm chằm mèo cam, ánh mắt không chút thiện cảm: "Nó là bạn tôi."

Mèo cam nhìn Khương Hành đang lăn lộn trên bãi cỏ, cố gắng chà xát để làm sạch bùn đất trên người.

Thực lực yếu, ngoại hình xấu, thậm chí còn không biết tự li.ếm lông.

Mèo cam cảm thấy bị tổn thương sâu sắc:

"Cậu còn sẵn sàng làm bạn với nó, tại sao lại không đồng ý với tôi? Tôi có điểm nào thua con mèo xấu xí đó chứ?"

Mèo tam thể tỏ vẻ ghét bỏ:

"Cậu quá thô lỗ, chẳng có chút tao nhã nào cả."

Mèo cam nghẹn lời.

Khương Hành lặng lẽ dừng động tác, ánh mắt lướt qua hai con mèo.

Mèo cam lên tiếng:

"Tôi là con mèo giỏi nhất ở đây!"

Mèo tam thể: "Giỏi có tác dụng gì? Không hề lịch lãm chút nào."

Mèo cam: "Tôi khỏe nhất! Chỉ cần cậu đồng ý thân với tôi, cậu muốn gì tôi cũng có thể cho!"

Mèo tam thể lạnh lùng đáp: "Không cần."

Mèo cam vẫn không từ bỏ:

"Tôi còn có thể chơi trốn tìm với cậu. Cậu không phải rất thích trốn để những con mèo khác đi tìm sao? Lần nào tôi cũng là con đầu tiên tìm thấy cậu, đúng không?"

Mèo tam thể tặng thẳng một cái tát.

Lúc này Khương Hành cuối cùng cũng hiểu vì sao mèo tam thể không thích mèo cam. Nhưng cậu không định nói ra. Cậu là một con mèo thù dai, mèo cam đã cào cậu hai lần, cậu đều ghi nhớ hết.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

Mèo cam bị cái tát làm cho ngơ ngác, còn chưa kịp phản ứng thì mèo tam thể đã ngậm Khương Hành đi mất.

Khương Hành trên người quá bẩn, mèo tam thể nhìn một lúc thấy khó chịu, cúi đầu định giúp cậu li.ếm lông, nhưng bị cậu từ chối.

Trước đó đại hoàng giúp cậu li.ếm còn tạm được, nhưng đổi thành mèo tam thể – một "cô gái" xinh đẹp trẻ trung thế này,

cậu không thể làm ra hành vi tàn bạo như thế được.

Mèo cái cũng là cái.

Cậu định nhảy xuống hồ tự tắm, nhưng nghĩ đến kỹ năng bơi chó bơi mèo của mình, cậu không dám chắc liệu mình có thể trèo lên bờ lại không.

Thế là đành tiếc nuối bỏ qua, quyết định đợi Lục Nghi Xuyên về rồi nhờ hắn tắm cho.

Dù sao hắn cũng đã nói tối nay sẽ dẫn cậu đi tắm.

Khi Lục Nghi Xuyên trở về, hắn phát hiện con mèo xám ban đầu đã biến thành một con mèo vàng.

Hắn đặt tay lên tay nắm cửa, nhìn con mèo ngoan ngoãn ngồi chờ trên ban công, trong chốc lát có chút nghi ngờ liệu mình có đi nhầm phòng ký túc xá không.

Hắn ngẩng đầu nhìn, số phòng đúng, cách bài trí bên trong cũng không sai, chỉ là con mèo này...

Mới chỉ ra ngoài có một buổi chiều ngắn ngủi, tại sao lúc về lại biến thành thế này?

Nhìn thấy hắn, Khương Hành kêu lên một tiếng, vì có chút chột dạ nên giọng cậu nghe có vẻ mềm nhũn.

Lục Nghi Xuyên mất vài giây mới tiếp nhận hiện thực này.

Hắn đóng cửa lại, bước đến chỗ ban công.

Con mèo nhỏ có lẽ cũng biết mình rất bẩn, chỉ ngoan ngoãn nằm trên ban công, không vào trong nhà. Trên sàn ban công in đầy dấu chân mèo hình hoa mai, kéo dài đến gốc cây ngô đồng bên ngoài ban công.

Lục Nghi Xuyên đại khái đã hiểu chỗ bùn này từ đâu ra.

"Đi đánh nhau à?"

Mèo ngồi xổm trước mặt hắn kêu liên tục, như đang kể lể oan ức, nhưng Lục Nghi Xuyên nghe chẳng hiểu gì.

Hắn nhìn con mèo bẩn thỉu, có cảm giác nhức đầu y như lần đầu gặp cậu.

Hộp giấy lúc trước dùng để đựng cậu đã để lại bệnh viện thú y, Lục Nghi Xuyên chỉ có thể kiếm một hộp giấy khác để đặt cậu vào.

"Xem ra phải mang cậu đi tắm trước rồi."

Hắn vừa ôm con mèo vào nhà thì Triệu Sóc đẩy cửa bước vào:

"Anh Lục, đi ăn cơm chung không?"

Lục Nghi Xuyên giơ chiếc hộp trong tay lên:

"Chắc không đi được rồi."

Triệu Sóc cúi đầu nhìn:

"Hơ! Đây là sinh vật gì thế?"

Khương Hành: "..."

Lục Nghi Xuyên dừng một chút, nói:

"Nó là một con mèo."

"Hả?" Triệu Sóc gãi đầu: "Mèo trông như thế này sao?"

Khương Hành nhe răng với cậu ta.

Cậu còn tưởng cậu ta trông sáng sủa, ai ngờ lại vô duyên như vậy!

Triệu Sóc cảm thấy thú vị, cũng không vội đi ăn nữa, quyết định theo Lục Nghi Xuyên đi tắm cho mèo.

Ngay trước cổng trường có tiệm thú cưng, giờ này không có nhiều khách, Khương Hành vừa vào đã bị bế đặt vào chậu nước.

Nhân viên điều chỉnh nhiệt độ nước, Khương Hành liền tìm một chỗ nằm xuống, vẻ mặt u ám, hiển nhiên là vừa bị lời của Triệu Sóc làm tổn thương sâu sắc.

Triệu Sóc đứng bên cạnh nhìn chằm chằm cậu:

"Anh Lục, từ khi nào anh nuôi mèo thế? Sao con mèo này nhìn kỳ lạ vậy?"

"Kỳ lạ lắm à?" Lục Nghi Xuyên khẽ nhấc mí mắt: "Có lẽ là do nó bị cạo lông rồi."

"Thảo nào... Tôi nói trông sao mà giống chuột con thế này."

Nhân viên bắt đầu tắm cho mèo, hai người họ lùi ra sau một chút.

Triệu Sóc như chợt nhớ ra gì đó, hỏi:

"À đúng rồi, mấy hôm trước anh đi đâu thế? Tìm hoài mà không thấy."

Thấy Lục Nghi Xuyên không nói gì, cậu ta tiếp tục:

"Còn nữa, hôm qua tôi gặp em trai anh trong trường, cậu ấy hỏi tôi anh đang làm gì. Tôi thấy cậu ấy cũng quan tâm anh ghê đấy."

Mắt Khương Hành đang nhắm nghiền bỗng mở bừng ra.

Chương 23: Chương 23

Không ai chú ý đến hành động của một con mèo. Lục Nghi Xuyên nhìn lướt qua bức tường, nghe vậy chỉ hơi động mắt:

"Cậu ta chỉ hỏi thế thôi?"

"Không chỉ..." Triệu Sóc nói: "Cậu ấy còn hỏi tôi có phải anh rất bận không, sao không trả lời tin nhắn của cậu ấy?"

"Tôi thấy em trai anh ngoan ngoãn hiểu chuyện lắm, nhưng có vẻ sức khỏe không tốt, nói một câu cũng phải ho vài tiếng. Đã như vậy rồi mà vẫn quan tâm anh sống thế nào ở trường..."

Lục Nghi Xuyên cắt ngang:

"Không phải em trai."

Triệu Sóc sững sờ: "Hả?"

Lục Nghi Xuyên duỗi chân đứng dậy, đi ra sofa ngoài cửa:

"Không phải em trai tôi, chỉ là em trai của một người bạn. Chúng tôi không thân."

Khương Hành trên người không có nhiều lông, nhìn thì có vẻ bẩn nhưng thực ra rất dễ tắm, chỉ một lúc sau đã biến thành một chú mèo con da hồng hào, trên người phủ một lớp lông tơ trắng nhạt.

Triệu Sóc quan sát một lúc, cuối cùng không nhịn được mà bật cười.

Khương Hành cuộn tròn trong lòng Lục Nghi Xuyên, đặt đầu lên cánh tay anh, lặng lẽ tự kỷ.

Người đàn ông xoa đầu cậu: "Đừng cười, cười nữa là nó giận thật đấy."

Triệu Sóc kinh ngạc: "Dễ cáu vậy á?"

Khương Hành lập tức lao đến, tốc độ nhanh đến mức sấm sét không kịp bưng tai, há miệng cắn anh ta một cái.

Cậu mới không nhỏ nhen!

Cả nhà anh mới nhỏ nhen!

Triệu Sóc giơ cổ tay lên, đưa vết răng cắn nông cho Lục Nghi Xuyên xem: "Nhìn đi, nó thực sự rất nhỏ nhen."

Lục Nghi Xuyên đưa tay chạm vào chiếc răng sữa mới mọc chưa lâu của mèo con, dịu giọng dỗ dành: "Ngoan, đừng cắn linh tinh."

Triệu Sóc: "....."

Rời khỏi cửa hàng thú cưng, hai người một mèo đi đến tiệm cá nướng bên cạnh.

Trời đã tối, bên đường dựng lên một dãy quán nướng, khói bốc lên dưới ánh đèn đường, hương thơm của thịt nướng bay xa theo gió, nhuộm bầu không khí đêm xuân hơi lạnh thành một mảng mùi khói đặc trưng.

Triệu Sóc vào tủ lạnh lấy hai chai bia, đưa cho Lục Nghi Xuyên một chai, vừa mới bật nắp thì một gương mặt quen thuộc bước vào cửa.

Cao Chí Lan cũng nhìn thấy bọn họ, cô vẫy tay với Triệu Sóc: "Trùng hợp ghê, các cậu cũng đến ăn à?"

Sau lưng cô có sáu, bảy người đi cùng. Vài cô gái khi nhìn thấy Lục Nghi Xuyên ngồi đối diện Triệu Sóc thì ánh mắt đều sáng lên, nhưng còn chưa kịp nói gì, nhóm con trai đứng cạnh họ đã nhanh chóng bước lên trước.

"Anh Nghi Xuyên..."

Cao Chí Lan ngẩn người, quay đầu nhìn về phía Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông cầm chai bia, hờ hững ngước mắt lên.

Cô lại nhìn về phía cậu trai vừa lên tiếng: "Hai người quen nhau à?"

Khương Tinh Bạch khẽ cười: "Hai nhà bọn em xem như có giao tình, nên cũng quen biết nhau."

Lục Nghi Xuyên đưa tay ấn cái đầu mèo đang thò ra về chỗ cũ, nhét một hạt đậu phộng vào miệng nó, không nói gì.

Cao Chí Lan bật cười: "Vậy thì hay quá, cùng ăn đi, mấy cậu gọi món chưa?"

Triệu Sóc đáp: "Vừa mới gọi."

Cao Chí Lan: "Không sao, chúng ta gọi thêm một con cá nữa, ghép bàn là được."

Triệu Sóc do dự liếc nhìn về phía Lục Nghi Xuyên.

Còn chưa đợi Lục Nghi Xuyên lên tiếng, Khương Tinh Bạch đã ngồi xuống bên cạnh anh.

Triệu Sóc thấy thế đành gọi chủ quán tới ghép bàn.

Bận rộn một lúc, cuối cùng cả nhóm cũng ngồi xuống. Triệu Sóc hỏi Cao Chí Lan: "Mấy cậu đi liên hoan à?"

"Cũng gần vậy..." Cao Chí Lan rót cho mình một ly trà, "Câu lạc bộ đang tuyển thành viên mới, nên dẫn mấy đứa đến ăn một bữa, không ngờ lại gặp Khương Tinh Bạch cũng quen Lục học trưởng."

Khương Hành đột nhiên nhận ra điều gì đó, cậu quay đầu nhìn chằm chằm vào cậu trai đang ngồi cạnh Lục Nghi Xuyên.

Vừa dứt lời, mọi ánh mắt trong nhóm lập tức dồn về phía Khương Tinh Bạch. Cậu ta hơi mím môi, cười có chút ngại ngùng.

"Em cũng không ngờ lại gặp anh Nghi Xuyên ở đây. Sức khỏe em không tốt, thường xuyên xin nghỉ học, hơn nữa anh Nghi Xuyên lại bận rộn chuyện học hành, nên ít khi gặp nhau, mọi người không biết cũng phải."

Khương Tinh Bạch...

Khương Hành lặp lại cái tên này trong lòng.

Thì ra cậu ta đã đổi sang họ Khương rồi.

Không trách cậu không nhận ra, bởi lẽ cậu thực sự chỉ gặp Khương Tinh Bạch hai lần trong đời. Một lần là trong ảnh chụp, một lần là ở nhà họ Khương.

Lần trong ảnh chụp, cậu bị ép buộc biết được một sự thật—cậu không phải con ruột của nhà họ Khương. Tin tức khổng lồ này khiến cậu choáng váng, chỉ kịp nhìn lướt qua bức ảnh.

Một thiếu niên gầy yếu, mặc bộ quần áo cũ sờn và chiếc quần bò bạc màu. Vì mắc bệnh tim bẩm sinh, cậu ta có nước da tái nhợt, thoạt nhìn là biết sống không mấy dễ dàng.

Lần thứ hai là tại nhà họ Khương.

Triệu Hoài Lan và Khương Trí Minh ôm cậu ta khóc nức nở, thiếu niên bị họ ôm chặt vào lòng, trên người vẫn là chiếc áo phông và quần bò bạc màu, làn da tái nhợt, ánh mắt dè dặt, trông hoàn toàn không phù hợp với căn biệt thự xa hoa.

Còn Khương Hành, cậu mặc quần áo đặt may đắt đỏ từ đầu đến chân, da dẻ hồng hào, ánh mắt trong trẻo sáng ngời, đứng đó như một sự đối lập rõ rệt với cậu thiếu niên nhút nhát kia.

Những ánh mắt rơi xuống người cậu như những mũi kim, lúc ấy, Khương Hành cảm thấy mình như một tên trộm bẩn thỉu đã cướp đi hạnh phúc của người khác.

Ăn đồ của người khác, mặc đồ của người khác, giờ chủ nhân thực sự đã quay về, tất cả những gì cậu từng làm sai đều không còn chỗ để che giấu.

Thế là cậu không có tiền đồ mà chạy trốn.

Sau khi sống lại, vào một vài khoảnh khắc nào đó, Khương Hành thậm chí còn thấy may mắn. May mắn vì mình đã chết, may mắn vì không phải đối mặt với thiếu niên mà mình đã "cướp" mất cuộc đời, nếu không, cậu thực sự không biết phải bù đắp thế nào cho tình cảm và cuộc sống suốt mười tám năm bị đánh cắp ấy.

Dù rõ ràng tất cả những điều này không phải do cậu gây ra, nhưng cảm giác tội lỗi vẫn luôn đè nặng lên cậu đến mức khó thở.

Không ngờ bốn năm trôi qua, cậu ta lại thay đổi thành thế này.

Trông vẫn còn bệnh tật, nhưng từng cử chỉ đều mang vẻ tao nhã, quý phái, chẳng khác gì những cậu ấm được nuông chiều từ nhỏ.

Khương Tinh Bạch giơ tay lên, vô tình để lộ chiếc đồng hồ trên cổ tay, rồi than thở với Lục Nghi Xuyên: "Anh Nghi Xuyên, hôm sinh nhật em sao anh lại đột ngột rời đi thế? Anh tặng em chiếc đồng hồ đắt tiền thế này, em còn chưa kịp cảm ơn anh nữa."

Cao Chí Lan ghé đầu nhìn qua, xuýt xoa: "Chậc! Tùy tiện tặng quà cũng đắt thế này, Lục học trưởng đúng là hào phóng thật."

Sinh nhật...

Khương Hành giật mình.

Thì ra hôm đó Lục Nghi Xuyên không đến bệnh viện là vì đi dự sinh nhật cậu ta sao?

Từ đầu đến cuối, Lục Nghi Xuyên vẫn im lặng. Anh kéo nắp lon bia, ngửa đầu uống một ngụm, rồi lại cầm một hạt đậu phộng đưa đến trước miệng Khương Hành, giọng mang theo hơi men: "Không ăn nữa à?"

Trong khoảnh khắc đó, mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn lên người Khương Hành.

Khương Tinh Bạch nhìn thấy ánh mắt của Lục Nghi Xuyên đều đặt trên con mèo xấu xí kia, nụ cười trên mặt thoáng trở nên gượng gạo: "Anh Nghi Xuyên, anh nuôi mèo rồi sao?"

"Ừm." Lục Nghi Xuyên khẽ đáp, đưa tay gãi cằm mèo con, khuôn mặt lẫn trong màn khói mờ ảo, mang theo vẻ lạnh nhạt mà thường ngày hiếm khi thấy, "Mới nhận nuôi hai hôm trước."

Khương Tinh Bạch mân mê dây đồng hồ, không nhịn được nói: "Trùng hợp ghê, em cũng mới nuôi một con mèo hai hôm trước, là một con mèo Ragdoll, rất xinh đẹp."

Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng nghiêng mặt nhìn cậu một cái: "Cậu nuôi mèo rồi à?"

Thấy anh cuối cùng cũng chịu nhìn mình, Khương Tinh Bạch cười tươi: "Đúng vậy, mới đưa về nhà hôm qua, vẫn còn hơi nhút nhát. Vài hôm nữa quen rồi thì có thể mang qua cho mèo nhà anh chơi cùng."

Lục Nghi Xuyên dường như bật cười khẽ, nhưng tiếng cười bị nhấn chìm trong tiếng ồn ào từ bàn bên cạnh. Khi âm thanh dần lắng xuống, anh mới lên tiếng: "Mẹ cậu không bị dị ứng lông mèo sao?"

Khương Tinh Bạch ngậm ống hút uống một ngụm nước, không để ý đến ánh mắt của Lục Nghi Xuyên đang dần lạnh đi: "Đúng vậy, nhưng bà thấy em thích nên cũng để em nuôi. Chỉ cần thường xuyên thay ga giường, chăn gối, không để mèo chạy vào chỗ bà hay ở là được."

Lục Nghi Xuyên xoay lon nước trong tay, im lặng không nói gì.

Khương Hành cũng im lặng.

Vài giây sau, cậu đứng dậy, nhặt hạt lạc trên bàn của Lục Nghi Xuyên bỏ vào miệng.

Lạc rang đúng là ngon thật.

Cậu thầm nghĩ.

Lúc ăn xong thì trời đã gần mười giờ tối.

Cao Chí Lan đứng ở cửa chào tạm biệt Lục Nghi Xuyên và Triệu Sóc: "Bọn tôi còn đi hát karaoke nữa, không về cùng mấy người đâu."

Cô nhìn sang Khương Tinh Bạch: "Tinh Bạch, cậu đi cùng bọn tôi không hay là...?"

Khương Tinh Bạch cười ngại ngùng: "Tôi không đi đâu, sức khỏe tôi không tốt, mẹ tôi bắt tôi phải về nhà trước mười một giờ."

"Vậy cậu tự về à?"

Khương Tinh Bạch nhìn sang Lục Nghi Xuyên: "Anh Nghi Xuyên sẽ đưa tôi về."

Lục Nghi Xuyên không nói gì, Cao Chí Lan coi như anh đã đồng ý.

Nhìn theo bóng họ rời đi, Triệu Sóc gãi đầu: "Thế tôi về trước nhé... À đúng rồi, anh Nghi Xuyên, hay là để tôi mang mèo của anh về giúp?"

Còn chưa đợi Lục Nghi Xuyên phản ứng, con mèo trong lòng anh đã nhẹ nhàng nhảy vào lòng Triệu Sóc.

Lục Nghi Xuyên sững người một thoáng.

Triệu Sóc xoa đầu mèo, cười hì hì: "Nhóc con cũng biết điều đấy, đi nào, về nhà anh cho ăn xúc xích."

Nhìn theo bóng lưng Triệu Sóc rời đi, Lục Nghi Xuyên khẽ cử động ngón tay, cảm giác như có thứ gì đó xé toạc một lỗ hổng trong tim.

Không đau.

Nhưng lạnh.

Lạnh đến không cách nào kiềm chế được.

"Anh Nghi Xuyên..."

Khương Tinh Bạch gọi anh một tiếng, kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ.

Cậu nở nụ cười, trông có vẻ rất vui: "Giờ này muộn rồi, không gọi tài xế nữa đâu, em ra ven đường gọi xe là được."

"Không cần..." Lục Nghi Xuyên nói: "Tôi đã gọi người rồi."

Còn chưa để Khương Tinh Bạch kịp phản ứng, một chiếc xe đã đỗ lại bên cạnh họ, cửa sổ xe hạ xuống, Khương Chước ló đầu ra: "Khương Tinh Tinh, về nhà với anh."

Khương Tinh Bạch nhìn thấy hắn thì hơi sững lại, biểu cảm thoáng chút trống rỗng: "Anh? Sao lại là anh?"

Khương Chước hừ một tiếng: "Sao? Thấy anh mà không vui à?"

"Anh đến làm gì vậy?" Khương Tinh Bạch trách móc, "Rõ ràng anh Nghi Xuyên sẽ đưa em về mà!"

"Em đoán xem tại sao anh đến? Còn không phải vì anh Nghi Xuyên của em nhắn tin cho anh sao? Trời khuya rồi, người ta còn có việc của người ta, đưa em về rồi lại phải tìm người đưa anh ấy về, phiền phức chết đi được. Mau lên xe, về nhà."

"Em không!"

Buổi tối Khương Tinh Bạch có uống chút rượu, lúc này hơi say, trở nên bướng bỉnh.

"Em không muốn về với anh!"

Chương 24: Chương 24

Khương Chước lập tức cảm thấy đau đầu, "Em không cái gì? Anh đến đón em chẳng lẽ không tốt hơn sao?"

Khương Tinh Bạch nhìn chằm chằm vào Lục Nghi Xuyên, "Anh rõ ràng đã hứa sẽ đưa em về."

Người đàn ông khẽ nhấc mí mắt nhìn cậu một cái, "Anh không hứa, đó là do em tự nói."

Hắn quay sang Khương Chước: "Người đưa đến rồi, tôi đi trước đây."

Thấy hắn định đi, Khương Tinh Bạch hoảng hốt, vội vàng đưa tay giữ lấy hắn, "Nghi Xuyên..."

Cậu còn chưa kịp nói hết câu, Lục Nghi Xuyên đột nhiên hất mạnh tay cậu ra.

Khương Tinh Bạch sững sờ trước hành động bất ngờ này. Cậu đứng yên trong giây lát, đến khi hoàn hồn lại mới phát hiện ra mình đã chạm vào chiếc đồng hồ trên tay hắn. Dây đeo lạnh buốt khiến cậu cay xè mắt, viền mắt đỏ hoe ngay lập tức.

"Anh hất em ra... chỉ vì em chạm vào chiếc đồng hồ của anh sao?"

Khương Chước thấy tình hình không ổn, vội vàng xuống xe.

Lục Nghi Xuyên ấn nhẹ lên mặt đồng hồ, sắc mặt có phần âm trầm. Hắn liếc Khương Chước vừa xuống xe một cái, lạnh giọng nói: "Khương Chước, quản cho tốt em trai của anh. Nếu còn có lần sau, tôi không chắc mình có kiên nhẫn được nữa đâu."

"Khương Tinh Bạch..." Khương Chước đau đầu không chịu nổi, "Em đang phát điên cái gì vậy? Mau đi theo anh."

"Em phát điên?" Khương Tinh Bạch nhìn chằm chằm vào Lục Nghi Xuyên, bao nhiêu uất ức tích tụ bấy lâu nay rốt cuộc cũng bùng nổ, "Anh không thấy sao? Chỉ vì em chạm vào chiếc đồng hồ này, anh ta đã đối xử với em như vậy. Không phải vì chiếc đồng hồ đó là quà của người đó sao!"

Sắc mặt Khương Chước cuối cùng cũng thay đổi, anh lập tức túm lấy Khương Tinh Bạch, đẩy cậu vào trong xe.

Chỉ khi khóa chặt cửa xe lại, anh mới dám quay đầu nhìn về phía Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông ấy cứ thế đứng dưới tán cây, toàn thân chìm trong bóng tối, đến cả đường nét khuôn mặt cũng bị bóng đêm nhấn chìm, chẳng còn chút ánh sáng nào len qua được.

Khương Chước há miệng, "Nó uống rượu rồi, nói nhảm thôi, anh đừng để tâm..."

Nói đến đây, anh lại im bặt. Không phải không biết nói gì, mà là anh nhận ra dù có nói gì cũng chẳng có tác dụng nữa.

Bỗng nhiên, Khương Chước không dám nhìn vào Lục Nghi Xuyên đang đứng trong bóng tối nữa. Anh vội vã chào tạm biệt hắn, rồi lái xe đưa Khương Tinh Bạch đi.

Trong xe, Khương Tinh Bạch vẫn còn khóc.

Tiếng khóc của cậu khiến Khương Chước bực bội, anh quát: "Đừng khóc nữa!"

Khương Tinh Bạch lập tức nín, giọng khàn khàn hỏi: "Anh cũng muốn mắng em sao?"

Xe dừng lại chờ đèn xanh, Khương Chước bất lực đưa tay xoa mặt, "Anh không mắng em. Nhưng lần này em thực sự quá đáng rồi. Em muốn chơi với ai là chuyện của em, nhưng anh chân thành khuyên em một câu, tránh xa Lục Nghi Xuyên ra một chút. Hắn không tốt như em nghĩ đâu."

Khương Tinh Bạch sụt sịt mũi, "Em còn chưa đủ tốt sao? Nhiều năm như vậy, em đã bao giờ phải cúi đầu trước ai chưa? Nhưng tại sao anh ấy vẫn đối xử với em như thế?"

Khương Chước: "..."

Vậy là những lời anh vừa nói, thằng nhóc này chẳng nghe lọt tai chữ nào.

"... Không phải lỗi của em, là lỗi của Lục Nghi Xuyên." Khương Chước trầm giọng, "Hắn có bệnh. Em hiểu không? Trái tim của hắn, có sưởi ấm cũng chẳng nóng lên được đâu."

"Vậy tại sao Khương Hành lại có thể chứ?"

Khương Chước sững người khi nghe thấy cái tên ấy.

Suốt bốn năm qua, cái tên đó gần như trở thành điều cấm kỵ giữa bọn họ. Mỗi lần nhắc đến, ai cũng chỉ lướt qua mơ hồ, vậy mà giờ đây, Khương Tinh Bạch lại thốt ra nó một cách đột ngột như vậy.

Một khoảnh khắc thoáng qua, Khương Chước cảm thấy tim mình như bị châm một nhát đau nhói.

Khương Tinh Bạch vẫn tiếp tục, "Anh nói đi! Rốt cuộc em có gì không bằng anh ta? Em ngoan hơn anh ta, thông minh hơn anh ta, tại sao anh ấy lại không thích em?"

"Đủ rồi!" Khương Chước lạnh lùng cắt ngang. "Em không nên so sánh mình với cậu ấy."

"Tại sao em lại không thể so sánh?" Khương Tinh Bạch nghiến răng. "Những thứ này vốn dĩ phải là của em! Nếu không có anh ta, anh nhìn xem trước đây em đã phải sống thế nào?"

"Em khó khăn lắm mới trở về Khương gia, vậy mà thì sao? Họ nói gì về em? Nói rằng em không đẹp bằng anh ta, không được yêu thích bằng anh ta. Nhưng rõ ràng, em mới là người đáng thương ở đây!"

"Người lớn lên bên cạnh Lục Nghi Xuyên đáng lẽ phải là em! Sự cưng chiều của anh ấy lẽ ra phải thuộc về em! Chỉ vì anh ta... vì anh ta..."

"Khương Tinh Bạch!"

Khương Chước đột ngột đạp phanh, giọng nói trầm thấp mang theo sự trách mắng. "Anh thấy em thật sự say quá rồi, nói năng không còn kiểm soát!"

"Em không say! Em hoàn toàn tỉnh táo!"

Khương Chước cắt ngang lời cậu, "Em nghĩ rằng nếu không có Khương Hành, người đứng bên cạnh anh ấy sẽ là em sao?"

"Anh nói cho em biết, dù không có anh ta, người đó cũng không phải là em."

"Người có thể đứng bên cạnh Lục Nghi Xuyên, chỉ có Khương Hành, không phải cậu con trai nhỏ của Khương gia. Em có hiểu

không? Anh ấy chọn Khương Hành – con người của cậu ấy, chứ không phải thân phận của cậu ấy."

Khương Chước nhẫn tâm nói tiếp: "Em có biết tại sao anh ấy cứ không ngừng tặng quà cho em không?"

"Không phải vì quan hệ tốt giữa hai nhà, mà là vì Khương Hành..."

"Từ lúc biết về thân phận của em, cậu ấy luôn cảm thấy mình mắc nợ em, thậm chí muốn dâng hết mọi thứ mình có cho em. Số tiền cậu ấy dành dụm trong mấy năm qua, không lấy một đồng nào. Trước khi em được đón về Khương gia, cậu ấy đã đưa tất cả cho anh, nói rằng đó vốn là của em..."

Nói đến đây, giọng Khương Chước có chút nghẹn lại. "Lục Nghi Xuyên đối tốt với em, là vì anh ấy đang thay Khương Hành bù đắp những day dứt trong lòng cậu ấy."

Khương Hành là một người lương thiện, nên cậu ấy không muốn sau khi chết vẫn phải mang theo cảm giác tội lỗi với Khương Tinh Bạch.

Lục Nghi Xuyên trước mặt Khương Hành luôn che giấu rất tốt, nhưng suốt những năm qua, Khương Chước lại là người nhìn thấu tất cả.

Anh ấy thay Khương Hành gánh vác mọi thứ, dường như chẳng hề oán trách, nhưng thực chất lại từng chút một cắt đứt mọi mối liên kết của Khương Hành với thế giới bên ngoài.

Bố mẹ Khương cũng vậy, anh cũng vậy, bất cứ ai cũng vậy...

Dưới sự "quan tâm" của Lục Nghi Xuyên, Khương Hành càng lúc càng rời xa bọn họ, như một con thuyền trôi dạt không nơi neo đậu, mà bến cảng duy nhất chính là anh ấy.

Dù đã chết rồi, anh ấy cũng sẽ không để Khương Hành có bất kỳ mối dây liên kết nào với người khác.

Khương Chước từng thấy ánh mắt Lục Nghi Xuyên nhìn Khương Tinh Bạch, lạnh lẽo đến mức khiến anh cũng phải rùng mình.

"Em muốn ở bên ai anh cũng mặc kệ, nhưng Lục Nghi Xuyên thì không."

Mọi người đều biết sự ra đi của Khương Hành đã giáng một đòn nặng nề lên Lục Nghi Xuyên. Nhưng theo thời gian, không có nỗi đau nào là không thể nguôi ngoai, vết thương sâu đến đâu rồi cũng sẽ lành.

Thế nhưng, đã bốn năm trôi qua, Khương Chước cảm thấy không những anh ta chưa bình tĩnh lại, mà còn ngày càng trở nên điên cuồng hơn.

Sự điên cuồng đó ẩn giấu sau vẻ ngoài trầm lặng và ôn hòa, không ai nhìn ra sơ hở, chỉ có Khương Chước – người đã làm bạn với anh ấy hơn mười năm – mới thoáng thấy được chút gì đó bất thường.

"Đừng trêu chọc anh ấy."

Khương Chước nói.

"Vì ngay cả anh cũng không biết, anh ấy sẽ làm ra chuyện gì nữa."

Lục Nghi Xuyên không về ký túc xá mà bắt taxi đến biệt thự.

Trong biệt thự tối đen yên ắng, trống trải không chút hơi người. Đứng ở cửa nhìn vào trong, bóng tối dường như có thể nuốt chửng mọi thứ.

Anh bật đèn, đổi giày, rồi đi lên lầu.

Bước chân dừng trước căn phòng cuối cùng trên tầng hai, anh đẩy cửa bước vào. Đây dường như là phòng ngủ của anh, nhưng điều kỳ lạ là không có lấy một ô cửa sổ.

Ánh đèn trắng lạnh lẽo bao trùm căn phòng.

Dưới ánh sáng đó, khuôn mặt của Lục Nghi Xuyên còn tái nhợt hơn cả đèn.

Chỉ có đôi môi anh là đỏ, đỏ đến chói mắt, như thể đã thấm máu.

Từng món quần áo trên người anh lần lượt được cởi ra, thay vào đó là một bộ đồ đen tuyền. Màu đen càng khiến làn da anh trở nên trắng bệch, cổ tay lộ ra trông như da của một người chết nằm trong quan tài.

Trên cổ tay trái, chiếc đồng hồ vàng là điểm sáng duy nhất trên người anh.

Lục Nghi Xuyên bước đến bên kệ sách, đưa tay giữ lấy cánh cửa, kéo nhẹ ra.

Cánh cửa mở, để lộ một lối đi bí mật ẩn phía sau.

Anh rửa tay, sát trùng, rồi bước vào trong.

Bên trong cánh cửa là một căn phòng rộng bằng cả phòng ngủ của anh. Dù cửa còn chưa mở, qua khe hở đã thấp thoáng ánh sáng đỏ hắt ra.

Lục Nghi Xuyên đặt tay lên tay nắm cửa, thành thục nhập mật mã.

"Bíp."

Cánh cửa mở ra.

Mới chỉ hé ra một kẽ nhỏ, ánh sáng đỏ lập tức tràn ra như lũ dữ, phủ kín căn phòng.

Đó là một nơi khiến người ta rợn tóc gáy.

Trên tường dán chi chít những lá bùa màu vàng, những sợi chỉ đỏ vắt ngang không theo quy luật nào, giữa các giao điểm treo đầy chuông gió, dưới mỗi chiếc chuông là một tấm bùa nhỏ. Ngay khi cánh cửa mở ra, chuông gió đồng loạt ngân vang, âm thanh vang vọng khắp căn phòng.

Trần nhà phủ một lớp vải đỏ, sắc đỏ sậm đến mức như nhuốm đen, phảng phất mùi tanh nồng. Dưới sàn vương vãi đầy tiền giấy và hình nhân giấy. Những hình nhân bị chôn vùi bên dưới, khiến không khí trong phòng càng thêm ngột ngạt, tựa hồ ai đó đang bị đè đến không thở nổi.

Ở chính giữa bức tường, một bệ thờ được dựng lên. Nhưng bên trong không phải tượng Phật, cũng chẳng phải thần linh, mà là một tấm ảnh màu. Hai bên bệ thờ, hai cây nến cháy âm ỉ, ánh lửa lập lòe.

Lục Nghi Xuyên khoanh chân ngồi xuống đất, đốt một nén hương rồi cúi người châm lửa vào một tờ tiền giấy.

Mùi tro hương lan tỏa khắp căn phòng bức bối.

"Nhung Nhung..."

Anh khẽ gọi, giọng nói dịu dàng như sợ làm kinh động điều gì đó.

"Đã lâu không gặp rồi. Dạo này anh bận quá."

"Khai giảng xong, anh tìm được một công việc bán thời gian ở quán cà phê. Em nói nhiều sinh viên đại học đều tự làm thêm kiếm tiền, thế nên anh cũng thử."

"Nhưng anh lười quá, cứ liên tục xin nghỉ. Cuối cùng, ông chủ đuổi việc anh luôn rồi."

Nói đến đây, nụ cười trên mặt Lục Nghi Xuyên càng rạng rỡ hơn. Ánh nến phản chiếu trên tấm vải đỏ, in bóng lên gương mặt anh, khiến nụ cười đó thêm phần quỷ dị.

"Nhưng luận văn anh nói với em lần trước đã được đăng trên tạp chí C rồi. Lần này đi vội quá, không kịp mang theo, lần sau nhất định sẽ đốt cho em xem."

Anh ngước mắt, nhìn tấm ảnh đặt trên bệ thờ.

Trong ảnh là một thiếu niên với nụ cười rạng rỡ, phía sau là bầu trời xanh thẳm, dưới chân là bãi cỏ xanh mướt. Chiếc áo khoác cam cậu mặc trở thành điểm sáng nhất trong căn phòng tối tăm này.

Lục Nghi Xuyên chớp mắt.

"Em vẫn còn giận anh sao? Đến cả trong mơ cũng không chịu gặp anh..."

Không có gió, nhưng tro của tiền giấy cháy xong lại bay lên, lả tả phủ đầy mặt anh.

"Nhung Nhung vẫn còn giận anh đúng không? Giận anh vì đã không xuống dưới cùng em."

"Nhưng người ta nói, nếu không có ai nhớ đến, thì ma sẽ trở thành cô hồn dã quỷ."

"Vậy nếu anh cũng đi, Nhung Nhung sẽ thành cô hồn dã quỷ thì sao?"

"Anh không nỡ đâu."

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, ho nhẹ hai tiếng.

Anh đổi tư thế, duỗi chân ra, kéo lại hình nhân giấy đặt bên cạnh. Hình nhân này không có ngũ quan, chỉ là một tờ giấy trắng trống rỗng.

Anh mở hộp màu đã chuẩn bị sẵn, dùng đầu bút nhúng nhẹ vào mực.

"Anh từng gặp một vị đại sư. Ông ấy nói, nếu vẽ lại gương mặt người mình muốn gặp lên hình nhân giấy, thì có thể giữ linh hồn họ bên trong."

"Nhưng anh vẽ Nhung Nhung mãi mà không giống. Phải học rất lâu mới dám mang đến trước mặt em."

Bút chạm vào giấy.

Đầu tiên là chiếc mũi, chậm rãi và tỉ mỉ phác họa. Tiếp đó là miệng, rồi cuối cùng, đôi mắt.

Hình nhân giấy vốn không thể điểm nhãn.

Nhưng Lục Nghi Xuyên vẫn cầm bút chu sa, không chút do dự mà vẽ lên.

"Không quá giống... Nhung Nhung sẽ không trách anh chứ?"

Không có ai đáp lại.

Hình nhân giấy trong lòng anh cười ngây ngô, trông vừa quái dị, vừa đáng sợ.

Ở góc phòng, một chiếc giường đơn được kê sát tường. Lục Nghi Xuyên bế hình nhân giấy lên, nhẹ nhàng đặt nó lên giường, kéo chăn đắp cho nó.

Anh vừa định nằm xuống, nhưng rồi chợt khựng lại.

"Hôm nay anh đã chạm vào người khác rồi. Lẽ ra phải tắm rửa sạch sẽ."

Nói rồi, anh mở cửa, trở về phòng bên ngoài.

Dưới ánh sáng đèn, chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay anh khẽ lóe lên. Nhưng kim đồng hồ bên trong đã dừng lại từ lâu.

Thời gian trên cổ tay anh đã mãi mãi ngừng trôi.

Anh giơ tay, tháo đồng hồ ra.

Dưới lớp dây đeo là một vết sẹo dữ tợn kéo dài trên cổ tay anh. Một đường cắt sâu gần bằng bề rộng ngón tay, ngoằn ngoèo như một con rết bám chặt lấy da thịt.

Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể tưởng tượng ra ngày đó, vết cắt ấy đã sâu đến mức nào.

Lục Nghi Xuyên lướt ngón tay qua vết sẹo, rồi đưa tay cởi cúc áo.

Cởi đến chiếc cúc thứ hai, một sợi dây màu đen trên cổ anh cũng theo đó lộ ra.

Bên trong có một vật thể dài và tròn, mơ hồ nhìn không rõ.

Cúc áo càng được cởi nhiều, vật thể kia càng lộ ra dưới ánh sáng trắng lạnh lẽo của phòng tắm.

Nó là một vật hình trụ, được anh đeo bên người bao lâu nay, sưởi ấm mỗi ngày, giữ bên ngực mỗi đêm.

Bị bàn tay anh mài dũa, nó đã trở nên bóng loáng như ngọc, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Nhìn từ xa...

Nó trông giống như một đốt xương ngón tay.

Chương 25: Chương 25

Dù chỉ là đi tắm, Lục Nghi Xuyên cũng không tháo thứ trên cổ xuống.

Mảnh xương nhỏ trơn nhẵn, luôn được anh mang theo vào phòng tắm.

Nước nóng tỏa hơi, đổ xuống từ đỉnh đầu anh. Những giọt nước lăn dài trên khuôn mặt, rơi xuống ngực rồi vỡ tan thành bọt li ti, bám vào đôi tay thon dài, trắng mịn. Anh nhẹ nhàng đưa tay lau sạch.

Hơi ấm của cơ thể hòa quyện cùng làn hơi nước ẩm ướt trong không gian chật hẹp.

Mảnh xương lạnh lẽo được anh mang theo, dường như cũng phảng phất hơi ấm của con người.

...

Lục Nghi Xuyên chỉ khi đã tắm rửa sạch sẽ mới quay lại căn phòng tối phía sau.

Chiếc giường đơn bên trong vừa nhỏ vừa chật, bộ chăn ga gối đệm in hình gấu nhỏ đã bạc màu vì giặt quá nhiều. Khi anh nằm xuống, ngay cả chân cũng không thể duỗi thẳng.

Vậy mà, anh lại cảm thấy yên lòng đến kỳ lạ.

Không khí trong phòng phảng phất mùi hương lạ, bị hương tàn ngấm vào từng ngóc ngách, tựa như một sự xâm lấn vô hình, khiến con người ta chìm dần vào cơn buồn ngủ.

Anh kéo chăn đắp lên người, khẽ ngước mắt nhìn về phía bức ảnh được đặt trang trọng trên bàn thờ.

Bàn tay nhẹ nhàng kéo ra mảnh xương cất giấu trong lồng ng.ực, cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn khẽ.

"Ngủ ngon, Nhung Nhung."

Lần đầu tiên Lục Nghi Xuyên gặp Khương Hành là khi anh mới bốn tuổi.

Anh bốn tuổi, Khương Hành hai tuổi.

Lúc đó, sau khi tan học ở nhà trẻ, Lục Nghi Xuyên bị mẹ ép phải ngồi trong phòng khách luyện đàn piano.

Những phím đàn, cũng như tuổi thơ của anh, chỉ có hai màu đen trắng.

Khương Hành đến nhà anh vào chính lúc ấy.

Khi đó, nhà họ Lục vẫn chưa vươn lên hàng danh môn, chỉ miễn cưỡng được xem là một gia tộc khá giả. Còn nhà họ Khương vẫn chưa sa sút, địa vị khi ấy cao hơn nhà họ Lục rất nhiều.

Do tình cờ trở thành hàng xóm, nhà họ Khương sang thăm hỏi, mẹ anh vui mừng khôn xiết. Thấy trong nhà có một đứa trẻ hai tuổi, bà bèn bảo Lục Nghi Xuyên, khi ấy chỉ lớn hơn hai tuổi, xuống tiếp khách.

Đó là lần đầu tiên anh gặp Khương Hành.

Cậu bé hai tuổi vừa mới tập đi, mặc bộ đồ liền thân in hình vịt con, mái tóc mềm mượt bông xù, đôi mắt to tròn, cái miệng nhỏ

nhắn, trông như một con búp bê đáng yêu.

Lần đầu tiên nhìn thấy một đứa trẻ xinh đẹp đến vậy, Lục Nghi Xuyên nhất thời ngẩn người.

Nhưng cậu bé Khương Hành lại là một đứa trẻ hoạt bát, thấy Lục Nghi Xuyên liền ôm theo con vịt bông trong tay, chập chững chạy tới.

Cậu giơ con vịt lông xù lên, bập bẹ nói chưa rõ ràng:

"Râu... Nhung nhung... Nhung..."

Lục Nghi Xuyên cúi đầu suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Em nói em tên là Nhung Nhung à?"

Trong phòng khách lập tức vang lên tiếng cười của người lớn.

Cậu bé Khương Hành sốt ruột giậm chân: "Long long... Nhung nhung... Nì nì..."

Lục Nghi Xuyên đầy hoang mang, quay sang mẹ cầu cứu.

Nhưng ngay giây sau, Khương Hành đã nhét con vịt bông trong tay vào lòng anh, giọng vẫn còn ngọng nghịu:

"Nhung nhung... Của anh..."

Lục Nghi Xuyên cố gắng hiểu ý: "Em nói là? Em tên Nhung Nhung, và Nhung Nhung là của anh?"

Cậu nhóc lập tức trưng ra bộ mặt vô cảm.

Mẹ Khương Hành bật cười: "Đúng rồi, Nhung Nhung là của con đấy, nhớ phải đối xử tốt với em ấy nhé."

Mãi đến sau này, Lục Nghi Xuyên mới hiểu ra, hóa ra biệt danh của Khương Hành hoàn toàn không phải Nhung Nhung.

Khi ấy, cậu bé chỉ đang nói về con vịt bông lông xù của mình. Cậu chỉ đơn giản muốn tặng nó cho anh.

Nhưng khi đó, chẳng có người lớn nào ở đó giải thích cho cậu bé. Cậu cứ thế gọi như vậy, gọi suốt bao năm trời.

Còn câu nói đùa của mẹ Khương Hành, anh lại tin là thật.

Dù sao thì lúc đó, anh đã nhận quà gặp mặt của Khương Hành, nên chăm sóc cậu ấy cũng là điều đương nhiên.

Thời điểm ấy, nhà họ Lục sa sút, cha mẹ Khương lại thường xuyên vắng nhà. Cả hai bên đều hài lòng với sự sắp xếp này.

Về sau, khi Lục Nghi Xuyên đi học rồi học đàn piano, Khương Hành liền ngồi trên ghế trẻ con nhìn anh chơi. Dù chỉ là một nốt nhạc đơn giản, cậu bé Nhung Nhung chưa hiểu sự đời vẫn tròn xoe mắt kinh ngạc, như thể vừa chứng kiến điều gì đó kỳ diệu lắm.

Chờ đến khi Lục Nghi Xuyên chơi xong, cậu bé lập tức phối hợp, há miệng "Oa—" một tiếng thật to, rồi giơ đôi tay múp míp vỗ vỗ mấy cái. Viên kẹo ngậm trong miệng cũng rớt xuống mà cậu không hề hay biết.

Lục Nghi Xuyên nhặt viên kẹo trên áo cậu bé lên, lau sạch rồi nhét lại vào miệng cậu, tiện tay lấy khăn giấy lau luôn vệt nước miếng ở khóe môi.

Rõ ràng anh cũng chỉ mới bốn tuổi, nhưng trên người lại toát ra vẻ chững chạc không hiểu sao lại có.

Cậu bé Nhung Nhung ngậm kẹo, líu lô gọi anh: "Đa Đa... Đa Đa..."

"Là anh." Lục Nghi Xuyên sửa lại.

"Khà khà!"

"Nhìn miệng anh này, anh—hai—"

"An—hai—"

"..."

"Thôi vậy, cứ gọi Đa Đa đi."

Khương Hành lập tức cười rạng rỡ.

"Đa Đa, sao, sao..."

"Sao gì?"

"Ấn, sao..."

"Em muốn nghe 'Twinkle Twinkle Little Star' à?"

"Ưm nà!"

Lục Nghi Xuyên lại ngồi xuống trước cây đàn piano. Giai điệu phổ biến tràn ngập khắp phòng khách.

Cậu bé bên cạnh sau một hồi mới phản ứng lại, bắt đầu vỗ tay và kéo dài giọng.

"Một...sáu...một...sáng...lượng...chặt chặt...man...thiên...đu, đu xì...sáu...xinh xinh..."

"Dưa...tại...thiên thượng...phản quang...minh..."

"Đa Đa...Đa Đa...sao sáng sáng..."

Lục Nghi Xuyên thức dậy khi trời vẫn còn sớm.

Anh quay đầu nhìn sang bên cạnh. Hình nhân giấy vẫn nằm đó, giống hệt lúc anh nằm xuống tối qua. Khóe miệng nó cong lên, tựa như đang mỉm cười, nhìn anh chằm chằm đầy quỷ dị.

Lục Nghi Xuyên yên lặng nhìn mấy giây, sau đó ngồi dậy, xách hình nhân đến bên chậu đồng dùng để đốt giấy tiền.

Anh không chút biểu cảm châm lửa đốt nó.

Ngọn lửa bùng lên ngay trước mắt, sáng rực, phản chiếu sự trống rỗng trong đáy mắt anh.

Anh nhìn chằm chằm hình nhân bị thiêu rụi, rồi dập tắt cây nến đang cháy bên cạnh bàn thờ, sau đó bước ra khỏi phòng.

Gần đến tiết Thanh Minh, mưa càng nhiều hơn. Trong không khí lúc nào cũng có sương mù lan tỏa, như đang dọn đường cho ngày lễ sắp tới.

Anh dậy sớm. Đường phố bên ngoài còn vắng, chỉ có vài ông bà lão ra tập thể dục buổi sáng.

Những đóa hải đường trong sân gần như đã tàn. Qua một đêm mưa xối xả, trên cành cây chẳng còn lại bao nhiêu.

Nhưng sự tàn lụi của mùa xuân lại là khởi đầu của mùa hạ.

Đó là một mùa tràn đầy sức sống hơn.

Lục Nghi Xuyên ra cửa thì gặp người phụ nữ từng thấy anh trong siêu thị vào ngày sinh nhật. Hình như bà ấy cũng vừa tập thể dục về. Trông thấy anh, bà hơi ngẩn ra một chút, sau đó mỉm cười chào hỏi.

"Tiểu Lục dậy sớm thế?"

Anh mặc áo dài tay, quần dài, cả người đều là một màu đen. Làn da có vẻ còn trắng hơn hôm gặp anh trong siêu thị.

Nhưng không phải kiểu trắng vì được chăm chút, mà là...

Giống như bị thứ gì đó rút cạn sinh khí, trắng bệch từ trong ra ngoài.

Thế nhưng trên mặt anh vẫn là nụ cười. Đôi mày thư thái, trông sạch sẽ thanh nhã, như trúc xanh vừa tắm qua cơn mưa xuân.

"Vâng, sáng nay em có tiết."

Người phụ nữ vô thức nhìn anh thêm hai lần, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ, nhưng lại không rõ là kỳ lạ ở đâu.

"Em là giáo viên à?"

Người đàn ông đối diện cô nâng tay chỉnh lại dây đeo đồng hồ trên cổ tay. Nghe vậy, anh khẽ cười rồi nói:

"Không phải giáo viên đâu, em đang học cao học. Thầy hướng dẫn lười biếng quá, mấy môn không quan trọng thì ném cho em dạy."

Ánh mắt người phụ nữ vô thức bị hút vào chiếc đồng hồ trên tay anh. Nhưng khi cô nhìn kỹ hơn, Lục Nghi Xuyên đã nhanh chóng kéo tay áo xuống che lại.

"Phải rồi, tôi thấy trời có vẻ sắp mưa, mau về đi."

Vừa dứt lời, những hạt mưa lất phất bắt đầu rơi xuống. Người phụ nữ vốn đã định rời đi, nhưng khi thấy Lục Nghi Xuyên ung dung giương ô lên, cô bất giác hỏi:

"Em trai cậu ở nhà một mình sao?"

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô.

Trong làn sương mỏng, gương mặt anh như được cơn mưa gột rửa, toát lên vẻ lạnh lẽo. Chỉ có nụ cười nhạt bên môi là chưa từng biến mất.

"Tôi quên nói với chị sao? Em trai tôi học cùng trường với tôi, chỉ là nó mới năm hai thôi. Cứ đến kỳ nghỉ là lại chạy theo bạn bè đi chơi, chẳng mấy khi chịu về nhà."

Nghe anh nói vậy, không hiểu sao người phụ nữ lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn trong lòng.

"Xin lỗi nhé, tôi nhiều chuyện rồi. Tạm biệt, Tiểu Lục."

"Tạm biệt."

Người phụ nữ nhìn theo bóng lưng anh.

Số lần họ gặp nhau không nhiều, nhưng cô dường như luôn nhìn thấy bóng lưng anh rời đi.

Luôn chỉ có một mình. Rõ ràng đang cười, nhưng xung quanh lại phủ đầy sự cô độc chẳng thể xua tan.

Hôm nay, cơn mưa lớn hơn mọi ngày.

Triệu Sóc vừa cắn bàn chải đánh răng vừa thu mấy đôi tất phơi trên lan can vào. Khi vô tình quay đầu, cậu liền thấy một con mèo nhỏ trụi lông đang nhìn mình đầy oán trách.

Cậu vỗ mạnh lên đầu mình, vừa mở miệng, bọt kem đánh răng lập tức văng tứ tung.

"Suýt chút nữa quên mất nhóc rồi! Chờ tao đánh răng rửa mặt xong sẽ dẫn nhóc đi ăn."

Khương Hành ghét bỏ lùi lại hai bước, cố gắng giữ khoảng cách với cậu.

Triệu Sóc nhanh chóng giải quyết xong, sau đó ôm con mèo đến ký túc xá của Lục Nghi Xuyên.

Vừa đặt chân vào cửa, Khương Hành lập tức cảm thấy không khí trở nên trong lành hơn hẳn.

Cậu thể hiện điều đó quá rõ ràng, đến mức một kẻ thô kệch như Triệu Sóc cũng nhận ra.

"Ký túc xá của tao thật sự tệ đến vậy sao?"

Con mèo trong lòng cậu vùng vẫy nhảy xuống đất, sau đó cực kỳ nhân tính hóa mà gật đầu một cái.

Triệu Sóc nghẹn họng.

Chẳng đến mức tệ vậy chứ? Xét trong phạm vi ký túc xá nam sinh, phòng cậu cũng thuộc dạng trung bình khá mà?

Nghĩ vậy, cậu lại đưa mắt nhìn xung quanh phòng Lục Nghi Xuyên.

Thôi được rồi, chỉ có thể trách Lục Nghi Xuyên quá bi.ến th.ái mà thôi.

Cậu lấy thức ăn ra đổ vào bát cho Khương Hành.

"Đây, đồ ăn đầy đủ cho nhóc nhé. Lục Nghi Xuyên đang đi học, chắc phải chiều mới về. Nhóc muốn ở lại đây hay đi với tao?"

Khương Hành đã nhịn đói cả buổi sáng. Nhìn thấy thức ăn, cậu liền vùi đầu vào bát, há miệng ăn như máy ủi, miệng phát ra những tiếng nhai nhóp nhép đầy thỏa mãn. Nhìn bộ dạng đó, Triệu Sóc đoán chắc nhóc ta cũng chẳng muốn quay về "ổ chó" của mình đâu.

Nhân cơ hội, cậu đưa tay vuốt nhẹ đầu mèo.

"Được rồi, vậy nhóc cứ ở đây nhé, tao về trước đây."

Trước khi đi, cậu lén chụp một bức ảnh của Khương Hành rồi gửi cho Lục Nghi Xuyên, cười khẽ:

"Hôm qua còn ủ rũ, sáng nay đã khỏe mạnh như rồng hổ rồi."

Hôm qua, khi nhìn thấy Lục Nghi Xuyên rời đi cùng Khương Tinh Bạch, Khương Hành thực sự có chút khó chịu. Nhưng sau một đêm suy nghĩ, cậu đã thông suốt.

Trước kia, suy nghĩ của cậu quá thiển cận.

Cậu luôn đứng ở góc độ của mình để nhìn nhận mọi chuyện. Khi Lục Nghi Xuyên đối xử lạnh nhạt với cậu, cậu không vui. Khi thấy Lục Nghi Xuyên quan tâm người khác, cậu càng không vui.

Cậu cứ mãi so sánh Lục Nghi Xuyên của hiện tại với Lục Nghi Xuyên của quá khứ, mà quên mất một điều—Lục Nghi Xuyên căn bản không biết cậu là ai.

Đối với anh, cậu chẳng qua chỉ là một con mèo vô tình xuất hiện trên đường.

Chỉ là một con mèo thôi, được cho ăn cho uống, không bị ngược đãi đã là tốt lắm rồi. Làm gì có chuyện ai lại đối xử với một con mèo như với một con người chứ?

Hơn nữa, cậu đã chết rồi. Điều cậu mong muốn là Lục Nghi Xuyên có thể sống tốt.

Có bạn bè mới, có em trai mới, có một cuộc sống mới...

Tất cả những điều đó, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc anh phải chìm đắm trong nỗi buồn vì cậu sao?

Khương Hành nghĩ.

Trước đây, cậu thực sự quá ích kỷ.

Cậu không muốn Lục Nghi Xuyên vì mình mà đau lòng, nhưng cũng không muốn thấy anh sống tốt.

Nhưng thế giới này đâu phải xoay quanh mình cậu. Hiện tại như thế này đã là kết cục tốt nhất cho tất cả mọi người rồi.

Chẳng lẽ cậu lại chạy ra trước mặt họ mà tuyên bố mình chính là Khương Hành sao?

Bốn năm rồi, ai nấy đều đã quen với cuộc sống hiện tại. Nếu cậu đột ngột xuất hiện, phá vỡ sự cân bằng này, có lẽ cậu sẽ vui, nhưng còn những người khác thì sao?

Chưa kể, một người đã chết, đột nhiên biến thành mèo... Liệu có ai chấp nhận được không? Có khi họ sẽ lập tức mang cậu đến viện nghiên cứu cũng nên.

Còn về Lục Nghi Xuyên...

Khương Hành đã làm phiền anh suốt hơn mười năm qua, nếu có cơ hội làm lại, cậu sẽ không muốn lại làm phiền anh nữa.

Khương Hành đã nghĩ trong lòng.

Nếu Lục Nghi Xuyên vẫn vì cái chết của cậu mà buồn thương, thì cậu sẽ nói sự thật cho anh, nhưng nếu anh đang sống tốt, vậy thì cậu sẽ không quấy rầy anh nữa.

Còn về cậu...

Nếu Lục Nghi Xuyên sẵn lòng nuôi cậu, vậy thì nuôi. Dù sao cũng chỉ là một con mèo, không tiêu tốn bao nhiêu tiền. Còn nếu không muốn nuôi, thì cậu sẽ trở về với đám mèo hoang kia.

Tuổi thọ của mèo vốn ngắn, càng phải sống thật vui vẻ.

Nghĩ thông suốt rồi, Khương Hành cảm thấy thế giới như trở nên rạng rỡ.

Cậu ăn xong, kéo chiếc giường mèo ra ban công, lắng nghe tiếng mưa rơi rồi cuối cùng cũng quết định tranh thủ làm một giấc ngủ ngắn nửa.

...

Khi Lục Nghi Xuyên trở về, người anh ốm đầy độ ẩm ướt. Anh treo chiếc ô lên móc ở cửa, cảm giác phòng ký túc xá như thiếu vắng thứ gì đó.

Khi ánh mắt quét qua ban công, anh mới nhận ra thứ mình tưởng đã biến mất thực chất là đang nằm trên đó.

Chiếc giường mèo bốc bằng vải, từ góc đứng của anh chỉ nhìn thấy phần lưng bị lớp vải che lại và một cái chân nhỏ đang vươn ra bên ngoài.

Cái chân đó co duỗi nhỏ nhàng, như đang nhào bột dù còn đang trong giấc mơ.

Tiến lại gần hơn, anh nghe thấy tiếng gào khè khè nhè nhẹ, trong không gian ngày mưa tỏ ra một vẻ ấm áp mà lâu rồi anh chưa từng có.

Anh đứng ở cửa, lặng lặng nhìn người trên giường, gó lớn ôm trùm lên khuôn mặt, lấy đi chút nóng hồi ít ỏi còn lại trong ánh mắt.

Nhưng chỉ vài giây sau, khóe môi anh đã cong lên.

Anh biết rằng điều này là sai, nhưng vẫn lựa chọn buông thả. Như người đang uống một loại thuốc độc mà biết chắc mình không thể cứu chữa.

Vì anh đã không thể cứu nữa rồi.

...

Khương Hành tỉnh dậy, phát hiện mình đang bị vây trong một vòng tay thơm hương hoa nhài.

Giữa cậu và con người kia chỉ cách nhau một lớp áo sơ mi mỏng, nhiệt độ của hai loài truyền sang nhau mà chẳng chút ngăn cách.

Khương Hành còn đang mơ hồ, chưa kịp hoàn hồn thì một miếng cá khô đã bị nhét vào miệng.

Giòn rụm, mằn mặn thơm ngon, ngon hơn thức ăn mèo cậu từng ăn gấp trăm lần.

Cậu ăn xong một miếng, vội vàng dùng móng vuốt cào cào áo anh, "Meo!"

Cho thêm một tỷ miếng nữa đi!

Lục Nghi Xuyên lại nhét thêm một miếng, giọng anh khẽ khàng: "Mimi tỉnh rồi à?"

Khương Hành ngậm miếng cá, ngước lên nhìn Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản. Vì trời mưa nên ánh sáng rất tối, tán cây ngô đồng rậm rạp che khuất ánh sáng chiếu vào ban công, nhưng lại khiến Lục Nghi Xuyên trông càng thêm dịu dàng.

Khoảnh khắc ấy, Khương Hành hoảng hốt như thể trở về quá khứ.

Lục Nghi Xuyên cúi đầu nhìn cậu: "Còn muốn nữa không?"

Anh cúi xuống mở túi trong tay, để lộ một túi đầy cá khô bên trong, "Đều là của em."

Đôi mắt Khương Hành lập tức sáng lên, trong lòng chỉ nghĩ đến cá khô, chút cảm giác kỳ lạ thoáng hiện ra cũng nhanh chóng bị

cậu ném ra sau đầu.

Vì trời mưa, bên ngoài không có nhiều người, nhưng hành lang lại luôn vang lên những tràng cười đứt quãng, khiến nơi của Lục Nghi Xuyên trở nên lạnh lẽo một cách kỳ lạ.

Lục Nghi Xuyên chẳng quan tâm, tìm một cái đĩa đổ cá khô vào để Khương Hành tự ăn, còn mình thì lười biếng tựa vào ghế, móc ra một điếu thuốc từ túi.

Khương Hành ngước nhìn anh một cái.

Người đàn ông ngậm điếu thuốc, hờ hững cúi mắt nhìn cậu, khóe môi mang theo ý cười nhưng biểu cảm lại nhàn nhạt.

Ngón tay mang theo mùi thuốc lá khẽ véo tai Khương Hành, "Sao nào? Mimi ngay cả việc anh hút thuốc cũng muốn quản à?"

Anh ngậm thuốc nói chuyện, giọng hơi mơ hồ, âm sắc trầm thấp, yết hầu khẽ chuyển động, trông có vẻ lười biếng nhưng cũng có chút bất cần.

Một làn hơi nóng bỗng chốc xông lên trán Khương Hành, cậu cắn trượt miếng cá khô trong miệng, để nó rơi xuống.

Một tiếng cười trầm thấp, ngắn ngủi truyền xuống từ phía trên.

Nhìn bàn tay vẫn đặt cạnh mình, Khương Hành tức giận, đột nhiên há miệng cắn xuống.

Lục Nghi Xuyên không tránh, mặc cậu cắn, đợi đến khi Khương Hành đã cắn đủ, anh mới rút ngón tay ướt át ra.

"Chiến đấu cũng không tệ." Anh nhận xét, "Nhưng chẳng để lại được dấu vết nào cả."

Khương Hành: "..."

Lục Nghi Xuyên lau khô đầu ngón tay, lấy bật lửa châm thuốc, hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nhả khói. Làn khói mờ ảo phủ lên khuôn mặt anh, ánh mắt cũng trở nên mông lung, mang theo chút mệt mỏi.

Khương Hành bị sặc, hắt hơi một cái.

Lục Nghi Xuyên gảy tàn thuốc, như thể chẳng nghe thấy tiếng hắt hơi của cậu, "Hôm nay mưa lớn thật..."

"Dự báo thời tiết nói, mưa sẽ kéo dài vài ngày, chắc đến tận Thanh Minh."

"Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt đã đến Thanh Minh rồi."

Thanh Minh là ngày tưởng nhớ người đã khuất.

Tim Khương Hành run lên, cậu ngước lên nhìn Lục Nghi Xuyên.

Nhưng bàn tay người đàn ông bất ngờ xoa lên mặt cậu, làm bộ lông trên người cậu rối tung, tầm nhìn cũng bị che mất.

Giọng Lục Nghi Xuyên bỗng trở nên nhẹ nhõm kỳ lạ, "Trời đẹp thế này, Mimi không ngủ à?"

Khương Hành cố thoát khỏi bàn tay của anh.

"Meo ô!"

Đừng xoa nữa, đừng xoa nữa! Kiểu lông đẹp trai của tôi bị rối hết rồi!

"Xem ra Mimi cũng muốn ngủ nhỉ."

"Anh hát ru cho em ngủ nhé?"

Còn chưa đợi Khương Hành trả lời, Lục Nghi Xuyên đã ôm cậu vào lòng, ánh mắt rơi trên những chiếc lá ngô đồng đọng nước nhỏ giọt xuống dưới.

Giọng anh có chút khàn, giữa cơn mưa dai dẳng buổi trưa, tiếng hát của anh đứt quãng.

Chỉ có điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay anh là vẫn cháy đỏ rực, mỗi lúc một lụi dần.

Tuổi thơ của Lục Nghi Xuyên không hề tốt đẹp như những lời người ngoài đồn đoán.

Anh có một người anh trai trung thực, hiền lành nhưng không hề xuất sắc. Anh ta không gây chuyện, nhưng cũng chẳng phải là đứa con hoàn hảo mà mẹ họ mong muốn.

Vì vậy, bà sinh ra Lục Nghi Xuyên.

Nhưng ngay khi bà mang thai cậu, cha cậu đã ngoại tình.

Lục Nghi Xuyên sinh ra không rõ là may mắn hay bất hạnh. Anh có một cuộc sống đầy đủ hơn anh trai mình, được hưởng những thứ tốt nhất. Nhưng đồng thời, anh cũng trở thành đối tượng để mẹ kiểm soát b.ệnh h.oạn và trút bỏ cảm xúc.

Từ lúc phát hiện chồng ngoại tình, tâm lý của bà dần trở nên bất ổn. Sau khi sinh anh, tình trạng này càng trầm trọng hơn.

Anh là quân bài duy nhất trong tay bà, là cơ hội cuối cùng để níu kéo người đàn ông phản bội kia và giành lại tiếng nói trong gia đình. Vì vậy, anh buộc phải hoàn hảo trong mọi mặt.

Nhưng gương mặt anh lại quá giống cha mình. Bà luôn nhìn thấy hình bóng kẻ phản bội trong từng đường nét của anh.

Một khi đã mang nỗi căm ghét ấy, dù anh có xuất sắc đến đâu, bà cũng có thể tìm ra sai lầm.

Tuổi thơ của Lục Nghi Xuyên phần lớn gắn liền với căn gác nhỏ trong khu vườn sau biệt thự. Nơi đó chật hẹp đến mức một đứa trẻ vài tuổi cũng chỉ có thể đứng thẳng một cách khó khăn.

Không ai quét dọn căn gác ấy. Đồ đạc chất đống lộn xộn, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng chuột gặm nhấm. Nguồn sáng duy nhất đến từ một khung cửa sổ hẹp sát tường.

Ngoài lúc ăn uống và học tập, anh luôn bị người hầu đẩy vào đó để "kiểm điểm bản thân".

Anh không biết mình đã sai ở đâu, chỉ có thể im lặng nhìn ánh sáng bên ngoài dần dịch chuyển, tối lại, rồi thế giới chìm vào bóng đêm.

Mãi đến sau này, một ngôi sao đã rơi xuống bệ cửa sổ ấy.

Khương Hành là một mặt trời rực rỡ, hoàn toàn trái ngược với sự trầm lặng và lạnh lẽo của anh. Không ai không thích Khương Hành, ngay cả những người hầu trong nhà họ Lục cũng vậy.

Ba tuổi rưỡi, Khương Hành đã vào mẫu giáo. Cậu nhóc vẫn nhỏ bé như trước, nhưng vì được chăm sóc tốt, khuôn mặt càng tròn trĩnh hơn. Hai cánh tay nhỏ mũm mĩm, khi cười, mắt cong cong, lúm đồng tiền cũng gần như bị nụ cười làm biến mất.

Không ai có thể từ chối nụ cười ngọt ngào như viên bánh gạo nếp của cậu bé, ngay cả những người hầu lạnh lùng trong biệt thự Lục gia.

Vì vậy, sau giờ học, cậu bé có được một cái thang, trên đó treo một chiếc giỏ lớn. Cậu còn được buộc đai an toàn, trông giống như một ngôi sao nhỏ, lơ lửng bên khung cửa sổ hẹp của căn gác.

"Đa Đa..."

Cậu bé áp mặt vào kính, ép đến mức các đường nét khuôn mặt méo mó. "Đa Đa, em đến thăm anh đây!"

Lục Nghi Xuyên dường như bẩm sinh không biết khóc. Dù bị nhốt trong đây, khi thấy Khương Hành, anh vẫn cười: "Lùi lại một chút, coi chừng ngã."

Thấy Khương Hành nhích ra sau, anh mới nói: "Là anh, không phải Đa Đa."

Dù đã đi học mẫu giáo, Khương Hành vẫn chưa nói sõi: "Đa Đa, anh chóng mờ? Sao lại ở đây?"

Lục Nghi Xuyên dịch người, tựa vào khung cửa, nhìn cậu bé bên ngoài. "Không có gì. Mẫu giáo có vui không? Có ai bắt nạt em không? Em có kết bạn mới không?"

"Vui lắm, có người bẹo má em, còn, còn giành đồ của em nữa. Chị gái xinh đẹp có kẹo ngọt..."

Cậu bé luống cuống lục lọi trong áo một lúc, rồi chìa ra bàn tay mũm mĩm, trong đó nắm chặt một viên kẹo nhàu nhĩ. "Ngọt lắm, cho Đa Đa!"

Lục Nghi Xuyên bỗng cảm thấy tim mình trĩu xuống.

"Anh không cần." Anh nói. "Cho Nhung Nhung đi."

Vì quá đáng yêu, Nhung Nhung thường xuyên được tặng kẹo. Cậu bé còn nhỏ mà đã có dấu hiệu sâu răng nên số lượng kẹo bị hạn chế nghiêm ngặt.

Khó khăn lắm mới lấy được một viên kẹo trong lớp mà vẫn sẵn sàng dành cho anh, xem ra Khương Hành thực sự rất thích anh.

Thấy Lục Nghi Xuyên không nhận, cậu bé nhanh chóng bóc vỏ kẹo bỏ vào miệng. Má phồng lên vì viên kẹo, cậu nheo mắt cười vui vẻ.

"Đa Đa..." Cậu lẩm bẩm không rõ. "Anh phải ở đây bao lâu? Khi nào chơi với Nhung Nhung?"

Lục Nghi Xuyên khẽ dịch đầu gối, một cơn đau rát ập đến.

Buổi chiều, mẹ anh lên cơn điên, đẩy anh ngã xuống con đường rải sỏi trong vườn. Đầu gối anh chắc đã trầy xước.

"Hôm nay không được rồi." Anh nói. "Anh chôn kho báu ở đây, phải canh chừng suốt đêm, nếu không sẽ bị trộm mất."

Khương Hành ngơ ngác: "Kho báu là gì?"

"Là một thứ rất quan trọng."

"Ví dụ như..."

Anh chậm rãi đáp:

"Ví dụ như Nhung Nhung."

So với Lục Nghi Xuyên, người trưởng thành sớm đến mức như một dị biệt, Khương Hành lại bình thường đến mức chẳng khác gì những đứa trẻ khác. Cậu chỉ ngốc nghếch nhìn Lục Nghi Xuyên cười, đến cả nước dãi chảy ra cũng không biết.

"Em ở bên anh mà..."

Trời dần tối, vài ngôi sao xa xa bắt đầu nhấp nháy.

Khương Hành nhỏ bé lắc lư, cười rạng rỡ: "Mẫu giáo có nhiều bạn lắm, vui lắm! Ngày mai tớ lại đi nữa..."

Lục Nghi Xuyên hỏi: "Thế hôm nay em học được gì?"

"Hát bài hát!"

Nhung Nhung hào hứng kêu lên: "Hôm nay em hát bài hát đó!"

Lục Nghi Xuyên đói bụng cả ngày, dạ dày co thắt đau nhói. Anh nhìn Khương Hành: "Học bài gì?"

"Bài 'Twinkle, Twinkle, Little Star'! Còn có... còn có..."

Khương Hành suy nghĩ một lúc.

"Bài 'Chú bọ nhỏ bay bay'!"

Lục Nghi Xuyên bật cười: "Là 'Chú bọ nhỏ bay'."

Khương Hành gãi đầu: "Là 'Chú bọ nhỏ bay bay' mà!"

"Thật sao? Vậy bài đó hát thế nào?"

Khương Hành gãi chân, rồi lại gãi tay, như thể cuối cùng cũng nhớ ra, cất giọng hát to.

"Chú bọ nhỏ bay bay... chú bọ nhỏ bay bay..."

"Rồi sao nữa?"

"Chú bọ nhỏ bay bay... chú bọ nhỏ bay bay..."

"Ngốc quá."

"..."

Bầu trời đen sẫm buông xuống,

Những vì sao lấp lánh theo sát bên nhau,

Chú bọ nhỏ bay,

Chú bọ nhỏ bay,

Ai đang nhớ nhung ai?...

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, nhìn con mèo nhỏ đang chăm chú nhìn mình, anh dừng lại, rít một hơi thuốc.

"Không thích à?"

Khói thuốc lờ mờ phủ lên gương mặt Khương Hành, anh kéo môi cười nhẹ rồi khẽ thở dài: "Cũng đúng, mèo con nên nghe nhạc của mèo, nhạc thiếu nhi dành cho trẻ con thôi."

Anh lấy điện thoại ra tìm một bài hát mèo mèo rồi bật cho Khương Hành nghe, còn bản thân thì châm thêm một điếu thuốc.

Cơn mưa kéo dài suốt cả buổi chiều, họ cứ thế ngồi trên ban công, nghe nhạc mèo mèo suốt cả buổi.

Hôm sau, mưa vẫn chưa ngớt, Lục Nghi Xuyên đưa Khương Hành đến bệnh viện tiêm.

Đã lâu không tiêm, lần này đột nhiên bị chích một mũi, Khương Hành đau đến mức lập tức kêu lên.

Khác với trước đây khi cậu chỉ có thể cắn răng chịu đựng, lần này, Lục Nghi Xuyên ở bên cậu. Người đàn ông ôm cậu vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành.

Bác sĩ nhìn cảnh này, thoáng bất ngờ: "Trước đây thấy cậu khá lạnh nhạt, không ngờ mới một tuần không gặp, đã thành nô lệ mèo rồi."

Lục Nghi Xuyên đưa tay lau đi lớp sương mờ đọng trên đôi mắt trong veo kia. Nghe bác sĩ nói vậy, anh bật cười: "Phải, trước kia tôi chỉ biết học hành, chẳng quan tâm gì khác. Bây giờ nghĩ lại, có một nhóc con như thế này bên cạnh cũng không tệ."

Bác sĩ thu dọn dụng cụ: "Đúng vậy, có một bé cưng lông xù bầu bạn, mỗi ngày trở về nhà đều vui hơn nhiều."

"À đúng rồi." Bác sĩ hỏi: "Cậu đặt tên cho nó chưa? Tôi cần ghi vào hồ sơ."

Lục Nghi Xuyên đáp: "Cứ gọi là Mimi đi."

Bác sĩ sững sờ trong giây lát: "Cái tên này..."

Người đàn ông cười bất lực: "Tôi chẳng có khiếu đặt tên."

Bác sĩ bật cười: "Cũng đúng, gọi Mimi thì ai gọi cũng không nhầm."

Những ngày gần đây, cuộc sống của Lục Nghi Xuyên trở nên có quy luật một cách kỳ lạ. Sáu rưỡi sáng nhất định thức dậy, trời không mưa thì chạy bộ, trời mưa thì tập thể dục ở ban công. Bảy rưỡi rửa mặt, ăn sáng, sau đó học tập đến trưa. Chiều đi họp hoặc lên lớp. Buổi tối, nhất định dành ra nửa tiếng để dắt Khương Hành đi dạo.

Mọi thứ dường như đang tốt dần lên.

Thoáng chốc, tiết Thanh Minh đã đến.

Thật ra Khương Hành không biết hôm nay là Thanh Minh, chỉ thấy Lục Nghi Xuyên sáng sớm đã thay mấy bộ quần áo, còn chải tóc, xịt nước hoa.

Ban đầu cậu tưởng anh đi hẹn hò, cho đến khi thấy anh đổ đầy thức ăn cho mình, cúi người dặn dò.

"Mấy ngày tới tôi không về, cậu ở nhà nhớ ngoan ngoãn."

Nhìn thoáng qua ngày trên điện thoại, cậu mới nhận ra: Thì ra đã đến Thanh Minh.

Anh đi thăm người đó sao?

Thanh Minh năm nay vẫn mưa như thường lệ. Dưới khu ký túc xá, Tống Chương đã đứng chờ sẵn.

Nhìn thấy Lục Nghi Xuyên, cậu ta đưa ô về phía anh một chút, than thở:

"Năm nay mưa nhiều quá rồi, cứ ròng rã cả tuần thế này, con người sắp mốc meo luôn rồi."

Nghe cậu ta than phiền, Lục Nghi Xuyên lại bật cười:

"Vốn dĩ khoảng thời gian này là mùa mưa mà, làm gì có mùa mưa nào lại không mưa chứ."

Tống Chương quay đầu nhìn anh. Khi ánh mắt bắt gặp đôi mày giãn ra đầy thư thái của Lục Nghi Xuyên, tim cậu đột nhiên giật thót.

"Lục Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên nghiêng người, giơ tay vỗ vỗ lên vai cậu:

"Sao nhìn tôi như thấy ma thế? Đi thôi, đi sớm về sớm, chẳng phải cậu nói chiều còn phải qua thăm ông nội sao?"

Trông anh bình thường quá mức, chẳng khác gì những người khác đi tảo mộ vào Thanh Minh.

Nhưng chính vì quá bình thường như vậy, Tống Chương lại cảm thấy có gì đó rờn rợn trong lòng.

"Lục Nghi Xuyên, rốt cuộc cậu làm sao vậy?"

Người đàn ông nhìn cậu:

"Hử? Tôi thì làm sao?"

Tống Chương thu lại ánh mắt, hỏi:

"Người nhà họ Khương nói bao giờ đi chưa? Chúng ta có nên tránh họ ra không?"

"Không cần." Lục Nghi Xuyên kéo cửa xe, ngồi vào trong. "Khương Chước nói em trai cậu ấy lại lên cơn, đang nằm viện, bố mẹ đều không đến được, chỉ có một mình cậu ấy đi."

Tống Chương im lặng.

Cậu muốn nói gì đó, nhưng rồi lại không biết mở lời thế nào cho phải.

Lục Nghi Xuyên cài dây an toàn, như thể không hề nhận ra sự do dự của cậu:

"Thực ra nếu cậu bận thì cũng không cần đi đâu, chẳng phải chuyện gì to tát."

Một luồng ớn lạnh chạy dọc sống lưng Tống Chương:

"Cậu có ý gì? Sao lại không phải chuyện to tát?"

"Vốn dĩ không phải mà. Khương Hành với cậu cũng đâu có thân thiết gì, thực ra cậu không cần phải đi cùng tôi năm nào cũng thế, cậu còn có cuộc sống của riêng mình."

Anh bổ sung:

"Nếu cậu cảm thấy áy náy thì cũng không cần đâu. Chuyện đó chẳng liên quan đến cậu, là do tôi hồ đồ nên mới trách nhầm cậu."

Lời của anh như một mũi kim đâm thẳng vào tim Tống Chương.

Bốn năm trước, nếu không phải vì cậu có việc gấp mà gọi Lục Nghi Xuyên đi, thì anh đã không tách khỏi Khương Hành,

Khương Hành cũng sẽ không bước lên chiếc xe đó.

Những năm qua, cậu cứ quanh quẩn bên Lục Nghi Xuyên, chăm sóc anh như một bà mẹ già, nhưng rốt cuộc là vì hai người thực sự thân thiết, hay vì một điều gì khác, ngay cả Tống Chương cũng không thể phân biệt rõ nữa.

Cậu mắng:

"Cậu tưởng tôi muốn đi cùng cậu chắc? Cậu không tự nhìn lại bộ dạng của mình à, nếu không có tôi, cậu có về nổi không?"

Lục Nghi Xuyên ném một hộp kẹo cao su vào lòng cậu:

"Cảm ơn, nhưng sau này không cần nữa."

Tống Chương ngạc nhiên quay sang:

"Sao lại không cần nữa?"

Lục Nghi Xuyên ngả đầu ra sau, thổi một quả bong bóng:

"Ý là sau này sẽ không còn làm phiền cậu kéo tôi về vào đêm muộn nữa."

Cơn ớn lạnh không những không biến mất mà còn lan đến tận đỉnh đầu.

Tống Chương siết chặt hộp kẹo trong tay đến mức nó gần như méo mó. Cậu cố gượng cười:

"Không làm phiền tôi nữa? Lẽ nào cậu định đón nhận một cuộc sống mới à?"

Người đàn ông ngồi bên cạnh nheo mắt nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, giọng điệu uể oải:

"Coi như thế đi. Dù gì thì con người cũng phải bước về phía trước."

Con người luôn phải bước về phía trước.

Nhưng Lục Nghi Xuyên thì không.

Nghĩa trang đắt đỏ rộng rãi nhưng vắng vẻ, lúc Lục Nghi Xuyên và Tống Chương đến nơi, xung quanh hầu như không có ai.

Khi họ xuống xe, cơn mưa đã ngớt đi nhiều. Hai người không dùng ô, Lục Nghi Xuyên chỉ kéo thấp vành chiếc mũ lưỡi trai xuống.

Lúc họ đến nơi, Khương Chước đã đứng sẵn trước bia mộ. Trước tấm bia có một bó cúc trắng, cậu ta cúi đầu lẩm bẩm điều gì đó.

Thấy họ đến gần, Khương Chước lặng lẽ nhường chỗ.

Cậu ta giải thích với Lục Nghi Xuyên:

"Chuyện của Tinh Bạch khá nguy hiểm, bệnh viện không thể thiếu người, hôm nay thực sự không thể đến được. Họ định đợi khi Tinh Bạch khỏe hơn rồi cùng nhau đến đây."

Lục Nghi Xuyên nhìn tấm ảnh đen trắng trên bia mộ, giọng điềm nhiên:

"Không cần giải thích với tôi, đến hay không là tự do của họ. Hơn nữa..."

Anh cúi người đặt bó hoa nhài trong tay xuống.

"Người đã khuất thì đã khuất rồi, người sống mới là quan trọng nhất."

Anh quá mức thấu hiểu, đến nỗi Khương Chước chẳng biết phải nói gì.

"Anh Xuyên, chuyện hôm đó là Tinh Bạch không đúng, tôi đã dạy dỗ nó rồi. Sau này nó sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa."

Lục Nghi Xuyên thậm chí chẳng buồn nhìn cậu ta.

Tống Chương liếc mắt ra hiệu cho Khương Chước:

"Chúng tôi xuống trước đây, cậu ở lại với anh ấy một lát đi."

Khi mọi người đã rời đi hết, Lục Nghi Xuyên mới đưa tay lau đi những giọt nước đọng trên tấm bia.

Anh chống tay lên bia mộ, chầm chậm ngồi xuống. Sương mù giăng đầy xung quanh, người đàn ông cao lớn tựa vào bia đá lạnh lẽo, nghiêng mặt áp lên mặt đá băng giá, đầu ngón tay lướt nhẹ qua bức ảnh đen trắng của chàng trai trẻ.

Anh cố gắng sưởi ấm một tấm bia lạnh lẽo.

Lục Nghi Xuyên không nói gì, cứ thế tựa vào bia đá, như thể đã ngủ quên.

Mãi đến khi mưa thấm ướt toàn thân, anh mới khẽ cử động đầu ngón tay.

"...Xin lỗi nhé."

Giọng anh khàn đặc.

"Đến lâu vậy rồi mà chẳng nói gì với cậu."

"Nhưng mà dù có nói thì cũng đâu có ích gì, cậu đâu thể nghe thấy."

"Nếu thật sự nghe thấy, sao không đến tìm tôi chứ?"

Cơn gió lạnh thấu xương lướt qua người anh.

"Nhung Nhung lúc nào cũng im lặng."

"Chỉ lặng lẽ như thế."

"Ngay cả trong giấc mơ cũng không đến gặp tôi."

"Nhưng mà không sao cả..."

Anh mỉm cười.

"Chúng ta sắp gặp lại nhau rồi."

Anh cúi người, đặt một nụ hôn thật khẽ lên tấm ảnh, mang theo hơi ẩm lạnh lẽo của tiết Thanh Minh.

"Sống quá mệt mỏi rồi."

"Tôi đã rất cố gắng để sống suốt bốn năm qua."

"Nhung Nhung hiểu tôi, đúng không?"

"....."

"Không nói gì, vậy coi như cậu đồng ý rồi."

Tống Chương đợi đến tận trưa mới thấy Lục Nghi Xuyên quay lại, có phần ngạc nhiên. Những năm trước, anh ta luôn phải đợi đến khi trời tối mới đi kéo người về.

"Sao năm nay về sớm vậy?"

Lục Nghi Xuyên sải bước ngồi xuống bên cạnh, giọng thản nhiên:

"Không có gì để nói nên về thôi."

Tống Chương cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa, Lục Nghi Xuyên đã nói tiếp:

"Mưa lại lớn hơn rồi, ăn chút gì rồi hẵng đi."

Hai người chọn một quán ăn ngay cổng nghĩa trang, gọi hai bát phở. Hương vị không quá xuất sắc, nhưng họ vẫn ăn hết.

Không ngờ ăn xong, mưa chẳng những không ngớt mà còn đổ thành cơn bão lớn.

Bất đắc dĩ, họ đành ngồi chờ mưa ngừng.

Có lẽ vì hôm nay là ngày lễ, hoặc do thời tiết âm u, Tống Chương không kìm được mà xin Lục Nghi Xuyên một điếu thuốc.

Anh ta nhìn cơn mưa xối xả trước mặt, có chút cảm khái khi nghe tin Lục Nghi Xuyên rốt cuộc cũng chịu bước tiếp.

"Nói thật nhé, mấy năm qua nhìn cậu thế này, tôi có lúc đã hối hận."

"Hối hận vì lần đó đã cứu cậu."

Hình ảnh ấy, dù bây giờ nhớ lại, vẫn khiến Tống Chương kinh hãi.

Anh ta thậm chí không nhớ rõ mình đã phá cửa vào phòng Lục Nghi Xuyên thế nào. Nhưng vừa nhìn vào bên trong, khắp nơi là máu.

Những vết cắt sâu đến nỗi lộ cả xương trắng.

Nếu đến trễ một chút, Lục Nghi Xuyên đã chết rồi.

"Lúc đó tôi học y, lúc nào cũng nghĩ mình là thiên thần áo trắng, cứu người là sứ mệnh. Bao năm nay, tôi chưa từng hối hận vì cứu ai, ngoại trừ cậu..."

Lục Nghi Xuyên không nói gì.

Tống Chương nghĩ, có lẽ sống sót chính là hình phạt lớn nhất đối với anh.

Nhìn Lục Nghi Xuyên trằn trọc suốt vô số đêm, sáng hôm sau vẫn phải tỉnh dậy và tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra, anh ta đã từng muốn nói với anh:

"...Hay là thôi đi."

Nhưng lương tâm nghề nghiệp không cho phép anh ta thốt ra những lời ấy.

Vậy là anh cứ thế ở bên Lục Nghi Xuyên, năm này qua năm khác.

Mãi đến sau này, Tống Chương mới hiểu ra.

Lục Nghi Xuyên đã chết từ lâu rồi.

Chết vào buổi trưa hôm ấy, khi nắng chói chang nhất.

Chỉ còn lại một chiếc đồng hồ hỏng bị nhét ép vào viên pin, dù kim giây vẫn tiếp tục chạy đều, nhưng cuối cùng, nó vẫn chỉ có một kết cục—

Dừng lại.

Tống Chương hít một hơi thuốc:

"Vậy nên tôi rất vui, vì cuối cùng cậu cũng chịu buông bỏ. Con người mà, phải biết nhìn về phía trước chứ."

Lục Nghi Xuyên tựa khuỷu tay lên đầu gối, lặng lẽ nhìn ra những dãy núi trập trùng phía trước.

Từng tấm bia mộ đứng sừng sững giữa thung lũng, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Nhưng dù ở đâu, anh vẫn có thể tìm thấy nơi thuộc về mình.

Chương 26: Chương 26

Khương Hành tưởng rằng mấy ngày tới sẽ không nhìn thấy bóng dáng Lục Nghi Xuyên, nhưng không ngờ đến chiều anh ấy đã trở về.

Quần áo trên người anh gần như ướt sũng, vành nón che khuất gần nửa khuôn mặt, cả người toát ra hơi lạnh, chiếc cằm lộ ra ngoài sắc nét và băng giá.

Khương Hành ngồi xổm trước cửa nhìn anh một lúc, thử gọi một tiếng.

Lục Nghi Xuyên gỡ mũ xuống, cúi người xoa đầu cậu một cái, đầu ngón tay lạnh lẽo chẳng khác gì cơn mưa bên ngoài. "Sao thế? Chán rồi à?"

Một người một mèo chẳng thể nói chuyện, Khương Hành chỉ có thể cọ cọ vào người anh, nũng nịu kêu một tiếng: "Mi-u~"

Lục Nghi Xuyên, đừng buồn nữa. Làm mèo vui hơn làm người nhiều lắm.

Dĩ nhiên, Lục Nghi Xuyên không hiểu lời cậu nói, chỉ dùng ngón tay khẽ gãi cằm cậu, chiếc dây đeo vàng kim trên cổ tay vô tình chạm vào bộ lông mềm mại.

Khương Hành lập tức nhận ra chiếc đồng hồ này.

Sau kỳ thi đại học, cậu từng đến công ty gia đình làm việc một tháng, kiếm được số tiền đầu tiên từ công sức của mình trong

suốt hơn mười năm qua.

Thực ra cũng không nhiều, chỉ khoảng bốn, năm nghìn.

Ngày hôm sau khi nhận lương, cậu đã chạy ngay đến trung tâm thương mại, chọn mua chiếc đồng hồ này.

Khương Hành chẳng có mắt thẩm mỹ gì, chỉ đơn giản thích những thứ lấp lánh. Chiếc đồng hồ gần như ngốn hết tiền lương của cậu, nhưng cậu lại vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng, lúc tặng cho Lục Nghi Xuyên, cậu lại hối hận.

Người đàn ông này vốn điềm đạm, nội liễm, tất cả phụ kiện trên người đều tinh tế mà xa xỉ. Chỉ riêng một chiếc ghim cài áo thôi cũng đáng giá cả trăm nghìn, vậy mà trên cổ tay anh lại xuất hiện một chiếc đồng hồ "đại gia mới nổi" có giá chỉ vài nghìn.

Dù không rành thẩm mỹ, nhưng khi thấy Lục Nghi Xuyên đeo chiếc đồng hồ ấy, cậu vẫn cảm thấy nó thật lạc quẻ, chẳng khác nào viên kim cương đặt nhầm chỗ.

Lần hiếm hoi cậu thấy ngại ngùng, vội vươn tay định giật chiếc đồng hồ về, nhưng Lục Nghi Xuyên lại nhẹ nhàng tránh đi.

Khi đó, anh đã cao hơn cậu một cái đầu, mỗi lần nhìn xuống đều phải hạ mắt, nhưng ánh mắt ấy chưa từng mang theo cảm giác áp bức.

"Nhóc Khương, có lý nào tặng quà xong lại đòi về?"

Lục Nghi Xuyên giơ tay lên cao, Khương Hành cố sức nhảy lên nhưng chỉ chạm được đến khuỷu tay anh, chẳng giành lại được gì, chỉ bị phủ kín bởi hương cam đắng trên người đối phương.

"Xấu quá. Em thấy nó không hợp với anh chút nào, hay là đưa em lại đi? Lần sau em sẽ tặng anh cái đẹp hơn."

Lục Nghi Xuyên đứng yên, để mặc cậu vùng vẫy trong lòng mình. Đợi đến khi cậu mệt lả, ánh mắt anh khẽ lướt qua hàng mi đen nhánh của cậu, chậm rãi nói: "Chỗ nào xấu? Anh thấy đẹp mà. Màu vàng tượng trưng cho phú quý, hợp lắm."

Khương Hành nheo mắt đầy nghi ngờ: "Anh thật sự thấy nó đẹp à?"

Trời mùa hè oi bức, chẳng bao lâu, dây đeo đồng hồ đã bị nhiệt độ cơ thể Lục Nghi Xuyên làm nóng lên. "Anh đã bao giờ lừa em chưa?"

"Nhưng em thấy anh đâu có dùng đồ màu vàng bao giờ..."

Người đàn ông khẽ cúi đầu đúng lúc, giọng nói có phần sâu lắng: "Em biết mà, trong Lục gia, anh không thể tự quyết định nhiều thứ."

Khương Hành lập tức thấy thương anh. "Vậy... vậy cái này anh cứ đeo đi, gặp ai thì bảo là em tặng." Cậu nắm lấy tay anh, vu.ốt ve mặt đồng hồ vàng sáng lấp lánh, vẻ mặt trông cực kỳ quý trọng. "Nhưng lương em không cao lắm, không mua nổi vàng nguyên chất đâu."

Lục Nghi Xuyên dịu dàng an ủi: "Không lộ liễu quá lại hay, đồ mạ vàng thế này vừa vặn, lỡ mất cũng không tiếc. Đợi sau này có tiền, mua hẳn một cái vàng ròng để ở nhà."

Khương Hành lập tức bị thuyết phục: "Em thấy anh nói có lý. Anh yên tâm, sau này em đi làm kiếm tiền, nhất định sẽ tặng anh một chiếc đồng hồ vàng thật to!"

Lúc cậu nói, Lục Nghi Xuyên chỉ lặng lẽ nhìn cậu. Chỗ da thịt bị bàn tay thiếu niên chạm vào như bốc cháy, khiến anh khô cổ, nóng ran.

"Nhung Nhung..." Anh thu tay lại, siết chặt khớp ngón tay để kìm nén sự ngứa ngáy trong lòng. "Chiếc đồng hồ này bao nhiêu tiền?"

Khương Hành xấu hổ kéo kéo vạt áo: "Cũng... cũng không nhiều lắm đâu. Chủ yếu là lương em thấp thôi. Anh trai em nói đã đi làm thì phải theo mức của thực tập sinh, mua xong chỉ còn lại năm trăm, vẫn đủ để mời anh ăn lẩu."

Vừa nghe đến đó, Lục Nghi Xuyên chợt nhận ra—cảm giác ngứa ngáy trong lòng mình vốn chẳng thể nào dập tắt.

"Vậy có nghĩa là, toàn bộ số tiền em kiếm được đều tiêu hết lên người anh rồi?"

Chàng trai chớp mắt, trông có vẻ hơi mơ hồ:

"Nếu không tiêu tiền cho anh thì tiêu cho ai đây? Tiền của anh để em tiêu, tiền của em tất nhiên cũng phải để anh tiêu. Hay là anh thấy ít quá?"

"Không ít."

Lục Nghi Xuyên bật cười, đưa tay chạm vào mặt cậu.

Nhưng một khi đã chọn uống rượu độc để giải khát, thì chỉ càng khiến cơn khát thêm dữ dội.

"Nhung Nhung giỏi thật đấy, lần đầu đi làm đã kiếm được nhiều tiền như vậy."

"Cũng không giỏi lắm đâu mà..." Khương Hành bấu lấy áo anh, ánh mắt trong veo. "Vậy nếu em giỏi như vậy, có phải em xứng đáng được thưởng một chiếc bánh kem vị dâu ở cổng trường không?"

"Chỉ có bánh kem thôi à?"

Khương Hành giơ tay đếm từng món: "Xiên nướng ở sau trường, lẩu cay tê của quán em thích nhất, rồi còn cả quán nướng mới mở mà bạn em bảo là siêu ngon nữa..."

Đếm tới đếm lui, toàn là những món đồ ăn vặt chẳng bao giờ được phép ăn.

Thấy Lục Nghi Xuyên im lặng mãi không nói gì, Khương Hành bĩu môi:

"Em cũng không tham lam lắm đâu, chỉ cần một hai món là được rồi."

Cậu móc ra từ trong túi số tiền ít ỏi còn lại, tổng cộng năm trăm tệ, thử mua chuộc anh:

"Chúng ta đi ăn lẩu bình thường chắc cũng không hết nhiều thế này đâu nhỉ? Anh có muốn thứ gì không, em cũng có thể mời anh."

Giọng người đàn ông vẫn trầm ổn, thong thả:

"Anh không có mong muốn gì cả. Điều duy nhất anh hy vọng là..."

Anh nhìn cậu thiếu niên trước mặt:

"Anh mong Nhung Nhung có thể mau chóng trưởng thành."

"Lục Nghi Xuyên, em đã mười tám tuổi rồi!"

"Thật sao? Thế mà sao vẫn giống con nít vậy?"

"Còn không phải tại anh sao! Làm gì có cột trụ tương lai nào của đất nước mà muốn ăn xiên nướng còn phải viết đơn xin phép như em? Em đã mười tám tuổi, đã có thể tự kiếm tiền, thì cũng nên có quyền quyết định chi tiêu!"

"Người trưởng thành mười tám tuổi chỉ nghĩ đến ăn xiên nướng thôi à?"

"Thế không thì nghĩ đến cái gì?"

Lục Nghi Xuyên hiếm khi bị cứng họng.

Cuối cùng anh thở dài:

"Khương Tiểu Hành, đợi em trưởng thành thật đúng là gian nan."

Chỉ là không ngờ rằng, anh đã không còn cơ hội đợi nữa.

Khương Hành thu hồi dòng suy nghĩ, nhìn xuống chiếc đồng hồ trên tay anh.

Đã bốn năm trôi qua, chiếc đồng hồ trông vẫn chẳng khác gì lúc cậu tặng. Chỉ là dường như đã bị rơi vài lần, mặt kính phản chiếu ánh sáng có mấy vết nứt nhỏ không quá rõ ràng.

Ánh sáng bên trong đồng hồ quá chói, nếu không nhìn kỹ thì sẽ chẳng nhận ra.

Cậu vô thức ghé sát lại, nheo mắt để nhìn rõ hơn.

Là ảo giác của cậu sao? Tại sao cậu lại có cảm giác thời gian trên đồng hồ hơi sai?

Còn chưa kịp nhìn kỹ, đầu cậu đã bị Lục Nghi Xuyên đưa tay đẩy ra.

Anh kéo tay áo xuống, che kín chiếc đồng hồ: "Cái này không được nghịch. Được rồi, Mimi tự chơi một lúc đi, anh đi tắm đã."

Lục Nghi Xuyên đi về phía tủ quần áo lấy đồ, còn con mèo nhỏ lạch bạch chạy theo sau gót chân anh, suýt chút nữa đâm sầm vào người anh khi anh xoay người lại.

Lục Nghi Xuyên cởi chiếc áo khoác ngoài, đưa tay kéo vạt áo thun bên trong chuẩn bị cởi, rõ ràng thấy được đôi mắt lấp lánh như viên pha lê đang sáng lên một chút.

"....."

Anh dừng động tác, buông tay áo xuống ngang hông, bật ra một tiếng cười, cầm bộ quần áo ngủ rồi bước vào phòng tắm.

Khương Hành theo bản năng thấy hơi tiếc nuối, nhưng không hề cảm thấy có gì sai sai. Thấy anh bước đi, cậu lại lon ton chạy theo sau.

Cậu vốn không định đi vào phòng tắm cùng anh. Chẳng qua vì tầm nhìn của cậu quá thấp, hơn nữa lại cứ bám sát chân Lục Nghi Xuyên, thế nên hoàn toàn không biết mình đã đi vào đâu.

Mãi đến khi người phía trước đột ngột dừng lại, cậu mới nhận ra mình đã bị bế bổng lên.

Tầm nhìn đột ngột nâng cao như đang chơi tàu lượn siêu tốc, đến khi Khương Hành định thần lại, trước mắt đã là gương mặt phóng đại của Lục Nghi Xuyên.

"Nhóc mèo lắm chuyện, chỗ này không được vào đâu."

Khương Hành nghiêng đầu, cuối cùng cũng nhìn thấy vòi hoa sen phía trên đầu Lục Nghi Xuyên.

Cậu vẫy vẫy bốn cái chân ngắn cũn trên không.

Khoan đã, nghe em giải thích đã...

Nhưng cậu còn chưa kịp nghĩ ra câu bào chữa, đã bị đặt xuống tấm thảm ngay ngoài cửa phòng tắm.

Cạch một tiếng, cánh cửa đóng lại kín mít.

Xuyên qua tấm kính mờ, lờ mờ có thể thấy một bóng dáng cao lớn.

Khương Hành ngây ra.

Tiếng nước vang lên kéo cậu về thực tại. Cậu lập tức xoay người, quay mặt ra ngoài nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Mặt có hơi nóng.

Cũng không phải chưa từng thấy Lục Nghi Xuyên tắm, nhưng đó là chuyện trước khi lên cấp ba. Khi đó, hai người vẫn có thể vô tư ngồi chung một bồn tắm, vui vẻ chơi với vịt cao su...

Ừm... thực ra chỉ có mỗi Khương Hành chơi.

Nhưng từ khi Lục Nghi Xuyên vào cấp ba, không biết là do cảm giác xấu hổ tuổi dậy thì hay do nổi loạn, anh ấy không chỉ từ chối tắm cùng mà ngay cả thay quần áo cũng phải quay lưng lại với Khương Hành.

Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, Khương Hành lại có cơ hội chứng kiến cảnh tượng này.

Cậu nghĩ, may mà hồi đó Lục Nghi Xuyên không t.ắm chung với cậu, nếu không, với cái thân hình trắng trẻo mà gầy nhẳng như cọng giá của mình, chắc cậu sẽ đào một cái hố mà tự chôn luôn mất.

Suy nghĩ lan man một lúc, Khương Hành mới nhớ ra mục đích mình theo dõi Lục Nghi Xuyên.

Trạng thái tinh thần của anh ấy có vẻ rất tốt, nói chuyện lưu loát, thậm chí còn biết đùa giỡn, hoàn toàn không giống người đang chìm trong đau buồn.

Cậu lặng lẽ thở phào.

Đấy thấy chưa! Cậu đã nói rồi, không có gì là thời gian không thể chữa lành. Huống hồ đã bốn năm trôi qua, một đứa trẻ sinh ra cũng có thể đi mẫu giáo rồi, huống chi là quên một người.

Khương Hành có chút bâng khuâng, nhưng nhìn chung vẫn thấy vui.

Thấy Lục Nghi Xuyên sống tốt, cậu quyết định tự thưởng cho mình một thanh pate mèo.

Nhân lúc anh ấy đang tắm, Khương Hành nhanh chân chạy đến bên tủ. Sáng nay khi đổ thức ăn, Lục Nghi Xuyên đã không đóng kín, để lại một khe hở. Cậu đã để mắt đến nó từ lúc đó rồi.

Những con mèo khác nhìn thấy thức ăn chưa chắc đã nghĩ đến chuyện trộm, nhưng Khương Hành thì khác!

Cậu thuần thục cạy tủ, tìm chính xác chỗ để đồ ăn, dù động tác hơi vụng về nhưng mục tiêu thì rõ ràng. Cậu há miệng cắn lấy một thanh pate, xé toạc bao bì ra một cách gọn ghẽ, dứt khoát.

Khi Lục Nghi Xuyên bước ra, Khương Hành đã ăn xong hai thanh, đang ôm thanh thứ ba mà tận hưởng đến mức quên trời đất. Lúc bắt gặp ánh mắt của anh nhìn xuống từ trên cao, cậu lập tức cứng đờ người lại, nửa thanh pate còn trong miệng rơi xuống lúc nào không hay. Cậu vẫy vẫy móng vuốt, cố gắng dùng sự dễ thương để qua mặt.

"Meo..."

Lục Nghi Xuyên ngồi xuống, nhặt lấy nửa thanh pate bị cậu ăn dở, khuôn mặt không lộ ra vẻ giận dữ gì. "Thích cái này à?"

Khương Hành từ bé đã không có chút tự chủ nào, có thể lớn lên khỏe mạnh và đầy đủ dinh dưỡng hoàn toàn là nhờ Lục Nghi Xuyên nghiêm khắc quản lý chế độ ăn uống. Ngay cả việc ăn vặt

cũng phải được anh ấy đồng ý trước, đủ hiểu cuộc sống trước đây của cậu nghiêm ngặt đến mức nào.

Cậu ngước mắt lên nhìn anh một cách lén lút, trong lòng chột dạ.

Dù sao thì pate cũng được coi là đồ ăn vặt của giới mèo, ăn nhiều không tốt, còn dễ làm biếng ăn nữa.

Cậu đã chuẩn bị tinh thần để bị mắng, nhưng không ngờ đối phương lại đưa nửa thanh còn lại về phía cậu, mỉm cười dịu dàng: "Thích thì ăn đi, anh đâu có keo kiệt với em."

Hương thơm của thức ăn len lỏi nơi đầu mũi, Khương Hành không kìm được mà li.ếm nhẹ một cái. Nhận ra Lục Nghi Xuyên thực sự muốn cậu ăn chứ không phải trêu đùa, cậu lập tức cảm động vô cùng, lao thẳng vào lòng anh.

Lục Nghi Xuyên, anh thật là tốt! Anh đối xử với mèo còn rộng rãi hơn với người nữa! Em thề, em sẽ làm mèo của anh cả đời!

Nhưng một chú mèo bé xíu không biết lấy sức lực từ đâu mà lao vào mạnh đến mức làm Lục Nghi Xuyên bị va vào ngực, đau âm ỉ.

Anh nhấc cậu ra, nhìn con mèo nhỏ dường như sắp mở miệng nói tiếng người để bày tỏ lòng trung thành, ngập ngừng một lúc rồi hỏi: "Rất thích anh à?"

"Meo meo meo!"

"Thích đến vậy sao..." Lục Nghi Xuyên kéo dài giọng, đầu ngón tay nhẹ lướt qua khóe mắt cậu, "Anh cũng rất thích mèo con đấy."

Khương Hành xấu hổ cười trong lòng, hoàn toàn không nhận ra nụ cười trên gương mặt anh không hề chạm đến đáy mắt.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, sau mấy tuần được nuôi dưỡng, cuối cùng Khương Hành cũng không còn là một chú mèo trụi lông nữa, trên người mọc lên một lớp lông tơ ngắn.

Dù nhìn vẫn có chút kỳ lạ, nhưng ít nhất không còn trọc nữa.

Cậu ngồi trước gương toàn thân, quan sát mình thật kỹ.

So với khi mới đến, cơ thể cậu đã dài ra nhiều. Có lẽ vì phát triển nhanh nên cậu không béo lên mấy, vẫn mảnh dẻ và thon dài. Chỉ có điều...

Khương Hành cúi đầu, nhìn xuống đôi chân ngắn của mình.

Không sao cả, không sao cả, không sao hết!

Cậu tự an ủi, sau này mình nhất định sẽ cao lên.

Còn về màu lông...

Khương Hành xoay trước, xoay sau, nhìn tới nhìn lui, nhưng chỉ thấy một lớp lông trắng nhàn nhạt.

Chẳng lẽ cậu là một con mèo trắng?

Vậy sau này có thể đi đóng quảng cáo nước giặt không nhỉ?

Vài giây sau, Khương Hành hoàn hồn, cụng đầu vào gương một cái.

Đều là do ăn mấy thanh pate có chất bảo quản!

Dạo này Lục Nghi Xuyên rất bận, thỉnh thoảng Triệu Sóc đến ký túc xá có nhắc qua một chút, hình như anh đang tham gia một sự kiện nào đó với giáo sư, cứ họp hành và đi công tác suốt.

Nhưng anh vẫn rất dính lấy Khương Hành.

Không phải thích, mà là dính.

Vừa về đến nhà là ôm cậu vào lòng, cũng không hôn hít hay vu.ốt ve gì, chỉ yên lặng nhìn cậu. Chỉ cần cậu rời khỏi tầm mắt một chút là lập tức bị anh bế lại.

Khương Hành cảm thấy kỳ lạ, quan sát rất lâu nhưng vẫn không nhìn ra điều gì.

Cậu quá ngốc, đến cả việc Lục Nghi Xuyên vui hay buồn cũng không phân biệt nổi.

Nhưng ngoài những khoảnh khắc trầm lặng thoáng qua, phần lớn thời gian anh vẫn rất tích cực, có vẻ như thực sự đã buông bỏ được quá khứ.

Tiếng mèo kêu từ ban công cắt ngang dòng suy nghĩ của Khương Hành.

Cậu chạy ra, thấy trên cây ngô đồng có mấy cái đầu mèo thò ra.

Một con tam thể, một con mướp vàng trông có vẻ không tình nguyện, và một con mèo vằn xám rụt rè.

"Meo."

"Ra chơi đi nào."

Khương Hành hí hửng chạy ngay ra đó.

"Oa oa oa..."

đến đây! đến ngay đây!

Chương 27: Chương 27

Tống Chương gần như đã quên mất Lục Nghi Xuyên bốn năm trước như thế nào.

Tình cảm giữa hai người thực ra không thể nói là sâu đậm. Phải nói rằng, ngoại trừ Khương Hành, thì chẳng có ai có thể khiến Lục Nghi Xuyên thực sự gắn bó.

Làm bạn với anh chỉ vì hắn cần một người như vậy. Một người có lai lịch trong sạch, cha là nhà văn có tiếng, bản thân lại có tính cách trầm lặng – một lựa chọn không thể thích hợp hơn để làm bạn.

Trước khi Khương Hành gặp chuyện, hai người từng tụ tập một lần.

Lục Nghi Xuyên không hút thuốc, nhưng để xã giao, hắn có thể uống rượu.

Vodka không màu chạm vào đá lạnh, ánh sáng đèn phản chiếu tạo thành những sắc màu rực rỡ. Trong màn đêm mờ ảo, Tống Chương không thể nhìn rõ biểu cảm của hắn.

Lục Nghi Xuyên cầm ly rượu, đột nhiên hỏi một câu rất kỳ lạ:

"Cậu nói xem, làm thế nào để một người thích mình?"

Lần đầu tiên, Tống Chương nhận ra thiên chi kiêu tử nhà họ Lục cũng có lúc băn khoăn vì tình cảm.

Hắn cũng giống như bao kẻ chìm đắm trong yêu đương khác, buông bỏ lý trí và sự phán đoán mà bản thân luôn tự hào, chỉ mong có thể tìm được câu trả lời từ một người ngoài cuộc.

"Cậu nói xem, liệu cậu ấy có thích tôi không?"

Khi ấy, Tống Chương không biết câu trả lời. Nhưng hắn cũng không ngờ rằng chỉ sau vài ngày ngắn ngủi, câu hỏi này sẽ mãi mãi không còn cơ hội để được giải đáp.

...

Khi biết tin Khương Hành gặp tai nạn xe, đã là chuyện của nửa ngày sau.

Trước cổng bệnh viện, một đám đông phóng viên vây kín. Vốn dĩ chuyện nhà họ Khương nhận nhầm con đã đủ khiến dư luận xôn xao, chẳng ai ngờ rằng chỉ sau vài ngày, vị thiếu gia giả này lại gặp tai nạn thảm khốc như vậy.

Tống Chương len qua đám phóng viên chen chúc để vào trong.

So với sự náo nhiệt bên ngoài, không khí trong bệnh viện lại yên tĩnh lạ thường. Một sự yên tĩnh lạnh lẽo. Hắn cúi đầu, nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu rõ ràng trên nền gạch sáng bóng.

Hắn tìm thấy Lục Nghi Xuyên ở trước cửa nhà xác.

Người đàn ông ngồi đó, toàn thân dính đầy máu, nhưng sắc mặt lại bình tĩnh đến kỳ lạ. Tay phải nắm chặt, như thể đang giữ chặt một thứ gì đó.

Tống Chương do dự ngồi xuống bên cạnh anh. So với bi thương, trên mặt anh càng hiện rõ vẻ ngẩn ngơ. Cuối cùng, Tống Chương chỉ có thể thốt ra một câu an ủi nhạt nhẽo, giống như trong những bộ phim truyền hình rẻ tiền:

"Cậu ổn chứ?"

Lục Nghi Xuyên như một chiếc đồng hồ rỉ sét, mất vài giây mới có phản ứng. Hắn nghiêng đầu, nhìn thấy là Tống Chương, bàn tay càng siết chặt hơn, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh:

"Vẫn ổn."

"..."

Tống Chương há miệng, định nói gì đó, nhưng vào lúc này, bất kể nói gì cũng đều trở nên sáo rỗng.

Ở phía bên kia, Triệu Hoài Lan khóc đến xé gan xé ruột, trong khi Lục Nghi Xuyên lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Tống Chương bỗng nhớ đến lần hắn gặp mẹ của Lục Nghi Xuyên. Người phụ nữ vốn luôn tao nhã đó, khi bệnh tái phát đã trở nên điên loạn, đôi mắt vừa oán hận vừa kinh hoàng nhìn chằm chằm vào con trai mình.

"Lục Nghi Xuyên, mày là một con quái vật. Mày thậm chí còn không biết rơi nước mắt. Mày không có trái tim."

Quả thật, Lục Nghi Xuyên không rơi nước mắt.

Tống Chương tự hỏi, nếu là người hắn yêu qua đời, hắn sẽ có cảm giác thế nào?

Hắn không thể tưởng tượng nổi, vì hắn chưa từng có một người yêu thương hắn từ năm bốn tuổi.

Còn chưa kịp thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, trước mắt hắn bỗng xuất hiện một chiếc đồng hồ vàng.

"Đồng hồ bị hỏng rồi, cậu có thể giúp tôi sửa không?"

Tống Chương cúi đầu nhìn, mặt đồng hồ vàng dính đầy máu, mặt kính vỡ thành nhiều đường, máu đọng trong đó, nhuộm sắc vàng thành một màu đỏ thẫm.

Hắn nhận lấy, ngón tay hơi run lên mà bản thân cũng không nhận ra.

Sau lần gặp gỡ ở bệnh viện, mấy ngày sau đó, hắn không còn gặp lại Lục Nghi Xuyên nữa. Nhà họ Khương và nhà họ Lục đã phong tỏa tất cả thông tin, không ai biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, thậm chí ngay cả khi nào tổ chức tang lễ cũng không ai rõ.

Tống Chương mang đồng hồ đi sửa.

Ông thợ già đeo kính, cẩn thận quan sát chiếc đồng hồ đã được lau sạch sẽ: "Sửa thì vẫn sửa được, mặt kính bên ngoài bị vỡ, thay cái mới là xong. Nhưng có vẻ kim đồng hồ bị kẹt, phải gỡ vật mắc bên trong ra trước."

Tống Chương cũng ghé lại gần: "Bị kẹt bởi cái gì? Sao tôi không thấy?"

Ông lão đáp: "Thứ đó nhỏ quá, không thấy cũng là bình thường."

Ông lấy kính lúp, nhìn sát vào: "Vật kẹt bên trong trông hơi kỳ lạ, không giống đá... sao lại có vẻ giống..."

Ông ngừng lại một chút.

"... mảnh xương vỡ."

Tống Chương bỗng cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Khoảnh khắc ấy, hắn không biết phải diễn tả tâm trạng của mình thế nào. Trong đầu hắn chỉ hiện lên hình ảnh Lục Nghi Xuyên khi đưa đồng hồ cho hắn.

Gương mặt vẫn còn vết máu, nhưng biểu cảm lại rất bình thản.

Đôi mắt hắn tối đen, như thể có thứ gì đó đang dần lụi tắt trong đó.

Cuối cùng, chỉ còn lại sự tĩnh lặng.

Về sau, chiếc đồng hồ vỡ ấy cũng chỉ được thay kính mới mà thôi.

Kim đồng hồ mắc kẹt trong một khoảnh khắc vĩnh hằng, mãi mãi không tiến thêm dù chỉ một bước.

...

Tống Chương cầm chiếc đồng hồ đã sửa xong đi tìm Lục Nghi Xuyên, lại bắt gặp cảnh anh ta cắt cổ tay.

Vết cắt sâu đến mức vừa nhìn đã biết là muốn chết. Sau khi được cứu sống, anh ta không khóc cũng không làm loạn, chỉ lặng lẽ nhận lấy chiếc đồng hồ từ tay cậu, gương mặt tái nhợt, chậm rãi và cẩn thận đeo nó lên cổ tay trái, che đi vết thương đáng sợ kia.

Thậm chí, anh ta còn có thể mỉm cười cảm ơn cậu.

"Cảm ơn cậu."

Tống Chương chỉ cảm thấy lạnh sống lưng.

Cậu biết chuyện này thực ra chẳng liên quan gì đến mình, nhưng có lẽ do cuộc điện thoại của Khương Hành trước khi lên xe, khiến trong lòng cậu luôn tồn tại một nỗi áy náy không rõ nguyên do.

Chính cảm giác áy náy ấy khiến cậu thường xuyên chạy đến tìm Lục Nghi Xuyên.

Cho đến một ngày, chính anh ta chủ động tìm đến cậu...

Anh ta ôm trong lòng một con chim, nở nụ cười nhẹ nhàng, ngay cả bóng tối đè nặng dưới đáy mắt cũng như tan đi phần nào.

"Nhung Nhung đến tìm tôi rồi."

Anh ta cười nói.

Anh ta nâng con chim nhỏ trong tay lên, "Cậu xem, mắt nó giống hệt Nhung Nhung. Khi vui vẻ thì thân thiết mổ tôi, khi không vui thì giận dỗi..."

"Vậy nên, nó chính là Nhung Nhung, đúng không?"

Tống Chương nói: "Nó chỉ là một con chim."

"Nhưng mắt nó giống Nhung Nhung, em ấy quay về tìm tôi."

"Nhưng nó chỉ là một con chim bình thường, chim vẫn là chim, chim không thể biến thành người."

"Nhưng..."

"Không có nhưng nhị gì cả, Lục Nghi Xuyên."

...

Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu.

Bề ngoài anh ta trông có vẻ bình thường, vẫn tiếp tục cuộc sống của mình, nhưng ngay cả mặt hồ tĩnh lặng nhất cũng sẽ có một vết nứt, và Tống Chương vô tình trở thành nơi để anh ta trút ra tất cả.

Thực ra, lúc đầu mọi chuyện vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được. Thỉnh thoảng, anh ta mắc chứng rối loạn hoang tưởng, luôn cho rằng những động thực vật xung quanh

mình là Khương Hành, cứ cách dăm ba ngày lại chạy đến tìm Tống Chương, nói rằng mình đã nhìn thấy Nhung Nhung.

Cũng chẳng cần Tống Chương cố công giải thích gì, vì Lục Nghi Xuyên là người lý trí.

Chính sự lý trí ấy khiến anh ta, sau khi chìm đắm trong ảo tưởng, vẫn có thể nhận thức rõ ràng rằng bản thân đang sai lầm, rồi tự mình rút ra, tự phá tan ảo ảnh, thậm chí còn chẳng thể tự lừa dối chính mình.

Tỉnh táo mà đau đớn, tuyệt vọng mà chấp nhận.

Cũng chính lúc đó, Tống Chương mới nhận ra, đối với anh ta, sống chính là một loại dày vò.

Sau đó, mọi chuyện không còn kiểm soát nổi, như một con ngựa hoang lao đi không cách nào níu lại.

Lục Nghi Xuyên cắt đứt quan hệ với nhà họ Lục, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau... như thể muốn thử hết mọi thói hư tật xấu trong một năm. Nhưng trái ngược với điều đó, anh ta lại ngày càng thân cận với nhà họ Khương.

Thân đến mức ngay cả Tống Chương cũng cảm thấy quá đáng, không nhịn được mà chất vấn: "Anh làm vậy có xứng đáng với Khương Hành không?"

Nhưng Lục Nghi Xuyên chỉ cười.

"Tôi chính là muốn khiến em ấy cảm thấy tôi có lỗi với em ấy."

Anh ta ngậm điếu thuốc, từng chữ từng chữ nói: "Tốt nhất là tức giận đến mức chui từ dưới mồ lên cũng được, biến thành lệ quỷ cũng được, bò đến trước mặt tôi, xé xác tôi, kéo tôi xuống địa ngục cùng em ấy, muốn dày vò tôi thế nào cũng được, chỉ cần..."

"Chỉ cần xuất hiện trước mặt tôi là được."

Tống Chương chỉ cảm thấy anh ta phát điên rồi.

Lục Nghi Xuyên cứ thế điên cuồng giày vò bản thân suốt một năm, cho đến một lần, anh ta uống rượu đến mức xuất huyết dạ dày, bị Tống Chương đưa vào bệnh viện.

Lúc tỉnh lại, anh ta vô cùng trầm lặng, tia sáng cuối cùng trong đáy mắt cũng tắt hẳn.

Chỉ trong một năm, anh ta gầy đến mức gần như biến dạng, nằm tựa vào giường bệnh, mong manh đến mức như chỉ cần một cơn gió cũng có thể cuốn đi.

Chỉ còn thoi thóp một hơi mà sống.

Tống Chương đang gọt táo, Lục Nghi Xuyên lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Phòng bệnh yên ắng đến mức chỉ còn lại tiếng lưỡi dao cắt qua lớp vỏ táo.

Một lúc lâu sau, người đàn ông trên giường nghiêng đầu nói: "Nhung Nhung thật sự đã rời bỏ tôi rồi."

Tống Chương khựng lại.

"Tôi đã trở nên tồi tệ như vậy, cậu ấy không đến tìm tôi. Tôi đối xử tốt với Khương Tinh Bạch như vậy, em ấy cũng không đến tìm tôi. Tôi đã uống nhiều đến mức suýt chết, vậy mà em ấy vẫn không đến tìm tôi."

"Tôi cầu xin suốt bao lâu, em ấy cũng không xuất hiện."

"Tôi đã mời biết bao nhiêu thầy pháp, nào là gọi hồn, nuôi tiểu quỷ, dẫn mộng... Tôi thậm chí chẳng nhớ nổi mình đã thử bao nhiêu cách, vậy mà vẫn chẳng thấy gì cả."

Giọng nói anh ta nhẹ nhàng, chậm rãi, ngay cả nét mặt cũng vô cùng bình thản.

"Tôi đã vứt bỏ tín ngưỡng trước kia, hy vọng đến tuyệt vọng rằng thế giới này có linh hồn, có lẽ chỉ trách tôi không có thiên nhãn, nên chẳng thể nào nhìn thấy em ấy."

"Mấy ngày trước, tôi gặp một thầy pháp, ông ta nói có thể giúp tôi tìm được kiếp sau của cậu ấy."

Anh ta khẽ ho khan một tiếng.

"Nhưng đó không phải Nhung Nhung của tôi. Dù linh hồn có giống, cũng không còn là Nhung Nhung mà tôi đã nuôi lớn nữa."

"Tôi chỉ có một Nhung Nhung..."

Anh ta bình tĩnh nói.

"Tôi chẳng còn gì cả, tôi chỉ có một Nhung Nhung."

"Tôi đã nuôi cậu ấy mười sáu năm, từ một đứa bé cao bằng này..." Anh ta giơ tay lên, "Đến một thiếu niên cao lớn, xinh đẹp, hoạt bát, ai cũng yêu mến em ấy."

"Tôi rất ích kỷ, tôi đã nuôi em ấy đến mức không thể rời xa tôi."

"Suốt đời này, tôi chưa từng nắm giữ được thứ gì, thứ duy nhất tôi có thể giữ chặt trong tay, chỉ có Nhung Nhung."

"Nhung Nhung của tôi..."

Nước mắt cuối cùng cũng rơi khỏi khóe mắt anh ta.

"Tại sao nhất định phải mang em ấy đi?"

Anh ta giống như một học sinh kiêu ngạo, luôn nghi ngờ tính chính xác của đáp án, vì vậy đã dành một năm trời, dùng mọi cách có thể, liệt kê vô số phương pháp giải.

Anh ta luôn nghĩ rằng mình có thể tìm ra lỗ hổng của người ra đề, viết một cách hăng say cả đống lời giải. Nhưng dù chứng minh hay tính toán thế nào, đến cuối cùng, đáp án vẫn chỉ có một.

Sự chia lìa này quá đỗi đau thương, đến mức anh ta mất cả một năm mới có thể chấp nhận hiện thực này.

"Ông trời cảm thấy tôi sống quá suôn sẻ sao? Rõ ràng biết rằng Nhung Nhung không thể rời xa tôi, vậy mà lại dùng cách này để khiến em ấy vĩnh viễn rời khỏi tôi."

"Vậy tại sao..."

Giọng anh ta khẽ run rẩy.

"Tại sao không đưa tôi đi cùng?"

...

Ông trời không trả lời.

Tống Chương cũng không thể đưa ra đáp án.

Khi anh nghĩ rằng Lục Nghi Xuyên không thể tiếp tục chịu đựng nữa, thì người đàn ông ấy vẫn gắng gượng sống hết năm này qua năm khác.

Thay vì làm người đã khuất an lòng, anh ta giống như đang trừng phạt chính mình.

Dùng sự tồn tại để trừng phạt bản thân.

Từ sau lần đó trong bệnh viện, Tống Chương rất ít khi nghe Lục Nghi Xuyên nhắc đến những suy nghĩ kỳ quái như trước kia, rằng động vật hay thực vật nào đó có nét giống Khương Hành.

Cho đến tận bây giờ, khi Lục Nghi Xuyên nói với anh rằng mình đã suy nghĩ thông suốt, mấy ngày sau, lại đột ngột gọi điện thoại cho anh.

"Tống Chương, hình như tôi lại phát bệnh rồi."

Anh ta nói.

"Tôi nhìn thấy Nhung Nhung."

Chương 28: Chương 28

Tháng tư vừa qua, thời tiết dần trở nên oi bức, gió mang theo hơi nóng của mùa hè.

Nhưng ban đêm vẫn còn se lạnh, mặt trăng chẳng thấy đâu, chỉ có vài vì sao lẻ loi treo lơ lửng nơi chân trời.

Tống Chương với tay mở một chai bia, tự tìm một chỗ ngồi xuống. Cửa sổ sát đất rộng lớn thu trọn cảnh sắc phía dưới vào tầm mắt: xe cộ tấp nập, ánh đèn neon nhuộm rực cả bầu trời thành muôn sắc màu.

Hắn nhìn xuống dưới một lúc, uống thêm một ngụm bia, cảm giác mệt mỏi sau một ngày làm việc cuối cùng cũng dịu đi đôi chút.

Sau khi nghỉ ngơi đủ, hắn mới quay sang nhìn bên cạnh.

Người đàn ông kẹp điếu thuốc giữa những ngón tay thon dài, hai chân bắt chéo, dáng vẻ điềm tĩnh, hoàn toàn không giống với giọng điệu khi gọi điện cho hắn.

Tống Chương hỏi: "Tình trạng này kéo dài bao lâu rồi?"

Lục Nghi Xuyên khép hờ mắt, đầu ngón tay lướt qua đầu lọc thuốc, giọng nói khôi phục lại vẻ lạnh nhạt quen thuộc.

"Không nhớ rõ nữa. Nếu thật sự phải tính, có lẽ là từ ngày đầu tiên tôi nhìn thấy nó."

Tống Chương nghĩ đến con mèo mà anh ta nuôi, gầy gò nhỏ bé, thực sự không thể coi là đẹp, lại càng chẳng có điểm nào giống con người, ngoại trừ...

Đôi mắt ấy.

"Là vì đôi mắt của nó sao?"

"Cũng có thể, nhưng không hoàn toàn."

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng bên ngoài hắt vào, chập chờn mờ ảo. Bóng dáng cao gầy của Lục Nghi Xuyên chìm trong chiếc ghế sô pha, từ góc nhìn của Tống Chương, hắn ta không thể thấy rõ khuôn mặt của đối phương.

Hắn chỉ có thể nghe thấy giọng nói của anh ta.

Bình thản, mang theo sự ôn hòa khắc sâu vào tận cốt tủy, giống như một bậc quân tử trầm tĩnh giữa chốn phồn hoa.

"Tôi tưởng rằng mình sắp quên mất dáng vẻ của Nhung Nhung rồi."

Anh ta nói.

"Người ta thường nói, thời gian có thể xóa nhòa tất cả. Tôi cũng nghĩ rằng mình có thể quên đi em ấy."

"Nhưng hôm đó, con mèo đó lại đâm sầm vào tôi, khoảnh khắc cúi đầu nhìn nó, tôi mới nhận ra, thật ra tôi chưa từng quên gì cả."

Anh ta cúi xuống nhặt chai bia dưới đất lên, ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ phản chiếu trong mắt, nhưng thứ đọng lại trong miệng chỉ là vị đắng chát.

"Lý trí bảo tôi rằng nó không phải là em ấy, nhưng cán cân cảm xúc lại luôn nghiêng về một phía."

Nhưng hơn ai hết, anh ta hiểu rõ rằng, Nhung Nhung của anh đã rời xa anh mãi mãi.

Trước đây, Lục Nghi Xuyên tìm kiếm lý do để chứng minh rằng Khương Hành đã trở lại.

Còn bây giờ, anh ta lại đang tìm kiếm lý do để khẳng định rằng Khương Hành thực sự đã rời xa.

"Nhưng... một con mèo thì làm sao có thể là một con người được?"

"Cho dù con người có thể biến thành mèo, vậy tại sao em ấy không nói với tôi? Tại sao khi nhìn thấy tôi, em ấy có thể thản nhiên trò chuyện với Khương Tinh Bạch như vậy? Tại sao em ấy chịu đựng nhiều đau khổ như thế mà không chịu nói với tôi?"

Tống Chương không nhịn được lên tiếng: "Sao cậu chắc chắn rằng Khương Hành nhất định sẽ phản ứng đúng như cậu mong đợi?"

Lục Nghi Xuyên im lặng một lúc, rồi đột nhiên bật cười.

"Bởi vì em ấy do tôi nuôi lớn."

Giọng anh chậm rãi, nhẹ nhàng, như một lời thì thầm đầy yêu thương.

"Trên đời này, không ai hiểu em ấy hơn tôi, kể cả chính em ấy."

Anh biết không ai muốn bị nhốt trong lồng, vậy nên anh đã sắp đặt cho Khương Hành một khu vườn tươi đẹp, để em ấy có vẻ tự do. Nhưng thực chất, mọi sợi dây đều nằm gọn trong tay anh.

"Chuyện này không thể có bất ngờ, trừ khi..."

Trừ khi anh đã bỏ sót điều gì đó.

Nhưng mỗi ngày trôi qua, Lục Nghi Xuyên đều cảm thấy như có thứ gì đó siết chặt lấy tim gan anh, đau đớn đến mức sống tiếp đã là một việc khó khăn, chứ đừng nói đến chuyện suy nghĩ những điều khác.

Anh quá mệt mỏi rồi.

"Chẳng còn gì quan trọng nữa." Anh nói, "Trên đời này làm gì có chuyện mượn xác hoàn hồn, tất cả chỉ là ảo tưởng của những kẻ còn sống mà thôi."

Anh nghiêng đầu nhìn Tống Chương, "Cậu cũng nghĩ tôi có bệnh đúng không?"

Tống Chương siết chặt chai nước trong tay, khó khăn đáp: "Nếu cậu đã coi nó là Khương Hành, vậy thì cứ xem nó là Khương Hành đi."

Nghe vậy, Lục Nghi Xuyên ngược lại bật cười, "Bác sĩ Tống, tôi còn tưởng cậu sẽ bảo rằng tất cả những thứ này đều là giả, khuyên tôi nên nhìn thẳng vào hiện thực, đừng chìm đắm trong ảo tưởng."

Tống Chương khựng lại, rồi thành thật nói: "Nếu là cậu, tôi thà để cậu chìm đắm trong ảo tưởng."

Còn hơn phải chịu đựng nỗi đau khi tỉnh táo.

"Nhưng vẫn là thôi đi." Lục Nghi Xuyên nói, "Khương Hành chính là Khương Hành, trên đời này chỉ có một người như anh ấy, làm sao có thể có vật thay thế?"

Anh chậm rãi bày tỏ, giọng điệu nhẹ nhàng, thậm chí còn mang theo chút ý cười. So với việc tâm sự bệnh tình với bác sĩ, anh càng giống như đang ôn chuyện với một người bạn cũ.

Anh duỗi đôi chân vốn đang bắt chéo, cánh tay tùy ý đặt lên tay vịn ghế, bàn tay thon dài gầy gò thả xuống, giống như một cành trúc khô cằn.

Tim Tống Chương bỗng nhiên đập nhanh hơn, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe Lục Nghi Xuyên lên tiếng:

"Những chuyện tôi làm trước đây đã khiến em ấy không vui. Nếu tôi lại nuôi một con mèo trông giống em ấy, Nhung Nhung chắc chắn sẽ giận tôi mất."

Hắn hỏi Tống Chương: "Cậu có muốn nuôi mèo không?"

Tống Chương sững sờ, "Cậu định đưa nó cho tôi à?"

"Nhìn tới nhìn lui, cậu cũng là một ứng cử viên tương đối hợp lý, công việc ổn định, tính cách cũng không tệ, chắc có thể chăm sóc tốt cho nó."

"Không phải..." Tống Chương có chút không hiểu, "Đang yên đang lành, cậu đưa mèo cho tôi làm gì? Chỉ vì cậu cảm thấy nó giống Khương Hành?"

"Cũng không hoàn toàn là vậy." Lục Nghi Xuyên thở dài, giọng điệu lộ ra chút bất đắc dĩ, "Cậu cũng biết đấy, mỗi ngày tôi đều bận rộn, hơn nữa còn sống trong trường học, thực sự không tiện nuôi."

"Hơn nữa, chẳng phải cậu từng nói rằng con người nên bước về phía trước sao? Nếu tôi cứ giữ một con mèo trông giống Nhung Nhung ở bên cạnh, làm sao tôi có thể tiến về phía trước được?"

Tống Chương: "....."

Nhìn bộ dạng này của hắn, Tống Chương nghĩ thầm, hắn đâu phải đã buông bỏ, mà là căn bản không thể buông bỏ.

—

Khương Hành chậm rãi bước đi, len lén ló đầu ra trước cửa lớp. Bên trong là một phòng học, vẫn chưa đến giờ lên lớp nên không có nhiều người.

Cậu ngó nghiêng, tính toán xem nên lẻn vào bằng cách nào.

Còn chưa kịp nghĩ ra cách, vừa quay đầu lại, liền thấy bốn năm cái đầu lông xù đang ngồi xổm sau lưng, nhìn chằm chằm vào cậu.

Khương Hành: "....."

Cậu loạng choạng một chút, vô tình đâm thẳng vào bụng của con tam thể phía sau, sau đó bị nó giơ móng vả xuống đất.

Khương Hành vẫy vẫy đôi chân ngắn của mình, "Làm gì đấy! Làm gì đấy! Sao lại kéo cả đám mèo tới đây?"

Một đám đầu lông xù vô tội nhìn cậu.

Tam thể nói: "Bọn nó đến xem cậu đấy."

Khương Hành bò dậy từ dưới đất, "Xem tôi làm gì?"

"Bọn nó bảo rằng trước đây chưa từng thấy con mèo nào đi học. À, đặc biệt là mèo không lông."

"....."

Khương Hành tức giận lao vào giữa đám mèo, "Tôi có lông! Mở to mắt mèo của mấy cậu ra mà nhìn, nó chỉ ngắn thôi, không có nghĩa là không có!"

Giận chết cậu rồi! Trước khi ra ngoài hôm nay, cậu đã soi gương rồi mà! So với trước đây, ít nhất cũng đã dài thêm một centimet!

Tam thể cắn gáy cậu, kéo ra khỏi đám mèo, "Cậu thực sự muốn vào trong?"

Khương Hành nhe răng với đám mèo đang hóng hớt, "Đã đến tận đây rồi, sao lại không vào?"

Tam thể không hiểu nổi hành động của cậu, "Nhưng bên trong toàn là người."

Khương Hành ngơ ngác chớp mắt, "Người thì sao? Lớp học vốn dĩ toàn là người mà."

Tam thể cảm thấy nhóc con trước mặt này dường như luôn có một niềm tin mù quáng vào loài người. Dù đã từng bị loài người biến thành bộ dạng như thế này, nhưng cậu ấy vẫn vô tư tin tưởng chính những kẻ từng làm hại mình.

Khương Hành tưởng rằng nó đang lo lắng cho mình, bèn giơ móng vỗ vỗ lên lưng mèo tam thể:

"Yên tâm đi, bên trong toàn là học sinh thôi, bọn họ sẽ không làm hại tôi đâu. Hết tiết là tôi ra ngay."

Móng vừa chạm vào lưng mèo tam thể thì bị một cú tát hất xuống. Vị mỹ nhân thanh lịch này vẫn bạo lực như mọi khi.

"Mèo gì mà học hành? Sao phải vào trong mới học được?"

Khương Hành bị đập lăn ra đất, dứt khoát nằm lỳ luôn, ép người bẹp xuống thành một chiếc "bánh mèo". Đôi tai dựng thẳng trên đầu khẽ động đậy.

"Không phải học hành." Giọng điệu của hắn bỗng trở nên trầm lắng, "Mà là xây dựng hình tượng... 'mèo trí thức'."

"Tôi không giống mấy con mèo không có tiền đồ các cậu, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện phơi nắng với ra hồ kiếm cá ăn. Tôi có

tham vọng lớn hơn thế."

Hắn chậm rãi duỗi móng, nhích từng chút trên nền đất, mắt nhìn thẳng vào cánh cửa phòng học.

"Còn nơi đó... chính là điểm khởi đầu của giấc mơ."

Một đám đầu lông xù chụm lại nhìn hắn. Giữa đám đông, không biết con nào "meo" lên một tiếng.

"Giấc mơ là cái gì? Có ăn ngon hơn cá khô không?"

"Thật nông cạn! Tôi và các cậu đúng là không chung tần số..."

Móng mèo tam thể từ từ giơ lên.

Khương Hành tinh mắt trông thấy, lập tức lật người nằm úp xuống.

Hắn nghiêm túc giải thích: "Đây là bước đầu tiên trong kế hoạch xây dựng hình tượng mèo trí thức. Tôi phải tìm một lớp học, vào ngồi nghe giảng, giả vờ là tôi hiểu bài. Như thế bọn họ sẽ nghĩ tôi là một con mèo có chỉ số IQ siêu việt."

Một con mèo lông màu lê chớp mắt tiến lại gần: "Rồi sau đó?"

Khương Hành vẫy vẫy đuôi: "Lúc đó kế hoạch đã thành công một nửa rồi! Chỉ cần giữ vững hình tượng mèo thông minh, tôi sẽ bắt đầu livestream..."

Mèo lông lê vẫn mơ màng: "Livestream là cái gì?"

"Chuyện đó không quan trọng! Quan trọng là tôi có thể tự kiếm tiền! Tôi thậm chí còn chẳng cần khoe quá nhiều tài năng, chỉ cần vài tiểu xảo nho nhỏ, con người lập tức sẽ bị trí tuệ của tôi khuất phục."

Mấy con mèo bị hắn chém gió làm cho đờ cả người.

Một con mèo trắng dè dặt hỏi: "Vậy... chúng tôi cũng livestream được không?"

Khương Hành liếc nhìn bọn chúng: "Thế mấy cậu có biết một cộng một bằng mấy không?"

Mấy con mèo im bặt.

Khương Hành cười đắc ý: "He he! Tôi biết!"

Một con người biết một cộng một bằng mấy là bình thường, nhưng một con mèo mà biết một cộng một bằng mấy, thì nó chính là thiên tài!

Nếu một con mèo không chỉ biết một cộng một, mà còn tính được các phép cộng trừ trong phạm vi mười, thì đó không chỉ là thiên tài, mà là thiên tài trong các thiên tài!

Lúc còn là người, Khương Hành vốn là một kẻ ngốc. Cậu luôn nghĩ đó là vấn đề của bản thân, nhưng sau hai ngày suy nghĩ, cậu bỗng nhiên tỉnh ngộ—vấn đề không phải ở cậu, mà là do cậu chọn sai đường!

Một khi thay đổi đường đua, mọi thứ lập tức trở nên sáng sủa.

Cậu biết một đám mèo hoang sinh ra và lớn lên ngoài trời sẽ không thể hiểu được nỗi cô đơn của một thiên tài như cậu, nhưng cậu hứa: "Nếu tôi thực sự kiếm được tiền, tôi sẽ mua cho mỗi con một thùng pate."

Đôi mắt của đám mèo lập tức sáng rực lên, tràn đầy hy vọng tiễn cậu vào lớp.

Sắp đến giờ học, trong lớp dần dần có nhiều học sinh đi vào.

Khương Hành không dám quá phô trương, cũng không tiện chiếm chỗ ngồi của học sinh, bèn chọn bệ cửa sổ, nhảy lên đó

ngồi nghiêm chỉnh.

Thực ra cậu đã suy nghĩ rất nhiều trước khi quyết định làm vậy.

Lúc còn là người, cậu sống nhờ Lục Nghi Xuyên nuôi. Giờ biến thành mèo, vẫn phải để Lục Nghi Xuyên nuôi, Khương Hành thấy xấu hổ vô cùng. Cậu muốn tự mình làm một cái gì đó.

Nhưng một con mèo thì có thể làm gì đây?

Suy đi nghĩ lại, cậu chỉ nghĩ đến một loại công việc duy nhất—làm pet streamer.

Không bàn đến việc Lục Nghi Xuyên có chịu quay video cho cậu hay không, chỉ riêng gương mặt mà ngay cả bản thân cậu cũng thấy "khó nuốt", cậu đã không có đủ tự tin để xuất hiện trước ống kính.

Sau khi cân nhắc kỹ, cậu thấy thứ duy nhất đáng giá của mình chính là bộ não của con người.

So với con người thì cậu không tính là thông minh, nhưng nếu so với loài mèo—cậu chính là thiên tài!

Xung quanh, những học sinh trong lớp đều nhìn cậu bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Khương Hành khẽ ngẩng đầu, cảm thấy trên đời này không có con mèo nào thông minh hơn mình.

Tốt lắm, đây chính là hiệu quả mà cậu muốn.

Bây giờ chỉ cần chờ giáo viên vào lớp, rồi cậu chỉ việc giả vờ nghe giảng chăm chú là xong!

Không biết vì sao, Khương Hành cứ có cảm giác số lượng sinh viên trong lớp này đông hơn bình thường. Đông đến mức chỗ

ngồi đã kín hết, vậy mà vẫn có người tiếp tục lách vào từ cửa sau.

Người càng đông, con mèo đang ngồi xổm trên bệ cửa sổ lại càng nổi bật.

Khương Hành: "....."

Cậu cảm thấy áp lực hơi lớn.

Cuối cùng, chuông vào lớp vang lên.

Cậu quay đầu nhìn về phía cửa, không kịp đề phòng mà chạm phải một ánh mắt hẹp dài.

Chủ nhân của ánh mắt kia cũng thoáng sững người khi thấy cậu, sau đó mới ngước nhìn bảng tên lớp, rồi xách theo sách vở bước vào.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đứng trên bục giảng giống như một cây tùng xanh thẳng tắp. Anh ta quét mắt qua Khương Hành, đẩy gọng kính trên sống mũi rồi cúi xuống cắm USB vào máy tính.

"Thầy Lý xin nghỉ, tiết Triết học phương Tây hiện đại này vẫn như thường lệ do tôi giảng..."

Nói đến đây, anh ta hơi dừng lại, ánh mắt đảo quanh phòng:

"Con mèo trong lớp này từ đâu ra?"

Khương Hành: "....."

Không biết ai trong lớp khẽ bật cười:

"Anh Lục, chắc là nó nghe danh anh đẹp trai ngời ngời, nên mới đến tận đây để chiêm ngưỡng phong thái của anh đấy!"

Khương Hành kinh hãi quay ngoắt đầu lại.

Tôi không phải, tôi không có, đừng nói bậy!

"Vậy sao..." Lục học trưởng nhìn về phía cậu, hờ hững nói: "Thế thì phải nghe giảng cho tốt vào, tôi sẽ nhớ hỏi em đấy."

Đầu Khương Hành lập tức hiện lên một cái meme:

【Hả? Tôi á?】

Trong khoảnh khắc đó, cậu chỉ muốn lấy đầu đập đất.

Có gì xấu hổ hơn việc định lén phô diễn trí tuệ mà lại bị Lục Nghi Xuyên bắt gặp không?

Chắc là có.

Chính là nửa tiếng trước, cậu vừa thề với Lục Nghi Xuyên rằng mình sẽ ngoan ngoãn ở trong ký túc xá.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Nghi Xuyên: Nghĩ không thông nữa rồi.

Khương Hành: Thiên tài trong các thiên tài.

Chương 29: Chương 29

Lục Nghi Xuyên làm như không quen biết con mèo ngồi trên bệ cửa sổ, cúi đầu mở sách giáo trình.

Mỗi lần đến tiết của anh, số lượng sinh viên đến học rất đông. Nhưng là vì muốn học hay vì lý do khác thì khó mà nói chắc.

Người càng đông, phòng học càng trở nên chật chội. Khương Hành ngó trái ngó phải, muốn rời đi cũng chẳng biết đi kiểu gì.

Không biết từ khi nào, hai nữ sinh ngồi dưới cửa sổ đã dùng áo khoác cuộn thành một cái ổ. Nhân lúc cậu không chú ý, bọn họ thình lình ôm cậu thả vào đó.

Khương Hành giẫm chân lên lớp áo dưới thân, nghĩ bụng thôi thì cũng đến rồi.

Cậu tìm một tư thế thoải mái rồi nằm xuống, ngẩng đầu đánh giá Lục Nghi Xuyên trên bục giảng.

Nói thật, đây là lần đầu tiên cậu thấy anh lên lớp. Trước mặt nhiều sinh viên như vậy mà anh vẫn thong dong tự tại. Đôi mắt sau tròng kính sắc sảo hẹp dài, quét đến ai người đó lập tức vô thức ngồi ngay ngắn.

Ngay khi Khương Hành còn đang cười thầm, cậu bỗng phát hiện đôi mắt hẹp dài kia nhìn thẳng vào mình.

Vừa rồi còn cười người khác, giờ thì Tiểu Khương Mèo ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng.

Một tia ý cười thoáng lướt qua mắt Lục Nghi Xuyên. Anh cụp mắt xuống, tiếp tục giảng bài.

Khương Hành dần dần trở nên mơ màng.

"Martin Heidegger xem tự do là con người đối với..."

Mí mắt của cậu bắt đầu đánh nhau.

Cộc một tiếng, đầu đập thẳng xuống bàn, Khương Hành miễn cưỡng tỉnh táo hơn một chút, ngẩng đầu nhìn lên bục giảng.

Lục Nghi Xuyên dường như liếc mắt nhìn về phía cậu, sau đó giơ tay chuyển sang một trang PPT mới.

"Tự do trong quan điểm của Sartre không phải là một thuộc tính của sự tồn tại con người..."

Quay đầu nhìn lại, hàng loạt sinh viên đã gục xuống bàn.

Khương Hành: "..."

Không hổ danh là lịch sử triết học.

Trong lúc cậu còn đang ngây người, Lục Nghi Xuyên đã đọc xong một trang PPT.

"Albert Camus đã nâng 'phi lý' lên thành..."

Giọng điệu khi giảng bài của anh ấy thậm chí còn đơn điệu hơn cả lúc nhỏ đọc truyện cho Khương Hành nghe, âm điệu chậm rãi, trầm thấp. Cộng thêm bầu không khí im ắng trong lớp học, cuối cùng Khương Hành cũng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, đầu gục xuống, rúc vào áo ngủ ngon lành.

Còn về thân phận mèo?

Dù có thông minh đến mấy, cũng không ai lại đi học triết học cả!

Khương Hành ngủ một giấc thật sâu, cho đến khi tiếng động sinh viên rời khỏi lớp học đánh thức cậu. Còn chưa mở mắt ra, cậu đã nghe thấy giọng của Lục Nghi Xuyên.

"Là mèo của tôi, chắc lúc ra ngoài không đóng cửa sổ cẩn thận nên nó chạy theo."

Sau đó là giọng của hai nữ sinh.

"Con mèo này xấu một cách độc đáo ghê, hóa ra là của anh Lục hả?"

Khương Hành mở mắt ra với vẻ mặt không cảm xúc.

Này cô gái, phiền cô nhìn vào mắt tôi và nói lại câu vừa rồi một lần nữa.

Hai cô gái vẫn tiếp tục trò chuyện: "Dạo gần đây trên diễn đàn trường toàn là hình ảnh của nó, bọn em còn tưởng là mèo hoang nữa cơ."

Lục Nghi Xuyên khẽ nhướng mày: "diễn đàn trường?"

"Đúng rồi." Cô gái lấy điện thoại ra, "Anh xem, trên này toàn là bài đăng về nó. Bình thường mèo xấu cũng không hiếm, nhưng mà xấu độc đáo như nó thì đúng là hiếm thấy."

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, quả nhiên giống như lời nữ sinh nói, trên đó có rất nhiều bài đăng về con mèo trụi lông này, còn kèm theo ảnh chụp rõ nét.

Trong ảnh, con mèo trụi lông xuất hiện khắp nơi trong khuôn viên trường, bắt cá, vồ bướm, chơi trốn tìm...

Không cần nghĩ cũng biết, trong khoảng thời gian Lục Nghi Xuyên ra ngoài, nó đã sống sung sướng đến mức nào.

Khương Hành đặt hai chân trước lên người Lục Nghi Xuyên, thò đầu ra nhìn, lập tức cảm thấy trời sập đến nơi!

Không phải chứ, đám sinh viên này rảnh rỗi quá không có việc gì làm hay sao? Tại sao lại đăng ảnh xấu của cậu lên mạng chứ?!

Nữ sinh hào hứng nói: "Anh không biết đâu, con mèo nhỏ này giỏi lắm đấy. Rõ ràng trông không to lắm, nhưng đi đến đâu cũng có cả đàn mèo đi theo. Người ta còn gọi nó là 'đại ca mèo' đấy."

Lục Nghi Xuyên chậm rãi cúi mắt, nhìn con mèo đang bám trên người mình: "Đại ca mèo?"

Khương Hành: "..."

Không phải, không có, đừng nói linh tinh! Cậu chỉ giỏi trốn tìm hơn mấy con mèo khác một chút thôi mà.

Khương Hành cụp đuôi xuống, bị Lục Nghi Xuyên xách ra khỏi lớp học.

Trên cây vẫn còn mấy con mèo khác đang đợi cậu "dạy dỗ". Vừa thấy Khương Hành đi ra, lập tức thò đầu ra ngóng, nhưng khi nhìn thấy Lục Nghi Xuyên lại nhanh chóng rụt đầu vào.

Lục Nghi Xuyên đứng dưới gốc cây, "Đại ca, có muốn chào tạm biệt đàn em của cậu không?"

Khương Hành quyết định nằm im giả chết.

May mà Lục Nghi Xuyên không làm khó cậu, chỉ ôm cậu rời khỏi lớp học.

Anh dừng lại trên bậc thang vắng người, lấy điện thoại ra gọi.

Khương Hành cuộn tròn trong khuỷu tay Lục Nghi Xuyên, nhìn ánh mắt anh cụp xuống dưới làn nắng rực rỡ.

"Thầy ơi, em đã gửi bản PPT đã chỉnh sửa cho thầy rồi. Nếu thầy bận quá thì có thể nhờ Triệu Sóc giúp. Vừa nãy lên lớp em quên thông báo với sinh viên, phiền thầy nhắc giúp ạ."

Không biết đầu dây bên kia nói gì, Lục Nghi Xuyên chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

"Xin lỗi, có lẽ em không tham gia được dự án thầy nói."

Anh nói: "Em còn việc quan trọng hơn phải làm."

Cuộc gọi ngắn gọn chưa đầy ba phút, sau đó anh cất điện thoại vào túi, bế mèo rẽ phải.

Phía trước là một hàng cây anh đào, nhưng bây giờ hoa đã tàn, chỉ còn những tán lá xanh um tỏa bóng râm mát rượi trên đường.

Nhưng... đây không phải đường về ký túc xá.

Lục Nghi Xuyên ôm mèo thẳng đến cổng trường, nơi Khương Chước đang đứng dựa vào xe chờ anh.

Nhìn thấy anh, Khương Chước liền đứng thẳng dậy, vừa định mở miệng nói gì đó thì ánh mắt lại dừng trên con mèo trong lòng anh. Câu sắp nói lập tức rẽ sang hướng khác: "Hô! Con mèo này trông đúng là có gu ghê đấy!"

Khương Hành: "....."

Cậu không ngờ Lục Nghi Xuyên lại đưa mình đi gặp Khương Chước. Chính xác hơn, là anh trai của Khương Tinh Bạch.

Bốn năm không gặp, Khương Chước trông trưởng thành hơn hẳn. Khoác lên người bộ vest, hắn ta thực sự có vài phần khí chất tổng tài bá đạo.

Chỉ tiếc rằng... Khương Hành nhắm mắt lại, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh hồi tiểu học, khi Khương Chước còn trần như nhộng giành đồ chơi với cậu.

Khương Chước nói: "Lục Nghi Xuyên, cậu giỏi thật đấy, rõ ràng là cậu tìm tôi, kết quả lại để tôi đứng phơi nắng hơn một tiếng đồng hồ. Cậu có biết thời gian của tôi quý giá thế nào không?"

Lục Nghi Xuyên chẳng buồn giải thích cho có lệ: "Đang dạy học."

Khương Chước nghiến răng, lật mắt đầy bất mãn.

Hắn nhìn đối phương đưa tay ra sau lưng lục lọi một hồi, rồi lấy ra một chùm chìa khóa xe. Lục Nghi Xuyên ném thẳng nó vào lòng Khương Chước: "Nghe nói em trai cậu xuất viện rồi, đây là quà ra viện."

Khương Chước nhấc chùm chìa khóa lên nhìn thoáng qua, sắc mặt hơi phức tạp: "Sao cậu không tự đưa cho nó?"

Đối diện với bạn bè lâu năm, Lục Nghi Xuyên không cần che giấu gì, môi hơi động đậy, giọng điệu nhạt nhẽo: "Sợ nhìn thấy nó sẽ buồn nôn."

Khương Chước: "..."

"Dù sao cũng là em trai tôi, cậu nói chuyện có thể để ý đến cảm nhận của tôi một chút không? Đã ghét nó như vậy, còn tặng quà làm gì?"

Lục Nghi Xuyên đặt con mèo lên nắp capo xe của Khương Chước, lấy điện thoại ra, ngón tay gõ gõ trên màn hình: "Tôi đã làm một bảng thống kê, gửi cho cậu rồi..."

Khương Chước mở điện thoại lên, phát hiện nội dung trong bảng chính là chi phí ăn mặc, đi lại, sinh hoạt của Khương Hành từ nhỏ đến lớn, được liệt kê chi tiết đến từng khoản.

Hắn ta sững người một lúc lâu mới phản ứng lại: "Cậu đưa tôi cái này làm gì?"

Lục Nghi Xuyên thản nhiên nói: "Tôi tính rồi, từ bé đến lớn Nhung Nhung tiêu của nhà các cậu từng này tiền, mấy năm nay tôi đưa cho Khương Tinh Bạch bao nhiêu thứ tôi đều có ghi lại, cộng thêm chiếc xe này, chắc là gần như hòa nhau rồi..."

Khương Chước chỉ cảm thấy buồn cười: "Lục Nghi Xuyên, cậu cần làm đến mức này sao?"

"Cần."

Ánh mặt trời phủ xuống người Lục Nghi Xuyên, chiếc áo sơ mi trắng bị ánh nắng nhuộm thành màu cam nhạt, nhưng làn da anh ta lại tái nhợt đến mức gần như trong suốt.

"Tôi không muốn em ấy nợ các cậu bất cứ thứ gì."

Khương Chước há miệng rồi ngậm lại, sau đó lại mở ra: "Phân rõ ràng như vậy làm gì? Dù không có quan hệ máu mủ, chúng ta cũng coi như người nhà. Nó đã đi rồi, cậu không cần phải—"

Lục Nghi Xuyên khẽ cắt ngang: "em ấy đã đi rồi, tôi không muốn có kẻ vin vào cái cớ em ấy không thể lên tiếng mà tùy tiện giày xéo em ấy."

Nói đến đây, người đàn ông cụp mắt xuống, cả người tái nhợt đến mức như trong suốt, nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng.

"Em ấy còn sống các cậu không thích, chết rồi cũng không cần giả vờ diễn trò với người khác."

"Nếu các cậu không cần em ấy, thì trả lại em ấy cho tôi, sạch sẽ gọn gàng."

Ngón tay Khương Chước đột nhiên siết chặt.

Vài giây sau, giọng hắn ta khàn hẳn đi: "Cậu tặng quà cho Khương Tinh Bạch... là vì... vậy tại sao lần trước sinh nhật nó, cậu lại đến?"

Rõ ràng trước đây cậu ta chưa từng tham gia sinh nhật Khương Tinh Bạch.

Lục Nghi Xuyên khẽ cười, cả người phảng phất một vẻ mệt mỏi, như chiếc đồng hồ đã cạn kiệt pin.

"Muốn nghe sự thật không?"

Khương Chước thoáng sững người. Chưa đợi hắn ta trả lời, Lục Nghi Xuyên đã tiếp tục: "Tôi chỉ muốn để em ấy nhìn thấy, nhìn xem các cậu tổ chức sinh nhật cho cậu ta thế nào, như vậy thì..."

Anh ta hơi nhếch khóe môi, không nói gì thêm, nhưng Khương Chước đã hiểu.

Như vậy thì, dù Khương Hành có chết đi, trong ký ức của nó vẫn chỉ có Lục Nghi Xuyên là tốt nhất.

Khương Chước cảm thấy Lục Nghi Xuyên thực sự điên rồi.

Một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng hắn ta, Khương Chước không kìm được bước lên một bước, chìa khóa trong tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cơn đau lạnh buốt và sắc nhọn kéo lý trí của hắn ta trở lại.

Hắn ta lấy tư cách gì để chỉ trích Lục Nghi Xuyên?

Anh trai của Khương Hành sao?

Mấy chữ này hiện lên trong đầu, khiến hắn ta chỉ muốn bật cười.

Lục Nghi Xuyên chẳng làm gì sai, sai là ở bọn họ.

Một cảm giác bất lực trào dâng, Khương Chước thả lỏng tay, chỉ thấy chùm chìa khóa trong lòng bàn tay nóng rực đến mức bỏng rát.

Nỗi nhục nhã khó diễn tả trào lên cổ họng, nhất thời khiến hắn ta nghẹn lời.

Sắc mặt Khương Chước vô cùng khó coi. Lục Nghi Xuyên thản nhiên đổ thêm dầu vào lửa: "Miệng thì nói áy náy, nhưng lại dùng sự áy náy đối với một người đã chết để bù đắp lên một người còn sống, tôi thấy mà buồn nôn thay cho nó."

Bàn tay Khương Chước một lần nữa siết chặt, cạnh sắc của chìa khóa đâm vào lòng bàn tay, gây ra cơn đau âm ỉ.

Thấy Khương Chước im lặng, Lục Nghi Xuyên kéo khóa balo lại, ôm con mèo vẫn đang ngơ ngác lên.

"Từ nay về sau, Nhung Nhung và nhà họ Khương không còn liên quan gì nữa."

Cuối cùng thì, em ấy cũng thuộc về tôi rồi.

Anh ta nghĩ.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng người đàn ông cao gầy mảnh khảnh, chiếc bóng dưới chân kéo dài mãi, rồi dần dần hòa vào những mảng sáng tối loang lổ, bị nghiền nát, nuốt chửng, lặng lẽ chìm xuống mặt đất.

Lục Nghi Xuyên có thể cảm nhận được con mèo trong lòng mình có gì đó không ổn. Nhưng sau khi nói chuyện với Khương Chước xong, ý thức của anh như bị rút khỏi cơ thể, chỉ còn lại một cái xác tê dại.

Con mèo lại quấn lấy anh, nhưng anh đưa tay đẩy nó xuống.

Anh nghiêng đầu, ho khẽ một tiếng, nhẹ như thể vừa ho ra hơi thở cuối cùng còn sót lại trong cơ thể.

Chú mèo con lượn quanh chân anh, kêu meo meo không ngừng. Lục Nghi Xuyên nghĩ, có lẽ có thể bảo Tống Chương đến mang nó đi.

Anh chống tay lên đầu gối, chậm rãi đứng dậy như một ông lão.

Lục Nghi Xuyên mở ngăn kéo, lấy ra một cuốn sổ có khóa.

Anh cầm sổ bước ra ban công. Chiếc ghế trong ký túc xá đã cũ, hơi lắc lư. Vừa ngồi xuống, chân anh đã bị một cục lông xù cọ vào.

Lục Nghi Xuyên cúi mắt, chậm rãi bấm vài con số để mở sổ.

Bên trong gần như trống trơn, chỉ có trang đầu tiên ghi vài danh mục.

Anh nghiêng đầu, cắn nắp bút, đánh một dấu tích vào mục cuối cùng.

Lực ấn xuống khá mạnh, đầu bút miết lên giấy tạo ra âm thanh sột soạt rõ rệt.

Dưới đó, chỉ là một khoảng trắng trống rỗng.

Lục Nghi Xuyên nhìn chằm chằm vào dấu tích ấy thật lâu, rồi chậm rãi nhếch môi, nở một nụ cười nhẹ.

Con mèo leo lên ống quần anh, bị anh đưa tay đẩy xuống.

Anh xé trang giấy đó ra, rút bật lửa, châm lửa đốt.

Ngọn lửa bùng lên, gió thổi khiến nó cháy nhanh hơn. Khi anh buông tay, tờ giấy cuộn lại trong không trung, rồi rơi xuống đất, chỉ còn lại một dải tro tàn.

Lục Nghi Xuyên lại nghiêng đầu ho khẽ, chậm rãi lấy ra một điếu thuốc. Anh cúi người, châm lửa, dáng vẻ như một ông lão già nua, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc gầy guộc như đốt tre.

Anh ngửa đầu tựa vào lưng ghế. Trong cơn mơ màng, dường như có thứ gì đó nhảy lên đùi anh, một cảm giác ấm áp lướt qua cổ và vai.

Bên tai anh, dường như có một giọng nói mềm mại, dính dính vang lên.

"Lục Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên chậm rãi nhắm mắt lại, hơi thở nhẹ nhàng.

Chương 30: Chương 30

Lục Nghi Xuyên ngủ một giấc thật sâu. Khi tỉnh dậy, trời đã khuya.

Ánh trăng như nước, đổ xuống thứ ánh sáng bạc dịu dàng, bao trùm ban công nhỏ trong một màn sáng mờ ảo.

Anh cúi đầu, phát hiện không biết từ lúc nào, trên người mình được đắp một chiếc chăn mỏng.

Chiếc chăn phủ trên người anh không ngay ngắn, lấm tấm vài vệt bụi không rõ từ đâu dính vào. Trên đùi anh, một chú mèo con trọc lóc đang cuộn tròn ngủ say.

Anh đưa đầu ngón tay lướt qua vết sẹo trên lưng con mèo, trong lòng cảm thấy dường như mình đã bỏ lỡ điều gì đó. Nhưng khi cố nghĩ kỹ, cơn mệt mỏi trong lòng lập tức nhấn chìm anh.

Trái ngược với tâm trạng uể oải, trông Lục Nghi Xuyên lại rất tỉnh táo. Đôi mắt vốn tĩnh lặng như tro tàn, giờ đây hiếm hoi ánh lên một tia sáng.

Ngọn nến cháy đến tận cùng, ngọn lửa lại sáng rực nhất.

Anh đứng dậy, bế mèo con về ổ.

Suốt quá trình đó, chú mèo ngủ rất say, dù bị di chuyển cũng chỉ co duỗi móng vuốt, trở mình rồi tiếp tục ngủ.

Lục Nghi Xuyên đứng nhìn một lúc, rồi cầm chìa khóa rời khỏi ký túc xá.

Tống Chương lại tăng ca, làm đến mức hai mắt thâm quầng, mặt mày tái mét như xác chết.

Hắn nghĩ, chắc bệnh nhân chưa chết thì hắn cũng nhảy lầu từ bệnh viện xuống trước cho rồi.

Khi Lục Nghi Xuyên đề nghị mời hắn ăn khuya, hắn đồng ý ngay không cần suy nghĩ.

Dù Lục Nghi Xuyên đã cắt đứt quan hệ với nhà họ Lục, nhưng anh ta vẫn rất giàu. Tống Chương không chút do dự chọn nhà hàng đắt nhất, cũng chẳng khách sáo mà gọi một bàn đầy thức ăn.

Thành phố A không có đêm thực sự, dù nửa đêm đường phố vẫn tấp nập xe cộ, đèn neon vẫn chớp sáng rực rỡ.

Cửa sổ sát đất trong phòng VIP tầng thượng bao trọn khung cảnh đêm của thành phố. Đứng ở đó, cảm giác như cả thành phố đều nằm gọn dưới chân mình.

Chỉ tiếc là, Tống Chương không muốn giẫm lên thành phố, hắn chỉ muốn giẫm lên đầu gã trưởng khoa của mình.

Hắn tu ừng ực một ly nước mới cảm thấy mình sống lại một chút, "Hôm nay sao cậu tốt thế? Bỗng dưng nhớ đến chuyện báo đáp ân tình của bố cậu à?"

Lục Nghi Xuyên mở một chai rượu vang đỏ, chất lỏng màu đỏ sẫm chậm rãi chảy vào ly cao chân, phản chiếu ánh sáng lấp lánh dưới đèn.

Anh tựa lưng vào ghế, khoác một chiếc áo đen tuyền, liếc mắt nhìn sang, "Thấy cậu đáng thương, an ủi chút thôi."

Tống Chương lập tức khóc rống lên, đúng là hắn bị cửa kẹp đầu nên mới đi làm bác sĩ.

Nhưng đầu bị cửa kẹp cũng không có nghĩa là hắn ngu thật. "Cậu mà tốt bụng như vậy á? Với lại, sao tôi cứ thấy cậu hôm nay là lạ?"

Lục Nghi Xuyên nhấc mí mắt, "Thật không?"

Tống Chương nghĩ, nếu cậu đã hỏi câu này thì tức là chắc chắn có gì đó thật rồi.

Món ăn lần lượt được dọn lên, mùi hương lan tỏa làm Tống Chương nhất thời quên mất chuyện khác.

Lục Nghi Xuyên im lặng nhìn hắn ăn, đợi đến khi hắn gần no mới chậm rãi lên tiếng: "Tôi đưa cậu chìa khóa ký túc xá, ngày mai cậu có thể đến đó..."

Nói đến đây, anh chợt nhớ đến lời hai nữ sinh kia nói ban ngày, giọng hơi dừng lại một chút, "Nó rất thích chơi trong trường, cậu cứ đến xem. Nếu nó muốn đi với cậu thì cậu dẫn nó đi, còn không thì cứ để nó ở lại trường, sẽ có người chăm sóc nó."

Tống Chương ngừng tay đang bóc cua, "Cậu thực sự muốn cho tôi nuôi nó à?"

"Không thích à?"

"Không phải là không thích..." Tống Chương nhấp môi, vẫn thấy kỳ lạ, "Tôi cứ cảm thấy cậu không phải kiểu người sẽ đem đồ của mình cho người khác."

Lục Nghi Xuyên đan hai tay đặt trên đầu gối, ngả người ra sau, trông có vẻ thư thái hơn hẳn ngày thường. Một sự thư thái từ trong ra ngoài.

Nghe Tống Chương nói vậy, anh khẽ cười, ánh mắt trở nên dịu đi, "Vậy tôi là kiểu người thế nào?"

Tống Chương cầm kéo, "cạch" một tiếng cắt đứt chân cua, "Dù vẻ ngoài không thể hiện ra, nhưng tôi cảm giác cậu là người có tính chiếm hữu rất cao. Một khi đã xem là của mình thì tuyệt đối không thể cho người khác. Chỉ là bình thường cậu chẳng thiết tha gì, ngoài Khương Hành ra, tôi chưa thấy cậu để tâm đến ai hay thứ gì khác."

"Nghĩ lại cũng đúng, con mèo đó cậu hình như cũng chẳng mấy quan tâm, đến tên cũng chỉ đặt đại là Mimi, chẳng qua chỉ là một đoạn duyên tình thoáng qua thôi."

Hắn bóc lớp vỏ cua, ngước mắt nhìn Lục Nghi Xuyên, "Cậu nửa đêm đến tìm tôi chỉ để nói chuyện này à?"

Giọng Lục Nghi Xuyên lười biếng, "Không ngủ được, tiện đường ghé qua thôi."

Tống Chương im lặng trong chốc lát.

Vài giây sau, thấy Tống Chương vẫn đang nhìn mình, Lục Nghi Xuyên khẽ nâng mí mắt, giọng lười biếng:

"Gì thế?"

"Tôi vẫn cảm thấy cậu có gì đó rất lạ... Cậu thật sự đã buông bỏ rồi sao?"

Người đối diện không trả lời.

...

Lúc hai người chia tay, trời sắp sáng. Ở phía xa, chân trời nhợt nhạt một vệt sáng mờ như bụng cá, ánh ban mai len lỏi vào không gian, nhuộm lên một lớp vàng nhạt.

Nếu không có gì bất ngờ, hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

Lục Nghi Xuyên bắt taxi đến nghĩa trang.

Ánh sáng buổi sớm chiếu xuống, những tấm bia đá đứng sừng sững, trầm mặc và lạnh lẽo.

Anh tựa lưng vào bia mộ ngồi xuống, cơn gió sớm lướt qua trán, phản chiếu ánh sáng yếu ớt còn sót lại trong đáy mắt anh.

Lục Nghi Xuyên rất ít khi đến đây, dù thi thể của người anh yêu đang nằm lại nơi này.

Anh luôn mong Nhung Nhung của anh mãi vui vẻ, không muốn cậu nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình. Nhưng nỗi nhớ quá dài, quá khó chịu đựng, chỉ có ở đây, anh mới có thể tìm lại một chút sức mạnh để tiếp tục sống.

"... Xin lỗi nhé, lại làm em thất vọng rồi."

Như mọi khi, chẳng có ai đáp lại.

Lục Nghi Xuyên tựa trán lên bia mộ. Dưới bóng tối che phủ khuôn mặt anh, một bức ảnh đen trắng đã bắt đầu nhạt màu. Đầu ngón tay anh lướt qua nó, mang theo hơi sương ẩm ướt của buổi sớm mai.

Cuối cùng, anh đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

...

Khi mặt trời lên cao, Lục Nghi Xuyên rời khỏi nghĩa trang.

Anh đến quá sớm, cửa hàng ngoài cổng vẫn chưa mở. Trên chiếc bàn bên ngoài còn vương lại rác chưa dọn, không xa đó, một ông lão ăn mặc rách rưới ngồi trên bậc thềm cạnh bồn hoa.

Lục Nghi Xuyên đứng bên chiếc bàn, lấy điện thoại ra gọi xe. Đúng lúc này, ông lão đột nhiên cất giọng:

"Cậu bạn kia, có muốn xem bói không?"

Anh chẳng buồn ngẩng đầu.

Ông lão tiếp tục: "Tôi thấy sắc mặt cậu u ám, e là sắp có huyết quang chi tai. Nếu không hóa giải, có lẽ chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu."

Sáng sớm thế này, chẳng mấy ai muốn nhận chuyến xe đến nghĩa trang. Trên điện thoại báo thời gian chờ ít nhất phải nửa tiếng nữa.

Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng chịu nâng mí mắt lên một chút: "Vậy à? Nghe có vẻ hay đấy."

Ông lão nghẹn họng.

Lão xoa xoa hai tay, đi đến gần anh, kéo chiếc ghế dưới bàn ngồi xuống. Tư thế của lão trông rất kỳ lạ, thân thể già nua nhưng lại mềm dẻo đến lạ thường, gần như cuộn tròn lại trên chiếc ghế.

"Lão phu thấy cậu có duyên nên mới có lòng nhắc nhở. Con người ấy mà, chấp niệm quá sâu chẳng phải chuyện tốt, thứ nên buông bỏ thì phải biết buông bỏ đúng lúc."

Lục Nghi Xuyên chẳng buồn để ý.

Thấy vậy, ông lão bực mình trừng mắt: "Tôi đang nói chuyện với cậu đấy? Cái thái độ gì vậy hả?"

Người đàn ông lùi sang bên hai bước.

Ông lão giơ tay cào cào mặt bàn, thấy Lục Nghi Xuyên càng lơ mình thì càng hăng máu hơn: "Tôi giỏi lắm đấy, cậu thật sự không có chuyện gì muốn hỏi tôi sao?"

Cuối cùng cũng có tài xế nhận chuyến. Lục Nghi Xuyên nhìn thấy xe dần tiến lại gần, bèn cất điện thoại.

"Giỏi đến mức nào? Có thể khiến người chết sống lại sao?"

"Chuyện đó thì đương nhiên là không rồi." Ông lão đáp, "Nhưng tôi có thể giúp cậu mơ thấy người đã khuất."

Lão vốn tưởng câu này sẽ khiến đối phương kinh ngạc lẫn kính phục, nhưng người đàn ông chỉ lặng lẽ đội mũ lưỡi trai lên đầu. Vành nón che đi gần nửa khuôn mặt anh, giọng điệu bình thản:

"Ông là người thứ ba mươi nói câu này với tôi rồi đấy."

Ông lão: "..."

Lão không cam lòng: "Nhưng tôi nói thật mà!"

Rõ ràng, đối phương không tin lời lão.

Chiếc xe từ từ đỗ lại phía trước, tài xế thò đầu ra khỏi cửa sổ: "Cậu là người gọi xe à?"

Lục Nghi Xuyên kéo thấp vành nón hơn một chút, bước tới mở cửa.

Vừa lúc tay anh đặt lên tay nắm cửa, một giọng nói gấp gáp vang lên từ phía sau:

"Tôi nói thật đấy! Cậu chỉ cần ngâm mảnh xương trước ngực cậu vào nước, là có thể mơ thấy người đó!"

Cơ thể Lục Nghi Xuyên chợt khựng lại.

Anh quay phắt đầu nhìn về phía ông lão: "Ông vừa nói gì?"

"Tôi nói..." Ông lão khẽ hắng giọng, ngẩng đầu nhìn anh, nhưng khi chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh, lão bất giác rùng

mình, bật ra một tiếng kêu kinh hãi.

Buổi sáng sớm, quán ăn sáng vô cùng nhộn nhịp.

Mặt tiền quán không lớn, chỉ đặt vỏn vẹn ba bốn chiếc bàn. Ở góc trong cùng, có hai vị khách trông khá kỳ lạ.

Một người là đàn ông ăn mặc chỉnh tề, đội mũ lưỡi trai, chỉ để lộ nửa khuôn mặt góc cạnh. Người còn lại có mái tóc trắng, vẻ ngoài như một ông lão, quần áo rách rưới. Nhưng bên dưới mái tóc rối bù như cỏ dại ấy lại là một gương mặt trẻ trung đến bất ngờ, trông chỉ khoảng ba bốn mươi tuổi.

Ông lão... à không, người đàn ông trung niên ấy ăn hết năm xửng bánh bao, sau đó giơ tay gọi chủ quán:

"Cho thêm năm xửng nữa."

Hắn vừa quay đầu, liền bắt gặp ánh mắt Lục Nghi Xuyên đang chăm chú nhìn mình.

"Giờ có thể nói được chưa?"

Người đàn ông trung niên tùy tiện lau miệng, hất cằm hỏi:

"Trên ngực cậu có phải đeo một đoạn xương không?"

Lục Nghi Xuyên cau mày nhìn hắn:

"Sao ông biết?"

Người đàn ông cười cười:

"Tất nhiên là tôi ngửi thấy." Hắn đảo mắt, chậm rãi nói tiếp, "Cậu biết đấy, trên đời này không có bữa ăn nào miễn phí."

"Bao nhiêu?"

Người đàn ông trầm ngâm một lúc lâu, chậm rãi giơ ba ngón tay lên:

"Nhiêu đây thôi, không thể ít hơn."

"Đưa tài khoản cho tôi."

Đôi mắt người đàn ông lóe sáng, hắn lắp bắp đọc số tài khoản.

"Cậu biết không, tôi xem bói vốn rất đắt đỏ. Hôm nay thấy cậu có duyên, tôi mới giảm giá cho đấy, chứ không thì còn tốn nhiều hơn nữa."

Lục Nghi Xuyên không có kiên nhẫn nghe mấy lời vô nghĩa của hắn. Anh đưa điện thoại cho hắn xem:

"Chuyển xong rồi, giờ có thể nói chưa?"

Người đàn ông vừa cắn bánh bao vừa híp mắt nhìn màn hình.

"Một, mười, trăm, nghìn, vạn..."

Hắn sững sờ.

"Ba, ba triệu?!"

Nhìn bãi chiến trường trên bàn, Lục Nghi Xuyên thản nhiên lùi ra xa một chút:

"Ông muốn ba mươi triệu à?"

Người đàn ông há hốc miệng.

Hắn... hắn chỉ định lấy ba trăm thôi mà...

"Ta... cậu..." Hắn xúc động suýt bật khóc, ánh mắt nhìn Lục Nghi Xuyên như thể vừa thấy vị cứu tinh giáng trần.

"Hừm, thật ra cách này vừa đơn giản, mà cũng chẳng đơn giản chút nào."

Hắn lục lọi trong người, móc ra một đoạn dây đỏ:

"Tôi cho cậu một lá bùa, đốt nó thành tro rồi để dưới đáy bát. Sau đó, thả sợi dây đỏ và đoạn xương kia vào, ngâm trong máu suốt ba tiếng. Đến tối, trước khi ngủ, hãy xâu đoạn xương vào dây đỏ rồi đeo lên người, cậu sẽ mơ thấy chủ nhân của nó."

"Hơn nữa, phương pháp này chỉ có thể sử dụng duy nhất một lần."

Lục Nghi Xuyên không để ý đến câu nói sau cùng của hắn, chỉ hỏi:

"Dùng máu gì?"

Người đàn ông bỗng im lặng một lúc.

"... Máu của cậu."

Nói xong, hắn nhìn thấy đối diện—người đàn ông luôn giữ vẻ lãnh đạm bỗng khẽ nhếch môi, chậm rãi nở một nụ cười.

Một nụ cười rất kỳ lạ.

Không giống như không tin, mà trông có vẻ... hưng phấn nhiều hơn.

Người đàn ông trung niên bất giác rùng mình, vội vàng nhét hai cái bánh bao vào miệng, không dám nói gì nữa.

Lục Nghi Xuyên xách theo một bình rượu, bước vào căn phòng tối.

Anh ngồi dựa lưng vào tường, đối diện là một bệ thờ cũ kỹ.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh nến đỏ nhảy nhót mập mờ.

Anh đặt bình rượu xuống đất, co một chân lên, cầm lấy chiếc bát bên cạnh.

"... Đã nói là sẽ đến với em, anh không thể nuốt lời."

Lục Nghi Xuyên khẽ cười, lấy ra lá bùa từ trong ngực.

Ngọn lửa bùng lên, soi sáng gương mặt anh—vẫn bình tĩnh và ôn hòa như mọi khi.

Tấm bùa nhanh chóng hóa thành tro, chìm xuống đáy bát.

Anh thả sợi dây đỏ vào, rồi gỡ từ trên cổ xuống một đốt xương nhỏ vẫn luôn mang theo bên mình.

"Trước khi đi, còn làm bẩn Nhung Nhung mất rồi... Em có trách anh không?"

Ánh nến chập chờn, không đáp.

Lục Nghi Xuyên lặng lẽ đặt đốt xương vào trong bát.

Anh khẽ co chân lại, từ tốn xắn tay áo lên.

Làn da trắng xanh lộ ra, gầy guộc nhưng sạch sẽ.

Anh duỗi tay, cởi đồng hồ trên cổ tay xuống.

Lặng lẽ quan sát vết sẹo xấu xí kia một lúc lâu, anh cúi mắt, nhẹ nhàng rạch thêm một đường ngay trên vết sẹo cũ.

Vết cắt không sâu, không đủ để mất mạng ngay lập tức, nhưng cũng chẳng thể tự lành lại.

Dòng máu đỏ tươi chậm rãi rỉ ra, tụ lại nơi đầu ngón tay, nhỏ xuống chiếc bát bên dưới.

Tí tách—

Lục Nghi Xuyên đổi tư thế thoải mái hơn, cầm lấy chai rượu bằng tay còn lại.

Cơ thể dần mất đi hơi ấm, nhưng rượu lại làm anh nóng bừng lên.

Anh như thể không hề cảm thấy đau đớn, thậm chí vẫn có thể mỉm cười mà nói chuyện.

"Em đúng là keo kiệt quá, chẳng bao giờ chịu tìm anh trong mơ cả."

"Anh thử đủ cách rồi, nhưng vẫn không thấy em đâu."

"Có lẽ là em không muốn gặp anh."

"Nhưng không sao."

"Vì đây là lần cuối cùng rồi."

"Nếu trước khi chết có thể gặp em một lần thì tốt quá."

"Nếu không gặp được..."

"Không gặp cũng chẳng sao."

"Dù sao... chúng ta cũng sắp đoàn tụ rồi."

Chương 31: Chương 31

Khương Hành tỉnh dậy khi trời đã đứng bóng. Cậu bò ra khỏi ổ mèo, đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Lục Nghi Xuyên đâu.

Từ sau khi gặp Khương Chước hôm qua, cậu cảm nhận rõ ràng rằng tâm trạng của Lục Nghi Xuyên có gì đó không ổn. Nhưng cậu chỉ là một con mèo, không biết nói, có kéo quần hắn rách bươm cũng chẳng nhận được phản ứng gì.

Đến lúc thấy Lục Nghi Xuyên ngủ quên trên ban công, cậu còn cố gắng dùng thân thể nhỏ bé của mình kéo một tấm chăn đến đắp cho anh, định chờ anh tỉnh lại để hỏi rõ tình hình. Kết quả là chưa kịp hỏi gì, chính cậu lại ngủ gục trên đầu gối anh. Đến khi thức dậy, người đã đi mất rồi.

Khương Hành như một góa phụ tuyệt vọng, đi tới đi lui trong ký túc xá suốt nửa ngày, nhưng chẳng làm được gì cả.

Thế là... càng tuyệt vọng hơn.

Khi cậu đang vò đầu bứt tai, thì một con mèo tam thể trèo từ cây ngô đồng ngoài ban công vào phòng.

Nhìn thấy nó, phản xạ đầu tiên của Khương Hành là chơi trốn tìm.

"Không trốn, hôm nay tôi không có tâm trạng."

"Không phải chuyện đó." Tam thể nghiêm túc nói. "Mèo cam mất tích rồi."

"...Cái gì?"

Lần lượt, mấy con mèo khác cũng trèo lên từ cây ngô đồng, lông xù xì ngồi thành hàng dài trên ban công ký túc xá của Lục Nghi Xuyên.

Hội nghị mèo chính thức bắt đầu.

Dù là nhỏ nhất, nhưng cũng là thông minh nhất, Khương Hành lập tức bị vây vào giữa. "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Tam thể nói: "Hôm trước tôi định đi tìm mèo cam, nhưng không thấy nó đâu. Lúc đầu tôi nghĩ nó đi chơi ở đâu đó, nhưng đến hôm nay vẫn không có tin tức gì."

"Không chỉ mèo cam đâu, còn nhiều mèo khác cũng mất tích."

Mặc dù A Đại có rất nhiều mèo hoang, nhưng mỗi con mèo đều có bạn bè của mình, một con mất tích chắc chắn sẽ có mèo khác biết. Lần lượt, mấy con mèo lên tiếng bổ sung.

"Mèo mướp hay đi bắt cá với tôi cũng mất rồi."

"Cả con mèo trắng què nữa."

"Còn..."

"Còn..."

Một bầy mèo ngồi trên ban công kêu gào meo meo, đến mức lông trên mặt Khương Hành cũng bị cọ xù lên. Cậu kêu lên một tiếng, trấn an đám mèo đang hoảng loạn: "Bình tĩnh nào, từng con một nói, các cậu gặp những con mèo mất tích lần cuối khi nào?"

Sau một hồi hỗn loạn, cuối cùng Khương Hành cũng chắp nối được các thông tin: Trong vòng một tuần qua, ít nhất đã có mười con mèo biến mất.

Nhìn con số này, tim Khương Hành trầm xuống. Mèo mất tích nhiều như vậy, chín phần là do con người ra tay.

Cậu đưa cả đám mèo vào trong phòng, không quan tâm liệu Lục Nghi Xuyên có phát hiện thân phận của mình hay không, rồi chỉ huy mấy con mèo lớn mở tủ ra.

Khương Hành không thích ăn thức ăn hạt, mà Lục Nghi Xuyên cũng chiều cậu, ngày ba bữa đều đút pate mèo, thế nên thức ăn hạt trong tủ gần như vẫn còn đầy.

Móng vuốt và răng của mèo hoang rất sắc bén. Dù chúng đã cố nhẹ nhàng, nhưng trong lúc lôi kéo, mấy túi thức ăn vẫn bị cào rách, khiến hạt thức ăn đổ tràn ra sàn nhà.

Khương Hành tưởng tượng cảnh Lục Nghi Xuyên nhìn thấy đống lộn xộn này, lập tức rùng mình.

"Được rồi, được rồi, đừng kéo nữa, kéo thêm chút nữa là tôi chết không toàn thây mất."

Cậu quay sang bầy mèo, dặn dò: "Hai ngày tới các cậu cứ đến đây ăn, nhưng nhất định không được ăn đồ do con người cho, đặc biệt là từ những kẻ ở những nơi hẻo lánh mà tỏ ra quá nhiệt tình."

Sau khi mèo hoang ăn no, Khương Hành nhảy lên ghế, gõ nhẹ móng vuốt lên đầu mấy con đàn em rồi tuyên bố: "Tiếp theo, chúng ta sẽ lập kế hoạch tác chiến."

Mắt một bầy mèo vừa ăn no sáng rực lên, đồng loạt nhìn cậu chờ đợi.

Khương Hành hơi ngại ngùng, lùi về sau một chút. Đến khi mông chạm vào lưng ghế, cậu mới hắng giọng:

"Nhiều mèo mất tích như vậy, chắc chắn có người đứng sau chuyện này. Chúng ta phải tìm ra hắn."

Tam thể hỏi: "Tìm bằng cách nào?"

Khương Hành tổng hợp lại những thông tin vừa thu thập được, rồi nghiêm túc nói:

"Theo lời các cậu, những con mèo biến mất đều rất thích đến một chỗ – khu rừng nhỏ sau trường."

Nói đến đây, cậu liếc mắt nhìn tam thể, kẻ rất thích chơi trốn tìm trong khu rừng đó.

"Nơi đó vừa hẻo lánh, vừa không có camera giám sát. Tôi nghi ngờ đó chính là hiện trường vụ án."

Mấy con mèo nhìn hắn đầy hoang mang, có vài con ăn no rồi còn bắt đầu nằm xuống li.ếm lông, lim dim buồn ngủ.

Khương Hành tức đến nghiến răng.

Một lũ mèo vô dụng thế này thì có trời cũng không giúp nổi. Hắn đành phải tự thân vận động: "Về báo với mấy con mèo mà các cậu quen, đừng có bén mảng lên rừng sau núi nữa. Tôi sẽ đi xem thử tình hình trước."

Thấy hắn định đi, Tam thể liền lẽo đẽo theo sau. "Tôi đi cùng cậu."

Khương Hành nhìn xuống đôi chân ngắn ngủn của mình, rồi lại nhìn dáng người thon dài linh hoạt của Tam thể, thực sự không tìm được lý do từ chối.

Dặn dò xong đám mèo, Khương Hành và Tam thể tiến vào rừng cây nhỏ.

Lúc này là buổi chiều, khu rừng yên ắng, dù ít người lui tới nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể bắt gặp vài cặp đôi đang hẹn hò.

Khương Hành nấp trong bụi cỏ, dáng vẻ lén lút. Ngược lại, Tam thể lại vô tư thò hẳn đầu ra ngoài. "Hai con hai chân kia đang làm gì mà lại gặm miệng nhau thế?"

Khương Hành: "..."

Hắn vội kéo cành cây chắn ngang mặt Tam thể. "Thiếu mèo không nên xem, chúng ta lo làm việc chính đi."

Tam thể nhấc một móng vuốt lên, "rắc" một tiếng, cành cây gãy đôi.

Nó bình tĩnh hỏi: "Cậu nói thiếu mèo không nên xem là vì họ thè lưỡi ra à?"

Khương Hành: "..."

Xin cậu đừng nói thêm nữa.

Hắn vội kéo Tam thể chuồn khỏi hiện trường vụ án.

Đi tiếp một đoạn là tới bức tường bao quanh trường học. Khu vực này ít người lui tới, nhưng thường có mèo đến phơi nắng.

Hôm nay, vì lời dặn của Khương Hành, nơi đây vắng tanh, chỉ còn lại đống cỏ bên dưới bức tường được mặt trời chiếu rọi, trông ấm áp vô cùng.

Vừa nhìn thấy đống cỏ ấy, bước chân Tam thể lập tức chững lại.

Dù Khương Hành đã dặn nơi này nguy hiểm, nhưng có con mèo nào lại cưỡng lại được một đống cỏ mềm mại và ánh nắng ấm áp

cơ chứ?

Khương Hành cũng không ngăn cản nó, chỉ dặn dò: "Cậu qua đó nằm đi, tôi sẽ trốn trong bụi cỏ này. Nếu lát nữa có người đến, cậu nhìn động tác của tôi. Tôi giơ tay— giơ vuốt lên, thì cậu lập tức chạy ngay."

Tam thể gật đầu, bước đi uyển chuyển tiến vào đống cỏ.

Khương Hành cũng lùi người vào bụi cỏ, hoàn toàn hòa mình với xung quanh.

Hắn cũng không chắc hôm nay có thể tóm được ai hay không, vì nếu là kẻ có đầu óc, sẽ không dại gì quay lại chỗ cũ liên tiếp.

Nhưng hiển nhiên, hắn đã đánh giá quá cao trí thông minh của đối phương— hoặc có lẽ, kẻ đó không nghĩ sẽ có ai quan tâm đến lũ mèo.

Chẳng bao lâu sau, một người xuất hiện bên bức tường.

Đó là một nam sinh, cao khoảng một mét bảy mấy, vóc dáng không quá to lớn, trông thư sinh nho nhã, đeo kính, tay cầm một miếng thịt.

Không rõ đó là thịt gì, nhưng mùi tanh nồng khiến Khương Hành suýt chút nữa ói ra, còn Tam thể đang phơi nắng thì hai mắt sáng rực lên.

Thấy Tam thể, nam sinh mỉm cười, ngồi xổm xuống, đặt miếng thịt lên đất. "Mimi, lại đây ăn nè."

Tam thể nhớ lời Khương Hành dặn, không nhúc nhích.

Thấy nó không phản ứng, nam sinh lộ vẻ mất kiên nhẫn, đứng lên, từng bước chậm rãi tiến lại gần.

Khương Hành híp mắt, giơ vuốt lên.

Vừa thấy vuốt giơ lên, Tam thể lập tức nhảy phắt lên đầu tường, vèo một cái biến mất.

Nam sinh sững người, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên méo mó, hắn tức giận đá văng miếng thịt dưới chân. "Con súc sinh không biết điều!"

Khương Hành giật giật mí mắt, im lặng co người lại, quan sát kỹ nhất cử nhất động của hắn.

Nam sinh cố lấy lại bình tĩnh, tiếp tục cầm thịt đi dụ những con mèo khác, nhưng chờ mãi chẳng có con nào xuất hiện. Cuối cùng, hắn đành cầm thịt quay về, vẻ mặt âm u khó chịu.

Thấy hắn sắp rời đi, Khương Hành lặng lẽ bám theo.

Dáng người hắn có phần cao gầy, nhưng vóc dáng vẫn khá nhỏ bé. Trời lại tối, ẩn nấp trong bụi cỏ nên hắn không bị phát hiện.

Càng theo dõi, cơn buồn ngủ lại càng kéo đến.

Khương Hành lắc lắc đầu, cố xua đuổi cơn buồn ngủ ra khỏi não. Giờ không phải lúc mất cảnh giác.

Vừa bước vào khu đông người, nam sinh lập tức lấy lại vẻ ngoài nhã nhặn, hoàn toàn không còn chút bóng dáng u ám khi nãy.

Không biết từ lúc nào, Tam thể đã lén lút trở lại bên cạnh Khương Hành. Nó nhìn chằm chằm vào nam sinh, chìa móng vuốt sắc bén ra. "Hắn chính là kẻ đã bắt con mèo cam sao?"

"Chưa chắc."

Khương Hành lười biếng đáp, giọng điệu cũng chậm hẳn đi. "Nhưng dựa vào hành vi của hắn ở khu rừng nhỏ, có vẻ cũng chẳng phải người tốt. Cậu nhớ kỹ mùi của hắn, bảo các mèo khác nếu thấy thì tránh xa."

Nam sinh bước đi khá nhanh, Khương Hành phải chạy bằng bốn chân mới miễn cưỡng theo kịp.

So với sự vất vả của hắn, Tam thể lại nhẹ nhàng hơn nhiều. "Vậy bây giờ chúng ta định làm gì?"

Khương Hành liếc xuống chân Tam thể, rồi lại nhìn chân mình.

... Đợi đã, sao chênh lệch tận một nửa thế này?!

Cơn buồn ngủ bất chợt ập đến khiến Khương Hành suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Cậu cào cào mặt đất mấy cái rồi ngẩng đầu lên, thấy nam sinh kia vẫn còn ở phía trước thì thở phào nhẹ nhõm. "Cứ đi theo hắn, hắn bắt nhiều mèo như vậy, chắc chắn phải tìm chỗ để nhốt. Theo dõi hắn, chúng ta sẽ biết được lũ mèo đang bị nhốt ở đâu."

Chỉ là vừa nghĩ đến dáng vẻ lúc nãy của nam sinh kia, lòng Khương Hành không khỏi trầm xuống.

Cậu không biết chúng còn sống hay không.

Khương Hành bám theo nam sinh suốt quãng đường dài, tận mắt thấy hắn bước vào khu ký túc xá quen thuộc.

Tam thể nhìn cây ngô đồng mà ngày nào Khương Hành cũng trèo lên không xa phía trước, không nhịn được hỏi: "Chúng ta có cần leo lên nữa không?"

"Không..." Khương Hành vừa há miệng đã ngáp một cái rõ to, "Không cần đâu, chắc chắn hắn sẽ không nhốt mèo trong ký túc xá."

"Các cậu..." Lại thêm một cái ngáp, "Các cậu cứ canh ở cửa ký túc xá, nếu thấy hắn ra ngoài thì lập tức báo cho tôi."

Nói xong hai câu, cậu đã mơ màng cả người, "Tôi buồn ngủ quá, tôi về ngủ đây."

Cậu buồn ngủ quá nhanh, Tam thể nhìn mà ngây người, "Cậu ổn chứ?"

"Tôi ổn lắm..." Khương Hành lim dim mắt, cảm giác cả người như đang trôi bồng bềnh.

Cậu uể oải bò lên cây ngô đồng, móng vuốt vừa bám vào đã mềm oặt như một cái bánh mèo rồi trượt xuống.

Tam thể: "..."

Mỹ miều nhất thời không nói nên lời, nó hừ lạnh một tiếng đầy kiêu ngạo rồi cúi đầu cắn lấy gáy Khương Hành, tha cậu về ổ của mình.

Vừa chạm vào mép ổ, Khương Hành đã tự động cuộn vào trong, kéo tấm chăn vừa vặn phủ lên người bằng móng vuốt.

Cậu nhắm mắt lại, cuộn tròn một cách thoải mái, không quên cảm ơn Tam thể.

"Cảm ơn nhé, chúc ngủ ngon. Tiện thể tắt đèn giúp tôi với."

Tam thể: "..."

Trong mơ là một màn đen kịt, Khương Hành mở mắt ra, mơ hồ một lúc mới nhận ra mình đang mơ.

Khắp nơi đều tối đen, đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón. Nhưng cậu lại không hề cảm thấy sợ hãi. Rõ ràng là chẳng thấy đường, thế nhưng cậu vẫn bước thẳng về phía trước.

Đi được một đoạn, một luồng sáng yếu ớt lóe lên từ xa.

Khương Hành khẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Một giấc mơ chẳng có chút logic, vậy mà cậu lại mơ hồ đoán được điều gì đang chờ đợi ở cuối ánh sáng ấy.

Càng tiến về phía trước, ánh sáng càng rực rỡ, bóng tối xung quanh dần bị xua tan. Ánh sáng soi tỏ vách tường, sàn nhà, đồ nội thất. Ngay sau đó, một phòng ngủ rộng rãi và sáng sủa hiện ra trước mắt cậu.

Đó là phòng ngủ của cậu.

Khương Hành sững sờ một lúc lâu, đột nhiên quay đầu lại. Người đã quá đỗi quen thuộc kia đang đứng tựa vào khung cửa, lặng lẽ nhìn cậu.

Cậu vô thức bĩu môi, lập tức chạy đến, lao vào vòng tay ấm áp ấy.

Khương Hành nắm lấy vạt áo, không có chút kiên cường nào mà sụt sịt mũi.

"Lục Nghi Xuyên..."

Những ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lau đi nước mắt dưới mi mắt cậu, người trong mộng nở nụ cười dịu dàng đến lạ, "Ai lại làm Nhung Nhung của chúng ta không vui thế này?"

Vì biết đây là mơ, cậu chẳng còn chút e ngại nào nữa, "Còn ai ngoài anh nữa, ngoài anh thì còn ai dám chọc em tức giận?"

"Hóa ra là anh à." Người đàn ông chậm rãi nói, "Vậy anh xin lỗi em nhé?"

Khương Hành đá hắn một cú, "Lục Nghi Xuyên, anh vẫn đáng ghét như xưa."

Giấc mộng lại chuyển cảnh, biến thành phòng ngủ của Lục Nghi Xuyên. Cậu được anh ôm ngồi trên đùi, xung quanh toàn là những món ăn vặt mà cậu thích.

Một chiếc bánh quy được đưa tới bên miệng, Khương Hành há miệng cắn lấy, sau lưng truyền đến một ánh mắt nhìn chăm chú, vừa mở miệng thì tấm lưng cũng khẽ rung lên.

"Nhung Nhung chịu ấm ức rồi."

Khương Hành vừa nhai bánh quy vừa lẩm bẩm, "Là ấm ức to bằng trời luôn, có rất nhiều người và cả mèo bắt nạt em, thế mà anh còn không quan tâm em!"

"Anh không quan tâm em?"

Khương Hành gật đầu thật mạnh, "Đúng vậy, anh không hề quan tâm em. Em bị bệnh mà anh cũng không đến thăm, em không có gì ăn mà anh cũng mặc kệ."

Tiếng cười trầm thấp vang lên từ phía sau, "Vậy thì anh đúng là tội ác tày trời rồi."

"Cũng không hẳn..." Khương Hành ngẩng đầu, cọ cọ ra sau, "Thật ra em cũng hiểu mà, dù sao thì anh cũng chẳng biết em là ai."

Nhưng cậu vẫn không nhịn được mà than vãn, "Anh nuôi mèo mà chẳng có tí trách nhiệm nào, thân là 'sen' mà kém cỏi quá mức. Nếu không phải vì nể tình quan hệ trước đây, em đã sớm tìm chủ khác rồi."

Làm mèo lâu quá, ngay cả trong giấc mơ, Khương Hành cũng nhiễm thói quen của loài mèo. Anh đưa tay gãi cằm cậu một cái, thế là cái đầu nhỏ tự động ngửa lên, giọng nói cũng trở nên mềm nhũn, dính dính.

"Nhưng mà nể tình anh hào phóng cho đồ ăn ngon, em tha thứ cho anh vậy!"

Cậu cảm nhận được cằm mình bị hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy, khuôn mặt tròn trịa bị ép nghiêng sang một bên, ngay sau đó, một nụ hôn ấm áp rơi xuống.

Chạm vào má cậu, thoang thoảng hương cam đắng, nhẹ nhàng như một bông tuyết rơi xuống rồi tan biến.

Khương Hành ngây người một lúc, mặt lập tức đỏ bừng, "Anh sao lại... lại..."

Ngón tay trượt xuống sau gáy, khẽ nhéo nhẹ một cái.

"Không được sao?"

Khương Hành cảm thấy mình bị nắm trúng điểm yếu, cậu co rụt cổ lại, có chút bực bội: "Lục Nghi Xuyên, làm ơn nhận thức rõ thực tế, đây là giấc mơ của em."

Phía sau truyền đến một tiếng "Ồ..." kéo dài, nghe qua như có chút phiền muộn: "Vậy để em trả đũa lại nhé?"

Khương Hành sững sờ trong chốc lát: "Trả đũa thế nào?"

"Hôn lại đi?"

"....."

Thấy cậu không nói gì, người phía sau vươn tay giữ lấy eo cậu, nhẹ nhàng xoay cậu lại.

Cậu ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt đen dài, sâu thẳm.

"Hết giận chưa?"

Khương Hành chậm rãi lắc đầu: "Vốn dĩ em không giận anh."

"Thế vừa nãy là gì?"

"Phàn nàn đấy, anh hiểu phàn nàn không?"

Khung cảnh xung quanh dần trở nên mờ nhạt, Khương Hành có dự cảm giấc mơ sắp kết thúc.

Cậu mím môi, vẫn quyết định nói ra những lời mà ngoài đời thực mình không thể thốt lên.

"Lục Nghi Xuyên, em cảm thấy hiện tại em sống rất tốt. Mặc dù chúng ta không nhất định có thể nhận ra nhau, nhưng có thể ở bên cạnh anh, em đã rất mãn nguyện rồi."

"Em rất vui, đồng thời, em cũng mong anh vui vẻ."

"Vì vậy..."

"Đừng buồn vì em nữa nhé!"

Chương 32: Chương 32

Tí tách—

Tí tách—

Tít—

Lục Nghi Xuyên giật mình mở mắt.

Anh há miệng chậm rãi thở ra một hơi. Vì mất máu quá nhiều, đồng tử anh tán loạn, khuôn mặt trắng bệch, cơ thể cứng đờ lạnh lẽo.

Anh không thể cử động, máu vẫn từ cổ tay chảy xuống. Cái bát hứng máu đã tràn, sàn nhà nhuộm đỏ, không khí tràn ngập mùi tanh nồng.

Tí tách—

Lại một giọt rơi xuống, âm thanh bắn tung khiến thần trí Lục Nghi Xuyên bừng tỉnh. Anh dường như vẫn mắc kẹt trong giấc mơ ban nãy, nhưng sự mất nhiệt và cơn đau cận kề cái chết cuối cùng cũng giúp anh nối lại sợi dây đứt trong tâm trí.

Tí tách—

Anh khẽ nhắm mắt, trước khi kiệt sức, nâng bàn tay phải đã cứng ngắc đè lên cổ tay trái.

Anh có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể mất cân bằng, nhịp tim dồn dập, từng đợt rét buốt dần gặm nhấm anh, thôi thúc anh nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Lục Nghi Xuyên không biết lấy đâu ra sức mạnh mà vùng vẫy bò về phía trước. Trước mặt anh, chiếc điện thoại nằm im lặng, vang lên những hồi chuông dồn dập.

Anh toàn thân bê bết máu, sắc mặt tái nhợt như xác chết, nhưng trong mắt lại ánh lên một ngọn lửa mãnh liệt, khiến anh trông như một ác quỷ trở về từ địa ngục.

Anh nghĩ, anh không thể chết.

Anh phải sống.

Sống để giành lại những gì thuộc về anh.

Chuông điện thoại reo rất lâu nhưng không có ai bắt máy, rồi đột ngột dừng lại. Ngay sau đó, "Rầm!"—cánh cửa phòng tối bị đá tung.

Lục Nghi Xuyên ngước lên, chạm phải khuôn mặt đầy phẫn nộ và kinh hoàng của Tống Chương và Khương Chước.

Anh hít một hơi, từ từ buông lỏng bàn tay, khóe môi khẽ nhếch.

Tống Chương dường như đã lường trước điều gì đó, mang theo hộp cứu thương, lập tức lao đến run rẩy cầm máu cho anh.

Khương Chước đứng lặng ở cửa, thất thần nhìn cảnh tượng trước mắt. Đầu tiên là toàn bộ căn phòng đầy máu khiến sắc mặt anh tái nhợt, sau đó ánh mắt anh dời lên, chạm đến những món đồ trong phòng, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Cuối cùng, khi ánh mắt hắn rơi vào bức ảnh của Khương Hành, hắn không thể thốt nên lời.

Tống Chương ngẩng lên quát: "Nhìn cái gì mà nhìn? Người sắp chết rồi, mau gọi xe cứu thương đi!"

Khương Chước lúc này mới hoàn hồn, vội lấy điện thoại gọi cấp cứu.

Tống Chương tạm thời cầm máu cho Lục Nghi Xuyên, nhìn chiếc áo sơ mi trắng đã thấm đẫm máu của anh, không nói một lời liền cởi nó ra: "Cởi bộ đồ này..."

Hắn vội vã, nắm lấy áo giật mạnh, làm bung cúc áo. Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một mẩu xương ngón tay nhỏ, nhuốm máu, đột ngột rơi ra từ lồng ng.ực Lục Nghi Xuyên.

Mẩu xương ấy đã bị ngâm trong máu bao lâu, toàn thân nhuộm một lớp đỏ nhàn nhạt, được buộc bởi một sợi dây đỏ vương đầy mùi máu, bất ngờ xuất hiện trước mắt họ.

Tống Chương và Khương Chước chết lặng.

Tống Chương học y, hắn hiểu rõ hơn ai hết, mẩu xương này...

Không phải của động vật.

Mà là...

Của người.

Hắn buông tay, cảm giác cả cơ thể như đông cứng.

Khương Chước lập tức lao đến, không màng Lục Nghi Xuyên còn sống hay không, nắm chặt cổ áo hắn, gào lên: "Lục Nghi Xuyên! Nói cho tôi biết, cái này là gì?! Tôi hỏi cậu, cái này là gì?!"

Lực nắm quá mạnh khiến Lục Nghi Xuyên đang hôn mê cũng phải mơ màng mở mắt. Hắn yếu ớt nhưng vẫn nói rõ ràng để cả hai đều nghe thấy.

"Là gì à? Cậu nhìn rõ rồi còn gì?"

Đồng tử Khương Chước co rút lại, cúi đầu nhìn chằm chằm mẩu xương ấy, như thể vừa bị lửa thiêu cháy, vội vã buông tay.

"Điên rồi... Cậu thật sự điên rồi!" hắn nghiến răng, gằn giọng: "Của ai?"

Lục Nghi Xuyên tựa vào tường, đồng tử vẫn tán loạn, nhưng tay phải chậm rãi đưa lên chạm vào lồng ng.ực, dịu dàng vu.ốt ve.

"Trước khi hỏi, chẳng phải trong lòng cậu đã có đáp án rồi sao?"

Khương Chước im lặng vài giây, bỗng nhiên bước lên, giáng một cú đấm thẳng vào mặt anh.

Tống Chương giật mình, vội nhào tới kiểm tra vết thương: "Cậu làm gì vậy?! Hắn sắp chết rồi, cậu còn đánh hắn?"

"Làm gì à?" Khương Chước nhìn quanh căn phòng, lửa giận bùng lên trong mắt, "Cậu có muốn nhìn xem hắn đã làm gì không? Cảnh tượng này là gì? Còn thứ trên ngực hắn nữa?!"

Lục Nghi Xuyên... Hắn nghiến răng nói: "Tôi luôn coi cậu là anh em, vậy mà cậu lại đối xử với tôi, với Khương Hành như thế này sao?"

"Em ấy chết rồi, chết rồi, cậu có hiểu không?" Khương Chước đứng trên cao nhìn xuống Lục Nghi Xuyên. "Cậu làm những chuyện tà môn ngoại đạo này để làm gì? Cậu thậm chí còn mang theo, mang theo..."

Hắn trợn trừng mắt, giọng nói vỡ vụn vì phẫn nộ: "Cậu muốn em ấy chết rồi cũng không được yên sao?"

Người bên dưới không nói một lời. Khi Tống Chương nghĩ rằng anh đã bất tỉnh, một tiếng ho khẽ khàng tràn ra từ đôi môi tái

nhợt.

Sau đó là một tràng cười khe khẽ.

Tiếng cười đứt quãng, hơi thở yếu ớt, nhưng anh vẫn có thể nói chuyện.

Lục Nghi Xuyên nói rất chậm, giọng nhẹ bẫng:

"Tôi chính là muốn em ấy không thể yên ổn."

Từng chữ, từng câu rơi xuống như đá nặng.

"Tốt nhất là em ấy hận tôi, oán tôi, trách tôi, rồi biến thành quỷ, níu lấy tôi, kéo tôi xuống, quấn lấy tôi. Như vậy còn hơn là cứ lặng lẽ rời xa tôi không một lời nào."

Dưới ánh nến, gương mặt anh vương đầy máu, đôi mắt tối sẫm, làn da nhợt nhạt, trông còn giống quỷ hơn cả quỷ thật.

Khương Chước bị ánh mắt đó làm cho sững lại. Nhịp tim rối loạn của hắn bị tiếng còi cấp cứu gấp gáp nhấn chìm.

Bệnh viện.

Tống Chương ngồi trong phòng hút thuốc cả đêm, điếu thuốc cháy tàn trên đầu ngón tay, mái tóc rối bù. Cuối cùng, hắn buồn bã đứng dậy, trở lại phòng bệnh.

Khi hắn đến, y tá vừa mới thay xong chai truyền dịch. Nhìn thấy hắn, cô ấy chào: "Bác sĩ Tống, anh đến rồi à."

Tống Chương quay đầu nhìn sang. Người đàn ông trên giường nằm yên tĩnh, hơi thở đều đều.

"Cậu ta thế nào rồi?"

"Đã ổn định lại rồi. Ý chí sống của bệnh nhân rất mạnh, chắc không bao lâu nữa sẽ tỉnh."

Thấy hắn nhíu chặt mày, y tá nhẹ nhàng an ủi: "Anh đừng lo quá. Nhiều người là như vậy, trong phút chốc nảy sinh ý nghĩ dại dột, nhưng đến giữa chừng lại hối hận. Sau khi được cứu, họ còn sợ chết hơn bất cứ ai."

Dù sao thì quá trình chết đi cũng đau đớn như vậy, chỉ cần trải qua một lần, không ai còn muốn thử lại lần thứ hai.

Tống Chương nghĩ, Lục Nghi Xuyên mà có thể giống "nhiều người" sao?

Nhưng hắn không tiện nói gì thêm, chỉ chau mày, ra hiệu cho y tá rời đi.

Hắn kéo ghế ra, còn chưa kịp ngồi xuống, đã chạm phải ánh mắt của Lục Nghi Xuyên vừa mở ra.

Tống Chương giật bắn, suýt chút nữa ngã xuống ghế:

"Mẹ kiếp! Cậu là ma à? Tỉnh rồi cũng không biết báo một tiếng sao?"

Lục Nghi Xuyên chống tay ngồi dậy. Vẻ mặt anh bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt lại cháy lên thứ gì đó.

"Tống Chương, tôi sai rồi..." Anh khẽ nói.

Tống Chương sững sờ: "Cậu cuối cùng cũng nhận ra rồi hả? Cậu biết hành vi của mình đã gây tổn hại cho xã hội và bạn bè lớn đến mức nào chưa?"

"Tôi quá tự cao, lúc nào cũng nghĩ rằng mình tính toán chu toàn tất cả."

Tống Chương: "Hả?"

"Nhưng tôi đã quên một điều vô cùng quan trọng."

"Tôi đã bỏ qua ảnh hưởng của thời gian."

"Thời gian luôn tiến về phía trước. Bốn năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng đủ để một người bước ra khỏi nỗi đau."

"Trong mắt em ấy, tôi vẫn đang tiếp tục đi về phía trước. Tôi sẽ tự chữa lành, sẽ thoát khỏi đau buồn, sẽ có một cuộc sống mới."

"Trong cuộc sống mới của tôi, những mối quan hệ và bạn bè mới là điều tự nhiên. Vì vậy, dù em ấy có thấy tôi nói chuyện với Khương Tinh Bạch, em ấy có thể đau lòng, nhưng sẽ không giận dữ."

"Tôi đã tính sai rồi. Hành động sai lầm của tôi đã làm tổn thương em ấy."

"Nhưng không sao, tôi sẽ bù đắp."

Tống Chương từ từ há hốc miệng: "Không phải chứ? Trước đây tôi nói cậu điên, nhưng cậu không thể thật sự điên được..."

"Tôi không điên." Lục Nghi Xuyên hất chăn xuống giường, giọng điềm tĩnh. "Tôi rất tỉnh táo. Trước đây tôi quá hồ đồ, bao nhiêu sơ hở rõ ràng như vậy mà tôi không nhìn ra. Cho đến khi giấc mơ kia xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau."

"Và bây giờ..." Anh dứt khoát rút ống truyền dịch trên tay, ánh mắt lóe lên một tia điên cuồng.

"Tôi phải lấy lại thứ thuộc về mình."

Khương Hành bị mấy con mèo lay tỉnh. Đầu óc cậu vẫn còn chìm trong giấc mộng, ngơ ngác nhìn những khuôn mặt lông lá trước mặt, chưa kịp phản ứng.

Cuối cùng, tam thể thấy không chịu nổi nữa, liền cắn lấy gáy cậu, lôi thẳng ra khỏi ổ.

Khương Hành vung vuốt giãy giụa: "Chuyện gì vậy?"

Bên cạnh, mèo đốm hoa meo meo trả lời: "Người cậu bảo chúng tôi theo dõi, hắn ra ngoài rồi."

Khương Hành ngẩng đầu nhìn, trời chỉ vừa tờ mờ sáng. Chắc mới năm, sáu giờ gì đó.

Cậu nhảy khỏi miệng tam thể, lắc lắc bộ lông: "Tôi tỉnh rồi, hắn đang ở đâu?"

Cậu xua đám mèo khác về chỗ, chỉ mang theo tam thể lặng lẽ theo sát chàng trai kia.

Gió sáng sớm rất lạnh, khiến bộ não mơ màng của Khương Hành tỉnh táo hẳn. Chàng trai không hề hay biết phía sau có hai con mèo bám theo, không xa không gần.

Tam thể nhìn cậu bước đi có vẻ chần chừ, nghiêm túc hỏi: "Vấn đề rất nan giải sao?"

"...?"

Khương Hành sững ra mấy giây: "Vấn đề gì nan giải?"

"Nhìn cậu có vẻ lo lắng lắm."

Khương Hành giơ vuốt lên, rất nhân tính hóa mà xoa mặt: "Tôi lo không phải chuyện này, mà là..."

Lục Nghi Xuyên cả đêm không về.

Anh ta rốt cuộc đã đi đâu?

Trong lòng Khương Hành dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Nhưng cậu lắc đầu xua đi, tạm thời gạt Lục Nghi Xuyên sang một bên: "Thôi kệ, trước tiên cứ theo tên này xem hắn đi đâu. Giải cứu Đại Chú mới là quan trọng."

May mà mấy con mèo trực đêm nay cũng không uổng công. Chàng trai kia rẽ khỏi trường, đi vào một con hẻm nhỏ gần đó.

Nơi này bẩn thỉu, không có camera giám sát, xung quanh đầy rẫy những tờ quảng cáo dán chằng chịt và những nhà trọ giá rẻ.

Đi được ba, bốn phút, hắn lên một tòa nhà.

Khương Hành và tam thể lập tức bám theo, thấy hắn lên tầng ba rồi mở cửa bước vào.

Hai con mèo ngồi chồm hỗm trên cầu thang, nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt.

"Giờ làm sao đây?" Tam thể hỏi.

Khương Hành đi quanh quẩn một vòng, cuối cùng tầm mắt rơi xuống ô cửa sổ bên ngoài hành lang. Ở đó có một cây ngô đồng, cao hơn, to hơn cả cây mọc ngoài ký túc xá của Lục Nghi Xuyên.

Ba phút sau...

Chú mèo trụi lông vẫn đang vung vuốt dưới cửa sổ, chớ nói đến cây ngô đồng, ngay cả cái bệ cửa cậu cũng chưa leo lên nổi.

Khương Hành: "..."

Tam thể ngồi vững trên bậu cửa ba phút, sau đó nhảy xuống. Khương Hành lập tức cụp đầu, sau gáy liền truyền đến một lực đạo quen thuộc.

Cành cây ngô đồng đan xen chằng chịt, thân cây to lớn. Cuối cùng, Khương Hành không còn là một chú mèo vô dụng nữa.

Cậu bám chắc vào lớp vỏ cây, chậm rãi bò lên trên.

Đi được một đoạn, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cửa sổ căn phòng của chàng trai kia. Hắn đã kéo rèm, nhưng không kín hoàn toàn, vẫn có thể nhìn thấy bên trong.

Đó là một căn phòng tối tăm, không bật đèn.

Bên trong không có bàn ghế hay giường, mà là những chiếc lồng.

Nhìn rõ thứ bên trong lồng, đồng tử Khương Hành co rút lại, không kìm được mà lùi một bước.

Lồng nhốt đầy mèo.

Chúng nằm bất động, không rõ còn sống hay đã chết.

Ngay sau đó, chàng trai xuất hiện.

Giọng hắn không lớn, nhưng thính giác của mèo nhạy hơn con người rất nhiều, nghe rõ từng câu từng chữ.

Hắn nhìn xuống những chiếc lồng, cười nhạt: "Để xem nào, hôm nay chọn con nào đây?"

Hắn đi vòng quanh những cái lồng, rồi mở ra, nhấc lên một con mèo—chính là Đại Chú mất tích.

Toàn thân Đại Chú đầy máu, đặc biệt là chân phải, máu chảy đầm đìa, năm móng vuốt đã bị bẻ rời.

Nhìn thấy bộ dạng nó, nụ cười trên mặt chàng trai càng sâu hơn.

Hắn giơ con mèo lên trước mặt, giọng điệu nhẹ bẫng như đang cười đùa: "Nhiều mèo như vậy, chỉ có mày là lì lợm nhất. Vừa hay dạo này tao tâm trạng không tốt, vậy thì mày đi nhé."

Ngay khoảnh khắc hắn giơ Đại Chú lên gần mặt mình, con mèo vốn nhắm chặt mắt đột nhiên mở ra, dùng hết sức lực còn lại, vung móng trái, cào mạnh xuống!

Máu thịt lập tức tung tóe.

Chàng trai đau đớn hét lên một tiếng, giơ tay ném thẳng Đại Chú vào tường.

"Rầm" một tiếng, tim Khương Hành thót lên.

Cậu còn chưa kịp mở miệng, một bóng đen bên cạnh đã lao vọt ra ngoài.

Tam thể đi theo Khương Hành lâu ngày, ngay cả cách mở cửa sổ cũng học được rồi.

Nó nhanh nhẹn nhảy lên bệ cửa sổ, duỗi móng đẩy nhẹ một cái, lật mình nhảy vào trong.

Nam sinh vẫn còn ôm mặt, chưa kịp hoàn hồn thì có thứ gì đó lao thẳng vào vai cậu ta, há miệng cắn mạnh vào cổ. Cùng lúc đó, trên mặt cậu ta truyền đến một cơn đau nhói thấu tim.

Cơn đau sắc bén khiến cậu ta tỉnh táo lại, đưa tay chộp lấy con mèo sau lưng rồi ném mạnh sang một bên.

Tam thể va vào tường, nhưng nhanh chóng xoay người, lăn một vòng trên mặt đất rồi phồng lông phì phì nhìn chằm chằm nam sinh.

Cậu ta đưa tay sờ thử, phát hiện mặt và cổ toàn là máu.

Cậu ta nhổ mạnh một bãi nước bọt, đôi mắt trừng trừng nhìn Tam thể, hận không thể ăn tươi nuốt sống nó:

"Lại là một con súc sinh nữa. Mày chờ đó, tao sẽ đập nát răng mày, lột da mày, rồi hầm thịt mày thành canh mà uống!"

Trên cây, Khương Hành gấp đến mức chạy vòng vòng:

"Cậu mau chạy đi! Cậu không đánh lại hắn đâu, chúng ta về gọi viện binh!"

Nhưng Tam thể đã đỏ mắt, hoàn toàn không nghe lọt lời của Khương Hành.

Nó chạy vòng quanh góc tường hai vòng, rồi như tia chớp lao thẳng về phía nam sinh một lần nữa.

Khương Hành hết cách, chỉ có thể hét lên:

"Nhắm vào mắt hắn mà cào!"

Loại người điên loạn này, có bị mù cũng đáng đời.

Nghe vậy, Tam thể liền đổi hướng, chồm lên cào vào mắt cậu ta.

Khương Hành nhìn khoảng cách từ ngọn cây đến bệ cửa sổ, nghĩ thầm: Chết thì chết thôi.

Rồi nhắm chặt mắt, nhảy xuống.

May mắn thay, ông trời vẫn còn thương xót nó.

Nó không rơi xuống đất.

Khương Hành bám vào mép cửa sổ, chật vật leo lên. Nó nhìn chậu hoa đặt bên ngoài, lại nhìn xuống con phố dưới lầu vắng bóng người, khẽ nói một tiếng xin lỗi trong lòng, rồi hít sâu một hơi, dồn hết sức lực mà đẩy chậu hoa rơi xuống.

RẦM!

Tiếng chậu hoa vỡ tan hòa cùng tiếng mèo kêu thảm thiết, chẳng mấy chốc hàng xóm lục tục thò đầu ra.

Khương Hành mừng rỡ, vừa định mở miệng kêu cứu thì một bàn tay lạnh lẽo từ sau lưng vươn tới, túm lấy nó kéo vào trong.

Nó quay phắt đầu lại, chạm phải khuôn mặt đầm đìa máu của nam sinh.

Lại nhìn xuống, Tam thể nằm trên đất, máu túa ra từ chân nó.

Xong rồi... xong thật rồi...

Nam sinh siết chặt cổ nó, cười lạnh:

"Kêu đi? Sao không kêu nữa?"

"Meo!"

Khương Hành gắng sức rít lên một tiếng, giơ chân đạp cậu ta.

Nhưng sức phản kháng của một con mèo con chẳng thấm vào đâu, nam sinh chỉ bình thản nhìn nó vùng vẫy, ngắm nhìn đôi mắt trong veo như thủy tinh ấy dần dần ngân nước.

"Hừm, đôi mắt đẹp thật. Hay là moi ra giữ lại làm kỷ niệm?"

"Muốn kêu lắm hả? Định gọi người khác đến sao? Để tao móc luôn cái lưỡi của mày ra nhé?"

Lần này, Khương Hành thực sự hoảng sợ.

Sau lưng nam sinh, Tam thể đứng bật dậy, đôi mắt xanh lục khóa chặt lấy hắn.

Khương Hành nhắm mắt, vung móng cào mạnh vào tay cậu ta.

Nam sinh nhăn mặt vì đau, nhưng tay vẫn không chịu buông.

Chính vào khoảnh khắc đó, Tam thể lại lao lên.

Khương Hành nhân cơ hội lăn xuống đất. Nó lật người bò dậy, nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt. Với sức của nó, căn bản không thể mở ra.

Nó bèn nhìn về phía cửa sổ – nơi mình vừa trèo vào.

Nhưng một lần nữa, nó lại đánh giá quá cao đôi chân ngắn của mình.

Nhảy không tới, hoàn toàn nhảy không tới.

Khương Hành chỉ còn cách cất tiếng kêu to, hy vọng ai đó sẽ lên đây.

Trên mặt nam sinh lại có thêm vài vết cào mới. Khi đánh nhau với Tam thể đến cuối cùng, sắc mặt cậu ta dần trở nên méo mó.

Tam thể quá linh hoạt.

Dù trong tay cậu ta có dao, nhưng lại không tài nào tóm được nó.

Nghĩ đến đây, cậu ta chợt lóe lên một ý, liền kéo ngăn tủ, rút ra một vật.

Khương Hành trừng lớn mắt:

"Cẩn thận! Hắn có cung tên!"

Nam sinh cầm lấy mũi tên, nhưng không nhắm vào Tam thể, mà lại hướng thẳng về phía Khương Hành.

"Con súc sinh này, để tao tiễn mày xuống địa ngục trước."

Cậu ta từ từ giương tay, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Ngay khoảnh khắc mũi tên sắp bắn ra—

RẦM!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa trước mặt đổ sập xuống.

Tim Khương Hành bỗng dưng nảy lên một nhịp.

Trong làn bụi mù cuồn cuộn, nó chạm mắt với Lục Nghi Xuyên.

Anh cứ thế đứng ngay cửa, bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, gương mặt tái nhợt, mu bàn tay đầy vết bầm xanh tím.

Nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng lại mang theo một loại áp lực không thể kháng cự, mạnh mẽ đè ép vào tầm mắt của Khương Hành.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung.

Lục Nghi Xuyên từng bước đi về phía Khương Hành, dường như trong mắt anh chỉ có duy nhất một mình nó.

Cuối cùng, trong căn phòng tối tăm, người đàn ông có khuôn mặt thanh tú chậm rãi quỳ xuống trước một con mèo, dùng bàn tay tím bầm nâng nó lên, ôm vào lòng mình.

Suốt cả quá trình, anh không nói một lời.

Nhưng trong đôi mắt anh như đang kiềm nén thứ gì đó, giọng nói ôn hòa lại bị ép ra vài phần lạnh lẽo vương mùi máu.

"Cuối cùng cũng tìm được em rồi."

Chương 33: Chương 33

Khu chung cư cũ nát này là nơi đủ hạng người tụ tập, từ dân lao động đến những kẻ có máu mặt trong xã hội đen. Máy quay giám sát cứ lắp lên là bị tháo xuống, các vụ án hình sự lớn nhỏ xảy ra như cơm bữa. Vì vậy, dù có nghe thấy tiếng mèo kêu thảm thiết, chẳng ai dám xía vào chuyện này, càng không ai nghĩ đến chuyện báo cảnh sát.

Đến khi mọi chuyện vỡ lở, cảnh sát đến nơi thì cảnh tượng trong căn phòng khiến họ chết lặng, không nói nên lời.

Thực tập sinh đi sau viên cảnh sát nhìn thấy gương mặt bê bết máu thịt của nam sinh thì không nhịn được mà mắng một câu:

"Đáng đời."

Viên cảnh sát im lặng, đảo mắt nhìn khắp căn phòng.

Tên nam sinh ngược đãi mèo đang đứng nép vào góc tường, ôm lấy mặt mà gào khóc đau đớn. Nhưng ngay khi nhìn thấy cảnh sát bước vào, tiếng kêu của hắn lập tức im bặt, đôi mắt đầy hoảng loạn.

Không xa chỗ hắn đứng, một người đàn ông mặc đồ bệnh nhân đang quỳ một gối trên sàn, ôm chặt một con mèo trụi lông vào lòng. Đôi mắt con mèo tròn xoe, có chút ngơ ngác. Khi người đàn ông nhẹ nhàng xoay nó lại, nó liền ôm bụng, hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Một người đàn ông hơi mập thấy cảnh sát vào thì lập tức lao tới, chỉ vào tên nam sinh mà tố cáo:

"Cảnh sát! Chính hắn! Hắn ngược đãi mèo! Anh nhìn xem lũ mèo bị hành hạ thành cái dạng gì rồi?!"

Viên cảnh sát cuối cùng cũng chuyển ánh mắt sang người đàn ông đứng bên cạnh.

"Anh là người báo án?"

"Đúng, đúng vậy!" Tống Chương gật đầu liên tục, nhưng rồi nhận ra ánh mắt viên cảnh sát có chút kỳ lạ, hắn ta liền nhìn theo hướng đó—Lục Nghi Xuyên.

"Đó là bạn tôi." Hắn ta nói, rồi liếc sang con mèo trong lòng Lục Nghi Xuyên, "Con mèo đó là của cậu ấy. Cậu ấy vẫn còn đang nằm viện, vừa nghe tin mèo bị mất tích đã sốt ruột đến mức không chịu nổi, tốn bao công sức mới tìm ra chỗ này."

Hắn ta lén lút nói thêm: "Anh có thấy mũi tên dưới chân tên kia không? Nếu chúng tôi không kịp đến, mũi tên đó đã cắm thẳng vào con mèo rồi."

Viên cảnh sát nhìn khắp căn phòng, thở dài.

"Đưa cả người lẫn mèo đi bệnh viện trước đi. Còn các anh..."

Anh ta dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua người đàn ông gầy yếu, rồi nói tiếp:

"Bạn anh cũng về bệnh viện luôn đi. Còn anh theo tôi về làm biên bản."

Tống Chương có hơi lo lắng, quay sang nhìn Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông vừa rồi còn điên cuồng tìm mèo, giờ lại trở nên bình tĩnh một cách kỳ lạ. Anh nghiêng đầu ho khẽ một tiếng,

sắc mặt cuối cùng cũng có chút huyết sắc.

Anh ôm con mèo, chống tay lên đầu gối, chậm rãi đứng dậy.

Cửa sổ mở toang, gió thổi vào làm rèm cửa khẽ tung bay. Ánh mặt trời xuyên qua, chiếu xuống người anh, mang theo một hơi ấm dịu dàng.

Sắc mặt anh vẫn trắng bệch, trông như có thể ngất đi bất cứ lúc nào. Nhưng dáng đứng lại thẳng tắp, cao ráo, trên người mang theo khí chất thanh tao, cao quý, tựa như khắc sâu vào tận xương tủy.

Anh nhìn Tống Chương, khẽ cong môi, mỉm cười.

"Vậy tôi về trước đây."

"Những chuyện còn lại, phiền cậu lo liệu."

Tống Chương: "..."

Mấy viên cảnh sát còn lại bắt đầu dọn dẹp hiện trường lộn xộn, trong khi đó thực tập sinh phụ trách hỏi cung Tống Chương.

"Cửa phòng đó là các anh phá sao?"

Tống Chương chà xát hai tay, cười cười:

"Tình huống khẩn cấp mà, bọn tôi cũng bất đắc dĩ thôi."

"Còn vết thương trên mặt tên kia?"

"Chuyện đó chẳng liên quan gì đến bọn tôi cả. Lúc chúng tôi vào, mặt hắn đã thành cái dạng đó rồi. Trông như bị mèo cào ấy."

Nói đến đây, Tống Chương bất giác rùng mình khi nhớ đến con mèo tam thể đang nằm trong góc. Dù trên người đầy vết

thương, nó vẫn hung hăng trừng mắt nhìn nam sinh, ánh mắt đầy oán hận.

Bình thường thì kêu meo meo ngọt ngào như thiên sứ nhỏ, không ngờ khi ra tay lại đáng sợ như vậy.

Thực tập sinh ghi chép xong, dừng lại một chút. Có vẻ cậu ta cũng đang nghĩ đến điều mà Tống Chương vừa nói.

"...Thế làm sao các anh tìm được chỗ này?"

Tống Chương vẫn điềm nhiên như thường:

"Hầy! Bạn tôi mê mèo như mạng sống, sợ nó bị lạc nên gắn thiết bị định vị lên người nó. Nếu không thì làm sao mà tìm ra?"

Định vị cái quái gì chứ!

Tống Chương thầm nghiến răng nghiến lợi. Tên thần kinh Lục Nghi Xuyên kia, vừa về ký túc xá không thấy mèo đã nổi điên, chẳng biết cậu ta nhờ vả quan hệ kiểu gì mà có thể xem được toàn bộ camera giám sát trong trường.

Họ cứ thế đuổi theo ra đến con hẻm bên ngoài, vừa hay trông thấy con mèo kia hất đổ chậu hoa trên lầu.

Hắn nói rất tự nhiên, thực tập sinh cũng không nghi ngờ gì, dù sao gắn định vị cho mèo cũng là chuyện bình thường.

"Được rồi, tạm thời tìm hiểu đến đây. Sau này nếu có gì cần bổ sung, mong các anh hợp tác giúp đỡ."

Tống Chương dĩ nhiên đồng ý.

Vừa rời khỏi đồn cảnh sát, hắn liền chạy thẳng đến bệnh viện.

Nếu hắn không nhìn nhầm, vết thương trên tay Lục Nghi Xuyên hình như lại nứt ra rồi.

...

Lục Nghi Xuyên đã tự nâng cấp phòng bệnh của mình lên VIP. Phòng rộng rãi, ấm áp, bên ngoài còn có một ban công lộ thiên.

Khi Tống Chương trở lại, anh ta đang tựa vào ghế sô-pha, tay thả lỏng, y tá giúp anh thay băng, còn anh thì lặng lẽ nhìn ra ngoài ban công.

Trên ban công, trợ lý mặc âu phục cẩn thận đổ thức ăn vào bát cho mèo. Một con mèo nhỏ trụi lông chạy quanh bát một vòng rồi quay sang cào cào vào ống quần của trợ lý.

Vốn không có biểu cảm gì, nhưng trợ lý rõ ràng hơi sững lại, trong mắt lướt qua một tia bối rối. Theo phản xạ, hắn ta quay đầu vào trong, nhưng cửa kính một chiều chỉ phản chiếu lại bầu trời xanh thẳm bên ngoài.

Nhung Nhung lon ton chạy sang bên cạnh, nhấc móng vuốt đập đập vào vỏ hộp đựng đồ hộp.

Trợ lý hiểu ý, cúi xuống mở cho cậu một hộp.

Tống Chương nhìn cảnh đó, cười nói: "Không thể phủ nhận, mèo của cậu cũng thông minh đấy. Nếu thật sự không muốn nuôi thì tôi nuôi giúp cũng được."

Người đàn ông trên ghế sô-pha nhắm mắt lại: "Không có gì để nói thì im lặng đi."

Tống Chương: "..."

"Nhìn cái mặt cậu kìa, vài ngày trước ai là người cầu xin tôi?"

Lục Nghi Xuyên không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn con mèo bên ngoài đang cắm đầu ăn uống, đáy mắt dường như ánh lên cảm xúc khó đoán.

Vết thương đã khâu của anh lại rách ra lần nữa, băng gạc quấn trên cổ tay đã thấm đẫm máu. Anh giấu nó suốt cả quãng đường, nếu không phải Tống Chương tinh mắt thì có lẽ cũng không phát hiện ra.

Nhìn đống băng gạc nhuốm máu trong thùng rác, Tống Chương cảm thấy đau thay cho anh, nhưng Lục Nghi Xuyên thậm chí chẳng buồn liếc nhìn.

Hắn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh: "Nói thật, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?"

Dưới ánh nắng chói chang, đáy mắt Lục Nghi Xuyên như phủ một tầng u ám: "Tôi đang nghĩ..."

Anh đang nghĩ, tại sao Nhung Nhung không muốn nói với anh?

Lục Nghi Xuyên chưa bao giờ đổ lỗi cho Khương Hành. Anh chỉ tự vấn bản thân, nghĩ xem mình đã làm gì chưa đủ tốt, để rồi Khương Hành đến bên anh nhưng lại không chịu nói ra sự thật.

"Nhưng không sao cả." Anh nói, "Tôi sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện."

"Hả?" Tống Chương há miệng: "Làm sáng tỏ chuyện gì? Cậu thật sự điên rồi à?"

Biểu cảm của hắn ta xen lẫn giữa thương hại và đau lòng: "Thật ra khi cậu nhờ tôi chăm mèo, tôi đã cảm thấy không ổn rồi. Tôi biết cậu có ý định tìm đến cái chết. Sau chuyện lần trước, tôi thậm chí không biết có nên tìm cậu hay không..."

Nhưng hắn ta thực sự không thể làm được. Không thể trơ mắt nhìn một mạng người biến mất ngay trước mặt mình.

Nói đến đây, hắn ta không thể không nhớ lại hình ảnh thoáng qua tối qua—đôi xương ngón tay gầy guộc.

Hắn ta nhìn về phía cổ của người đàn ông trước mặt, bộ đồ bệnh nhân rộng rãi, sợi dây đỏ trên làn da tái nhợt của anh ta lại đặc biệt nổi bật.

Lục Nghi Xuyên giơ tay lên, kéo cổ áo che lại sợi dây đỏ, ánh mắt liếc qua có phần lạnh lùng: "Nhìn cái gì?"

Tống Chương sững lại vài giây rồi thu hồi ánh mắt.

"Tôi..." Hắn ta khó khăn nói: "Tôi đang nghĩ, liệu tôi có làm sai không."

Y tá rời đi, trong tầm mắt hắn ta, người đàn ông bên cạnh cũng thu tay lại. Anh buông ống tay áo đã xắn lên, vừa đủ để che đi cổ tay.

"Cậu không sai, tôi rất cảm kích vì cậu đã cứu tôi."

Ngoài ban công, Nhung Nhung ăn hết một hộp đồ hộp liền quấn lấy trợ lý đòi thêm, hạt khô một miếng cũng không động đến.

Tống Chương không hiểu nổi có gì hay ho mà nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng còn đang ngẩn người vì câu cảm ơn hiếm hoi của Lục Nghi Xuyên: "Sao đột nhiên lại thông suốt thế? Đừng nói là như lời y tá nói, suýt chết hai lần nên sợ rồi nhé?"

Lục Nghi Xuyên không trả lời.

Anh đẩy cửa bước ra ban công, đúng lúc trợ lý đang do dự không biết có nên mở thêm một hộp nữa hay không, anh cúi người bế mèo lên: "Chỉ ăn đồ hộp thôi à?"

Khương Hành vô cớ có chút chột dạ, cậu duỗi chân ra, giả vờ như mình là một con mèo nhỏ vô tội, chẳng hiểu gì hết.

"Meo~"

Ngay giây tiếp theo, bàn tay người đàn ông chạm vào bụng cậu, đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống như thể muốn kiểm tra xem cậu đã ăn no đến đâu.

"Bụng căng tròn rồi này, ăn nữa là ngốc luôn đấy."

Khương Hành: "..."

Cậu giơ chân sau đạp tay Lục Nghi Xuyên ra, kết quả lại bị đối phương thuận thế nắm lấy, đầu ngón tay ấn vào thịt mềm của cậu, nhẹ nhàng ép vào giữa, móng vuốt trắng muốt lập tức lộ ra.

Anh trở lại ghế sô-pha, lấy khăn ướt ra, cẩn thận lau sạch bụi bẩn trên móng vuốt.

Giọng điệu bình thản: "Móng vuốt trông sắc đấy, nhưng ngay cả da cũng không cào rách nổi."

Khương Hành lần nữa: "..."

Cậu cứ tưởng sau khi trải qua khoảnh khắc sinh tử, quan hệ giữa mình và Lục Nghi Xuyên sẽ tiến thêm một bước.

Ai ngờ lại càng khiến "Meo" bị ghét hơn.

Cuối cùng, khi khăn ướt sắp chạm đến móng vuốt của cậu, Khương Hành không nhịn nổi nữa, liền giương bộ móng sắc nhọn lên, lao thẳng về phía khăn giấy, quyết tâm để Lục Nghi Xuyên thấy rõ hậu quả khi chọc giận một con mèo—một tờ khăn giấy rách nát tả tơi!

"Soạt!"

Lại một tiếng soạt nữa.

Khương Hành...

Khương Hành bị kẹt rồi.

Miếng khăn ướt bị cậu cào ra mấy vết rách, nhưng cái móng vuốt cũng "vinh quang" mà mắc kẹt chính giữa.

Cậu giật mạnh.

Lại giật mạnh hơn.

Chỉ để trơ mắt nhìn móng vuốt mình kẹt càng sâu hơn.

Ngẩng đầu lên, liền thấy Lục Nghi Xuyên đang cầm một góc khăn giấy, nhàn nhã nhìn cậu.

"..."

Khương Hành lúng túng vung vẩy cái chân trong không trung.

Chào buổi chiều!

Lục Nghi Xuyên lau sạch móng vuốt xong liền bắt đầu giải cứu.

Động tác của anh rất nhẹ, từng chút một tháo móng vuốt cậu ra. Giọng nói vẫn như mọi khi, ôn hòa mà bình tĩnh, nhưng sâu thẳm bên trong có thứ gì đó bị chôn giấu, hòa trong âm điệu run rẩy khẽ khàng.

"Lần sau đừng có xông lên như thế, bé thế này mà ngay cả cào người cũng không biết, sao lại dám chạy đến chỗ nguy hiểm như vậy?"

"Anh không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ em, cũng không phải lúc nào cũng kịp thời chạy đến."

Nếu như anh đến chậm một bước...

Lục Nghi Xuyên nhắm mắt lại, hô hấp nặng nề.

Khương Hành tự biết mình sai, cậu giẫm nhẹ lên đùi anh, đôi mắt mèo tinh tường phát hiện ra cổ tay bị lộ ra một chút.

"Meo?!"

Anh sao vậy? Bị thương à?

Người đàn ông này quá mạnh mẽ, từ sáng đến giờ gặp nhau, Khương Hành đã bị anh dẫn dắt đến mức quay mòng mòng, bị sắp xếp đâu ra đấy. Mãi đến tận bây giờ, cậu mới đột nhiên nhớ ra, anh đang mặc đồ bệnh nhân, gương mặt cũng tái nhợt hơn bình thường rất nhiều.

Chú mèo trụi lông sốt ruột kêu một tiếng, lấy đầu ủi vào ống tay áo anh, muốn xem thử tình hình bên trong.

Lục Nghi Xuyên bế cậu lên nhét vào lòng, kéo tay áo xuống một chút, che đi cổ tay mình.

"Không sao, tối qua ra ngoài chơi không cẩn thận bị té, bị cắt một vết ở tay."

Chú mèo con trong lòng anh vặn vẹo, cúi đầu nhìn xuống.

"Meo?"

Lục Nghi Xuyên bật cười.

"Không sâu, chỉ chảy chút máu thôi, đã tiêm thuốc tiêu viêm ở bệnh viện, mấy hôm nữa sẽ xuất viện."

Anh ôm cậu chặt hơn, áp mặt vào khuôn mặt mèo mềm mại, cảm nhận hơi ấm từ cậu.

"Ở bệnh viện với anh vài ngày, có chịu không?"

Khương Hành ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt của Lục Nghi Xuyên.

Cậu không hiểu cảm xúc trong ánh mắt đó, chỉ cảm thấy những ngày gần đây, dường như giữa hai người không còn khoảng cách

nữa.

Lục Nghi Xuyên đã trở lại rồi.

Trở lại thành người đối xử với cậu tốt nhất, dịu dàng nhất.

Nhịp tim của Khương Hành bỗng nhiên tăng nhanh.

Cậu không tìm được lý do, chỉ ngẩn người lắc đầu, sau đó né tránh ánh mắt của anh, vùi đầu vào cổ anh, khuôn mặt mềm mại cọ lên sợi dây đỏ ấy.

Giây tiếp theo, một giọng nói vang lên trong đầu Lục Nghi Xuyên.

"Có đau không?"

Thanh âm trong trẻo, âm cuối hơi kéo dài, như xuyên suốt hơn mười năm...

Giọng nói đã biến mất suốt bốn năm trời.

Chương 34: Chương 34

Như thể có thứ gì đó bóp chặt cổ họng, Lục Nghi Xuyên lập tức mất tiếng. Đầu ngón tay siết lại, đ.è xu.ống thành ghế đến trắng bệch.

Khoảnh khắc đó, anh thậm chí còn nghi ngờ mình đang ảo giác.

Người đàn ông cúi đầu xuống, cằm tựa lên bộ lông mềm vừa mới mọc ra, lớp lông khô ráo mang theo hơi ấm của ánh nắng.

"Em... nói gì cơ?"

Khương Hành sững sờ, lập tức ngẩng đầu.

Giây tiếp theo, lòng bàn tay rộng lớn áp lên đầu cậu.

Cậu bị đè lại, lại bị dán lên cổ anh. Đầu mũi ươn ướt lướt qua sợi dây đỏ, ngửi thấy mùi máu đã thấm vào đó. Cậu không thấy được vẻ mặt của anh, chỉ nghe giọng nói vẫn bình thản như cũ.

"Mimi đang lo cho anh sao?"

Khương Hành nghiêng đầu, hắt hơi một cái trong lòng bàn tay anh.

"Meo ô..."

Không lo lắng, chẳng lo lắng chút nào, anh mà chết thì em sẽ tiêu hết tiền của anh.

Như thể thực sự nghe hiểu cậu đang nói gì, bàn tay phủ trên đầu cậu siết lại, sau đó là một tiếng cười khẽ.

Khương Hành lập tức trở nên cảnh giác.

Lục Nghi Xuyên... sẽ không thực sự hiểu được tiếng mèo đấy chứ?

Trong lúc cậu còn đang cân nhắc, bàn tay kia rời khỏi đầu cậu, để lộ ra một khuôn mặt nhỏ bị xoa rối bù, đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Lục Nghi Xuyên, ánh mắt đầy nghi hoặc không giấu nổi.

Lục Nghi Xuyên hạ tay xuống, chậm rãi vu.ốt ve đầu ngón tay. Đối diện với ánh mắt hoài nghi của cậu, anh khẽ cong mày, cười nhẹ.

"Nhìn anh như thế làm gì? Mimi nghĩ gì mà khó đoán quá, rốt cuộc là lo hay không lo?"

... Hình như là không nghe hiểu?

Ánh mắt dò xét của cậu dừng trên người anh, mà đối phương chỉ yên lặng cụp mắt xuống, ngón tay khẽ vuốt bộ lông mềm mại trên cổ cậu, hàng mi dài rũ xuống, che đi cảm xúc trong mắt.

Cảm nhận được ánh nhìn của cậu, người đàn ông khẽ ngước mắt.

"Sao thế?"

Khương Hành thử kêu lên.

"Lục Nghi Xuyên là đồ ngốc."

Không phản ứng.

"Meo."

"Lục Nghi Xuyên là đồ heo."

Vẫn không phản ứng.

Có vẻ như đúng là không hiểu.

Khương Hành thầm thở phào một hơi. Cậu đã nói rồi mà, làm gì có ai lại nghe hiểu được tiếng mèo cơ chứ.

Nhưng đồng thời, cậu lại có chút hụt hẫng.

Không có cậu dựa vào ngực, Lục Nghi Xuyên cũng không thực sự nghe hiểu lời cậu. Nhưng chỉ cần nhìn cái vẻ mặt "lấm la lấm lét" của cậu vừa rồi, anh cũng dễ dàng đoán được chắc chắn không phải lời hay ho gì.

Anh khẽ chạm vào cổ mình, đầu ngón tay vuốt qua sợi dây đỏ hơi thô ráp.

Liệu có thể là... gì đây?

...

Khương Hành vẫn thấy không yên tâm, vươn móng vuốt nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên cổ tay Lục Nghi Xuyên.

"Meo ô?"

Thật sự không đau sao?

Không cần nghe hiểu, Lục Nghi Xuyên cũng biết cậu đang hỏi gì.

"Vẫn hơi đau, bác sĩ nói cần nghỉ ngơi nhiều hơn..."

Hai từ vốn rất thân mật lướt qua đầu lưỡi anh, nhưng cuối cùng anh nuốt xuống, sợ dọa cậu hoảng sợ.

Khương Hành đờ người trong hai giây, theo phản xạ định nhảy xuống.

Kết quả, cậu bị anh ôm lên giường.

"Meo?"

Em cũng phải ngủ sao?

Giây phút đó, Lục Nghi Xuyên như thể một ông chủ ngang ngược giả vờ không hiểu lời mèo, cưỡng ép nhét mèo vào chăn, mạnh mẽ bắt mèo ngủ cùng.

Chóp mũi ấm áp tràn ngập mùi hương của người kia, Khương Hành vươn móng đẩy nhẹ một cái, nhưng nhiệt độ nơi lồng ng.ực anh quá nóng, khiến cậu vội rụt lại.

Ngoại trừ hai ngày đầu tiên được Lục Nghi Xuyên đón từ bệnh viện về và quấn trên cổ anh ngủ, cậu chưa từng gần gũi với anh như vậy.

Hơn nữa, giờ cậu đã biến thành một con mèo nhỏ, cảm giác như toàn bộ cơ thể đều bị bao bọc.

Kín kẽ, không kẽ hở nào.

Khương Hành có chút không quen, cố rướn đầu ra ngoài, nhưng vừa cựa quậy một chút đã bị những ngón tay thon dài của người đàn ông ấn nhẹ lên đầu.

"Đừng nghịch nữa, ngủ đi."

Một con mèo nhỏ thế này thì nên ngủ nhiều một chút.

"....."

Khương Hành im lặng, ngửi thấy hương thơm trên tay anh. Cộng thêm việc đã chạy tới chạy lui suốt cả buổi sáng, cuối cùng

cậu cũng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ muộn màng, cuộn tròn trong lòng Lục Nghi Xuyên rồi ngủ thiếp đi.

Chưa đầy một lát sau, từ lòng anh vang lên tiếng ngáy khe khẽ.

Lục Nghi Xuyên cúi đầu liếc nhìn, chú mèo trụi lông đang ôm lấy ngón tay anh, cuộn thành một vòng tròn nhỏ.

Anh nhẹ nhàng ấn xuống, có thể cảm nhận được nhịp tim nhỏ bé đang đập chậm rãi và đều đặn dưới đầu ngón tay.

Ánh mắt Lục Nghi Xuyên dần trở nên sâu thẳm. Anh cảm nhận sinh mệnh đang đập rộn ràng nơi đầu ngón tay mình, thật lâu không nói một lời nào.

Hồi lâu sau, anh ép nhẹ chân mày, bật cười khẽ một tiếng, rồi đưa tay kéo ra một vật dưới cổ áo. Anh nhìn chăm chú vào sợi dây đỏ một lúc, sau đó lật chăn xuống giường.

Người trợ lý đứng lặng lẽ trong góc từ nãy giờ mới tiến lên.

Lý An đã theo Lục Nghi Xuyên nhiều năm, từ khi anh có đủ khả năng chống lại cha mẹ mình, hắn đã luôn ở bên cạnh anh. Hắn ta tận mắt chứng kiến quá trình anh sắp đặt mọi thứ từng chút một, thấy rõ kế hoạch mười mấy năm của anh sắp thành công thì lại bị một vụ tai nạn xe cộ chấm dứt tất cả.

Hắn ta mất việc rồi, cứ ngỡ rằng cả đời này Lục Nghi Xuyên sẽ không còn cần đến mình nữa. Kết quả là một cuộc gọi bất ngờ, hắn ta lại được triệu hồi.

Chiếc giường bệnh êm ái giờ lại bị một con mèo chiếm cứ, còn người đàn ông vốn dĩ cần phải nghỉ ngơi thì lại tựa vào lan can ban công.

Làn gió lộng từ trên cao thổi tung vạt áo của Lục Nghi Xuyên, phác họa ra đường nét eo gầy gò của anh. Nhưng trên gương

mặt anh đã không còn vẻ u ám như trước, khí chất chìm sâu nơi chân mày khiến Lý An thoáng chốc ngỡ rằng mình đang nhìn thấy Lục Nghi Xuyên của bốn năm trước.

"Điều tra giúp tôi một người." Anh nói.

Lý An giật mình, sau đó nhanh chóng phản ứng lại: "Ai?"

Lục Nghi Xuyên lấy điện thoại ra, đưa cho hắn một bức ảnh.

Bức ảnh là một cảnh quay từ camera giám sát, trong đó là một quán ăn sáng, có thể thấy anh đang ngồi bên trong cùng một người trông khá kỳ lạ.

Anh đưa tay chỉ, phóng to hình ảnh, để lộ rõ khuôn mặt của người đối diện.

"Cho dù phải lật tung cả thành phố A, cũng phải tìm ra người này cho tôi."

Một trợ lý đủ tiêu chuẩn sẽ không bao giờ hỏi han chuyện riêng tư của chủ nhân. Dù Lục Nghi Xuyên nói gì, Lý An cũng đều gật đầu nhận lệnh.

"Và còn nữa, sắp xếp để tôi gặp thằng nhóc đó."

Đã hầu hạ con mèo đại gia suốt một tiếng đồng hồ, đương nhiên Lý An biết "thằng nhóc" mà anh nói là ai.

"Tôi vừa hỏi thăm rồi, cậu ta đã được băng bó xong và đưa trở lại đồn cảnh sát. Nhưng, dù chuyện này có hơi quá đáng, anh cũng biết đấy, hành động này rất khó bị trừng phạt một cách thực sự."

"Trường học cũng đã nhận được tin, vụ việc lần này ồn ào khá lớn. Tôi nghe ngóng qua ý kiến của ban giám hiệu, ảnh hưởng xã hội quá nghiêm trọng, thằng nhóc đó rất khó để tiếp tục ở lại Đại học A."

Lục Nghi Xuyên cúi mắt, không lên tiếng.

Lý An quan sát sắc mặt anh, hỏi: "Còn cần tôi làm gì nữa không?"

"Anh đi..." Lục Nghi Xuyên mở miệng, nhưng rồi lại ngừng lại, lông mày khẽ cau lại, hiếm khi có chút do dự.

"Thôi, để tôi nghĩ thêm đã."

Lý An lặng lẽ chuồn khỏi ban công.

Khi Khương Hành tỉnh dậy, mặt trời vẫn còn treo trên bầu trời, ánh hoàng hôn tràn ra từ phía dãy núi xa, chiếu xuống mặt đất thành một màu vàng ấm áp.

Cậu lật người ngồi dậy, phát hiện Lục Nghi Xuyên không biết đã tỉnh từ khi nào, hiện tại đang nửa nằm trên giường truyền dịch.

Nhìn thấy cậu ló cái đầu lông xù xì vì ngủ dậy từ trong chăn ra, đôi mắt anh cụp xuống.

"Tỉnh rồi? Có đói không?"

Khương Hành chổng mông ngồi dậy, sau đó lại gục... gục...

Không gục xuống nổi.

"Meo!"

Có ma kéo tôi lại!

Phía sau truyền đến một tiếng cười khẽ. Lục Nghi Xuyên đưa tay rút tấm chăn chắn trước mặt cậu ra, cứ thế nhìn cậu cúi đầu rồi... rơi tự do.

"Bịch!"

Chiếc nệm mềm mại bị nện thành một vết lõm nhẹ.

Khương Hành từ dưới hố bò lên, cuối cùng cái đầu thông minh cũng chiếm thế thượng phong. Cậu ngước lên, liếc mắt một cái, liền thấy thủ phạm đang chậm rãi thu tay về.

"....."

Lục Nghi Xuyên thản nhiên nói: "anh tưởng em thấy cái chăn cản đường nên dọn giúp thôi."

Vẻ mặt đầy lý lẽ đó khiến Khương Hành cực kỳ khó chịu. Cậu hậm hực kêu vài tiếng, cúi đầu thì phát hiện trên cổ mình không biết từ lúc nào đã bị buộc một sợi dây đỏ.

"Ư?"

Cái gì đây?

Lục Nghi Xuyên đưa tay móc vào dây, kéo ra một đoạn đỏ rực: "Sợi dây đỏ này là một vị đại sư tặng anh, nghe nói đã được khai quang rồi. Chúng ta là chủ tớ một thể, anh có thì Miu Miu cũng phải có."

Khương Hành liếc nhìn cổ anh, quả nhiên thấp thoáng thấy một đoạn dây đỏ giấu dưới cổ áo.

Thì ra là vậy.

Cậu cúi đầu nhìn sợi dây trên cổ mình, từ góc độ của cậu chỉ có thể thấy một chút viền lông trắng điểm xuyết màu đỏ, không nhìn rõ hết được.

Lục Nghi Xuyên kéo dây ra một chút, giơ lên trước mặt cậu: "Không thích à?"

"Meo oo~!"

Cũng bình thường thôi.

Lục Nghi Xuyên lại bật cười.

Khương Hành ngẩng đầu, bất ngờ chạm vào ánh mắt hắn.

Trong khoảng không gian chật hẹp ấy, cậu chỉ nhìn thấy mỗi hắn.

Chỉ có hắn mà thôi.

Khương Hành ngẩn người, cảm giác kỳ lạ đó lại dâng lên trong lòng.

Sao cậu có cảm giác... như thể Lục Nghi Xuyên thực sự nghe hiểu được lời mình nói vậy?

Chú mèo trụi lông lượn quanh Lục Nghi Xuyên một vòng, lại giở trò cũ.

"Meo!"

Lục Nghi Xuyên là đồ heo.

"Meo meo."

Lục Nghi Xuyên là đại ngốc.

Lục Nghi Xuyên cụp mắt nhìn cậu, vẫn giữ nguyên nụ cười.

Khương Hành cuối cùng cũng yên tâm, quả nhiên là ảo giác của cậu mà thôi. Con người có thể nghe hiểu mèo nói chuyện, chuyện này hoàn toàn phi khoa học.

Ở góc độ cậu không nhìn thấy, nụ cười của người đàn ông dần thu lại. Anh vẫn còn chuẩn bị vài bất ngờ dành cho con mèo nào đó, nhưng có vẻ cũng không cần vội vàng nữa.

Khương Hành ưỡn mông lên, tạo tư thế chuẩn bị "cất cánh" rồi nhảy xuống. Cậu thầm động viên chính mình:

Một, hai...

Một ngón tay chọc vào mông cậu.

"Phịch" một tiếng, cả người cậu lộn nhào, đầu cắm xuống nệm.

Lại để lại một cái hõm nho nhỏ.

Chiếc đầu thông minh tạm thời bị chọc trở về hố.

Cậu nam sinh bị nhốt trong phòng tạm giam suốt một ngày.

Vết thương trên mặt đau nhói như cứa vào dây thần kinh, sau khi cảnh sát thẩm vấn xong cũng chẳng thèm quan tâm đến cậu nữa, cứ thế để mặc cậu ngồi đó.

Lúc đối xử tàn nhẫn với mèo, cậu ta không hề do dự. Nhưng khi đối mặt với con người, cậu ta lại yếu đuối đến mức không dám nói một lời. Càng ngồi lâu, sắc mặt cậu ta càng trở nên tái nhợt.

Cuối cùng, khi kim đồng hồ trên tường chỉ vào mười một giờ đêm, cánh cửa phòng giam mới mở ra.

Viên cảnh sát áp giải cậu ta buổi sáng khẽ khom người, cung kính mời một người đàn ông bước vào.

Đêm khuya lạnh lẽo, người đàn ông khoác thêm một chiếc áo ngoài, bên trong vẫn là bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng. Anh cao gầy nhưng trông có phần mảnh mai, gương mặt tái nhợt ẩn dưới lớp áo khoác đen, thần sắc vẫn vương chút bệnh khí không thể xua tan.

Ban đầu, cậu nam sinh không nhận ra người đàn ông này là ai.

Mãi đến khi nhìn thấy bộ đồ bệnh nhân quen thuộc kia, ký ức của cậu ta mới bị kéo ngược về buổi sáng đáng sợ hôm ấy.

Viên cảnh sát kéo ghế ra, Lục Nghi Xuyên chỉnh lại áo khoác rồi ngồi xuống.

Anh đưa tay che môi, ho nhẹ hai tiếng, giọng điệu chậm rãi mà bình thản:

"Vết thương trên mặt sao rồi?"

Cậu nam sinh sững người, ấp úng trả lời: "Vẫn... vẫn ổn..."

"Vậy à..." Lục Nghi Xuyên khẽ cười, hơi nâng cằm lên.

Người đàn ông đứng sau lưng anh – Lý An – lập tức lấy điện thoại ra và đưa cho anh.

Lục Nghi Xuyên nhận lấy, không vội mở mà chỉ nhẹ nhàng hỏi:

"Nghe nói, cậu ngược đãi mèo chỉ để quay video kiếm tiền trên mạng?"

"Tôi..." Cậu nam sinh rùng mình một cái, vội vàng cầu xin: "Tôi sai rồi! Tôi sẽ không làm vậy nữa đâu, xin anh... xin các anh đừng bắt tôi..."

Người đàn ông đối diện không nói gì, chỉ nhíu mày nhẹ, như thể không thích việc cậu ta lớn tiếng.

Cậu nam sinh bỗng dưng nhớ lại dáng vẻ anh ôm con mèo nhỏ trong lòng.

"Xin lỗi, tôi không biết đó là mèo của anh! Nếu biết, tôi nhất định sẽ không động đến nó! Tôi thực sự biết sai rồi... tôi chỉ muốn kiếm chút tiền thôi..."

Một ngày bị giam giữ đã khiến cậu ta hoảng loạn đến cực độ. Nói đến cuối cùng, giọng điệu cũng trở nên lộn xộn, câu trước câu sau chẳng ăn nhập gì với nhau:

"Các anh không có quyền nhốt tôi! Tôi đâu có phạm pháp! Chỉ là mấy con súc sinh thôi! Tôi có giết người đâu, các anh không thể giam tôi!"

Lục Nghi Xuyên lại ho nhẹ hai tiếng, khẽ liếc mắt về phía viên cảnh sát bên cạnh.

Viên cảnh sát bất đắc dĩ lắc đầu, giải thích: "Mấy con mèo cậu ta bắt đều là mèo hoang. Dù có đăng video lên mạng thì cũng chỉ có thể tạm giam vài ngày rồi phạt tiền thôi."

Cậu nam sinh vừa nghe vậy, mắt liền sáng lên.

Lục Nghi Xuyên cũng cười, giọng điệu dịu dàng: "Đúng vậy, dù sao cũng là bạn học cùng trường. Có thể thi đậu vào một ngôi trường tốt như vậy, trước khi làm cậu chắc cũng đã lường trước kết quả rồi nhỉ?"

Nói xong, cuối cùng anh cũng cầm lấy chiếc điện thoại bị bỏ sang một bên.

"Vậy hãy cùng xem thử... những video cậu đã quay nào."

Ngón tay thon dài, sạch sẽ của anh nhẹ nhàng chạm lên màn hình.

Ngay lập tức, âm thanh hỗn tạp vang lên giữa không gian mờ tối.

Ống kính cố định hướng về phía một chiếc lồng, bên trong có vài con mèo hoang không rõ sống chết. Giọng nói vang lên từ phía ngoài khung hình.

"Đôi mắt này đẹp thật, móc ra để tôi sưu tầm nhé?"

"Kêu dữ vậy, muốn gọi người khác tới sao? Hay là tao cắt lưỡi mày đi?"

Rất ngắn, chưa đến một phút.

Lục Nghi Xuyên cất điện thoại, nhìn nam sinh trước mặt:

"Cậu có ý kiến gì về tác phẩm của mình không?"

Nam sinh tái mét mặt, như thể bị dọa sợ, toàn thân run rẩy, không biết nên nói gì, chỉ có thể lắp bắp lặp lại:

"Tôi không phạm pháp, anh không thể làm gì tôi, không thể..."

"Đúng là tôi không thể."

Lục Nghi Xuyên đưa điện thoại lại cho trợ lý, giọng điệu vẫn bình thản:

"Dù sao thì, luật pháp đã quy định rõ ràng. Chỉ là tiếc cho con mèo của tôi, vô cớ chịu oan ức."

Anh đứng dậy, chỉnh lại áo khoác rồi mỉm cười với nam sinh:

"Chúc mừng cậu, có thể an toàn rời đi rồi."

Chương 35: Chương 35

Mèo hai tháng tuổi, ăn và ngủ là chuyện quan trọng nhất.

Khương Hành lười biếng quấn lấy Lục Nghi Xuyên cả nửa ngày. Đến sáng hôm sau, khi uể oải bò dậy, cậu mới sực nhớ đến bạn nhỏ của mình.

Trên giường không có ai.

Khương Hành nhảy xuống, bốn chân nhỏ chạy lạch bạch khắp nơi, cuối cùng tìm thấy Lục Nghi Xuyên trong phòng tắm.

Anh đang thay đồ.

Ngón tay anh móc lấy áo bệnh nhân kéo xuống, để lộ phần thân trên tr.ần trụi.

Trong miệng anh ngậm thứ gì đó, một sợi dây đỏ trượt khỏi khóe môi, vắt ngang qua xương quai xanh lạnh lẽo. Tiếp xuống dưới, vóc dáng tuy gầy nhưng vẫn có thể thấy mơ hồ đường nét cơ bụng, vòng eo thon gọn, thu gọn trong chiếc quần dài màu đen.

Khương Hành ngây người.

Khoảnh khắc sau, áo bệnh nhân đã phủ lên đầu cậu.

Lúc cậu loay hoay chui ra khỏi lớp vải, Lục Nghi Xuyên đã mặc xong áo thun. Anh hé miệng, dùng tay đón lấy thứ trong miệng rồi nhét vào cổ áo, ánh mắt rơi xuống cậu:

"Sao trông cậu có vẻ hơi thất vọng?"

Khương Hành giơ móng vuốt lên xoa mặt, trong lòng muốn mắng anh nói linh tinh, nhưng vì bị chiếc áo còn lưu lại hơi ấm của Lục Nghi Xuyên trùm lên đầu, trong đầu lại toàn hình ảnh vừa rồi, nên nhất thời cậu chẳng nói được gì.

Ánh cười lóe lên trong đáy mắt Lục Nghi Xuyên. Anh bế mèo con lên đặt lên vai mình:

"Sao hôm nay dậy sớm thế?"

Tầm nhìn của Khương Hành xuyên qua cửa phòng tắm, rơi vào chiếc đồng hồ treo trên tường đối diện. Kim giờ chỉ thẳng vào số chín.

Lục Nghi Xuyên dừng một chút, sau đó chậm rãi nói:

"Mèo con thì nên ngủ nhiều hơn."

Móng chân hồng nhạt chạm nhẹ lên má anh. Anh cười, để mặc cậu nghịch ngợm.

Giây tiếp theo, mèo con bám lên vai anh, meo meo kêu liên hồi.

"Lục Nghi Xuyên, mèo đâu? Hôm qua còn nhiều mèo thế cơ mà?"

Hôm nay trời không đẹp lắm. Lục Nghi Xuyên lấy một chiếc áo khoác:

"Đi thôi, đưa em đi gặp bạn của mình."

Bệnh viện thú y cách bệnh viện nơi Lục Nghi Xuyên điều trị không xa, chỉ mất vài phút đi bộ.

Khương Hành rất quen thuộc với nơi này. Đây chính là bệnh viện cậu từng nằm khi bị ốm. Cảm giác đau nhói vì mũi tiêm ở

mông cách đây bốn ngày vẫn còn in sâu trong trí nhớ.

Bác sĩ ở bệnh viện có quen biết sơ sơ với Lục Nghi Xuyên. Vừa nhìn thấy anh, bác sĩ đã chủ động chào hỏi: "Tôi nhớ chưa đến một tuần mà? Hôm nay lại có chuyện gì thế?"

Chú mèo nhỏ bị trụi lông thò đầu ra khỏi cánh tay anh, một cái đầu lông xù xinh xắn lộ ra.

Lục Nghi Xuyên tóm tắt lại sự việc hôm đó. Bác sĩ nghe xong thì kinh ngạc: "Hoàn toàn không ngờ rằng có cả một nhóc tì tham gia vào chuyện này. Đám mèo đó tuy bị thương nặng nhưng may mà không nguy hiểm đến tính mạng."

Ông dẫn Lục Nghi Xuyên vào trong, vừa đi vừa nói: "Con bị thương nặng nhất là một bé mèo cam. Kẻ ra tay với nó đúng là không phải con người. Tôi xem thử thì thấy toàn bộ móng vuốt bên phải của nó bị nhổ sạch. móng tay đau liên kết đến tim, không biết lúc đó đau đến mức nào nữa."

Những con mèo hoang bị thương đều được sắp xếp trong một căn phòng. Bác sĩ mở cửa, bên trong là một nhóm mèo đang nằm ngủ. Vì bị thương nên hầu hết đều chìm trong giấc ngủ. Chỉ có một chú mèo tam thể trong góc là ngước mắt lên khi cửa phòng mở ra.

Vừa nhìn thấy mèo tam thể, Khương Hành lập tức nhảy khỏi cánh tay Lục Nghi Xuyên, chạy tới dưới gầm bàn, ngẩng đầu nhìn nó: "Cậu ổn chứ?"

Mèo tam thể xoay người, giấu vết thương sau lưng đi, vẫn giữ vẻ lạnh lùng mà hừ nhẹ một tiếng: "Chỉ là một đám hai chân thôi."

Khương Hành chân thành khen ngợi: "Hôm đó cậu thật sự rất lợi hại, đúng là nữ trung hào kiệt! Xoẹt xoẹt xoẹt..." Cậu vung vẩy móng vuốt, "Tên đó bị cậu cào đến nát cả người."

Mèo tam thể vẫy nhẹ đuôi.

"Nếu không có cậu, tôi sớm đã chết rồi. Cậu đúng là nữ thần của tôi..."

Khương Hành không nhận ra ánh mắt của người đàn ông phía sau đã dần trở nên lạnh đi. Ánh mắt anh ta lướt qua mèo tam thể, dừng lại trên vết thương của nó một chút, rồi cuối cùng cũng không làm gì.

Khương Hành tiếp tục luyên thuyên: "Đúng rồi, để tôi giới thiệu với cậu."

Cậu chạy đến bên chân Lục Nghi Xuyên, kêu "meo meo" hai tiếng: "Đây chính là Lục Nghi Xuyên mà tôi đã kể với cậu. Hôm qua nếu không có anh ấy, chúng ta đã chết toi rồi. Chính anh ấy đã cứu chúng ta."

Mèo tam thể liếc nhìn Lục Nghi Xuyên, thấy là một người đàn ông cao gầy thì không mấy hứng thú, thu ánh mắt về.

Khương Hành định nói tiếp thì bị người đàn ông bế lên.

Lục Nghi Xuyên dịu dàng nói: "Nó bị thương cần nghỉ ngơi, đừng quấy rầy nó."

Khương Hành nghĩ cũng đúng, luyến tiếc chào tạm biệt mèo tam thể. Nhưng vừa bước ra khỏi phòng chưa bao lâu, cậu liền bị đưa đến tay bác sĩ.

"Giúp tôi kiểm tra sức khỏe toàn diện cho nó."

Khương Hành: ??

...

Kết quả kiểm tra nhanh chóng có. Bác sĩ đưa tờ phiếu xét nghiệm cho Lục Nghi Xuyên, giải thích: "Ngoài hơi suy dinh

dưỡng ra thì mọi thứ đều ổn."

Ông chưa từng gặp con mèo nào ngoan như vậy. Dù là tiêm hay kiểm tra cũng đều rất ngoan ngoãn.

"Trước đây dù bị bệnh nhưng giờ nhóc con đã hồi phục rất tốt. Nó là một chú mèo hoàn toàn khỏe mạnh."

Lục Nghi Xuyên cầm tờ phiếu xét nghiệm, đầu ngón tay chậm rãi thả lỏng một chút.

"Suy dinh dưỡng?"

Bác sĩ lúc này mới nhớ ra Lục Nghi Xuyên là một "con sen" mới vào nghề. Ông nói: "Về mặt ăn uống, cậu nên chú ý cân bằng dinh dưỡng. Tôi sẽ gửi cho cậu một số tài liệu, khi nào rảnh thì xem qua."

"Đúng rồi, dù có cho nó ăn thì cũng đừng cho quá nhiều. Đồ ăn vặt cũng nên hạn chế, nếu không nó quen kén ăn rồi thì cái ví của cậu sẽ không chịu nổi đâu."

Lục Nghi Xuyên dừng lại một chút: "Đồ ăn vặt?"

Khương Hành lập tức thấy không ổn.

Quả nhiên, giây tiếp theo bác sĩ liền nói: "Thực ra như đồ đông khô, thanh dinh dưỡng cho mèo đều tính là đồ ăn vặt. Nếu là loại cao cấp thì còn đỡ, nhưng một số loại trôi nổi trên thị trường toàn là chất phụ gia, ăn nhiều không những không bổ mà còn dễ khiến nó kén ăn."

Ông dùng một phép so sánh dễ hiểu: "Giống như trẻ con bỏ cơm chỉ thích ăn quà vặt thôi."

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, bác sĩ cũng cúi đầu theo anh.

Chỉ thấy Khương Hành đang cắn dở một cây thanh dinh dưỡng vừa tự xé ra, mắt tròn vo nhìn họ.

...

Không khí chợt im lặng trong giây lát.

Bác sĩ ho nhẹ, hỏi: "Bình thường nó ăn gì?"

Lục Nghi Xuyên lần đầu cảm thấy có chút xấu hổ: "Toàn là đồ hộp và thanh dinh dưỡng."

"Vậy còn hạt khô?"

"... Hầu như không động đến."

Thế là ánh mắt trách cứ đổ dồn lên người Lục Nghi Xuyên.

Anh rút thanh dinh dưỡng trong miệng Khương Hành ra, dưới sự giám sát của bác sĩ, lập tức lập kế hoạch ăn uống trong vài tháng tới cho cậu.

Khương Hành tò mò chạy tới xem thử, vừa nhìn đã thấy trời sập xuống đầu.

Bác sĩ nói: "Thanh dinh dưỡng cho mèo chỉ nên ăn ít thôi, một ngày một cây là đủ."

Người đàn ông mặt không đổi sắc, cầm bút khoanh một vòng trong bảng kế hoạch, "Hai ngày một cây."

Khương Hành: ??

Khoan đã, lúc trước anh nuôi em đâu phải thế này mà?

Khương Hành hớn hở đi ra ngoài, ủ rũ quay trở về.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, trên bàn đặt sẵn bữa tối vừa được mang đến. Lục Nghi Xuyên trước tiên lo phần ăn cho mèo xong mới mở muỗng ăn phần của mình.

Khương Hành chạy đến bên bát nhìn qua một lượt, thịt rau đầy đủ, dinh dưỡng cân bằng, nhưng lại thiếu mất món cậu thích nhất – thanh dinh dưỡng cho mèo.

Cậu vòng trở lại, đứng bên chân Lục Nghi Xuyên, hạ mình cọ cọ vào ống quần anh.

"Mi~ u~"

Lục Nghi Xuyên, thật sự là không có chút nào sao?

Lục Nghi Xuyên không thu chân lại, chỉ cúi xuống nhìn cậu, "Bán manh cũng vô dụng."

"Nhưng mà..." Anh cúi người bế chú mèo nhỏ lên, "Hôm nay kiểm tra rất ngoan, có thể thưởng cá khô."

Như làm ảo thuật, anh không biết lôi từ đâu ra một gói cá khô, chiên vàng giòn rụm, vừa cắn một miếng đã ngon đến không chịu nổi.

Khương Hành đã từng ăn loại cá khô này rồi, thậm chí còn chưa kịp cho vào miệng, nước dãi đã không nhịn được mà chảy xuống, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông đặt mèo lên đùi, một tay khuấy bát cháo nhạt nhẽo, tay còn lại cầm cá khô đưa đến bên chú mèo trụi lông. "Mi Mi có trách anh không? Trách anh trước đây không ở bên chăm sóc em?"

Khương Hành ngoạm một miếng, nửa con cá đã biến mất, nghe vậy bèn rúc vào lòng anh, "Miao~"

【Không trách anh, anh chịu nhận nuôi em đã là rất tốt rồi.】

Bàn tay đang cầm cá khô khựng lại.

Khương Hành không phát hiện ra, cậu nhanh chóng ăn nốt nửa còn lại.

【Thật ra em cảm thấy thế này rất tốt rồi, tất nhiên, nếu anh không cấm em ăn que cay thì càng tốt hơn.】

Lục Nghi Xuyên im lặng nhìn vết thương trên lưng cậu, ánh mắt cụp xuống, xúc một muỗng cháo đưa vào miệng. "Trước đây không để ý, hóa ra vết thương trên lưng Mi Mi dài đến vậy, lúc đó có phải rất đau không?"

Khương Hành là một con mèo lắm lời, Lục Nghi Xuyên chỉ vừa mở đầu, thậm chí không cần hỏi thêm, cậu đã bắt đầu kể một tràng dài.

【Em thấy cũng bình thường thôi, dù sao lúc đó là thời khắc sinh tử, ba đứa nhóc con kia chạy nhanh như vậy, suýt nữa em đã bị tóm rồi. Đây không phải là vết thương, mà là huy chương dũng cảm của em!】

Thật ra, Khương Hành không phải chưa từng kể những chuyện này với Lục Nghi Xuyên. Nhưng khi ấy, anh đối với cậu vẫn rất lạnh nhạt, cậu có than thở cũng chẳng nhận được phản hồi.

Khương Hành không thích những thứ không có phản ứng, dần dần cũng không nói nữa.

Nhưng hôm nay không biết sao, mỗi khi cậu mở miệng, người đàn ông lại cụp mắt lặng lẽ nhìn cậu, cứ như thể... từng câu từng chữ của cậu đều được lắng nghe, đều có người đáp lại.

Bị anh nhìn như thế, những ký ức lang thang mà cậu sắp quên đi bỗng ùa về – con hẻm nhỏ tối tăm, khu ổ chuột bẩn thỉu,

những ngày trốn đông trốn tây, cùng với những tủi thân mà cậu đã cố lờ đi.

Khương Hành bỗng nhiên cảm thấy miếng cá khô trong miệng cũng chẳng còn ngon nữa.

【Lục Nghi Xuyên, trước đây em thảm lắm, em bị người ta túm lấy, lấy bật lửa đốt, lông đuôi cũng bị cháy sạch, sau đó còn bị dội nước bẩn, rửa thế nào cũng không sạch, ngày nào cũng bốc mùi hôi thối.】

【Em cũng không muốn dơ dáy như vậy rồi mới gặp anh đâu.】

Bàn tay đang cầm thìa của người đàn ông dừng lại hồi lâu.

【Em cũng không biết săn mồi, lại đánh không lại mấy con mèo khác, ngày nào cũng lục thùng rác kiếm ăn, còn bị người ta đá, chửi là đồ mèo hoang bẩn thỉu.】

【Em chạy một quãng đường rất xa, lén lút ngồi xe rất lâu mới tới được trường học, vậy mà anh vẫn không thèm để ý đến em.】

【Lục Nghi Xuyên, lúc đó em còn tưởng anh không cần em nữa.】

Lý An đến bệnh viện vào lúc nửa đêm.

Vừa bước vào, hắn ta liền nhìn về phía giường bệnh. Quả nhiên không thấy ai cả, chỉ thấy một chú mèo đang ngủ say.

Hắn ta quay đầu, nhìn về phía ban công—có một người đang đứng đó, châm thuốc hút.

Lý An bước tới ban công, suy nghĩ một chút rồi không đóng cửa.

"Lục ca..."

Trên bầu trời treo một vầng trăng khuyết, ánh sáng mờ ảo rơi xuống khuôn mặt Lục Nghi Xuyên, khiến gương mặt vốn đã tái nhợt của anh trông càng u ám hơn.

Trên bàn, gạt tàn thuốc đã đầy những đầu lọc.

Dù có ngốc đến mấy, Lý An cũng nhận ra tâm trạng lúc này của anh không hề tốt. Hắn ta cúi đầu, nói ngắn gọn: "Mọi chuyện xong rồi."

Ánh mắt Lục Nghi Xuyên dời sang giường, nhìn về phía một cái bóng nhỏ không đáng chú ý.

Lý An tiếp tục nói: "Hắn bị chột một mắt, cụt một tay, nhân tiện còn bị gãy mấy cái xương sườn."

"Hắn vốn đã đắc tội với người khác, nợ một khoản tiền lớn không có cách nào trả nên mới nghĩ ra cách đó. Chúng ta chẳng cần làm gì nhiều, bọn họ tự tìm tới hắn."

Hắn ta nheo mắt cười, trông rất vô hại: "Thậm chí còn cảm ơn chúng ta đã cung cấp manh mối."

Nhưng sau khi nói xong, người đàn ông đối diện chẳng hề bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Lý An không đoán được suy nghĩ của anh, chỉ có thể thăm dò: "Không hài lòng à?"

"Không phải..." Giọng Lục Nghi Xuyên khàn khàn, chậm rãi nói: "Tên kia đã tìm thấy chưa?"

Lý An lắc đầu: "Chưa, hắn như thể bốc hơi khỏi nhân gian."

Lục Nghi Xuyên im lặng vài giây, sau đó đưa tay dập tắt điếu thuốc: "Anh biết rồi, cậu về đi."

Màn đêm tĩnh lặng.

Lục Nghi Xuyên dựa vào lan can, để gió thổi tan mùi thuốc lá trên người. Gió lạnh lùa qua, hơi ấm trên cơ thể anh dần tản đi.

Anh nhắm mắt lại, trong đầu chỉ còn vang lên câu nói ấy:

— Lục Nghi Xuyên, lúc đó em đã nghĩ rằng anh không cần em nữa.

Chương 36: Chương 36

Hôm Khương Hành phải đến bệnh viện tiêm thuốc, cũng là ngày Lục Nghi Xuyên xuất viện.

Hôm đó, Tống Chương đến, trên tay còn mang theo một cái hộp. Anh ta ném hộp cho Lục Nghi Xuyên, vẻ mặt đầy phức tạp.

"Không ngờ đấy, thật sự không ngờ." Hắn ta tặc lưỡi, "Có người miệng nói thì nghe hay lắm, rốt cuộc vẫn không thoát được cảnh sa ngã."

Lục Nghi Xuyên phớt lờ giọng điệu châm chọc của hắn ta, đưa tay mở hộp, lấy món đồ bên trong ra.

Đó là một chiếc vòng cổ, trên đầu có đính một cái chuông, nhưng bên trong không có hạt nên không thể phát ra tiếng. Trên vòng còn có một tấm thẻ khắc tên và số điện thoại của anh.

Anh cụp mắt xuống, đầu ngón tay lướt qua hai chữ khắc phía trên tên mình. Đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên tia cười thỏa mãn.

Tống Chương đứng cạnh anh, khoanh tay nhìn: "Nói tôi nghe xem, cái tên này là thế nào?"

"Gì mà thế nào?"

"Đừng giả ngu với tôi." Tống Chương cười lạnh, "Trước đây anh bảo Nhung Nhung chỉ có một, thà đưa con mèo cho tôi còn hơn tìm thứ thay thế. Vậy mà giờ lại khắc tên nó lên tấm thẻ này?"

Lục Nghi Xuyên cầm vòng cổ lên nhìn, rồi quay người ôm con mèo trên giường vào lòng: "Vậy coi như tôi hối hận vì đã tìm một kẻ thay thế đi."

Tống Chương lập tức lộ ra vẻ mặt cạn lời.

Dù mèo có nghe không hiểu, nhưng nói nó là "kẻ thay thế" ngay trước mặt thì cũng tàn nhẫn quá. Tống Chương chỉ biết im lặng.

Khương Hành mơ màng bị Lục Nghi Xuyên bế lên đặt lên đùi, giãy dụa vài cái, cuối cùng cũng miễn cưỡng mở mắt.

Lục Nghi Xuyên tháo sợi dây đỏ trên cổ cậu xuống, lấy vòng cổ qua, xỏ dây qua chiếc chuông rồi tỉ mỉ quấn quanh vòng cổ.

Khương Hành đưa móng vuốt khều khều chiếc chuông. Không có tiếng kêu trong trẻo vang lên, chỉ có cảm giác như có thứ gì đó lăn bên trong, âm thanh trầm đục.

Người đàn ông dùng đầu ngón tay cẩn thận điều chỉnh sợi dây đỏ, cố gắng làm cho nó trông đẹp hơn. Anh cúi đầu, thấy hành động của Khương Hành, liền giải thích:

"Tai mèo rất nhạy cảm. Nếu cho hạt vào chuông, tiếng kêu sẽ làm tổn thương tai. Nên anh đã đặt một thiết bị định vị vào trong đó."

Khương Hành sững sờ. Hai chuyện này có liên quan gì đến nhau sao? Hơn nữa, tại sao lại đặt thiết bị định vị trên người cậu?

"Mi Mi luôn chạy lung tung, bên ngoài nguy hiểm như vậy, đặt định vị vào thì anh mới yên tâm được. Em cũng không muốn anh tìm không thấy em, đúng không?"

Giọng nói của anh bình tĩnh, như thể đây chỉ là một việc rất đỗi bình thường.

Anh không cảm thấy có gì sai. Nhìn biểu cảm tự nhiên ấy, Khương Hành bỗng chốc cũng thấy hình như chẳng có vấn đề gì.

Trong mắt Lục Nghi Xuyên, cậu bây giờ chỉ là một con mèo. Vài ngày trước còn xảy ra chuyện kia, anh lo lắng cho cậu, nên đặt thiết bị định vị dường như cũng hợp lý.

Chứng kiến tất cả chuyện này, Tống Chương cũng không thấy có gì bất thường.

Dù sao thì việc gắn định vị cho mèo vốn là chuyện rất bình thường.

Chỉ có người làm tất cả những chuyện này, Lục Nghi Xuyên, khi thấy Khương Hành ngoan ngoãn nâng cằm lên, liền cài chiếc vòng cổ đã chuẩn bị sẵn lên cổ cậu. Hai ký tự nhỏ bé khắc tên cậu lặng lẽ ẩn trong lớp lông mềm, như một dấu ấn khẳng định quyền sở hữu.

Anh khẽ nhếch môi.

Chạy không thoát đâu.

Anh nghĩ.

Hôm nay Tống Chương được nghỉ, rảnh rỗi không có việc gì làm nên đi theo hai người đến bệnh viện thú y.

Vừa bước vào, bác sĩ đang đeo găng tay, cầm trong tay một vật thể trông đầy tà ác. Nhìn thấy Lục Nghi Xuyên, anh ta thản nhiên tháo găng tay xuống: "Các cậu đến rồi à."

Tống Chương nhìn chằm chằm vào chiếc hộp trong suốt chứa vật thể không rõ kia, càng nhìn càng thấy quen mắt: "Đây là gì vậy?"

Bác sĩ liếc nhìn: "Hôm nay rảnh rỗi nên làm việc tốt đến cùng, tôi đã thiến hết đám mèo đực rồi."

Khương Hành quay đầu, quả nhiên thấy trên bàn phẫu thuật có một con mèo vàng đang thè lưỡi.

Bá chủ trong đám mèo ở Đại học A, kẻ luôn trung thành li.ếm lông cho con mèo tam thể, giờ vẫn chưa biết rằng sau này nó chỉ có thể làm chị em với nữ thần của mình.

Bác sĩ ẩn danh làm việc thiện, nhiệt tình tiếp thị với Lục Nghi Xuyên: "Lục tiên sinh, đợi mèo nhà anh đến tuổi, hoan nghênh đến tìm tôi. Tôi chuyên nghiệp lắm, ra tay nhanh gọn, đảm bảo không đau đớn gì. Xem như chúng ta là bạn cũ, tôi còn có thể giảm giá cho anh nữa."

Khương Hành bỗng thấy lạnh sống lưng, bám chặt lấy cánh tay Lục Nghi Xuyên, hoảng hốt kêu lên một tiếng.

"Mi!"

Lục Nghi Xuyên ấn đầu Khương Hành xuống, không cho cậu nhìn đống vật thể trong hộp. Cuối cùng, anh không nỡ dọa mèo nhà mình, từ chối ý tốt của bác sĩ: "Không cần, nó không triệt sản."

Bác sĩ đặt con mèo vàng chưa hết thuốc mê trở lại lồng, nghe vậy thì liếc mắt nhìn con mèo trong lòng anh: "Vậy sau này anh còn phải tìm cho nó một cô vợ đấy."

Nụ cười trên môi Lục Nghi Xuyên hơi hạ xuống vài phần: "Bác sĩ rảnh rỗi quá nhỉ? Ngay cả đời sống riêng tư của mèo cũng muốn quản sao?"

Bác sĩ: "..."

Không hiểu sao, anh ta bỗng thấy lạnh sống lưng.

Tống Chương đi vòng quanh đám mèo một lượt: "Tôi nhớ hình như vết thương trên mặt cậu trai kia là do một con mèo tam thể cào, sao không thấy nó đâu?"

Bác sĩ đáp: "Chắc là không quen ở đây, nhân lúc tôi không chú ý đã chạy mất rồi. Tôi có ra ngoài tìm mà không thấy."

Dù sao cũng là mèo hoang, có chạy đi cũng không đến nỗi chết đói nên bác sĩ cũng không bận tâm lắm. Sau khi dọn dẹp tàn cuộc trên bàn phẫu thuật, anh ta cười híp mắt nhìn về phía Lục Nghi Xuyên, chìa tay ra: "Nào nào... Nhóc con, đến lượt tiêm rồi."

Một khoảng thời gian rất dài sau đó, nỗi ác mộng của Khương Hành đều đến từ gương mặt cười híp mắt này.

Trở về ký túc xá, Khương Hành lại có cảm giác như đã xa cách cả một thế hệ.

Cách bày trí bên trong vẫn giống như lúc Lục Nghi Xuyên rời đi, chỉ là cửa tủ bị mở toang, túi thức ăn cho mèo bị cào rách tơi tả, hạt thức ăn vương vãi khắp nơi, trên nền nhà sạch bóng giờ lại in đầy dấu chân mèo hỗn loạn.

Thấy vậy, Khương Hành hơi chột dạ, chui đầu vào cổ tay Lục Nghi Xuyên trốn tránh, không dám lên tiếng.

Người đàn ông không nói gì, chỉ móc lấy đuôi cậu, bóp nhẹ một cái, rồi đặt cậu lên giường trước khi bắt đầu dọn dẹp căn phòng bị đám mèo quậy tung.

Khương Hành trên giường lăn qua lăn lại, tìm một tư thế thoải mái rồi nằm xuống. Cậu nghiêng đầu liếc nhìn đuôi mình.

Phần đuôi bị cháy lông dường như mọc chậm hơn những chỗ khác, đến giờ vẫn còn trụi lủi. Nói thật, Khương Hành không

thích cái đuôi của mình lắm, phần lớn thời gian đều tránh nhìn nó.

Nhưng không hiểu sao mấy ngày gần đây, Lục Nghi Xuyên lại rất thích cái đuôi ấy. Hắn thường xuyên nắm lấy, xoa nắn, đặc biệt là phần bị cháy, cứ như thể muốn bỏ nó vào túi mang theo bên mình.

Khương Hành không hiểu, mà Lục Nghi Xuyên cũng không cần cậu hiểu.

Mãi đến chiều, anh mới dọn dẹp xong. Ánh hoàng hôn như lửa vàng rực, ban công chìm trong sắc nắng ấm áp.

Người đàn ông kéo ghế ra ban công, cúi người, cầm một chiếc lược nhỏ, tỉ mỉ chải bộ lông mà Khương Hành chẳng bao giờ li.ếm đến, rồi lại xịt thêm thuốc k.ích thí.ch mọc lông.

Phần đuôi là nơi anh chăm sóc kỹ nhất.

Anh xoa nhẹ nơi ấy, như thể muốn chà đi những vết thương mà nó từng chịu, để chỗ lông trụi ấy mọc lên một lớp lông dày nhất.

"Rất đẹp."

Anh chân thành khen ngợi: "Đợi đến khi lông dài ra sẽ càng đẹp hơn."

Khương Hành bị khen đến mức ngượng ngùng, đuôi cậu rất nhạy cảm, bị xoa nắn một lúc liền rụt về, miệng khe khẽ kêu hai tiếng vô nghĩa.

Cậu nghĩ, dù Lục Nghi Xuyên không biết cậu là ai, chỉ cần cứ sống thế này cả đời, cậu cũng thấy mãn nguyện.

Gió thổi qua hàng ngô đồng xào xạc, ánh hoàng hôn len qua kẽ lá, vừa vặn chiếu xuống gương mặt Lục Nghi Xuyên. Tia nắng

ấm áp phản chiếu trong đôi mắt đen láy của anh, bên trong in bóng một dáng hình nhỏ bé.

Họ cứ thế dựa vào nhau.

Nhưng Lục Nghi Xuyên luôn có cảm giác...

Tất cả chỉ là một giấc mộng.

Việc di dời viện phúc lợi đã được đưa vào kế hoạch, nhân viên ban đầu thuê bỗng trở nên không đủ, nên Tô Diệp ở lại giúp đỡ.

Mèo vàng và mèo trắng đều được viện phúc lợi nhận nuôi, cuộc sống tạm coi như khá đầy đủ. Chỉ có con mèo nhỏ bẩn thỉu, đáng thương kia—từ sau khi đám sinh viên kia đến, cô không còn nhìn thấy nó nữa.

Ở nơi này, việc thiếu đi một con mèo hay một con chó là chuyện quá đỗi bình thường. Trong lòng Tô Diệp tuy có chút tiếc nuối, nhưng cô cũng chẳng thể thay đổi được gì.

Cho đến sáng hôm ấy, một người đàn ông tìm đến cô.

Người đó mặc một bộ vest, từ đầu đến chân toát lên vẻ tinh tế, hoàn toàn không phù hợp với khu phố đầy dầu mỡ và bụi bẩn này.

Cô được đưa vào một quán cà phê.

Môi trường ở đây không quá tốt, do vị trí địa lý không thuận lợi nên cũng chẳng có nhiều khách, bàn ghế bám bụi đến mức nhân viên cũng chẳng buồn lau dọn.

Bên trong có một vị khách.

Cuối tháng tư, nhiệt độ dần tăng cao. Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác mỏng màu trắng, dáng ngồi thẳng tắp, ánh nắng chiếu lên người anh, tạo nên một sự sạch sẽ lạ thường, hoàn toàn không hòa hợp với môi trường xung quanh.

Thấy Tô Diệp bước vào, Lục Nghi Xuyên đẩy ly cà phê trên bàn về phía cô: "Tôi không biết cô thích gì, nên gọi loại mà đa số con gái đều thích."

Tô Diệp chần chừ ngồi xuống, ánh mắt vô tình lướt qua cổ tay trái đang quấn băng của anh. Những ngón tay thon dài, sạch sẽ, kéo lên trên là một gương mặt thanh tú, điển trai.

Khi chạm vào đôi mắt dài hẹp kia, cô có cảm giác quen thuộc đến lạ.

Lục Nghi Xuyên nói: "Chúng ta đã gặp nhau ở viện phúc lợi, tôi là một trong những sinh viên được tài trợ lúc đó."

Tô Diệp chợt nhớ ra.

Chiều mưa hôm ấy, người đàn ông cao quý mà lạnh nhạt.

Cô không uống cà phê, chỉ bất giác siết chặt tay đặt trên đùi: "Anh tìm tôi có chuyện gì sao?"

Lục Nghi Xuyên lấy ra một tấm ảnh, đẩy về phía cô: "Xin lỗi vì đột ngột gọi cô đến. Tôi chỉ muốn hỏi một chút, cô có từng thấy con mèo này chưa?"

Tô Diệp cầm bức ảnh lên, nhìn thấy một con mèo gầy gò, lấm lem.

Cô ngẩn ra một lúc lâu: "Tôi đã từng thấy, nhưng lâu lắm rồi không gặp lại. Tôi còn tưởng nó..."

"Nó là mèo của tôi. Tôi đã tìm nó rất lâu, sau này nó tự quay lại bên tôi." Lục Nghi Xuyên ngửa đầu uống một ngụm cà phê đắng ngắt đến tê tái. "Tôi không biết trước đó nó đã trải qua những gì, nghe nói cô từng gặp nó, nên muốn hỏi một chút."

Tô Diệp mất một lúc mới tiếp nhận được sự thật này. Cô cầm tấm ảnh, nhìn con mèo trong đó, suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

"Thật ra tôi cũng không gặp nó nhiều. Lần đầu tiên là ở cửa tiệm của tôi, lúc đó nó ướt nhẹp từ đầu đến chân, chắc là bị ai đó tạt nước. Tôi thấy nó đáng thương nên đã cho nó một bát cơm rang trứng."

"Sau đó, tiệm của tôi không làm ăn được, tôi phải đóng cửa và quay về viện phúc lợi. Ở đó, tôi gặp nó lần thứ hai..."

Nói đến đây, như sực nhớ ra điều gì, cô ngước mắt nhìn người đàn ông đối diện: "Đúng rồi, hôm đó anh cũng có mặt."

Lục Nghi Xuyên lập tức ngẩng đầu lên.

"Buổi sáng hôm đó, nó cùng một con mèo trắng chui vào từ một cái lỗ ở góc tường. Chúng tôi đã cho chúng ăn, sau đó tôi bận việc nên không để ý nữa. Đến chiều, các anh đến."

Tô Diệp vừa nói xong, biểu cảm của người đàn ông đối diện vẫn không có nhiều thay đổi. Nhưng cô lại có cảm giác như có thứ gì đó đang vỡ vụn trong im lặng.

Bỗng dưng, cô không muốn nói tiếp nữa.

"Sau khi các anh rời đi, nó đã quay lại. Tôi thấy nó bị thương, định tìm thứ gì đó để băng bó cho nó. Nhưng khi quay lại, cả nó và con mèo trắng kia đều biến mất."

"Từ đó trở đi, tôi không còn gặp lại nó nữa."

"Nó bị bệnh nặng như vậy, tôi đã nghĩ rằng, có lẽ nó đã..."

...

Lục Nghi Xuyên không nói gì.

Rất lâu sau, thứ nâng đỡ anh bấy lâu nay cuối cùng cũng sụp đổ.

Đôi vai anh trĩu xuống, các ngón tay cầm thìa siết chặt đến trắng bệch. Chiếc thìa chạm vào đáy cốc, phát ra âm thanh chói tai.

Thì ra, đó là lần cuối cùng cậu ấy đến gặp anh.

Anh nghĩ.

Chương 37: Chương 37

Khương Hành ngủ một giấc dậy, phát hiện Lục Nghi Xuyên không có ở đó.

Cậu uốn lưng, duỗi người thật dài trên giường, bàn chân giẫm lên ga trải giường mềm mịn, không nhịn được cào cào vài cái, lập tức làm xước ra mấy sợi chỉ.

Chột dạ thu móng vuốt lại, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Vì vậy, cậu nhảy xuống giường, lao đến cào cào vào tấm bảng cào móng điên cuồng một trận, sau đó đuổi theo con chuột điện chạy vài vòng. Đợi đến khi xả hết năng lượng dư thừa, cậu mới hài lòng ngồi xuống ăn sáng.

Chưa ăn được bao nhiêu, cậu bỗng nghe thấy ngoài ban công có tiếng sột soạt.

Khương Hành quay đầu lại, thấy Tam thể nhảy xuống từ cây ngô đồng.

Cậu lập tức chạy ra mở cửa cho nó: "Cậu không phải đã trốn khỏi bệnh viện thú y rồi sao? Sao lại quay về đây?"

Tam thể nhìn chằm chằm vào bữa sáng xa hoa trong bát của Khương Hành, không nhịn được chen cậu sang một bên, cúi đầu ăn luôn.

Khương Hành không có thói quen giữ thức ăn riêng, nhìn thấy bộ dạng lấm lem, bụi bặm của Tam thể, ngược lại còn đẩy cái bát về phía nó.

Sau khi ăn no, Tam thể mới lên tiếng: "Tôi không thích ở đó, nên quay về thôi."

Nó nói rất thản nhiên, nhưng Khương Hành lại ngớ ra: "Nhưng từ bệnh viện về trường phải mất tận nửa tiếng đi xe đấy."

"Thế nên tôi đi bộ hai ngày."

"..."

Trong lòng Khương Hành lặng lẽ giơ ngón tay cái với nữ thần.

Tam thể ngậm cổ mèo con tha ra ngoài phơi nắng.

Ánh mặt trời ấm áp, không còn những kẻ chuyên đi bắt mèo nữa, khu rừng nhỏ sau trường lác đác vài bóng mèo phơi nắng.

Tam thể ngậm Khương Hành leo lên cây.

Khương Hành duỗi người trên thân cây, không muốn động đậy.

Làm mèo thật sướng, ăn no rồi nằm phơi nắng, không cần học hành, cũng chẳng cần làm việc.

Tam thể nằm bên cạnh, lật người, hỏi cậu: "Cậu nói xem, Mèo Cam bọn họ có quay về không?"

Lá cây bị gió thổi đung đưa, một chiếc lá nhọn lướt qua chóp mũi Khương Hành, làm cậu hắt xì một cái: "Chắc sẽ quay lại thôi, dù sao nếu không có ai nuôi chúng, nơi này vẫn là nhà của chúng mà."

Nghĩ đến việc Mèo Cam vừa đánh mất "của quý" của mình, rồi nhìn Tam thể vẫn chưa hay biết gì, Khương Hành thăm dò hỏi: "À... cậu thấy Mèo Cam thế nào?"

Vết thương trên người Tam thể vẫn chưa lành hẳn, nhưng từng cử động của nó vẫn tao nhã vô cùng. Nó liếc sang, giọng điệu

thờ ơ mang theo chút khinh thường: "Th.ô t.ục, vô lý, khiến mèo bực bội."

Mèo trụi lông ngớ người: "Vậy tại sao cậu lại cứu nó?"

Tam thể giơ móng vỗ cậu một cái: "Meo muốn cứu thì cứu."

Khương Hành ôm đầu, rụt cổ lại, nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không nỡ nói cho Tam thể biết sự thật tàn nhẫn kia, chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở: "Có lẽ đợi Mèo Cam quay về, cậu sẽ phát hiện nó đã không còn như trước nữa."

"Tại sao?"

Khương Hành nhìn nó bằng ánh mắt đầy thương xót.

Bởi vì từ giờ trở đi, nó sẽ là chị em với cậu rồi.

Buổi sáng, ánh nắng ấm áp mà không chói mắt, xung quanh toàn là tiếng ngáy khe khẽ của lũ mèo. Khương Hành vừa mới thức dậy chưa bao lâu đã không chịu nổi thứ âm thanh trắng ru ngủ này, lại bị dụ dỗ chìm vào giấc ngủ cùng bầy mèo.

Thế là ngủ thẳng đến trưa.

Trong cơn mơ màng, Khương Hành nghe thấy tiếng mèo kêu, giống như có thứ gì đó đột nhiên xông vào, phá vỡ sự yên tĩnh. Còn chưa kịp tỉnh táo, sau gáy cậu đã truyền đến một lực kéo quen thuộc.

Cậu lại bị con tam thể ngoạm lên rồi.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một giọng nói dịu dàng vang lên từ bên dưới.

"Thả nó xuống."

Khương Hành mở mắt, nhìn thấy Lục Nghi Xuyên đứng dưới gốc cây.

Trong thoáng chốc, đầu óc cậu trống rỗng, không biết rốt cuộc hắn tìm thấy cậu bằng cách nào.

Lục Nghi Xuyên vẫn nhìn chằm chằm vào cậu, lặp lại lần nữa: "Xuống đi."

Khương Hành giãy giụa: "Mau thả tôi ra, Lục Nghi Xuyên đến tìm tôi rồi."

Tam thể nheo mắt nhìn người đàn ông mấy giây, rồi há miệng thả cậu xuống. "Tôi cảm thấy trên người hắn có một luồng khí không ổn lắm."

Khương Hành bám vào thân cây, mơ màng hỏi lại: "Hả?"

"Hắn hình như đang tức giận."

Khương Hành cúi đầu nhìn sắc mặt của Lục Nghi Xuyên: "Đâu có đâu, tôi thấy hắn vẫn đang cười mà."

Cậu vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Lục Nghi Xuyên càng sâu hơn. "Xuống đi, tôi đỡ em."

Nhìn bàn tay hắn đưa ra, cậu không nghĩ nhiều, lập tức nhảy xuống, rơi vào một vòng tay ấm áp.

Đến khi ôm được mèo vào lòng, đầu ngón tay cứng nhắc của Lục Nghi Xuyên mới dần lấy lại hơi ấm, trái tim đang treo lơ lửng cũng trở về vị trí. Nhưng đồng thời, một nỗi bất an mãnh liệt cũng dâng lên.

Dù là người hay mèo.

Luôn có thứ gì đó thu hút sự chú ý của cậu.

Chỉ cần hơi lơ là một chút, cậu sẽ lại trượt khỏi tầm tay anh.

Anh mãi mãi không thể giữ chặt được cậu.

Khương Hành còn đang tạm biệt tam thể, nhưng lại bị một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt cằm, buộc cậu phải quay đầu lại.

Đôi mắt đen nhánh của người đàn ông sâu thẳm như thể có thể hút lấy mọi thứ, trong đó chất chứa cảm xúc quá mức mãnh liệt.

Tại sao em không thể chỉ nhìn mỗi mình tôi thôi?

Đầu ngón tay Lục Nghi Xuyên lướt qua đôi mắt mèo tròn xoe, hắn khẽ nhắm mắt, rồi lại mở ra, ánh nhìn đã trở về sự ôn hòa.

"Đừng tự ý chạy ra ngoài chơi mà không nói tiếng nào. Anh sẽ lo lắng."

Khương Hành dựa vào lòng hắn, ngửi thấy mùi cà phê đắng trên ống tay áo.

【Nhưng trước giờ em vẫn ra ngoài chơi như vậy mà?】

Sao đột nhiên lại quan tâm đến sự an toàn của em?

Nghĩ tới nghĩ lui, Khương Hành đoán rằng chắc là do chuyện hôm trước làm anh suy nghĩ nhiều.

【Yên tâm đi, em không ngốc đến thế, người tốt hay xấu em vẫn phân biệt được mà.】

Lục Nghi Xuyên không nói gì, chỉ ôm cậu đi một đoạn, rồi đột nhiên dừng lại dưới gốc cây, thấp giọng nói:

"Xin lỗi."

Khương Hành sững sờ.

"Meo?"

【Tại sao lại xin lỗi em?】

Bởi vì anh đã để lạc mất mèo của mình, để em phải chịu nhiều khổ sở bên ngoài như vậy.

Lục Nghi Xuyên thầm nghĩ trong lòng.

Rõ ràng anh đã từng đến nơi đó, đã cùng cậu dầm mưa, hít thở cùng một bầu không khí, nhưng chỉ vì một lần quay lưng, anh đã bỏ lỡ cậu.

Nỗi hối hận muộn màng quét qua anh, khiến ngay cả ba chữ "xin lỗi" cũng trở nên nực cười.

Anh siết chặt đầu ngón tay, kiềm chế cảm xúc đang trào lên, hít sâu vài hơi mới đè nén được sự tàn nhẫn trong đáy mắt.

"Vì tôi lơ là, không chơi với em nhiều hơn, khiến em phải tự chạy ra ngoài. Đó là lỗi của tôi."

Nghe anh nói vậy, Khương Hành ngược lại cảm thấy hơi áy náy.

【Là lỗi của em không báo trước với anh, lần sau em sẽ nhớ nói với anh.】

Lục Nghi Xuyên xoa xoa tai mèo, không nói gì.

Hai ngày sau, Lý An đến.

Lục Nghi Xuyên dẹp hết mọi công việc, chẳng làm gì cả, gần như dành trọn 24 giờ ở trong ký túc xá với mèo, chỉ khi Lý An đến mới chịu bước ra khỏi cửa.

Hai ngày này, Lý An bận đến mức tóc rụng không ít.

Hắn ta chưa từng nghĩ rằng mình lại bị giao cho nhiệm vụ điều tra quá khứ của một con mèo.

Nếu là một người, dù làm gì đi nữa thì vẫn có dấu vết để lần theo. Nhưng đây lại là một con mèo...

Nghĩ đến mớ camera giám sát mà hắn ta đã xem suốt hai ngày qua, mặt Lý An tối sầm.

Đây là lần đầu tiên hắn ta thấy Lục Nghi Xuyên quan tâm đến một thứ như vậy. Người duy nhất trước đây từng được anh đối xử thế này, chính là Khương Hành.

Nghĩ đến đôi mắt mèo trong veo ấy, Lý An thoáng chốc trầm mặc.

Hắn ta thu lại suy nghĩ hoang đường trong lòng, nhanh chóng lấy lại phong thái chuyên nghiệp, đưa tư liệu đã tra được cho Lục Nghi Xuyên.

"Khu trung tâm thành phố em nói đến rất hỗn loạn, lại có nhiều kẻ vô công rồi nghề, rất nhiều nơi không có camera giám sát. Tôi đã mất không ít công sức mới tìm ra được ba đứa nhóc đó."

Hắn ta mở hình ảnh trong điện thoại, đưa cho Lục Nghi Xuyên. "Chính là ba đứa này."

Dừng lại một chút, hắn ta hỏi: "Anh muốn gặp bọn chúng không?"

Lục Nghi Xuyên châm một điếu thuốc, làn khói mờ mịt che đi biểu cảm của hắn.

"Muốn."

Lục Nghi Xuyên lại ra ngoài. Trước khi đi, anh đổ thức ăn cho Khương Hành, bàn tay khô ráo và ấm áp khẽ lướt qua gương

mặt lông xù của chú mèo, giọng nói dịu dàng.

"Anh phải ra ngoài một lát, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh nhé?"

Khương Hành quay đầu nhìn ra ngoài, trời đã tối đen. Ý định chạy ra ngoài chơi lập tức bị dập tắt.

Lục Nghi Xuyên khóa cửa ban công, xách theo một chiếc áo khoác đen, hòa mình vào màn đêm vô tận.

Anh trở về vào lúc nửa đêm, trên người vương đầy hơi lạnh của sương đêm, lẫn với mùi than, keo và tro bụi khó chịu. Đôi giày trắng lấm tấm những vệt đen.

Trên giường không có mèo. Nhưng trong chiếc ổ bỏ trống vài ngày nay, có một cục bông trắng cuộn tròn, thấp thoáng ánh bạc nhô lên từ lớp lông trắng mềm mại.

Lục Nghi Xuyên đứng tựa vào khung cửa, lặng lẽ quan sát vài giây, rồi vươn tay cởi áo khoác.

Chiếc áo dính mùi khó chịu bị anh ném vào thùng rác. Anh cúi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy con mèo, trong mắt hằn lên những tia đỏ bất thường.

Lục Nghi Xuyên dường như không nhận ra ánh mắt mình đỏ ngầu. Anh ôm mèo về giường, để nó ngủ, còn anh lặng lẽ ngắm nhìn.

Anh giữ nguyên tư thế ấy rất lâu, bất động, cho đến khi ánh đèn ký túc xá chói mắt, khiến chú mèo trắng hơi khó chịu, trở mình một cái.

"Cạch!"

Căn phòng chật hẹp chìm vào bóng tối.

Ánh đèn đường le lói xuyên qua khe cửa sổ. Người đàn ông cao lớn ngồi trên giường, đầu hơi cúi xuống, tựa như một bức tượng tĩnh lặng.

Rất lâu sau, anh chớp mắt, chậm rãi vươn tay, phủ lên thân hình mềm mại của con mèo.

Bên tai, dường như vẫn còn văng vẳng giọng nói của ba đứa trẻ kia.

"Bọn tôi chỉ thấy nó đáng yêu nên muốn trêu chọc một chút thôi, đâu có định thiêu chết nó. Nhưng ai ngờ nó dám cắn bọn tôi, thế nên bọn tôi thề, nhất định phải đâm chết nó..."

Cổ họng Lục Nghi Xuyên nghẹn lại, một mùi tanh nồng cuộn trào. Đôi mắt anh đỏ rực hơn bao giờ hết.

Bàn tay đặt lên mèo rất nhẹ, sợ làm đau nó. Nhưng ngón tay đặt bên mép giường lại siết chặt từng chút một, đến khi "rắc" một tiếng giòn vang, cơn đau nhói khiến ý thức anh trở về thực tại.

Lục Nghi Xuyên nghiêng mặt, mượn chút ánh sáng, nhìn thấy móng tay mình bị cạnh giường bẻ gãy.

Máu tươi từ kẽ tay rỉ xuống. Anh nắm chặt tay, sắc đỏ trong mắt cuối cùng cũng nhạt đi đôi chút.

Anh không băng bó, cũng không cầm máu. Ngón tay cọ đi cọ lại lên móng tay gãy, như thể chỉ có cơn đau dữ dội hơn mới có thể đè nén nỗi đau trong lòng anh.

Đêm càng về khuya, bên cạnh vang lên tiếng thở khẽ khàng.

Ánh mắt Lục Nghi Xuyên rơi xuống giường. Đôi khi, anh nhìn thấy một con mèo. Đôi khi, anh thấy một con người. Đôi khi, chỉ là khoảng không trống rỗng.

Anh thường xuyên gặp ảo giác như vậy.

Niềm vui sướng khi mất rồi lại tìm thấy, phía sau là nỗi sợ hãi khôn cùng.

Anh cố gắng phớt lờ nỗi sợ ấy. Nhưng theo thời gian, từng mảnh quá khứ bị vùi lấp dần hiện lên trước mắt. Đến giờ khắc này, nỗi sợ ấy đã nhấn chìm anh hoàn toàn.

Khương Hành... thật sự đã trở về bên anh sao?

Ông trời thương xót anh, nên đã trả lại bảo vật cho anh ư?

Hay tất cả chỉ là một giấc mơ?

Máu nhỏ xuống từ đầu ngón tay, cơn đau xé da thịt k.ích t.hích thần kinh anh. Nhưng ngay sau đó, một bàn tay vô hình lại kéo anh xuống vực sâu.

Anh vốn đã là một kẻ nên chết. Có lẽ tất cả chỉ là một giấc mộng mà người đàn ông kỳ lạ kia ban tặng cho anh mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lục Nghi Xuyên bật cười trầm thấp. Anh lê thân xác rỉ máu, cúi xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên người chú mèo con.

Nhưng không sao cả.

Lần này, sẽ không có gì có thể chia cắt chúng ta nữa.

Chương 38: Chương 38

Năm Khương Hành học lớp 8, Lục Nghi Xuyên học lớp 10.

Cả hai học chung một trường, nhưng một người ở khu trung học cơ sở, một người ở khu trung học phổ thông, một nam một bắc. Nếu không cố ý, rất khó để gặp nhau.

Ngày khai giảng, Khương Hành trốn tiết, lén chạy đến hội trường lớn của khu trung học phổ thông.

Lúc cậu đến nơi, đúng lúc Lục Nghi Xuyên đang bước lên sân khấu để phát biểu.

Thiếu niên ấy cao ráo, thẳng tắp, đứng đó như cây tùng vững chãi dưới ánh trăng.

Thậm chí anh còn chưa kịp mở lời, bên dưới đã có người cầm loa hét lên:

"Lục Nghi Xuyên, mẹ cậu là tiểu tam sinh ra cậu, bây giờ bố cậu lại có tiểu tam mới. Cậu có gì muốn nói không?"

Lời lẽ tr.ần trụi, tràn đầy ác ý.

Cả hội trường xôn xao, thầy cô trong ban giám hiệu còn chưa kịp phản ứng, người đó đã nói tiếp:

"Đúng là nghiệp quật nhãn tiền. Khi mẹ cậu làm tiểu tam, bà ta có nghĩ đến ngày hôm nay không? Là con trai của tiểu tam mà

còn lên sân khấu phát biểu, trường học có biết thân phận của cậu không?"

Lúc các giáo viên kịp hoàn hồn để ngăn cản thì đã muộn.

Tất cả ánh mắt trong hội trường đều đổ dồn về phía sân khấu.

Nơi đó, chỉ có một người đơn độc đứng giữa ánh đèn trắng, từng biểu cảm trên khuôn mặt anh đều bị phơi bày rõ ràng.

"Mẹ của Lục Nghi Xuyên là kẻ thứ ba chen chân vào gia đình người khác, ép chính thất tức đến chết rồi mới đường hoàng trở thành bà chủ nhà họ Lục."

"Cậu chủ nhà họ Lục mà các người tôn sùng thực chất chỉ là con trai của tiểu tam, trong người chảy dòng máu dơ bẩn."

Khoảnh khắc đó, ánh mắt tất cả những người có mặt đều tràn ngập sự hoài nghi, ghê tởm và chế nhạo, dần dần hướng về phía sân khấu.

Sân khấu rộng lớn nhưng trống trải đến lạ.

Ánh đèn trắng sáng như cột nhục nhã, đóng đinh anh vào đó, khiến anh không thể động đậy dù chỉ một chút.

Lục Nghi Xuyên như một con khỉ trong gánh xiếc, ngay ngày khai giảng đã bị lột trần từng lớp vỏ bọc, t.rần tr.ụi phơi bày trước bàn dân thiên hạ.

Cho đến khi một bóng dáng nhỏ bé len qua đám đông, chạy về phía anh.

Dáng người đó bé nhỏ, như củ khoai tây, nhưng lại mở rộng vòng tay, không hề do dự đứng chắn trước mặt anh.

Khương Hành cầm micro trên sân khấu, giọng nói ngắt quãng, thậm chí còn run rẩy, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

"Mày cứ luôn miệng chửi Lục Nghi Xuyên là con trai của tiểu tam, nói mẹ cậu ấy là kẻ thứ ba, nói trong máu cậu ấy có bẩn thỉu..."

"Nếu thực sự có gì dơ bẩn, thì đó cũng không phải từ mẹ cậu ấy, mà là từ cha cậu ấy—người đàn ông không biết giữ mình kia."

"Hơn nữa, chẳng ai có quyền chọn nơi mình sinh ra. Mày dùng một điều mà người ta không thể thay đổi để phán xét một con người, vậy tao thấy chính mày mới là kẻ đáng khinh nhất. Nếu mẹ mày biết mày là loại người này, bà ấy hẳn sẽ càng hối hận vì đã sinh ra mày."

Khương Hành cảm thấy thế giới này thật nực cười.

Một cuộc hôn nhân sai lầm, một mối quan hệ bất chính. Nhưng thay vì trách kẻ gây ra bi kịch, họ lại đổ lỗi cho nguyên nhân và hậu quả, để rồi kẻ đứng sau tất cả lại có thể lặng lẽ ẩn mình.

Cậu không phủ nhận sai lầm của mẹ Lục Nghi Xuyên. Nhưng cậu cũng hiểu rằng, nếu không phải bà ấy, thì cũng sẽ có một người phụ nữ khác thế chỗ.

...

Chuyện ở hội trường ồn ào quá lớn, cuối cùng cũng đến tai mẹ của Lục Nghi Xuyên.

Anh bị bà ta túm cổ áo, bắt quỳ trước mặt cha mình.

Người đàn ông cao lớn đứng đó, từ trên cao nhìn xuống anh, lạnh lùng liếc một cái, không nói gì rồi bỏ đi.

Mẹ anh siết chặt cổ anh, gằn từng chữ:

"Sao mày lại làm ầm lên như thế hả? Con tiểu tiện nhân mà cha mày nuôi ngoài kia vừa đến trước mặt tao khoe khoang thách

thức, mày lại làm ra chuyện này! Mày muốn cha mày nhìn tao thế nào? Mày muốn ông ta đối xử với tao ra sao?"

Lục Nghi Xuyên nhìn bà ta phát điên, đợi đến khi bà phát tiết xong mới bình tĩnh mở miệng:

"Con có thể nuôi mẹ."

Người phụ nữ sững sờ, buông lỏng tay.

"Mày nói gì?"

"Con nói, con đã có thể tự nuôi sống mẹ rồi. Nếu mẹ không chịu đựng được nữa, có thể ly hôn."

Ngay giây tiếp theo, một cái bạt tai giáng thẳng xuống mặt anh.

"Lục Nghi Xuyên! Ai dạy mày nói vậy? Là con tiện nhân đó phải không? Mày muốn tao ly hôn để nó danh chính ngôn thuận lên làm chính thất à?"

"Không."

Thiếu niên quỳ trên mặt đất nghiêng mặt đi, nét mặt bị bóng tối che khuất.

"Lục Thành không phải là một mối lương duyên tốt. Ở bên hắn, mẹ chỉ càng ngày càng đau khổ mà thôi."

Tiền Lộ cầm lấy chiếc cốc ném thẳng vào trán anh.

"Ly hôn? Để mẹ nói cho con biết, đời này không có chuyện đó đâu. Lục Nghi Xuyên, mẹ thấy con ngày nào cũng lăn lộn với Khương Hành, chắc trái tim cũng bị nó dẫn dắt đến mức hoang đường rồi. Nếu không phải tại Khương Hành, hôm nay làm sao chuyện lại ầm ĩ đến mức này..."

Máu đỏ tươi chảy dài từ trán Lục Nghi Xuyên xuống. Anh như thể chẳng cảm nhận được gì, chỉ khẽ chớp mắt, giọng nói khàn đặc:

"Mẹ, nếu không có cậu ấy, mẹ có từng nghĩ con sẽ phải kết thúc chuyện này như thế nào không?"

"Thế con có biết người mắng con là ai không? Đó là người nhà họ Lý. Nhà họ Lý có phải là người mà chúng ta có thể đắc tội không? Bị mắng vài câu thì đã sao?"

Lục Nghi Xuyên mấp máy môi.

Thế còn anh thì sao?

Anh muốn hỏi:

Trong lòng bà ấy, anh có đáng là gì không?

Thiếu niên đưa tay che lấy vết thương trên trán, từng chút một cúi người xuống.

Tận đến giây phút này, anh mới hiểu ra: người giả vờ ngủ thì không thể đánh thức được. Và anh, chưa từng nhận được tình yêu của mẹ.

Đêm khuya, Khương Hành mới lén lút lẻn vào phòng ngủ của Lục Nghi Xuyên.

Trên trán cậu thiếu niên dán một miếng băng gạc, đầu cúi thấp làm bài tập, cứ như thể chuyện sáng nay chẳng hề ảnh hưởng gì đến anh.

Khương Hành có chút áy náy, "Xin lỗi nha, có phải em gây rắc rối cho anh không?"

"Không đâu." Lục Nghi Xuyên cầm bút, mắt vẫn không rời khỏi vở. "Nếu không có em, anh còn chẳng biết phải làm thế nào."

Khương Hành mặc bộ đồ ngủ in hình gấu nhỏ, ngồi xuống bên cạnh cậu, nhìn vết thương trên trán cậu mà nhíu mày.

"Mặt anh bị sao thế?"

"Không cẩn thận va phải thôi."

Khương Hành không nói gì. Một lúc sau, cậu đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay Lục Nghi Xuyên.

"Lục Nghi Xuyên, anh đừng như vậy nữa."

Ngòi bút rạch một đường mạnh lên trang giấy, không gian rơi vào im lặng trong vài giây.

"Anh như thế nào?"

"Em không biết... nhưng em cảm thấy anh trông rất buồn."

Cậu vụng về an ủi:

"Anh đừng buồn nữa. Những chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến anh cả. Nếu bạn bè anh chỉ vì chuyện này mà xa lánh anh, thì chứng tỏ họ cũng chưa bao giờ thật lòng coi anh là bạn."

Lục Nghi Xuyên khẽ nói:

"Anh không có bạn bè."

Bộ đồ ngủ in hình gấu nhỏ lại xích gần hơn.

"Không sao cả, anh còn có em mà."

Thiếu niên cuối cùng cũng nghiêng người, nhìn về phía Khương Hành bên cạnh.

"Thế Nhung Nhung có rời xa anh không?"

"Không đâu."

Dưới ánh đèn, Lục Nghi Xuyên với băng gạc trên trán trông u ám hơn bao giờ hết. Làn da cậu tái nhợt, ánh mắt khóa chặt trên người Khương Hành. Một lúc lâu sau, anh bật cười khẽ.

"Em dùng gì để đảm bảo?"

Đảm bảo sẽ không rời xa anh suốt đời?

Khương Hành đung đưa chân, nghĩ ngợi một lát rồi chậm rãi trả lời.

"Dùng cả mạng sống của em."

Khương Tiểu Miêu tỉnh dậy, phát hiện mình đã đổi chỗ.

Chiếc giường dưới thân còn to và mềm hơn cả chiếc giường trong ký túc xá. Nằm trên đó, cậu có cảm giác như đang vùi trong một đám mây bồng bềnh.

Ánh nắng xuyên qua ô cửa kính trong suốt, đổ bóng vàng nhạt lên sàn gỗ sáng màu.

Khương Hành vén chăn bước xuống giường, quan sát xung quanh.

Không gian rộng rãi, sáng sủa, khắp nơi đều là những tấm thảm lông mềm mại. Trên bệ cửa sổ treo những chiếc lông vũ khẽ lay động, bên dưới là một ổ mèo ấm áp.

Trong thoáng chốc, cậu cảm thấy mình như đang ở thiên đường.

Vài giây sau, cánh cửa bật mở.

Người đàn ông tựa vào khung cửa, khóe mắt cong cong, nhìn cậu mỉm cười.

"Em tỉnh rồi à?"

Đây là một căn biệt thự mà Khương Hành chưa từng thấy qua. Trước cửa là một khu vườn xanh mướt, cây cối rậm rạp che khuất mọi ngôi nhà xung quanh, tạo thành một không gian riêng tư và tĩnh lặng.

Vườn hoa ngập tràn sắc hồng, sắc trắng, lũ bướm chập chờn bay lượn.

Khương Hành được đặt xuống vườn. Một con bướm lướt qua trước mặt cậu. Cậu không kìm được mà giơ chân lên với theo, nhưng lại quá cao, chẳng chạm được vào dù chỉ là một góc cánh.

Quay đầu lại, Lục Nghi Xuyên đã đứng ngay phía sau.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, một quầng sáng dịu nhẹ phủ lên người cậu, khiến cả con người cậu trông thật đỗi hiền hòa.

"Thích nơi này không?"

Nơi được xây dựng dành riêng cho cậu.

Khương Hành có chút ngượng ngùng, khe khẽ "meo" một tiếng.

Ánh nắng chiếu lên bộ lông của cậu, thân hình kéo dài thành một đường duyên dáng. Màu lông bạc càng rõ nét hơn dưới ánh sáng rực rỡ.

【Tại sao đột nhiên lại đổi chỗ vậy?】

Lục Nghi Xuyên ngồi xuống, tay cầm một tách cà phê.

Áo sơ mi rộng rãi càng làm nổi bật xương quai xanh gầy gò và sợi dây đỏ mảnh treo lơ lửng.

Anh khẽ nhắm mắt, dường như đã trút bỏ toàn bộ mỏi mệt trên người, giọng nói mang theo chút lười nhác thoải mái.

"Anh rất thích nơi này, yên tĩnh vô cùng."

Chỉ có hai người họ, chẳng ai có thể làm phiền.

Câu nói ấy khiến tim Khương Hành đập nhanh hơn một nhịp.

Có gì đó... không ổn.

Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ, Lục Nghi Xuyên đã từ xa nhìn về phía cậu.

"Muốn ăn pate không?"

"Meo!"

【Muốn!】

Biệt thự này cứ như được xây riêng theo ý Khương Hành vậy, từng góc nhỏ trong nhà đều khiến cậu yêu thích không thôi. Giường ấm nệm êm, phòng ốc sạch sẽ, tràn ngập đồ chơi, và đặc biệt là vào tám giờ tối mỗi ngày, Tom và Jerry sẽ đúng giờ phát sóng.

Mèo con thì phải xem hoạt hình mèo!

Thêm vào đó, Lục Nghi Xuyên ngày nào cũng ở bên cậu, chẳng bao giờ cảm thấy trò ném chuột bông là trẻ con cả. Cuộc sống thế này khiến Khương Hành vui quên cả lối về.

Một tuần sống trong biệt thự như thần tiên, cậu cuối cùng cũng nhận ra có gì đó sai sai.

Người đàn ông kia... đã nguyên một tuần không bước chân ra khỏi nhà.

Khương Hành ngậm con chuột bông trong miệng, lon ton chạy vào bếp tìm Lục Nghi Xuyên. Anh ta đang đeo tạp dề, mở video trên điện thoại để học cách nấu cơm cho mèo.

Cậu chạy đến bên chân anh, ngẩng đầu "meo" một tiếng, lập tức bị bế lên.

Lục Nghi Xuyên giơ tay kéo con chuột bông ra khỏi miệng cậu rồi vứt sang một bên. "Đừng cắn đồ vào miệng, bẩn lắm."

Khương Hành định cãi rằng chuột của cậu không bẩn, nhưng chưa kịp nói đã bị ép há miệng để đánh răng.

"....."

Mèo con tức giận, há miệng—vẫn còn mùi kem đánh răng—cắn ngay vào đầu ngón tay Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông cúi đầu nhìn cậu một lúc, chậm rãi rút tay ra, đầu ngón tay còn dính chút nước miếng.

"Ừm, tay anh cũng bẩn."

Anh ta bình thản nói.

Khương Hành hoàn toàn cạn lời.

Nhìn biểu cảm cạn lời của cậu dường như làm ai đó thấy vui vẻ, lồng ng.ực phía sau khẽ rung lên vì tiếng cười. "Trên đời này chỉ có Mimi là sạch nhất thôi."

Khương Hành mặt không cảm xúc ngước nhìn anh.

Lục Nghi Xuyên đặt cậu lên vai, liếc nhìn thớt thức ăn đã băm nhỏ, nghiêng đầu hỏi: "Mimi có muốn ăn cà rốt không?"

Khương Hành nghiêm túc lắc đầu.

Lục Nghi Xuyên thả cà rốt vào chảo.

"....."

Anh lại hỏi: "Thế còn bông cải xanh thì sao?"

Khương Hành tiếp tục lắc đầu.

Lục Nghi Xuyên ném tiếp bông cải xanh vào chảo.

"....."

Người đàn ông lẩm bẩm: "Ồ, còn có trứng gà nữa."

Khương Hành lập tức há miệng cắn tai anh.

【Khó ăn chết đi được, em không ăn!】

Lục Nghi Xuyên đành tiếc nuối đặt trứng gà xuống. Đối diện với ánh mắt mèo con đầy ai oán, anh thản nhiên đáp: "Không thể chỉ ăn thịt mà không ăn rau được. Quên mất chưa mua bí đỏ rồi, ngày mai thay cà rốt bằng bí đỏ nhé."

Khương Hành: Bí đỏ cũng khó ăn!

Lục Nghi Xuyên đậy nắp nồi, bắt đầu hấp cơm cho mèo.

Khương Hành dẫm dẫm trên vai anh, cuối cùng cũng nhớ ra mục đích chính khi tìm anh.

【Lục Nghi Xuyên, sao anh cứ ở nhà mãi vậy?】

Những lần trước, Lục Nghi Xuyên luôn hiểu ý cậu rất nhanh, nhưng lần này lại giả vờ như chẳng nghe ra gì cả.

Mèo con bẩm sinh đã dẻo dai, lộn sang bên kia vai anh.

【Anh đã một tuần không ra ngoài rồi, không đi học à?】

Lục Nghi Xuyên mở nắp nồi, múc một thìa cơm mèo, thổi nguội rồi đưa đến miệng Khương Hành.

"Thử xem có ngon không?"

"....."

Lục Nghi Xuyên nhìn cậu, giọng chậm rãi: "Mimi chỉ cần ăn, chơi, ngủ, rồi nhìn anh là được. Còn lại chẳng cần quan tâm gì hết."

Chương 39: Chương 39

Bữa ăn dành cho mèo rất ngon, nhưng Khương Hành lại không thể giả vờ như không có gì xảy ra.

Biệt thự rất lớn, cậu chỉ là một chú mèo. Dù hàng ngày thay đổi nơi chơi, thì với diện tích như vậy, cậu vẫn có thể vui chơi trong một thời gian dài.

Nhưng chỉ cần Khương Hành rời khỏi tầm mắt Lục Nghi Xuyên quá mười phút, người đàn ông đó vẫn luôn tìm thấy cậu một cách chính xác.

Anh ta cũng không vội vã quay về, chỉ đứng cách cậu không quá xa, bình thản quan sát. Chờ đến khi Khương Hành chơi đã, anh ta mới ôm cậu về nhà.

Trong khoảnh khắc đó, Khương Hành chợt nhận ra mình như bị nhốt trong một cái lồng khổng lồ.

Một cái lồng do Lục Nghi Xuyên tự tay tạo ra.

Tại đây, cậu tưởng như tự do, nhưng trên thực tế, mọi hành động đều nằm trong sự giám sát của anh ta. Bao lâu nay Lục Nghi Xuyên không ra ngoài, cậu cũng chẳng gặp gỡ ai khác. Cuộc sống của họ dường như chỉ còn lại hai người.

Khương Hành không hiểu vì sao Lục Nghi Xuyên lại làm vậy, chỉ làm mơ hồ đoán rằng có gì đó đang trượt dần về một hướng không thể kiểm soát.

Vì sự lo lắng đó, ngày hôm sau, Khương Hành tỉnh dậy sớm hơn thường lệ.

Cậu mở mắt, bên ngoài vẫn chưa hẳn sáng, chỉ có ánh ràng sáng mơ hồ ở chân trời. Còn người đã từng nằm kế bên cậu lại không thấy đâu nữa, chỉ còn lại chút hơi âm trên chăn.

Khương Hành trở mình, nhìn ra ngoài ban công và bắt gặp Lục Nghi Xuyên.

Anh ta đang tựa vào lan can, điện thoại áp vào tai, cánh cửa từ phòng ngủ dẫn ra ngoài đã bị đóng kín, cách âm hoàn hảo khiến Khương Hành không nghe rõ anh ta đang nói gì.

Sáng sớm trời lạnh, Lục Nghi Xuyên chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng, ngón tay tựa trên lan can bị gó nắng làm tái nhợt, trên gương mặt đã mất đi vẻ ân cần quen thuộc, thay vào đó là sự mệt mỏi và bất đồng.

Khương Hành luôn nhìn chằm chằm vào anh, lúc này mới phát hiện ra màu môi của hắn nhạt đến thế nào. Đôi môi nhợt nhạt kết hợp với làn da trắng bệch, thoạt nhìn tựa như một tờ giấy.

Ánh mắt của Khương Hành rất kín đáo, từ đầu đến cuối Lục Nghi Xuyên đều không phát hiện ra. Không biết người bên kia điện thoại nói gì, anh chỉ khẽ nhếch môi, nụ cười mang theo vài phần giễu cợt, sau đó cúp máy.

Từng tia sáng buổi sớm dần dần lan rộng, ánh sáng lạnh lẽo buổi sáng chiếu lên gương mặt của Lục Nghi Xuyên. Anh dựa vào ban công, khẽ nghiền ngón tay, trông có vẻ như đang muốn hút thuốc, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, cuối cùng lại không thực hiện mà chỉ đứng lặng một lát trong gió, sau đó mới xoay người trở về phòng ngủ.

Ngay khoảnh khắc anh bước vào, Khương Hành lập tức trở mình, đưa lưng về phía anh, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cậu có thể cảm nhận được người đàn ông đang đứng ngay bên giường, nhưng anh không vội lên giường ngay mà đợi đến khi cơ thể bị gió thổi lạnh của anh dần ấm lên mới kéo chăn lên.

Dường như sợ làm cậu thức giấc, động tác của Lục Nghi Xuyên rất nhẹ nhàng. Việc đầu tiên anh làm khi lên giường không phải là đắp chăn mà là kéo chú mèo đang quay lưng với anh vào trong lòng.

Hơi thở của Khương Hành rất khẽ. Cậu có thể cảm nhận rõ ràng đầu ngón tay còn hơi lạnh của người đàn ông nhẹ nhàng lướt qua đầu mình, sau đó trượt xuống ngực.

Trước đây, cậu luôn nghĩ đó chỉ là cách anh vu.ốt ve mèo, cho đến lúc này, cậu mới chợt nhận ra:

Anh không đơn thuần đang vu.ốt ve cậu, mà là đặt đầu ngón tay lên tim cậu, như thể chỉ bằng cách đó, anh mới có thể xác nhận rằng cậu vẫn còn sống.

Trái tim của Khương Hành bỗng nhiên thắt lại.

Bàn tay kia cứ thế đặt lên ngực cậu. Rõ ràng lực đạo rất nhẹ, nhưng cậu lại cảm thấy như cả trái tim cùng cơ thể mình đều bị siết chặt, trong phút chốc chua xót vô cùng.

Khương Hành từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ là một đứa trẻ thông minh. Dù là trong học tập hay những việc khác, cậu luôn cần nhiều thời gian hơn người khác để hiểu và lĩnh hội.

Trước đây cậu luôn vô tư lự, không có chí hướng gì lớn lao, cũng chưa từng cảm thấy bản thân như vậy là có gì không ổn.

Cho đến giây phút này, khi cậu tựa vào lòng Lục Nghi Xuyên, sống lưng áp sát vào lồng ng.ực anh, còn trái tim cậu đang tựa vào đầu ngón tay anh.

Lần đầu tiên trong đời, một người luôn lạc quan như Khương Hành lại sinh ra một cảm xúc gọi là hối hận.

Cậu hối hận vì sự chậm chạp của bản thân, chậm chạp đến mức cho đến hôm nay mới nhận ra sự bất thường của mọi chuyện.

Mặt trời vàng rực từ phía chân trời dần dần ló dạng, ánh sáng ấm áp xua tan cái lạnh của cả một đêm dài.

Người đàn ông dựa vào giường, chờ đợi giây phút chú mèo nhỏ thức dậy, lập tức cúi mắt nhìn cậu, sau đó đúng lúc nói ra câu "Chào buổi sáng."

Một ngày mới lại bắt đầu.

Khương Hành nghĩ, cậu phải xác nhận một số chuyện.

Nhân lúc người đàn ông đang nấu ăn, Khương Hành đến trước gương soi toàn thân.

Cậu chăm chú nhìn chiếc vòng cổ trên cổ mình. Nhờ được chăm sóc tốt trong những ngày qua, cộng thêm Lục Nghi Xuyên ngày ngày bôi thuốc kíc.h th.ích mọc lông cho cậu, bộ lông trên người cậu so với trước đây đã dài hơn rất nhiều, cuối cùng trông cũng không còn giống một chú mèo trụi lông nữa.

Bộ lông không quá dài cũng không quá ngắn che đi phần lớn chiếc vòng cổ, khiến cậu không nhìn rõ nội dung trên đó, chỉ lờ mờ thấy một dãy số, có lẽ là số điện thoại của Lục Nghi Xuyên.

Chiếc chuông nhỏ không kêu gắn trên đầu vòng cổ lại vô cùng bắt mắt, mỗi khi cậu di chuyển, bên trong nó lại phát ra tiếng vật gì đó lăn nhẹ.

Cậu biết, đó là một thiết bị định vị.

Nhờ có nó, bất kể cậu đi đâu, Lục Nghi Xuyên đều có thể tìm thấy cậu.

Và bây giờ, Khương Hành vươn móng vuốt, khéo léo bấm vào khóa vòng cổ, nhẹ nhàng kéo một cái, vòng cổ liền tuột xuống, cùng lúc đó, sợi dây đỏ bị cậu bỏ qua cũng rơi theo.

Khương Hành liếc nhìn người đàn ông vẫn còn trong bếp, nhanh nhẹn nhảy lên bệ cửa sổ, chớp mắt đã biến mất khỏi căn phòng.

Cậu vô cùng quen thuộc con đường trong khu vườn nhỏ, chỉ mất vài phút đã đến bên ngoài bức tường bao quanh biệt thự.

Cậu bám vào lan can, bật nhảy lên bức tường, ngồi trên cây cột phía trên.

Thực ra, Khương Hành không định rời đi. Cậu chỉ muốn dùng cách này để kiểm chứng một số chuyện.

Chỉ là cậu không ngờ, trước khi Lục Nghi Xuyên đến, cậu lại chờ được một con mèo khác.

Đó là một con mèo trắng, dù bộ lông trên người trông hơi xám xịt nhưng thân hình lại tròn trịa bất thường, từ xa nhìn lại chẳng khác gì một bình gas mini.

"Bình gas mini" vụng về bám vào lan can bên ngoài biệt thự, cố gắng trèo lên, nhưng mới được nửa đường đã vì quá béo mà mất đà, ngã phịch xuống đất.

Ngẩng đầu lên, nó liền thấy Khương Hành đang ngồi trên cao nhìn chằm chằm vào mình.

Mèo trắng sững sờ một lúc, sau đó đôi mắt bỗng sáng lên, kêu "meo" một tiếng thật to: "Cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi! Cậu

có biết mấy ngày nay tôi phải tốn bao nhiêu công sức mới tìm được cậu không?"

Khương Hành bối rối giẫm giẫm lên móng mình. "Tìm tôi?"

Mèo trắng khẽ cử động cái mũi, hít hít trong không khí như đang xác nhận mùi hương của cậu. "Đúng, chính là cậu. Chính là mùi hương này, tôi không nhận nhầm đâu."

Khương Hành càng thêm hoang mang. "Nhưng tôi không biết cậu."

"Chỉ cần tôi biết cậu là đủ." Mèo trắng kêu meo meo với cậu. "Cậu có biết mình đang ở trong tình huống nguy hiểm thế nào không? Người bên cạnh cậu không bình thường!"

Nghe vậy, Khương Hành lập tức quay đầu nhìn nó. "Ý cậu là gì? Cậu biết Lục Nghi Xuyên?"

Mèo trắng khựng lại một chút rồi bỏ qua chủ đề này. "Tóm lại, trước tiên cậu theo tôi đi đã."

Khương Hành đâu có ngốc. Cậu chẳng quen biết gì con mèo này, làm sao có thể chỉ nghe vài ba câu mà đi theo nó?

Cậu ngồi yên trên cây cột, không nhúc nhích lấy một phân. "Dựa vào đâu mà tôi phải theo cậu?"

Mèo trắng đáp: "Vì vốn dĩ cậu phải theo tôi đi, chúng ta mới là cùng một thế giới."

"Cùng một thế giới là ý gì? Cậu biết điều gì phải không?"

Mèo trắng lật người bò dậy, dịch chuyển thân hình tròn trịa của mình rồi ngồi xuống. Nó ngước đầu nhìn Khương Hành, vừa định nói gì đó thì ánh mắt bỗng dưng thay đổi, không biết đã

thấy gì mà cả người bỗng cứng đờ, miệng bật ra một tiếng kêu kinh hãi.

Khương Hành cũng sững lại, ngay sau đó như có linh cảm, cậu quay đầu lại.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc quay đi, cậu đã thấy Lục Nghi Xuyên đứng ngay phía sau mình.

Trên khuôn mặt người đàn ông giờ không còn chút ý cười nào. Gương mặt vốn dĩ lúc nào cũng dịu dàng nay trở nên lạnh lẽo đến mức khiến người ta phát run. Đôi mắt đen thẫm sâu hun hút, tựa như đang cuộn trào một cơn bão tố mới.

Anh nhìn Khương Hành, giống như hôm đó, khi tìm thấy cậu trong khu rừng nhỏ sau trường học, mà đưa tay về phía cậu.

"Xuống đây."

Ánh mắt anh khiến Khương Hành theo phản xạ bước ra một bước.

Mèo trắng phía sau cậu hoảng hốt kêu lên: "Đừng đi! Cậu không nhận ra sao? Anh ta không bình thường!"

"Tôi..." Khương Hành há miệng, nhưng còn chưa kịp nói hết câu, người đàn ông phía dưới đã lại cất giọng.

"Xuống đây, tôi đưa em về nhà."

Lục Nghi Xuyên nghiêng đầu, ánh mắt lạnh băng quét về phía con mèo trắng ngoài tường. "Hay là... em muốn đi với nó?"

Mèo trắng cuống quýt giục giã Khương Hành nhảy xuống, nhưng cậu lại quay đầu đối diện với Lục Nghi Xuyên.

Cậu cứ thế ngồi trên cây cột, như thể hoàn toàn không nghe thấy lời thúc giục của cả hai.

Cậu nhìn chằm chằm Lục Nghi Xuyên, đôi mắt trong veo như lưu ly chạm thẳng vào đáy mắt đen nhánh của anh.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, cổ họng Lục Nghi Xuyên đột nhiên nghẹn lại. Những lời thúc giục vốn đã sắp bật ra khỏi miệng lại bị nuốt ngược vào trong, cả người như hóa đá.

Khương Hành vẫn đang nhìn anh.

Dù cậu có lớn thêm chút nữa thì vẫn nhỏ bé như vậy. Được Lục Nghi Xuyên chăm sóc suốt hai tuần nay, gương mặt gầy gò cuối cùng cũng tròn trịa hơn một chút, trông đáng yêu hơn hẳn.

Rất đáng yêu.

Thế nhưng, ánh mắt ấy khiến Lục Nghi Xuyên không thể thốt nên lời. Vì ánh mắt này anh quá quen thuộc. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Khương Hành tức giận, cậu đều nhìn anh như thế.

Như chợt nhận ra điều gì đó, sắc mặt Lục Nghi Xuyên dần dần tái nhợt, ngón tay co giật không kiểm soát.

Sau mười mấy giây trầm mặc, anh chậm rãi buông tay xuống, đối diện với ánh mắt cậu, khàn giọng nói:

"Về nhà với tôi đi, Nhung Nhung."

Nghe thấy hai từ này, Khương Hành bỗng dâng lên cảm giác "quả nhiên là thế".

Thì ra, anh ấy thực sự biết cậu chính là Khương Hành.

Ngay khoảnh khắc ấy, khi cậu còn đang cảm thán, Lục Nghi Xuyên đã bước đến bên dưới bức tường.

Anh ngẩng đầu nhìn cậu, trong ánh mắt là sự cầu khẩn gần như hèn mọn. "Nhung Nhung, xuống đi được không? Về nhà với anh."

"Không được đi!" Mèo trắng gấp gáp nói. "Cậu đã bị hắn nhốt suốt hai tuần rồi!"

Lục Nghi Xuyên lại đưa tay ra với cậu, trong tay còn cầm theo chiếc vòng cổ đã tháo xuống.

"Nhung Nhung, cuối cùng cũng phải quay về bên anh, đúng không?"

Ánh mắt anh ghim chặt lấy cậu, như thể đang cố sức kìm nén điều gì đó. Nhưng càng kìm nén, những cảm xúc đang dâng trào trong anh lại càng mãnh liệt hơn.

Cuối cùng, anh chỉ có thể gượng gạo nặn ra một nụ cười méo mó. "Em đã từng nói, em sẽ không rời xa tôi."

"Em không thể nuốt lời."

Lần này, không còn gì che khuất nữa, Khương Hành cuối cùng cũng nhìn rõ dòng chữ khắc trên miếng thẻ tên.

Hai chữ "Nhung Nhung" kề sát ngay bên tên của Lục Nghi Xuyên, như thể ngay từ đầu, bọn họ vốn dĩ đã thuộc về nhau.

Nhìn chiếc thẻ tên ấy, Khương Hành lặng lẽ đẩy dòng suy nghĩ của mình về quá khứ.

Cậu cuối cùng cũng hiểu ra...

Vào buổi sáng hỗn loạn hôm ấy, khi cậu lại một lần nữa suýt chạm tay vào thần chết, người đàn ông khoác trên mình bộ đồ bệnh nhân đã run rẩy quỳ xuống trước mặt cậu...

Câu nói "Tìm thấy cậu rồi."

Mãi đến giờ phút này, Khương Hành mới thực sự hiểu được ý nghĩa của nó.

Nhưng mà...

Cậu vươn người trên cây cột, rồi nhẹ nhàng, vững vàng đáp vào vòng tay người đàn ông.

Không phải Lục Nghi Xuyên tìm thấy cậu.

Mà là cậu, vượt ngàn dặm, để quay về bên anh.

Chương 40: Chương 40

Lục Nghi Xuyên không biết mình bắt đầu có loại tâm tư này từ khi nào.

Khương Hành được anh nuôi lớn, nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược với anh.

Cậu thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, tuy chưa trưởng thành nhưng ngũ quan đã toát lên vẻ đẹp rạng rỡ, tươi tắn.

Đẹp, nhưng không hề mang tính công kích, ai nhìn cũng thấy gần gũi, thân thiện.

Lục Nghi Xuyên luôn thấy Khương Hành được rất nhiều người vây quanh, cả nam lẫn nữ... Chỉ cần cậu muốn, cậu có thể thân thiết với bất kỳ ai.

Lục Nghi Xuyên đặc biệt, nhưng cũng không quá đặc biệt.

Lục gia đối với Lục Nghi Xuyên mà nói chính là một cái lồng giam khổng lồ. Dưới áp lực cao của mẹ, tuy bề ngoài anh trông không khác gì người bình thường, nhưng sợi dây nào đó trong lòng đã căng đến cực hạn, có thể đứt bất cứ lúc nào.

Chỉ khi ở bên Khương Hành, anh mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lục Nghi Xuyên không hiểu sao trên đời lại có người lạc quan, rạng rỡ đến vậy. Cậu ấy giống như một cây cỏ dại kiên cường, dù bị bố mẹ bỏ bê đến mức nào vẫn sinh trưởng mạnh mẽ.

Giờ đây, cỏ dại đã hóa thành đóa hoa tươi thắm, dung mạo xinh đẹp thu hút vô số ánh nhìn.

Lục Nghi Xuyên cứ nghĩ mình sẽ vui, nhưng sự thật là: Càng thấy Khương Hành được yêu mến, tâm trạng anh lại càng tệ.

Bởi vì luôn có người thu hút sự chú ý của Khương Hành, nhưng anh chỉ muốn cậu ấy nhìn mình mà thôi.

Cảm xúc này không phải tự dưng xuất hiện, mà tích tụ dần theo thời gian, đến giờ anh gần như không thể kìm nén được nữa.

Lục Nghi Xuyên không biết mình bị sao, anh chỉ có thể nhận ra sự bất thường của mình khi so sánh với hành vi của người bình thường.

Trong thế giới của người bình thường, chẳng ai có h.am mu.ốn chiếm hữu lớn đến vậy với một người cùng giới. Lục Nghi Xuyên biết, ánh mắt Khương Hành sẽ không chỉ dừng lại ở mình, nên anh chỉ có thể kìm nén hết lần này đến lần khác, im lặng hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường lại là mẹ anh.

Năm anh học lớp 10, những người đó mắng không sai, Tiền Lộ đúng là kẻ thứ ba.

Trước Tiền Lộ, Lục Thành đã có một đời vợ.

Nhưng người vợ đó sức khỏe không tốt, dù sau này lâm bệnh nằm viện cũng không có con.

Tiền Lộ chính là nhắm vào điểm này, dùng thủ đoạn để mang thai anh trai của Lục Nghi Xuyên. Thậm chí khi vợ cả của Lục Thành còn nằm viện, bà ta đã mang bụng bầu dọn vào biệt thự Lục gia.

Bà ta biết thủ đoạn của mình không quang minh chính đại, đồng thời, bà ta cũng hiểu rõ hơn ai hết, nếu bà ta có thể dùng cách này để leo lên vị trí hiện tại thì người khác cũng có thể.

Vì vậy, sau khi cưới Lục Thành, Tiền Lộ quản hắn ta rất chặt. Bà ta không dám chọc giận Lục Thành, chỉ có thể quan sát tình cảm của hắn ta qua những chi tiết nhỏ nhặt.

Tóm lại, trực giác của bà ta đối với đàn ông đã đạt đến mức đáng sợ.

Sự thay đổi trong ánh mắt Lục Nghi Xuyên dĩ nhiên không thể thoát khỏi mắt bà ta.

Tuổi mười bảy mười tám, đúng là tuổi mới lớn.

Tiền Lộ không bất ngờ khi Lục Nghi Xuyên thích người khác, nhưng bà ta không ngờ rằng, ánh mắt chất chứa tình cảm thầm kín của anh lại hướng về Khương Hành.

Một... người đàn ông.

Từ khi Lục Nghi Xuyên trưởng thành, Tiền Lộ ít khi nổi điên trước mặt anh. Khi cảm thấy chưa thể hoàn toàn nắm chắc Lục Nghi Xuyên, bà ta sẽ giả vờ trước mặt anh, dù màn kịch đó có vụng về đến đâu.

Lần đầu tiên Lục Nghi Xuyên nhìn thấy sự chán ghét tr.ần trụ.i trong mắt bà ta, không giống với sự căm hận xen lẫn chút tình mẫu tử mơ hồ trước đây, lần này, ánh mắt Tiền Lộ nhìn anh như thể hận không thể chưa từng sinh ra anh.

Tiền Lộ đánh anh luôn tiện tay cái gì ném cái đó, bất kể thứ đó có sắc nhọn hay không.

Chiếc đĩa sứ rơi mạnh xuống vai Lục Nghi Xuyên, vài giây sau, màu đỏ tươi thấm ướt chiếc áo sơ mi trắng của anh.

"Lục Nghi Xuyên, tao để mày chơi với Khương Hành là để mày lấy lòng nhà họ Khương. Mấy chục năm nay, mày đối xử tốt với nó như vậy, tao nhắm mắt làm ngơ cũng đã nhịn rồi."

"Nhưng mày thì sao? Mày báo đáp tao thế nào? Lấy lòng đến cuối cùng lại là thèm muốn nó sao?"

"Sao tao lại sinh ra một đứa bi.ến th.ái thế này!"

Lục Nghi Xuyên cụp mắt, lặng lẽ nghe bà ta nói, đợi Tiền Lộ trút giận xong, sắc mặt anh mới thay đổi.

Không phải vì Tiền Lộ mắng anh bi.ến th.ái, mà là anh cuối cùng đã hiểu được nguồn gốc của cảm xúc kỳ lạ này.

Hóa ra là... thích.

Anh còn chưa kịp suy nghĩ thêm thì chiếc khay trà với những góc cạnh sắc nhọn đã đập vào đầu anh.

Lục Nghi Xuyên nghiêng đầu, nhưng không tránh được, khay trà đập vào thái dương anh, phát ra tiếng động nặng nề.

Máu từ thái dương anh chảy xuống, vệt đỏ thoáng chốc khơi dậy chút tình mẫu tử ít ỏi của Tiền Lộ.

Bà ta ngồi xổm trước mặt chàng trai, lấy khăn tay lau máu cho anh, vẻ mặt đau buồn, "Nói cho mẹ biết, là nó dụ dỗ con đúng không?"

Lục Nghi Xuyên im lặng.

Tiền Lộ thở d.ốc, ấn mạnh vào vết thương đang chảy máu qua lớp khăn tay, "Nói đi! Là nó dụ dỗ con đúng không?!"

Họ ở rất gần nhau, tư thế thân mật như mẹ con, nhưng trong mắt cả hai đều không còn tình yêu.

Lục Nghi Xuyên dường như không thấy đau, một lúc lâu sau, anh mới khẽ nói, "Rốt cuộc là ai dụ dỗ ai, mẹ không rõ sao?"

"Tao rõ?" Tiền Lộ nhìn chằm chằm anh, "Tại sao tao phải rõ? Tao chỉ biết con trai tao đã trở thành một tên đồng tính luyến ái bẩn thỉu, ghê tởm!"

Tiền Lộ dùng sức, máu từ vết thương chảy ra nhiều hơn, nửa khuôn mặt Lục Nghi Xuyên bị máu bao phủ, trên hàng mi dài rậm đọng vài giọt máu.

Qua những giọt máu đó, khuôn mặt xinh đẹp của Tiền Lộ càng trở nên dữ tợn.

"Mẹ không phải vẫn luôn rõ sao? Rõ tôi là loại người gì. Chính mẹ bảo tôi phải giả vờ, phải tỏ ra ngây thơ, vô hại, như vậy mới có thể lấy được sự yêu thích của Khương Hành, mới có thể luôn ở bên cạnh cậu ấy."

"Những điều này đều là mẹ dạy tôi..."

Anh biết Khương Hành thích kiểu người như thế nào, nên anh đã vô thức trở thành người như vậy.

Đeo mặt nạ lâu quá, Lục Nghi Xuyên gần như quên mất bản chất thật của mình.

Và hôm nay, chiếc mặt nạ này đã bị chính anh gỡ xuống.

Dưới bức tường cao hai mét, khoảng cách giữa anh và Khương Hành không quá nửa mét, Lục Nghi Xuyên siết chặt chiếc vòng cổ mới kìm nén được cơn giận trong lòng.

Anh nghĩ, mình không nên cho cậu ấy nhiều tự do như vậy. Biệt thự vẫn là quá lớn, lớn đến mức chỉ vài ngày, có con mèo đã bắt đầu sinh lòng hoang dã.

Anh nên nhốt cậu ấy trong phòng, đặt dưới mí mắt mình, không cho đi đâu cả, chỉ có thể nhìn anh.

Cảm giác này vẫn chưa dịu đi khi mèo con chủ động nhảy vào lòng anh.

Lục Nghi Xuyên ôm mèo quay người, mặc kệ con mèo trắng vẫn đang cố trèo qua bức tường.

Khương Hành ngẩng đầu lên trong lòng anh, vẻ mặt như muốn giết người vừa rồi của Lục Nghi Xuyên dường như chỉ là ảo giác, chỉ một lát sau, anh đã trở lại với vẻ mặt ôn hòa thường ngày.

Chỉ là nụ cười trên khóe miệng rất cứng nhắc, giống như một chiếc mặt nạ.

Khương Hành khựng lại, đưa móng vuốt ra móc lấy tay anh.

"Meo?"

Lục Nghi Xuyên, anh giận à?

Lục Nghi Xuyên không phản ứng.

Anh ôm mèo về phòng, trên bàn ăn vẫn còn để phần cơm mèo anh vừa làm, cá chiên nhỏ vừa ra lò đã hơi nguội.

Ánh mặt trời tắt dần, bóng tối lan theo những tán cây, căn phòng ấm áp bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Khương Hành chợt nhận ra tình trạng của Lục Nghi Xuyên có gì đó không ổn. Cậu vùng vẫy muốn nhảy ra khỏi lòng anh, nhưng vừa động đậy, ngón tay người đàn ông đã giữ chặt gáy cậu.

Cậu ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của anh.

Đôi mắt ấy đen kịt, như một vực sâu thăm thẳm.

Thấy Khương Hành nhìn mình, Lục Nghi Xuyên cong mắt cười, nhưng nụ cười không hề chạm đến đáy mắt.

Một tay anh giữ gáy Khương Hành, tay kia cầm chiếc vòng cổ, vu.ốt ve dòng chữ trên tấm thẻ bài. Giọng nói rất nhẹ, thậm chí có thể coi là dịu dàng, "Anh chỉ làm cơm một lát mà Nhung Nhung đã biến mất, định lén anh đi đâu đấy?"

Khương Hành kêu lên yếu ớt, vẻ mặt trông vô cùng đáng thương.

Lục Nghi Xuyên cứ nhìn cậu như vậy, không giận cũng không hỏi, mà đặt chiếc vòng cổ xuống, đưa tay lấy miếng cá khô nhỏ đã gần nguội.

Anh ăn một miếng trước mặt Khương Hành, mỉm cười nhận xét, "Tuy hơi nguội rồi, nhưng ăn vẫn giòn, đi chơi lâu như vậy, Nhung Nhung chắc cũng đói rồi."

Vừa dứt lời, Lục Nghi Xuyên lại cầm một miếng cá khô đưa đến bên miệng Khương Hành, "Giờ thì ăn cơm thôi."

Thấy anh như vậy, Khương Hành không hiểu sao thấy hơi rợn người.

Cậu thử gọi tên Lục Nghi Xuyên, nhưng anh không phản ứng gì.

Người đàn ông cụp mắt xuống, hỏi cậu, "Không thích cá khô à? Không sao, anh còn làm cơm mèo."

Khương Hành vừa mở miệng, lại nghe thấy Lục Nghi Xuyên nói, "Sao, cũng không thích cơm mèo à?"

Nhìn chằm chằm vào mặt anh vài giây, cuối cùng Khương Hành vẫn cúi xuống cắn miếng cá khô.

Thấy cậu ăn, Lục Nghi Xuyên từ từ mỉm cười, khuôn mặt tái nhợt toát lên vẻ rực rỡ đến kinh người, khiến Khương Hành không khỏi rùng mình.

Không khí bỗng chốc trở nên kỳ lạ.

Lục Nghi Xuyên chọn một con cá đẹp nhất cầm trên tay, ngả người ra sau, dựa vào ghế sô pha, nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối.

"Thật ra bây giờ thế này cũng tốt, chỉ có hai chúng ta, không ai làm phiền."

Khương Hành vội vàng nuốt miếng cá khô, vừa mở miệng, một con cá khác đã được nhét vào.

Lục Nghi Xuyên nhướng mày, "Nhung Nhung có biết vì sao anh hiểu được ý của em không?"

Anh đưa tay móc chiếc vòng cổ, đầu ngón tay mân mê sợi dây đỏ giống hệt sợi dây trên cổ mình, "Vì nó, anh nghe hiểu được lời của Nhung Nhung, nhưng nghe lâu như vậy, vẫn chưa nghe thấy Nhung Nhung muốn nói cho anh biết sự thật."

"Em đang lo lắng điều gì?"

"Hay là..."

Anh dừng lại vài giây.

"Em căn bản không muốn nói cho anh biết?"

Khương Hành cứng đờ người.

Nhìn vẻ mặt của cậu, nụ cười trên mặt Lục Nghi Xuyên càng sâu, "Xem ra anh đoán đúng rồi."

Anh nói, "Nhung Nhung thật nhẫn tâm, đến bên anh rồi mà không chịu nói cho anh biết, cứ trơ mắt nhìn anh đau khổ."

Không...

Không phải.

Khương Hành thậm chí còn chưa kịp tiêu hóa hết những lời này, vội vàng nhảy vào lòng anh, giẫm lên vai anh, meo meo giải thích.

Không phải như vậy.

Không phải em muốn nhìn anh đau khổ, em chỉ không muốn làm phiền anh.

Không có sợi dây đỏ, Lục Nghi Xuyên không hiểu cậu nói gì.

Anh xoa đầu con mèo nhỏ, "Nhiều lúc, anh thậm chí còn nghĩ đây chỉ là một giấc mơ. Ông trời thấy anh quá nhớ em nên đã cho anh một giấc mơ đẹp."

"Nhưng em luôn muốn rời xa anh."

Em không có...

Khương Hành kêu lên trong vô vọng, liếc mắt thấy chiếc vòng cổ, đưa tay đẩy Lục Nghi Xuyên, ra hiệu cho anh đeo vào cho mình.

Lục Nghi Xuyên nhìn thấy, nhưng không để ý.

Anh cụp mắt xuống, cả người rất yên tĩnh, ngay cả hơi thở cũng rất nhẹ.

"Anh không muốn nghe Nhung Nhung nói gì nữa, anh không cần gì cả, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi."

Cho dù đó chỉ là sự cưỡng cầu đơn phương của anh...

Ánh sáng cuối cùng tắt hẳn, cả người anh chìm trong bóng tối.

Anh nhớ lại năm mười bảy tuổi, khi anh mới biết yêu, Tiền Lộ đã dùng cách tàn nhẫn xé toạc mối tình đơn phương của anh.

Anh thậm chí còn chưa kịp nếm trải vị chua chát của mối tình đầu đã bị mẹ kéo vào vũng lầy sâu không đáy.

"Mày nghĩ nó sẽ thích mày sao? Khương Hành là ai? Mày là ai? Một con quái vật không có trái tim, cũng xứng được yêu sao?"

"Cho dù nó có muốn đến gần mày, nhưng đó có phải là con người thật của mày không?"

"Lục Nghi Xuyên, đeo mặt nạ lâu quá, mày sẽ không thực sự quên mình là loại người gì chứ?"

"Ích kỷ, máu lạnh, vô tình..."

"Ngay cả mẹ mày còn không thích mày, mày còn trông chờ ai thích mày?"

Chương 41: Chương 41

"Mày còn trông chờ ai thích mày nữa chứ..."

Câu nói ấy như một dấu ấn hằn sâu lên người Lục Nghi Xuyên, theo anh suốt cả cuộc đời.

Anh dường như không xứng đáng để được yêu thương.

Lần duy nhất trong đời anh khát khao tình yêu, kết quả lại là vĩnh viễn đánh mất nó.

Cái giá ấy quá đắt, đến mức mỗi lần giật mình tỉnh giấc giữa đêm, anh đều tự hỏi có phải do bản thân tham lam quá không, có phải vì anh muốn quá nhiều nên mới bị đối xử như vậy không?

Nhưng nếu được một lần nữa, anh sẽ thu lại những mong muốn tham lam ấy, chỉ cầu xin duy nhất một điều—chỉ cần người ấy vẫn ở bên anh là đủ.

Anh không thể buông tay.

Khương Hành vốn nên là của anh, dù có chết, anh cũng không thể buông tay.

...

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Khương Hành không hề biết Lục Nghi Xuyên đã nghĩ nhiều như thế.

Cậu nhìn chiếc vòng cổ bị mình vứt sang một bên, như đã hạ quyết tâm, giơ chân đạp lên nó.

Cậu không chắc làm vậy có tác dụng gì không, chỉ có thể thăm dò: "Lục Nghi Xuyên?"

Hàng mi buông xuống của người đàn ông khẽ run.

"Xin lỗi." Khương Hành nói, "Em không nên giấu anh chuyện đó. Em biết anh có thể sẽ buồn, nhưng em không ngờ anh lại buồn đến mức này. Nếu em biết trước, ngày đầu tiên em đã nói với anh rồi."

Giọng nói của thiếu niên trong trẻo, sạch sẽ, chỉ cần nghe thôi cũng cảm giác như mọi điều tốt đẹp trên đời này đều hội tụ trong cậu.

"Anh đừng buồn nữa được không? Có chuyện gì mình có thể nói ra rồi cùng giải quyết, đừng cứ giữ mãi trong lòng như vậy, không tốt đâu."

Đầu ngón tay đặt trên đầu gối của Lục Nghi Xuyên khẽ động đậy, cuối cùng, anh ngẩng đầu lên. Vì đã lâu không nói chuyện, giọng anh nghe khàn đặc:

"Em... không trách anh sao?"

Khương Hành nhìn anh: "Em chưa từng trách anh."

Nghĩ một lúc, cậu mèo đại gia chủ động đi đến bên anh, cọ cọ vào người anh, đôi mắt mèo híp lại, miệng phát ra những tiếng ư ử không theo giai điệu nào.

Đó là một dáng vẻ hoàn toàn tin tưởng.

Dù Lục Nghi Xuyên đã đối xử với cậu như thế, nhưng cậu vẫn ỷ lại vào anh.

Cuối cùng, người đàn ông giơ tay lên, vu.ốt ve cổ cậu mèo nhỏ. Ngón tay anh lướt qua lớp lông mềm mại, những sợi lông ngắn cọ vào đầu ngón tay, tê tê ngứa ngứa, cảm giác ấy lan thẳng đến tận đáy lòng.

"Anh luôn không làm gì được với em."

Trong không khí vang lên một tiếng thở dài rất nhẹ.

Lục Nghi Xuyên nhặt chiếc vòng cổ lên, ánh mắt thâm trầm bao trùm lấy Khương Hành. "Vừa rồi em cũng thấy rồi đấy, bản chất của anh không giống như em nghĩ đâu. Nếu em không đeo vòng cổ, vậy thì em vẫn còn khả năng chạy trốn. Nhưng nếu em chọn đeo nó..."

"Nhung Nhung..." Anh nói, "Từ nay về sau, dù có chết, em cũng không thể rời xa anh nữa."

Khương Hành nhìn anh, nhận ra những ngón tay anh đang khẽ run rẩy dưới vẻ mặt bình tĩnh.

Ánh mắt một người một mèo giao nhau giữa không trung, vài giây sau, Khương Hành chậm rãi cúi đầu, chủ động đưa cổ mình vào chiếc lồng giam mà Lục Nghi Xuyên đã tự tay tạo ra cho cậu.

Thực ra không ai biết, so với sự bất an của Lục Nghi Xuyên, Khương Hành còn sợ hơn—cậu sợ rằng Lục Nghi Xuyên sẽ không cần cậu nữa.

Mặt trời dần khuất bóng, sắc trời bên ngoài tối dần. Dưới ánh sáng mờ nhạt, Lục Nghi Xuyên một lần nữa đeo chiếc vòng cổ lên cho Khương Hành.

Chú mèo nhỏ màu trắng cúi đầu trước mặt anh, nhìn có vẻ như là chủ động chấp nhận bị trói buộc, nhưng Lục Nghi Xuyên lại cảm thấy, thứ thực sự bị trói buộc là chính anh.

Con rồng giam giữ kho báu, nhưng lại tự mình ngậm chìa khóa, ngày đêm quấn quanh bên bảo vật của nó.

Cạch—

Một tiếng vang rất nhẹ, Khương Hành động đậy tai, ngẩng đầu lên: "Meo?"

【Vậy nếu em nói như thế này, anh có nghe hiểu không?】

"Có thể."

Khương Hành tò mò giơ chân trước lên cào thử, vì góc độ không thuận tiện nên chỉ cào được chiếc chuông trước mặt, khiến nó khẽ đung đưa. "Vì sao vậy ạ?"

Có lẽ do cảm xúc lên xuống quá lớn, Lục Nghi Xuyên tựa vào sofa, thần sắc hơi mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào Khương Hành, cậu hỏi gì anh đều trả lời.

"Sợi dây đỏ anh buộc cho em giống với sợi trên cổ anh. Khi em đeo nó, anh có thể nghe hiểu lời em nói."

Khương Hành nhìn về phía cổ anh, quả nhiên thấy bên trong cổ áo mở rộng thấp thoáng một sợi đỏ, phía dưới đeo một vật gì đó mà cậu chưa từng thấy.

Ánh mắt cậu dừng lại trong chốc lát.

Lục Nghi Xuyên nghiêng người, sợi dây đỏ lập tức trượt vào trong ngực, bị lớp áo che khuất.

"Đó là..." Khương Hành vừa mở miệng, Lục Nghi Xuyên đã ngắt lời cậu: "Dây đỏ là do một gã đàn ông kỳ quặc đưa cho anh."

Khương Hành lập tức bị dắt mũi: "Đàn ông? Ai cơ? Còn tìm lại được không?"

"Đến giờ vẫn chưa tìm được."

"Ồ..." Khương Hành đáp, "Vậy nguyên lý hoạt động là gì? Có thể nghe hiểu lời những con mèo khác nói không?"

Lục Nghi Xuyên nhớ đến giấc mơ kia và cách sử dụng mà người đàn ông đó đã nói. Đốt ngón tay từng nhuốm máu vẫn còn treo trên cổ anh, còn chủ nhân của nó thì đang trợn mắt nhìn anh.

"Hình như chỉ có em thôi."

Khương Hành: "?"

Nhưng Lục Nghi Xuyên không định nói thêm nữa.

Anh bế mèo lên đặt trong lòng, nhặt phần cơm mèo đã nguội đi rồi đi vào bếp. "So với những chuyện không quan trọng này, anh chỉ tò mò một chuyện..."

Anh đặt cơm mèo vào nồi hấp, ánh sáng phản chiếu trên mặt kính đen của máy hút khói, phản chiếu cả bóng dáng chú mèo nhỏ đang nằm trên vai anh.

"Mấy ngày nay anh vẫn luôn nghĩ về vấn đề này, suy nghĩ rất lâu. Anh luôn cho rằng chắc chắn là anh đã làm chưa đủ tốt, nên Nhung Nhung mới thà chịu ấm ức một mình, cũng không muốn nói cho anh biết em vẫn luôn ở ngay bên anh."

"Nhưng anh nghĩ mãi vẫn không hiểu..."

Anh nói: "Anh đã khiến em chịu nhiều khổ sở như vậy, nhưng anh thực sự không hiểu, tại sao em lại không muốn nói cho anh biết?"

"Có phải... em sợ anh không?"

Khương Hành lắc đầu.

"Không phải như vậy."

Tiếng hơi nước bốc lên từ nồi hấp suýt nữa đã nhấn chìm giọng nói của Khương Hành.

"Em không sợ anh, em chỉ là..."

Lần đầu tiên sau từng ấy thời gian, cậu thổ lộ lòng mình với Lục Nghi Xuyên.

"Em chỉ là không biết phải làm thế nào."

"Khi vừa tỉnh dậy đã biến thành mèo, thật ra ngay ngày đầu tiên em đã muốn tìm anh. Nhưng em còn chẳng biết mình đang ở đâu. Mãi đến sau này, em mới nhận ra mình đã đến bốn năm sau."

"Nếu chỉ một hai năm thì còn đỡ... nhưng đây là bốn năm. Bốn năm lận. Cỏ trên mộ em không biết đã cao đến đâu rồi, em cũng chẳng biết mình còn quay về làm gì nữa..."

Sau khi nói xong, không gian rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn hơi nước lặng lẽ bốc lên từ nồi hấp.

Khương Hành cảm nhận được bờ vai dưới móng vuốt mình đang dần trở nên cứng ngắc.

Cậu ngồi xổm xuống, áp sát vào cổ Lục Nghi Xuyên.

"Lục Nghi Xuyên, em không sợ làm phiền anh. Em chỉ sợ anh không cần em nữa."

"Em không có nhà, ba mẹ cũng không phải ba mẹ ruột của em. Em chỉ có anh thôi. Nếu anh cũng không cần em nữa, em thật sự không biết phải đi đâu..."

"Bốn năm dài như vậy, em... em không dám đánh cược."

Giọng Khương Hành rất nhỏ, chậm rãi từng chữ.

"Nuôi một con mèo thì nhẹ nhàng hơn nuôi một con người."

...

Nuôi một con mèo thì nhẹ nhàng hơn nuôi một con người.

Rất lâu sau, Lục Nghi Xuyên mới mở nắp nồi. Cơm dành cho mèo vừa hấp chín, hơi nóng bốc lên nghi ngút, tỏa ra hương thơm hấp dẫn.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, bóng dáng một người một mèo đổ dài dưới chân. Lục Nghi Xuyên khẽ chớp mắt, cố nuốt xuống cảm giác cay cay nơi đáy mắt.

"Nuôi một con mèo đúng là dễ hơn nuôi một con người, nhưng anh quen nuôi người rồi, không nuôi mèo được."

Giờ anh mới hiểu tại sao Khương Hành không dám nói thật với mình.

Con mèo nhỏ của anh... sợ hãi hơn anh tưởng rất nhiều.

"Là lỗi của anh..."

Khương Hành sững người, "Chuyện này mà cũng đổ lỗi cho anh được á?"

Lục Nghi Xuyên rất có tinh thần trách nhiệm của người giám hộ, "Nhung Nhung có chuyện gì xảy ra cũng là lỗi của anh."

Khương Hành nghẹn lời.

Lục Nghi Xuyên vừa cõng mèo vừa bưng bát cơm ra ngoài.

Khương Hành ngửi thấy mùi thơm, không nhịn được mà giẫm giẫm lên vai anh, "Nói này, anh không thấy sợ chút nào hả?"

Người đàn ông dừng bước, hơi nghiêng mặt.

"Chuyện em chết đi rồi sống lại, lại còn biến thành mèo?"

Lục Nghi Xuyên đặt bát xuống, nhẹ nhàng bế Khương Hành xuống khỏi vai mình.

"Anh còn mừng không kịp, sao phải sợ?"

Anh lại nói, "Mèo con rất đáng yêu, nếu Nhung Nhung là mèo con thì càng đáng yêu hơn."

Khương Hành nghe vậy bật cười khúc khích, "Lục Nghi Xuyên, anh tốt thật đấy."

Lục Nghi Xuyên rũ mắt xuống, cầm một chiếc muỗng nhỏ hình móng mèo, xúc một miếng cơm đưa đến miệng Khương Hành, "Thật không?"

Khương Hành há miệng nuốt luôn, "Thật, tốt vô cùng."

Người đàn ông mỉm cười.

"Ăn xong bữa này rồi chúng ta tính sổ."

"..."

Khương Hành cứng người, "...Tính sổ?"

Một miếng cà rốt tươi ngon nhét thẳng vào miệng cậu.

Lục Nghi Xuyên bình tĩnh nói, "Lỗi của anh, anh sẽ kiểm điểm. Nhưng anh chưa nói là chuyện này cứ thế cho qua."

Khương Hành nhai miếng cà rốt mà chẳng biết mình đang ăn gì, "Tại sao?"

Người đàn ông đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống. Dưới vẻ ngoài bình thản kia là sự mạnh mẽ và kiểm soát không thể che giấu.

"Vì Nhung Nhung vẫn chưa chịu ngoan ngoãn, xảy ra chuyện cũng không đến tìm anh ngay, mà chỉ toàn nghĩ mấy chuyện không đâu."

Anh cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt Khương Hành.

"Anh không quan tâm em đối xử với người khác thế nào, nhưng có một điều em phải nhớ."

"Anh không giống những người khác. Anh sẽ luôn đứng sau lưng em. Đối với anh, em là quan trọng nhất. Trên thế gian này, không có ai quan trọng hơn em cả."

Ánh mắt anh nhìn cậu thật sâu, như muốn khắc từng chữ vào linh hồn cậu.

"Chỉ có tình cảm của anh dành cho em, vĩnh viễn không thay đổi."

Nhịp thở của Khương Hành bỗng dưng lệch đi mấy nhịp.

Liên tục hai tuần liền, Lục Nghi Xuyên không đến trường, cứ như thể bốc hơi khỏi thế gian. Ngay cả giáo sư hướng dẫn cũng không thể liên lạc được với anh.

Bình thường, Triệu Sóc nhìn có vẻ rất thân với Lục Nghi Xuyên, nhưng đến lúc cần tìm người, cậu mới nhận ra mình chẳng biết gì về anh cả. Ngoài chuyện học hành, cậu không biết anh sống ở đâu, thích gì, hay chơi với ai. Cuối cùng, hết cách, cậu đành liên hệ với Tống Chương, người mà cậu chỉ mới gặp vài lần.

Nhưng ngay cả Tống Chương cũng không biết anh ở đâu. Thậm chí, hắn đã đến căn phòng tối trong biệt thự của Lục Nghi

Xuyên mà vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Hắn lo đến mức ngày nào cũng theo dõi tin tức xã hội, sợ rằng một ngày nào đó sẽ thấy tin một xác chết vô danh nào đó trong đêm.

May thay, sau hàng loạt tin nhắn oanh tạc của hắn, vào một buổi sáng sớm, Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng gọi lại.

Tống Chương vừa nghe máy đã chửi xối xả, nhưng người đàn ông bên kia chỉ im lặng lắng nghe, như thể chỉ gọi để báo bình an. Đợi hắn mắng xong, anh liền định cúp máy.

"Khoan đã!" Tống Chương vội gọi với, "Bây giờ rốt cuộc cậu đang ở đâu?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng gió, giọng của Lục Nghi Xuyên bị gió cuốn đi, nghe không rõ lắm. "Không quan trọng, cũng không cần tìm tôi. Tôi ổn."

"Ổn cái đầu cậu!" Tống Chương tức giận, "Cậu có biết mọi người lo lắng thế nào không? Bạn cùng lớp nhờ tôi nhắn lại, nếu cậu còn không về, giáo sư sẽ không cấp bằng tốt nghiệp cho cậu đâu. Hai năm học coi như bỏ!"

Lục Nghi Xuyên khẽ nhếch môi cười, giọng nhàn nhạt: "Bỏ thì bỏ, vốn dĩ tôi cũng không quá muốn học."

Tống Chương giận đến cực điểm, lại bật cười.

Hắn biết với trạng thái này của Lục Nghi Xuyên, có nói thêm cũng vô ích, thế là cúp máy rồi lập tức tìm đến Khương Chước.

Dù gì thì Khương Chước cũng là tổng giám đốc, tuy nhà họ Khương đã suy tàn, nhưng thủ đoạn vẫn còn đó.

Qua vài lần dò xét, cuối cùng Khương Chước cũng điều tra ra địa chỉ biệt thự mới mua của Lục Nghi Xuyên.

Tống Chương nhìn chằm chằm vào dòng địa chỉ, nở một nụ cười đầy nham hiểm, sáng sớm hôm sau lập tức kéo Khương Chước đến tận nơi.

Hắn ấn chuông cửa, nhưng trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng để leo tường. Nào ngờ chỉ vài phút sau, Lục Nghi Xuyên đã từ trong bước ra.

Dáng người anh vẫn thẳng tắp, dù sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng so với trước đây đã có thêm chút sức sống. Trên vai anh có một con mèo đang ngồi, trông hoàn toàn không còn vẻ u ám chết chóc như trước nữa.

Thấy Tống Chương, sắc mặt Lục Nghi Xuyên thoáng thay đổi, như thể nhớ lại điều gì đó.

Chương 42: Chương 42

Bên ngoài cửa, Khương Chước trông có vẻ mệt mỏi, còn ánh mắt của Tống Chương như thể có thể giết người.

Lục Nghi Xuyên bình thản đặt con mèo xuống: "em về trước được không? Tôi muốn nói chuyện với họ."

Khương Hành nhìn Tống Chương, rồi lại chuyển ánh mắt sang Khương Chước. Cảm nhận được ánh nhìn của con mèo nhỏ, Khương Chước quay đầu lại. Khi chạm phải đôi mắt trong suốt như lưu ly kia, anh khựng lại, vô thức bước lên một bước.

Lục Nghi Xuyên nghiêng người, chắn mất tầm nhìn của anh.

Khương Hành thu ánh mắt lại, không nói gì, nhảy xuống khỏi vai Lục Nghi Xuyên rồi biến mất ngoài cửa.

Ánh mắt của Khương Chước vẫn dõi theo con mèo trắng kia. Đến khi nó khuất dạng, anh mới quay đầu lại, bắt gặp ánh nhìn chăm chú của Lục Nghi Xuyên.

Cái nhìn ấy khiến Khương Chước nhíu mày theo bản năng.

Tống Chương đập mạnh vào cánh cổng sắt trước mặt: "Lục Nghi Xuyên, mở cửa cho tôi!"

Lần này, Lục Nghi Xuyên lại rất nghe lời, mở cửa ngay.

Tống Chương bước vào, nắm lấy anh, nhìn trái nhìn phải, thấy anh thật sự không bị thương mới thả tay ra: "Rốt cuộc cậu làm

sao thế? Cậu có biết mọi người đã tìm cậu đến phát điên không?"

Lục Nghi Xuyên rất rõ về bản thân mình: "Nói thật thì ngoài anh ra, chắc chẳng ai muốn mất công tìm tôi khắp nơi đâu."

Tống Chương nghẹn lời, trong lòng nghĩ, cậu đúng là cha tôi thật rồi.

Lục Nghi Xuyên nhìn sang Khương Chước: "Tổng giám đốc Khương bận trăm công nghìn việc, vậy mà cũng đến tìm tôi?"

Tống Chương lập tức không hài lòng: "Cậu nói cái gì vậy? Nếu không có tổng giám đốc Khương, sợ là đến lúc cậu chết rồi, tôi cũng không biết phải đi thu dọn xác cậu ở đâu!"

Lục Nghi Xuyên hờ hững tiếp lời: "Tôi cứ tưởng sau chuyện lần trước, tổng giám đốc Khương hẳn là mong tôi chết sớm hơn."

Nghe vậy, Tống Chương không khỏi nhớ đến đêm hôm đó – đêm hỗn loạn và kỳ dị, căn phòng u ám ghê rợn, và người đàn ông đầy máu.

Anh nhìn về phía Khương Chước, quả nhiên, sau khi nghe Lục Nghi Xuyên nói, sắc mặt của Khương Chước lập tức thay đổi.

Lâu rồi không gặp, Khương Chước – người mà anh từng nhớ đến với vẻ ngoài phong độ, tràn đầy khí thế – giờ đây trông tiều tụy hơn nhiều. Dù quần áo vẫn chỉnh tề không một nếp nhăn, nhưng ánh mắt hắn ta lại vương đầy mỏi mệt, cả người như già đi mấy tuổi.

Mỗi lần nhìn Lục Nghi Xuyên, Khương Chước đều vô thức tìm kiếm thứ gì đó trên cổ anh. Hôm nay, anh mặc một chiếc áo thun cổ tròn, để lộ chiếc cổ thon dài và làn da trắng lạnh, làm cho vệt đỏ kia càng thêm nổi bật.

Một khi ánh mắt đã bám vào, liền khó mà rời đi.

Khương Chước mấp máy môi: "Chúng ta nên nói chuyện."

"Giữa tôi và anh không có gì để nói cả." Lục Nghi Xuyên nói, "Nếu anh đến chỉ để xác nhận xem tôi còn sống không, thì tôi có thể nói với anh, tôi rất ổn. Hiện tại tôi sẽ không chết, sau này cũng không chết. Còn về những chuyện khác..." Anh nhìn thẳng vào Khương Chước, "Chúng ta không cần thiết phải nói thêm."

Không khí trong phòng bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Tống Chương nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cũng hiểu vì sao Khương Chước lại chịu giúp hắn.

Từ sau khi Lục Nghi Xuyên hôn mê, chia tay trong bệnh viện, Khương Chước và anh chưa từng gặp lại nhau.

Khương Chước đã suy nghĩ rất lâu, và khi hắn cuối cùng cũng quyết định đi tìm Lục Nghi Xuyên để nói chuyện, thì người kia đã biến mất.

Lục Nghi Xuyên hiểu rõ hắn muốn gì, thế nên trước khi Khương Chước kịp mở lời, anh đã từ chối thẳng thừng.

Khương Chước siết chặt tay, cắn răng nói: "Lục Nghi Xuyên, đó là em trai tôi!"

Lục Nghi Xuyên bình tĩnh nhìn anh: "Em trai anh là Khương Tinh Bạch."

Lời nói của anh như một lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào tim Khương Chước. Hắn không nhịn được mà tiến lên, túm chặt lấy cổ áo Lục Nghi Xuyên: "Dù có quan hệ máu mủ hay không, nó cũng đã sống trong nhà họ Khương hơn mười năm! Trái tim tôi không phải sắt đá, tôi cũng có tình cảm!"

"Vậy thì sao?" Lục Nghi Xuyên hơi nghiêng đầu.

Thái độ bất cần của anh khiến Khương Chước giận đến phát run, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, cơn giận ấy lại bị anh đè nén xuống. Anh nhìn Lục Nghi Xuyên, trong mắt tràn đầy sự cầu xin.

"Tôi xin cậu được không? Nó đã đi rồi, cậu có thể để nó yên nghỉ không?"

Xuyên qua lớp vải áo, ngay cả khi chạm vào, anh cũng không dám đụng đến phần nhô lên trên ngực của Lục Nghi Xuyên. Khi ánh mắt lướt qua đó, anh như bị bỏng, vội vàng dời đi.

"Bốn năm rồi, cậu có thể để nó an nghỉ một cách trọn vẹn được không?"

Lục Nghi Xuyên nắm lấy tay Khương Chước, từng chút một gỡ ra khỏi người mình: "Khương Chước, chuyện này không phải do anh quyết định. Những gì tôi làm có quá đáng hay không, để chính nó tự phán xét, không đến lượt anh."

Khương Chước nói: "Tôi là anh trai nó!"

"Tôi nhắc lại lần nữa, em trai anh là Khương Tinh Bạch. Kể từ lúc tôi đưa danh sách cho anh, Khương Hành và các người không còn liên quan gì nữa."

Anh thẳng thừng nói: "Lúc Nhung Nhung còn sống, chẳng ai trong các người quan tâm đến nó. Giờ nó chết rồi, đừng bám víu vào thân xác nó nữa."

"....."

Khương Chước há miệng, sững sờ lùi hai bước.

Vài giây sau, như thể không chịu nổi áp lực nữa, anh cúi người, ôm đầu, đau khổ bật khóc.

"Tôi phải làm gì đây? Cậu nói đi, tôi phải làm gì đây? Tinh Bạch nằm bệnh viện nguy kịch, bác sĩ nói tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật chỉ có 60%... Tôi không làm được gì cả... Ngay cả xương cốt của Khương Hành cũng không thể ghép lại hoàn chỉnh... Lục Nghi Xuyên, cậu có phải muốn ép tôi đến chết không?"

Lục Nghi Xuyên ngồi xuống bên cạnh, giọng nói như một tiếng thở dài khe khẽ:

"Nhung Nhung rất lương thiện, bất kể trước đây thế nào, em ấy vẫn hy vọng các người sống tốt."

Lục Nghi Xuyên ngồi xổm bên cạnh anh, giọng điệu khi nói chuyện như mang theo một tiếng thở dài khe khẽ:

"Hồi nhỏ, anh chê Khương Hành nói nhiều, phiền phức, nên chưa bao giờ chịu chăm sóc nó, lúc nào cũng quẳng nó cho bảo mẫu và tôi. Sau này lớn lên, anh có vô số thứ mới mẻ và bạn bè vây quanh, đương nhiên sẽ chẳng để mắt đến em trai mình."

"Tôi không phủ nhận rằng anh yêu em ấy, chỉ là em ấy không có phúc để nhận lấy tình yêu đó. Sau này, khi Khương Tinh Bạch trở về, anh cảm thấy có lỗi với cả em ấy và Khương Hành, nên đã dồn hết phần tình cảm còn thiếu vào Khương Tinh Bạch."

"Kết quả đến cuối cùng, anh nhận ra rằng trước đây mình không thể giữ được Khương Hành, mà bây giờ, khi đối mặt với Khương Tinh Bạch đang nguy kịch, anh cũng bất lực."

Khương Chước mấp máy môi, sắc mặt tái nhợt, nhưng không thốt ra được lời nào.

Lục Nghi Xuyên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống anh: "Nếu là tôi, thì bây giờ anh nên ở bệnh viện."

"Anh đã làm lạnh lòng một người em rồi, Khương Chước."

...

Một lúc lâu sau, Khương Chước lau mặt, chậm rãi đứng dậy.

Đối diện với anh, Lục Nghi Xuyên đứng dưới ánh sáng, trong mắt lần đầu tiên sau bao lâu ánh lên một tia sáng dịu dàng:

"Nhung Nhung rất lương thiện, bất kể trước đây thế nào, em ấy vẫn mong các anh có thể sống tốt."

Đến khi Khương Chước rời đi, Tống Chương mới lấy lại tinh thần sau cơn chấn động vừa rồi. Hắn quay sang định nói gì đó với Lục Nghi Xuyên, nhưng lại bắt gặp người kia hơi nhếch môi, nở một nụ cười nhạt.

Lục Nghi Xuyên hỏi: "Cậu nghĩ hắn thực sự muốn lấy lại tro cốt của Khương Hành sao?"

Tống Chương thoáng sững sờ: "Cái... cái gì?"

"Hắn chỉ muốn tìm một nơi để trút bỏ sự dằn vặt của bản thân. Mà bây giờ, tôi lại cho hắn một lý do thích hợp hơn để buông bỏ."

Hắn không phủ nhận tình cảm của Khương Chước, nhưng đồng thời, hắn cũng chẳng đánh giá cao thứ tình cảm đó.

Bản chất con người vốn dĩ là như vậy.

Lục Nghi Xuyên không cảm thấy đau lòng, ngược lại, hắn thấy rất vui.

Sợi dây ràng buộc với Khương Hành cuối cùng cũng đã đứt.

Giờ đây, hắn là lựa chọn duy nhất.

Tống Chương không hiểu hết lời của Lục Nghi Xuyên, nhưng nhìn nụ cười của hắn, một cơn ớn lạnh khó tả bất giác bò dọc

sống lưng.

Lục Nghi Xuyên trở về nhà, trên vai còn vương ánh nắng ban mai.

Khương Hành lúc này đang chổng mông, giơ móng vuốt cào cào dưới gầm tủ.

Người đàn ông cúi xuống bế con mèo nhỏ lên, nhìn đôi chân đã dính đầy bụi của nó: "Làm gì đấy?"

Khương Hành quay đầu liếc về phía gầm tủ: "Chuột của tôi chui vào đó rồi."

Khe hở quá hẹp, đến cả Lục Nghi Xuyên cũng không thể lôi con chuột ra. Hắn bình thản nói: "Dưới đó bẩn lắm, tôi mua cho cậu con khác."

Khương Hành tiếc nuối ra mặt: "Nhưng tôi đã có tình cảm với nó rồi mà."

Lục Nghi Xuyên nghĩ đến cảnh con mèo này vồ chuột không chút nương tay, bình thản đáp: "Nếu con chuột có ý thức, anh nghĩ nó nghe câu này chắc chẳng vui đâu."

Khương Hành: "....."

Cậu giơ móng vuốt, cố ý đạp lên áo của người đàn ông: "Em chỉ có mỗi một món đồ chơi, Lục Nghi Xuyên, anh phiền thật đấy."

Lục Nghi Xuyên không thèm nhìn áo mình bị bẩn: "Là lỗi của anh. Mai anh dẫn em đi mua cái khác." Hắn ôm lấy con mèo nhỏ, quan sát rồi kết luận: "Nhung Nhung, đến lúc tắm rồi."

Sáng sớm, Khương Hành đang bơi kiểu chó trong bồn tắm.

Lục Nghi Xuyên vô cùng nghiêm túc trong việc tắm rửa cho mèo, thậm chí còn chuẩn bị cả cánh hoa hồng, vịt cao su, phao

bơi. Cái chậu hắn mua có vẻ hơi to, khiến Khương Hành trông như đang bơi trong một bể nước mini.

Lông bị ướt dính sát vào người, cơ thể mèo con trông gầy đi trông thấy. Khuôn mặt nhọn nhọn còn chưa phát triển hết, chỉ có đôi mắt to tròn là vẫn vậy.

Trong lúc Lục Nghi Xuyên tìm sữa tắm, Khương Hành vẫy móng vuốt, bơi đến mép chậu. Cậu rũ tai xuống, ngẩng đầu nhìn hắn: "Ờm... sáng nay..." Cậu do dự một chút rồi hỏi: "Khương Chước đến tìm anh làm gì vậy?"

Lục Nghi Xuyên tìm xong đồ, kéo chiếc ghế nhỏ tới, thản nhiên ngồi xuống đối diện với mèo con.

Hắn múc một gáo nước, đổ lên lưng Khương Hành: "Không có gì, lâu ngày không gặp, đến thăm một chút thôi."

"Ồ..." Khương Hành cúi mắt, lẩm bẩm đáp lại, sau đó hỏi tiếp: "Thế sao anh không ra ngoài?"

Lần này đến lượt Lục Nghi Xuyên sững người, không để ý nên đổ cả gáo nước xuống đầu con mèo.

Nước lạnh xối thẳng xuống, Khương Hành chết lặng trong giây lát.

Rồi cậu bật ra một tiếng "meo" đầy uất ức, sau đó điên cuồng lắc đầu vẩy nước về phía kẻ gây họa.

Lục Nghi Xuyên nhắm mắt, vừa thay quần áo sạch xong lại bị làm ướt. Nhìn thấy con mèo vẫn đang lắc đầu, hắn bất đắc dĩ đưa tay ấn xuống cái đầu nhỏ kia.

"Khương Tiểu Hành, anh không cố ý."

Khương Hành cố gắng giãy ra khỏi bàn tay to lớn, nhưng không thể thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn, đành mở to mắt nhìn anh, tội nghiệp kêu một tiếng:

"Meo..."

Em cũng đâu có cố ý...

Lục Nghi Xuyên: "....."

Người đàn ông thu tay lại, bình luận một câu: "Đồ nhỏ mọn."

Khương Hành: "?!"

Thấy mèo con sắp vùng lên phản công, Lục Nghi Xuyên nhanh tay ấn nó xuống: "Được rồi được rồi, phải bôi sữa tắm thôi."

Cuối cùng, một cuộc chiến dữ dội được xoa dịu bởi hương sữa tắm đại dương.

Là một con mèo từng là người, Khương Hành rất thích tắm. Đặc biệt là sau khi nhận lại thân phận, cậu càng không ngần ngại tỏ ra "quyền uy" với kẻ bưng nước rửa chân cho mình.

Mèo nhỏ ướt sũng, chui vào chiếc phao bơi, vô cùng có nhân tính mà gác hai chân lên mép phao, ngẩng đầu ra lệnh cho "sen" của mình:

"Lưng em chưa kỳ sạch, thêm ít sữa tắm nữa."

"Sen" ngoan ngoãn phục vụ.

Cậu híp mắt, trở mình một cái: "Chân cũng phải rửa, kẽ móng còn bùn đấy."

"Sen" cầm lấy móng mèo, nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ.

Lông của Khương Tiểu Miêu ngắn, sấy khô rất nhanh, mà khô rồi cũng chẳng bông xù lên được bao nhiêu.

Lục Nghi Xuyên ôm mèo con đặt lên cân.

Cân... không nhúc nhích.

Người đàn ông cau mày, không biết từ đâu lôi ra một cái cân dành cho trẻ sơ sinh, cuối cùng cũng cân được.

650g.

Anh cẩn thận ghi lại con số này.

Khương Hành ghé đầu nhìn, sửng sốt kêu lên: "Em chỉ có nhiêu đây thôi á?!"

Lục Nghi Xuyên mở điện thoại tra cứu, thấy rằng số cân này hơi gầy, nhưng vẫn trong mức bình thường. Trước đây mèo con chịu nhiều khổ cực, chỉ có thể từ từ bồi dưỡng lại.

Anh cất điện thoại, rút thước dây ra, đáp lại lời thắc mắc của Khương Hành:

"Đúng vậy, bé tí tẹo, không cẩn thận ngồi xuống là mất dạng."

Khương Hành không phục, lập tức kêu meo meo phản đối.

Lục Nghi Xuyên ngồi xổm xuống, giơ thước dây lên: "Nào, mèo đại gia, duỗi chân ra."

Khương Hành ngoan ngoãn duỗi chân.

Ánh mắt người đàn ông lướt qua, nhìn xuống cái chân nhỏ xíu kia: "Duỗi hết chưa?"

Khương Hành: "....."

Lục Nghi Xuyên đặt thước dây cạnh chân mèo, đo đạc một hồi rồi ghi vào sổ tay.

Chân dài: 4 cm.

Khương Hành bàng hoàng: "Không thể nào!"

Lục Nghi Xuyên nhấc mèo con lên, đo lại lần nữa.

"Nhầm rồi, không phải 4 cm."

Anh sửa lại:

"Là 3.5."

Khương Hành: "....."

Trời sập rồi!

Chương 43: Chương 43

Khương Hành là một bé mèo chân ngắn.

Bác sĩ thú y xoay tới xoay lui, kiểm tra từ đầu đến đuôi, cuối cùng mới đưa ra kết luận này.

"Mẹ của nhóc con này chắc cũng là mèo hoang. Chứ với dòng này thì không ai lại bỏ rơi cả. Có khi mẹ nó gặp chuyện gì đó ngoài ý muốn, để lại một bé mèo con tự sinh tồn như vậy... Nó còn sống đến giờ đúng là kỳ tích."

Bác sĩ nhìn lớp lông tơ mới mọc của Khương Hành, đánh giá: "Sơ bộ phán đoán, chắc là một bé mèo Napoleon bạc, mắt hổ phách, lớn lên sẽ rất đẹp. Một bé mèo đẹp thế này mà lang thang bên ngoài... Lục tiên sinh, anh đúng là may mắn."

Nghĩ đến số tiền viện phí mà người đàn ông này chi ra lúc đầu, bác sĩ cười cảm thán: "Mà nói đúng hơn thì là mèo con may mắn gặp được anh, nếu không thì chưa chắc sống nổi."

Lục Nghi Xuyên không nói gì, vẻ mặt cũng chẳng có mấy phần vui vẻ. Khương Hành nhìn thấy, chủ động cọ vào tay anh.

Bộ lông mềm mượt lướt qua cổ tay, Lục Nghi Xuyên lấy lại tinh thần: "Vậy nó tiêm vắc-xin được chưa?"

"Được rồi." Bác sĩ đáp: "Tính ra cũng đến tuổi tiêm. Mà à, giống mèo chân ngắn này thường có vấn đề về xương khớp, lúc chụp X-quang không thấy gì bất thường, nhưng không biết sau này có bị biến dạng không. Anh cứ để ý nhé."

Lục Nghi Xuyên ghi nhớ từng lời, tiện tay gỡ Khương Hành đang bám chặt lấy tay áo anh xuống: "Ngoan, phải tiêm thôi."

Cái đuôi nhỏ cụp xuống ngay lập tức, mèo con lộ rõ vẻ không vui.

"Meooooo~!"

(Đau lắm đó!)

Bác sĩ vừa lấy xi-lanh ra, Khương Hành đã tròn mắt kinh ngạc. Ống tiêm này... dài bằng nửa người cậu luôn! Dù trong lòng đã là một người trưởng thành mười tám tuổi, nhưng thấy cây kim to như vậy, cậu vẫn hoảng hốt theo bản năng.

Lục Nghi Xuyên không bắt mèo đeo vòng bảo hộ, mà ôm cậu lên, để đầu đối diện với mình, còn mông thì quay về phía bác sĩ: "Tiêm là phải tiêm. Nếu đau thì cứ cắn tôi."

Khóe miệng bác sĩ giật giật.

Ông mới vừa tới gần, mèo con đã run bần bật. Còn người đàn ông cao lớn kia, bàn tay đang đỡ mèo, chỉ cần mèo run lên một chút, ánh mắt anh cũng lập tức lạnh lùng liếc sang.

Bác sĩ: "..."

Có cần làm hắn trông như một tên phản diện vô nhân tính vậy không?

Trong phạm vi năm dặm quanh phòng khám này, không một con mèo hoang nào dám bén mảng lại gần. Bác sĩ cũng hiểu rõ hình tượng của mình trong mắt động vật.

Hắn thầm thở dài, nhẹ nhàng đẩy hết không khí trong xi-lanh ra, nhấc đuôi mèo con lên, động tác thuần thục như nước chảy mây trôi.

Đến khi Khương Hành kêu "Meo ~!" ra tiếng thì bác sĩ đã hoàn thành xong xuôi.

Cặp mắt hổ phách của mèo con ngập nước, tủi thân ôm thanh xúc xích mèo gặm gặm. Lục Nghi Xuyên bị bác sĩ thuyết phục, mua thêm cả đống đồ, xếp hết vào cốp xe mới quay lại bế mèo.

Vừa nhìn thấy anh, mèo con lập tức gặm nhanh hơn.

Lục Nghi Xuyên túm gáy nó nhấc lên. Bé mèo vốn đã nhỏ, vừa bị nhấc lên liền cuộn thành một cục tròn xoe, cái đuôi gác lên bụng, hai chân trước siết chặt thanh xúc xích dài ngang cơ thể mình.

"Meo meo~!"

(Của em, anh không được lấy!)

Người đàn ông cụp mắt nhìn bé mèo tròn vo trong tay, khẽ lắc lắc: "Khương Tiểu Hành, nhìn thế này chẳng khác nào anh ngược đãi em cả."

Khương Hành mở to đôi mắt long lanh nước, nhìn anh đầy uất ức, như muốn nói: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Kẻ "ngược đãi mèo" im lặng vài giây, bất ngờ đưa tay ra, dùng hai ngón tay kẹp lấy một góc xúc xích rồi từ từ kéo ra ngoài.

Khương Hành kinh hãi, vội vàng giơ móng vuốt bám chặt!

Nhưng sức mèo bé xíu sao đấu lại được Lục Nghi Xuyên, chỉ mấy giây sau, hơn nửa thanh xúc xích đã bị kéo đi.

"Meoooooo~!"

(Đồ ăn của em! Lục Nghi Xuyên, đồ khốn!)

Người đàn ông nheo mắt, dừng tay.

Khương Hành gồng mình, giơ cái chân ngắn cũn 3.5cm ra sức giữ chặt lấy miếng đồ ăn, nghiêm túc nói: "Anh đã hứa, ngoan ngoãn tiêm xong sẽ thưởng xúc xích, làm người không thể thất hứa."

Lục Nghi Xuyên hờ hững đáp: "Anh chỉ nói cho em xúc xích, đâu có nói là cho bao nhiêu..." Anh liếc nhìn thanh xúc xích còn phân nửa trong miệng mèo: "Nửa thanh là đủ rồi. Dù gì tối qua cũng có con mèo nào đó giãy giụa mè nheo để được ăn một cây rồi."

Khương Hành: "..."

Trời lại sập rồi!

Nó tiu nghỉu cúi đầu. Một lát sau, trên đỉnh đầu vang lên một tiếng cười rất nhẹ, mềm mại như gió thoảng qua.

Thanh xúc xích đang trượt xuống khỏi bụng lại được đôi ngón tay thon dài đẩy lên.

Lục Nghi Xuyên túm gáy nhấc mèo con lên ngang tầm mắt, một người một mèo mặt đối mặt.

Vài giây sau, anh nhướng mày, khẽ cong ngón trỏ, rồi ——

Cốc!

Khương Hành co rúm cổ.

"Nhung Nhung đúng là đồ ngốc."

Lục Nghi Xuyên nói.

Ghế trước xe của Lục Nghi Xuyên có một chỗ để cốc, sau khi tháo ra thì vừa đủ chỗ để một chú mèo ngồi gọn vào.

Khương Hành ngồi bên trong, hai chân trước đặt lên mép ghế, nghiêng đầu nhìn Lục Nghi Xuyên: "Bây giờ chúng ta đi đâu thế?"

Người đàn ông cài dây an toàn, nghiêng đầu nhìn cậu, ngập ngừng một chút rồi hỏi: "Nhung Nhung có sợ không?"

Câu hỏi có vẻ chẳng liên quan, nhưng Khương Hành hiểu anh đang nói đến điều gì.

Chiếc xe của họ đỗ bên đường, tiếng xe cộ qua lại không ngừng. Mỗi lần ngồi vào xe, tim Khương Hành đều đập nhanh hơn, cảm giác lo sợ trào dâng.

Nhưng lần này, dường như cậu không còn sợ như trước nữa.

Cậu thành thật nói: "Có, thực ra lúc mới bắt đầu lần nào cũng sợ, nhưng sau đó gặp anh..."

Nói đến đây, chú mèo nhỏ có vẻ hơi ngượng ngùng, thu hai chân lại, cuộn tròn thành một viên bánh trôi nhỏ có viền bạc.

"Ở bên anh, em không còn sợ nữa."

Vì cậu biết, chỉ cần có Lục Nghi Xuyên bên cạnh, nếu có chuyện gì xảy ra, anh nhất định sẽ bảo vệ cậu. Thậm chí... ngay cả khi đó là cái chết, chỉ cần ở cùng anh, Khương Hành cũng có thể chấp nhận.

Ánh mắt cậu đầy tin tưởng và ỷ lại, chân thành đến mức chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến Lục Nghi Xuyên cảm thấy khó thở.

Một lúc lâu sau, anh mới cử động những ngón tay tê cứng, vươn tay xoa đầu viên bánh trôi nhỏ, giọng khàn khàn: "Thật ra nhìn thế này, Nhung Nhung cũng không ngốc lắm."

Đúng là biết cách chọc trúng tim đen.

Khương Hành lập tức há miệng, cắn lấy tay anh.

Một chú mèo con hơn hai tháng tuổi, răng sữa còn chưa thay, cắn người mà cũng sợ mẻ răng.

Lục Nghi Xuyên rút tay lại: "Anh đã bảo rồi, tay anh không sạch."

Khương Hành nhìn anh, kêu "meo meo" đầy bất mãn!

Người đàn ông cầm khăn giấy ướt lau tay, nhìn dáng vẻ tức giận của cậu mà cuối cùng cũng bật cười: "Chưa bằng bàn tay anh mà khí thế cũng dữ ghê."

Anh nói: "Chuột bông của em không phải chui xuống dưới gầm tủ rồi sao? Còn muốn cái mới không?"

Khương Hành dĩ nhiên là muốn. Nhưng trên đường đi mua chuột bông, cậu bồn chồn không yên, hết nhích bên này lại nhích bên kia, cuối cùng không nhịn được nữa mà mở miệng:

"Em thấy tin nhắn Khương Chước gửi cho anh rồi, anh ấy nói Khương Tinh Bạch nhập viện... Em... em muốn đến thăm."

Lục Nghi Xuyên siết chặt tay lái.

Khương Hành biết yêu cầu của mình có hơi quá đáng: "Em biết anh không thích cậu ấy lắm, bảo anh đưa em đi gặp cậu ấy quả thực không phải. Nhưng Khương Chước nói cậu ấy sắp phẫu thuật, mà tỉ lệ thành công cũng không cao, cho nên em mới muốn đi..."

Lục Nghi Xuyên chậm rãi thở ra một hơi: "Nhung Nhung, chuyện của cậu ta không liên quan đến em."

Khương Hành khẽ đạp móng vuốt: "Em đã xem tài liệu họ gửi tới rồi. Trong tài liệu nói năm đó mẹ em và mẹ Khương Tinh

Bạch theo ba đi công tác, không may gặp động đất, bà bị dọa sợ đến mức sinh non. Vì tình hình lúc đó quá hỗn loạn nên mới dẫn đến việc em và Khương Tinh Bạch bị trao nhầm."

"Bố mẹ nuôi của cậu ấy đã mất trong một vụ tai nạn xe khi cậu ấy mới năm tuổi. Sau đó cậu ấy được một cặp vợ chồng khác nhận nuôi, họ đối xử với cậu ấy rất tốt, nhưng cậu ấy lại mắc bệnh tim bẩm sinh, cuộc sống từ nhỏ đến lớn đều rất vất vả."

Khương Hành nhìn Lục Nghi Xuyên, nhẹ giọng nói: "Nếu không bị trao nhầm, đó mới thực sự là cuộc đời của em."

Lục Nghi Xuyên im lặng.

Khương Hành tiếp tục: "Mười tám năm qua, em đã thay cậu ấy hưởng hết vinh hoa phú quý. Giờ cuối cùng cũng đến lượt cậu ấy rồi, em không muốn cậu ấy xảy ra chuyện."

Giọng cậu nhẹ bẫng: "Nếu người phải sống khổ sở là em, anh có đau lòng không?"

Bệnh viện

Triệu Hoài Lan xách theo bình giữ nhiệt, đẩy cửa phòng bệnh bước vào.

Khương Tinh Bạch nửa nằm trên giường, mắt nhìn ra cửa sổ. Nghe thấy tiếng mở cửa, cậu quay đầu lại, nở một nụ cười nhạt.

"Mẹ, mẹ đến rồi."

Triệu Hoài Lan cố gắng mỉm cười, lấy thức ăn trong bình giữ nhiệt ra, dịu dàng nói:

"Đây là mấy món cô giúp việc nấu, toàn là món con thích. Xuống giường ăn một chút đi."

Khương Tinh Bạch đứng dậy, dù không có khẩu vị nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn. Vừa ăn, cậu vừa hỏi:

"Đúng rồi, anh con đâu? Sao mấy ngày nay con không thấy anh ấy?"

Triệu Hoài Lan hơi khựng lại. "Dạo này công ty bận, anh con bảo sẽ đến thăm con muộn một chút."

Khương Tinh Bạch khuấy bát cháo hải sản, làn da tái nhợt, giọng nói có chút chậm rãi, như thể hơi thở không đủ để nói.

"Vậy à... Anh ấy hứa sẽ mua cho con bộ skin mới, đến lúc đó đừng có nuốt lời đấy."

Mắt Triệu Hoài Lan hơi đỏ lên, bà vội vàng quay mặt đi.

"Anh con đã hứa thì sao có thể quên được. Con chỉ cần ăn ngoan, dưỡng bệnh thật tốt, rồi đợi..."

Nói đến đây, giọng bà nghẹn lại, nhưng vì sợ Khương Tinh Bạch phát hiện ra, bà lập tức dừng lại.

Thế nhưng, cậu vẫn nhìn bà, trong đôi mắt mang theo chút mơ hồ.

"Nếu như... thất bại thì sao?"

Triệu Hoài Lan lập tức đưa tay che miệng cậu.

"Đừng nói bậy! Sao có thể thất bại được... Chúng ta đã tìm cho con đội ngũ bác sĩ giỏi nhất rồi."

Chàng trai trẻ có gương mặt thanh tú cụp mắt xuống, cả người như mang theo khí sắc bệnh tật, yếu ớt nhưng cũng đầy cam chịu.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhã nhặn, phá vỡ không khí nặng nề trong phòng bệnh.

"Xin lỗi, tôi có làm phiền hai người không?"

Triệu Hoài Lan buông tay, khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa, sắc mặt bà thoáng thay đổi.

Ngược lại, Khương Tinh Bạch lại bật cười.

"Anh Nghi Xuyên."

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Triệu Hoài Lan, Lục Nghi Xuyên đặt giỏ trái cây lên bàn.

"Nghe nói em sắp phẫu thuật, nên anh đến thăm."

Dưới lớp áo khoác đen của anh ta, có thứ gì đó nhô lên—một chú mèo con lông xù đang cuộn tròn.

Đôi mắt Khương Tinh Bạch sáng lên.

"Mèo của anh mọc lông dài rồi sao? Đáng yêu quá."

Lục Nghi Xuyên giơ tay, ấn con mèo nhỏ trở lại trong áo.

"Nó quá bám người, anh ra ngoài mà nó cứ nhất quyết đòi đi theo."

Triệu Hoài Lan bị dị ứng với lông mèo, vừa nhìn thấy đã cau mày.

"Nghi Xuyên, dì hiểu là con thích mèo, nhưng bệnh viện không phải chỗ phù hợp để mang mèo vào. Nhỡ đâu nó chạy lung tung thì sao?"

Lục Nghi Xuyên đối diện với ánh mắt của bà, giọng nói bình thản.

"Nó rất ngoan."

Triệu Hoài Lan còn muốn nói gì đó nhưng bị Khương Tinh Bạch ngắt lời.

"Nếu anh Nghi Xuyên nói nó sẽ không chạy, thì chắc chắn nó sẽ không chạy."

Cậu cười tươi, đôi mắt sáng rỡ.

"Chuyện lần trước là em sai... Em cứ tưởng anh giận em, sẽ không đến gặp em nữa..."

Mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng Khương Tinh Bạch vẫn được bảo vệ rất tốt, cậu không biết gì cả, ánh mắt vẫn đơn thuần như trước.

Sự đơn thuần đó khiến ánh mắt Lục Nghi Xuyên tối lại. Anh ta thu lại cảm xúc nơi đáy mắt, giữ chặt con mèo trong lòng, rồi cất giọng trầm ổn:

"Anh đến thay Khương Hành."

Ngay khi câu này vang lên, nụ cười trên mặt Khương Tinh Bạch khựng lại, con mèo nhỏ cũng cứng đờ trong tay anh ta.

Chương 44: Chương 44

Sắc mặt Triệu Hoài Lan lập tức thay đổi, theo phản xạ chắn trước mặt Khương Tinh Bạch.

Cậu đứng sau kéo nhẹ tay áo bà.

"Mẹ, mẹ ra ngoài trước đi, con muốn nói chuyện với anh Nghi Xuyên một chút."

Triệu Hoài Lan nhíu chặt mày, rõ ràng không đồng ý.

"Tinh Bạch..."

"Con biết mẹ định nói gì." Cậu cong mắt cười. "Con không yếu đuối đến vậy đâu."

Bà vẫn không yên tâm, nhưng cậu lại nhìn bà bằng ánh mắt dịu dàng.

"Con ổn mà."

Không lay chuyển được con trai, Triệu Hoài Lan trừng mắt nhìn Lục Nghi Xuyên, cầm túi xách rời khỏi phòng.

Ánh nắng trưa rực rỡ, chiếu lên bức tường trắng của phòng bệnh, phản chiếu một màu chói mắt. Cây xanh đặt bên cửa sổ cũng ủ rũ rũ xuống.

Khương Tinh Bạch chậm rãi uống hết bát cháo, rồi ngẩng đầu nhìn Lục Nghi Xuyên, cười khẽ.

"Nói thật, em không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy."

Chú mèo trắng nhỏ từ trong áo khoác của Lục Nghi Xuyên trèo ra, nhảy lên bàn.

Khương Tinh Bạch cúi đầu nhìn một lát, rồi từ phần thức ăn thanh đạm của mình gắp ra một miếng cá.

"Muốn ăn không?"

Khương Hành lắc đầu.

"Con mèo của anh thông minh ghê, thú vị hơn mèo của em nhiều."

Sau một hồi cười nói, đột nhiên Khương Tinh Bạch mở miệng:

"Anh nói là anh thay Khương Hành đến thăm em... Anh chắc chắn là anh ấy muốn đến không? Biết đâu, anh ấy chỉ mong em chết trên bàn phẫu thuật thôi."

Lục Nghi Xuyên ngồi đối diện, nghe cậu nói vậy, chỉ lặng lẽ ôm con mèo lại vào lòng.

"Em ấy sẽ không."

Khương Tinh Bạch khẽ cười, giọng mang theo ý giễu cợt.

"Vậy là chỉ có mình em ác độc thôi sao?"

Con mèo nhỏ trong tay Lục Nghi Xuyên khẽ kêu một tiếng.

Anh ta trầm mặc vài giây, sau đó chậm rãi lên tiếng.

"Khương Tinh Bạch, mọi chuyện đã qua rồi. So với việc chìm đắm trong quá khứ, sống tốt cho tương lai quan trọng hơn nhiều."

Sau khi anh ta nói xong, nụ cười trên môi Khương Tinh Bạch dần biến mất.

"Lục Nghi Xuyên, lời này thật sự là anh nói sao?"

"Không." Lục Nghi Xuyên đáp, "Là Khương Hành nói."

"Cũng phải thôi..." Khương Tinh Bạch khẽ thở dài. "Trong lòng anh, e rằng anh chỉ mong tôi chết sớm một chút để có thể xuống dưới đoàn tụ với Khương Hành. Không đúng..." Cậu lại bật cười. "Tôi thậm chí còn không có tư cách để đi theo anh ấy."

"Tôi thấy mình đúng là đáng thương." Cậu nói, "Rõ ràng biết anh hận tôi đến thấu xương, vậy mà vẫn cứ cố chấp đòi gặp anh mỗi ngày, còn gọi anh là anh trai. Anh có thấy ghê tởm không?"

Lục Nghi Xuyên không trả lời.

Khương Tinh Bạch nhìn chằm chằm vào anh một lúc, đột nhiên cảm thấy chán nản.

"Tôi cũng thấy ghê tởm."

"Tôi ghê tởm, anh ghê tởm, tất cả mọi người đều ghê tởm..."

"Họ cảm thấy có lỗi với Khương Hành, nên dồn hết sự bù đắp lên người tôi, mà chẳng ai hỏi tôi có muốn hay không. Đúng vậy, họ đối xử với tôi rất tốt, tận tâm chăm sóc, nhưng trong sự tốt đẹp đó luôn thấp thoáng bóng hình của một người khác. Đôi khi tôi còn chẳng thể phân biệt được, khi họ nhìn tôi, rốt cuộc họ đang nghĩ đến ai?"

"Mọi người đều nói, nói rằng tôi có số hưởng, không cần tranh, không cần giành. Chỉ cần tôi quay về, Khương Hành sẽ chết, mọi thứ đều thuộc về tôi..."

Khương Tinh Bạch cười khẽ.

"Nhưng người sống làm sao có thể tranh giành với người chết?"

...

Sau khi cậu nói xong, không gian lại trở về yên lặng.

Một lát sau, có thứ gì đó mềm mại lướt qua đầu ngón tay cậu. Khương Tinh Bạch cúi xuống, chạm phải một đôi mắt mèo xinh đẹp.

"Meo..."

Lục Nghi Xuyên nói: "Nhưng điều đó không có nghĩa là họ không yêu cậu."

Anh nhìn con mèo một cái, im lặng vài giây rồi chậm rãi lên tiếng.

"Giống như việc trồng hoa vậy. Vì sự lơ là mà họ đã bỏ lỡ cơ hội chăm sóc bông hoa đầu tiên, nên khi chăm sóc bông hoa thứ hai, họ không thể tránh khỏi việc nhớ đến bông hoa trước đó. Nhưng họ đối xử tốt với bông hoa thứ hai, không phải vì nó là vật thay thế, mà vì họ muốn nó phát triển khỏe mạnh hơn, không lặp lại bi kịch của bông hoa đầu tiên."

"Cậu và họ có mối quan hệ máu mủ, trên đời này không có sợi dây nào bền chặt hơn thế. Đời người chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, chính vì đã từng mất đi Khương Hành, họ mới càng không muốn mất thêm cậu."

Ngón tay Khương Tinh Bạch khẽ động đậy, cậu nghiêng đầu.

Rất lâu sau, cậu đưa tay lên chạm nhẹ vào khóe mắt. "Lời này, là ai nói?"

"Khương Hành."

Lục Nghi Xuyên nhìn con mèo. Con mèo nhìn Khương Tinh Bạch. Vài giây sau, nó quay đầu, khẽ kêu một tiếng.

Lục Nghi Xuyên cúi xuống bế nó lên. Sinh vật mềm mại, lông xù cuộn tròn trong khuỷu tay anh, đổi hướng.

Khương Hành nhìn Khương Tinh Bạch, vài giây sau mới nhẹ giọng cất tiếng.

"Meo..."

Tạm biệt.

"Tạm biệt." Lục Nghi Xuyên nói, "Hy vọng ca phẫu thuật của cậu thuận lợi."

...

Lục Nghi Xuyên để con mèo ngồi trên vai, lặng lẽ bước qua Triệu Hoài Lan đang đứng ở cửa.

Khương Hành quay đầu lại, lặng lẽ nhìn Triệu Hoài Lan cúi xuống trò chuyện với Khương Tinh Bạch. Ánh mặt trời ấm áp bao quanh họ, hai người thân mật dựa vào nhau.

Ngày trước, Khương Hành cũng từng gần gũi với bà như thế. Chỉ là về sau, cậu đòi hỏi quá nhiều, còn bà lại cho đi quá ít, thế nên khoảng cách cứ thế xa dần.

Cậu không phủ nhận rằng Triệu Hoài Lan từng yêu cậu. Nhưng giờ mọi thứ đã khác, yêu thương lúc này đã là quá muộn, và cậu cũng không còn thích hợp để chen vào cuộc sống của họ nữa.

Tạm biệt, mẹ.

Cậu lặng lẽ nói trong lòng, rồi nghiêng đầu tựa lên cổ Lục Nghi Xuyên.

"Chúng ta đi thôi."

Người đàn ông dừng lại trước cửa phòng bệnh giây lát. Khi anh rời đi, không gian chỉ còn vương lại thoang thoảng mùi hoa nhài.

Triệu Hoài Lan ngơ ngác quay đầu, nhìn về phía cửa ra vào trống rỗng.

Cơn đau buốt bất ngờ ập đến, nhấn chìm bà.

Lần này, bà thực sự đã mất đi một điều gì đó...

Trước cổng bệnh viện là một con đường dài rợp bóng cây hương chương. Từ đây đi đến cửa hàng bán đồ chơi cho mèo chỉ mất chưa đầy mười phút.

Lục Nghi Xuyên quyết định đi bộ qua đó.

Tán cây hương chương rậm rạp, che kín ánh nắng trên đầu. Khương Hành bám vào áo Lục Nghi Xuyên, bước từng bước nhỏ. Đi được một lúc, cậu rúc đầu vào hõm cổ của anh, giọng nói có chút trầm buồn.

"Cảm ơn anh đã đi cùng em."

Lục Nghi Xuyên giơ tay xoa xoa đầu cậu, cảm nhận được sự hụt hẫng trong cảm xúc của cậu, đang định tìm lời an ủi thì Khương Hành đã lên tiếng trước.

"Nhưng mà, có lẽ đây là lần cuối cùng em chủ động đi gặp họ. Từ giờ, em là em, họ là họ, chúng ta chẳng còn liên quan gì nữa."

Cậu nói: "Khương Tinh Bạch đã phẫu thuật thành công, sau này họ sẽ có một gia đình hạnh phúc. Còn em và anh, chúng ta cũng phải sống vui vẻ."

"Em không muốn quá khứ ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại. Lục Nghi Xuyên, em hy vọng anh cũng vậy."

Lục Nghi Xuyên khẽ sững lại.

Chú mèo lông ngắn áp sát vào hõm cổ anh, cất giọng nhỏ nhẹ.

"Đương nhiên rồi, có thể anh sẽ cảm thấy em quá bao dung, không so đo gì cả. Nhưng con người mà, đâu có ai trắng đen rõ ràng tuyệt đối, cũng chẳng ai có một tính cách hoàn hảo."

"Khi còn nhỏ, ba mẹ em rất hiếm khi về nhà. Lúc đó, em cũng từng vô lý làm loạn, gào thét ầm ĩ. Vì vậy, em có thể hiểu Khương Tinh Bạch. Bởi vì càng không có, thì càng sợ hãi và lo lắng."

Khương Hành nói nhỏ: "Nếu đứng ở vị trí của người ngoài để trách cứ cậu ấy, đúng là em không sai. Nhưng như vậy lại có vẻ quá lạnh lùng. Ai cũng là con người cả, đâu phải là nhân vật hai chiều hoàn mỹ trên giấy. Đổi lại là em, có khi em còn làm không được như cậu ấy."

Nói xong, cậu hơi ngượng ngùng bật cười. "Thôi được rồi, em chính là mềm lòng như vậy đó. Em chỉ hy vọng tất cả mọi người đều ổn, dù sao cũng chỉ gặp một lần thôi mà. Anh không được cười em đấy!"

Ánh nắng xuyên qua những kẽ lá, như muôn ngàn dải ngân hà rơi xuống.

Lục Nghi Xuyên nhấc chân bước trên những tia sáng màu vàng kim. Cơn gió thổi tung vạt áo anh, bóng dáng cao gầy trông có vẻ đơn độc.

"Anh sẽ không cười em."

Anh nói: "Nhung Nhung luôn mềm lòng với người khác, vậy ai sẽ mềm lòng với Nhung Nhung đây?"

Khương Hành không hề do dự.

"Lục Nghi Xuyên sẽ mềm lòng với Nhung Nhung."

Đáy mắt người đàn ông cuối cùng cũng ánh lên ý cười. "Lục Nghi Xuyên sẽ mềm lòng với Nhung Nhung, vậy ai sẽ mềm lòng với Lục Nghi Xuyên?"

"Khương Hành sẽ đau lòng vì Lục Nghi Xuyên."

Không phải mềm lòng, mà là đau lòng.

"Trước cổng trường lần trước, em đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa anh và Khương Chước rồi. Cảm ơn anh vì những gì anh đã làm cho em. Nhưng mà, em không muốn anh gặp lại người nhà họ Khương nữa. Anh đã gánh vác quá nhiều vì em rồi, mà vốn dĩ, đây chẳng phải chuyện anh nên làm."

"Cho dù sau này có xảy ra chuyện gì đi nữa, thì đó cũng là việc giữa em và họ. Em đã trưởng thành rồi, dù thỉnh thoảng có hơi ngốc một chút, nhưng em đã có đủ khả năng để tự quyết định chuyện của mình."

Khương Hành níu lấy cổ áo người đàn ông, từ vai trái trèo sang vai phải, giẫm trái một cái, giẫm phải một cái, tìm được tư thế thoải mái nhất rồi đứng yên, ưỡn ngực ngẩng đầu.

"Vua Meo Meo tuyên bố! Bờ vai của Lục Nghi Xuyên, ngoài việc cõng bổn meo ra thì chẳng cần phải gánh vác thêm bất cứ thứ gì nữa!"

Một người một mèo cùng bước trên con đường thẳng tắp phủ bóng hương chương.

Chú mèo nhỏ lông trắng bạc khẽ vẫy đuôi, đôi mắt lấp lánh.

"Anh xem, chúng ta đang tiến về phía trước."

Và ở phía trước là ánh sáng.

Mọi u ám đều bị bỏ lại phía sau.

Khương mèo con đi đến cửa hàng thú cưng, chọn một loạt đồ chơi lông xù: chuột bông, thỏ bông, rồi đến...

Lục Nghi Xuyên mặt không cảm xúc đặt con gián bông trở lại kệ.

Chú mèo con còn chưa to bằng chiếc giày của anh, lượn quanh ống quần một vòng rồi giơ hai chân trước lên bấu vào kệ hàng.

"Ư ư..."

【Lục Nghi Xuyên, em muốn con gián kia.】

Lục Nghi Xuyên lạnh lùng đáp: "Đừng có mơ."

Khương Hành cố gắng vươn móng vuốt lên lấy, nhưng chỉ chạm được vào nhãn giá trên tầng dưới cùng.

"..."

Loài mèo chân ngắn rốt cuộc là do ai phát minh ra vậy? Sao lại có con người sinh ra với đôi chân dài như thế chứ?!

Nhân viên cửa hàng cười tủm tỉm: "Mấy con côn trùng bông này rất được các bé mèo yêu thích đấy. Mẫu gián bông có hơi đáng sợ một chút, nhưng không sao đâu, chúng tôi còn có châu chấu, dế mèn, bọ ngựa..."

Đôi mắt của Khương Hành sáng rực lên.

Mặt Lục Nghi Xuyên tối sầm lại.

Mười phút sau, Khương Hành ngậm một con dế bông to bằng mặt mình bước ra khỏi cửa hàng thú cưng.

Lục Nghi Xuyên tay trái cầm chuột bông, tay phải cầm thỏ bông, trên vai còn có thêm một con dế bông, vẻ mặt trống rỗng.

Thực ra, con dế bông này được thiết kế rất đáng yêu, mềm mại, tròn trịa, chẳng có chút dáng dấp nào của một con côn trùng thật sự. Nhưng vấn đề là một người đàn ông ghét côn trùng như anh, chỉ nghe đến cái tên này thôi cũng đã thấy khó chịu rồi.

"Lục Nghi Xuyên, Lục Nghi Xuyên..."

Khương Hành cọ đầu vào anh. "Anh có thể chụp giúp em một tấm ảnh với Tiểu Soái yêu dấu của em không?"

Lục Nghi Xuyên im lặng vài giây. "Tiểu Soái là ai?"

Khương Hành giơ chú dế bông đang nằm gọn trong lòng ra trước mặt anh.

"Chụp một tấm đi mà..." Khương Hành nài nỉ. "Nắng đẹp như vậy, kỷ niệm lần đầu gặp gỡ nó."

Sau này gặp lại, nó đâu còn giữ được vẻ ngoài lộng lẫy này nữa.

Lục Nghi Xuyên mặt không cảm xúc rút điện thoại ra. Khương Hành còn chưa kịp tạo dáng, anh đã dí máy vào mặt cậu rồi chụp ngay một tấm selfie.

Khương Hành ghé mắt qua nhìn. "Lục Nghi Xuyên, anh qua loa quá rồi đấy? Chụp làm sao mà Tiểu Soái trông xấu thế này!"

"Sao lại xấu được..." Người đàn ông khẽ mỉm cười. "Anh chỉ ghi lại trung thực vẻ xấu xí vốn có của nó thôi."

Khương Hành: "..."

Đồ keo kiệt.

Cậu thầm rủa trong lòng: Đợi về nhà em sẽ nhét Tiểu Soái vào chăn của anh!

—

Hai người một mèo lề mề về đến nhà thì trời đã xế chiều.

Vừa bước đến cửa, Lục Nghi Xuyên lập tức cau mày khi nhìn thấy cánh cửa sổ bên ngoài đang mở.

Anh dừng chân. Khương Hành ngó trái ngó phải, tò mò hỏi: "Sao thế?"

Lục Nghi Xuyên đặt cậu xuống, cẩn thận che chắn trong lòng mình. "Có người vào nhà."

Khương Hành cuộn tròn trong ngực anh, lòng bàn chân mềm mại giẫm lên thứ gì đó cứng cứng. Cậu còn chưa kịp phản ứng thì sự chú ý đã bị câu nói của Lục Nghi Xuyên kéo đi. "Trộm sao?"

"Không biết." Người đàn ông nắm chặt tay nắm cửa, tay còn lại cầm điện thoại nhắn tin cho quản lý tòa nhà. Anh lắng nghe động tĩnh bên trong, sau đó mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, cảnh tượng bên trong lập tức đập vào mắt họ.

Mọi thứ trong nhà vẫn nguyên vẹn, chỉ có tủ đựng thức ăn của Khương Hành là bị mở toang. Bên trong, hạt khô vương vãi đầy đất, lon pate và thịt sấy bị moi ra ngổn ngang. Giữa bãi chiến trường đó, một "bình gas" xám xịt vô cùng quen thuộc đang thản nhiên đánh chén bữa đại tiệc của Khương Hành.

Khương Hành sững sờ.

Khương Hành choáng váng.

Khương Hành giận sôi máu.

"Meo!!!"

ĐÓ LÀ ĐỒ ĂN CỦA TÔI!!!

Mí mắt Lục Nghi Xuyên giật giật. Anh vừa định túm mèo lại thì đã quá muộn, Khương Hành đã từ trên người anh nhảy xuống, xông thẳng về phía "bình gas" kia.

"Bình gas" to như một chiếc xe tải, ngồi chồm hỗm trên mặt đất, thân hình to gấp mấy lần Khương Hành. Nghe tiếng gào giận dữ của cậu, nó chẳng những không dừng lại mà còn nhai nhanh hơn, trông cứ như đang cố vét sạch bữa ăn cuối cùng vậy.

Khương Hành lập tức táp một phát vào đuôi nó, lông toàn thân xù lên.

"Ngao ngao!!!"

Cái này là của tôi! Là của tôi!!!

"Bình gas" vẫn không thèm ngẩng đầu.

"Cho tôi ăn nốt miếng cuối cùng đã..."

Khương Hành ra sức kéo đuôi nó về phía sau, dùng hết sức bình sinh, nhưng đối phương chẳng hề nhúc nhích. Trái lại, chỉ một cú nhích mông nhẹ của nó cũng đủ khiến Khương Hành bị kéo ngược lại, "bịch" một cái ngã sõng soài trên sàn.

Lục Nghi Xuyên bế mèo lên. "Đừng có cắn bậy, dơ lắm."

Khương Hành giận đến mức mắt ngấn nước. Nhìn xuống dưới, không chỉ pate mà cả que thưởng của cậu cũng bị cắn rách đến bốn, năm cái.

Que thưởng đó! Là phần thưởng mỗi khi cậu ngoan ngoãn mới có được đó!

Chú mèo nhỏ ấm ức đến tột cùng, căm phẫn tuyên bố: "Lục Nghi Xuyên, từ hôm nay trở đi, tôi và cái xe tải này không đội trời chung!"

Lục Nghi Xuyên: "..."

Dưới sự can thiệp của con người, cuộc chiến giữa hai con mèo tạm thời được dẹp yên.

Chiếc xe tải lông trắng... à không, con mèo lông trắng to đùng dõi mắt nhìn Lục Nghi Xuyên thu dọn chiến trường, khóa chặt tủ đồ ăn. Nhận ra ánh mắt đầy căm tức bên cạnh, nó liếm mép, chân thành nói:

"Đồ ăn nhà cậu ngon ghê. Nhà cậu còn thiếu mèo không?"

Thiếu cái đầu cậu ấy!

Khương Hành giơ chân tát nó một phát.

Nhưng lớp thịt dày trên mặt "bình gas" đã hấp thụ hoàn toàn cú đánh, khiến cậu bị dội ngược trở lại, loạng choạng suýt té.

"Đồ cướp! Đồ trộm cắp! Mặt dày vô liêm sỉ!"

Con mèo trắng bị mắng đến mức có chút chột dạ:

"Thật sự tôi không vào đây để trộm đồ ăn! Tôi lén trèo vào là để tìm cậu, nhưng cậu không có nhà. Sau đó tôi ngửi thấy mùi thơm từ cái tủ này, thế là không nhịn được..."

Khương Hành mắng nó:

"Cậu không biết xấu hổ à? Ăn pate thì ăn pate, sao còn đụng vào que ăn vặt của tôi?"

Con mèo trắng thành thật trả lời:

"Que ăn vặt của cậu cũng rất thơm mà."

Khương Hành: "..."

Dưới ánh mắt oán trách của cậu, "bình gas" co rúm lại, trông y như một viên bánh trôi nhân đặc cỡ đại.

Lục Nghi Xuyên dọn dẹp xong, ôm Khương Hành ngồi xuống, nhìn con mèo trắng đang nằm rạp dưới chân, rồi hỏi cậu:

"Em quen nó à?"

Những ký ức không mấy tốt đẹp ùa về trong đầu Khương Hành.

"Không quen. Nhưng lần trước nó cứ lén lút quanh bức tường nhà, còn nói muốn dẫn em đi."

Người đàn ông nheo mắt, ánh nhìn sắc bén quét từ trên xuống dưới con mèo trắng.

"Vậy tôi cũng tò mò đấy. Cậu muốn dẫn mèo của tôi đi đâu?"

Con mèo trắng nhìn chằm chằm Khương Hành, vẻ mặt đầy chấn động, như muốn nói "Cậu bán đứng tôi nhanh vậy à?"

Khương Hành nhịn không được lên tiếng:

"Cậu đừng nhìn tôi như thế! Chúng ta căn bản không quen biết mà, được không?"

Nhân tiện, cậu quay sang tố cáo với Lục Nghi Xuyên:

"Phải rồi, nó còn bảo em tránh xa anh, nói anh tâm tư không đứng đắn, còn bảo em với nó mới là 'người một nhà'."

Nghe vậy, chân mày Lục Nghi Xuyên khẽ nhướn lên. Nhưng thay vì tức giận, khóe môi anh lại cong lên thành một nụ cười đầy ẩn ý.

"Nói vậy thì, không chỉ quen mèo của tôi, cậu còn quen cả tôi nữa à?"

Anh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống con mèo trắng.

"Tôi nhớ rất rõ những ai tôi từng gặp. Nhưng hình như tôi chưa từng thấy cậu."

Con mèo trắng run lên, không dám hó hé, càng cúi đầu thấp hơn, rồi lặng lẽ nhích mông ra xa, định chuồn ra khỏi tầm mắt của Lục Nghi Xuyên.

Lục Nghi Xuyên cứ thế nhìn nó trườn từng chút một trên nền nhà bẩn mà chính nó làm dơ. Đến khi "bình gas" gần bò đến cửa, anh mới chậm rãi cất tiếng:

"Tôi có một người bạn, không thích gì khác ngoài ăn thịt mèo. Hắn rất kén chọn, ăn thịt mèo phải theo quy trình bài bản—đầu tiên là cạo sạch lông, sau đó tìm phần nào béo nhất trên cơ thể, lấy dao cắt một miếng, băng bó lại, đợi thịt mọc lại rồi lại cắt tiếp..."

Càng nghe, "bình gas" càng bò chậm. Đến khi chạm đến ngưỡng cửa, cả người nó đã run cầm cập.

Lục Nghi Xuyên lặng lẽ tiến lại gần, hạ giọng thì thầm:

"Hắn còn thích bắt mèo, nhất là những con béo ú. Thường thì hắn sẽ rón rén tới gần, giả vờ thân thiện, rồi nhân lúc mèo không để ý, giơ tay..."

Vừa dứt lời, anh liền túm chặt gáy con mèo trắng.

Đôi mắt con mèo lập tức trợn to, miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết:

"Mi-oaaaaaooo!!"

Nó bắt đầu giãy giụa điên cuồng trong tay Lục Nghi Xuyên. Trọng lượng chắc nịch của nó khiến anh suýt chút nữa không giữ nổi.

Anh cau mày, lạnh lùng nói:

"Mèo càng giãy dụa thì hắn càng thích, bởi vì càng năng động, thịt sẽ càng săn chắc."

Con mèo trắng lập tức cứng đờ.

Rõ ràng là nó bị dọa sợ đến mức sắp khóc, miệng phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào giống như tiếng người. Cả người nó trong tay Lục Nghi Xuyên dần kéo dài, biến dạng...

Rồi cứ thế, ngay trước mắt hai người, nó biến thành một con người.

Một người đàn ông tóc trắng, toàn thân tr.ần tr.ụi, không mảnh vải che thân.

Khương Hành hóa đá. Cậu bắt đầu nghi ngờ thị giác của mình, há hốc miệng...

"Mi?"

Ngay giây tiếp theo, một bàn tay đã che mắt cậu lại.

Lục Nghi Xuyên ôm con mèo lùi về sau hai bước. Dù là anh cũng bị cảnh tượng này làm cho cứng họng.

Bởi vì người đàn ông đang ngồi xổm trên mặt đất, chính là kẻ đã từng đưa sợi dây đỏ cho anh hôm nọ.

Chưa kịp hoàn hồn, người kia đã bật khóc, hơn nữa còn khóc rất to.

"Tôi không ngon đâu! Thật sự không ngon chút nào! Đừng ăn tôi!"

"Tôi sai rồi! Tôi thề sẽ không trộm pate nữa! Đừng ăn meo mà!!!"

Lục Nghi Xuyên: "..."

Khương Hành: "..."

Khương Hành thử gỡ tay Lục Nghi Xuyên ra, nhưng không thành công.

Cậu lắp bắp hỏi:

"Vừa rồi... có phải có một con mèo biến thành người ngay trước mặt chúng ta không?"

Vài giây sau, Lục Nghi Xuyên đáp:

"Nếu mắt chúng ta không có vấn đề, thì chắc là vậy."

Nhưng... mèo làm sao có thể biến thành người?

Nếu con mèo này có thể, vậy thì...

Khương Hành nhắm mắt lại, cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông tr.ần tr.ụi trước mặt, cậu lập tức quyết định—tốt nhất vẫn là nhắm mắt tiếp.

"Cậu..."

Cậu còn chưa kịp nói hết câu thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Người của ban quản lý tòa nhà lên tiếng:

"Ngài Lục, nghe nói nhà anh có trộm, chúng tôi đến kiểm tra đây."

Lục Nghi Xuyên đứng im tại chỗ vài giây, rồi cúi đầu cảnh cáo người trên sàn:

"Im miệng."

Sau đó anh ra mở cửa.

Vẫn ôm chặt con mèo mù tịt chẳng biết gì, tay còn lại chống lên khung cửa, thân hình cao lớn chặn kín lối đi.

"Xin lỗi, tôi nhìn nhầm. Chỉ là một con mèo hoang lẻn vào thôi."

"Ồ." Nhân viên ban quản lý gật đầu. "Vậy anh có cần chúng tôi giúp bắt con mèo không? Chúng tôi rất chuyên nghiệp trong khoản này."

Vừa dứt lời, tiếng khóc bên trong càng lớn hơn.

Tác giả có đôi lời:

Tôi thấy bình luận rồi. Trong long tôi, Nhung Nhung chính là một bé mèo mềm mại đáng yêu, mà xét cho cùng, Khương Tinh Bạch cũng chưa từng làm gì tổn thương cậu ấy. Cha mẹ cậu ấy có thể lơ là, nhưng ít nhất cũng không để cậu ấy thiếu ăn thiếu mặc. Con người ai cũng có khiếm khuyết, không thể chỉ nhìn theo kiểu trắng đen rõ ràng được.

Thật ra, đây cũng không phải sảng văn, cũng không có màn vả mặt "thiếu gia thật". Đây chỉ đơn giản là một câu chuyện mà thôi.

Trong lòng anh, họ đều là những con người có máu có thịt. Khương Tinh Bạch có thể hành xử hơi khó ưa, nhưng cậu ấy không phải kẻ xấu. Nhung Nhung có thể mềm lòng, nhưng cậu ấy cũng có nguyên tắc của riêng mình.

Truyện viết xong rồi, mọi người đọc xong rồi cũng sẽ quên. Nhưng với tôi, họ thật sự đang sống trong thế giới của chính họ. Cuộc sống thực đã đủ khó khăn rồi, tôi không muốn trong thế giới của những chú mèo cũng chỉ toàn là mâu thuẫn và gai nhọn.

Chương 45: Chương 45

Lục Nghi Xuyên day nhẹ thái dương, giọng điệu có phần bất đắc dĩ: "Không cần đâu, làm phiền cậu phải chạy một chuyến rồi."

"Không sao, không sao mà..." Nhân viên quản lý đứng ngoài cửa trông còn khá trẻ, chắc mới đi làm chưa lâu. Cậu ta không giấu được sự tò mò, len lén liếc vào bên trong phòng: "Tôi nghe thấy hình như có ai đang khóc thì phải?"

Lục Nghi Xuyên mặt không đổi sắc, khẽ khàng khép cửa lại: "Bạn tôi thôi. Mô hình mà cậu ấy thích bị mèo hoang làm đổ, đang buồn lắm."

Tiễn quản lý đi, Lục Nghi Xuyên quay lại nhìn người đàn ông vẫn còn thút thít trong phòng khách. Anh lạnh nhạt cởi áo khoác ngoài, ném cho hắn: "Khoác vào đi."

Sau khi biến thành người, con mèo trắng trông không còn tròn vo nữa, mà thậm chí có vẻ khá gầy. Bảo sao hôm đó Lục Nghi Xuyên lại tưởng hắn là một tên lang thang thần kinh không bình thường.

Người đàn ông ngồi bệt dưới sàn ôm lấy áo khoác của Lục Nghi Xuyên quấn quanh người, đôi mắt còn vương nước mắt nhìn anh chăm chăm: "Bạn của anh không được ăn tôi đâu. Tôi bây giờ là người rồi, mà người thì không thể ăn người."

"....."

Lục Nghi Xuyên ngồi lại ghế, thả con mèo trong lòng xuống. Anh nhìn người đàn ông kia, suy nghĩ vài giây rồi hỏi: "Cái hôm cậu đưa tôi sợi dây đỏ, là cậu đúng không?"

Người đàn ông nhìn sang Nhung Nhung, lại nhìn về phía Lục Nghi Xuyên. Trông thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, hắn rụt vai, run rẩy đáp: "Là... là tôi, meo..."

Nhung Nhung nhảy lên đầu gối Lục Nghi Xuyên, nghiêng đầu nhìn hắn, tò mò hỏi: "Cậu là yêu quái à?"

Mèo trắng ngẩn người, sau đó đôi mắt chợt mở to, như thể cuối cùng cũng nhận ra còn có chuyện đáng sợ hơn cả việc bị ăn thịt. Cả người hắn co rút lại, rồi "phụp" một tiếng, đôi tai mèo trắng muốt lộ ra trên đầu, run rẩy khẽ động trong không khí.

"Không... tôi không phải yêu quái... Đừng bắt tôi... hu hu..."

Vừa nói xong, hắn lại mếu máo khóc.

Lục Nghi Xuyên: "....."

Anh lạnh giọng cảnh cáo: "Cậu mà còn khóc nữa, không cần tôi bắt đâu, cảnh sát cũng sẽ tự tìm tới cửa."

"Hu... ực..." Người đàn ông lập tức cố nín khóc, mặt đỏ bừng, nhưng bị ánh mắt sắc bén của Lục Nghi Xuyên lia tới một cái, cuối cùng không nhịn được mà "ợ" một tiếng.

...

Mười phút sau, một cục bông trắng to tướng nằm phục trên sàn, giơ móng định trèo lên ghế sofa mềm mại. Nhưng Nhung Nhung vừa thấy, lập tức giơ chân quất hắn một phát.

"Bẩn quá, không được lên."

Mèo trắng nhìn độ cong mềm mại của chiếc sofa đầy khao khát, nhưng chưa kịp mơ mộng được một giây, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Lục Nghi Xuyên quét tới, liền lập tức rụt người lại, ngoan ngoãn nằm im không động đậy.

Lục Nghi Xuyên nhìn hắn: "Cậu có thể nói chuyện khi ở dạng mèo không?"

Mèo trắng dịch người qua một chút, vẻ mặt đầy tủi thân, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Meo~"

Nhung Nhung dịch: "Hắn nói chỉ khi biến thành người mới nói chuyện được."

Lục Nghi Xuyên véo tai Nhung Nhung đang nằm trên đùi mình, suy nghĩ một chút rồi hỏi tiếp: "Thế khi tôi nói chuyện, cậu có hiểu không?"

Mèo trắng co cổ lại, ngoan ngoãn gật đầu.

"Được." Anh khẽ cong khóe mắt, ánh mắt sâu xa: "Vậy tôi hỏi, cậu trả lời."

"Câu hỏi thứ nhất, cậu định đưa mèo của tôi đi đâu?"

Ánh mắt mang ý cười của Lục Nghi Xuyên quét qua mèo trắng, khiến hắn hận không thể chui tọt xuống gầm ghế. Đáng tiếc, thân hình hắn tròn như một bình gas mini, có rúc thế nào cũng chẳng thể biến mất được.

"Meo..."

Nhung Nhung dịch lại:

"Hắn nói, lão đại bảo hắn đưa em về. Hắn chỉ nghe lời lão đại, chứ không biết gì cả."

"Lão đại của cậu là ai?"

"Meo..."

Nhung Nhung dừng một chút.

"Hắn nói... lão đại chính là lão đại."

"Ra vậy..." Lục Nghi Xuyên đổi tư thế, tiếp tục hỏi: "Vậy lão đại của cậu cũng là mèo à?"

Mèo trắng chần chừ một chút, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Lục Nghi Xuyên, cuối cùng vẫn gật đầu.

Một bầy mèo yêu sao...

Lục Nghi Xuyên gõ nhẹ đầu ngón tay xuống sofa: "Lão đại của cậu bảo cậu đưa Nhung Nhung đi, có nói gì không?"

Nhung Nhung chui vào lòng Lục Nghi Xuyên, đôi tai khẽ run khi nghe tiếng mèo trắng meo meo. Một lúc sau, cậu mới tiêu hóa hết những gì hắn nói, giọng hơi căng thẳng:

"Hắn... hắn bảo... lão đại nói rằng, phải đưa em về. Em không giống những con mèo khác, nếu cứ ở bên cạnh anh thì sẽ có chuyện xảy ra."

Ngón tay Lục Nghi Xuyên thoáng khựng lại.

Nhung Nhung sợ hãi nép sát vào người anh: "Anh nói xem... có khi nào chúng biết em thật ra là người không?"

Lục Nghi Xuyên nhẹ nhàng xoa bàn chân mềm mại của cậu, ánh mắt đầy suy tư nhìn về phía mèo trắng.

Mèo trắng vì quá căng thẳng mà lại lỡ biến về nguyên hình, nhịn không nổi mà ợ thêm một cái.

Cuối cùng, không chịu nổi bầu không khí căng thẳng này nữa, hắn chủ động ngậm lấy chiếc áo khoác bị vứt dưới đất, tự giác

chui vào nhà vệ sinh.

Hai phút sau, người đàn ông quấn áo khoác ngang hông lại xuất hiện trước mặt Lục Nghi Xuyên.

Nhớ đến chuyện vừa bị Nhung Nhung cấm leo lên ghế sofa, hắn ngoan ngoãn ngồi xếp bằng dưới sàn, không dám trèo lên nữa.

Mái tóc trắng rối bù, hắn đưa tay gãi gãi, lộ ra đôi mắt nâu tròn, thấp thỏm nói:

"Tôi thực sự không biết gì cả. Lão đại cũng không nói với tôi, chỉ bảo tôi đưa cậu ấy về thôi."

Lục Nghi Xuyên hỏi hắn: "Đưa về đâu?"

"Đưa về..." Người đàn ông ngập ngừng, "Meo không thể nói, đây là bí mật."

"Bí mật à..." Giọng điệu của hắn chậm rãi, "Được thôi, vậy tôi không hỏi chuyện đó nữa." Hắn bế con mèo nhỏ trong lòng lên, "Lão đại của cậu nói cậu ta khác với những con mèo khác, là vì cậu ta là người à?"

Mèo trắng kinh ngạc đến mức ngồi bệt xuống, "Sao cậu biết?!"

"....."

Cạn lời.

Biểu cảm của mèo trắng trông không giống giả vờ chút nào. Khương Hành nhìn trái nhìn phải, cảm giác như trên trán nó có khắc một chữ "Ngốc" thật to.

Hắn ghé tai Lục Nghi Xuyên thì thầm: "Anh chắc chắn chính nó là kẻ đưa sợi dây đỏ cho anh chứ?"

Người đàn ông phía sau cũng có chút trầm mặc, dường như đang tự vấn sâu sắc vì đã nhìn nhầm người.

Vài giây sau, anh khẽ ho một tiếng, "Vậy tại sao cậu lại đưa sợi dây đỏ cho tôi?"

"Meo không biết, là lão đại bảo đưa." Mèo trắng thành thật đáp, "Lão đại nói, chỉ cần meo nhớ kỹ lời thoại, đưa sợi dây đỏ cho cậu thì sẽ được thưởng một hộp pate."

"Nhưng cậu quá đáng lắm!"

Mèo trắng kích động đến mức suýt chút nữa lộ ra sơ hở.

"Tôi thừa nhận, tôi vòi tiền cậu là tôi sai. Nhưng cậu tại sao lại phái nhiều hai chân đến tìm tôi như thế? Hại tôi không dám biến thành người, mỗi ngày ăn bữa trước không lo được bữa sau..."

Khương Hành nhìn thân hình đồ sộ của nó, thật sự rất khó tưởng tượng ra cảnh nó phải sống bữa đói bữa no.

Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng hiểu vì sao Lý An gần như lật tung cả thành phố A mà vẫn không tìm ra người. Hóa ra nó đã sớm biến thành mèo.

Nghĩ đến ba triệu đã đưa đi, ánh mắt anh trầm xuống: "Theo như cậu nói, tôi đưa cậu ba triệu mà cậu vẫn không đủ ăn sao?"

Nghe anh nói vậy, mèo trắng càng tủi thân: "Meo đâu có điện thoại, thẻ ngân hàng cũng mất rồi, có tiêu được đâu..."

"....."

Không khí có chút trầm mặc.

Sau đó, Lục Nghi Xuyên chậm rãi thở dài, trông như đã cạn kiệt sức lực và mọi phương án giải quyết.

Cuối cùng, Khương Hành không nhịn được bật cười.

Hắn nhìn sang Lục Nghi Xuyên: "Thấy chưa, em đã nói mà, em chắc chắn là con mèo thông minh nhất thế giới."

Người đàn ông cúi đầu nhìn hắn: "Trông em có vẻ rất tự hào đấy."

Khương Hành vẫy vẫy đuôi: "Cũng bình thường thôi..."

Hắn nhảy khỏi đầu gối Lục Nghi Xuyên, "Nói cho anh nghe, chuyện giao tiếp với mèo ấy, vẫn phải để mèo lo."

Khương Nhung Nhung nhấc đôi chân ngắn 3.5cm chạy đến bên cạnh người đàn ông, meo meo meo vài tiếng.

"Cậu không phải muốn đưa tôi đi gặp lão đại sao? Vậy chúng ta đi luôn đi, tiện thể đưa cả anh ấy theo."

Người đàn ông nhìn Khương Hành, lại nhìn Lục Nghi Xuyên, có vẻ chưa tiêu hóa kịp: "Nhưng lão đại không bảo tôi đưa anh ta đi mà?"

Khương Hành nói: "Nhưng lão đại cũng không nói là không được đưa anh ấy theo. Nhiệm vụ của cậu là đưa tôi về, tôi đi cùng cậu thì nhiệm vụ hoàn thành rồi. Nhiều một người hay ít một người cũng không quan trọng lắm đâu."

Nghe cũng có lý ghê...

Thấy người đàn ông có vẻ lung lay, Khương Hành tiếp tục dụ dỗ: "Đừng nghĩ nữa, chỉ cần cậu đồng ý, tôi chia cho cậu một hộp pate."

Mắt người đàn ông lập tức sáng rỡ, vô thức nhích lại gần Khương Hành. Lục Nghi Xuyên nhìn thấy liền nhíu mày, lập tức cúi người ôm con mèo của mình lên.

"Bịch" một tiếng, người đàn ông đập đầu xuống gầm ghế sô-pha, chiếc áo khoác vốn đã buộc lỏng lẻo trên người trượt khỏi eo hắn.

Hắn chống tay xuống đất vừa mới bò lên thì bị vải bọc sô-pha trùm kín đầu.

Hắn giật tấm vải ra, mắt vẫn sáng lấp lánh: "Tôi đưa các cậu đi, vậy có thể cho tôi hai hộp pate không?"

Ba triệu có thể không đủ để mua chuộc một người, nhưng hai hộp pate có thể mua chuộc một con mèo.

Mặt trời lặn như dòng vàng chảy, một ngày đầy hỗn loạn cuối cùng cũng khép lại.

Người hầu tận tụy của loài mèo – Lục Nghi Xuyên – đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, chuẩn bị bữa tối cho một con mèo... và một chiếc bình gas.

Chú mèo nhỏ được ăn trong chiếc bát có hình dấu chân mèo mà anh đã cẩn thận chọn. Còn bình gas...

Lục Nghi Xuyên lục lọi trong bếp, tìm được một cái thau cho nó.

Khương Hành đứng trong cái thau, đến cả đáy cũng che không hết. "Cậu ăn nhiều như vậy, thực sự không có vấn đề gì chứ?"

Mèo trắng dán chặt mắt vào bàn tay Lục Nghi Xuyên đang đổ đồ ăn, ánh mắt chứa đầy sự khao khát mãnh liệt.

Bé nhỏ, yếu đuối, đáng thương... nhưng ăn cực khỏe.

"Không sao, tôi là đại yêu quái, yêu quái ăn rất nhiều."

Khương Hành yếu ớt phản bác: "Ăn khỏe thì không gọi là yêu quái, mà gọi là Thao Thiết."

Lục Nghi Xuyên bế con mèo nhỏ ra khỏi cái thau, cúi người đổ loại hạt mà Khương Hành không thích vào đó, rồi nhìn con mèo trắng ngoác cái miệng sâu như vực thẳm, xúc một ngụm đầy ắp.

Khương Hành sững sờ.

Người đàn ông chọc chọc vào đầu cậu: "Tiểu Hành, bao giờ em mới có thể ăn được như nó thì tốt biết mấy."

Khương Hành nghiêm túc đáp: "Em là mèo, không phải heo."

Lục Nghi Xuyên: "....."

Nhưng mà, dưới ảnh hưởng của cái miệng vực thẳm kia, hôm nay Khương Hành cũng ăn nhiều hơn bình thường một chút. Bát cơm mèo đã sạch trơn, bụng no căng tròn.

Ăn uống no nê, mèo trắng cuối cùng cũng nhớ ra lời hứa của mình, dẫn Lục Nghi Xuyên và Khương Hành đi gặp "lão đại".

Nó không biến thành người, chỉ lăn mình tròn trịa ra ngoài, mỗi bước đi một cú "bịch", rồi lại một bước, lại một cú "bịch".

Lục Nghi Xuyên đi hai bước, nó "bịch" cả phút.

Cuối cùng, người đàn ông không thể nhịn thêm được nữa, mặt đen như đáy nồi, ôm thẳng "bình gas" lên.

Mèo trắng ngày ngày lăn lóc ngoài hoang dã, lông đã sắp chuyển thành màu xám. Nó bị Lục Nghi Xuyên dùng áo khoác bọc lại, giống như một cục đá đặc ruột, ngoan ngoãn thu móng, không dám động đậy.

Khương Hành nhón chân trái, rồi nhón chân phải, háo hức muốn trèo lên cái bụng mềm mại của mèo trắng.

Lục Nghi Xuyên liếc mắt, ánh mắt lạnh lẽo trượt xuống: "Tiểu Hành, nếu em dám trèo lên con mèo bẩn này, tối nay đừng hòng

lên giường ngủ."

Khương Hành: (へ)

Mèo trắng: QAQ

Đi khoảng hai mươi phút, cuối cùng cũng đến nơi mà mèo trắng nói đến—

Một tòa nhà hoang bỏ dở giữa chừng.

Lục Nghi Xuyên nhìn có vẻ gầy, nhưng do thường xuyên tập luyện nên bế "bình gas" hơn hai chục cân đi cả quãng đường mà vẫn không thấy mệt.

Anh đặt mèo trắng xuống, vỗ áo khoác, rũ ra một lớp bụi dày, nhìn chằm chằm vào tòa nhà hoang phế trước mặt, mặt lại đen thêm mấy phần.

"Cậu chắc là chỗ này?"

Mèo trắng yếu ớt kêu một tiếng.

Khương Hành phiên dịch: "Nó nói đúng vậy."

Lục Nghi Xuyên đành phải theo nó trèo qua đống gạch vụn đi vào bên trong.

Càng vào sâu, tiếng mèo kêu khe khẽ càng rõ ràng hơn. Khi trời tối hẳn, môi trường xung quanh càng thêm u ám.

Khương Hành đứng trên vai Lục Nghi Xuyên, tầm nhìn không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng. Cậu đã nhìn thấy mấy cái đầu tròn lông xù thò ra từ trong góc, phát hiện có con người, lập tức rụt trở lại.

Vừa về đến "quê nhà hạnh phúc", mèo trắng phấn khích gào lên một tiếng:

"Oa oa! Lão đại! Tôi về rồi đây!"

Khoảnh khắc tiếp theo, một cái bóng đen vọt ra, đè thẳng mèo trắng xuống đất.

Tác giả có đôi lời:

Trước đây, Lục nào đó: U ám, điên loạn.

Bây giờ, Lục nào đó: Nuôi mèo, nuôi heo.

Chương 46: Chương 46

"Oa a!"

Tiếng kêu thảm thiết của mèo trắng xé toang màn đêm.

Khi Khương Hành hoàn hồn nhìn xuống, hai con mèo đã quấn lấy nhau đánh túi bụi. Chính xác hơn, là mèo trắng đang bị ăn đòn một chiều.

Kẻ đánh nó là một con mèo đen. Toàn thân nó đen nhánh, không có lấy một sợi lông khác màu, đôi mắt xanh lục âm u. So với con mèo trắng ú nần, nó càng lộ vẻ dẻo dai, linh hoạt. Cái móng vuốt giơ lên, "bốp" thẳng vào mặt mèo trắng, nghe giòn tan.

Mèo trắng lăn lộn dưới đất kêu gào, lông bay tứ tung, nhưng nhìn kỹ lại thì chẳng bị thương tí nào.

Thấy nó vẫn lăn lộn ăn vạ, mèo đen lại giáng xuống hai cú "bốp bốp": "Đồ ngu! Nhìn xem mày đã làm gì đây?!"

Mèo trắng rên rỉ, không hiểu vì sao mình lại bị đánh.

Khương Hành có chút không nỡ, chủ động lên tiếng: "Xin lỗi nhé, là tôi lừa nó, nên nó mới dẫn chúng tôi đến đây."

Mèo đen nhảy khỏi người mèo trắng, ngồi xổm xuống liếm móng vuốt, đôi mắt xanh lạnh lùng nhìn Khương Hành: "Đồ mèo ngu ngốc, lại đi tin tưởng con người."

Khương Hành ngồi trong lòng thanh mai trúc mã, lên tiếng biện hộ: "Anh ấy rất tốt, sẽ không làm hại mèo đâu."

Nói xong, người đang ôm cậu lập tức nở một nụ cười dịu dàng, thuần khiết, không có lấy một tia sát khí.

Mèo đen có chút do dự, mèo trắng co đầu rụt cổ, không dám hó hé.

Lục Nghi Xuyên không nghe hiểu mèo đen nói gì, nhưng từ phản ứng của Khương Hành, anh có thể đoán được đại khái.

Anh nhìn quanh tòa nhà bỏ hoang đổ nát, lại liếc qua những đôi mắt tròn lấp ló trong bóng tối, khóe mắt hơi cong lên:

"Không cần phải sợ, tôi không làm hại các cậu đâu. Tôi chỉ nghĩ..." Anh đảo mắt một vòng, "Có lẽ, các cậu còn cần giúp đỡ hơn chúng tôi."

Năm phút sau...

Chàng trai tóc đen, mắt xanh lục, quấn trong áo khoác đen của Lục Nghi Xuyên, dẫn bọn họ vào căn phòng tươm tất nhất trong tòa nhà hoang. Trong đó được dọn dẹp khá sạch sẽ, góc phòng có vài chiếc ổ mèo cũ kỹ.

Khoác trên người chiếc áo khoác đen của Lục Nghi Xuyên, thiếu niên tóc đen, mắt xanh dẫn họ vào căn phòng tốt nhất trong tòa nhà bỏ hoang. Bên trong được dọn dẹp tạm ổn, góc phòng có vài cái ổ mèo cũ nát.

Không giống như con mèo trắng vô tư kia, thiếu niên chỉ khoác một lớp áo mỏng, vành tai nhọn đã ửng đỏ vì lạnh. Cậu ta mím môi, rút từ góc phòng ra một viên gạch rồi lạnh lùng ra lệnh:

"Ngồi."

Lục Nghi Xuyên nhìn viên gạch còn dính xi măng, lùi lại một bước, quyết định đứng yên tại chỗ.

Thiếu niên cũng không ép buộc, kéo một cái ổ mèo qua, ngồi phịch xuống, rồi túm lấy con mèo trắng đang lén lút trốn tránh, đặt lên đầu gối, vô thức vươn tay xoa lông.

Giây tiếp theo, bụi bay mịt mù.

Thiếu niên: "....."

Cậu ta làm như không có chuyện gì, khẽ ho một tiếng, rồi lạnh giọng hỏi:

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Ngoài cửa, ngày càng có nhiều con mèo tụ tập.

Khương Tiểu Miêu cựa quậy định nhảy xuống nhưng bị Lục Nghi Xuyên giữ chặt trong lòng. Anh siết nhẹ gáy mèo, dù bị bao vây bởi một đám mèo nhưng vẫn không hề lúng túng, trái lại còn rất ung dung.

"Câu này phải là tôi hỏi cậu mới đúng. Sao cậu cứ khăng khăng tìm cách bắt mèo của tôi đi?"

Thiếu niên tóc đen, mắt xanh liếc con mèo trắng trên đùi mình.

Mèo trắng lập tức nhắm tịt mắt, giả chết tại chỗ.

Biết rằng bí mật đã bị vạch trần, thiếu niên cũng không giấu giếm nữa:

"Nó không phải mèo bình thường. Đi theo anh rồi sẽ có ngày khiến anh sợ chết khiếp."

... Mặc dù bây giờ có vẻ như cũng chưa dọa được ai lắm.

Lục Nghi Xuyên trầm mặc hồi lâu, lần nữa cảm thấy lo lắng cho trí tuệ của đám mèo này.

Khương Hành dè dặt lên tiếng:

"Vậy... các cậu biết trước khi biến thành mèo, tôi thực ra là một con người không?"

Thiếu niên theo phản xạ đáp:

"Dĩ nhiên, chúng tôi đều biết sau này anh sẽ biến thành..."

Cậu ta đột ngột im bặt, sắc mặt thay đổi, bật dậy khỏi chỗ ngồi.

"Cái gì?! Trước đây cậu là người ư?!"

Con mèo trắng trên đùi cậu ta lăn tròn xuống đất, "bịch" một tiếng, rồi lại chọn một tư thế thoải mái hơn để tiếp tục nằm.

Thiếu niên trợn tròn mắt, không thể tin nổi:

"Mèo có thể hóa thành người, nhưng trước khi biến thành mèo thì làm sao lại từng là người được?!"

Mối quan hệ rắc rối này hiển nhiên đã khiến đám mèo hoang cảm thấy bối rối.

Khương Hành còn mơ hồ hơn cả chúng:

"Vậy cậu làm sao biết tôi sẽ biến thành người?"

Trong bóng tối, đôi mắt xanh lục của thiếu niên phát ra ánh sáng mờ ảo:

"Thần thánh mèo mèo đại nhân đã chỉ dẫn cho chúng tôi."

Khóe miệng Lục Nghi Xuyên giật giật.

Khương Hành: "Nói tiếng người."

"Mèo bọn tôi nằm mơ thấy." Thiếu niên thành thật đáp, "Trong mơ có điềm báo rằng anh là một con mèo giống như tôi. Vì vậy tôi mới bảo mèo trắng lừa anh đến đây. Nếu để con người phát hiện ra, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Bàn tay đang nắm gáy mèo của Lục Nghi Xuyên bất giác siết chặt hơn, anh bước lên một bước, giọng nói trầm xuống:

"Nói vậy tức là... em ấy cũng sẽ biến thành người giống như các cậu?"

"... Chắc là vậy." Thiếu niên không dám khẳng định.

Người đàn ông trước mặt cao hơn cậu ta một cái đầu. Để nhìn rõ gương mặt anh, cậu ta buộc phải ngửa lên. Nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, cậu ta chợt nhận ra, vẻ hòa nhã lúc đầu của người đàn ông kia không biết từ khi nào đã biến mất.

Thay vào đó, chỉ còn lại cảm giác áp bức và dò xét.

Dưới ánh mắt đó, thiếu niên cảm giác mọi bí mật của mình đều bị nhìn thấu.

Đôi mắt xanh lục co rút, phần bị áo khoác che đậy phía sau lưng hơi nhô lên, như thể có thứ gì đó không thể kiểm soát đang trồi ra từ đuôi.

Thiếu niên nhanh chóng đưa tay nhét cái đuôi vừa lộ ra vào trong áo, sau đó ngẩng đầu lên, phát hiện người đàn ông trước mặt lại trở về dáng vẻ bình thường, như thể tất cả chỉ là ảo giác của cậu ta.

Anh vẫn mang nụ cười điềm đạm như trước:

"Vậy còn sợi dây đỏ kia là chuyện gì?"

Thiếu niên chột dạ, không dám nói dối:

"Cũng là mơ thấy. Trong mơ, 'Ngài ấy' bảo tôi đưa cho anh một sợi dây đỏ."

Cậu ta chớp mắt đầy vẻ chột dạ:

"Tôi không cố ý lừa anh đâu. Chỉ là 'Ngài ấy' bảo tôi cứ làm theo kịch bản có sẵn, thì chắc chắn anh sẽ tin..."

Vậy tức là, chất liệu của sợi dây đỏ không quan trọng, lá bùa cũng không quan trọng. Quan trọng chính là máu của anh và đoạn xương ngón tay kia.

Lục Nghi Xuyên vô thức đưa tay sờ lên ngực. Qua lớp áo, thứ vốn có vẻ ngoài lạnh lẽo nay đã mang theo hơi ấm từ cơ thể anh.

Mà ở tay còn lại, chiếc bụng nhỏ của con mèo con áp sát vào lòng bàn tay anh, truyền đến nhiệt độ ấm áp của một chú mèo.

Sự tương phản kỳ lạ này khiến anh cảm thấy có chút hoang đường.

Mãi đến khi một giọng nói khe khẽ vang lên bên tai anh:

"Lục Nghi Xuyên?"

Lục Nghi Xuyên nhắm mắt lại, khi mở ra đã trở về dáng vẻ bình tĩnh thường ngày.

Anh thả lỏng tay đang đặt trước ngực, các đầu ngón tay siết chặt rồi buông thõng xuống, trên mặt không lộ ra chút cảm xúc nào.

"Ai là người đã báo mộng cho cậu?"

"Mèo nói đó là 'Thần thánh mèo mèo đại nhân'."

"Vậy 'Thần thánh mèo mèo đại nhân' mà cậu nói... đang ở đâu?"

"Trên núi phía sau."

Lục Nghi Xuyên ôm mèo bước ra khỏi tòa nhà bỏ hoang, lúc này bầu trời đã hoàn toàn chìm vào màn đêm.

Khương Hành men theo cánh tay anh mà trèo lên, cuối cùng ngồi xuống bờ vai quen thuộc.

Lúc nói chuyện với con mèo đen kia, cậu im lặng một cách bất thường. Cho đến khi rời khỏi tòa nhà, cậu vẫn không nói thêm một lời nào.

Lục Nghi Xuyên hơi nghiêng đầu, mượn ánh sáng từ đường phố để nhìn khuôn mặt đầy lông xù của cậu:

"Sao thế?"

Khương Hành cọ cọ móng, ngập ngừng mở miệng:

"Lục Nghi Xuyên, có phải anh đang giấu em chuyện gì không?"

Trong ánh sáng lờ mờ, sắc mặt của người đàn ông khó đoán.

"Sao lại nói vậy?"

"Không biết nữa, chỉ là có cảm giác kỳ lạ."

Thị lực của loài mèo rất tốt. Khương Hành nhìn sợi dây đỏ treo trên cổ anh, hỏi:

"Hồi nãy tôi thấy anh giơ tay chạm vào ngực, anh đang đeo thứ gì trong đó vậy?"

Bước chân của Lục Nghi Xuyên vẫn ổn định. Giọng anh nhẹ nhàng, hòa vào cơn gió đêm, mang theo chút trầm ấm.

"Nhung Nhung tò mò ghê ha?"

Khương Hành nhích người:

"em không được xem à?"

Lục Nghi Xuyên lại hỏi:

"Em có muốn biết anh tìm thấy cậu nhờ sợi dây đỏ này như thế nào không?"

Khương Hành ngẩn ra, lại một lần nữa bị anh lái lệch hướng:

"Là sao?"

"Anh mơ."

Khương Hành sững sờ vài giây, chợt nhớ lại giấc mơ kỳ lạ vào đêm con mèo cam mất tích.

"Trong mơ... thật sự là anh sao?!"

Lục Nghi Xuyên giơ tay cọ cọ vào cậu một cách thân thiết.

"Là anh, cũng không hoàn toàn là anh."

"Đó là giấc mơ của em. Anh chỉ có thể nhìn thấy, nhưng không thể làm gì cả."

"A... chẳng lẽ là do em phàn nàn trong mơ nên anh mới phát hiện ra điều bất thường?"

Bên tai vang lên một tiếng cười khẽ, giọng điệu lười biếng:

"Ừ, ai bảo Nhung Nhung ngốc quá, mơ cũng chỉ biết mắng anh, muốn không phát hiện cũng khó."

Khương Hành há miệng cắn lên vành tai anh, không dùng sức, chỉ nhẹ nhàng mài mài.

"Lục Nghi Xuyên, anh thật sự rất đáng ghét."

"Ghét đến mức nào?"

"Đến mức..." Khương Hành giơ móng vuốt, "Ghét nhiều như vầy nè."

Lục Nghi Xuyên quay đầu nhìn cái móng vuốt đang xòe ra, sau đó giơ tay lên, nắm chặt nó.

"Không thấy gì hết."

Khương Hành cố sức rút ra, nhưng không được. Ngược lại, vì mất thăng bằng, cậu ngã nhào từ trên vai xuống. May mà Lục Nghi Xuyên nhanh tay đón lấy.

"Tiểu Khương đúng là đồ ngốc."

Khương Hành: "....."

Dưới ánh đèn đường, bóng người bị kéo dài. Xa xa, những vì sao lấp lánh, trong gió đã lẫn chút hương vị của mùa hè.

Lục Nghi Xuyên cúi mắt nhìn chú mèo nhỏ đang giận dỗi, khóe mắt mang theo ý cười.

Anh phát hiện ra điều bất thường từ lúc nào nhỉ?

Có lẽ là vào khoảnh khắc Khương Hành bảo anh hãy sống thật tốt, thật vui vẻ.

Trong giấc mơ của anh, Khương Hành chưa bao giờ như vậy. Con người vốn ích kỷ, nên cả giấc mơ cũng vậy. Trong mơ của anh, Khương Hành chỉ biết níu chặt lấy anh, kéo anh cùng rơi xuống địa ngục.

Nhung Nhung, người thuần khiết và tốt bụng, sẽ không bao giờ giống với Khương Hành trong giấc mơ của anh.

Vậy nên, đó chính là Khương Hành thật sự.

Khương Hành nghịch nghịch cái đuôi của mình một lúc, đón gió thổi qua, rồi bỗng nhiên buồn bã mở miệng:

"Em nhớ mấy người bạn trước đây của em quá."

Bước chân của Lục Nghi Xuyên hơi khựng lại.

Khương Hành giơ móng vuốt làm động tác minh họa:

"Anh biết không, hồi bị bắt nạt, có một con mèo cam đã cứu em. Toàn thân nó lông cam óng ánh, vì cứu em mà gãy cả chân. Tôi còn thu nhận một đàn em nữa, là một con mèo trắng, nhưng không mập như cái bình ga."

"Lúc đi, em bảo tụi nó đến trại cứu trợ, nhưng giờ không biết sống thế nào rồi..."

Lục Nghi Xuyên hỏi cậu:

"Muốn đi thăm bạn em không?"

Chú mèo lông ngắn ngẩng đầu nhìn anh:

"Ể? Em có thể đi sao?"

Ánh mắt cậu lúc này khiến cổ họng Lục Nghi Xuyên nghẹn lại. Anh im lặng mấy giây, sau đó giơ tay che mắt cậu.

"Chỉ cần em muốn, muốn làm gì cũng được."

"Em không cần phải xin phép anh..." Giọng anh khẽ khàng, "Anh nuôi em, không có nghĩa là anh kiểm soát em."

"Nhung Nhung, anh rất quan tâm đến em, đó là sự thật. Nhưng anh càng mong em được tự do hơn, cả thân thể lẫn suy nghĩ."

Khương Hành ngẩn người:

"Nhưng trước đây..."

Cậu bị anh đặt lên tay, nhẹ nhàng nâng cao lên, đối diện trực tiếp với anh.

Khoảng cách gần đến mức khiến cậu không thoải mái, cái đuôi không tự giác mà vung vẩy, rồi cậu nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh vang lên:

"Xin lỗi."

"Tôi xin lỗi vì những gì đã làm trước đây. anh luôn sợ em sẽ rời đi, cũng sợ tất cả chỉ là một giấc mơ, nên vô thức đã làm tổn thương em."

Cuối tháng Tư, hoa hoè sau lưng bắt đầu nở, những chùm hoa trắng khẽ bung trên cành.

Dưới tán cây, người đàn ông chỉ mặc một chiếc áo thun đơn giản. Ngũ quan dưới ánh đèn vàng trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết.

"Nhưng anh đã quên mất một chuyện."

"Anh sợ Nhung Nhung rời đi, mà chưa từng nghĩ xem, liệu Nhung Nhung có thật sự muốn rời đi hay không."

Anh nâng cậu lên cao hơn một chút, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo đến gần như trong suốt ấy.

"Anh nghĩ... giống như anh không thể rời xa Nhung Nhung, Nhung Nhung cũng không thể rời xa anh."

"Thật ra anh không cần làm gì cả, mèo của anh nhất định sẽ tự tìm anh, đúng không?"

Bị Lục Nghi Xuyên nhìn chăm chú như thế, Khương Hành im lặng rất lâu.

Qua mấy giây, cậu dường như mới phản ứng lại, chầm chậm cúi đầu xuống, cho đến khi vùi cả mặt vào trong móng vuốt.

Gió lướt qua đỉnh đầu Khương Hành, đôi tai đang dựng thẳng của cậu khẽ run lên.

Chầm chậm... cậu ngẩng đầu, đón lấy làn gió.

"Meo ~"

Sợi dây đỏ không thể dịch lại lời cậu, chỉ đơn thuần là một tiếng mèo kêu.

Như thể mèo con đang làm nũng.

...

Lục Nghi Xuyên bế một cục bánh trôi không thấy đầu về nhà.

Sắp đến nơi, cục bánh trôi kia mới ngẩng đầu lên.

"Lục Nghi Xuyên, anh nói em là một con mèo tự do, vậy có phải sẽ không quản em làm gì nữa không?"

Đôi mắt cậu lấp lánh.

"Vậy thì, con mèo tự do ngày mai muốn ăn một thanh snack mèo!"

"Không được."

"Tại sao? Anh đã nói là không quản em rồi mà?"

"Anh nói là không kiểm soát em. Linh hồn và cơ thể em đều tự do, nhưng miệng em thì không."

"Có mấy con mèo cái gì cũng dám bỏ vào miệng, một ngày không quản là ăn đủ thứ hóa chất."

"..."

"Lục Nghi Xuyên, anh đúng là đồ đáng ghét."

Chương 47: Chương 47

Tống Chương còn đang ngủ mơ thì bị loạt cuộc gọi liên hoàn của Lục Nghi Xuyên đánh thức. Khó khăn lắm mới đợi được đến cuối tuần, vừa nhìn thấy điện thoại anh ta liền muốn chui sang bên kia mà bóp chết đối phương.

"Lục Nghi Xuyên, cậu tốt nhất là có chuyện sống còn, không thì tôi với cậu không đội trời chung."

Giọng người đàn ông bên kia nhàn nhạt: "Tôi ra ngoài một chuyến, cậu qua trông mèo giúp tôi."

Tống Chương nghẹn họng: "Tôi là bố cậu chắc? Khó khăn lắm mới được nghỉ mà cậu bắt tôi đi trông mèo? Họ Lục kia, tôi khuyên cậu nên làm người đi."

"Tiền tôi chuyển rồi."

Tống Chương liếc điện thoại, cười ngay tắp lự: "Lục gia, cậu chính là bố tôi! Tôi lập tức chạy sang đây."

Tiền có thể khiến một nhân viên văn phòng tươi cười bò ra khỏi giường.

Lúc Tống Chương đến biệt thự, Lục Nghi Xuyên vừa kết thúc buổi tập sáng.

Người đàn ông trong bộ đồ thể thao, lồng ng.ực khẽ phập phồng, gương mặt trắng lạnh phủ một lớp mồ hôi mỏng. Anh đứng

trên bậc thềm uống nước, vừa hay nhìn thấy Tống Chương lắc lư chạy xe điện vào cổng.

Anh đưa tay hất lọn tóc ướt lòa xòa trên trán, đôi mắt đen dài hẹp khẽ quét qua hắn ta.

Tống Chương phanh gấp ngay trước sân, tháo mũ bảo hiểm xuống, cười nịnh nọt: "Bố ơi, mèo tổ tông của con đâu?"

Lục Nghi Xuyên ngừng lại một chút, vặn nắp chai: "Đang ngủ." Anh hơi khó hiểu: "Nhà họ Tống sa sút đến mức cậu phải chạy xe điện à?"

"Cũng không đến nỗi đó." Tống Chương đáp: "Giờ này cao điểm, đường tắc cứng, tôi lái xe đến đây chắc chưa biết khi nào mới tới."

Cậu ta xoa tay, cười vui vẻ: "Tôi đã sẵn sàng hầu hạ đại gia rồi, chỉ chờ cậu ra lệnh."

Chăm mèo một ngày mà kiếm được bằng lương cả tháng, con mèo này đâu phải mèo, nó chính là tổ tông của hắn ta.

"..."

Có lẽ biểu cảm vô ngữ của Lục Nghi Xuyên quá rõ ràng, Tống Chương bị chọc tức: "Cậu nhìn cái gì đấy? Cậu nghĩ ai cũng như cậu à? Tiện tay đầu tư là có thể kiếm gấp mấy lần à? Từ khi tôi đi làm, nhà tôi cắt luôn tiền tiêu vặt của tôi, nói là để rèn luyện tôi đấy!"

Cậu ta làm mặt khổ sở: "Tôi, một sinh viên y khoa mới tốt nghiệp chưa bao lâu, lương tháng ít đến mức không đủ ăn! Cậu có biết tôi sống kiểu gì không? Đã nghèo khổ lại còn gặp một ông bố sống như cậu! Thật đấy, người với người so với nhau chỉ tổ tức chết."

Lục Nghi Xuyên cầm chai nước đi vào trong nhà: "Biết rồi, tăng gấp đôi cho cậu."

Tống Chương lập tức cười toe toét: "Vâng vâng, bố yêu quý của con."

Lục Nghi Xuyên: "..."

Tống Chương bám theo sau anh: "Nói thật, cậu thực sự không định lấy bằng tốt nghiệp à? Định cứ thế này mà lăn lộn mãi sao?"

"Không phải không lấy." Lục Nghi Xuyên vừa lau mồ hôi vừa đáp: "Tôi đã giải thích với giáo sư rồi, hai hôm nữa quay lại trường."

Tống Chương tiện tay cầm miếng hoa quả trên bàn nhét vào miệng: "Vậy sáng sớm thế này cậu đi đâu?"

"Giải quyết chút việc, nhanh thì trưa về."

Anh ngừng động tác một chút: "Trông mèo của tôi cho cẩn thận, đừng để con mèo khác dụ nó chạy mất."

Anh dừng lại một nhịp, giọng hơi trầm xuống: "Nếu nó dậy mà không thấy tôi, cậu cứ bảo là tôi về trường."

Nói xong, Lục Nghi Xuyên xách khăn vào phòng tắm.

Anh tắm rất nhanh, thay một bộ đồ đen, vò mái tóc còn ẩm rồi đội mũ lưỡi trai, xách theo một túi đồ rời khỏi biệt thự.

Sáng sớm, khu chung cư bỏ hoang im ắng, nhìn ra toàn là đống đổ nát.

Lục Nghi Xuyên kéo thấp vành mũ, bước thẳng vào bên trong với người còn vương hơi nước.

Anh băng qua đống gạch vụn, đi về phía căn phòng tối qua.

Tiếng côn trùng khe khẽ trong không khí, càng đến gần càng nhỏ dần, thay vào đó là tiếng ngáy khe khẽ vang lên.

Lục Nghi Xuyên đứng trước cửa, nhìn hai con mèo một đen một trắng đang cuộn tròn ngủ say trong ổ.

Nghe tiếng bước chân, tai mèo đen khẽ động, sau đó trở mình ngủ tiếp.

Lục Nghi Xuyên đứng yên vài phút, thấy hai con mèo không hề có dấu hiệu tỉnh dậy, anh đành bước tới, cúi xuống nắm gáy mèo đen xách lên.

Bị nhấc bổng đột ngột, mèo đen ngẩn ra, mở mắt nhìn anh. Nhưng bộ não nhỏ bé vẫn chưa kịp phản ứng, đến khi bắt gặp đôi mắt dài lạnh lẽo của người đàn ông, nó mới giật mình kêu lên.

"Meo!"

Lục Nghi Xuyên buông tay, mèo đen rơi xuống đất, lăn một vòng. Anh ném chiếc túi trong tay cho nó: "Mặc vào."

Mèo đen lăn một vòng rồi bò dậy, nhìn thấy trong túi là một bộ quần áo.

Lúc này, mèo trắng vẫn còn ngủ.

Mèo đen liếc quanh một lượt, thấy chỉ có một mình Lục Nghi Xuyên, nó liền cảnh giác nhìn anh, lưng hơi cong lên, ánh mắt đầy đề phòng.

Người đàn ông từ tốn ngồi xổm xuống, gương mặt trắng nhợt dưới vành mũ đen trở nên nổi bật giữa khu nhà hoang tối tàn.

Không còn vẻ hòa nhã của tối qua, cằm anh hơi nhấc lên, mang theo vẻ lạnh nhạt, xa cách.

"Cậu có thể không mặc." Giọng anh chậm rãi, "Có điều, đến lúc đó, tôi không chắc mình sẽ kiên nhẫn được bao lâu."

Mèo trắng trở mình, tiếp tục ngủ say, tiếng ngáy rền vang như động cơ.

Mèo đen chần chừ giây lát, nhưng bản năng động vật khiến nó cúi xuống, ngậm túi đồ kéo vào phòng bên cạnh.

Đi ngang qua mèo trắng, nó vẫn còn ngủ.

Mèo đen không nhịn được giơ móng lên.

Bốp——

Một cú vả chắc nịch, đến mức Lục Nghi Xuyên đứng cách đó hai mét cũng nghe rõ.

Mèo trắng...

Mèo trắng dụi đầu, giơ hai chân ôm lấy đầu, ngủ tiếp.

"..."

Mèo đen tức đến mức ngay tại chỗ cào thủng cái túi đựng đồ của Lục Nghi Xuyên.

Năm phút sau, một thiếu niên tóc đen với gương mặt không cảm xúc đứng trước mặt Lục Nghi Xuyên, lạnh lùng hỏi:

"Nhân loại, anh muốn làm gì?"

Lục Nghi Xuyên điềm nhiên đáp:

"Tôi muốn cậu dẫn tôi lên núi phía sau."

Thiếu niên tròn mắt:

"Anh muốn gặp Thần Miêu Đại Nhân?"

Người đàn ông khẽ gật đầu.

"Không thể nào!" Thiếu niên từ chối ngay lập tức, không cần suy nghĩ. "Thần Miêu Đại Nhân sao có thể để con người gặp mặt?!"

Lục Nghi Xuyên đã đoán trước cậu ta sẽ từ chối. Anh cũng biết vẫn có cách thuyết phục nhẹ nhàng hơn, nhưng đối với những con mèo không phải Khương Hành, anh chẳng có nhiều kiên nhẫn như vậy.

"Để tôi đoán xem, trong tòa nhà bỏ hoang này có bao nhiêu con mèo hoang đang trú ẩn nhỉ? Nếu hôm nay cậu từ chối tôi, liệu bọn chúng còn có thể sống sót mà rời khỏi đây không?"

Thiếu niên nheo mắt: "Anh đang uy hiếp tôi?"

"Làm gì có." Lục Nghi Xuyên mỉm cười. "Chỉ là nếu tôi không gặp được Thần Miêu Đại Nhân, tôi sẽ cảm thấy rất buồn. Mà khi người ta buồn, đôi khi sẽ làm ra những chuyện hơi cực đoan. Cậu hiểu mà, đúng không?"

Sắc mặt thiếu niên lập tức trở nên khó coi.

Lục Nghi Xuyên tiếp lời:

"Tôi có thể hứa với cậu, chỉ cần cậu dẫn tôi đi, tôi sẽ đảm bảo tất cả mèo hoang trong tòa nhà này không còn phải lang bạt nữa."

Ánh mắt thiếu niên dao động.

Lục Nghi Xuyên chậm rãi nói tiếp:

"Dù mùa đông này đã qua, nhưng sẽ còn mùa đông sau, và cả mùa đông sau nữa..."

Một con mèo đen đơn thuần, chẳng biết gì về đàm phán, chỉ bị con người xảo quyệt đánh một gậy rồi lại cho một viên kẹo mà ngoan ngoãn nghe theo.

Thiếu niên tóc đen dẫn Lục Nghi Xuyên lên cái gọi là "núi phía sau", thực chất chỉ là ngọn đồi sau tòa nhà bỏ hoang.

Tòa nhà nằm ở ngoại ô, phía sau là dãy núi trập trùng. Tháng năm, cây cối đã bung nở tán lá xanh mướt, đưa mắt nhìn ra chỉ thấy một màu xanh rậm rạp.

Ngọn núi phía sau có vẻ đã bị bỏ hoang từ lâu, bậc thang lên núi sứt mẻ, lối đi đầy bùn lầy và lá khô rụng đầy.

Thiếu niên dẫn đường, đi trước một đoạn rồi lại ngồi xổm xuống chờ Lục Nghi Xuyên.

Lục Nghi Xuyên nhìn khoảng cách giữa hai người, lại ngước lên nhìn mặt trời đã lên cao, hỏi:

"Còn bao xa nữa?"

Thiếu niên tóc đen ngước nhìn những bậc thang kéo dài đến vô tận, giơ tay ra ước lượng một khoảng, "Đại khái còn xa thế này..."

Khương Hành vừa mở mắt ra liền bị gương mặt của Tống Chương phóng đại trước mặt làm giật mình.

Thấy cậu tỉnh, Tống Chương lập tức lùi lại, sau đó cúi người cung kính:

"Chủ nhân, cuối cùng ngài cũng tỉnh! Nô tài đã đợi từ lâu!"

Khương Hành: "..."

Chú mèo nhỏ vừa ngủ dậy, lông trên người rối tung, đôi mắt mơ màng, hai tai vểnh lên, bộ lông dài xù một chút, trông chẳng khác nào một cụm mây bồng bềnh có điểm chút ánh bạc, khiến tim Tống Chương mềm nhũn.

Hắn chà xát hai tay, định vươn tay xoa thử một cái, nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của Lục Nghi Xuyên, đành tiếc nuối rụt tay lại.

"Nhóc con, nhóc còn nhớ chú không? Chúng ta từng gặp nhau rồi đó. Chủ nhân của nhóc có việc về trường, bảo chú tới trông nhóc."

Nghe hắn nói vậy, nghi vấn trong lòng Khương Hành liền được giải đáp.

Chuyện trở lại trường tiếp tục học là điều cậu và Lục Nghi Xuyên đã bàn bạc trước, nên khi nghe Tống Chương nói vậy, cậu cũng không nghi ngờ. Chỉ là trong lòng thầm trách Lục Nghi Xuyên coi mình như con nít, đi rồi còn phải tìm người đến trông.

Khương Hành là một chú mèo rất biết tự lập: tự đi vệ sinh, tự ăn uống, thậm chí còn tự tìm ra công tắc của chuột điện để tự chơi.

Tống Chương theo cậu cả buổi mà chẳng có việc gì để làm: "..."

Hắn nhìn thấy chú mèo nhỏ cuối cùng cũng chơi mệt, nằm trên chiếc xích đu trong sân phơi nắng, lập tức nắm bắt cơ hội, giơ lược lên ngồi xổm trước mặt Khương Hành:

"Chú chải lông cho nhóc nhé?"

Khương Hành nghiêng đầu nhìn bộ lông rối bù của mình.

Có những kẻ dù đã làm mèo lâu như vậy, vẫn chẳng học được cách tự liếm lông.

Cậu hơi động lòng, nhưng lại cảm thấy mình và Tống Chương còn chưa thân đến mức có thể để hắn chải lông giúp. Khi còn đang do dự, bỗng nhiên có một tiếng "bịch" trầm đục vang lên từ góc tường.

Tống Chương giật bắn mình, đứng thẳng dậy, lược vẫn cầm chặt trong tay:

"Cái quái gì thế? Nhà có trộm à?"

Khương Hành cũng nhổm dậy, rướn người nhìn ra.

Tống Chương ấn cậu xuống: "Nhóc đừng nhúc nhích, để chú đi xem."

Thế nhưng vừa thấy Tống Chương bước đi, mèo con cũng lặng lẽ theo sau.

Càng tiến lại gần, Khương Hành càng cảm thấy con đường dưới chân quen thuộc, một dự cảm chẳng lành len lỏi trong lòng cậu.

Cuối cùng, khi đến gần bức tường, cậu nhìn thấy một đống lông xám trắng không rõ hình thù nằm rạp dưới chân tường.

Cảm nhận được có người tiến lại gần, đống lông ấy khẽ cử động, chầm chậm ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt mèo.

Khương Hành: "..."

Tống Chương đứng khựng lại, thốt lên:

"Ôi chao! Con mèo gì mà béo thế này?!"

Chương 48: Chương 48

Khương Hành và con mèo trắng nhìn nhau im lặng vài giây, rồi mèo trắng chậm rãi cúi đầu, vùi mặt vào bụng mình.

"Meo u ~"

Chào buổi sáng.

Tống Chương đi tới, ngồi xổm xuống, đưa tay chọc chọc mèo trắng rồi quay sang nhìn Khương Hành: "Nó đến tìm nhóc chơi à?"

Khương Hành thật sự không muốn thừa nhận là mình quen con mèo trắng tròn vo này.

Ánh nắng chiếu sáng rực rỡ khắp nơi, Lục Nghi Xuyên cũng không có mặt, đúng lúc đó, bụng của mèo trắng vang lên một tiếng ọc ọc.

Khương Hành đành phải dẫn nó về nhà.

Vừa bước vào nhà, ánh mắt mèo trắng liền dán chặt vào chiếc tủ đựng thức ăn cho mèo trong phòng khách. Trong đôi mắt tràn đầy khao khát ấy là sự giả vờ bình thản khó che giấu. Nó lại tỏ ra vô cùng đoan trang, hướng về phía Khương Hành, nhẹ nhàng cất giọng:

"Meo chỉ đến thăm cậu thôi, không hề có ý định ăn đâu."

Vì thức ăn không phải mình mua, nên Tống Chương tỏ ra cực kỳ hào phóng. Anh xách túi đồ ăn đi vào bếp tìm bát, nghĩ đến thể trạng của mèo trắng, bèn lục lọi một hồi rồi lấy ra chiếc bát nhỏ mà lần trước Lục Nghi Xuyên từng dùng để đựng thức ăn cho nó.

Anh đặt bát xuống sàn, đổ thức ăn mèo vào, tiếng hạt thức ăn rào rào chạm vào đáy bát.

"Ăn đi, đừng khách sáo."

Mèo trắng vẫn giữ vẻ đoan trang, ngồi ngay ngắn bên cạnh bát, sau đó mở miệng, xúc một miệng đầy.

Chú mèo nhỏ lông ngắn Nhung Nhung cũng nhích lại gần, chen vào bên cạnh mèo trắng. Mèo trắng không tỏ ra chiếm hữu, thấy mèo con đến gần thì chủ động nhường chỗ một chút.

"Ta đã ăn rất nhiều loại thức ăn mèo, nhưng nhà cậu là ngon nhất."

Khương Hành thầm nghĩ, loại thức ăn nhập khẩu với hàm lượng thịt cực cao này thì làm sao không ngon được chứ? Chỉ tiếc rằng dạ dày của cậu vẫn chưa quen với khẩu vị của mèo, ăn vào thấy tanh quá, thế nên rất ít khi động đến, toàn để mèo trắng hưởng lợi.

Cậu giơ móng chọt chọt mèo trắng, hỏi:

"Cậu đến đây bằng cách nào?"

Mèo trắng vừa nhai nhồm nhoàm vừa trả lời:

"Đi bộ đến."

"Thế còn con mèo đen tối qua đâu rồi?"

Mèo trắng ngẩn người, vẫn cắn thức ăn trong miệng, vẻ mặt lộ rõ sự hoang mang.

"Không biết, ta ngủ dậy thì nó đã biến mất rồi."

Nó chỉ nhớ mang máng rằng trong giấc mơ dường như bị ai đó đánh một cái, rồi khi tỉnh dậy, cả khu nhà bỏ hoang đã trống trơn.

Nhìn bộ dạng này của mèo trắng, Khương Hành thật sự khó mà liên tưởng nó với một yêu quái.

Cậu nghĩ vậy, cũng hỏi thẳng:

"Tôi hơi tò mò, cậu biến thành người như thế nào vậy?"

"À..." Mèo trắng há cái miệng to như vực sâu, nhai vài cái rồi nuốt xuống, nghe câu hỏi của Khương Hành, nó hơi ngại ngùng:

"Meo không biết, meo chỉ nghĩ rằng con người có thể ăn rất nhiều thứ, thế là biến thành người thôi."

Khương Hành: "..."

Ai bảo rằng những kẻ ham ăn không có tiền đồ? Thế này thì quá có tiền đồ rồi!

Sau khi ăn xong, mèo trắng phát hiện người đàn ông khiến nó sợ hãi không có ở nhà, thế là bèn nằm ườn ra ngoài khu vườn nhỏ của biệt thự tắm nắng.

Ánh mặt trời làm bộ lông trên người nó trở nên bông xù mềm mại. Dù nhìn có hơi xám xịt, nhưng với kích thước hoành tráng như vậy mà nằm xòe ra đất, thật sự rất khó để không khiến một con mèo khác động lòng.

Lục Nghi Xuyên không có ở đây, Khương Hành liền ngồi xổm xuống, chổng mông lên, kêu một tiếng "gừ" rồi lao thẳng về phía

chiếc bánh mèo to lớn ấy.

"Đoàng!"

Mèo nhỏ Khương Hành bị bắn ngược ra ngoài, còn mèo trắng thì vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí còn lười biếng vẫy vẫy đuôi.

Mèo nhỏ chồng lên mèo lớn, cảnh tượng này khiến Tống Chương phấn khích giơ điện thoại lên chụp lia lịa. Sau nhiều ngày đi làm mệt mỏi, khoảnh khắc này như thể chữa lành tâm hồn anh.

Khương Hành vùi mặt vào bụng mèo trắng, hít sâu mấy hơi, chưa kịp hít trọn hương thơm của mèo đã hít phải cả đống bụi.

Mèo trắng kéo đầu Khương Hành ra, vẫy vẫy chóp đuôi trước mặt mèo nhỏ, ngay lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của đối phương.

Cái đuôi vừa to vừa rậm, đúng chuẩn đồ chơi tự nhiên cho mèo. Khương Hành lập tức giơ móng định tóm lấy, nhưng mỗi lần sắp bắt được thì chiếc đuôi lại như có mắt, lập tức trốn mất.

Trò chơi kéo qua kéo lại này khiến Khương Hành mê mẩn không dứt ra được.

Mặt trời gần lên tới đỉnh, lúc này Lục Nghi Xuyên và con mèo đen mới leo lên đ.ỉnh núi.

Trên đỉnh là một ngôi đền Tam Thanh. Đã nhiều năm không có hương khói, nơi từng huy hoàng này giờ trở nên hoang tàn đổ nát. Trước cổng đền cỏ dại mọc um tùm, không còn chỗ nào sạch sẽ để đặt chân.

Thiếu niên mèo đen đi vòng qua ngôi đền, dừng lại trước một căn nhà đổ nát đến mức không còn nhận ra hình dạng ban đầu.

Cậu ta nghiêm túc nói:

"Miêu Miêu đại nhân ở ngay đây."

Lục Nghi Xuyên đứng bên cạnh, theo ánh mắt thiếu niên nhìn về phía trước. Thứ đập vào mắt đầu tiên không phải căn nhà đổ nát, mà là một bức tượng mèo gỗ được thờ phụng cẩn thận ngay trước cửa.

Ánh mắt anh khựng lại đôi chút, rồi rời khỏi bức tượng mèo, nhìn về căn nhà tồi tàn kia.

Những tán cây cao lớn che phủ cả bầu trời, trong gió dường như phảng phất một tiếng thở dài rất nhẹ.

Lục Nghi Xuyên nhìn mèo đen, hỏi:

"Tôi có thể nói chuyện riêng với ngài ấy vài câu không?"

Mèo đen do dự trong giây lát, cuối cùng vẫn cho rằng Lục Nghi Xuyên không dám giở trò gì, bèn chủ động quay người đi sang hướng khác.

Dưới bóng cây, người đàn ông đứng thẳng tắp. Vài giây sau, dáng người thẳng tắp ấy chủ động khom xuống, cúi đầu quỳ xuống đất.

Anh cất giọng trầm ổn:

"Đột ngột đến đây, có phần đường đột. Nếu có nhân quả báo ứng, xin để một mình tôi gánh chịu."

Trong không khí, tiếng thở dài dường như càng nặng nề hơn.

Lục Nghi Xuyên yên lặng cúi mắt chờ đợi một lát, rồi nghe thấy một giọng nói già nua vang lên trong tâm trí mình.

"Người trẻ tuổi, ngươi đến gặp ta vì chuyện gì?"

Khi nghe thấy giọng nói này, biểu cảm trên mặt Lục Nghi Xuyên không thay đổi, nhưng bàn tay đặt trên đầu gối lại siết chặt.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi thực sự đối mặt với hiện tượng siêu nhiên vượt ngoài hiểu biết, anh vẫn khó có thể chấp nhận ngay lập tức.

Anh bình tĩnh lại một hồi lâu, rồi mới mở miệng:

"Ngài biết rõ lý do tôi đến đây."

"Vì đứa trẻ đó sao?" Một giọng nói già nua cất lên: "Chuyện của nó sao chỉ có mình cậu lo liệu?"

Lục Nghi Xuyên thành thật đáp: "Tôi không biết nơi này có an toàn không, tôi không thể để cậu ấy gặp nguy hiểm."

Anh phải tự mình đến kiểm tra trước mới có thể yên tâm.

Không khí rơi vào tĩnh lặng trong vài giây.

"Nói thật, hai người vốn không phải là một đôi phù hợp. Đứa trẻ đó tâm tư đơn thuần, tính cách lương thiện, còn cậu... hai người vốn không thuộc về cùng một thế giới."

Dù đang quỳ, lưng của Lục Nghi Xuyên vẫn thẳng tắp. Nghe thấy những lời ấy, anh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào bệ thờ cũ nát trong căn nhà đổ nát, nơi mà hình dạng bên trong đã chẳng còn nhận ra được nữa.

"Nhưng chúng tôi đã định sẵn không thể rời xa nhau, đúng không?"

"Haizz... Đều là nghiệt duyên cả."

Lục Nghi Xuyên không phản bác.

"Ta biết cậu muốn cầu xin điều gì. Con mèo trắng và mèo đen vốn là những con mèo hoang trên ngọn núi này. Ngọn núi mang theo linh khí của ta, bản thân chúng vốn đã có cốt cách tốt, nhờ linh khí nuôi dưỡng mà có thể hóa thành hình người."

"Nhưng con mèo nhỏ đó vốn dĩ đã sắp chết, nhờ có hồn phách của cậu ta nhập vào mới có thể tiếp tục sống sót. Tuy nhiên, cốt cách của con mèo đó lại không đủ mạnh..."

Người kia chậm rãi thở dài.

"Ban đầu, ta bảo con mèo đen đưa cậu sợi dây đỏ là để kết thúc mối duyên nợ giữa hai người. Nhưng ta không ngờ rằng, chỉ bằng một giấc mơ vô căn cứ, cậu lại có thể nhận ra sự thật."

"Chuyện con người biến thành mèo, đặt vào ai cũng sẽ cảm thấy kinh hãi. Hơn nữa, cậu quá cố chấp, biết được điều này chưa chắc đã là chuyện tốt. Vì vậy, ta mới để chúng mang đứa nhỏ đó đi. Không ngờ..."

Không ngờ lại gặp phải con mèo trắng chỉ biết làm hỏng chuyện.

Trước những lời ấy, khuôn mặt của Lục Nghi Xuyên không lộ ra bất kỳ biểu cảm thất vọng nào, anh chỉ bình thản nói: "Không còn cách nào sao?"

Đối phương im lặng.

Cuối cùng, anh khẽ cụp mắt xuống, như đã chấp nhận sự thật: "Tôi hiểu rồi."

Người kia không nhịn được mà hỏi: "Cậu không đau lòng sao?"

Lục Nghi Xuyên lắc đầu: "Đối với tôi, chỉ cần Nhung Nhung còn sống là được. Về phần em ấy mang hình dạng gì, tôi không quan tâm."

"Nhưng tuổi thọ của loài mèo không dài đâu."

" Tôi biết." Anh nói, "Nhưng so với việc mất đi vĩnh viễn, tôi đã có thêm mấy chục năm rồi. Con người không nên tham lam quá mức."

"Vậy nếu đến lúc cậu ấy rời đi thì sao?"

Lục Nghi Xuyên đứng dậy, phủi lớp bụi trên đầu gối, sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn vô cùng bình tĩnh.

"Không sao cả. Tôi sẽ đi cùng em ấy. Không có gì có thể chia cắt chúng tôi."

Gió thổi qua, làm xào xạc những tán lá. Ngay khi Lục Nghi Xuyên xoay người rời đi, một tiếng thở dài lại vang lên trong đầu anh.

"Thôi được... thôi được... Ta và đứa nhỏ đó cũng xem như có duyên, cậu qua đây đi..."

Vừa bước vào cửa, Lục Nghi Xuyên đã nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của Tống Chương.

"Khà khà khà... Dễ thương quá đi mất! Những thứ đáng yêu thế này, tôi có thể một miếng nuốt gọn luôn, a ô ô ô..."

Tiếng cười càng lúc càng lớn, nhưng lại như sợ làm ồn ai đó nên nhanh chóng bị kìm nén, dù cố gắng kiềm chế thế nào cũng không nín được, cười đến mức giống như gà mái đang đẻ trứng.

"Khà khà khà..."

Lục Nghi Xuyên: "..."

Anh còn chưa bước đến cửa đã thấy Tống Chương ngồi xổm dưới đất với một tư thế vô cùng khả nghi, lén lút cầm điện thoại chụp gì đó.

Lục Nghi Xuyên khẽ giật khóe mắt, nhấc chân đá thẳng vào mông hắn.

Tống Chương "oái" lên một tiếng, ôm mông đứng dậy, tức giận quay đầu lại. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Lục Nghi Xuyên, hắn lập tức đổi sắc mặt, cười hì hì: "Lục gia, cậu về rồi à! Cậu yên tâm, mèo của cậu tôi chăm sóc rất tốt, còn tìm cho nó một người bạn nữa."

Không cần Tống Chương giới thiệu, Lục Nghi Xuyên đã thấy "người bạn" đang nằm cạnh mèo của mình.

Con mèo trắng này ngày nào cũng bị mèo đen đè xu.ống đất cào cấu, bộ lông vốn dày nên lớp bụi giấu sâu bên trong. Bề ngoài trông không quá bẩn, nhưng chỉ cần vỗ nhẹ, bụi sẽ bay lên như tuyết rơi.

Chú mèo nhỏ của anh, vốn được tắm rửa sạch sẽ, lại lăn lộn với con mèo trắng này cả buổi sáng. Bốn cái đệm thịt hồng hồng dính đầy bụi, bộ lông trắng muốt cũng ngả màu vàng nhạt.

Lục Nghi Xuyên nghiến răng: "Tôi không bảo cậu trông chừng nó sao?"

Tống Chương gãi đầu, "Trông rất kỹ mà, không rời một bước luôn. Cậu không bảo đừng để con mèo khác dụ nó đi sao? Cậu xem, căn bản là không bị dụ đi, ngược lại con cậu còn dụ mèo khác vào nhà nữa kìa."

Lục Nghi Xuyên nhấc bổng Khương Hành lên, nhìn khuôn mặt bụi bặm của cậu, sắc mặt lại càng đen thêm một bậc.

Tống Chương lặng lẽ lùi hai bước: "A ha ha... Mèo con mà, thích chơi là chuyện bình thường, bẩn thì rửa là được."

Người đàn ông mặt lạnh lùng hừ một tiếng: "Cậu có biết nó vừa mới tiêm vaccine không?"

Ừm...

Tống Chương co cổ lại.

Lục Nghi Xuyên ôm mèo đi vào nhà: "Vứt con mèo béo kia ra ngoài cho tôi."

Bị động tĩnh của anh đánh thức, Khương Hành vẫn còn mơ màng. Điều đầu tiên cậu cảm nhận được là mùi hương trên người anh.

Không phải mùi nước hoa, mà là hương vị đặc trưng của cơ thể Lục Nghi Xuyên. Mang theo hơi thở khô ráo của ánh nắng, xen lẫn chút hơi nước lạnh lẽo, mềm mại và ấm áp.

Cậu nghiêng đầu, dụi vào cánh tay anh: "Lục Nghi Xuyên, anh về rồi à..."

Lục Nghi Xuyên ôm cậu xuống nhà vệ sinh, đặt trước gương, nhấc đầu cậu lên, "Khương Tiểu Miêu, nhìn mặt em đi."

Khương Hành mở mắt, nhìn thấy hai quầng thâm to tướng trên mặt mình.

Cậu im lặng.

Người đàn ông dùng ngón tay quẹt nhẹ dưới mắt cậu, đầu ngón tay lập tức dính một lớp bụi xám.

"Đã bảo đừng chơi với mèo bẩn quá nhiều, giờ thì sao, Nhung Nhung cũng thành mèo bẩn luôn rồi."

Khương Hành cười hì hì, "Nhưng không kiềm chế được mà, lông nó trông vừa xù vừa mềm, nằm xuống còn to ơi là to, có thể chứa hai em luôn đó."

Ai có thể từ chối một cục lông to như vậy chứ?

Lục Nghi Xuyên điều chỉnh nhiệt độ nước, làm ướt khăn rồi cúi đầu lau sạch cái đệm thịt màu hồng nhỏ xíu.

"Có thật là thích hít mèo đến vậy không?"

Nghe anh hỏi thế, Khương Hành lại có chút chần chừ. "Cũng... cũng không hẳn."

Cậu chủ động đặt móng lên tay người đàn ông. "Thật ra thì mèo nào cũng giống nhau thôi. Không liên quan đến kích thước hay lông dài lông ngắn đâu."

Cậu không thấy được nụ cười ngày càng rõ trên mắt Lục Nghi Xuyên, chỉ lí nhí nói tiếp: "Anh... anh muốn hít thì chỉ cần hít một mình em là được rồi. Em cũng... cũng rất đáng để hít mà."

"Thế à? Đáng thế nào?"

Khương Hành ngước khuôn mặt xám xịt lên, đôi mắt tròn xoe lấp lánh. "Dù bây giờ lông em chưa dài hẳn, nhưng bác sĩ nói rồi, em là mèo Minuet lông dài. Đợi sau này lớn lên, lông em chắc chắn sẽ vừa dài vừa mềm, còn bông xù hơn cả mèo trắng ấy chứ."

"Cho nên, Lục Nghi Xuyên, anh đợi em lớn lên nhé..."

Bàn tay đang nắm lấy móng cậu khựng lại một chút. Sau đó, anh giặt sạch khăn, tiếp tục lau phần lông bị bụi bám trên người cậu.

"Vậy phải đợi bao lâu thì Nhung Nhung mới lớn đây?"

Khương Hành ngoan ngoãn ngồi trên bồn rửa mặt, khăn lau lướt qua má cậu khiến giọng nói có chút nghèn nghẹn.

"Sắp rồi, em lớn nhanh lắm."

Cảm nhận được lực tay của người đàn ông, cậu ngước lên hỏi: "Lục Nghi Xuyên, anh thích mèo không?"

Chiếc khăn lướt qua đôi tai nhỏ của cậu, làm chúng run lên khe khẽ. Lục Nghi Xuyên không nhịn được mà đưa tay chạm nhẹ vào.

"Không thích."

Anh đáp.

"Nhưng anh thích Nhung Nhung."

Thế nên, dù là gì đi nữa, chỉ cần là em, anh đều thích cả.

Chương 49: Chương 49

Khương Hành thực ra không phải là người sinh ra đã lạc quan. Một người muốn lớn lên hoạt bát và vui vẻ cần rất, rất nhiều tình yêu. Chỉ có tình yêu mới khiến người ta không sợ hãi.

Nhưng cha mẹ cậu không cho cậu nhiều tình yêu như thế. Tình yêu nâng đỡ cậu lớn lên bình an và vui vẻ, tất cả đều đến từ Lục Nghi Xuyên.

Năm Khương Hành lên năm tuổi, cậu bị giao cho bảo mẫu chăm sóc. Nhưng người bảo mẫu đó bất cẩn, buổi tối ngủ không đắp chăn cho cậu, khiến cậu sốt cao suốt cả đêm. Mãi đến sáng hôm sau, khi ăn sáng, người ta mới phát hiện ra.

Khi tỉnh lại, Khương Hành đã nằm trong bệnh viện, bên cạnh không có ai thân thích, chỉ có Lục Nghi Xuyên ngồi cạnh giường làm bài tập.

Vừa mở mắt ra, cậu bé bảy tuổi kia lập tức phát hiện, vội vàng đưa tay ấn chuông gọi y tá.

Khương Hành bị sốt đến mức mặt đỏ bừng, cậu không biết mình bị làm sao, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, vừa mở miệng đã khóc òa.

Lục Nghi Xuyên cầm chiếc khăn nhỏ, vừa lau nước mắt cho cậu vừa vụng về dỗ dành: "Đừng, đừng khóc... Em bị ốm thôi. Bác sĩ nói rồi, sẽ khỏi ngay mà, không chết đâu..."

Khương Hành mím môi, nức nở nói: "Mẹ... Em muốn mẹ..."

Cậu bé đứng bên giường bệnh có chút hoảng loạn, cuối cùng nhờ y tá giúp đỡ mới gọi điện cho Triệu Hoài Lan.

Lúc đó Triệu Hoài Lan rất bận, đã làm việc liên tục mấy ngày, có thể dành ra mười phút để dỗ dành Khương Hành đã là giới hạn của bà.

"Cún con ngoan nào, mẹ đã sa thải bảo mẫu đó rồi. Chỉ là sốt thôi mà, con nghe lời chị y tá, hết sốt rồi có thể về nhà. Lúc đó mẹ sẽ cho con tiền tiêu vặt, muốn mua gì thì mua nhé..."

Bà dặn dò thêm: "Chước Chước nghịch ngợm lắm, đến bệnh viện cũng chỉ quậy phá thôi. Nghi Xuyên, giúp dì chăm sóc tốt cho Khương Hành nhé? Dì bận quá, không có thời gian về, chờ khi nào có rảnh, dì sẽ về mua quà cho cháu."

Bà nói rất nhanh, dứt lời liền cúp máy. Khương Hành còn chưa kịp nói một câu nào, phải mất một lúc mới hiểu được ý của bà.

"Mẹ sẽ không đến thăm em sao?"

Khương Hành nhìn quanh bệnh viện, bốn bề tường trắng xóa. Y tá treo xong bình truyền dịch liền rời đi, xung quanh vắng lặng, chỉ có Lục Nghi Xuyên ở bên cạnh cậu.

Lúc đó, cậu vẫn còn nhỏ, chưa hiểu bị lãng quên là cảm giác thế nào, nhưng không thể ngăn nổi nước mắt, khóc thút thít không ngừng, mặt đỏ bừng, thở cũng không nổi.

Lục Nghi Xuyên một tay giữ lấy bàn tay đang cắm kim truyền của cậu, một tay cuống quýt lau nước mắt cho cậu: "Đừng khóc... Mẹ em nói rồi, chỉ là bận thôi, không phải không muốn thăm em."

Khương Hành nắm chặt tay anh, nước mắt theo cằm chảy xuống cổ áo, ướt sũng: "Nhưng, nhưng mà... Em khó chịu như

vậy, mẹ cũng không nói chuyện với em. Mẹ có phải... có phải không yêu em nữa không?"

Lục Nghi Xuyên khi đó mới bảy tuổi, hoàn toàn không biết xử lý những vấn đề tình cảm phức tạp này thế nào, chỉ có thể vụng về an ủi: "Không sao đâu. Mẹ anh cũng không yêu anh."

Khương Hành khóc bao lâu, anh liền ở bên lâu bấy nhiêu. Đến khi cậu khóc mệt, rúc vào gối ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, kim truyền dịch trên mu bàn tay đã được rút ra, lòng bàn tay tê dại, chẳng có chút cảm giác. Bên ngoài trời tối đen, nhưng trong phòng bệnh vẫn sáng trưng ánh đèn.

Lục Nghi Xuyên ngồi bên bàn cạnh cửa sổ, cúi đầu viết gì đó.

Khương Hành nhìn bóng lưng anh mấy giây, rồi kéo chăn, giọng nói khàn khàn: "Anh Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên quay đầu, phát hiện cậu tỉnh lại thì ánh mắt sáng lên, vội vàng bỏ bút xuống, chạy tới đặt tay lên trán cậu: "Bác sĩ nói em đã hạ sốt rồi. Thấy đỡ hơn chưa?"

Khương Hành không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn anh, sau đó vươn tay nắm lấy tay anh: "Em tưởng anh cũng không cần em nữa..."

Mắt cậu đỏ hoe, trên mặt vẫn còn chút ửng hồng do sốt, trong mắt mơ màng hơi nước, giọng nói vẫn còn mang nét trẻ con chưa phai.

Lục Nghi Xuyên nhìn bàn tay nhỏ bé đang bấu chặt lấy tay mình, mím môi, nói: "Anh sẽ không bỏ rơi em."

Khương Hành năm tuổi siết chặt tay anh, như muốn hấp thụ hơi ấm từ đó.

Mẹ cậu không đoái hoài đến cậu, nhưng Lục Nghi Xuyên lại luôn ở bên cậu.

Cậu vô thức nắm chặt lấy bàn tay ấy, như một mầm cây yếu ớt cuối cùng cũng tìm được thân cây lớn để bám vào.

Từ đó trở đi, cậu dính lấy Lục Nghi Xuyên không rời.

Hồi đó, nhà họ Khương giàu có hơn nhà họ Lục, ai cũng nói Lục Nghi Xuyên chơi với Khương Hành chỉ để lấy lòng nhà họ Khương.

Nhưng Khương Hành biết rõ, Lục Nghi Xuyên thông minh, trưởng thành sớm, dù tuổi còn nhỏ đã làm được những việc mà nhiều người đồng trang lứa không làm được. Dù không có Khương Hành, anh vẫn là một Lục Nghi Xuyên xuất sắc.

Anh là ngôi sao, sớm muộn gì cũng sẽ tỏa sáng.

Nhưng Khương Hành thì không.

Cậu ngốc nghếch, hay khóc, không thông minh, cũng không dũng cảm, thậm chí chẳng ai quan tâm. Nếu rời xa Lục Nghi Xuyên, sẽ không ai chú ý đến cậu nữa.

Vậy nên, cậu tìm mọi cách để gần gũi, bám lấy anh, mong được hưởng chút tình yêu mà mình chưa từng có.

Nhưng tình yêu mà Lục Nghi Xuyên dành cho cậu luôn nhiều hơn những gì cậu mong đợi.

Hôm Khương Hành xuất viện sau cơn sốt, Lục Nghi Xuyên – khi ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ – vụng về khoác áo khoác cho cậu. Chiếc áo vàng nhạt in hình hoạt hình làm tôn lên gương mặt trắng hồng của Khương Hành, trong mắt vẫn còn đọng nước.

Lục Nghi Xuyên khoác áo cho cậu, khẽ nói: "Đừng sợ, mẹ em không cần en, anh cần em."

Khi ấy, Khương Hành còn quá nhỏ để hiểu được sức nặng của câu nói này. Cậu chỉ ngây ngô đưa tay ra nắm lấy vạt áo của anh, sợ rằng anh sẽ bỏ rơi mình.

Từ đó, trong mọi mặt cuộc sống của Khương Hành đều có bóng dáng của Lục Nghi Xuyên. Anh thực hiện lời hứa của mình, chăm sóc cậu chu đáo.

Nỗi bất an thuở ban đầu dần tan biến, thay vào đó là sự tự tin, rạng rỡ. Cậu như một chú chim nhỏ vô lo vô nghĩ, sải cánh bay đến bầu trời rộng lớn hơn. Mà phía sau, luôn có một người che chở cho cậu.

Anh đã dành trọn ánh sáng của mình cho Khương Hành.

Mãi cho đến năm lớp chín, mẹ của Lục Nghi Xuyên – bà Tiền Lộ – tìm đến cậu.

Khương Hành hiếm khi thấy bà ta nổi điên, phần lớn thời gian cậu chỉ thấy những vết thương trên người Lục Nghi Xuyên. Anh cũng luôn tránh để cậu phải chạm mặt bà ta.

Trước mặt người ngoài, Tiền Lộ vẫn là một quý bà thanh lịch, từng sợi tóc đều toát lên vẻ tinh tế.

Khi ấy, gia tộc Lục thị đã phát triển vững mạnh, còn nhà họ Khương lại dần sa sút. Thế cân bằng giữa hai gia đình đã hoàn toàn đảo ngược.

Quý bà tao nhã lướt mắt nhìn Khương Hành từ trên xuống dưới, ánh mắt thờ ơ, không còn chút nhiệt tình nào của thuở ban đầu.

"Lâu rồi không gặp, xem ra cậu sống cũng không tệ nhỉ? Lục Nghi Xuyên chăm cậu béo trắng thế này cơ mà."

Ngón tay Khương Hành khẽ siết lấy quai cốc cà phê, không biết phải đáp lại thế nào.

Tiền Lộ đặt tách cà phê xuống bàn, phát ra một tiếng cộc khô khốc.

"Thú thật, tôi không thích đôi mắt của cậu lắm. Sạch sẽ quá, nhìn một cái là thấu tận đáy."

Bà ta khẽ vuốt ngón tay thon dài, giọng điệu chậm rãi: "Cậu sống thật đơn giản, đâu biết có người đã gánh chịu bao nhiêu vì cậu."

Tim Khương Hành khẽ siết lại, cổ họng như bị bóp nghẹt. "Tôi không hiểu bác đang nói gì."

Quý bà nhoẻn môi cười, "Không hiểu cũng không sao. Tôi đến đây chỉ để thông báo cho cậu một chuyện..."

Đôi môi đỏ tươi khẽ mở rồi khép: "Tránh xa con trai tôi ra."

Khương Hành vừa há miệng định phản bác thì Tiền Lộ đã tiếp lời.

"Tôi đang thông báo cho cậu, không phải thương lượng."

"Bất quá, cậu cũng có thể không đi." Bà ta chậm rãi nói, rồi lấy từ trong túi ra một xấp ảnh, ném xuống trước mặt cậu. "Tôi không thích ép buộc người ngoài. Nhưng vì cậu, con trai tôi ngày càng trở nên bướng bỉnh. Mà bướng bỉnh thì phải trả giá."

Ngón tay Khương Hành run rẩy lật tấm ảnh gần nhất lên.

Bức ảnh được chụp rất tùy ý, ánh sáng bị chia thành hai nửa— một bên rực rỡ chói chang, một bên tối tăm mờ mịt.

Thiếu niên quỳ dưới mảng tối, tấm lưng vẫn thẳng tắp, nhưng một bên vai đã bị máu nhuộm đỏ.

Ngón tay Khương Hành run lên, bức ảnh tuột khỏi đầu ngón tay. Cậu nhìn chằm chằm vào xấp ảnh còn chưa lật, nhưng không có đủ dũng khí để đưa tay ra nữa.

Tiền Lộ khẽ búng móng tay, hờ hững nói: "Dì đây không thể làm gì cậu, nhưng nếu có lỗi thì phải có người chịu phạt, đúng không?"

Khuôn mặt Khương Hành tái nhợt, cậu không nói nên lời.

Cậu biết Lục Nghi Xuyên luôn có những rắc rối bủa vây. Cậu luôn cẩn thận ở bên cạnh anh, không thể giúp anh được gì, chỉ có thể cố gắng không trở thành gánh nặng.

Nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ, sẽ có ngày chính mình lại trở thành rắc rối lớn nhất của anh.

Cậu gần như hoảng loạn bỏ chạy khỏi quán cà phê.

Lục Nghi Xuyên luôn nhạy cảm với những thay đổi của cậu.

Thiếu niên trước mặt anh lúc nào cũng nở nụ cười, quần áo sạch sẽ, đôi mắt khi nhìn anh luôn mang theo chút ấm áp.

"Nhung Nhung, sao vậy? Nhìn em không vui chút nào?"

Khương Hành ngồi co chân trên sofa, nhìn anh vén những lọn tóc lòa xòa trước trán cậu lên.

Cậu ngước mắt, giọng nói có chút nghèn nghẹn: "Lục Nghi Xuyên, chúng ta đừng tốt với nhau như vậy nữa, được không?"

Bàn tay thiếu niên khựng lại giữa không trung. "Có ý gì?"

Khương Hành tránh ánh mắt anh, ngón tay bấu lấy mép sofa. "Em nghĩ... chúng ta có thể xa nhau một thời gian."

Bàn tay đang giơ lên trước mặt cậu từ từ hạ xuống. "Em thực sự nghĩ vậy?"

Khương Hành cúi đầu, không đáp.

Một lúc sau, Lục Nghi Xuyên nói: "Được."

Anh nói xong, đứng dậy rời khỏi phòng.

"Kịch."

Tiếng cửa đóng lại, sự im lặng bao trùm lấy Khương Hành. Cậu cúi đầu, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Cứ như vậy, hai người cứ duy trì khoảng cách không gần không xa cho đến sát kỳ thi đại học, khi Lục Nghi Xuyên tìm đến cậu.

"Gia tộc Lục thị chuyển hướng đầu tư ra Bắc. Khương Hành, tôi phải chuyển nhà rồi."

Khương Hành sững sờ, hồi lâu mới khô khốc đáp lại: "Ồ."

"Lẽ nào Nhung Nhung muốn tôi đi sao?"

Cậu cúi đầu, mũi giày đá nhẹ vào bậc thềm, rất lâu sau mới nghẹn ngào nói: "Đi... đi đường cẩn thận."

Cậu không dám ngẩng lên, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Vài giây sau, Lục Nghi Xuyên cất giọng: "Tôi biết rồi."

Khương Hành bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ... cậu thực sự đã mất anh rồi.

Có những người giống như thuốc, chia xa thì chưa thấy đau, nhưng cơn nghiện lúc cai mới thực sự khiến người ta sống không bằng chết.

Chỉ là... Khương Hành không thể cai được.

Cậu len lén dõi theo cuộc sống của Lục Nghi Xuyên, nhìn anh ngày càng ưu tú, xung quanh có vô số người vây quanh.

Như cậu vẫn luôn tin, anh là một viên kim cương, dù có rời khỏi Khương Hành, anh vẫn tỏa sáng rực rỡ.

Khương Hành chỉ có thể cắn răng, cố gắng giỏi hơn, giỏi đến mức có thể đứng dưới ánh sáng đó, để anh có thể nhìn thấy mình.

Cậu nỗ lực suốt hai năm, cuối cùng đỗ vào A Đại. Cậu vui mừng nhìn kết quả trúng tuyển, nghĩ rằng không còn cần họ Khương này nữa.

Cậu chỉ cần Lục Nghi Xuyên.

Cậu chỉ cần anh...

Nhưng vì sao, người chết đi... lại là cậu?

Khương Hành rất ngốc, cũng rất nhút nhát, cậu luôn chờ đợi Lục Nghi Xuyên chủ động tìm đến mình. Nhưng lần này, cậu muốn tự mình làm gì đó.

Biệt thự trong đêm khuya vô cùng yên tĩnh, khi Khương Hành trở mình bò dậy, người bên cạnh không có bất kỳ phản ứng nào.

Cậu thử gọi vài tiếng, thấy người đàn ông vẫn ngủ rất say, lúc này mới nhảy xuống giường.

Bên ngoài lặng lẽ, tiếng côn trùng kêu cũng yếu dần, chỉ còn một vầng trăng khuyết lơ lửng giữa bầu trời.

Bên ngoài bức tường có hai bóng dáng, một đen một trắng, đang ngồi xổm. Thấy Khương Hành, chúng quay khuôn mặt lông xù của mình lại nhìn cậu.

Mèo trắng lên tiếng trước: "Sao rồi? Thuốc meo đưa có hiệu quả chứ?"

Khương Hành ước lượng khoảng cách từ tường đến chỗ mình, bám vào song sắt rồi trèo lên, lộn qua bức tường, sau đó mới trả lời mèo trắng.

"Cực kỳ hiệu quả, tôi gọi thế nào anh ấy cũng không phản ứng."

Mèo trắng cười hí hí.

Mèo đen vung một bàn tay đập lên đầu nó, ánh mắt phức tạp nhìn Khương Hành: "Cậu... thực sự muốn gặp Miêu Miêu Đại Nhân sao?"

Khương Hành căng thẳng hỏi: "Tôi chẳng chuẩn bị gì cả, liệu Miêu Miêu Đại Nhân có tức giận không?"

"Chắc là không đâu..." Mèo đen như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt vào, "Thôi vậy, theo tôi đi."

Khương Hành lập tức lạch bạch bốn chân chạy theo mèo đen.

Cậu là một con mèo chân ngắn, dù có cố chạy nhanh, tốc độ vẫn khiến mèo khác phải lo lắng.

Mèo đen nhìn thoáng qua mặt trăng, rồi lại nhìn chân của Khương Hành, cuối cùng ngồi xổm xuống trước mặt cậu: "Lên đi."

"Thế này... không tiện lắm đâu..." Miệng Khương Hành nói vậy, nhưng chân đã trèo lên lưng mèo đen.

Đợi đến khi Khương Hành bám chắc rồi, mèo đen quay đầu nhìn mèo trắng vẫn còn đang ngồi ngơ ngác, nói với nó: "Cậu về đi."

Nói xong, nó liền vọt đi như một tia chớp.

Khương Hành theo phản xạ siết chặt móng vuốt trên lớp lông dưới chân, gió rít bên tai, cảnh vật xung quanh lao vút qua, khiến cậu há to miệng—

"Waooo~"

Không còn bị vướng chân vướng tay nữa, mèo đen lên núi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đưa Khương Hành lên đến đỉnh.

Ánh trăng như nước, gió lướt qua những tán cây cao, ánh sáng lạnh lẽo chiếu rọi bức tượng gỗ hình mèo trước cửa căn nhà cũ.

Mèo đen đứng trước bức tượng, lặp lại lời nói ban sáng: "Đây chính là thần thánh Miêu Miêu Đại Nhân."

Từ đầu đến cuối, Khương Hành không hề liếc nhìn căn nhà sau bức tượng, mà chỉ thành kính ngồi xổm trên mặt đất. Cậu suy nghĩ một lúc, sau đó chậm rãi chắp tay vái lạy, miệng lẩm bẩm:

"Thần thánh Miêu Miêu Đại Nhân, khuya khoắt đến làm phiền, xin thứ lỗi."

Mèo đen lặng lẽ đi sang một bên.

Cậu nói tiếp: "Tôi biết, sáng nay Lục Nghi Xuyên chắc chắn đã đến tìm ngài."

"Trên đời vốn không có bữa ăn miễn phí, muốn có được thứ gì, nhất định phải trả giá tương xứng. Tôi không biết anh ấy đã nói gì với ngài, nhưng tôi muốn nói rằng, tôi thực ra không quá khao khát được làm người, được sống đã là điều may mắn nhất đối với tôi rồi, làm người không thể vừa muốn cái này lại đòi cái kia."

"Tôi cũng không biết sự hồi sinh của mình là tốt hay xấu, cũng không biết chuyện tôi sống lại có liên quan gì đến Lục Nghi Xuyên hay không..."

"Nhưng tôi cầu xin ngài, nếu có nhân quả báo ứng, hãy giáng xuống tôi một mình thôi, anh ấy vô tội."

Chú mèo nhỏ bé cuộn mình trên thảm cỏ, nếu không để ý thì đến bóng dáng cũng khó mà nhìn thấy.

"Nhân quả cứ để tôi gánh chịu, tôi chỉ mong anh ấy bình an khỏe mạnh."

Cậu đã chết một lần rồi, điều duy nhất cậu mong muốn là Lục Nghi Xuyên có thể sống thật tốt.

Chương 50: Chương 50

Lời Khương Hành vừa dứt, cả người cậu bỗng bị nhấc bổng lên không trung.

Cậu giật mình, theo phản xạ nhắm chặt mắt, miệng bật ra một tiếng kêu ngắn ngủi mà sắc bén.

"Mi~!"

Miêu Miêu Đại Nhân hiển linh rồi!

Cậu nhắm nghiền mắt, chờ đợi điều chưa biết giáng xuống, nhưng một giây, hai giây... không biết đã qua bao lâu, chẳng có phản ứng gì cả.

Khương Hành rụt cổ lại, run rẩy mở mắt.

Lực nâng cậu khẽ siết lại, cậu ngước nhìn lên, chạm phải một đôi mắt đen sâu thẳm.

Khương Hành sững sờ: "...Lục Nghi Xuyên?"

Người đàn ông cụp mắt xuống: "Khương Tiểu Hành, anh nên khen em dũng cảm hay là nhát gan đây?"

Khương Hành vểnh đuôi lên che bụng, hai chân trước ôm chặt lấy đuôi: "Sao anh lại ở đây?"

Lục Nghi Xuyên đưa tay đỡ lấy mông chú mèo nhỏ, dưới ánh trăng, dáng người anh cao lớn, ánh mắt rủ xuống mang theo sự

lãnh đạm: "Em đã có thể ở đây, thì tại sao anh lại không thể?"

Khương Hành chui tròn lại, liếc nhìn bức tượng mèo gỗ: "Nhưng mà..."

Người đàn ông nhìn theo ánh mắt cậu: "Em thực sự muốn biết đến vậy sao?"

"Cũng không hẳn." Khương Hành thành thật đáp: "Em chỉ sợ anh làm chuyện dại dột."

"Những gì anh đã làm cho em là quá đủ rồi, em không muốn sau khi chết đi còn phải làm phiền anh."

Lục Nghi Xuyên đưa tay xoa xoa đôi tai của cậu, nghe đến câu này, động tác hơi khựng lại, sau đó như để trừng phạt, anh khẽ nhéo nhéo chóp tai mèo nhỏ.

"Nhung Nhung chưa bao giờ là gánh nặng."

Anh nói nhẹ nhàng, giọng điệu nghiêm túc: "Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy, anh chưa từng nghĩ em là gánh nặng."

Khương Hành mấp máy môi: "Nhưng trước kia..."

Không cần cậu phải nói hết, Lục Nghi Xuyên đã hiểu cậu muốn nhắc đến điều gì.

"Nhưng trước kia Nhung Nhung là một chú mèo ngốc nghếch, nói chia tay là chia tay ngay, khiến anh đau lòng suốt một thời gian dài."

Khương Hành rúc vào ngực anh, giọng nghèn nghẹn: "Xin lỗi, em không có ý làm anh buồn đâu. Chỉ là... bọn mình không còn hợp nữa thôi, đâu phải là không làm bạn được."

"Ừm..." Người đàn ông khẽ phụ họa, "Thực sự là không còn hợp nữa nhỉ? Ai đó còn đặt ra quy tắc nghiêm ngặt, một tuần chỉ

được liên lạc một lần."

Nghe nhắc đến chuyện xấu hổ ngày xưa, Khương Hành cụp tai xuống, lại nghe giọng nói trên đỉnh đầu vang lên: "Không biết rốt cuộc ai mới là người khó chịu hơn đây?"

Chú mèo nhỏ bĩu môi.

Trong màn đêm tĩnh lặng, Lục Nghi Xuyên khẽ bật cười: "Cuối cùng thì người đau lòng vẫn là anh."

"Anh biết hết rồi sao..."

"Mẹ anh vốn không phải là người có thủ đoạn cao siêu, anh muốn không biết cũng khó."

Lúc mới phát hiện ra, bà còn nghĩ chỉ là do Lục Nghi Xuyên trẻ người non dạ, sau đó lần lượt giới thiệu cho anh rất nhiều cô gái, đến khi nhận ra anh thực sự đã quyết tâm, bà mới bắt đầu hoảng sợ. Lục Nghi Xuyên nhất quyết không chịu khuất phục, bà đành phải ra tay với Khương Hành.

Người đàn ông chậm rãi vu.ốt ve sống lưng chú mèo nhỏ, giọng điệu thong thả mà chắc chắn: "Anh biết Nhung Nhung làm vậy là vì muốn tốt cho anh, nên sao anh có thể giận em được?"

Trong bóng đêm, ánh mắt anh cong lên.

Anh hiểu rõ nỗi đau của cơn nghiện bị cắt đứt, anh đang chịu đựng nó, cũng biết Khương Hành cũng đang đau.

Chú mèo nhỏ được nuông chiều kia, chỉ khi thực sự trải qua nỗi đau tận xương tủy, mới biết sợ hãi, mới không dám rời xa.

Chỉ có anh, mới có thể cho cậu sự ấm áp và an toàn nhất.

Cảm nhận được sự ỷ lại vô thức của chú mèo nhỏ đối với mình, Lục Nghi Xuyên càng cười dịu dàng hơn: "Thật ra, nói cho cùng

vẫn là lỗi của anh. Nếu anh không sinh ra trong gia đình như vậy, Nhung Nhung đã không phải hy sinh nhiều đến thế."

Anh nói vậy, ngược lại khiến Khương Hành càng thêm áy náy.

"Ưm... là do em vô dụng, chẳng những không giúp được anh, mà còn làm hại anh..."

"Làm sao có chuyện đó được..." Bàn tay của người đàn ông lướt dọc theo bộ lông mềm mại, động tác nhẹ nhàng đến mức khiến chú mèo nhỏ chìm vào cơn mê say, "Trải qua chuyện như vậy, Nhung Nhung vẫn bằng lòng quay về bên anh, với anh mà nói, đó đã là điều may mắn nhất rồi."

Khương Hành dần dần chìm đắm trong vòng ôm dịu dàng mà anh dệt nên, "Vậy... bọn mình vẫn là những người bạn thân nhất, đúng không?"

"Bạn bè à..." Lục Nghi Xuyên nhẩm lại ba chữ này, ánh mắt càng thêm sâu thẳm, "Nhung Nhung nói là thì chính là vậy."

Khương Hành không hài lòng, bấu lấy vạt áo trước ngực anh, trèo lên: "Gì mà nói là thì là chứ?"

Dưới ánh trăng, đôi mắt mèo nhỏ long lanh, cái đầu tròn vo, cả người xù lông lên trông chẳng khác gì một viên bánh trôi nhỏ.

Vẫn còn là một chú mèo con mà.

Lục Nghi Xuyên khẽ chạm vào trán cậu, thở dài như một người cha kiên nhẫn chờ đứa con mình trưởng thành: "Ừ, với Nhung Nhung là bạn thân nhất."

Khương Hành rất dễ thỏa mãn, nghe được câu xác nhận từ chính miệng anh, cũng không truy hỏi thật giả làm gì, chỉ cười hì hì, rồi kéo câu chuyện trở về đúng hướng: "Vậy rốt cuộc anh phát hiện ra bằng cách nào?"

Lục Nghi Xuyên ôm chặt lấy cậu, liếc mắt nhìn về phía gian miếu cũ nát trên sườn núi. Không biết là đom đóm hay gì, trong đó lấp lóe ánh sáng xanh nhàn nhạt, rất mờ nhạt, nếu không chú ý sẽ chẳng thể phát hiện ra.

Anh thu lại tầm mắt, bế chú mèo nhỏ xuống núi.

Thấy anh định rời đi, Khương Hành hoảng hốt kêu lên: "Hả? Cứ thế mà đi luôn à? Em còn chưa nhận được lời khai thị từ Miêu Miêu Đại Nhân mà!"

"Miêu đại nhân cũng cần ngủ đấy, nửa đêm còn đến tìm ngài ấy, cẩn thận ngài ấy quăng em ra ngoài."

Khương Hành: "....."

Lục Nghi Xuyên lại nói: "Có con mèo nào đó bỏ thuốc mà còn vẩy cả ra ngoài cốc, cứ như sợ anh không nhìn thấy ấy, ngốc chết đi được."

Khương Hành im lặng: "....."

Im lặng một lúc, cậu phản bác: "Em chỉ là một con mèo nhỏ, móng mèo và tay người không giống nhau."

Nói cách khác, đây là vấn đề của dụng cụ hạ dược, không liên quan gì đến chuyện cậu có ngốc hay không.

Lục Nghi Xuyên lạnh giọng: "So với chuyện hạ dược, anh tò mò hơn về việc, em lấy dụng cụ phạm tội từ đâu ra?"

Khương Hành lập tức im bặt.

Con mèo đen vốn đi theo bọn họ từ xa lặng lẽ ẩn mình vào bóng tối.

Lục Nghi Xuyên chẳng cần đoán cũng biết là ai, nhàn nhạt hỏi: "Cái này gọi là gì nhỉ? Đồng phạm mèo?"

Khương Hành yếu ớt đáp: "Bọn em có tên đấy, là 'Đội mèo lập công lớn'."

"....."

Cốc—

Khương Hành ôm trán: "Lục Nghi Xuyên, sớm muộn gì em cũng bị anh gõ cho đần mất!"

"Đần rồi thì tốt, khỏi phải khôn nửa vời thế này, khiến người ta đau đầu."

Khương Hành tức đến mức há miệng muốn cắn anh.

Xuống núi nhanh hơn lên núi nhiều, đi chưa bao lâu đã đến chân núi. Khương Hành lăn lộn cả nửa đêm, đã sớm mệt rũ rượi. Cậu tựa vào lòng Lục Nghi Xuyên, mắt sắp díp lại nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, bò dậy hỏi: "Anh còn chưa nói với em, anh có gặp Miêu đại nhân không?"

Người đàn ông đưa tay xoa đầu hắn: "Gặp rồi, ngủ đi, tỉnh dậy anh sẽ kể cho em nghe."

Khương Hành túm chặt đầu ngón tay hắn không buông: "Thật không? Anh không lừa em chứ?"

Lục Nghi Xuyên nhẹ nhàng ấn lên đệm thịt hồng mềm dưới ngón tay hắn: "Anh đã bao giờ lừa em chưa?"

Khương Hành mơ màng suy nghĩ một lát, rồi chậm rãi thả lỏng móng vuốt, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

...

Lúc cậu tỉnh lại, mặt trời đã gần đứng bóng, ánh nắng rực rỡ, bên ngoài cửa sổ, hoa nguyệt quý nở rộ.

Khương Hành lật người bò dậy, tìm thấy Lục Nghi Xuyên trong phòng tập.

Người đàn ông vừa bước xuống từ máy chạy bộ, vừa ngước mắt đã thấy Khương Hành đang thập thò ngoài cửa. Anh cúi xuống, trực tiếp bế cậu lên.

Trước mắt là lồng n.gực rắn chắc của người đàn ông vẫn còn phập phồng theo nhịp thở. Mồ hôi thấm đẫm lớp áo thể thao mỏng, đường nét cơ bắp lộ rõ. Dưới chân là lòng bàn tay nóng rực, còn ánh nhìn dừng lại, không chỉ trên đệm thịt hồng mà ngay cả đôi mắt của Khương Hành cũng bị hơi nóng ấy thiêu đốt đến tê dại.

Cậu dời tầm mắt, ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt sắc lạnh của Lục Nghi Xuyên.

Nhìn thấy yết hầu của anh chuyển động, từng giọt mồ hôi theo đường nét cằm sắc bén nhỏ xuống, rơi ngay trên mí mắt Khương Hành.

Cậu khẽ run lên, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Lục Nghi Xuyên đưa ngón tay lau đi giọt mồ hôi trên mí mắt con mèo nhỏ. Vì mới vận động xong nên hơi thở của anh có chút không ổn định, giọng nói mang theo hơi nóng:

"Nhung Nhung tỉnh rồi à? Đói không?"

Khương Hành khẽ đạp chân, hiếm hoi lắm mới không đáp lời.

Lục Nghi Xuyên nhướn mày, sau đó đặt chú mèo con đã được lau sạch sẽ xuống đất:

"Đi chơi một lát đi, anh đi tắm."

Khương Hành lặng lẽ nhìn theo bóng anh vào phòng tắm.

Cậu ngồi xổm trước cửa, giơ móng vuốt lên chạm vào trái tim bé nhỏ của mình.

Không đúng... không đúng... Khương Hành, cậu rất không đúng! Tại sao khi nhìn thấy Lục Nghi Xuyên, tim lại đập nhanh thế này?!

Cậu lấy móng vuốt xoa xoa mặt.

Hai người lớn lên bên nhau từ bé, có cái gì mà chưa thấy đâu chứ! Tim đập cái quái gì mà đập!

Khương Hành vòng vòng quanh chỗ cũ hai lần, sau đó lao đi đuổi theo một con chuột đồ chơi chạy khắp phòng, cuối cùng xông vào cào lấy cào để tấm thảm cào móng của mình, mãi mới bình tĩnh lại.

Tốt rồi, vừa nãy chắc chắn chỉ là ảo giác. Mèo mà thức khuya quá cũng không tốt đâu!

Đến khi Lục Nghi Xuyên tắm xong đi ra, chú mèo nhỏ đã lấy lại sự hoạt bát thường ngày. Nhìn thấy anh, Khương Hành lập tức quấn lấy chân, kêu meo meo liên hồi.

"Lục Nghi Xuyên, bây giờ anh có thể nói được rồi chứ?"

Lục Nghi Xuyên xách con mèo lên, mang ra khu vườn nhỏ ngoài trời để phơi nắng.

Ánh mặt trời ấm áp, chiếc ghế nằm đong đưa nhè nhẹ, ngay cả thời gian dường như cũng chậm lại.

Khương Hành vươn móng vuốt, co duỗi trên cơ bụng săn chắc của hắn, vừa xoa vừa hỏi đầy tò mò:

"Anh thực sự đã gặp Mèo đại nhân trong truyền thuyết?"

Lục Nghi Xuyên khẽ nhắm mắt, cả người trông lười biếng vô cùng:

"Gặp rồi, quả nhiên rất uy nghiêm, không hổ danh là Mèo đại nhân."

"Wow~" Đôi mắt Khương Hành sáng rực lên, "Vậy, ngài ấy đúng là một con mèo à?"

"Ừm." Lục Nghi Xuyên nhàn nhạt đáp: "Một con mèo vô cùng oai phong, cao như một ngọn núi nhỏ, bộ lông dài và suôn mượt, nhìn là thấy khí chất ngời ngời. Khi ngài ấy nói chuyện, mặt đất cũng phải rung lên. Nhưng Mèo đại nhân có pháp lực hạn chế, rất lâu mới xuất hiện một lần. Anh chỉ là may mắn nên mới gặp được, lần sau ngài ấy xuất hiện thì không biết sẽ là khi nào đâu."

Anh nói chuyện rất nghiêm túc, Khương Hành cũng nghe rất chăm chú:

"Thảo nào mỗi lần em tìm, ngài ấy đều không thèm để ý đến em."

Lục Nghi Xuyên nhìn Khương Hành, ánh mắt từ từ hiện lên ý cười.

Khương Hành cảm thán một hồi, rồi lại hỏi:

"Vậy ngài ấy có nói rằng em có thể biến thành người không?"

"Có nói." Lục Nghi Xuyên chậm rãi thở dài, "Nhưng Nhung Nhung cũng biết mà, biến thành người chắc chắn không dễ dàng đâu, đúng không?"

Khương Hành xòe móng vuốt ra rồi lại nắm chặt:

"Thật ra có thể biến thành người hay không cũng không quan trọng lắm, em không quá để tâm đâu."

"Mèo đại nhân có nói rằng, em và ngài ấy có duyên phận. Ngài ấy chỉ độ hóa những con mèo có duyên mà thôi, giống như mèo trắng mèo đen ấy. Chỉ là hiện tại em vẫn còn nhỏ, xương cốt quá yếu ớt, chưa chịu nổi sự kéo giãn. Thế nên trước tiên phải chăm sóc cơ thể cho thật tốt, đợi khi nào cơ thể đủ mạnh mẽ, khi ấy ngài ấy sẽ ban cho em phước lành."

"À..." Khương Hành ngẩn ra, "Sao nghe cứ giống đa cấp thế nhỉ?"

Cậu nheo mắt đầy nghi hoặc:

"Anh chắc chắn là ngài ấy đã nói như vậy chứ? Không có điều kiện gì sao?"

"Đương nhiên là có." Lục Nghi Xuyên không hề chớp mắt, nghiêm túc nói:

"Quá trình biến thành người rất đau đớn, Nhung Nhung phải chuẩn bị tinh thần thật tốt."

Khương Hành há miệng, định nói gì đó, nhưng đúng lúc này, điện thoại của Lục Nghi Xuyên vang lên.

Là đơn hàng anh đặt đã được giao đến.

Hắn bế con mèo đi ra ngoài nhận cơm.

Khương Hành cào cào cánh tay hắn:

"Lục Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên giơ tay chọt nhẹ lên trán cậu:

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, còn sớm lắm. Phải đợi Nhung Nhung trưởng thành thành đại miêu đã rồi hãy nói tiếp. Bây giờ, nhiệm vụ quan trọng nhất của em là ăn thật ngon, sớm ngày lớn lên."

Khương Hành há miệng cắn tay hắn, khóe mắt liếc thấy hắn xách theo túi đồ ăn.

Chú mèo con với chiếc mũi nhạy bén khẽ động đậy, "Em ngửi thấy mùi món Mao Huyết Vượng*."

(Mao Huyết Vượng là một món ăn truyền thống nổi tiếng ở Trùng Khánh và Tứ Xuyên. Mao huyết vượng thường sử dụng huyết vịt làm nguyên liệu chính, vị cay cay.)

"Xem ra Nhung Nhung không phải mèo con mà là cún con thì đúng hơn?"

"Lục Nghi Xuyên!"

Lục Nghi Xuyên rất biết thời biết thế, "Xin lỗi, anh sai rồi."

Khương Hành hừ lạnh một tiếng, hừ xong lại hỏi, "Anh đâu có thích ăn món này, đúng không?"

Người đàn ông lười biếng đáp, "Dạo này hơi yếu, ăn bồi bổ chút."

Anh khẽ cong ngón tay, dưới lớp áo ở nhà rộng rãi, một sợi dây đỏ thấp thoáng ẩn hiện, nơi trước ngực có ánh sáng đỏ le lói.

Chương 51: Chương 51

Đêm xuống, căn biệt thự yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng sao trời lặng lẽ nhấp nháy nơi chân trời.

Lục Nghi Xuyên ngồi trên thảm, chân hơi co lên.

Anh chỉ bật một chiếc đèn ngủ mờ nhạt, ánh sáng lờ mờ khiến khuôn mặt anh trở nên mơ hồ, khó phân biệt.

Sau một lúc im lặng, anh vươn tay, kéo ra thứ đang giấu dưới cổ áo.

Dưới ánh đèn yếu ớt, vật trong tay anh đã không còn vẻ trong suốt như ngày trước mà thay vào đó, toàn thân nó phủ một sắc đỏ nhàn nhạt, như thể được thấm đẫm máu tươi, sinh ra sức sống mới, hòa cùng nhịp đập trái tim anh, chớp lóe từng hồi.

...

"Cách này không chính thống lắm, Khương Hành không có căn cốt phù hợp. Ngươi có thể giúp cậu ta tạo một bộ xương người là được."

"Lấy đốt xương ở ngực ngươi, nuôi dưỡng bằng tinh huyết, đợi thời cơ chín muồi, cấy vào cơ thể cậu ta là xong."

"Nhưng cũng vì vậy mà ngươi và cậu ta từ nay sẽ đồng sinh cộng tử. Nếu cậu ta chết, ngươi cũng không thể sống."

"Dù vậy, ngươi vẫn nguyện ý sao?"

"... Tôi cầu còn không được."

...

Cửa sổ chưa đóng, gió lạnh tràn vào.

Lục Nghi Xuyên nghiêng đầu, khẽ ho một tiếng, lấy ra một cây kim từ bên cạnh.

Anh rũ mắt, không hề nhíu mày, thản nhiên đâm vào đầu ngón tay.

Giọt máu đỏ thẫm từ làn da trắng nõn trào ra, anh vươn tay, chậm rãi đưa nó tới gần đốt xương.

Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào, giọt máu lập tức biến mất không chút dấu vết, ngay cả vết thương cũng không còn.

Chỉ có đốt xương ấy, lại càng đỏ hơn.

Anh trầm mặc quan sát hồi lâu, sau đó đưa tay giấu nó lại vào trong cổ áo.

Hôm sau là cuối tuần, dưới sự thúc giục của Khương Hành, Lục Nghi Xuyên thu dọn hành lý, quay về trường tiếp tục hoàn thành việc học còn dang dở.

Trước khi đi, anh đưa mèo con đến viện phúc lợi.

Viện phúc lợi vừa hoàn thành việc di dời hai hôm trước, rời xa khu vực thành thị ồn ào, chuyển đến một vùng ngoại ô gần biệt thự.

Lục Nghi Xuyên ôm mèo đến nơi thì đúng lúc mọi người đang ăn trưa.

Vẫn là người quản lý mập mạp đứng phía trước, trên tay cầm một cái muôi lớn. Trời nóng, ông ta đã thay chiếc áo phông ngắn tay bằng áo ba lỗ, hai con rồng xanh uốn lượn trên cánh tay, giọng nói oang oang.

"Mấy nhóc con xếp hàng! Xếp hàng mau! Đứa nào không chịu nghe lời, coi chừng ông đánh nát mông đấy!"

Từ trong bếp, Tô Diệp bưng một khay thức ăn lớn bước ra, đón ánh mặt trời, đặt lên bàn.

Cô dùng tạp dề lau tay, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy người đàn ông đang đứng ở cửa.

Anh mặc áo trắng quần đen, chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay phản chiếu ánh sáng lấp lánh dưới nắng.

Áo sơ mi trắng tinh tươm, dáng người trầm ổn, yên lặng đứng nơi bậc cửa, ánh dương dịu dàng phủ lên anh một tầng sáng ấm áp.

Thoáng chốc, cô như trở về buổi trưa mưa rơi hôm ấy.

Chỉ khác là, lần này, ánh mắt anh đã không còn lạnh lùng như sương tuyết nữa.

Tô Diệp bước lên một bước, còn chưa kịp mở lời thì thấy anh hơi cử động cánh tay.

Giây tiếp theo, từ trong lòng anh, một cái đầu lông xù thò ra.

Mèo con trông thấy cô, vẫy vẫy tay, như thể đang chào hỏi.

Có lẽ do ánh mặt trời quá đỗi dịu dàng, khi nhìn thấy một người một mèo đứng cạnh nhau, Tô Diệp bất giác có cảm giác muốn rơi nước mắt.

...

Viện phúc lợi giờ rộng hơn trước rất nhiều.

Sân không còn ở phía trước mà dời ra phía sau.

Cây du già cỗi đã bị chặt đi, thay vào đó là một cây du non mới được trồng.

Hai con mèo lớn nằm phơi nắng bên gốc cây.

Lục Nghi Xuyên và Tô Diệp đứng gần đó, nhìn chú mèo lông ngắn chạy ào tới.

Chỉ chốc lát, ba con mèo đã chen chúc một chỗ.

Tô Diệp nhìn một lúc, rồi khẽ vuốt hai ngón tay còn lại trên tay trái, "Hóa ra nó trông thế này à? Trước kia đen thui thùi lùi, tôi còn tưởng là một con mèo mun, ai ngờ lại đẹp như thế."

Cô nghiêng người nói: "Anh chăm nó tốt thật."

Lục Nghi Xuyên nheo mắt dưới nắng, "Là nó tự lớn lên tốt."

Một sinh vật bé nhỏ, toàn thân đầy thương tích và bệnh tật, từng lao thẳng vào giày anh.

Thời gian trôi qua, vết bẩn trên giày anh đã sớm được giặt sạch, mèo con trụi lông ngày nào cũng đã mọc lại bộ lông trắng muốt, cái đuôi nhỏ mềm mại hơn hẳn.

Ngọn lửa bập bùng từ chiếc bật lửa tựa như chuyện kiếp trước xa xăm.

Mèo con của anh đã lớn, một chú mèo đẹp đẽ, thoạt nhìn sẽ không còn bị ai nhầm lẫn với chuột hoang bị bỏ rơi nữa.

Tô Diệp cảm thán, "Không ngờ nó vẫn nhớ bạn cũ, nhìn tình cảm thật đấy."

Chú mèo cam già cỗi giơ chân đè lên mèo con, cúi đầu, bắt đầu liếm lông cho nó.

Lục Nghi Xuyên nhìn mèo con vẫy bốn chân vùng vẫy đầy vô vọng, đáy mắt lấp lánh ý cười, "Những điều tốt đẹp mà người khác dành cho nó, nó luôn nhớ."

Đợi Tô Diệp rời đi, anh mới nhìn mèo cam một lúc.

Chỉ đến khi con mèo cam liếm xong phần lưng, chuẩn bị liếm tới mặt, anh mới bước tới, cúi người nhấc mèo con lên.

Khương Hành động đậy móng vuốt, đầu vẫn còn ướt, "Meo?"

Nhìn thấy là Lục Nghi Xuyên, đầu đuôi mèo con khẽ cong lên, "Hóa ra anh nãy giờ đứng sau nhìn em bị trêu chọc à?"

Lục Nghi Xuyên rút khăn giấy ra lau khô đầu cho nó, "Gì mà nhìn em bị trêu chọc, anh chỉ không muốn làm phiền hai người ôn chuyện thôi."

Lau khô xong, anh lại lấy lược ra chải lông cho mèo.

Sau khi bộ lông trở nên mềm mại bông xù, anh mới thả mèo con xuống bãi cỏ.

"Đi chơi đi."

Khương Hành lon ton chạy đi, cọ cọ vào mèo cam rồi lại cọ vào mèo trắng, "Đại Hoàng, Tiểu Bạch, giới thiệu với các cậu, đây là bạn tốt nhất của tôi, Lục Nghi Xuyên. người mà tôi đã từng kể với hai người."

Con mèo trắng mập lên một chút rụt rè liếc nhìn Lục Nghi Xuyên. Rõ ràng đối phương đang cười, nhưng nó lại vô thức có chút sợ hãi, liền trốn ra sau lưng con mèo cam.

Mèo cam nằm yên trên mặt đất, lắng nghe Khương Hành giới thiệu. Nó chầm chậm mở đôi mắt hơi đục ngầu nhìn cậu một cái, rồi lại cúi đầu, có vẻ như đang rất muốn liếm lông cho Khương Hành lần nữa.

Khương Hành né sang bên, "Mấy cậu có muốn biết dạo này tôi đã trải qua những gì không?"

Mèo cam lười biếng, chẳng có phản ứng gì, chỉ có mèo trắng tò mò chạy lại gần, "Chuyện gì cơ?"

Lục Nghi Xuyên đứng bên cạnh, nghe cậu kể từ chuyện một người một mèo gan dạ xông pha vào khuôn viên trường A, đến trận đại chiến hai mèo chống lại kẻ xấu hành hạ mèo, rồi từ câu chuyện mèo đen trắng lại dẫn đến sự tích thần thánh của Mèo đại nhân...

Từng tình tiết kịch tính, lời văn hoa mỹ, nhân vật chính "Tiểu Khương Miêu" biệt danh "Thương Biểu Ca", dẫm đạp con mèo cam hung dữ khét tiếng trường A, tung cú đấm hạ gục con mèo trắng nặng ký hóa thân của cái ác... Một huyền thoại vĩ đại của thế giới mèo đã ra đời!

Mèo cam trở mình ngủ tiếp. Mèo trắng thì sửng sốt, mãi sau mới thốt lên một câu cảm thán đầy kinh ngạc: "Lão đại, cậu đỉnh thật đó!"

Khương Hành cười hì hì.

"Thật sự có Mèo đại nhân sao?"

"Dĩ nhiên rồi!" Khương Hành nhìn viên đá nhỏ trước mặt, giơ móng đạp lên, hất cằm, "Nói đâu xa, hôm đó, trời đất xoay chuyển, bầu trời bỗng chốc đổi màu, tôi mang theo trái tim thành kính cùng sứ giả mèo đen leo lên núi. Ngọn núi ấy hiểm trở vô cùng, mèo thường chẳng thể nào trèo lên nổi."

"Nhưng Tiểu Khương Miêu là mèo thường sao? Đương nhiên là không! Móng vuốt của tôi sắc bén như dao..."

Cậu phất móng vuốt một cái, bộ móng trắng muốt lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Vèo một phát, móng vuốt sắc nhọn của tôi lập tức bám chặt vào khe đá. Tôi gồng mình, chống gió mà trèo lên từng bước, từng bước một... Cuối cùng, tôi đã diện kiến truyền thuyết – Mèo đại nhân!"

Lần này không chỉ mèo trắng, mà ngay cả mèo cam cũng nhìn cậu chằm chằm.

Khương Hành hạ giọng đầy bí ẩn: "Giữa lúc mây gió cuộn trào, tôi nghe thấy một tiếng mèo kêu, sau đó... pho tượng mèo gỗ trước mặt tôi bỗng hóa thành một con mèo khổng lồ!"

"Mèo đại nhân oai nghiêm vô cùng, cao như một ngọn núi nhỏ, lông vừa dài vừa suôn mượt, lại còn... còn ngũ sắc sặc sỡ! Chỉ cần ngài cất tiếng, mặt đất cũng phải rung lên bần bật!"

Lục Nghi Xuyên: "..."

Ba chú mèo nhỏ tiếp tục buổi kể chuyện cho đến tận hoàng hôn.

Ánh chiều tà nhuộm ráng trời thành một dải vàng rực, gió đêm dìu dịu thổi qua.

Lục Nghi Xuyên khoác một chiếc áo khoác dài màu cà phê nhạt, tay đút túi quần, tà áo tung bay theo gió. Trên vai anh là một chú mèo nhỏ đầy thần khí.

Mặt trời đổ bóng hai chủ tớ kéo dài trên mặt đất, Khương Hành ngồi thẳng lưng, đĩnh đạc tuyên bố:

"Lục Nghi Xuyên, nhìn xem, tôi lớn rồi!"

"Nhung Nhung đã thành một con mèo lớn rồi."

Khương Hành cười hì hì, run run giơ móng lên: "Anh coi, móng tôi dài thế này nè——"

Người đàn ông cúi đầu nhìn bóng mình trên mặt đất, bước chậm lại một chút để giữ vững thăng bằng cho mèo nhỏ.

"Ừ, dài ghê đó, ít cũng phải năm phân."

Giây tiếp theo, má anh dính ngay một cú đấm nhẹ.

Trong làn gió thoảng hương hoa hoè, bóng hai người một mèo hơi rung động, kéo dài trên mặt đất. Khương Hành phe phẩy cái đuôi dài không kém gì anh, rồi từ từ đứng lên, đầu đuôi hơi cong xuống.

"Lục Nghi Xuyên, làm trái tim đi."

Người đàn ông nghiêng mặt, má cọ vào bụng mèo mềm mại, giơ tay lên, cong đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên chóp đuôi.

"Ừ, làm trái tim."

Triệu Sóc như một oán phụ trong khuê phòng, ngày ngày trông ngóng, rốt cuộc người bạn học thân yêu của cậu cũng đã trở về.

Vừa nghe tin Lục Nghi Xuyên về trường, người đầu tiên lao đến ký túc xá chính là cậu.

Khác với lúc đi, khi về, hành lý của Lục Nghi Xuyên nặng hơn rất nhiều, bên trong ba phần tư là đồ dành cho mèo.

Khi Triệu Sóc đẩy cửa bước vào, Lục Nghi Xuyên đang cầm ổ mèo hỏi ý kiến mèo nhỏ: "Để ở đây được không?"

"Meo ~"

Phải để cạnh cửa, chỗ đó có nắng đẹp.

Oán phụ trong khuê phòng chớp mắt mấy lần, vẫn không thể chấp nhận nổi sự thật này, nét mặt dần nứt toác: "Đừng nói với tôi là, anh không học hành gì mà đi nuôi mèo đấy nhé?"

Lục Nghi Xuyên đặt ổ mèo bên cửa sổ, nghe vậy thì im lặng vài giây.

Triệu Sóc từ từ phun ra một câu: "Đậu má, quả nhiên là người không bằng mèo mà."

Lục Nghi Xuyên xoa đầu mèo nhỏ, nhẹ nhàng chữa khỏi bệnh tâm lý của cậu ta bằng một câu:

"Tối nay tôi mời cậu ăn cơm."

"Được đấy anh trai! Cần tôi giúp dọn đồ không?"

...

Hai người dọn dẹp một lượt, vừa vặn xong lúc năm giờ chiều.

Hôm nay trời bỗng nhiên trở lạnh. Có một kiểu lạnh gọi là "bố mẹ bảo lạnh", Lục Nghi Xuyên sờ bộ lông ngắn ngủn của Khương Hành, rồi mở tủ quần áo ra chọn đồ.

Cái tủ vốn chẳng lớn lắm, mà anh lại nhường ra hẳn một nửa để treo quần áo mèo con. Bên trong treo đầy mấy bộ rực rỡ sặc sỡ, không chỉ Triệu Sóc sững sờ, mà Khương Hành cũng chết lặng.

"Đống quần áo nhỏ này đều là của mèo anh à?"

Đây là câu Triệu Sóc hỏi.

"Anh mua từ khi nào mà nhiều thế?"

Đây là câu Khương Hành hỏi.

Lục Nghi Xuyên mặt không đổi sắc, chăm chú chọn một chiếc váy phối màu đen trắng, ngồi xổm xuống ướm thử lên mèo nhỏ: "Bộ này thì sao?"

"Không sao hết."

"Tại sao?"

"Vì nó hội tụ đủ ba yếu tố: ren, viền xếp, hầu gái."

Mèo đàng hoàng nào mặc váy hầu gái ra đường hả trời?!

"Vậy à..."

Ngữ khí người đàn ông có chút tiếc nuối.

"Thế bộ này? Không có ren, không có viền xếp, ừm... cũng không phải đồ hầu gái."

Khương Hành đơ mặt:

"Lục Nghi Xuyên, còn cho em mặc váy nữa là em cào anh đấy!"

Bên kia, Triệu Sóc lục lọi trong tủ, bằng trực giác chuẩn men của mình, lôi ra một chiếc váy hồng rực rỡ.

"Anh Lục, bộ này nè, bộ này đẹp."

Lục Nghi Xuyên híp mắt quét một vòng, "Cũng... không phải là không được."

Khương Hành tức nổ tại chỗ.

Kết quả, sau khi để lại ba vết cào trên tay hai người kia, cậu đành phải mặc một chiếc áo gi-lê vàng, sau lưng còn rủ xuống hai cái tai thỏ to tướng.

Lục Nghi Xuyên vươn tay nghịch tai thỏ, rồi lại đặt con mèo lên vai.

Khương Hành cạn lời: "Lục Nghi Xuyên, gu thẩm mỹ của anh đúng là hết nói nổi, mấy bộ đồ này là sao vậy?"

Người đàn ông nghiêng đầu quan sát một lúc, vẻ mặt thản nhiên: "Thật à? Tôi thấy đẹp mà."

Cùng chung quan điểm với anh ta còn có Triệu Sóc. Chàng trai thẳng nam giơ điện thoại chụp hai tấm ảnh, chợt nhận ra điều gì đó: "Anh định mang cả mèo ra ngoài ăn à?"

Lục Nghi Xuyên cúi xuống thay giày, con mèo trên vai vẫn vững như núi Thái Sơn.

"Ừ, để nó ở ký túc một mình thì chán lắm."

"Thế cứ để trên vai thế này à? Không tìm cái hộp nào đựng vào sao? Nó không bị hoảng loạn chứ?"

"Không đâu." Lục Nghi Xuyên bật cười: "Nó gan lắm, một mình đi dự tiệc cũng được, đó là con mèo mà chân đạp mèo cam, tay đấm mèo trắng đấy."

Triệu Sóc nghe không hiểu gì cả. Còn Khương Hành...

Khương Hành há miệng định cắn.

Chương 52: Chương 52

Vì đi cùng có cả Tống Chương, nên địa điểm ăn uống được chọn là một nhà hàng gần trường. Nhà hàng không quá cao cấp nhưng có tiếng vì đồ ăn ngon.

Triệu Sóc và Tống Chương tuy đã nói chuyện qua điện thoại trước đó, nhưng đây là lần đầu họ gặp nhau trực tiếp. Nhờ có Lục Nghi Xuyên, cả hai cảm thấy như "gặp nhau hận không quen biết sớm hơn", tụm lại thì thầm bàn tán, không cần đoán cũng biết họ đang nói xấu ai.

Lục Nghi Xuyên coi như không thấy, cầm lấy thực đơn lật xem, chuẩn bị gọi món.

Từ trong lòng anh, một cái đầu nhỏ lông xù thò ra, còn xem thực đơn chăm chú hơn cả anh: "Gọi món này đi, cái này ngon lắm."

Ánh mắt người đàn ông trượt xuống, mèo nhỏ ngước mắt lên. Một người một mèo chạm mắt nhau giữa không trung.

Sau vài giây đối diện, Khương Hành xấu hổ mở miệng: "Em có thể ăn một chút không?"

Dù đồ hộp mèo có ngon đến đâu thì cũng chỉ hợp khẩu vị loài mèo. Là một con người, tất nhiên cậu vẫn thích ăn cơm của con người hơn.

Người đàn ông ngày thường quản cậu rất nghiêm khắc lại bất ngờ dễ tính: "Được, lát nữa sẽ chuẩn bị một cái bát nhỏ, chia ít

đồ ăn cho em."

Sự bất ngờ quá lớn khiến Khương Hành sững người: "Em thật sự có thể ăn?"

"Xem ra em rất nghi ngờ chuyện này." Lục Nghi Xuyên nhướn mày: "Nếu đã vậy thì..."

Khương Hành lập tức nhào tới, dùng móng vuốt bịt miệng anh, nhanh chóng thu hồi câu "Thôi khỏi".

Lục Nghi Xuyên gỡ móng mèo khỏi miệng mình, vừa định giải thích thì chạm phải ánh mắt phức tạp của Triệu Sóc: "Anh Lục, anh đang nói chuyện với con mèo đấy à?"

Tống Chương ở bên cạnh "chậc" một tiếng: "Cậu không biết hả? Con mèo đó thông minh lắm, hiểu hết những gì cậu ta nói, chỉ thiếu điều mở miệng nói thôi."

Nghe vậy, Triệu Sóc hồi tưởng lại rồi gật gù: "Hình như đúng là vậy thật, không hổ danh là mèo của học bá, IQ chắc cũng thuộc hàng top trong giới mèo."

Khương Hành mặt không đổi sắc, nhưng cái đuôi lại không kiểm soát được mà cong lên, đỉnh đuôi khẽ chạm vào cằm người đàn ông, khiến anh cúi đầu nhìn thoáng qua.

Ừm, không hổ danh là con mèo thông minh nhất trong giới mèo.

Ba người chuyền tay nhau thực đơn một vòng rồi mới quyết định xong món. Phục vụ cầm đơn đi xuống chuẩn bị đồ ăn, Triệu Sóc tinh ý đứng dậy rót nước.

Vì họ ngồi phòng riêng, mà cậu ta cũng từng thấy Lục Nghi Xuyên hút thuốc, nên liền móc từ trong túi ra một điếu, cười hì hì đưa qua: "Nào nào... Anh Lục, hút thuốc không?"

Nhìn điếu thuốc được đưa tới, Lục Nghi Xuyên lặng lẽ nghiêng người ra sau. Anh vừa định mở miệng từ chối thì chợt nghe thấy tiếng mèo kêu.

"Meo~"

Ngốc thật, anh Lục của cậu không hút loại này đâu.

Thấy anh cau mày không nói, Triệu Sóc cúi đầu nhìn điếu thuốc tầm thường trong tay, cũng không thấy ngại, tự nhiên rút tay lại: "Thế tôi mở chai rượu nhé?"

Phía sau họ là tủ rượu, Triệu Sóc liếc qua một lượt rồi chọn một chai có mức giá cậu ta chịu được: "Cái này thì sao?"

"Oamuuu~"

Không phải tôi khoác lác, nhưng độ cồn này, anh Lục của cậu căn bản không uống.

Lục Nghi Xuyên: "..."

Biểu cảm của anh cứng lại. Nhờ vào sức kiềm chế mạnh mẽ, anh mới giữ được nét mặt bình tĩnh.

Anh nhìn chai rượu trong tay Triệu Sóc, lại nhìn túi thuốc trong túi cậu ta, tâm trạng vốn vững vàng bỗng nhiên có vết rạn.

Trước khi phát hiện ra thân phận của Khương Hành, anh đã làm gì?

Hút thuốc, uống rượu... Bao thói quen xấu đều phô bày trước mặt cậu.

Sau khi tiếp xúc với Khương Hành, anh vô thức tránh xa những thói quen xấu này trước mặt Khương Hành, nhưng lại quên mất rằng—

Khi cậu còn là một con mèo trụi lông, những thứ nên thấy, không nên thấy, đều đã thấy hết cả rồi.

Nói cách khác, hình tượng mà anh mất hơn mười năm để xây dựng, trong vòng vài tuần đã sụp đổ không còn mảnh vụn?

Lục Nghi Xuyên chậm rãi nhắm mắt, dù mạnh mẽ đến đâu, trong khoảnh khắc này anh cũng không muốn đối mặt với sự thật.

Nhưng đúng lúc đó, con mèo vốn đang cuộn trong lòng anh bỗng nhảy lên đùi Tống Chương, cào cào lớp áo khoác, rồi cắn ra một hộp thuốc lá từ bên trong.

Đó chính là nhãn hiệu mà Lục Nghi Xuyên thường hút.

Con mèo nhỏ khoác trên mình chiếc áo gile thỏ màu be trông cực kỳ "dân chơi", ngậm điếu thuốc đặt trước mặt Lục Nghi Xuyên, còn vươn móng đẩy nhẹ một cái.

"Meow~"

Đại ca, hút thuốc đi.

"..."

Sự im lặng trở thành bản nhạc dạo cho bữa tiệc tối này.

Hai người kia đều bị hành động của con mèo dọa đến không nói nên lời.

Còn nhân vật chính thì không tài nào chấp nhận nổi hiện thực này.

Lục Nghi Xuyên nhắm mắt hít sâu vài giây, các đốt ngón tay siết chặt đến phát ra tiếng răng rắc. Cuối cùng, anh mở mắt ra.

Anh vươn tay túm gáy con mèo, nhét lại vào lòng mình, rồi cầm hộp thuốc ném xuống trước mặt Tống Chương, giọng điệu nghe có vẻ bình tĩnh:

"Không hút thuốc, cũng không uống rượu. Trước đây tâm trạng không tốt nên sa đọa một chút, sau này đừng đưa những thứ này cho tôi nữa."

Nghe vậy, Triệu Sóc lập tức cười tươi rói—hôm nay cậu tiết kiệm được một khoản tiền rồi!

Tống Chương thì nhìn anh với vẻ mặt đầy khó hiểu.

Hắn liếc nhìn Lục Nghi Xuyên một cái, cuối cùng ánh mắt rơi xuống con mèo trong lòng anh.

Giống, quá giống. Dù hắn không tiếp xúc với con mèo này nhiều, nhưng từng cử chỉ, hành động của nó đều khiến hắn nhớ đến một người trong ký ức.

Hắn không hiểu nhiều về Khương Hành, nhưng hắn hiểu rõ Lục Nghi Xuyên.

Mặc cho người ngoài luôn khen ngợi anh ôn hòa, nhã nhặn, nhưng Tống Chương biết rõ—không có Khương Hành, anh chẳng khác gì một con chó điên không ai trói buộc.

Bốn năm trôi qua, anh ta gần như không thể duy trì được vỏ bọc của mình nữa. Càng về sau, anh ta lại càng phát điên. Nhưng sau lần tự sát đầy điên loạn, Lục Nghi Xuyên lại kỳ lạ mà trở về trạng thái bình thường.

Tống Chương không cho rằng đó là vì anh ta đã nghĩ thông suốt.

So với việc nghĩ thông suốt, Tống Chương lại nghiêng về một khả năng khác—sợi xích từng trói buộc anh ta đã quay về bên anh ta một lần nữa.

Khi hắn đang nhìn đến thất thần, một ánh mắt u ám, lạnh lẽo rơi xuống người hắn.

Tống Chương bỗng lạnh sống lưng, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt chăm chú của Lục Nghi Xuyên.

Tim hắn đập mạnh, lập tức dời ánh mắt đi nơi khác, bàn tay buông thõng bên người khẽ tê dại.

Triệu Sóc cười tủm tỉm: "Anh Lục, con mèo này của anh cũng lợi hại quá đi! Ngay cả đưa thuốc lá cũng biết nữa!"

Lục Nghi Xuyên xoa đầu con mèo nhỏ: "Có lẽ do tôi thường xuyên nói chuyện với nó, nên lâu dần, nó hiểu chuyện hơn những con vật khác một chút."

Bàn tay anh chắn trước mắt con mèo, qua một chiếc bàn, anh và Tống Chương đối diện nhau.

Anh nhìn thấy Tống Chương hơi mấp máy môi, dường như định nói gì đó.

Lục Nghi Xuyên chậm rãi nhếch môi, nhưng đáy mắt không có lấy một chút ý cười.

Anh mở miệng, dùng khẩu hình cảnh cáo Tống Chương—

Câm miệng.

Bữa cơm này, tâm trạng của Lục Nghi Xuyên không tốt chút nào. Nhưng anh vốn giỏi che giấu, dù trong lòng có bức bối đến đâu, bề ngoài cũng không lộ ra chút manh mối nào.

Anh gọi phục vụ mang thêm một cái bát nhỏ, gắp một ít đồ ăn thanh đạm bỏ vào bát cho Khương Hành.

Không biết từ lúc nào, Tống Chương vốn ngồi đối diện đã lặng lẽ dời ghế sang bên cạnh, đang lén lút quan sát con mèo trong lòng

anh.

Thấy người đàn ông gắp một miếng thịt nấu canh trong suốt, hắn ta không nhịn được mà hỏi: "Anh cho con mèo nhỏ thế này ăn đồ của người thật sự không sao chứ?"

Lúc này, Lục Nghi Xuyên lại khôi phục dáng vẻ ôn hòa thường thấy, không còn vẻ sắc bén lúc nãy khi nhìn Tống Chương: "Không sao, chỉ cần không cho nó ăn đồ nhiều dầu mỡ, mặn là được."

Hôm đó lên núi, anh đã hỏi qua rồi. Dù Khương mèo xương cốt không được tốt, nhưng cậu vẫn khác những con mèo bình thường. Đồ ăn của người, cậu vẫn có thể ăn, chỉ là bây giờ còn nhỏ, không thể ăn quá nhiều.

Anh vừa dứt lời, con mèo nhỏ đang ngồi xổm trong lòng liền hối hả dúi đầu vào tay anh: "Lục Nghi Xuyên, em ăn xong rồi..."

Cậu mắt sáng lấp lánh nhìn đĩa cá sốt cay giữa bàn: "Em là mèo, mèo sinh ra là để ăn cá. Phiền anh gắp cho em một miếng cá sốt cay, cảm ơn ạ."

Người đàn ông đưa tay chọc vào trán cậu: "Mèo thích ăn cá là đúng, nhưng chẳng có con mèo nào lại thích cá nấu với cả nửa bát ớt đâu."

Khương Hành lắc lắc đầu, cũng cảm thấy mình đòi ăn cá sốt cay hơi quá đáng. Nhưng chỉ cần có đồ ăn là cậu vui rồi, kén chọn quá sẽ không phải mèo ngoan.

Cậu đẩy cái bát nhỏ về phía bàn: "Em muốn một miếng thịt, một miếng bí đao, một miếng củ sen, cảm ơn."

Đầy đủ thịt và rau, dinh dưỡng cân bằng, trên đời này chẳng có con mèo nào biết ăn như cậu.

Lục Nghi Xuyên gắp cho cậu.

Anh cúi đầu, nhìn con mèo nhỏ vùi đầu vào bát, đến cả mặt cũng chẳng thấy đâu, tay cầm đũa hơi run lên một chút.

Hình ảnh khuôn mặt dữ tợn của Tiền Lộ chợt hiện lên trong đầu anh, gương mặt có vài phần tương tự anh giờ đây vặn vẹo méo mó.

"Cái bộ dạng này của mày là diễn cho ai xem?"

"Mày đừng nói với tao là mày thực sự nghĩ mình là một người tốt đẹp, thanh cao đấy nhé? Chúng ta vốn giống nhau..."

Bà ta cười lạnh.

"Mày với tao giống nhau cả thôi, đều là lũ điên di truyền. Mày lấy gì mà khinh thường tao? Lấy gì mà muốn tránh xa tao?"

"Nói xem nào, nếu Khương Hành biết con người thật của mày, nó còn muốn ở bên mày không?"

"Nếu biết mày là một kẻ dối trá thành tính, lạnh lùng, ích kỷ, vô tình. Nếu biết đằng sau gương mặt hoàn hảo của mày, thực chất lại là một linh hồn dơ bẩn, xấu xí..."

"Lục Nghi Xuyên, mày bảo vệ nó kỹ như vậy, thậm chí còn sợ tao làm hại nó nên không để tao xuất hiện trước mặt nó. Đúng, nó biết tao điên, nhìn thấy tao liền tránh xa, trốn càng xa càng tốt. Nhưng còn mày thì sao? Mày chẳng phải cũng là một kẻ điên à?"

"...Lục Nghi Xuyên?"

Khương Hành nghiêng đầu khó hiểu.

Lục Nghi Xuyên hoàn hồn, đũa trong tay siết chặt, phát ra tiếng ma sát chói tai.

"Anh sao vậy? Trông là lạ quá."

Lục Nghi Xuyên đặt đũa xuống, giấu tay dưới bàn.

"Đúng là có chút lạ," anh chậm rãi nói, "có con mèo ăn sắp thành lợn rồi, mà vẫn chưa chịu ngừng miệng."

"..."

Khương Hành hận không thể khiến cái miệng của anh chịu một trăm kiểu cực hình.

Con mèo lông ngắn quay lưng lại với Lục Nghi Xuyên, ngay cả đôi tai dài như tai thỏ phía sau cũng toát ra vẻ giận dỗi.

Anh giơ tay chạm nhẹ vào tai thỏ, trong mắt ánh lên ý cười. Nhưng chưa được bao lâu, nụ cười ấy lại bị một tầng u ám bao phủ.

Lục Nghi Xuyên cúi mắt, hàng mi dài che đi cảm xúc nơi đáy mắt. Khuôn mặt lúc nào cũng mang theo ý cười của anh lúc này lại ngập tràn vẻ lạnh lùng và u tối.

Anh nhìn bóng lưng Khương Hành, hơi xuất thần.

Vậy là cậu ấy đã biết rồi sao?

Biết mặt tối tăm, cố chấp của anh. Biết anh không phải cậu bạn thanh tao, quang minh trong ký ức, mà là một kẻ mục rữa từ tận xương cốt.

Vậy... Nhung Nhung của anh có rời bỏ anh không?

Dù giờ phút này Khương Hành vẫn đang ngồi trong lòng anh, không hề tỏ ra chán ghét. Nhưng lời của Tiền Lộ giống như một vết sẹo khắc sâu vào linh hồn anh.

Lý trí anh nói rằng, Nhung Nhung của anh sẽ không rời bỏ anh.

Nhưng trong tim vẫn luôn có một giọng nói gào thét:

Đừng ảo tưởng nữa. Chỉ cần nó biết con người thật của mày, nó ấy nhất định sẽ rời đi. Mày không xứng đáng có được tình yêu.

Vết sẹo đã khắc quá sâu, mỗi khi anh nghĩ rằng mình đã quên đi, nó lại bị xé toạc ra, khiến anh đau đớn một lần nữa.

Cảm xúc tồi tệ này kéo dài mãi cho đến khi ăn xong, ra khỏi phòng ăn, và ở đại sảnh nhìn thấy hai người đang đi tới.

Lý Tinh Dược khoác tay lên vai Lâm Thần, vừa nhìn thấy Lục Nghi Xuyên liền sải bước chặn ngay trước mặt anh.

"Nhị thiếu nhà họ Lục đúng là có giá thật đấy, tôi đến câu lạc bộ tìm anh mấy lần mà chẳng thấy bóng dáng đâu, muốn gặp anh còn khó hơn lên trời."

Hắn ta quét mắt nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới: "Anh trước đây không phải phong quang lắm sao? Sao bây giờ lại sa sút đến mức phải vào cái chỗ thế này ăn cơm rồi?"

Lâm Thần, người đang bị hắn khoác vai, vừa nhìn thấy sắc mặt lạnh lẽo của Lục Nghi Xuyên liền hoảng sợ, theo bản năng lùi ra sau.

"Lùi cái gì?" Lý Tinh Dược một tay đẩy cậu ta ra trước: "Lúc trước nhị thiếu nhà họ Lục còn muốn chặt một ngón tay của cậu đấy. Bây giờ cậu, người từng là hoa khôi của câu lạc bộ này, lại đi theo tôi, Lục Nghi Xuyên, giờ anh có cảm giác gì?"

Lục Nghi Xuyên chậm rãi vuốt ngón tay, lạnh nhạt nói: "Tránh ra."

"Hô! Uy phong ghê nhỉ?" Lý Tinh Dược bật cười thành tiếng, giọng điệu đầy châm chọc: "Anh nghĩ anh là ai? Lúc trước anh còn là nhị thiếu gia nhà họ Lục, tôi còn có thể nể mặt anh vài

phần, bây giờ thì sao... Bị đuổi ra khỏi nhà cảm giác thế nào? Tôi nghe nói ba anh đang chuẩn bị ly hôn với bà mẹ kế bé nhỏ của anh đấy."

"Tôi bảo, tránh ra."

Thấy anh không lọt tai một câu nào, sắc mặt Lý Tinh Dược thay đổi, nhìn vào gương mặt lạnh lẽo của người đàn ông trước mặt, theo bản năng lùi về sau nửa bước, nhưng rất nhanh lại bực tức mà đứng thẳng dậy.

Hắn ta biết phải chọc vào đâu mới khiến anh đau nhất, vì thế không chút kiêng nể mà nói tiếp.

"Tôi mới về nước chưa bao lâu, đã nghe nói tên nhóc theo đuôi anh ngày trước chết rồi phải không? Nghe bảo là tai nạn xe cộ, bị đâm nát đến mức chẳng còn nhận dạng được."

"Hắn tên là gì ấy nhỉ?" Hắn ta tiến gần hơn, giọng nói đầy ác ý:

"Khương Hành... Là Khương Hành đúng không? Khương Hành chết rồi, bị xe nghiền chết rồi..."

"Có phải do anh khắc chết không?"

Lời tác giả:

Lý chính là kẻ từng cầm loa hét rằng mẹ của Lục là tiểu tam.

Lâm là người đánh bạc xuất hiện ở đoạn mở đầu.

Chương 53: Chương 53

Bất ngờ, một bóng dáng màu cam vàng lao vọt ra khỏi lòng Lục Nghi Xuyên. Tim anh giật thót, theo bản năng đưa tay chụp lấy, nhưng lại bắt hụt.

Giây tiếp theo, một tiếng thét thảm thiết chói tai vang lên từ Lý Tinh Dược.

Bình thường trông vụng về là thế, vậy mà lúc này con mèo nhỏ lại nhanh nhẹn đến mức khó tin. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trên mặt Lý Tinh Dược đã xuất hiện mấy vết cào rướm máu, nhìn mà thấy kinh hoàng. Chỉ cần nhìn những vết thương ấy thôi cũng biết kẻ ra tay đã dùng bao nhiêu sức.

Lâm Trần bị dọa đến mức đứng sững tại chỗ, nhưng chưa kịp phản ứng thì đã bị Lý Tinh Dược giơ chân đá thẳng vào người. Hắn vội vàng ôm mặt, máu chảy ròng ròng qua kẽ tay.

"Đồ ngu! Còn đứng đực ra đó làm gì? Còn không mau bắt con xúc sinh kia lại cho tao!"

Lâm Trần bị đá đến loạng choạng, vừa định quay đầu tìm mèo thì đã thấy Lục Nghi Xuyên cúi xuống, bế con mèo từ trên bàn lên.

Người đàn ông có dáng vẻ thản nhiên, trên người chỉ mặc áo đen, quần đen, thân hình cao gầy nhưng không hề vạm vỡ, thậm chí còn có phần mảnh khảnh. Làn da trắng nhợt ấy lại mang theo nét yếu ớt nhàn nhạt, khiến anh trông không khác gì một thư sinh thời xưa tay trói gà không chặt.

Nhưng chính dáng vẻ ấy lại khiến bước chân của Lâm Trần cứng đờ tại chỗ, không dám tiến thêm một bước.

Lý Tinh Dược thấy vậy lại giận dữ tung thêm một cú đá, lần này trực tiếp khiến cậu ta quỳ sụp xuống đất.

"Vô dụng! Đồ vô dụng!"

Hắn che mặt, căm tức nhìn chằm chằm Lục Nghi Xuyên.

"Lục Nghi Xuyên, mày cứ chờ đấy cho tao!"

Lục Nghi Xuyên nắm lấy móng vuốt nhỏ của con mèo, khóe môi hơi nhếch lên.

"Được thôi, tôi đợi."

Chỉ tiếc là... Anh thờ ơ nghĩ, có lẽ hắn sẽ chẳng bao giờ chờ được đến ngày đó.

Rời khỏi nhà hàng, Triệu Sóc cúi đầu giả vờ làm người vô hình, xem như chẳng nghe thấy gì. Những chuyện thế này, một kẻ đọc sách bình thường, yếu đuối như cậu tốt nhất đừng nên hỏi, cũng đừng nên quan tâm.

Ngược lại, Tống Chương quen thân với Lục Nghi Xuyên nên có phần lo lắng.

Lo cho Lý Tinh Dược.

Cậu công tử nhà họ Lý từ trước đến nay đã chẳng ưa gì Lục Nghi Xuyên, hồi cấp ba còn từng cầm loa gào khắp nơi rằng mẹ của Lục Nghi Xuyên là kẻ thứ ba, khiến quan hệ giữa hai nhà căng thẳng đến cực điểm.

Mãi sau này khi Lý Tinh Dược ra nước ngoài, mọi chuyện mới dần lắng xuống. Không ngờ mới mấy năm ngắn ngủi, hắn vừa

về nước đã lại bắt đầu nhằm vào Lục Nghi Xuyên, đúng là lấy cả mạng sống ra để chứng minh câu "hận còn dài hơn yêu".

Còn Lục Nghi Xuyên thì... cái tâm của anh ta đúng là đen sì. Anh ta mà cười, Tống Chương chỉ cảm thấy đến lúc phải chuẩn bị tiễn biệt Lý Tinh Dược rồi.

"Anh..." Tống Chương do dự một lúc rồi hỏi, "Anh không sao chứ?"

Lục Nghi Xuyên sinh động diễn giải thế nào là "người lớn không chấp kẻ tiểu nhân". Đối diện với sự lo lắng của Tống Chương, anh hơi cúi đầu, sắc mặt có chút tái nhợt, giọng nói cũng chậm rãi và nhẹ nhàng:

"Không sao, chỉ chửi tôi mấy câu thôi, có mất miếng thịt nào đâu."

"..."

Tống Chương nhìn anh, biểu cảm như vừa nuốt phải ruồi.

Người đàn ông khẽ đưa tay lên môi ho nhẹ một tiếng, giọng nói mang theo vẻ áy náy:

"Xin lỗi nhé, vốn dĩ là mời hai người ăn cơm, không ngờ lại xảy ra chuyện này."

"Không sao đâu..." Triệu Sóc vội xua tay. "Sao lại trách anh được? Rõ ràng là bên kia cố tình gây chuyện. Còn phải nói, nếu là tôi mà bị chửi như thế, chắc chắn tôi đã lao lên đánh hắn rồi!"

Lục Nghi Xuyên nhẹ nhàng mỉm cười.

"Bạo lực không thể giải quyết được vấn đề."

Tống Chương: "..."

Sắc mặt hắn ta dần dần chuyển xanh.

Đúng lúc hắn ta sắp không nhịn nổi nữa, Lục Nghi Xuyên liếc nhìn hắn ta một cái, sau đó thản nhiên nói:

"Chúng ta không cùng đường, cậu cứ tự về đi."

Thấy anh sắp đi, Tống Chương không nhịn được mà bước lên một bước, lớn tiếng gọi anh:

"Anh định làm gì?"

Dưới ánh đèn đường, người đàn ông hơi nghiêng đầu nhìn cậu ta. So với làn da nhợt nhạt, đôi môi anh lại đỏ đến kỳ lạ.

"Tôi có thể làm gì chứ?" Anh cười nhạt. "Chỉ là một kẻ bị nhà họ Lục đuổi ra ngoài, không ai chào đón, tay trói gà không chặt. Dù tôi có muốn làm gì, cũng chẳng có điều kiện, đúng không?"

Tống Chương há miệng...

Người đàn ông híp mắt cười:

"Tống Chương, cậu lo xa rồi."

Lục Nghi Xuyên rót nước, lấy khăn bông nhỏ, cẩn thận lau sạch vết máu trên móng vuốt của Khương Hành.

Con mèo nhỏ không bị thương, nhưng móng bị cào rách một chút, lông còn dính vài vệt máu.

Khương Hành ngoan ngoãn ngồi yên để anh lau chân, nhưng miệng lại không chịu im lặng.

"Lục Nghi Xuyên, anh có thấy vừa nãy em dũng mãnh thế nào không? Em đúng là lợi hại quá trời! Nhìn cú vồ của em kìa, hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị em cào rách mặt rồi. Nói thật

nhé, em đã thấy ngứa mắt hắn từ lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng báo được thù!"

Lục Nghi Xuyên lau sạch móng rồi lấy bàn dụng móng tay cắt đi những chỗ bị gãy, không nói lời nào.

Khương Hành nhìn anh, "Lục Nghi Xuyên, đừng có buồn nhé, em đã báo thù giúp anh rồi."

Người đàn ông dừng động tác một chút, "Anh không có buồn."

"Biểu cảm của anh trông rất buồn."

Lục Nghi Xuyên bóp nhéo móng của cậu, "Biểu cảm nào?"

Cắt xong móng tay, Khương Hành lập tức áp sát vào anh, "Chính là biểu cảm bây giờ. Không vui có thể không cười, chỉ có hai chúng ta ở đây."

Nục cười trên khoé môi Lục Nghi Xuyên dần dần biến mất. Khi không cười, gương mặt anh làm lộ rõ vẻ lạnh lùng và u ám.

Khương Hành tiếp tục, "Cảm giác hôm nay anh ăn cơm rất lạ, là vì em mời anh hút thuốc à? Nếu anh không thích, lần sau em sẽ không làm vậy nữa."

Chú mèo lông ngắn ngắc nhìn anh, trông ngoan ngoãn và dễ thương, hoàn toàn không giống với vẻ hùng hổ trước đó khi cào người ta. "Lục Nghi Xuyên, không thích, không thoải mái thì phải nói ra. Em đâu phải con sâu trong bụng anh, anh không nói thì làm sao em biết mà đoán?"

Lục Nghi Xuyên im lặng rất lâu, rồi mới vươn tay bế Khương Hành lên.

Chú mèo từng một tay có thể nâng lên, giờ phải dùng đến hai tay mới ôm trọn. Anh sợ khi đối diện với đôi mắt trong veo ấy,

vội quay đi như thể muốn trốn tránh.

"Anh..." Anh do dự, chậm rãi lên tiếng, "Em có thấy anh rất tệ không?"

"Không."

Khương Hành không cần nghĩ mà đáp ngay.

"Nhưng anh..."

Khương Hành đặt móng lên vai anh, ngẩng người lên, có vẻ không quen khi móng vừa bị cắt.

"Lục Nghi Xuyên, ai cũng có tính xấu, anh có, em cũng có. Em hỏi anh, nếu em hút thuốc, uống rượu, anh có ghét em không?"

"Không."

Chú mèo vỗ vai anh, "Rất tốt, anh đã biết đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ rồi, đó là một phẩm chất rất đáng khen."

"Nhưng Nhung Nhung, anh..."

"Em biết anh muốn nói gì. Nhưng Lục Nghi Xuyên, anh phải nhớ rằng, anh là anh, mẹ anh là mẹ anh. Hai người là hai cá thể độc lập. Dù có thế nào đi nữa, anh cũng không phải bà ấy."

"Em biết anh luôn muốn thể hiện mình thật xuất sắc trước mặt em. Nhưng em tuy hơi ngốc, chứ không phải đần. Ở bên nhau hơn mười năm rồi, sao có thể không biết gì chứ? Trong lòng em, anh vẫn luôn như vậy, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi."

Nghĩ ngợi một lúc, Khương Hành bắt chước con người, dùng hai chân trước ôm lấy mặt anh.

"Giống như anh không ghét em vì em ngốc vậy. Đương nhiên, em cũng sẽ không nghĩ anh là kẻ tồi tệ."

Cậu nhìn thẳng vào mắt Lục Nghi Xuyên.

"Đừng để mẹ anh ảnh hưởng đến anh. Anh phải nhớ rằng, trong mắt em, anh mãi mãi là người giỏi nhất, tuyệt vời nhất."

Không có con mèo nào có thể từ chối một con sen biết đích thân nấu cơm cho mình!

Để tăng thêm sức thuyết phục cho lời nói, Khương Hành nhảy xuống khỏi đùi Lục Nghi Xuyên, tung người lên bàn, mở ngăn kéo, lấy ra bao thuốc lá đã lâu không động đến.

"Anh à, hút thuốc không? Lần này em thật lòng đấy."

"..."

Lục Nghi Xuyên im lặng hai giây, rồi ném bao thuốc vào thùng rác.

"Bỏ rồi."

Khương Hành giơ nắm tay mèo nhỏ lên, cố gắng tạo dáng thành một ngón cái dựng thẳng.

"Không hổ là đại ca, nói bỏ là bỏ."

Cậu hỏi: "Vậy em thử được không?"

...

Bộp!

"Ai da! Lục Nghi Xuyên, anh lại gõ em!"

"Vì em ngốc."

Khương Hành tức muốn chết, thầm thề trong lòng: Lần sau nhất định không bao giờ an ủi anh ta nữa!

Lý Tinh Dược lao vào bệnh viện, đi cùng hắn còn có Lâm Thần.

Vết rách trên mặt hắn không sâu, đến bệnh viện một lúc thì vết thương đã đông máu. Bác sĩ tiêm cho hắn vắc-xin phòng dại, rồi cẩn thận lau sạch vết máu trên mặt.

Hắn nhăn nhó một khuôn mặt hung tợn, vừa ngẩng lên nhìn Lâm Thần đang đứng rụt rè bên giường, lửa giận lại bốc lên.

Hắn vớ lấy cốc nước nóng trên tủ bên cạnh, thẳng tay ném vào mặt đối phương.

"Đồ vô dụng! Giữ cậu lại có ích gì chứ!?"

Bị hắn ném trúng, Lâm Thần không dám trốn. Nước nóng thấm ướt nửa vai cậu, ly thủy tinh vỡ vụn dưới chân, mảnh vỡ bắn lên, cứa vào mặt cậu một đường rách.

Cậu không dám thở mạnh, run rẩy tựa vào tường.

"Xin... xin lỗi, Lý ca, tôi... tôi không phải..."

Y tá đang xử lý vết thương bị dọa giật mình, tay run lên, lỡ dùng lực mạnh hơn một chút.

Lý Tinh Dược lập tức đau đến mức hét lên, đẩy mạnh cô ấy ra.

"Cô có biết làm không hả? Cái bệnh viện rách nát này, kiếm đại một y tá đến lừa tôi à? Gọi y tá trưởng của các người đến đây!"

Cô y tá mở miệng định giải thích, nhưng bị ánh mắt hung dữ của hắn quét qua, đành ôm khay rời đi trong hoảng sợ.

Lý Tinh Dược bực bội đá vào tủ đầu giường.

"Đợi đấy, tao nhất định sẽ khiến Lục Nghi Xuyên và con súc sinh đó sống không bằng chết!"

Hắn cười gằn.

"Tao sẽ lột da con mèo đó, nhổ hết móng, bẻ gãy xương nó rồi nấu canh..."

Lâm Thần nhìn bộ dạng hung ác của hắn, sợ hãi cúi gằm mặt xuống.

...

Cộc cộc—

Hai tiếng gõ cửa lễ phép vang lên bên ngoài.

Lý Tinh Dược liếc nhìn cánh cửa, không thấy ai, tưởng là y tá trưởng nên buột miệng mắng:

"Mẹ nó, gõ cái gì mà gõ! Gõ cửa đòi mạng à!"

Mắng xong, cánh cửa "két" một tiếng rồi mở ra.

Một khuôn mặt bình thản hiện ra sau cánh cửa, là Lý An.

Anh ta mỉm cười áy náy.

"Lý tiên sinh phải không? Xin lỗi nhé, ông chủ của tôi muốn gặp hai vị một chút."

"Mày là ai?"

Lý An mặc một bộ vest đen, đeo kính gọng đen. Nghe hắn hỏi vậy, anh ta chỉnh lại cà vạt, đẩy nhẹ gọng kính.

"Quên mất chưa giới thiệu, tôi cũng họ Lý, coi như là người cùng tộc với anh. Chỉ là một trợ lý nhỏ bé mà thôi. Nhận được chỉ thị

nên đường đột đến đây, đến hoa quả cũng chưa kịp mang theo, thật thất lễ quá."

Hắn càng nói, mặt Lý Tinh Dược càng đen lại.

"Mày là người nhà nào?"

Lý An mỉm cười.

"Gặp rồi sẽ biết."

"Không gặp! Không thấy tao đang bực mình à?"

"Thế thì thực sự xin lỗi quá."

Lý An khẽ thở dài, bước vào phòng, tiện tay đóng cửa lại.

"Lệnh của chủ nhân, thực sự không dám trái. Đành phải làm phiền Lý tiên sinh một chút vậy."

"Mẹ kiếp, mày—"

Lý Tinh Dược vừa mở miệng, thì một lực mạnh đã nhấc bổng hắn lên.

Hắn bị Lý An bóp cổ, nhấc khỏi giường. Một tay đối phương giữ hắn, tay còn lại vẫn hết sức lịch sự đẩy gọng kính, nở một nụ cười nhẹ:

"Xin lỗi nhé, cái miệng này của Lý tiên sinh cứ mở ra là phun bậy. Tôi đành phải giúp anh ngậm lại một chút."

Vừa dứt lời, rắc một tiếng, cằm Lý Tinh Dược bị trật khớp.

Lý An thả tay, nhìn hắn rơi xuống sàn như một con cá chết. Sau đó, anh ta giẫm chân lên lưng hắn, cúi người xuống.

Ánh mắt anh ta lạnh nhạt nhìn hắn, dần dần thấy sự sợ hãi hiện lên trong mắt hắn.

"Đừng sợ. Chủ nhân dặn tôi đưa anh đến nơi một cách nguyên vẹn, tôi sẽ không làm gì quá đâu. Còn về cái cằm..." Lý An chạm nhẹ vào cằm mình, cười như gió xuân. "Đến lúc đó sẽ có người nắn lại cho anh thôi."

Anh ta buông chân, túm lấy cổ áo Lý Tinh Dược, kéo lê hắn ra cửa như một cái xác.

Ngoài cửa đã có hai người đứng chờ. Thấy hắn bị kéo ra, họ lập tức vươn tay nhận lấy.

Lý An phủi phủi tay, xoay người nhìn về phía Lâm Thần, người gần như đã bị dọa cho choáng váng.

"Vị này là...?"

Anh ta trầm ngâm một lát, thật sự không nhớ ra đối phương là ai, đành hỏi với vẻ lịch sự:

"Anh muốn tự đi, hay để tôi mời?"

Chương 54: Chương 54

Trời đã tối khi Lục Nghi Xuyên đến nơi.

Lý An và hai vệ sĩ khác ngồi xổm ngay cửa, chẳng chút hình tượng, ăn mì gói. Nhìn thấy anh, Lý An lau miệng rồi đứng dậy:

"Chủ nhân, ngài tới rồi à?"

Bên ngoài, mưa rơi ào ào. Người đàn ông mặc áo gió đen lắc nhẹ ô để giũ nước, sau đó đưa mắt nhìn Lý An.

Lý An ợ một cái, lầm bầm:

"Dạo này tôi đang mê một bộ phim cổ trang trinh thám, muốn giả vờ có khí chất một chút trước thằng ngu kia, ai dè quên mất."

Hắn đặt hộp mì xuống tay người bên cạnh, nhận lấy chiếc ô từ Lục Nghi Xuyên rồi lập tức đổi giọng:

"Ông chủ, người tôi đã mang đến cho anh rồi. Hắn nói chuyện khó nghe quá nên tôi tháo luôn khớp hàm, còn lại thì không động vào. Giờ chỉ chờ anh thôi."

Lục Nghi Xuyên xoay nhẹ dây đồng hồ trên cổ tay, thản nhiên nói:

"Mở cửa."

Căn phòng tối om, rèm cửa được kéo kín đến mức không lọt một tia sáng. Lý An đi vào trước, bật đèn lên. Ánh sáng chói lòa lập tức xé toạc bóng tối.

Đây là một kho chứa đồ cũ, lộn xộn với bàn ghế hỏng chất đống. Chỉ có một khoảng trống nhỏ trên sàn, nơi Lý Tinh Dược và Lâm Thần bị trói chặt, nằm sóng soài. Đèn bật lên khiến cả hai theo phản xạ nhắm chặt mắt.

Khi Lý Tinh Dược mở mắt lần nữa, hắn trông thấy người đàn ông đã "mời" hắn đi khỏi bệnh viện lần trước. Người đó kéo một chiếc ghế sạch đến trước mặt hắn, một bóng dáng cao gầy, lạnh lùng ngồi xuống.

Hắn ngước lên, chạm phải khuôn mặt trầm tĩnh nhưng đầy xa cách của đối phương.

"Hô... hô..." Lý Tinh Dược mở to mắt kinh hãi, nhưng vì khớp hàm đã bị tháo, hắn không thể thốt ra một lời, chỉ có thể phát ra những âm thanh đứt quãng, nghe vừa kỳ dị vừa đáng thương.

"Ôi dào, tôi đúng là đãng trí." Lý An vỗ đầu, làm bộ tiếc nuối:

"Sao lại quên mất là thiếu gia đây không nói được chứ? Lỗi của tôi, lỗi của tôi, đừng giận nha. Để tôi sửa lại ngay."

Vừa nói hắn vừa tiến đến gần, túm lấy cằm Lý Tinh Dược, "cạch" một tiếng, khớp hàm đã được nắn về chỗ cũ.

Lý Tinh Dược nuốt nước bọt, phát hiện mình đã nói được, lập tức trừng mắt nhìn người trước mặt:

"Lục Nghi Xuyên! Ai cho mày lá gan dám đối xử với tao như thế?!"

Lục Nghi Xuyên cúi đầu nghịch ngón tay, hơi ẩm ngoài trời vẫn còn vương trên quần áo anh.

"Tại sao tôi lại không dám?"

Anh nghiêng người về phía trước, ánh mắt vẫn lạnh nhạt:

"Lý Tinh Dược, bao nhiêu năm rồi mà cậu vẫn chẳng tiến bộ gì cả."

Anh thở nhẹ, như một lời tiếc nuối:

"Vẫn ngu ngốc như ngày nào."

"Lục Nghi Xuyên!" Lý Tinh Dược vùng vẫy bò lên phía trước, giận dữ quát:

"Anh dám bắt cóc tôi?! Nếu cha tôi biết chuyện này, tôi sẽ khiến nhà họ Lục không có kết cục tốt đẹp!"

"Oh?" Người đàn ông khẽ nhếch môi, như thể vừa nghe được một câu chuyện buồn cười:

"Nhà họ Lục sống chết ra sao thì liên quan gì đến một kẻ đã bị đuổi ra khỏi cửa như tôi?"

Lý Tinh Dược ngồi dậy, cắn răng gằn giọng:

"Vậy còn anh? Anh nghĩ nhà họ Lý sẽ để yên cho anh sao?!"

Sau câu nói đó, người đàn ông đang ngồi đứng lên, nhẹ nhàng đặt chân lên lưng hắn. Một người trông gầy gò đến vậy, vậy mà chỉ một chút lực đã khiến Lý Tinh Dược bị ép sát xuống sàn, đến mức nghe rõ cả tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Lục Nghi Xuyên cúi xuống, giọng nói vẫn chậm rãi, điềm nhiên như cũ:

"Tốt thôi, tôi chờ nhà họ Lý đến giết tôi."

Nhưng rồi anh cười nhẹ, ghé sát tai đối phương, giọng trầm thấp đầy nguy hiểm:

"Nhưng đoán xem... cậu có còn kịp nhìn thấy cảnh đó không?"

Lý Tinh Dược đột nhiên im bặt, toàn thân cứng đờ. Hắn cuối cùng cũng nhận ra tình cảnh nguy hiểm của mình. Sắc mặt hắn tái nhợt đi vài phần, giọng nói run rẩy:

"Lục Nghi Xuyên, anh... anh định làm gì? Tôi nói cho anh biết, đây là phạm pháp!"

Lý An chêm vào:

"Phạm pháp? Lý thiếu gia, đừng nói bừa nhé. Tôi đã hỏi ý cậu trước rồi mà, không tin cứ hỏi bạn cậu đi."

Nói xong, anh liếc sang Lâm Thần, người từ đầu đã cuộn tròn co rúm trong góc tường như một con rùa rụt cổ. Lâm Thần chỉ cần chạm vào ánh mắt anh đã lập tức run lẩy bẩy, miệng mấp máy mà không thốt ra được lời nào.

Đúng là...

Lý An thầm cảm thán. Cái tên Lý Tinh Dược ngu xuẩn này thật sự nghĩ rằng kéo Lâm Thần về phe mình có thể khiến Lục Nghi Xuyên tức giận ư? Quá ngây thơ.

Lục Nghi Xuyên thả chân xuống, lấy khăn tay ra lau, ánh mắt cụp xuống nhìn Lý Tinh Dược:

"Cậu chẳng phải luôn tìm cách chọc giận tôi sao?"

Giọng anh vẫn bình thản, nhẹ nhàng:

"Giờ tôi tức thật rồi đấy, vậy mà nhìn cậu chẳng vui vẻ gì cả."

Anh ngồi xổm xuống, nhìn sắc mặt người trước mặt ngày càng đỏ lên:

"Nói giỏi vậy, hay là cắt lưỡi đi nhé?"

"Lục Nghi Xuyên..." Lý Tinh Dược hoảng sợ lết về phía trước, giọng run rẩy:

"Tôi sai rồi, tôi không nên ăn nói linh tinh. Anh tha cho tôi đi, muốn gì cũng được... Tôi gọi điện cho cha tôi, tôi sẽ đưa anh tất cả..."

Lục Nghi Xuyên không nhúc nhích, chỉ yên lặng nhìn hắn tiến đến gần. Nhưng ngay khoảnh khắc khoảng cách chỉ còn một gang tay, hắn bất ngờ giật tung dây trói, lao về phía trước.

Chưa kịp chạm tới mục tiêu, tóc hắn đã bị Lý An túm lấy, sau đó bị nện mạnh xuống sàn. Ngay sau đó, một cú giẫm mạnh khiến tiếng gào thét đau đớn vang vọng khắp căn phòng.

Lục Nghi Xuyên phủi tay đứng dậy, hờ hững nói:

"Bấy nhiêu năm mà vẫn chưa học được bài học nào."

Lý Tinh Dược mắt đỏ ngầu, trừng trừng nhìn hắn:

"Lục Nghi Xuyên! Nhà họ Lý sẽ không tha cho mày đâu. Sớm muộn gì tao cũng sẽ chặt mày ra từng mảnh cho chó ăn!"

Hắn không nhận được bất kỳ phản ứng nào. Như chợt nghĩ ra điều gì, Lý Tinh Dược bỗng bật cười:

"Giận đến thế này, chẳng phải vì tao nói trúng tim đen rồi sao? Khương Hành chính là do mày khắc chết!"

"Hôm đó mày cũng có mặt đúng không? Tao còn cố ý xem lại tin tức hôm đó nữa đấy. Đáng thương làm sao, cậu thiếu gia nhỏ bé, chỉ có mình cậu ta bị đè dưới gầm xe. Nghe nói mấy người có

mặt ở hiện trường lúc ấy còn nôn ra ngay tại chỗ, máu loang đến mức rửa cũng không sạch, cảnh sát thậm chí không thể thu gom đủ thi thể..."

Hắn nhìn Lục Nghi Xuyên, ánh mắt đầy ác ý:

"Khi đó, mày có đi tìm không? Khuôn mặt đẹp đẽ của cậu ta khi đó trông như thế nào? À không đúng... cậu ta đâu còn mặt nữa... Mày nhìn thấy chưa? Mày có buồn nôn không..."

Hắn bỗng dưng trợn to mắt, lời còn chưa dứt, đầu lưỡi đã bị một thanh thép đè chặt, khiến hắn không thể phát ra âm thanh nào.

Chỉ một giây sau, "rắc" một tiếng giòn tan vang lên.

Thanh thép bị giật mạnh lên, kéo theo cả máu tươi lẫn răng rơi lả tả khỏi miệng hắn.

Lục Nghi Xuyên đưa tay gạt đi vệt máu bắn lên mí mắt, ngón tay thon dài giữ chặt thanh thép, đè lên cổ họng đối phương. Gương mặt anh dính chút máu loãng, ánh mắt hạ xuống, giọng nói trầm thấp:

"Sao không nói tiếp đi?"

Lý Tinh Dược ôm miệng, đau đến mức trợn trắng mắt rồi ngất xỉu.

Lục Nghi Xuyên buông tay, chậm rãi rút khăn tay ra, trước tiên lau sạch chiếc đồng hồ trên cổ tay, sau đó mới lau máu trên mặt.

Anh kéo dây khóa áo gió lên đến tận cổ. Bàn tay thon dài đang cầm lấy khóa kéo, ngón tay trắng bệch, khớp xương nổi rõ. Dưới lớp da là những đường gân xanh nhàn nhạt. Ngón tay anh không có nhiều thịt, nhưng đầu ngón tay lại mang một lớp chai mỏng—dấu vết của nhiều năm cầm bút.

Cổ áo che đi phần cằm hơi nhọn của anh, màu đen càng làm nổi bật nước da tái nhợt. Khi không cười, nét mày mang theo một sự u uất nặng nề.

Cả người anh sạch sẽ mà mong manh, hoàn toàn không ăn nhập với cảnh tượng trong căn phòng này.

Lục Nghi Xuyên nhấc chân, bước qua người Lý Tinh Dược, tiện tay ném chiếc khăn tay dính máu vào thùng rác bỏ hoang trong góc phòng. Giọng anh lạnh nhạt:

"Dọn dẹp đi."

Anh lấy điện thoại ra xem giờ—con mèo lười ở nhà chắc sắp tỉnh rồi.

—

"Anh Lục...anh Lục..."

Ngay khi Lục Nghi Xuyên bước đến cửa, một bóng người bất chợt lăn đến bên chân anh.

Lâm Thần run rẩy túm lấy ống quần anh:

"Anh Lục, tôi... tôi không làm gì cả, tất cả đều do Lý Tinh Dược, đều là hắn... Tôi xin anh, tha cho tôi..."

"Tôi..." Ngón tay cậu run lên, cặp mắt hoảng sợ đọng đầy nước mắt, cảnh tượng vừa rồi khiến cậu sợ đến mức không thở nổi.

"Xin..."

Câu van xin còn chưa kịp nói hết, người đàn ông đứng ở cửa chợt quay đầu lại, nhìn cậu một cái.

Chỉ một cái nhìn rất bình thản, bình thản đến mức không có chút cảm xúc nào.

Nhưng chính ánh mắt đó lại khiến toàn thân Lâm Thần lạnh toát. Cảm giác rét buốt từ lòng bàn chân lan thẳng lên đ.ỉnh đầu, mồ hôi chảy ròng ròng, từng sợi lông trên người dựng đứng.

Cậu há miệng, nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Trong ánh mắt kia, cậu từ từ buông lỏng tay. Cả người như bị rút cạn sức lực, mềm nhũn ngã xuống đất.

—

Khương Hành tỉnh dậy khi bên ngoài vẫn còn mưa.

Cậu ngủ trong ổ mèo ngoài ban công, trên người đắp một chiếc chăn lông mềm mại. Mưa tí tách rơi xuống lá ngô đồng, âm thanh dễ chịu ấy ru cậu ngủ một mạch đến tận năm giờ chiều.

Ngủ quá lâu, khiến chú mèo nhỏ hơi đờ đẫn.

Cậu vươn chân trước, rồi duỗi chân sau, cong lưng, chổng mông lên trời, vươn vai...

Một... hai... ba...

Dậy nào...

Dậy... không được.

Khương Hành lại thử lại lần nữa.

Duỗi chân, cong lưng, lật người, rồi lật thêm cái nữa...

Kết quả, lật quá đà, cậu lăn một vòng từ ổ mèo xuống đất.

Cậu nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, dù muốn hay không cũng phải tỉnh.

Bên ngoài ban công, cơn mưa tạo thành một màn sương mờ ảo, còn trong phòng lại tỏa ra mùi thơm quyến rũ.

Khương Hành khịt khịt mũi, bò dậy khỏi sàn rồi bước vào trong.

Trong phòng, Lục Nghi Xuyên mặc áo thun bên trong, khoác một chiếc sơ mi bên ngoài, đang nấu lẩu giữa không gian ký túc xá đậm chất học thuật của mình.

Lẩu...

Đôi mắt Khương Hành lập tức sáng lên, cậu kêu meo meo đầy phấn khích.

"Lục Nghi Xuyên, tối nay ăn lẩu sao?"

Lục Nghi Xuyên cầm điện thoại, lưu lại video cảnh một chú mèo vừa thức dậy một cách ngốc nghếch, rồi khuấy nồi lẩu có nước dùng cà chua.

"Trời mưa rồi, hôm nay ăn lẩu."

"Hay quá..." Cậu nhảy lên bàn, dán mắt vào nồi lẩu vẫn chưa có nguyên liệu. "Thả nhiều viên bò viên vào, thêm chút thịt bò, và cả món tôm viên mà mèo thích nữa nhé!"

Lục Nghi Xuyên liếc cậu: "Có con mèo nào vừa ngủ dậy đã đòi ăn, sai bảo người khác mà chẳng thấy xấu hổ chút nào."

Chú mèo nhỏ vô tội chớp mắt: "Nhưng mèo con vốn không cần làm gì cả mà."

Cậu trơ tráo nói tiếp: "Nhiệm vụ của sen là ban ngày đi làm kiếm tiền, rồi tối về phục vụ hoàng thượng mèo thôi."

Lục Nghi Xuyên cong ngón tay.

Khương Hành nhanh chóng ôm đầu né tránh: "Ê... không trúng đâu, lè lè lè..."

Thấy Lục Nghi Xuyên thu tay lại, Khương Hành lại dày mặt mon men đến gần: "Hê hê! Giận quá hóa thẹn rồi chứ gì?"

"Không có."

"Haha! Đàn ông à, tôi biết anh chỉ mạnh miệng thôi."

Lục Nghi Xuyên chậm rãi nói: "Anh có thứ cứng hơn miệng nữa, em có muốn xem không?"

Chú mèo nhỏ không đứng đắn lập tức đỏ mặt: "Lục Nghi Xuyên, anh, anh thật là..."

Bộp!

Thế giới chìm vào tĩnh lặng.

Hai phút sau, Khương Hành ôm đầu, giọng đầy ai oán: "Lục Nghi Xuyên, anh chơi không đẹp."

"Làm gì có..."

Lục Nghi Xuyên mở hộp nguyên liệu, bỏ vào thật nhiều viên bò, một chút thịt bò, và cả món tôm viên mà mèo thích.

"Đây gọi là 'binh bất yếm trá*'."

(Trong chiến tranh, không ngại dùng mưu kế. Thành ngữ này xuất phát từ tác phẩm "Tôn Tử binh pháp" của Tôn Vũ)

Nồi lẩu nhỏ dành cho hai người sôi ùng ục, hơi nước bốc lên mờ ảo. Qua làn sương trắng, Lục Nghi Xuyên hạ mắt, giọng điệu lười biếng:

"Anh chỉ tò mò, vừa nãy có con mèo nào đó đang nghĩ gì thôi."

"Ơ? Không có gì đâu, mèo thì có thể nghĩ gì chứ?"

Sợ Lục Nghi Xuyên tiếp tục truy hỏi, Khương Hành đẩy cái chén nhỏ của mình lại gần hắn: "Lục Nghi Xuyên, tôm viên mà chín quá là không ngon đâu đó."

Nhờ những ngày tập luyện chăm chỉ, Khương Hành bây giờ đã có thể dùng hai chân trước giữ lấy nĩa để ăn.

Viên bò dai giòn được Lục Nghi Xuyên cắt thành từng miếng vừa ăn. Chú mèo nhỏ ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế mèo được đặt làm riêng, chậm rãi giơ nĩa lên, há miệng cắn một miếng to.

Cậu lắc lư đôi chân dài bốn cm của mình, cảm thán:

"Trên đời này, hạnh phúc nhất chính là ăn lẩu vào ngày mưa."

Nghĩ một lúc, cậu thêm một điều kiện cho câu nói vừa rồi.

"Trên đời này, hạnh phúc nhất chính là ăn lẩu vào ngày mưa với Lục Nghi Xuyên."

Chương 55: Chương 55

Ba ngày sau, Lý An đến biệt thự tìm Lục Nghi Xuyên.

Thời gian đã bước vào tháng Năm, ánh nắng trở nên gay gắt và chói chang. Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế dài trong sân, lật từng trang sách, cách đó không xa, có ba con mèo đang nằm trên cây.

Một con mèo trắng ở dưới cùng, trên bụng nó là một con mèo đen và một con mèo nhỏ hơn.

Khi Lý An bước vào, chỉ có con mèo đen ngước mắt nhìn hắn một cái, hai con mèo trắng còn lại vùi đầu ngủ, không buồn nhúc nhích.

Gió thổi qua làm lá cây xào xạc, Lục Nghi Xuyên cúi đầu lật thêm một trang sách.

Lý An đứng cạnh anh, hạ giọng nói:

"Lý Tinh Dược đã được xử lý. Với tính cách của hắn, trước đây đã đắc tội không ít người, sau khi bị gửi ra nước ngoài lại càng không biết kiềm chế. Hắn còn dính vào ma túy. Khi cảnh sát ập vào, hắn đang phê thuốc, nghe nói có hai người đi cùng đã chết, mà nguồn hàng lại là do hắn cung cấp. Lần này e là hắn không ra được nữa."

"Hôm đó, chuyện ở bệnh viện làm ầm ĩ không ít, nhà họ Lý đã biết. Sáng nay, cha của Lý Tinh Dược đã đến nhà họ Lục. Nếu không có gì bất ngờ, trong hai ngày tới, ông ta sẽ có hành động."

"Ông chủ, chúng ta có cần—"

Ngón tay Lục Nghi Xuyên miết nhẹ vào mép trang sách, vô thức cuộn một góc lại rồi lại cẩn thận vuốt phẳng. Sau hai lần như vậy, anh lật sang trang khác.

"Cậu đi chuẩn bị đi."

Ánh mắt Lý An sáng lên, lập tức gật đầu đáp lời.

Hắn chỉnh lại cổ tay áo, cảm giác đã ngủ yên mấy năm nay của một trợ lý đặc biệt cuối cùng cũng bùng cháy trở lại. Lần này, hắn nhất định phải lấy lại tất cả những gì mình đã mất!

Trên cây, ba con mèo trở mình, tiếp tục ngủ.

Lý An nhìn Lục Nghi Xuyên đang chăm chú đọc sách, chần chừ không biết có nên mở miệng hay không.

Ngay lúc hắn còn do dự, người đàn ông khẽ tựa lưng vào ghế:

"Muốn nói gì thì cứ nói."

"Tôi nghe nói cha mẹ anh đang làm thủ tục ly hôn. Ngoài ra... cha anh cũng đang có ý định nhận anh về nhà họ Lục. Nhưng đột nhiên xảy ra chuyện nhà họ Lý, có lẽ ông ấy đang có những tính toán khác."

Lục Nghi Xuyên không nói gì. Những chuyện này, Lý An cũng không tiện bình luận, chỉ có thể báo lại cho anh biết. Thấy anh đã nắm được thông tin, Lý An liền rời khỏi biệt thự.

Trước khi đi, hắn nhìn thoáng qua cuốn sách mà người đàn ông đang chăm chú đọc. Không nhịn được, hắn cúi xuống xem tựa sách ở mặt sau:

"Những lưu ý dành cho người mới nuôi mèo"

Lý An: "....."

Hắn ngẩng đầu nhìn lên. Ba con mèo trên cây lại đổi tư thế. Con mèo trắng ban nãy ở dưới cùng không biết từ lúc nào đã lật người, đè hai con mèo còn lại xuống dưới. Trọng lượng vững chắc ấy khiến Lý An lo lắng không biết hai con kia có còn thở nổi không.

Thời gian trôi qua, bộ lông của Khương Hành ngày càng dày hơn, lấp lánh viền bạc trên nền trắng. Cuối cùng, trông cậu cũng giống một con mèo lông ngắn bình thường.

Cậu được chăm sóc rất tốt. Ngoại trừ đôi chân vẫn ngắn, dáng người đã tròn trịa hơn trước, khuôn mặt nhọn cũng dần tròn trịa, không còn là con mèo nhỏ bé dễ bị giẫm trúng nữa.

Sau khi trở lại trường, Lục Nghi Xuyên nhận một dự án từ giáo sư hướng dẫn. Nhưng khi dự án mới đi được một nửa, giáo sư bất ngờ tìm anh.

"Lục Nghi Xuyên, do một số quyết định từ ban lãnh đạo nhà trường, dự án này... em sẽ không thể tiếp tục tham gia."

Vị giáo sư già nhìn người học trò xuất sắc nhất dưới trướng mình, thật khó để nói ra quyết định này. Nhưng ông chỉ là một người làm học thuật, hoàn toàn không thể chống lại áp lực từ cấp trên.

"Xin lỗi."

Lục Nghi Xuyên dường như đã đoán trước kết cục này. Anh đưa xấp tài liệu đã sắp xếp gọn gàng cho thầy.

"Không sao, em hiểu mà."

Nhìn những tài liệu trước mặt, khóe mắt giáo sư hơi đỏ lên:

"Là lỗi của tôi, tôi vô dụng quá. Làm giáo sư của em, vậy mà chẳng giúp được gì cả."

"Em..." Ông nhắc nhở Lục Nghi Xuyên, "Có phải em đã đắc tội với ai không?"

Không cần nghĩ, Lục Nghi Xuyên cũng biết là ai đứng sau chuyện này.

"Em biết ai làm. Chỉ là một dự án thôi, không quan trọng."

"Không chỉ là dự án," giáo sư thở dài, "Tôi nghe lãnh đạo nói, có thể sự nghiệp học thuật sau này của em cũng sẽ bị ảnh hưởng."

"Vậy à..." Lục Nghi Xuyên cười khẽ, "Chẳng có gì mới cả."

Anh trấn an giáo sư già, "Không sao đâu thầy, em sẽ tự xử lý. Chỉ là dạo này có chút bận, mấy cuộc họp không quan trọng chắc em sẽ không tham gia được."

Vừa rời khỏi văn phòng giáo sư, anh nhận được một cuộc gọi khiến mình hơi bất ngờ.

Nhìn hai chữ "Đại ca" hiện trên màn hình, anh trầm ngâm vài giây rồi bấm nghe máy.

"Lục Nghi Xuyên... Là, là anh đây..."

Lục Nghi Xuyên tựa lưng vào gốc cây, ánh mắt dõi theo dòng người qua lại trong sân trường.

"Có chuyện gì không?"

"Anh..." Dù là anh em ruột, nhưng khi đối mặt với Lục Nghi Xuyên, Lục Nghi Chu vẫn có chút căng thẳng. "Anh đang ở trước cổng trường em, có thể gặp em một chút không?"

Thấy Lục Nghi Xuyên im lặng, Lục Nghi Chu vội vàng bổ sung:

"Chỉ có một mình anh thôi, không ai đi theo đâu."

Giờ này, quán cà phê trong trường vắng vẻ, chỉ có vài đôi tình nhân ngồi ở góc trò chuyện.

Lục Nghi Chu có vài nét giống Lục Nghi Xuyên, cả hai cao xấp xỉ nhau, nhưng anh trai lại mang nhiều đường nét thô cứng của Lục Thành, vóc dáng cũng vạm vỡ hơn. Dù mặc vest, anh vẫn toát lên vẻ cứng nhắc, có phần ngây ngô.

Hai anh em ngồi đối diện nhau. Lục Nghi Chu tỏ ra gượng gạo, anh nâng cốc cà phê, uống một ngụm như để che giấu sự bối rối rồi mới lên tiếng:

"Em... dạo này vẫn ổn chứ?"

Lục Nghi Xuyên tựa vào ghế, giọng lười biếng, "Nhờ phúc của nhà họ Lý, dạo này rất nhàn."

Lục Nghi Chu rõ ràng không biết nên đáp lại thế nào. Anh im lặng vài giây rồi nói nhỏ:

"Lý Tinh Dược vốn có cái tính đó, cũng vì dì của cậu ta... Em không cần chấp nhặt với cậu ta đâu."

Lục Nghi Xuyên khẽ nhướn mắt, ánh mắt sắc bén:

"Anh đến để xin cho cậu ta?"

"Không... Không phải..."

"Lục Nghi Xuyên, anh đã cầu xin bố rất lâu, cuối cùng ông cũng đồng ý nhận em về. Nhưng giờ em lại làm ra chuyện này. Mấy ngày trước, nhà họ Lý đến tận nhà đòi một lời giải thích. Cha... cha ông ấy..."

Lục Nghi Xuyên cong môi, nở một nụ cười nhàn nhạt:

"Ông ấy từ bỏ em rồi, đúng không?"

Lục Nghi Chu im lặng.

"Chuyện bình thường thôi, giới tư bản chỉ quan tâm đến lợi ích. Vì tôi mà đắc tội với nhà họ Lý thì không đáng."

"Nhưng mà..." Lục Nghi Chu nghiêng người về phía trước, trông thấy rõ sự sốt sắng trong ánh mắt anh, "Em biết thủ đoạn của nhà họ Lý mà. Con trai út của họ bị em làm cho sống không bằng chết, họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu. Việc đình chỉ học chỉ là bước đầu thôi."

"Em cứ theo anh về nhà đi, cầu xin cha một chút. Em không giống anh, em thông minh, có năng lực. Chỉ cần em chịu xuống nước, chắc chắn ông ấy sẽ bảo vệ em."

"Anh."

Hai người đã ngồi đây lâu như vậy, lần đầu tiên Lục Nghi Xuyên gọi anh một tiếng "anh".

"Em tưởng anh phải biết rồi chứ, so với bên ngoài, nhà họ Lục mới thực sự là địa ngục."

"....."

Lục Nghi Chu hơi há miệng, cuối cùng chỉ biết cúi đầu, vẻ mặt đầy thất vọng.

Làm sao anh lại không biết? Ngay cả một đứa con trai trưởng không được cha mẹ yêu thương như anh còn cảm thấy áp lực đến nghẹt thở, thì có thể tưởng tượng Lục Nghi Xuyên đã sống những năm qua thế nào.

Thấy anh trai như vậy, đáy mắt Lục Nghi Xuyên thoáng hiện chút ấm áp. Anh chủ động đứng dậy, bước đến vỗ nhẹ lên vai

Lục Nghi Chu.

"Đừng lo, em tự biết mình phải làm gì. Chẳng qua chỉ là nhà họ Lý thôi, em có thể giải quyết được."

"Lục Nghi Xuyên..." Lục Nghi Chu siết chặt chiếc cốc trong tay, do dự mấy giây rồi ngẩng đầu nhìn anh, "Em biết không? Bố mẹ mình sắp ly hôn rồi."

Lục Nghi Xuyên không tỏ vẻ gì đặc biệt, không vui cũng chẳng buồn, trên mặt chỉ có sự hờ hững như thể chuyện này chẳng liên quan gì đến anh.

"Ông ấy... ngoại tình rồi. Người tình của ông ta có thai. Ông ấy cho rằng mẹ bị bệnh tâm thần, sinh ra em cũng... có vấn đề... nên ông ấy định bồi dưỡng một đứa khác từ đầu."

Tiền Lộ vất vả leo lên vị trí này, để rồi sau bao năm, quả báo cuối cùng cũng quay lại tìm bà ta.

Nhưng Lục Nghi Xuyên không hề cảm thấy hả hê. Anh chỉ thấy bi thương. Bởi kẻ gây ra mọi chuyện vẫn sống sung sướng, bên cạnh không thiếu phụ nữ, còn danh tiếng tệ hại thì lại do Tiền Lộ gánh chịu hết.

Mà chính bà ta cũng không hiểu được bản chất của vấn đề. Bà ta chỉ biết đổ lỗi cho mình không trông chừng được Lục Thành, thậm chí ngay cả Lục Nghi Chu cũng rơi vào vòng xoáy đó.

"Lục Nghi Xuyên, hay là em về với anh đi? Nhà họ Lục giờ loạn như một nồi cháo. Anh không giỏi như em, nếu chờ đến lúc đứa bé đó ra đời, chúng ta sẽ chẳng còn gì cả."

Lục Nghi Xuyên buông tay khỏi vai anh trai.

"Em sẽ không về."

"Những thứ có được bằng cách van xin thì cả đời cũng chỉ có thể sống dưới chân người khác."

"Còn em... ghét phải cúi đầu trước Lục Thành."

Bận rộn cả buổi sáng, khi trở về ký túc xá, người làm "sen" không thấy bóng dáng ai kia đâu.

Lục Nghi Xuyên mở điện thoại, theo dõi vị trí, rồi men theo tín hiệu tìm đến hồ nước trong trường.

Mặt hồ lấp lánh dưới ánh mặt trời, khu vực gần rừng phía sau vốn ít người qua lại. Dưới rặng lau sậy ven bờ, một đám mèo con quây lại thành vòng tròn.

Giữa đám mèo lông xù mềm mại ấy, một chú mèo màu bạc nhỏ nhắn lặng lẽ ngồi yên. Bị cả đám vây kín, đến mức gần như chẳng thấy rõ mặt.

Gió thổi qua, những bông lau khẽ đung đưa, mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Lục Nghi Xuyên đến gần, giữa những tiếng "meo meo" vang lên, cuối cùng cũng nghe rõ lời con mèo nhỏ của mình đang nói.

"Tôi đã chết rồi. Chết vào ngày tôi nhận được giấy báo trúng tuyển đại học."

"Kiếp trước, tôi bị kẻ gian hãm hại, mất tất cả."

"Kiếp này, tôi phải lấy lại toàn bộ những gì thuộc về mình."

"Muốn biết kế hoạch báo thù của tôi không?"

Cả đám mèo cùng nhìn về phía cậu ta.

Khương Hành nghiêm túc nói:

"Cho tôi một con cá khô, tôi sẽ tiết lộ kế hoạch báo thù của mình! Xem tôi làm thế nào để giành lại tất cả những gì thuộc về tôi!"

Một con mèo tam thể xinh đẹp ngậm một con cá từ hồ bò lên, đi đến bên cạnh Khương Hành, há miệng thả xuống.

"Cái này đủ không?"

Khương Hành cúi đầu, nhìn chằm chằm vào con cá rô lớn hơn cả mình.

Ngay khi cậu ta vừa cúi đầu, chuyện xảy ra trong nháy mắt— con cá nằm trên cỏ bỗng nhiên bật dậy như hồi quang phản chiếu, đột ngột nhảy lên, vẫy đuôi một cái bốp vào mặt Khương Hành.

Khương Hành ngã phịch xuống đất, bị con cá quật đến choáng váng. Cho đến khi một đôi tay lớn nhấc bổng cậu lên.

Người đàn ông lau đi đám lông ướt trên mặt cậu, giọng điệu mang theo ý cười:

"Bị đánh ngốc rồi à?"

Khương Hành hoàn hồn lại, túm lấy ống tay áo Lục Nghi Xuyên, cúi đầu nhìn con cá rô vẫn còn đang cố giãy giụa trên mặt đất, không thể tin nổi nói:

"Nó đánh em? Một con cá? Nó dám đánh em?"

Mèo tam thể bước lên trước, giơ móng vả một phát lên đầu con cá. Con cá trợn mắt, lập tức bất tỉnh.

"....."

Khương Hành nhìn xuống móng vuốt của mình, trầm mặc.

Nghe thấy tiếng cười khẽ bên tai, cậu ta cố vớt vát thể diện:

"Em còn nhỏ mà."

Dù sao thì con mèo tam thể này cũng là một "đại ca" đủ sức solo với con người.

Lục Nghi Xuyên không tranh luận với cậu, chỉ nhàn nhã nói:

"Ngài mèo đại nhân, cá lớn đã được dâng lên rồi, kế hoạch báo thù của ngài đâu?"

Khương Hành bấu móng xuống đất:

"Không phải chứ, sao anh lại nghe lén em nói chuyện?"

"Nhiều mèo như vậy đều nghe thấy, sao anh lại không được nghe? Hơn nữa, anh đứng ngay đây, là do chính em không để ý thôi."

"....."

Khương Hành há miệng cắn lấy tay anh. Mất mặt nhiều rồi thì cũng chẳng còn gì để mất nữa. Cắn một hồi, cậu dần bình tĩnh lại.

Cậu hỏi Lục Nghi Xuyên:

"Hôm nay chúng ta về ký túc xá hay về biệt thự?"

"Về biệt thự đi, sao vậy?"

Khương Hành cọ cọ vào người anh:

"Em chơi với bọn nó cả buổi sáng rồi... em muốn mời bọn nó ăn một bữa."

Cậu hơi ngại ngùng, cảm thấy như đang làm phiền anh:

"Nếu không, em viết giấy nợ cho anh nhé? Sau này em biến thành người rồi kiếm tiền trả anh được không?"

Lục Nghi Xuyên liếc nhìn đám lông xù đang trốn trong bụi cỏ. Thực ra cũng không nhiều, chỉ tầm năm sáu con, có con cỡ Khương Hành, còn lại phần lớn trông gầy gò.

Dù trường học rất thân thiện với mèo hoang, nhưng cũng không thể đảm bảo tất cả đều được ăn no.

Anh đặt Khương Hành xuống đất.

"Về biệt thự ăn được không? Ở đó nấu ăn tiện hơn, ăn xong ngủ lại một đêm, mai anh đưa bọn nó về."

"Còn về tiền..." Anh chọc vào đầu mèo nhỏ.

"Không cần viết giấy nợ đâu, chỉ cần đưa con mèo cho anh là được."

Chương 56: Chương 56

Buổi tụ tập đầu tiên của những chú mèo hoang đã chính thức khai màn vào một buổi chiều tháng Năm.

Tham gia bữa tiệc có: Tam Thể, Mèo Cam, Tiểu Hoàng, Tiểu Bạch, Tiểu Lê, Nhiều Sữa Ít Bò, Nhiều Bò Ít Sữa, Nhiều Cam Ít Trắng, Ít Trắng Nhiều Cam, một chú mèo sư tử được đón từ trại phúc lợi và một cụ mèo cam đã lớn tuổi.

Ngoài ra, còn có hai vị khách không mời mà đến: một chiếc xe tải trắng to đùng và một chú mèo đen thanh lịch.

Đầu bếp hoàng gia: Một người họ Lục.

Khách mời có thời hạn: một con cá diếc ba cân, một ít cá hồi, một túi hạt cho mèo, vài hộp pate và đồ ăn sấy khô.

Một nhóm lông xù chen chúc trước cửa biệt thự. Khương Hành chạy vội vào nhà, lục lọi lung tung một hồi rồi tìm được một lá cờ nhỏ màu đỏ. Cậu ngậm cờ, chạy lon ton đến bên Lục Nghi Xuyên, ngẩng đầu nói:

"Lục Nghi Xuyên, có thể giúp tôi buộc cái này lên người được không?"

Người đàn ông cúi xuống, nhận lấy lá cờ trong tay cậu. Anh không vội buộc ngay mà tìm một chiếc áo gile đỏ nhỏ cho cậu mặc vào, đội thêm một chiếc mũ nhỏ, sau đó mới cắm lá cờ lên.

Anh xoa nhẹ tai mèo, mỉm cười:

"Đi thôi, hướng dẫn viên nhỏ."

Khương Hành soi gương vài giây, hài lòng với diện mạo của mình rồi mới chạy chân ngắn ra cửa.

"Mọi người đừng chen lấn, chúng ta vào biệt thự theo hàng lối, tôi sẽ dẫn mọi người tham quan."

Đám mèo ngoan ngoãn xếp hàng bước vào biệt thự, để lại trên sàn nhà sạch bóng một dãy dấu chân hình hoa mai mờ nhạt.

Lục Nghi Xuyên tựa vào cửa bếp, giơ điện thoại chụp một tấm ảnh hướng dẫn viên mèo con đang dẫn đoàn rồi mới xoay người vào bếp chuẩn bị nguyên liệu.

"Đây là phòng gym, tôi thường xuyên tập thể hình ở đây, đến mức đã có tám múi rồi. Nhưng mà bây giờ tôi mặc áo nên mọi người không nhìn thấy được thôi."

"Meo~"

Woa!

"Đây là thư phòng, tôi thường ngồi đây đọc sách. Một ngày có hai mươi bốn tiếng, tôi đọc sách tận mười tiếng. Lắc bụng một cái, toàn là mực."

"Auuu~"

Woa! Một chú mèo có văn hóa!

"Đây là hồ bơi, tôi bơi ở đây mỗi ngày. Trong hai mươi bốn tiếng, trừ mười tiếng đọc sách, tôi còn bơi hai tiếng. Giờ tôi có thể bơi một hơi từ đầu này sang đầu kia."

"Meo~"

Woa! Một chú mèo không sợ nước!

"Đây là đồ chơi chuột của tôi. Nhưng giờ tôi là mèo lớn rồi, chỉ mèo con mới chơi những thứ trẻ con này thôi. Tôi không chơi đâu."

Cả đàn mèo nhìn chằm chằm con chuột đồ chơi, không ai nói gì.

Khương Hành thấu hiểu tâm ý của các bạn mèo, nói:

"Sau này khi tôi có tiền, tôi sẽ tặng mỗi bạn một con chuột nhỏ. Nhưng con này thì không được, đây là quà Lục Nghi Xuyên tặng tôi."

Đoàn mèo tiếp tục di chuyển...

"Đây là trụ cào móng của tôi, mọi người có thể thử xem."

Sột soạt, sột soạt...

"Đây là tháp mèo của tôi, mọi người có thể leo thử."

Cọt kẹt, cọt kẹt...

"Đây là máy trêu mèo tự động, mọi người có thể thử bắt nó."

Bịch bịch, bịch bịch...

"Cái này..."

Khương Hành nhìn một lúc rồi nói: "Đây là phòng của tôi, nhưng Lục Nghi Xuyên cũng ngủ ở đây, nên mọi người không được xem."

Cậu vặn vẹo eo, lá cờ nhỏ trên lưng đung đưa theo từng động tác: "Bám sát hướng dẫn viên nào, chúng ta xuống tầng dưới!"

"Đây là bếp, Lục Nghi Xuyên đang nấu ăn, lát nữa là có đồ ăn rồi."

"Meo~"

Cậu thật tài giỏi.

"Đây là phòng khách. Tôi thích nhất là chạy từ đầu này sang đầu kia ghế sofa, rồi phanh gấp lại, sau đó lại chạy về đầu kia. Nhưng hôm nay thì không được, chúng ta chưa rửa chân, chưa rửa chân thì không được lên sofa."

"Meo ư~"

Thôi đành vậy.

"Tada~" Khương Hành đứng ở cửa, phất đuôi một cái. "Bên ngoài là khu vườn siêu to khổng lồ! Muốn chạy thế nào thì chạy, nhưng không được phá cây cỏ nha."

Một bầy lông xù lao ra ngoài.

Ánh nắng rực rỡ, cỏ mọc đầy mèo, cây treo đầy mèo, dưới hoa có mèo trốn, trên ghế dài có... một chiếc xe tải.

Một cụ mèo cam nhảy lên, nằm xuống cạnh xe tải. Nhìn bộ lông xám tro của nó, cụ mèo trầm mặc vài giây, sau đó cúi đầu liếm lông cho nó.

Mèo trắng khẽ nheo mắt, đổi tư thế, giúp mèo cam liếm dễ dàng hơn.

Ngay bên dưới hai chú mèo ấy là một con mèo cam lớn hơn đang nằm yên. Mặc kệ bao nhiêu mèo chạy qua chạy lại xung quanh, nó vẫn không hề nhúc nhích, chỉ hơi ngẩng đầu lên, trông như đang buồn bã ngắm bầu trời ở một góc bốn mươi lăm độ.

Khương Hành ghé sát Tam Thể: "Nó bị sao thế?"

Tam Thể ngồi khoanh chân đầy tao nhã. Mèo nào quậy phá là lập tức ăn ngay một cái tát đầy giáo huấn. Nghe Khương Hành

hỏi, nó nghiêng đầu suy nghĩ vài giây rồi trầm ngâm nói:

"Từ lúc nó về từ bệnh viện thì cứ như vậy. Hình như bị một căn bệnh khó nói nào đó."

Khương Hành lặng lẽ đặt tên cho nó là Nỗi Buồn Của Một Chú Mèo Bị Thiến.

"Về chuyện này, cậu có suy nghĩ gì không?"

Tam Thể phất đuôi một cái, lông mềm mại quét qua mặt Khương Hành, giọng lạnh lùng: "Tốt thôi, ít ra mùa động dục sẽ không còn bị nó kêu gào bên tai."

Nữ thần lạnh lùng nói tiếp: "Cả thế giới này, tất cả mèo đực đều nên như nó. Như thế thì nhân loại mới có một tương lai tươi đẹp."

Khương Hành bỗng thấy lạnh sống lưng, len lén nhìn Tam Thể đang ung dung liếm móng, rồi cúi đầu ủ rũ đi vào bếp tìm Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông đang đậy nắp nồi, hầm cá.

Cá dành cho mèo không cần nấu cầu kỳ, chỉ cần thêm chút muối rồi hầm nhừ là được.

Vừa chạm vào chân anh, Khương Hành lập tức thả lỏng, để cơ thể rơi tự do. Và ngay khi chạm đất, cậu được Lục Nghi Xuyên bế lên.

Trong lòng bàn tay rộng lớn, cậu nằm rạp ra, chân duỗi thẳng.

"Mệt quá, làm hướng dẫn viên vất vả thật đấy, tôi cần một miếng xúc xích cho mèo để bù sức."

Lục Nghi Xuyên cầm một miếng bánh thưởng cho mèo, nhìn vào nồi cá mà không thèm ngước mắt lên: "Từ chối."

Khương Hành lật người, đầu và hai chân rũ xuống, cả cơ thể thả lỏng như một miếng bột nhào, chỉ còn phần eo tựa trên tay anh, tái hiện hình tượng một con mèo vô hồn không còn động lực sống.

"Hả? Sao lại thế?"

Lục Nghi Xuyên lắc nhẹ tay một cái, chú mèo nhỏ mềm dẻo liền đung đưa giữa không trung, trông như một chiếc khăn lông mèo.

Anh chậm rãi nói: "Nhung Nhung đã là một con mèo lớn rồi. Là chủ nhà, tiếp đón khách là trách nhiệm của em. Sao lại còn đòi quà thưởng?"

Khương Hành nghe xong, lập tức bật dậy từ lòng bàn tay, thực hiện một cú gập bụng. Trên bụng tròn trịa của cậu là một lớp mỡ nhỏ, trông vừa mềm vừa đáng yêu.

"Thế chúng ta là gì? Chồng đi làm, vợ ở nhà sao?"

Lục Nghi Xuyên nhướng mày, buộc tạp dề, đứng cạnh bếp. Trong khoảnh khắc, anh trông thật dịu dàng và đảm đang.

"Nếu vậy thì sau này chuyện kiếm tiền giao cho Nhung Nhung nhé. Anh sẽ ở nhà, ngày ngày nấu ăn chờ em về."

Mặt mèo của Khương Hành lập tức xụ xuống.

Bỗng nhiên cậu nhớ lại kế hoạch kiếm tiền trước đây của mình. Mới đi được nửa đường thì đã bị Lục Nghi Xuyên chặn ngang, tan thành mây khói.

Người đàn ông cúi xuống, hôn lên khuôn mặt mèo nhỏ. "Thế nhé, ngày mai đi làm với anh."

Khương Hành giơ một cái móng lên, chỉ vào mình: "Meo?"

Em á?

Em chỉ là một con mèo nhỏ, có thể làm gì đây? Đi bán nghệ sao?

"Không phải bán nghệ." Lục Nghi Xuyên thản nhiên nói: "Bán thân."

Khương Hành: "....."

QAQ.

Hôm sau, Lý An thức dậy từ sáu giờ sáng.

Hắn đứng trước gương, kiểm tra bộ trang phục của mình: quần áo chỉn chu, cà vạt không hề sai sót, kiểu tóc toát lên vẻ trưởng thành và thành đạt...

Hoàn hảo.

Anh đẩy gọng kính.

Từ hôm nay, giới thương nghiệp của thành phố A sẽ nổi sóng. Một ngôi sao mới đang dần lên cao, và anh—Lý An—sẽ là người đẩy sóng, là trợ thủ đắc lực đứng sau ánh hào quang... là nam trợ lý!

Nghĩ đến đây, Lý An kích động đến mức không ngủ nổi, chỉ muốn xé áo chạy quanh nhà hai vòng.

Bốn năm trước, ông chủ của anh bị kẻ gian hãm hại, đau đớn mất đi người mình yêu, từ đó đóng chặt trái tim.

Bốn năm sau, kẻ gian ngày càng ngông cuồng, cuối cùng ông chủ cũng không thể nhịn nữa...

"Vị vua năm xưa—hắn! Trở lại rồi!"

Lý trợ lý nín cười, nắn nắn mặt mình, lấy lại dáng vẻ bình tĩnh như thường.

Đến bảy giờ, hắn xách cặp đi ra ngoài, lái xe đến trước cổng biệt thự đón Lục Nghi Xuyên.

Bảy giờ rưỡi, Lục Nghi Xuyên đúng giờ lên xe.

Hôm nay anh mặc vest chỉnh tề, cổ tay áo sơ mi che đi chiếc đồng hồ vàng, mái tóc được vuốt gọn gàng. Đôi mắt hẹp dài, sắc bén bị cặp kính gọng bạc che bớt đi phần nào sự lạnh lùng, cả người toát lên vẻ cao quý và ưu nhã bẩm sinh.

Ngoại trừ...

Trên tay anh xách theo một chiếc giỏ nhỏ, phủ bên trên là một tấm vải hoa rực rỡ kiểu Đông Bắc, dưới lớp vải có thứ gì đó đang động đậy theo nhịp thở.

Lý An lặng người hai giây. "...Sếp, trên tay anh là cái gì vậy?"

Lục Nghi Xuyên khẽ đẩy kính, bình tĩnh đáp: "Mèo của tôi."

Tôi biết là mèo của anh... nhưng mà... một người đàn ông đi làm lại mang theo mèo làm gì chứ?!

Lý trợ lý nắm chặt vô-lăng, vẻ mặt tinh anh của anh dần dần nứt vỡ.

"Tôi đi rồi, để nó ở nhà một mình không an toàn."

Lý An: "....."

Xe lăn bánh. Lục Nghi Xuyên lại nói tiếp: "Tôi không tin tưởng người khác, nên hôm nay... làm phiền cậu chăm sóc nó rồi."

Lý An rất muốn chỉ vào mũi mình: Hả? Tôi á?!

Hắn đã âm thầm chờ đợi bốn năm, để rồi giờ đây, vào thời khắc quan trọng chẳng khác nào ngày Hoàng hậu hồi cung, hắn lại bị giao cho nhiệm vụ... trông mèo?!

Người đàn ông nhẹ nhàng đặt tay lên tấm vải hoa Đông Bắc, hờ hững nâng mí mắt lên liếc hắn một cái. "Không muốn à?"

Lý An rùng mình một cái: "Không! Tôi muốn! Tôi rất muốn! Được chăm sóc mèo đại nhân là vinh hạnh của tôi!"

Khương Hành thức dậy, đập vào mắt cậu là ánh nhìn đầy ai oán của trợ lý Lý.

Cậu đang định vươn móng ra duỗi người thì đột nhiên khựng lại, cả người rút sâu vào giỏ, chỉ lộ ra một cái đầu lông xù.

"Meo?"

Chuyện gì thế?

Trợ lý Lý đưa ngón tay chọt vào trán cậu, giọng điệu tràn đầy oán trách nhưng vẫn tận tâm làm việc:

"Tiểu tổ tông tỉnh rồi à? Muốn ăn gì không?"

Khương Hành đảo mắt nhìn quanh, phát hiện đây là một nơi xa lạ. Nhưng chỉ cần nhìn cách trang trí là có thể nhận ra đây là một văn phòng làm việc.

Cậu vốn nghĩ câu "Mai đi họp với anh" hôm qua của Lục Nghi Xuyên chỉ là một câu đùa, không ngờ lại là thật!

Chỗ này cậu chưa từng đến, cũng không biết hôm nay Lục Nghi Xuyên họp cái gì, nhưng ít nhất cậu vẫn nhận ra trợ lý Lý.

"Meo ư?"

Lục Nghi Xuyên đâu?

Trợ lý Lý đổ hạt, mở nắp hộp pate, cung kính đặt đồ ăn ra trước mặt mèo đại nhân.

Mèo nhỏ vừa ngủ dậy, lông rối bù, trông như một viên bánh mèo phủ đầy mè đen. Đôi mắt tròn vo, nghiêng đầu nhìn trợ lý Lý, đáng yêu đến mức có thể khiến người ta ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nếu không phải Lục Nghi Xuyên đã cảnh cáo rằng ngoài những lúc cần thiết, không được tự tiện chạm vào mèo của anh, có lẽ bây giờ Lý An đã hôn cậu đến ngất rồi.

Từ một trợ lý tinh anh quyền lực, Lý An hóa thân thành một nịnh thần, cười nịnh nọt: "Lục tổng đang họp, đặc biệt dặn chú chăm sóc nhóc. Nhóc xem, đồ ăn có vừa miệng không?"

Khương Hành vừa gặm pate, vừa lơ đễnh quan sát văn phòng.

Lý An thì vừa quan sát mèo nhỏ gặm pate, vừa lơ đễnh nhìn cậu đánh giá văn phòng. Nhìn một lúc, trong đầu hắn lóe lên một ý tưởng.

Hắn ghé sát lại: "Đại nhân, có muốn tham gia một chuyến phiêu lưu kí.ch t.hích không?"

Khương Hành ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt đầy thắc mắc.

Lý An ngắn gọn nói: "Độ gay cấn không thua gì màn hồi cung của Hoàng hậu."

Mắt Khương Hành sáng rực lên.

Chương 57: Chương 57

Khương Hành nhích nhích mông, cố gắng rướn người về phía trước, cuối cùng cũng thấy được Lục Nghi Xuyên ở hàng đầu.

Người đàn ông mặc một bộ vest được cắt may gọn gàng, không còn vẻ ôn hòa, lười biếng như khi ở trước mặt cậu, thay vào đó là một sự sắc bén khó diễn tả. Khi ánh mắt dài hẹp phía sau cặp kính lướt qua, Khương Hành vô thức rùng mình.

Tiếc là khoảng cách quá xa, cậu không nghe rõ họ đang nói gì.

Bàn tay phía sau lại chọc cậu, "Thế nào rồi?"

"Meo..."

Không biết, không nghe được.

Phía sau im lặng vài giây, sau đó khe cửa dần bị đẩy rộng ra. Một cặp kính gọng đen chạm vào đỉnh đầu Khương Hành.

Trợ lý Lý nghiêng đầu, cố gắng nhìn rõ hơn, rồi phàn nàn, "Phòng họp này ai thiết kế vậy? Dài thế này thì làm sao nghe được gì chứ!"

Khương Hành vô cùng đồng tình.

Ở đầu bàn họp, Lục Nghi Xuyên cầm lấy tập tài liệu trước mặt, cười nói gì đó rồi đưa tài liệu cho những người có mặt xem xét.

Lý An hạ giọng lồng tiếng, "Thấy chưa mọi người, dám chọc tôi thì kết cục của các người cũng giống như danh sách trên này vậy."

Khương Hành ngước lên nhìn hắn.

Ở đầu bàn, Lục Nghi Xuyên dựa vào ghế, đối diện với những cổ đông sắc mặt đã thay đổi, dáng vẻ điềm nhiên tự tại.

Lý An lại thấp giọng bắt chước, "Tôi chỉ tạm thời ẩn lui chứ không phải đã chết. Giờ đây, những gì thuộc về tôi, tôi đều muốn lấy lại." Hắn đẩy gọng kính, "Tôi sẽ cho các người biết, công ty này rốt cuộc mang họ gì!"

Đôi mắt nhỏ của mèo con dần mở to, cả người bám chặt vào cửa, hận không thể ngay lập tức nghe rõ tuyên ngôn tổng tài của Lục Nghi Xuyên.

Trợ lý Lý cũng cố bấu lấy khung cửa, hận không thể nhét cả đầu vào.

Cuối cùng, dưới sức ép hóng hớt mãnh liệt của một người một mèo, cánh cửa vốn chỉ có một khe nhỏ bất ngờ bị đẩy ra.

"Két—"

"Bịch!"

Toàn bộ thân mèo của Khương Hành lăn thẳng vào trong.

Cậu chết sững, Lý An – người đang vươn tay cố kéo cậu lại – cũng chết sững.

Khương Hành chậm rãi ngẩng đầu lên.

Vì quay lưng lại với cửa nên các cổ đông trong phòng không phát hiện ra có một con mèo vừa lăn vào, chỉ có người đàn ông

ngồi ở đầu bàn, đối diện với tất cả cổ đông, hơi dừng ánh mắt lại, đẩy gọng kính lên, vẻ mặt khó đoán.

Trợ lý Lý liều mạng thò tay vào, nhanh như chớp túm lấy con mèo rồi rút tay về.

"Rắc!" Cửa sau đóng chặt lại, một người một mèo tựa vào cửa thở hổn hển.

Lý An lau mồ hôi lạnh trên mặt, "Tiêu rồi tiêu rồi..."

Khương Hành đạp đạp móng, "Meo meo..."

Tiêu thật rồi tiêu thật rồi...

Thư ký bưng khay trà đi ngang qua, rồi chậm rãi lùi lại, vẻ mặt hơi kinh ngạc, "Trợ lý Lý, anh đang làm gì thế?"

Lý An ôm mèo đứng dậy, phủi phủi bụi trên quần, giọng bình thản và điềm tĩnh, "Mèo của tổng giám đốc mất tích, tôi đi tìm mèo."

Thư ký hạ mắt nhìn xuống, thấy con mèo trong lòng hắn, "Mèo đáng yêu ghê."

Cô háo hức muốn thử, "Tôi có thể chạm vào nó không?"

Lý An nhắc lại, "Mèo của tổng giám đốc Lục."

Thư ký rút tay về, "Được rồi, tôi đi mang trà nước đây. Tạm biệt, trợ lý Lý."

Lý An ôm mèo quay về văn phòng. Khương Hành đứng trên bàn, ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt chạm nhau.

"Cậu nói xem... tổng giám đốc Lục có nhìn thấy chúng ta không?"

Khương Hành giẫm giẫm móng, "Meo ư..."

Chắc là... có lẽ là thấy rồi.

Lý An đi lòng vòng trong phòng vài vòng, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách nào để cứu vãn lý lịch trợ lý hoàn hảo của mình. Đúng lúc đó, bên ngoài chợt vang lên tiếng ồn ào. Vài phút sau, Lục Nghi Xuyên mở cửa bước vào.

Một người một mèo vô thức đứng thẳng lưng, như thể đang bị phạt.

Lục Nghi Xuyên khẽ kéo cà vạt, cúi đầu ôm lấy mèo con, "Đi nào, đưa em đi ăn trưa."

Ngày đầu tiên đến công ty, Lục Nghi Xuyên không muốn đưa mèo vào nhà ăn để gây chú ý, nên dẫn Khương Hành ra ngoài ăn.

Anh đặt bàn tại một nhà hàng không xa, không gian rất yên tĩnh. Cửa sổ phòng riêng hướng thẳng ra một rừng phong, lá cây dưới ánh mặt trời ánh lên sắc xanh lấp lánh. Không khó để tưởng tượng, khi vào thu nơi đây sẽ đẹp thế nào.

Khương Hành nằm dài bên cửa sổ, vươn móng muốn chạm vào chiếc lá phong đung đưa theo gió. Cậu quay đầu nhìn người đàn ông đã cởi áo khoác ngồi bên cạnh.

"Em... vừa rồi có gây phiền phức cho anh không?"

Lục Nghi Xuyên chỉnh lại cổ tay áo, "Không, dù em có xông thẳng vào cũng chẳng có vấn đề gì."

Anh nhéo nhẹ tai mèo con, "Không đưa em theo là sợ em chán, một đám ông già ngồi họp chẳng có gì thú vị cả."

Khương Hành giật giật tai, dùng hai chân trước ôm lấy tay anh, "Là vì tên Lý Tinh Dược kia sao? Vì lần trước em cào hắn nên hắn mới quay sang trả đũa anh?"

Cậu đâu biết rằng, kẻ "trả đũa" trong miệng mình giờ này đã bị đày đi chạy máy may rồi.

Nhưng Lục Nghi Xuyên cũng không định nói cho mèo con biết. Anh khẽ di chuyển đầu ngón tay, túm lấy gáy cậu nhấc lên, đặt mèo con lại trong lòng mình.

"Cũng có thể nói là vậy, nhưng không quan trọng. Sau này bọn chúng chẳng còn cơ hội nhảy nhót nữa đâu."

Khương Hành ngơ ngác, "Vì sao?"

"Ai mạnh thì người đó có tiếng nói. Khi em đứng trên đỉnh cao, em sẽ là người đặt ra luật chơi. Tóm lại, bây giờ hắn không dám động vào chúng ta."

Mèo con xoay xoay mông, "Khi nào anh lập công ty vậy? Sao em chẳng biết gì cả?"

"Lập từ lâu rồi, chỉ là anh không quá để tâm."

Công ty này là vũ khí giúp anh đối đầu với nhà họ Lục, cũng là cơ hội anh giành lại cho bản thân và Khương Hành. Chỉ tiếc rằng, sau khi Khương Hành gặp chuyện, tất cả những gì anh làm trước đó đều trở thành trò cười.

Bốn năm qua, Lục Nghi Xuyên gần như sống trong trạng thái mơ hồ, chuyện công ty cũng ít khi can thiệp. Mãi đến khi những chuyện gần đây xảy ra, anh mới có suy nghĩ quay lại.

Khương Hành vẫy vẫy móng, "Vậy anh đã giành lại tất cả những gì thuộc về mình chưa?"

Lục Nghi Xuyên im lặng vài giây, rồi đáp: "Đừng chơi chung với Lý An quá nhiều."

"Ồ..." Khương Hành vẫn chưa từ bỏ ý định, "Vậy còn những cảnh kinh điển kiểu 'Phẩm Như trở về', 'Hy Phi hồi cung' thì sao?"

Ánh mắt Lục Nghi Xuyên trầm xuống, "Mèo con, đầu óc em đang nghĩ cái gì thế?"

Khương Hành vùi đầu vào lòng anh, "Đang nhớ lại những bộ phim lật kèo em từng xem mấy năm qua."

Lục Nghi Xuyên: "..."

Vài giây sau, anh bật cười, "E rằng em sẽ phải thất vọng rồi, chẳng có cảnh nào hoành tráng như em mong đâu."

Bên tai Khương Hành vẫn vang lên tiếng lầm bầm của trợ lý Lý:

"Anh vắng mặt bốn năm, đám cổ đông kia không nhân cơ hội gạt anh sang một bên, tìm cách thay thế anh sao?"

Người đàn ông hờ hững đáp:

"Anh nắm trong tay 60% cổ phần, có quyền phủ quyết tuyệt đối. Ai không vừa mắt anh, ngày mai có thể trực tiếp rời khỏi công ty."

Trụ sở chính của công ty luôn đặt ở nước ngoài. Dù anh đã vắng mặt bốn năm, công ty vẫn phát triển rất tốt. Khi nghe tin anh sắp chuyển trụ sở về trong nước, không biết bao nhiêu người gửi thiệp mời, vừa thăm dò vừa tìm cách kết giao.

Một nhà họ Lý nhỏ bé như vậy, quả thực không đáng để anh bận tâm.

Anh đã dành nhiều năm để gây dựng nên một tập đoàn khổng lồ, chỉ vì muốn dành cho người mình yêu một món quà tỏ tình

thật hoành tráng.

Đáng tiếc, thứ anh chờ được chỉ là một lời từ biệt bằng cái chết.

Mọi nỗ lực cuối cùng cũng trở thành trò cười.

"Nhung Nhung..." Lục Nghi Xuyên khẽ nói, "Khi nào thì em mới chịu lớn đây?"

"Em đã rất cố gắng để lớn rồi mà."

...

Khương Hành thực sự đã rất nghiêm túc mà lớn lên. Chỉ trong ba tháng, bộ lông trên người cậu đã mọc dài hoàn toàn. Đôi tai hồng, mũi hồng, móng vuốt hồng, gương mặt tròn trịa với đôi mắt to tròn, ngoài bụng và chân trắng như tuyết thì những chỗ khác đều mang sắc bạc nhạt, lông còn hơi bông xù lên, nhìn xa trông như một đám mây mềm mại.

Đặc biệt là cái đuôi – vừa dày vừa dài, y hệt một cây phất trần khổng lồ.

Mỗi lần nhìn thấy cái đuôi của mình, Khương Hành đều không hiểu nổi, chân đã ngắn như vậy, tại sao lại mọc ra một cái đuôi dài đến thế? Đã thế còn xù lên, suýt nữa lớn bằng cả người mèo rồi.

Nhưng lông dài cũng không phải chuyện tốt. Giống như mặc một chiếc áo len dày cộm giữa mùa hè. Đặc biệt là bây giờ đã vào tháng tám, nhiệt độ ở A thị lên đến hơn 30 độ. Chỉ cần nhìn thấy ánh nắng bên ngoài, cậu liền muốn chui tọt vào nhà tránh nóng.

Lục Nghi Xuyên phải bận rộn giữa công ty và trường học. Ban đầu, Khương Hành còn theo anh đến công ty, nhưng theo thời gian, lông cậu ngày càng dài, ánh mắt của các chị em trong công

ty nhìn cậu càng lúc càng nguy hiểm. Chú mèo chân ngắn đáng thương cuối cùng lựa chọn ở nhà hưởng điều hòa.

Tháng tám – kỳ nghỉ hè của học sinh.

Khương Hành nằm trên chiếc chiếu mát ngoài ban công tầng hai biệt thự, vừa xem video vừa liếc thấy một nhóm thiếu niên đi ngang qua, vừa đi vừa trêu đùa nhau.

Cậu nhìn thấy tờ giấy thông báo trong tay bọn họ.

Khương Hành sững sờ một lúc, rồi nhớ lại hình như cậu cũng nhận thông báo nhập học vào tháng tám. Nhưng là ngày mấy nhỉ?

Dù sao thì hôm đó cũng chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác.

Người đã khuất thì cứ thế mà rời đi, còn nỗi đau khắc cốt ghi tâm vĩnh viễn chỉ thuộc về người còn sống.

Cậu chẳng còn tâm trạng xem video nữa, bèn dùng móng điều khiển màn hình mở lịch ra.

Ngày 8 tháng 8.

Hôm đó, cậu đã đến trường nhận giấy báo vào ngày nào nhỉ?

Đối với Khương Hành, từ ngày nhận thông báo đến nay chỉ mới trôi qua vài tháng. Cậu còn nhớ rõ, hôm đó thầy giáo còn gửi thông báo vào nhóm lớp.

Là... ngày 15 tháng 8.

Chỉ còn một tuần nữa.

Nói cách khác, một tuần nữa sẽ là... ngày giỗ của cậu.

Liệu Lục Nghi Xuyên có nhớ không?

Khương Hành không dám hỏi, mà Lục Nghi Xuyên cũng không nhắc đến. Một người một mèo cứ thế lặng lẽ trải qua vài ngày, cho đến tối ngày 14 tháng 8, người đàn ông mang theo mùi rượu trở về nhà.

Mèo chân ngắn kéo theo chiếc đuôi dài, chạy lạch bạch đến bên chân Lục Nghi Xuyên, vòng quanh anh hai vòng, chiếc đuôi xù lướt nhẹ qua bắp chân anh qua lớp quần dài.

Lục Nghi Xuyên chậm rãi cúi xuống, bế mèo con lên. "Nhung Nhung đã ăn chưa?"

Khương Hành vươn móng, đẩy khuôn mặt đang kề sát của anh ra, "Lục Nghi Xuyên, anh uống rượu rồi à?"

Người đàn ông chớp mắt chậm rãi, sau đó hơi nghiêng đầu về phía sau, tránh đi hơi rượu, "Ừ, có một bữa tiệc xã giao, uống một chút thôi, nhưng anh không say, tắm một cái là tỉnh."

Anh dựa vào khung cửa, ánh mắt hạ xuống, giọng điệu mềm mại như tơ lụa, "Nhung Nhung có muốn đi tắm cùng anh không?"

Vừa nghe xong, Khương Hành lập tức nhảy khỏi vòng tay anh, như một đám mây nhỏ bùng nổ rơi xuống sàn, "Không đi, không đi! Hôm trước mới tắm rồi!"

Lông khô thôi đã mất nửa ngày, phiền chết đi được.

Lục Nghi Xuyên cũng không ép, cầm đồ ngủ rồi bước vào phòng tắm.

Khương Hành thì nhảy lên sofa, chạy tới chạy lui như đang luyện parkour, vừa chạy vừa do dự.

Lục Nghi Xuyên có biết ngày mai là ngày giỗ của cậu không?

Cậu có nên nhắc không?

Nhỡ nếu anh đã quên rồi, nhưng vì cậu nhắc mà lại nhớ ra thì sao?

Suy nghĩ chưa kịp ngã ngũ, một tin tức từ Lục Nghi Xuyên đã phá vỡ tất cả.

Người đàn ông bước ra với mái tóc còn hơi ướt, cúc áo ngủ cài hờ hững, để lộ phần xương quai xanh cùng vạt ngực thoáng ẩn hiện. Anh cầm bàn chải, cẩn thận chải răng cho mèo con. Nhìn chiếc đuôi lông xù của cậu quét nhẹ qua cằm mình, anh chợt lên tiếng:

"Ngày mai anh có một cuộc gặp khách hàng, cuộc họp rất dài, chắc không có thời gian gọi cho Nhung Nhung."

"Anh đã nói với mèo đen và mèo trắng rồi, chúng sẽ qua đây. Lúc đó muốn ăn gì thì cứ bảo chúng nó."

Khương Hành sững người trong giây lát, rồi chớp mắt, nhẹ giọng đáp một tiếng "Ừ."

Cậu nghĩ, có lẽ không cần phải nói nữa.

Đêm đó, một người một mèo đều lặng lẽ.

Khương Hành quay lưng về phía Lục Nghi Xuyên, nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ thật lâu. Đến khi trăng dần lặn về phía tây, cậu mới khẽ nhắm mắt, từng chút một dịch người về phía anh.

Ngay khoảnh khắc thân thể nhỏ bé của cậu chạm vào lồng ng.ực Lục Nghi Xuyên, một cánh tay đã vươn qua ôm lấy cậu. Những ngón tay len vào giữa lớp lông dày mượt, nhẹ nhàng vu.ốt ve, cuối cùng dừng lại ngay trên trái tim đang đập thình thịch.

Khương Hành lắng nghe nhịp tim ấy, rồi nhắm mắt lại.

...

Sáng hôm sau, khi Khương Hành thức dậy, Lục Nghi Xuyên đã không còn ở đó nữa.

Đêm qua, ánh trăng sáng đến vậy, nhưng sáng nay trời lại đổ mưa.

Cơn mưa khiến nhiệt độ giảm mạnh. Rõ ràng là tháng tám, nhưng Khương Hành lại thấy lạnh.

Cậu nhảy xuống giường, đứng trước cánh cửa nhỏ dẫn ra vườn mà Lục Nghi Xuyên đã thiết kế riêng cho cậu. Gió lạnh từ bên ngoài lùa vào, cậu giơ móng lên, tháo chiếc vòng cổ khỏi cổ mình.

—

Trong xe, Lục Nghi Xuyên nhận được cuộc gọi từ Khương Chước.

Người đàn ông mặc một bộ vest đen, ngồi trong khoang sau tối mờ, dường như hòa vào bầu không khí nặng nề xung quanh.

Anh nhìn màn hình điện thoại, để tiếng chuông vang lên hơn mười giây rồi mới nhấn nút nghe.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói áy náy của Khương Chước:

"Gần đây cả nhà tôi đều ở nước ngoài, hôm nay có lẽ không về kịp."

Lục Nghi Xuyên không đáp.

Khương Chước tiếp tục nói:

"Chúng tôi cũng có cuộc sống của riêng mình. Anh xem, dạo này anh sống cũng khá ổn mà. Nghi Xuyên, đã nhiều năm trôi qua rồi, anh cũng nên học cách bước tiếp."

Lục Nghi Xuyên cúp máy.

Khi xe đến nghĩa trang, cơn mưa đã nhỏ đi nhiều. Không khí phủ một lớp sương mờ, những tấm bia mộ lạnh lẽo và trầm mặc xếp thành hàng dài.

Anh vẫn mang theo bó hoa dành dành được đặt làm riêng, không mang ô, cứ thế đứng dưới mưa, ngước lên nhìn từ chân đồi.

Cảm xúc lần này không giống như những lần trước. Thay vì đau buồn, lần này giống như một lời tạm biệt cuối cùng.

Lục Nghi Xuyên tìm được bia mộ, đặt hoa xuống, rồi như mọi khi, ngồi dựa lưng vào đó.

"Anh biết em không ở đây, nhưng nhiều năm qua đã quen nói chuyện ở đây rồi. Không nói gì lại thấy kỳ lạ."

Trước mặt mèo con Khương Hành, anh luôn cố gắng kiềm chế cảm xúc. Nhưng ở nơi này, anh có thể bộc lộ hết những gì u tối trong lòng.

Anh vươn tay chỉ vào khoảng đất trống bên cạnh. "Thấy không? Đó là chỗ anh để dành cho mình. Nhưng bây giờ xem ra cũng chẳng cần nữa. Anh muốn sống thật lâu với em hơn bất cứ ai."

Những góc cạnh của bia mộ đã bị bàn tay anh vuốt phẳng dần theo năm tháng. Như mọi lần, anh lại chậm rãi đưa tay lướt qua từng chút một.

"Nhưng lần này là lần cuối cùng."

Thi thể của Khương Hành nằm dưới lớp đất sâu, nhưng thứ anh yêu là linh hồn của cậu.

Lục Nghi Xuyên co chân lên, vành mũ lưỡi trai che khuất phần lớn khuôn mặt. Anh dựa vào bia mộ, lắng nghe tiếng mưa rơi ngày càng lớn, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Trong khoảnh khắc lơ đãng, dường như anh nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Lục Nghi Xuyên không quan tâm. Tiếng bước chân ngày càng gần, rồi cơn gió lạnh trên đầu anh bỗng bị ngăn lại.

"...Lục Nghi Xuyên."

Giữa cơn mưa rơi tí tách trên mặt ô, anh nghe thấy ai đó gọi tên mình.

Anh ngẩn ra hai giây, chậm rãi mở mắt.

Khi anh ngước lên, cánh tay cầm ô cũng hơi nhấc lên, để lộ khuôn mặt trước đó bị che khuất.

Giữa màn mưa mờ mịt, đôi mắt mèo của chàng trai hơi cong lên.

"Đã lâu không gặp."

Chương 58: Chương 58

Có một khoảnh khắc, Lục Nghi Xuyên nghi ngờ mình đang mơ.

So với cảm xúc còn mơ hồ, phản ứng của cơ thể anh lại nhanh hơn—anh đưa tay giữ lấy cổ tay thiếu niên, kéo người về phía mình.

Khương Hành bị kéo bất ngờ, loạng choạng về phía trước, cả người cùng chiếc ô trong tay nghiêng về phía người đàn ông. Những hạt mưa rơi thành từng chuỗi giữa hai người, nhỏ tí tách lên mu bàn tay, lạnh đến mức khiến cậu co rút tay lại.

Lục Nghi Xuyên càng siết chặt hơn.

Anh chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng rực của thiếu niên suốt hơn mười giây mới dần lấy lại tinh thần, giọng nói khàn đặc: "Sao em lại..."

Khương Hành cúi người, ngồi xổm trước mặt anh. Chiếc ô không lớn, hai người đàn ông đứng sát cũng không đủ che hết. Chỉ trong phút chốc, vai Khương Hành đã ướt một mảng. Cậu mặc một chiếc áo phông không rõ mượn từ đâu, để lộ cần cổ dài mảnh, trông mong manh mà đẹp đẽ.

"Em xin được một thẻ trải nghiệm giới hạn thời gian, tổng cộng ba tiếng. Khi đến đã mất gần một tiếng, giờ chỉ còn hai tiếng nữa thôi."

"Vì sao..."

Tiếng mưa dần nhỏ lại, sương mù dày thêm, che khuất bia mộ bên cạnh. Thế giới bỗng trở nên trống rỗng, dường như chỉ còn lại hai người họ.

Đã làm mèo quá lâu, đột nhiên trở thành người khiến Khương Hành có chút không quen. Cậu thu người lại, ngồi xổm trên mặt đất, những sợi tóc màu nhạt thấm hơi nước, ngoan ngoãn rủ xuống hai bên má.

"Vì em không muốn anh đau buồn."

Cậu kéo tay Lục Nghi Xuyên đặt lên mặt mình. "Em muốn anh nhìn thấy em thật sự đã trở về, có máu có thịt, có hơi ấm."

Cậu khẽ cười, đáy mắt như chứa cả dải ngân hà. "Tất nhiên rồi, không phải em chê làm mèo không tốt. Chỉ là em muốn anh nhìn khuôn mặt này, muốn dùng chính khuôn mặt này nói với anh rằng, em thực sự là Khương Hành."

Ngón tay người đàn ông chầm chậm lướt qua khuôn mặt cậu—lông mày, mắt, mũi—cuối cùng, đầu ngón tay dính nước nhẹ nhàng ấn lên đôi môi hơi nhếch lên của cậu.

Khương Hành né tránh tay anh, chậm rãi nói: "Em biết anh đang giấu em chuyện gì đó. Có lẽ việc em có thể biến thành người vốn không hề đơn giản như anh nói. Nhưng em không phải kiểu người luôn muốn truy hỏi cho ra nhẽ. Anh không nói, em sẽ không hỏi. Nhưng, Lục Nghi Xuyên, em muốn anh vui vẻ."

"Em không còn là trẻ con nữa, anh đừng lúc nào cũng xem em như trẻ con mà không chịu nói gì với em, cũng không muốn để em làm gì cả."

"Khương Hành."

Lục Nghi Xuyên bỗng nhiên gọi tên cậu, giọng trầm thấp khàn đặc, giữa tiếng mưa nghe như cơn sóng cuộn trào không thể kìm nén.

Khương Hành sững sờ, nhìn vào đôi mắt dần tối đi của anh, có chút lắp bắp: "Sao... sao vậy?"

Bàn tay người đàn ông di chuyển ra sau, lòng bàn tay rộng lớn giữ lấy gáy cậu, kéo cậu về phía trước.

Khương Hành lảo đảo, một tay chống lên eo Lục Nghi Xuyên, một chân quỳ lên tấm đá bên hông anh.

Chiếc ô lại lệch đi, mưa rào rào rơi xuống, vài giọt bắn lên tóc mái trước trán Lục Nghi Xuyên. Những giọt nước đọng lại nơi ngọn tóc khẽ rung, rồi thoát khỏi sợi tóc, rơi xuống cổ áo mở rộng của Khương Hành.

Thình thịch!

Cậu dường như nghe thấy nhịp tim của chính mình vang lên.

Người đàn ông vẫn giữ chặt gáy cậu, ép cậu ngẩng lên đối diện anh. Sau đó, anh cúi đầu, mở miệng, cắn nhẹ lên môi cậu.

Khoảnh khắc đó rất ngắn, chưa đầy vài giây, Lục Nghi Xuyên đã buông ra, đến mức Khương Hành còn chưa kịp phản ứng.

Cậu cảm giác hơi ẩm của mưa đã che phủ lên đôi mắt mình, trước mắt trở nên mơ hồ, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Trong màn sương, cậu nghe thấy người đàn ông lên tiếng:

"Nhung Nhung, em biết điều này có ý nghĩa gì không?"

Đầu óc Khương Hành trống rỗng, ngơ ngác lắc đầu.

"Vậy em có ghét việc anh hôn em không?"

Cậu vô thức mím môi, đầu ngón tay lẫn môi đều run rẩy. Cả người nhẹ bẫng, phải một lúc lâu sau mới phản ứng lại được.

"Không... không ghét."

Và rồi mọi chuyện bắt đầu mất kiểm soát...

Khương Hành bị giữ eo kéo xuống, chân quỳ không vững, cả hai đầu gối đều chống lên người anh. Người đàn ông hơi co chân, khiến cậu hoàn toàn ngồi trong lòng anh.

Chiếc ô lại nghiêng đi một lần nữa, nhưng lần này không ai bận tâm đến nó.

Khương Hành ngửa đầu, mưa rơi lấm tấm trên mặt cậu, hơi nước mờ mịt. Lục Nghi Xuyên cũng vậy, trên mặt anh cũng toàn là nước. Khi hai gương mặt kề sát nhau, cái lạnh buốt làm Khương Hành run lên, nhưng rồi một thứ nhiệt nóng hơn lan tỏa từ nơi da thịt tiếp xúc.

Cậu chớp mắt một cái, giây tiếp theo, đôi môi đã bị ngậm lấy.

Không giống nụ hôn thoáng qua trước đó, lần này cậu bị cắn, bị mài giũa, khoang miệng bị xâm chiếm, đầu lưỡi bị quấn lấy, trong ngoài đều tràn ngập hơi thở của người kia.

Do tư thế bị kìm chặt trong lòng Lục Nghi Xuyên, cậu không thể cử động tay chân, chỉ có thể bị động đón nhận.

Có lẽ sợ cậu khó chịu, Lục Nghi Xuyên đỡ lấy eo cậu, điều chỉnh lại tư thế.

Vị trí của hai người đảo ngược, Khương Hành ngồi trên phiến đá lạnh lẽo, người đàn ông quỳ bên hông cậu, nâng mặt cậu lên, từng chút ép xuống.

Khương Hành níu lấy bờ vai anh, không biết chiếc ô trong tay rơi xuống từ lúc nào. Mưa lạnh rơi lên mặt cậu, nhưng ngay lập tức bị hơi nóng áp chế.

Một thiếu niên vừa mới trưởng thành làm sao chịu nổi kiểu này, chỉ sau vài phút đã thở không nổi, giơ tay đẩy vai người đàn ông.

Lục Nghi Xuyên lùi lại một chút, dùng ngón tay lau đi vệt nước đọng bên khóe môi cậu, ánh mắt thăm thẳm.

Vừa mở mắt, Khương Hành liền bắt gặp ánh nhìn ấy, lập tức giật mình nhắm tịt mắt lại: "Lục, Lục, Lục Nghi Xuyên..."

Người đàn ông chống tay lên chân cậu, đôi vai rộng lớn hoàn toàn bao bọc cậu trong vòng tay mình.

Bốn năm trôi qua, vóc dáng anh đã trưởng thành, ngày thường kiềm chế sắc bén, nhưng một khi bùng phát, từng cử động đều mang theo sức áp đảo mạnh mẽ.

Trái lại, cậu thiếu niên dưới thân anh mới vừa trưởng thành không lâu, cơ thể vẫn còn đang phát triển, gầy gò, mỏng manh, như một nụ hoa mới nhú trong buổi sớm, xanh non và ngây thơ.

Anh cúi đầu, nhìn thấy cổ và má Khương Hành dần ửng đỏ.

"Nhung Nhung, vậy hôn thế này, em có ghét không?"

"....."

Khương Hành... Khương Hành không nói nên lời, ngón tay bấu chặt lấy vạt áo anh, ướt dính, không biết là nước mưa hay mồ hôi.

Thế là, cậu lại bị người đàn ông áp xuống mà hôn.

Quá gần rồi...

Mười mấy năm qua, bọn họ chưa bao giờ gần nhau như thế này. Gần đến mức Khương Hành cảm thấy mình sắp hòa tan trong vòng tay anh.

Cảm giác xa lạ này khiến nhịp tim cậu loạn nhịp, đầu óc quay cuồng, không biết gì cả, chỉ có thể vô thức phối hợp theo từng động tác của anh.

Cho đến khi eo cậu không còn sức, ngã ngửa tựa vào một tấm bia đá cứng ngắc.

Khương Hành đưa tay sờ so.ạng, mở mắt ra, nhìn thấy cái tên của chính mình cùng bức ảnh đen trắng dán trên đó.

Con ngươi cậu khẽ run lên, giọng lạc đi: "Ưm... Lục, Lục Nghi Xuyên, không... không được... đây là..."

Cậu đưa tay đẩy người đàn ông, nhưng tay lại bị anh giữ chặt, ép sát vào bia mộ.

Trước mặt cậu là Lục Nghi Xuyên, sau lưng là bia mộ của chính mình.

Và họ...

Đang hôn nhau ngay trên phần mộ của cậu.

"A—A xì!"

Khương Hành quấn chăn thật chặt, hít hít mũi, rồi lại "A xì!" một cái nữa.

Lục Nghi Xuyên bưng cốc nước pha thuốc bước vào, lắc lắc nhiệt kế trong tay: "Uống thuốc trước, uống xong đo nhiệt độ."

Khương Hành liếc anh bằng ánh mắt đầy oán niệm, rồi mới chậm rãi cúi đầu uống thuốc.

Cái đuôi xù to phía sau phe phẩy, đôi mắt trong veo như thủy tinh láo liên nhìn khắp nơi, duy chỉ không nhìn về phía người đàn ông nọ.

Khương Hành ngoan ngoãn ngậm nhiệt kế sau khi uống hết thuốc, dáng ngồi ngay ngắn, đuôi khẽ cuộn lại che lấy hai chân trước một cách đầy ý tứ.

Lục Nghi Xuyên liếc cậu một cái, chậm rãi cất lời: "Nhung Nhung đang... xấu hổ sao?"

"Mi!"

Không hề nhé!

Vừa mở miệng, nhiệt kế liền rơi ra, bị Lục Nghi Xuyên giơ tay đón lấy.

Người đàn ông cầm nhiệt kế, lại nhét trở lại miệng cậu: "Vậy tại sao không nhìn anh?"

Khương Hành chậm rãi liếc nhìn anh.

Người trước mặt đã lấy lại vẻ ôn hòa thường ngày, ngồi trên ghế ngược sáng, phong thái đúng chuẩn một quý ông đoan chính.

Nhưng Khương Hành chỉ có thể nghĩ đến nhiệt độ trong lòng bàn tay anh và xúc cảm khi bị chiếm lĩnh trong khoang miệng.

Vừa nhớ đến điều đó, toàn bộ con mèo đều trở nên không ổn, ánh mắt lại bắt đầu lảng tránh.

Lục Nghi Xuyên nhìn cậu: "Giận rồi?"

Mèo nhỏ vặn vẹo người, cắn nhiệt kế lầm bầm không rõ: "Không phải giận, chỉ là... chỉ là..."

Thôi được rồi, chính là xấu hổ.

Cậu ủ rũ cụp tai xuống, nghe thấy người đàn ông bật cười: "Không sao, rồi sẽ quen thôi."

Khương Hành: "....."

Cậu cũng không muốn quen lắm đâu.

Nhiệt kế trong miệng bị rút ra, Lục Nghi Xuyên nhìn kết quả: "Cũng không sốt cao. Tối nay muốn ăn gì? Anh nấu."

Khương Hành bị trận mưa hôm qua làm cảm lạnh, may mà chỉ bị sổ mũi và hắt hơi, tinh thần vẫn ổn.

Vừa nghe nhắc đến ăn, mèo lông dài lập tức hớn hở kêu "meo meo".

"Em muốn ăn khoai tây chiên!"

Người đàn ông khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống cậu.

Khương Hành liều lĩnh nói: "Chúng ta đã hôn nhau rồi, em ăn một gói khoai tây chiên thì sao nào!"

Lục Nghi Xuyên: "....."

Anh thả tay xuống, ngồi xổm xuống trước mặt cậu: "Vậy em biết 'hôn nhau' là quan hệ thế nào không?"

Chú mèo nhỏ đang hống hách lập tức co rụt lại, lắp bắp: "Dù... dù sao cũng là chuyện người lớn mới làm được, em đã trưởng thành rồi mà."

Người đàn ông gõ nhẹ lên trán cậu: "Khương tiểu Hành, hóa ra em cũng biết mình trưởng thành rồi à?"

Khi còn là mèo nhỏ, cậu bị một tay xách đi, bây giờ là mèo nửa lớn, nên bị hai tay bế lên.

Mèo con ra ngoài, cái đuôi xù mềm không kiềm chế được mà vẫy qua vẫy lại: "Lục Nghi Xuyên, anh muốn đưa em đi đâu?"

Lục Nghi Xuyên cúi mắt nhìn đuôi cậu: "Dẫn một người trưởng thành nào đó đi lấy khoai tây chiên."

Khương Hành: "Hehe!"

Đến chỗ để đồ ăn vặt, cậu tự nhảy xuống.

Trước đây khi còn là mèo nhỏ, chân ngắn đi lại lộc cộc, bây giờ không những lớn hơn mà còn tròn ra, lông dài mềm mại, bước đi phát ra tiếng "bịch bịch".

Cậu đi "bịch bịch" quanh chân Lục Nghi Xuyên hai vòng, thấy anh thật sự lấy khoai tây chiên trên kệ đưa cho mình, liền hí hửng nói: "Em muốn ra ghế nằm ngoài sân ăn, nhớ mang iPad giúp em nhé, hôm trước xem phim còn chưa xem xong."

Vừa dứt lời đã hắt hơi một cái rõ to.

Lục Nghi Xuyên cầm bịch khoai: "Cảm lạnh còn muốn ra ngoài hóng gió?"

Khương Hành đành sửa địa điểm thành phòng khách.

Cậu có một chiếc ghế sô-pha nhỏ của riêng mình, khi ngồi lên, độ cong của sô-pha vừa vặn ôm lấy thân mèo, chỉ còn lại hai cái chân ngắn năm centimet lủng lẳng bên ngoài.

Bên trái là ly nước luôn giữ nhiệt độ ổn định, bên phải là món cá khô chiên giòn Lục Nghi Xuyên làm cho cậu, trong lòng ôm một bịch khoai tây chiên.

Khương Hành đung đưa chân, cảm thấy mình nhất định là chú mèo hạnh phúc nhất trên thế giới.

Cậu lại hắt hơi một cái, hít hít mũi, rồi mở bộ phim còn xem dang dở.

Rắc rắc rắc...

Khoai tây chiên rốt cuộc là ai phát minh ra nhỉ?

Chương 59: Chương 59

Khương Hành mới xem phim được một lúc thì một cái đầu tròn lẳn thò vào từ cánh cửa nhỏ ở góc tường dành riêng cho cậu.

Cái đầu nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy mỗi Khương Hành mà không thấy Lục Nghi Xuyên, thế là chầm chậm chui vào.

Rõ ràng, cánh cửa chỉ đủ cho xe hơi đi qua thì không thể dùng cho một chiếc xe tải được.

Khi đi đến vai, "xe tải" lập tức bị kẹt lại.

Mèo trắng ra sức chui vào, cửa nhỏ phát ra những tiếng kêu răng rắc đầy áp lực. Cuối cùng, sau một tiếng "bốp", nó cũng lăn tròn vào trong.

Khương Hành quay đầu nhìn nó phủi lông, từng bước vững chãi tiến lại gần cậu, trông thì có vẻ vụng về nhưng thực ra lại linh hoạt vô cùng, cuối cùng nhẹ nhàng nhảy lên chiếc ghế nơi cậu để khô cá nhỏ.

"Mèo đại nhân bảo tôi đến hỏi cậu, chuyện cậu lo liệu xong chưa?"

Khương Hành cầm một miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng, rôm rốp nhai, "Xong rồi, tôi đã nói chuyện với Lục Nghi Xuyên, anh ấy sẽ không trách các cậu đâu."

"Oh..." Mèo trắng đáp mà lòng dạ để đâu, rồi nhìn chằm chằm vào đĩa khô cá, "Nhìn ngon thế, tôi thử một miếng được không?"

Khương Hành gật đầu, rồi vừa nhìn mèo trắng vừa nói: "Các cậu ngốc quá, mèo đại nhân căn bản không phải con mèo gỗ đó... Không đúng, vốn dĩ không có mèo đại nhân, từ đầu tới cuối chưa từng có."

Mèo trắng vừa nhai khô cá giòn rụm vừa hỏi: "Không phải mèo đại nhân thì là gì?"

Khương Hành vừa nhai khoai tây chiên vừa đáp: "Là sơn thần, tôi đến đó thì ngài ấy đã nói với tôi rồi."

"Sơn thần nói, ngày trước ở Tam Thanh Sơn có một ngôi đền rất nổi tiếng, hằng ngày có rất nhiều người đến thắp hương. Đền của ngài ngay bên cạnh nên cũng được hưởng chút hương khói. Nhờ vào linh lực còn sót lại ở nơi đó, ngài mới thức tỉnh được thần thức. Nhưng tiếc thay..."

Khương Hành vò nát gói khoai tây chiên trong tay, "Tam Thanh Sơn đã bị bỏ hoang nhiều năm, không còn ai tin tưởng, thần lực của ngài cũng ngày một yếu đi, thậm chí ngay cả hình người cũng chỉ có thể duy trì được hai tiếng."

Mèo trắng vừa nhai giòn tan vừa hỏi: "Vậy thì phải làm sao đây?"

Khương Hành nhai khoai tây chiên rôm rốp, "Sơn thần gia gia bảo là chẳng có cách nào cả, suy tàn là chuyện tất yếu, con người bây giờ không còn cần thần nữa, ngài ấy cũng đã sống đủ lâu rồi."

Mèo trắng xoa bụng, bỗng cảm thấy hơi buồn: "Vậy sau này chúng ta không còn mèo đại nhân nữa sao?"

Khương Hành lại cắn khoai tây chiên rôm rốp, "Trong mắt mèo, các cậu chính là mèo đại nhân."

Mèo trắng tiếp tục nhai rôm rốp, "Vậy cậu không thấy buồn à?"

Khương Hành đổi tư thế, nhai rôm rốp: "Cũng bình thường, ngài ấy tuy suy yếu, nhưng khi nào cần đến, ngài ấy sẽ tự khắc xuất hiện."

Cái chết không phải điểm kết thúc, bị lãng quên mới là.

"Con người có thể quên đi sự tồn tại của sơn thần, nhưng mèo thì không."

Cậu nói: "Các cậu đúng là ngốc, từng này thời gian mà vẫn chưa nhận ra sự thật."

Mèo trắng nhai rôm rốp: "Cậu thì thông minh rồi."

"Tất nhiên rồi, ngay lần đầu tiên tôi đã thấy có gì đó sai sai, chỉ là tôi khiêm tốn nên không nói ra. Cho đến bây giờ không thể giấu được nữa thì mới bảo cho các cậu biết."

Mèo trắng: "Rôm rốp..."

Khương Hành thò tay vào gói khoai tây chiên, sờ so.ạng mãi chẳng thấy gì. Cậu cầm túi lên nhìn, phát hiện ra chỉ còn lại một túi khí trống rỗng.

Cậu quay đầu lại, thấy mèo trắng đang cắn nốt miếng khô cá cuối cùng, dưới ánh mắt chăm chú của cậu, nó "rắc" một tiếng, nuốt sạch.

Khương Hành cúi đầu, nhìn vụn khô cá vương vãi trên ghế, lại nhìn cái đĩa trống trơn.

"Hắt xì——"

Cậu há miệng hét lớn: "Lục Nghi Xuyên!!!"

"Khô cá của tôi!!!"

Lục Nghi Xuyên vừa hoàn thành một cuộc họp trực tuyến, ký một hợp đồng trị giá hàng tỷ chỉ trong vòng mười phút. Vậy mà giờ đây, anh lại đang đứng trong phòng khách để giải quyết mâu thuẫn giữa hai con mèo.

Mèo bạc chân ngắn dựng hết lông lên, nghiến răng gầm gừ với con mèo trắng đối diện:

"Chính nó! Chính nó đã ăn sạch khô cá mà anh để dành cho em!"

Cậu nhấn mạnh từng chữ:

"Không! Chừa! Một! Miếng!"

Mèo trắng nằm bẹp dưới đất, giọng yếu ớt:

"Meo đã hỏi cậu rồi mà..."

Khương Hành giận dữ, giơ chân cao năm centimet đập xuống đất:

"Cậu hỏi là 'có thể nếm thử một chút không'! Cậu có biết thế nào gọi là 'nếm thử' không hả?!"

"Meo không biết."

Khương Hành: "..."

Tức quá, lại bị thua vì có văn hóa!

Lục Nghi Xuyên bế bổng con mèo bạc của mình lên:

"Thôi nào, chỉ là một đĩa khô cá thôi mà."

"Chỉ một đĩa á? Em đã đếm rồi, tổng cộng hai mươi lăm miếng! Em có thể ăn trong hai ngày, thế mà nó chén sạch chỉ trong vài phút! Nó là heo chắc?!"

Cậu ta chìa móng vuốt ra:

"Meo muốn quyết đấu sống còn với nó."

Lục Nghi Xuyên kéo móng vuốt của cậu lại:

"Em không thắng được đâu, nó chỉ cần ngồi đè xu.ống là em bẹp dí."

Khương Hành: "..."

Mèo trắng: QAQ

Khương Hành hít sâu mấy hơi trong vòng tay Lục Nghi Xuyên. Với tư cách một mèo trưởng thành, cậu quyết định không chấp nhặt với một con heo nữa.

"Meo không muốn thấy cậu nữa. Sau này có chuyện gì, bảo Tiểu Hắc tự đến tìm tôi."

Mèo trắng ngẩng đầu, yếu ớt giải thích lần nữa:

"Lão đại ban ngày phải đi làm, không có thời gian đến."

Khương Hành kinh ngạc:

"Nó còn đi làm á?!"

"Mấy con mèo ở khu nhà bỏ hoang đều trông cậy vào lão đại nuôi sống."

Khương Hành nhìn chằm chằm nó:

"Thế sao cậu không đi làm?"

Mèo trắng im lặng hai giây, rồi ngượng ngùng đáp:

"Meo ăn khỏe quá, người ta không cần... Ngay cả lão đại cũng không muốn nuôi meo. Mỗi lần chỉ bảo meo tự kiếm ăn rồi hãy về."

Khương Hành: "..."

"Meo có thể hỏi một câu không, lão đại của cậu đang làm gì thế?"

Mèo trắng thành thật khai báo:

"Đi khuân gạch ở công trường. Bọn meo không có giấy tờ tùy thân, một ngày chỉ kiếm được năm mươi tệ, nhưng ít ra còn được bao ăn."

Nó chép miệng:

"Chỉ tiếc là meo ăn nhiều quá, làm một tuần đã bị đuổi rồi."

Sắc mặt Khương Hành lập tức trở nên nghiêm túc. Cậu bảo Lục Nghi Xuyên tìm một bộ quần áo cho mèo trắng, để nó biến thành người rồi nói chuyện.

Mèo trắng liếc nhìn sắc mặt của Lục Nghi Xuyên, ngoạm lấy quần áo rồi chạy vào phòng tắm.

Năm phút sau, một chàng trai tóc trắng kéo vạt áo một cách lúng túng:

"Muốn... muốn nói gì?"

Khương Hành ngồi xổm trên bàn trước mặt cậu ta, đuôi quét qua quét lại trên mặt bàn:

"Nói lại chuyện cậu vừa kể một lần nữa."

Chàng trai chỉ có thể lắp bắp thuật lại toàn bộ công việc của mình một lần nữa. Lục Nghi Xuyên nghe xong, chậm rãi nhíu mày:

"Một ngày năm mươi, chỉ bao ăn?"

"Tôi và lão đại tìm mãi mới có được công việc này, chỗ khác vừa nghe bọn tôi không có giấy tờ tùy thân liền từ chối ngay."

"Cậu cũng không có giấy tờ sao?" Lục Nghi Xuyên nhíu mày sâu hơn. "Vậy cái thẻ cậu từng đưa cho tôi là thế nào?"

"Meo nhặt được một chiếc điện thoại, trong đó có một cái thẻ. Sau này điện thoại mất, thẻ cũng biến mất theo luôn."

Lục Nghi Xuyên: "..."

Bảo sao lúc trước, khi Lý An lần theo tài khoản ngân hàng thì lại ra tên một người khác. Hơn nữa, số thẻ mà anh từng chuyển tiền đã bị ngừng sử dụng từ lâu, ngay cả số điện thoại đăng ký cũng đã thay đổi, kết quả là ba triệu trong đó nằm im mà không ai động đến.

Lý An đã dùng một số biện pháp để thu hồi số tiền, vốn tưởng có thể "câu cá", không ngờ bao lâu nay, chỉ câu được một con mèo béo.

Nhận thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lục Nghi Xuyên, mèo béo rụt cổ:

"Meo... meo không cố ý đâu."

Lục Nghi Xuyên day day ấn đường:

"Chuyện giấy tờ tùy thân, tôi sẽ giúp các cậu giải quyết. Tôi cho cậu hai..." Anh nhìn mèo trắng, thở dài. "Thôi, gọi lão đại của cậu đến đi."

Con mèo này nhìn là biết không đáng tin.

Một lát sau, một thiếu niên tóc đen, mắt xanh lục bước vào. Dáng ngồi nghiêm chỉnh khiến cậu ta trông đáng tin cậy hơn

mèo trắng rất nhiều.

Khương Hành rất có phong thái chủ nhà, ngoạm theo hộp bánh quy bước ra chào đón. Vừa ngẩng đầu lên, cậu đã thấy thiếu niên mở nắp bình nước trên bàn, rồi ôm hẳn chai nước 2 lít lên uống "ừng ực ừng ực".

"..."

Hình như cũng chẳng thông minh hơn là bao.

Một con mèo, hai con người, tất cả đều nhìn về phía Lục Nghi Xuyên.

Mà người đàn ông thì vẫn đang bận rộn trong bếp chuẩn bị bữa ăn cho mèo. Mười phút sau, anh bưng bát cơm nhỏ ra ngoài, ôm Khương Hành ngồi xuống đối diện mèo trắng và mèo đen. Món cơm nấu nhừ tỏa hương thơm hấp dẫn, làm hai người phía đối diện nhìn chằm chằm đầy thèm thuồng.

Khương Hành vội vàng kéo bát cơm của mình lại gần, cảnh giác nhìn sang bên kia.

Lục Nghi Xuyên: "Trong nhà vẫn còn thức ăn cho mèo..." Anh nhìn hai người, rồi quyết định: "Thôi, để tôi gọi chút đồ ăn cho các cậu."

Mèo đen mở hộp bánh quy, chia một nửa cho mình, một nửa cho mèo trắng. Vừa nhai giòn rụm, cậu vừa nói:

"Người ở công trường thấy tôi nhỏ tuổi nên không muốn nhận. Nhưng tôi có thể một hơi vác hai bao xi măng, mạnh hơn tất cả bọn họ, nên cuối cùng họ vẫn giữ tôi lại."

"Cái gì?!" Khương Hành giận dữ. "Cậu có thể vác hai bao xi măng mà họ chỉ trả cậu có năm mươi tệ một ngày?!"

Mèo trắng tiếp tục nhai giòn rụm:

"Nhưng năm mươi tệ cũng đủ mua được vài cân thức ăn cho mèo rồi."

Mèo đen thành thật nói:

"Bọn tôi không có giấy tờ tùy thân, cũng không biết chữ nhiều, có một công việc đã là tốt lắm rồi."

Thực ra, nếu không phải còn nhiều mèo khác đang chờ cậu nuôi, thì cậu cũng chẳng muốn đi làm đâu.

Nghe đến đây, Lục Nghi Xuyên đã hiểu rõ toàn bộ sự việc. Anh nói:

"Tôi cho các cậu hai lựa chọn. Một: tôi sẽ trả lại số tiền ba triệu như đã hứa, các cậu tự lo liệu lấy, sau này thế nào không liên quan đến tôi và Khương Hành. Hai: các cậu đưa số tiền đó cho tôi, tôi sẽ làm giấy tờ tùy thân cho các cậu, đồng thời giúp tìm một công việc có thể nuôi sống bản thân và đám mèo kia."

Mèo đen không chút do dự:

"Bọn tôi chọn công việc."

Lục Nghi Xuyên hơi ngạc nhiên, nhướn mày:

"Tại sao?"

Mèo đen thành thật nói:

"Bọn tôi vốn không định lấy nhiều tiền của anh như vậy. Mèo trắng chỉ muốn ba trăm để ăn một bữa, số tiền kia vốn dĩ không phải của bọn tôi. Chúng tôi đều là mèo lớn cả rồi, có thể tự nuôi sống bản thân."

Lục Nghi Xuyên chợt cảm thấy, đám mèo này còn thuần khiết hơn cả con người mà anh từng gặp.

"Nhưng tôi không nuôi kẻ ăn không ngồi rồi đâu. Nếu các cậu làm không tốt thì vẫn sẽ bị sa thải."

Thiếu niên tóc đen ngay lập tức ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói:

"Bọn tôi sẽ làm việc chăm chỉ."

Chỉ được vài giây, cậu ta lại gãi đầu, hỏi tiếp:

"Nhưng mà... làm công việc gì thế?"

"Dựa vào năng lực của các cậu, tôi chỉ có thể sắp xếp cho các cậu làm bảo vệ. Mọi chế độ đãi ngộ giống như các bảo vệ khác, bao ăn ở."

Nghĩ đến sự đặc biệt của hai con mèo này, Lục Nghi Xuyên nói thêm:

"Tôi sẽ sắp xếp cho hai cậu ở chung một phòng."

Thiếu niên giơ tay vỗ một phát lên người bên cạnh:

"Mau nói cảm ơn."

Mèo trắng vẫn đang gặm bánh quy, vừa mở miệng, vụn bánh rơi lả tả.

"Cảm... cảm ơn."

Lục Nghi Xuyên: "..."

"Khẩu hiệu của chúng ta là gì?"

"Không có con chuột nào không bắt được, chỉ có mèo lười biếng không chịu bắt!"

"Mục tiêu của chúng ta là gì?"

"Trong bán kính trăm dặm, không còn bóng dáng một con chuột nào!"

"Rất tốt."

Khương Hành đứng trên một mô đất nhỏ, chiếc đuôi xù lớn lắc lư theo ngọn cỏ đuôi chó. Cậu vẫy đuôi, lớn tiếng hỏi:

"Hô to lên! Bổn meo là ai?"

Bên dưới mô đất, mười mấy con mèo hoang ngồi rải rác. Nghe thấy câu hỏi của Khương Hành, tất cả đều đồng thanh kêu lên:

"Tang——Bưu——"

Khương Tang Bưu đứng vững trên mô đất, trịnh trọng tuyên bố:

"Kể từ hôm nay, Công ty Bắt Chuột Giỏi chính thức thành lập! Mọi thành viên gia nhập công ty đều được cấp khẩu phần thức ăn hàng ngày. Một con chuột bắt được sẽ đổi lấy hai miếng khô cá, nếu bắt được kẻ trộm thì không còn gì để nói, phần thưởng sẽ là một hộp pate cao cấp!"

Cậu hô lớn:

"Các cậu có muốn ăn khô cá không?"

"Meo meo!"

Muốn!

"Có muốn ăn pate không?"

"Meo meo!"

Muốn!

"Vậy phải làm gì?"

"Bắt chuột! Bắt kẻ trộm!"

Khương Hành thu chân lại, gật đầu hài lòng:

"Rất tốt! Nhưng nhớ rằng an toàn là trên hết! Chuột có thể bắt nhưng không được ăn, vì chúng có thể đã ăn bả thuốc. Kẻ trộm cũng vậy, nếu phát hiện ra thì lập tức báo cáo, không được tự mình đối đầu!"

Đội mèo săn chuột nghe xong liền tản ra khắp công trường, mỗi con chiếm một góc lãnh thổ riêng.

Khương Hành đứng trên mô đất, tràn đầy khí thế:

"Lục Nghi Xuyên, nhìn xem! Công trường này từ nay sẽ là vùng đất không chuột mà bổn meo dày công xây dựng cho anh!"

Cỏ đuôi chó lắc lư trước mắt, Khương Hành giơ móng...

Tôi về về về!

Chương 60: Chương 60

Công trường là dự án mới mà công ty của Lục Nghi Xuyên vừa nhận thầu, nằm ở vùng ngoại ô, xung quanh mọc đầy những đám cỏ đuôi chó trải rộng.

Khương Hành với khả năng bắt chuột có hạn đã lập một "công ty vô trách nhiệm" chưa đầy vài tiếng đồng hồ, rồi thảm bại ê chề trên mô đất nhỏ phía sau núi, nơi cỏ đuôi chó bay lả tả khắp nơi.

Khu này vắng vẻ không bóng người, cỏ đuôi chó mọc đặc biệt cao lớn, bên dưới dày đặc toàn mèo.

Những con mèo có năng lực đều bị Tiểu Hắc triệu tập đi làm việc, chỉ còn lại đám mèo con không mấy tự giác, bị điều đến chỗ Khương Hành để bắt chuột. Nhưng so với bắt chuột, chỗ này giống như nhà trẻ hơn.

"Trưởng nhóm" của nhà trẻ mèo, Khương Hành, vung đôi chân dài tận... 5 cm của mình, chạy vèo đến đống đất nơi mèo tụ tập. Nó há miệng tru lên một tiếng rồi lao thẳng vào bụi cỏ đuôi chồn, khiến đám mèo nằm dưới giật nảy mình, tạo thành một làn "sóng mèo".

"Tôi sẽ tịch thu hết cá khô của các cậu!"

Một chú mèo con ló đầu ra từ bụng nó: "Bây giờ trời còn đang nắng thế này, chuột đâu có ra ngoài."

Nó lăn qua lăn lại rồi bắt đầu liếm lông cho Khương Hành, dụ dỗ: "Hay là... chúng ta ngủ một giấc trước đi."

Xung quanh, những tiếng gừ gừ khe khẽ vang lên. Gió thổi làm cỏ đuôi chồn đong đưa. Ánh nắng dịu dàng không chói mắt, phủ lên bộ lông mèo lớp ánh sáng ấm áp, khiến chúng tỏa ra mùi thơm của nắng.

Khương Hành hơi nheo mắt, đuôi phe phẩy qua lại, rồi hòa vào dàn hợp xướng tiếng gừ gừ của cả bầy.

...

Khi tỉnh dậy, mặt trời đã gần lặn. Khương Hành đứng lên, vươn chân trước, duỗi chân sau, rồi duỗi cả lưng, cuối cùng mới nhớ ra nhiệm vụ của mình.

"Chúng ta phải đi tuần tra công trường thôi."

Một bầy mèo con tròn vo lũn cũn lẽo đẽo theo sau.

Ánh chiều vàng rực đổ xuống, nhuộm mặt đất thành một màu óng ánh. Chú mèo lông dài chân ngắn dẫn theo bảy tám bé mèo đi ngang qua công trường, khiến đám công nhân đang làm việc cũng phải chú ý.

"Anh có để ý không, công trường mình nhiều mèo lắm. Nghe nói mấy hôm trước còn có một con mèo mướp tóm được kẻ định trộm ống thép đấy."

"Ôi, anh chưa biết à? Hình như cấp trên thành lập một hội cứu trợ mèo hoang gì đó. Mỗi con mèo hoang đều có thể nhận khẩu phần thức ăn, nhưng nếu muốn ăn ngon hơn thì phải tự kiếm thêm. Vì thế nên ở đây đừng nói là trộm cắp, ngay cả chuột cũng không dám bén mảng."

"Mèo thông minh vậy à?"

"Chỉ là chúng không biết nói thôi, nhưng ai đối xử tốt với chúng, chúng đều nhớ cả."

Bên kia, đám mèo con vừa tuần tra công trường đã nhanh chóng tản ra bãi cỏ để bắt châu chấu. Trong đó, một con mèo lông dài đẹp mắt nhảy phắt lên bờ ruộng, ngẩng cao đầu hét lên:

"Đừng ai động đậy! Con châu chấu to nhất là của tôi!"

Khương Hành cong chân sau, làm động tác săn mồi, rồi lao vút về phía trước—

Rầm!

Nó đập đầu vào một tảng đá.

Khương Hành đưa chân ôm đầu, còn con châu chấu xanh trên lá cỏ ngay trên đỉnh đầu nó khẽ rung cánh, rồi tung mình nhảy lên đầu nó, lại thêm một cú nhảy nữa, càng lúc càng xa.

Khương Hành: "..."

Nhịn mèo cũng không nhịn được chuyện này.

"Mau mau mau! Giúp tôi bắt nó lại!"

Một bầy mèo con, có đứa cỡ nó, có đứa còn nhỏ hơn nó, lập tức xông lên. Trận chiến rầm rộ đến mức không khác gì cảnh sáu đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh.

Con châu chấu nhỏ bé bị bảy tám con mèo vây quanh, đôi mắt bé xíu như hạt đậu xanh khẽ chớp chớp.

Khương Hành giơ móng đè chặt con châu chấu xuống đất, cười vô cùng đắc ý:

"Chạy đi? Lần này chạy đằng trời!"

Nó nghiêng trái nghiêng phải ngắm nghía con châu chấu:

"Tôi muốn tặng nó cho Lục Nghi Xuyên!"

Chắc chắn người đàn ông đó sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Bầy mèo con xung quanh bắt đầu ríu rít:

"Chỉ tặng một con châu chấu thì chẳng có gì mới lạ cả."

"Đúng thế, châu chấu dễ bắt quá, chẳng có gì đặc biệt. Phải tặng cái gì đó đặc biệt hơn!"

"Chúng ta có thể bắt một con chuột! Đen đen, béo béo, còn phải là chuột sống, bò lổm ngổm khắp nơi! Bọn hai chân nhất định sẽ rất thích!"

Khương Hành: "....."

Cậu có hơi ngốc, nhưng không có nghĩa là bị thiểu năng!

Nếu cậu thực sự mang một con chuột sống đến tặng Lục Nghi Xuyên, thì chắc chắn cả cậu lẫn con chuột sẽ bị Lục Nghi Xuyên gói gọn rồi quẳng ra ngoài.

Hơn nữa, dù bây giờ có là mèo, thì bản chất cậu vẫn là con người. Đồ chơi chuột lông giả ở nhà cậu đuổi theo hăng say, nhưng chuột thật thì... cậu chạy còn nhanh hơn chuột!

Không ai trên đời này là không sợ chuột cả!

Dù có biến thành mèo cũng không ngoại lệ!

Thấy cậu từ chối, bầy mèo con lại đưa ra thêm vài sáng kiến mới.

"Vậy thì tóm một con chim đi! Phải là chim nhiều màu sặc sỡ, trông mới đẹp! Bọn hai chân chắc chắn sẽ thích."

Ngồi tù bóc lịch là cái chắc.

"Thế thì bắt tắc kè cũng được! Cậu có bốn chân, có thể bò lẻn vào chăn của hai chân, tạo bất ngờ cho hắn!"

Tạo hoảng loạn thì đúng hơn!

"Hay là bắt con gì dài dài giòn giòn, rôm rốp nhỉ?"

Khương Hành: "....."

Cậu dứt khoát từ chối những ý kiến "vô nhân đạo" của bầy đàn, rồi ngậm con châu chấu đi tìm Đại Bạch và Tiểu Hắc ở công trường.

Con châu chấu bị cậu cắn chặt, chẳng dám động đậy, chỉ có đôi chân nhỏ run rẩy khe khẽ.

Lúc này công trường sắp tan ca, chiều nay Lục Nghi Xuyên sẽ tới kiểm tra. Khương Hành không biết anh ở đâu nên chỉ còn cách đi tìm Đại Bạch và Tiểu Hắc để nhờ dẫn đường.

Cậu trèo qua mô đất nhỏ, nhìn quanh đám công nhân, cuối cùng cũng thấy hai người đang đứng gác ngay cổng lớn như tượng thần giữ cửa.

Khương Hành lon ton chạy tới, nhả con châu chấu xuống đất rồi lấy chân đè lên, ngẩng đầu hỏi với giọng đầy phép tắc:

"Hai người vẫn chưa tan ca à?"

Thiếu niên tóc đen liếc nhìn đồng hồ:

"Lẽ ra là tan rồi, nhưng hôm nay Lục tổng đến kiểm tra, thế là thời gian tan ca bị lùi lại."

Cậu ta thành thật nói:

"Đội trưởng bảo, nhất định phải để Lục tổng nhìn thấy sự nhiệt huyết với công việc của chúng tôi."

Khương Hành im lặng hai giây, rồi hỏi lại:

"Vậy nên các cậu bị bắt đứng gác ở đây?"

Hai con mèo biến thành người, chỉ cần che đi màu mắt, đội thêm mũ để giấu màu tóc của Đại Bạch, chỉnh trang một chút là lập tức trở thành hai bảo vệ đẹp trai nhất công trường.

Giờ có công việc ổn định, còn được ăn no ở căng-tin công ty, Đại Bạch vô cùng phấn khởi, làm việc nghiêm túc hơn ai hết.

"Đúng thế! Đội trưởng bảo, lát nữa Lục tổng sẽ tới, chúng tôi phải đứng đây chào đón ngài ấy."

Vừa dứt lời, một nhóm người từ xa đã tiến lại gần.

Người đàn ông bị vây quanh ở trung tâm có dáng người cao ráo, khoác trên mình bộ vest đen may đo tinh xảo. Anh nổi bật giữa đám đông, giống như tâm điểm được muôn vì sao vây quanh, chỉ cần nhìn qua là thấy ngay.

Ngay lúc đó, con châu chấu dưới chân Khương Hành phát ra một tiếng rít yếu ớt. Nhân lúc nó lơ là, châu chấu vùng mạnh một cái, thoát khỏi móng vuốt và nhảy ra ngoài.

Châu chấu của tôi!

Bị vấy bụi thành một cục lông xám xịt, Khương Hành không còn tâm trí để ý đến nhóm người đang tiến đến từ xa, mà lập tức đuổi theo con châu chấu.

May mắn là con châu chấu vừa bị gãy mất hai chân, không thể nhảy xa. Chỉ vài phút sau, nó đã bị Khương Hành bắt lại.

Khương Hành cắn con châu chấu trong miệng, nhìn nhóm người chỉ còn cách cổng chưa đầy hai mét, rồi nhanh chóng lủi ra sau lưng Đại Bạch, cố gắng làm mình trở nên vô hình.

Người phụ trách dự án dẫn Lục Nghi Xuyên tiến vào công trường, vừa đi vừa giới thiệu:

"Lục tổng, tuy công trình mới khởi công chưa lâu, nhưng tôi tin rằng không quá ba tháng nữa, nơi này chắc chắn sẽ thay da đổi thịt. Tôi đã mời những kiến trúc sư và đội thi công hàng đầ—"

Lời còn chưa dứt, hai nhân viên bảo vệ đứng gác ở cổng lập tức cúi gập người chào đúng chín mươi độ:

"Chào Lục tổng!"

Bước chân của Lục Nghi Xuyên thoáng khựng lại. Ánh mắt anh lướt qua hai bảo vệ, sau đó cụp xuống, nhìn thẳng vào một chú mèo nhỏ đang trốn sau lưng người khác, giả vờ như mình là một con mèo vô hình.

Nụ cười trên mặt người phụ trách càng rạng rỡ hơn:

"Ngài thấy không, nhân viên của công ty luôn tràn đầy nhiệt huyết, vừa thấy ngài là đã không kìm được sự phấn khích."

Nói xong, ông ta không nghe thấy phản ứng của Lục Nghi Xuyên, mà chỉ thấy ánh mắt anh vẫn dừng trên mặt đất. Nhìn theo hướng đó, ông ta mới thấy một con mèo đang ngồi xổm ngay đó.

Đó là một con mèo rất đẹp, bộ lông dài mềm mượt như mây, cái đuôi to rậm rạp trải dài trên nền đất. Trong miệng nó còn cắn một con châu chấu, khi bắt gặp ánh mắt của ông ta, nó chỉ chớp mắt đầy vô tội.

Người phụ trách ngớ ra vài giây, sau đó cau mày quát nhân viên bảo vệ:

"Mèo từ đâu ra? Mau đuổi nó đi!"

Hai bảo vệ cũng sững sờ, theo phản xạ quay sang nhìn Lục Nghi Xuyên.

Người đàn ông bị vây quanh giữa đám đông bước lên phía trước, cúi người bế con mèo trên đất lên. Khi nhìn thấy con châu chấu trong miệng nó, đuôi mắt anh khẽ giật một cái, sau đó dứt khoát quay mặt đi, không muốn nhìn nữa.

"Mèo của tôi. Cậu có ý kiến gì không?"

Nét mặt người phụ trách thay đổi liên tục, cuối cùng chỉ có thể cười gượng gạo:

"Ha ha... nếu biết là mèo cưng của Lục tổng, tôi đã sớm chào đón rồi. Nếu chẳng may có kẻ nào không biết điều mà làm tổn thương nó thì biết phải làm sao đây?"

Lục Nghi Xuyên không trả lời, chỉ tiếp tục đi vào trong công trường. Bên trong vẫn nhộn nhịp tiếng công nhân làm việc.

Anh nhướng mày:

"Giờ này không phải đã tan ca rồi sao? Sao công nhân vẫn chưa nghỉ?"

Người phụ trách lập tức bước nhanh lên giải thích:

"Là vì mọi người đều có tinh thần làm việc nhiệt huyết, đến giờ tan ca vẫn tự nguyện làm thêm để đẩy nhanh tiến độ."

Lục Nghi Xuyên nhếch môi, cười lạnh một tiếng:

"Anh nghĩ tôi ngu, hay anh nghĩ tôi dễ bị lừa?"

Nụ cười trên mặt người phụ trách lập tức cứng đờ.

"Lục... Lục tổng..."

Lục Nghi Xuyên dửng dưng nói:

"Cho công nhân tan ca hết đi. Tính toán lại tiền làm thêm rồi thanh toán đầy đủ cho họ. Gọi quản đốc tới gặp tôi ngay. Ngoài ra—"

Anh liếc sang người phụ trách, giọng vẫn lạnh lùng như cũ:

"Anh thu dọn đồ đi. Tôi không bỏ tiền ra để thuê một kẻ giả vờ trung thành nhưng thực chất chỉ giỏi xu nịnh."

Nói xong, anh thậm chí không buồn nhìn người kia thêm một cái, chỉ ôm mèo tiếp tục đi vào trong. Phía sau, hai bảo vệ đang lén lút bám theo.

Đi đến khu lán tạm dựng để họp bàn công việc, Lục Nghi Xuyên xoa đầu con mèo nhỏ một cái rồi giao nó cho Tiểu Hắc:

"Hai cậu cũng tan ca đi. Tôi còn một cuộc họp, lát nữa sẽ quay lại đón em ấy."

Tiểu Hắc và Đại Bạch liền dẫn Khương Hành đến nhà ăn của công nhân.

Vì Đại Bạch có khả năng "cày cơm" phi thường, mới làm được vài ngày mà đã khiến bác đầu bếp trong nhà ăn nhớ mặt.

Vừa thấy nó bước vào, bác đầu bếp đã múc cho nó một bát cơm đầy ắp. Thấy Tiểu Hắc đang bưng trong tay một con mèo, bác tò mò hỏi:

"Đây là mèo của mấy đứa à?"

Đại Bạch nhìn chằm chằm vào đĩa thức ăn.

Tiểu Hắc khô khốc đáp:

"Không, là mèo của sếp."

Bác đầu bếp không biết rằng vị "sếp" mà họ nhắc đến thực chất chính là vị tổng giám đốc cao nhất của công ty, chỉ tưởng rằng đó là một người quản lý nào đó.

"Không thể phủ nhận, dù có hơi lấm lem một chút, nhưng con mèo này đúng là đẹp ghê."

Chơi đùa đến mức bẩn không thể tả, Khương Hành ngượng ngùng co móng vuốt lại.

Tiểu Hắc bế nó lên, hỏi:

"Muốn ăn không?"

Khương Hành ngó trái ngó phải, rồi lắc đầu.

Thức ăn ở đây là dành cho công nhân, tiêu chí là nhiều và no, nhưng hương vị thì có lẽ không được xuất sắc cho lắm.

Miệng nó bị Lục Nghi Xuyên nuôi đến mức kén chọn rồi, mấy món dầu mỡ nặng mùi thế này, nó không có hứng thú.

"Thôi, tôi đợi Lục Nghi Xuyên rồi về ăn chung với anh ấy."

Vì có Khương Hành ở đây nên cuộc họp của Lục Nghi Xuyên kết thúc nhanh hơn dự kiến. Khi Tiểu Hắc và Đại Bạch còn chưa ăn xong, anh đã đến.

Công nhân ở đây không biết anh là ai, chỉ thấy một người đàn ông có ngoại hình xuất chúng, ăn mặc lịch lãm trong bộ vest đắt tiền, liền không kìm được mà liếc nhìn vài lần.

Trên cổ tay áo của anh vẫn còn hằn lại hai dấu móng mèo lấm lem. Khi Khương Hành được bế vào lòng, cậu lại vô tư đặt thêm hai dấu móng mới lên đó.

Cắn theo con châu chấu đang hấp hối, Khương Hành ung dung theo Lục Nghi Xuyên về nhà.

Trên đường về, Lý An lái xe, Lục Nghi Xuyên ôm mèo ngồi ở hàng ghế sau.

Ánh hoàng hôn chưa tan hẳn, gió chiều mang theo hơi lạnh nhè nhẹ.

Khương Hành há miệng, con châu chấu rơi bịch xuống đùi Lục Nghi Xuyên.

"Lục Nghi Xuyên, nhìn đi, em mang quà về cho anh nè."

Mỗi lần con châu chấu quẫy đạp trên đùi anh, hàng chân mày của anh lại giật giật một cái.

"Là ai bảo em mang cái này về?"

Khương Hành đưa chân ấn nhẹ lên châu chấu.

"Tự em mang đó! Hồi nhỏ em về quê chơi toàn bắt châu chấu nướng giòn rụm, cắn một miếng là rắc rắc."

Cậu hất chân đẩy con châu chấu lên gần hơn.

"Anh đừng có chê chứ."

Lục Nghi Xuyên: "....."

Lý An mỉm cười nịnh nọt:

"Lục tổng, đây là quà của bé mèo dành cho ngài đấy, chứng tỏ nó thích ngài lắm. Ngài đừng ngại mà cứ nhận đi ạ."

Người đàn ông lạnh lùng liếc sang một cái.

"Lý trợ lý, tháng này cậu không có thưởng."

Lý An: "....."

Bây giờ đổi ý vẫn còn kịp không?

Chương 61: Chương 61

Lục Nghi Xuyên ôm mèo xuống xe, con châu chấu bị bỏ lại trong xe, giao cho Lý trợ lý "xử lý hiện trường".

Khương Hành đạp móng lên vai anh, nhún nhảy vài cái, thấy dấu bẩn rõ mồn một trên bộ vest đen, liền áy náy hỏi:

"Em có làm bẩn áo anh không?"

Người đàn ông xách nó vào phòng tắm. Vừa nghe thấy câu hỏi, anh giơ nó lên trước gương soi.

"Em cũng biết là mình bẩn à, nhóc mèo lấm lem."

Trong gương là một con mèo lông dài, trong bộ lông xù giấu đầy hạt cỏ. Ban đầu, bộ lông trắng bạc của cậu mềm mượt như mây, nhưng sau một ngày lăn lộn trên công trường, cậu đã biến thành một cục lông xám xịt, khuôn mặt còn vương vài vệt đen nhọ nhem. Nhìn sơ qua, không khác gì mèo hoang vừa được nhặt về.

Lục Nghi Xuyên thử nước rồi đặt cậu vào chiếc chậu tắm nhỏ dành riêng cho mèo, sau đó tự mình cởi áo khoác vest.

Khương Hành vùng vẫy trong nước như bơi chó một vòng, rồi tựa đầu lên mép chậu, nhìn anh tháo áo khoác, kéo lỏng cà vạt, sau đó dùng ngón tay thon dài gấp gọn ống tay áo sơ mi, rồi sải bước dài tiến lại gần cậu.

Dòng nước ấm dội xuống, bộ lông xù lập tức xẹp lại, khiến Khương Hành trông nhỏ đi cả một vòng.

Cậu giơ móng lên mép chậu, đứng dậy để tiện cho anh kỳ cọ, miệng thì ríu rít kể chuyện:

"Đám mèo mà Đại Bạch và Tiểu Hắc đưa cho em toàn lũ vô tổ chức! Em bảo chúng đi bắt chuột mà chúng lại chạy đi chơi hết, chẳng có chí tiến thủ gì cả!"

Cậu nghiêng người để anh kỳ lưng.

"Nhưng mà bãi cỏ đuôi chồn bên ngoài công trường rộng lắm, mềm mềm, lăn qua lăn lại không hề đau chút nào."

Cậu lại nghiêng sang bên kia.

"Nhưng em là mèo lớn rồi, lăn lộn là trò của mấy nhóc con, đâu liên quan gì đến em. Trong tất cả, chỉ có mình em là nghiêm túc bắt chuột nhất!"

Lục Nghi Xuyên cúi xuống nhặt mấy chiếc lá vướng trong lông cậu.

"Nhung Nhung không sợ chuột à?"

Khương Hành xoay lưng lại để anh kỳ cọ, vừa hừ hừ vừa lẩm bẩm:

"Em là mèo! Mèo thì sao có thể sợ chuột được? Lục Nghi Xuyên, chỉ có những con người nhát gan như anh mới sợ chuột thôi."

Người đàn ông nhướng mày, lật ngược cậu lại.

Khương Hành lập tức giơ móng che phần bụng trước, giọng nghiêm túc:

"Phần này em tự xử lý được."

Lục Nghi Xuyên thu tay về, nhìn cậu quay lưng lại, ngồi trong chậu nước, giơ móng tự kỳ cọ bụng.

Đợi cậu chà xát xong, anh mới thay nước.

Mất đến ba lần xả nước, chậu tắm mới sạch trở lại.

Khương Hành đứng trên bệ rửa, chờ Lục Nghi Xuyên vắt bớt nước trên bộ lông của mình trước khi sấy khô.

Anh cầm lấy cái đuôi, vắt nhẹ một cái, nước chảy ròng ròng.

Sau khi xử lý xong đuôi, anh chuyển sang vắt lông bụng...

Khương Hành cảm thán:

"Em có cảm giác như mình là một cái khăn lông, bị anh vắt hết lần này đến lần khác."

"Ừm." Lục Nghi Xuyên nhàn nhạt đáp, "Còn là khăn lông đặc ruột nữa."

Chỉ một câu thôi mà Khương Hành lập tức nhảy dựng lên:

"Đã nói em chỉ là mập ảo! Anh có hiểu thế nào là mập ảo không hả?!"

Lục Nghi Xuyên khẽ bật cười, tiện tay véo véo lớp lông bông trên chân cậu, rồi đặt cậu vào máy sấy chuyên dụng.

"Được rồi, ngoan ngoãn ngồi đây sấy lông đi. Anh đi nấu cơm. Muốn ăn gì?"

Khương Hành, toàn thân vẫn còn ướt sũng, lịch sự gọi món:

"Em muốn ăn bò hầm cà chua."

"Bớt cà chua một chút được không?"

Khương Hành uốn cong đuôi, tạo thành một dấu câu hơi méo mó.

Cánh cửa sấy đóng lại.

Dưới luồng gió mạnh thổi tới tấp, cậu dang chân giương móng, cào loạn xạ vào không trung như một cung nữ bị bỏ rơi đến phát điên trong lãnh cung. Biểu cảm của cậu méo mó đến mức nếu có ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ Lục Nghi Xuyên đang ngược đãi mèo.

Khi nồi bò hầm của Lục Nghi Xuyên gần hoàn tất, bộ lông của Khương Hành cũng đã khô ráo.

Cậu được bế lên bàn, bộ lông được chải chuốt cẩn thận, lại trở về dáng vẻ một chú mèo kiêu kỳ xinh đẹp.

Hôm nay, Khương Hành đã quậy phá cả ngày ở công trường, ăn xong liền gục xuống ngủ ngay.

Sau khi giải quyết xong công việc, Lục Nghi Xuyên quay về phòng, thấy con mèo đang nằm ngủ xoay ngang xoay dọc.

Anh thò tay kéo cậu lại gần, tránh để cậu lăn xuống giường, rồi mới đi tắm.

Tắm xong, anh không vội ra ngoài, mà tựa vào bức tường, chăm chú nhìn thứ đang nằm trong tay mình—một đoạn xương ngón tay.

Như thường lệ, anh lấy ra một cây kim, chích một giọt máu từ đầu ngón tay.

Giọt máu đỏ tươi rung nhẹ trên đầu kim, rồi nhỏ xuống, thấm vào mảnh xương.

Ngay khoảnh khắc máu hòa vào xương, không khí xung quanh dường như rung động một chút.

Đoạn xương khẽ run lên trong lòng bàn tay anh, ánh lên một màu đỏ u tối. Khi chạm vào, nó không còn cảm giác lạnh lẽo, cứng ngắc như trước, mà trở nên ấm nóng như thể còn mang theo hơi thở của sự sống.

Lục Nghi Xuyên siết nhẹ tay, trầm ngâm nhìn vật này hồi lâu, sau đó chậm rãi thở ra một hơi dài.

Sáng hôm sau, Khương Hành bị Lục Nghi Xuyên nhấc ra khỏi chăn.

Trên núi vào buổi sớm vẫn còn một tầng sương mỏng, mặt trời vừa nhô lên, giọt sương còn đọng trên cỏ, không khí mang theo hơi ẩm lành lạnh.

Ống quần của Lục Nghi Xuyên ướt đẫm sương khi anh dừng bước trước một ngôi đền hoang.

Ánh mặt trời xuyên qua rừng cây, chiếu lên bóng lưng cao lớn của anh.

Khi mặt trời nhích lên thêm một chút, anh từ từ quỳ xuống, lấy đoạn xương kia từ trong áo ra.

"Tôi đã nuôi xương này thành công. Phần còn lại, phải nhờ vào ngài rồi."

Khương Hành thò đầu ra khỏi lòng anh, nhìn chằm chằm vào vật đang nằm trên tay anh với vẻ khó hiểu.

"Lục Nghi Xuyên, đó là cái gì?"

Lục Nghi Xuyên không trả lời, ánh mắt anh vẫn chăm chú hướng về phía trước.

Gió khẽ thổi qua.

Trong khoảnh khắc ấy, anh nghe thấy một tiếng thở dài vẳng lên trong tâm trí.

Ngay sau đó, đoạn xương trong tay anh nhẹ nhàng trôi lên giữa không trung.

Khương Hành nhìn chằm chằm vào thứ quái lạ đang lơ lửng trước mặt, rồi không chút do dự, chui rúc vào lòng Lục Nghi Xuyên trốn.

Dù Khương Hành trốn thế nào đi chăng nữa, đoạn xương đó vẫn như có mắt, không ngừng lơ lửng bay về phía nó. Cuối cùng, nó chậm rãi dừng lại ngay trước trán Khương Hành.

Cậu mở to mắt, nhìn chằm chằm vào đoạn xương như thể nó đang xác nhận điều gì đó. Nó lơ lửng trước trán cậu vài giây, rồi đột ngột lao thẳng về phía cậu, xuyên thẳng vào não bộ.

Một tiếng ù ù vang lên trong đầu.

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc Khương Hành hoàn toàn trống rỗng, toàn bộ suy nghĩ của cậu bị cắt đứt, mất mấy giây sau mới hồi phục lại ý thức.

Lục Nghi Xuyên ôm lấy đầu cậu, trong mắt đầy sự lo lắng.

"Sao vậy? Có thấy khó chịu ở đâu không?"

Khương Hành mất mấy giây mới định thần lại. Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, cậu ngẩn người lắc đầu:

"Không có, chỉ là cảm thấy bị đơ vài giây."

Lục Nghi Xuyên vẫn chưa yên tâm, nâng mặt cậu lên quan sát.

"Vậy có thấy đau ở đâu không?"

Khương Hành lại lắc đầu.

Cậu rúc vào lòng người đàn ông, trái tim vẫn còn đập thình thịch.

"Lục Nghi Xuyên... vừa rồi đó là cái gì vậy?"

Lục Nghi Xuyên không trả lời, chỉ trầm mặc cúi đầu, cung kính cúi lạy trước ngôi miếu thờ cũ kỹ, sau đó bế Khương Hành rời khỏi nơi đó.

Trên đường xuống núi, Khương Hành bỗng nhiên lên tiếng:

"Lục Nghi Xuyên, đó... thật sự là xương sao?"

Bước chân người đàn ông khựng lại.

"Là của em?"

Không cần anh trả lời, nhìn nét mặt anh, Khương Hành đã tự hiểu.

Cậu im lặng một lúc lâu, sau đó chậm rãi hỏi:

"Là từ khi nào?"

Lục Nghi Xuyên ngừng lại vài giây, rồi cuối cùng cũng mở miệng. Giọng anh khàn khàn.

"Hôm tai nạn giao thông đó."

Khương Hành lặng người.

Cậu nghĩ, vào ngày hôm đó, Lục Nghi Xuyên đã phải chứng kiến cậu gặp tai nạn với tâm trạng như thế nào? Hai người ở gần nhau đến vậy, vậy mà ngay cả lời từ biệt cuối cùng cũng không kịp nói.

Anh đã phải làm thế nào để nhặt từng phần còn sót lại của thi thể cậu từ dưới gầm xe?

Anh đã phải làm sao để cẩn thận giữ lấy đoạn xương nhỏ bé này, như thể nó là sợi dây duy nhất còn sót lại kết nối với cậu?

Cậu đã chết rồi. Một cái chết đột ngột, không chút báo trước.

Chỉ để lại Lục Nghi Xuyên một mình gánh chịu đau đớn, vật lộn sống sót qua bốn năm dài đằng đẵng.

Khương Hành cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lục Nghi Xuyên hoảng hốt giơ tay lau đi những giọt nước mắt đó. Chúng nhỏ xuống đầu ngón tay anh, nóng hổi như muốn thiêu đốt trái tim anh.

"Nhung Nhung, đừng khóc có được không?"

Anh thì thầm:

"Anh không phải cố ý giấu em. Chỉ là anh sợ... em sẽ cảm thấy anh quá cực đoan."

Anh vẫn nhớ rõ ánh mắt mà Khương Chước và Tống Chương nhìn anh khi biết chuyện. Anh không muốn Khương Hành cũng nhìn anh như vậy.

Khương Hành nắm chặt lấy tay anh, giọng nói mang theo tiếng nghẹn ngào.

"Lục Nghi Xuyên... lúc đó anh có phải rất đau khổ không?"

Người đàn ông nhẹ nhàng vu.ốt ve bộ lông mềm mại của cậu, nhắm mắt lại, nén lại tất cả cảm xúc đang trào dâng.

"Đã qua rồi."

"Hiện tại, chỉ cần có em bên cạnh là đủ."

Anh ngừng một chút, sau đó hỏi khẽ:

"Nhung Nhung có thấy anh thật sự rất cực đoan không?"

Khương Hành khịt mũi.

"Nhưng nếu anh không giữ lại đoạn xương đó, em đã không thể quay lại thành người rồi. Đây rõ ràng là một chuyện tốt, sao lại nói là cực đoan?"

Cậu nghĩ, nếu đổi lại là cậu, có khi cậu còn làm những chuyện điên rồ hơn cả anh.

Những kẻ khác đâu có trải qua cảm giác của anh, thế mà lại luôn đứng trên đạo đức mà chỉ trích.

Cậu khẽ nói:

"Nếu có kẻ đáng ghét, thì chính là những người đã phán xét anh."

Lục Nghi Xuyên xoa nhẹ đầu mèo nhỏ.

Mặt trời đã lên cao, chiếu sáng con đường họ đang đi xuống núi.

"Lục Nghi Xuyên..."

Khương Hành xoay qua xoay lại trước gương, ngắm trái ngắm phải.

"Đã mấy ngày rồi, tại sao em vẫn chưa biến lại thành người?"

Ngày mai là ngày nhập học, Lục Nghi Xuyên đang sắp xếp hành lý để quay lại trường. Họ không ngủ lại ký túc xá vào buổi tối, nhưng ban ngày Khương Hành vẫn phải ở đó, vì vậy phần lớn đồ đạc trong hành lý là của cậu.

Nghe thấy lời cậu, Lục Nghi Xuyên liếc nhìn chú mèo nhỏ đang vặn vẹo cái mông trước gương.

"Sơn thần nói rồi, đợi em trưởng thành là có thể biến lại."

Khương Hành phản bác:

"Em đã trưởng thành rồi."

Lục Nghi Xuyên đặt con chuột bông vào trong vali.

"Khương Hành thì trưởng thành rồi, nhưng mèo nhỏ Khương Hành thì chưa."

Khương Hành nằm bẹp ra như một chiếc bánh, thở dài.

"Vậy còn bao lâu nữa?"

Lục Nghi Xuyên bỏ mấy bộ quần áo nhỏ vào vali.

"Làm mèo không tốt sao?"

"Cũng tốt, nhưng mèo chẳng làm được gì cả. Em không muốn cứ mãi để anh nuôi, em muốn làm gì đó có ích."

Lục Nghi Xuyên kéo khóa hành lý, tiếng dây kéo vang lên trong căn phòng tĩnh lặng. Một giọng nói thản nhiên vang lên:

"Đừng lo, em sắp hết thời gian tận hưởng rồi."

Khương Hành ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

"Anh đã đặt một đống tài liệu ôn thi trên mạng, tính toán thời gian thì chắc sắp tới nơi rồi."

Khương Hành chớp mắt.

"Tài liệu? Tài liệu gì?"

Lục Nghi Xuyên rửa tay sạch sẽ, ôm mèo lên giường, thong thả nói:

"Bao gồm nhưng không giới hạn ở: '5 năm thi đại học, 3 năm ôn luyện', 'Tổng hợp 38 đề thi chọn lọc', 'Giáo trình giải thích chi tiết của Vương Hậu Hùng'..."

Khương Hành: "....."

"Khoan đã..." Cậu đang lơ mơ bỗng nhiên bật dậy như bị điện giật.

"Em vẫn còn là mèo! Anh muốn một con mèo đi thi đại học sao?!"

"Đến khoảng tháng 7 hoặc tháng 8 năm sau, em chắc chắn sẽ trưởng thành. Dù đã qua bốn năm, nhưng đề thi không thay đổi quá nhiều. Nhân lúc trí nhớ vẫn còn mới, ôn lại sẽ dễ hơn."

Nghĩ một chút, Lục Nghi Xuyên bổ sung:

"Bây giờ với bộ dạng này, em không thể thuê gia sư được. Nhưng không sao, anh sẽ dạy."

Anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cậu. Trong ánh mắt ấy ẩn chứa một sự tàn nhẫn của học bá chính hiệu.

Khương Hành: "....."

Cậu thật sự muốn quay về quá khứ, tát cho chính mình một cái vì đã lỡ miệng nói ra câu đó.

Đáng đời! Ai bảo ngươi nói lung tung, bây giờ nghiệp quật rồi đấy!

Chương 62: Chương 62

Cuộc sống mèo vui vẻ của Khương Hành chấm dứt khi Lục Nghi Xuyên ôm một thùng hàng lớn trở về.

Người đàn ông này là kiểu hành động dứt khoát. Tài liệu vừa bóc ra đặt lên bàn còn chưa kịp nguội, anh đã bắt đầu viết thời gian biểu cho Khương Hành, thậm chí tàn nhẫn đến mức ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng có quy định.

Khương Hành mặt mày như đưa đám.

Đời sinh viên tự do thoải mái cậu chưa được hưởng một ngày, nhưng nỗi khổ học hành thì lại gánh gấp đôi, ai còn khổ sở hơn cậu nữa chứ?

Lục Nghi Xuyên đặt bút xuống, dán kế hoạch học tập lên bức tường trước mặt Khương Hành, "Cố gắng chịu đựng mấy tháng, còn hơn là trượt năm nay rồi phải ôn thêm một năm nữa."

Lý thuyết thì đúng là như thế, nhưng mà...

Khương Hành từ tấm đệm mềm ngồi bật dậy: "Vậy chẳng phải là em vẫn cứ mãi mười tám tuổi, còn anh thì già đi rồi sao?"

Lục Nghi Xuyên cụp mắt nhìn cậu.

Khương Hành líu lo: "Trước đây anh chỉ hơn em hai tuổi, bây giờ lại thành hơn sáu tuổi rồi..."

Người đàn ông cầm bút lên: "Khương Tiểu Hành, thời gian nghỉ mỗi ngày của em giảm xuống mười phút."

Khương Hành chết sững, mắt mở to nhìn anh ta chỉnh lại thời gian biểu: "Dựa vào cái gì!?"

"Người lớn tuổi ngủ ít, không chịu nổi cảnh người trẻ tuổi ngủ tám tiếng một ngày."

Khương Hành: "..."

"Đồ keo kiệt." Cậu lầm bầm.

"Em vừa nói gì?"

Khương Hành tức giận há miệng cắn lấy ống quần anh ta: "Lão già!"

Người đàn ông cúi xuống nhìn cậu.

Khương Hành vẫy đuôi, giọng điệu kéo dài đầy châm chọc: "Không phải lão già sao? Em vừa mới—tròn—mười—tám—tuổi—đấy—nhé~"

Cách đối phó với cậu, Lục Nghi Xuyên trước giờ luôn đơn giản mà hiệu quả.

"Thời gian nghỉ giảm thêm ba mươi phút."

Khương Hành: "..."

Trời sập rồi!

"Meo không muốn học, trên đời này làm gì có con mèo nào phải thi đại học chứ."

"Khương Tiểu Miêu là con mèo bình thường à?"

Khương Hành chớp mắt: "Từ bây giờ chính là vậy."

Lục Nghi Xuyên chọc chọc vào trán cậu: "Ừ, sau này biến thành người thì Khương Hành sẽ là một tên ngốc."

Khương Hành ủ rũ: "Thôi được rồi, vậy anh cho em nghỉ một ngày đi, mai em dậy học."

Nói cho cùng, cậu vẫn là kiểu đứa trẻ truyền thống, chưa hề có tính khí kiêu ngạo của một cậu ấm giàu có. Tận sâu trong lòng, cậu vẫn nghĩ rằng học sinh thì nhất định phải học hành, phải thi đại học.

Cậu ngẩng đầu nhìn tấm thời gian biểu, bỗng nhiên cảm thán: "Nếu em thi đỗ năm sau, thì chẳng phải lúc đó anh đã tốt nghiệp rồi sao?"

Khai giảng vừa đến, Lục Nghi Xuyên đã lên nghiên cứu sinh năm ba, bắt đầu chuẩn bị luận văn tốt nghiệp.

"Thời gian trôi qua thật nhanh..." Cậu nói, "Rõ ràng trong thời gian của em, anh mới là sinh viên năm hai cách đây vài tháng, không ngờ chớp mắt một cái đã lên năm ba rồi."

Sự nghiệp học tập của Khương Tiểu Miêu chính thức bắt đầu dưới sự giám sát chặt chẽ của lão già.

Khi những con mèo khác đang ngủ, cậu học từ vựng.

Khi những con mèo khác phơi nắng, cậu học thơ cổ.

Khi những con mèo khác vui vẻ chơi đùa và liếm lông, cậu nghiên cứu hàm số...

Tam Thể duyên dáng nhảy qua hàng rào cây ngô đồng vào trong. Ký túc xá nhỏ bé im ắng, ban công không có mèo ngủ, ổ

mèo không có mèo nằm, giá mèo không có mèo trèo. Chỉ có một con mèo ngồi trước bàn học, mang khuôn mặt đau khổ tột cùng.

Tam Thể nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ ra ban công, hạ xuống bàn học, "Cậu đang làm gì đấy?"

Khương Hành uể oải ngẩng đầu, "Cậu có biết 'abandon' nghĩa là gì không?"

Tam Thể mờ mịt lắc đầu.

"Cậu có biết cos, sin, tan không?"

Tam Thể vẫn lắc đầu.

"Thế cậu có biết tốc độ của viên bi khi rơi xuống cung tròn là bao nhiêu không?"

Tam Thể tiếp tục lắc đầu.

Khương Hành trông như mất hồn, "Tôi biết... Nhưng tôi vẫn không thể thi được năm trăm điểm."

Cậu há miệng, cắn lên mặt bàn. Trên đó đầy những vết răng, nhìn qua là biết đã bị cậu hành hạ không ít lần.

"Người đặt từ 'abandon' lên đầu danh sách từ vựng đúng là thiên tài, hắn ta dùng hành động thực tế để nói với chúng ta rằng, khi gặp bài không giải được thì điều đầu tiên cần làm chính là—"

Cạch!

Cửa mở.

Khương Hành lập tức ngồi thẳng lưng, "—điều đầu tiên cần làm chính là kiên trì, không được bỏ cuộc."

Cậu giơ quyển sổ từ vựng lên, "Abandon: từ bỏ, vứt bỏ, ruồng bỏ."

Lục Nghi Xuyên một tay xách hộp cơm, một tay đẩy cửa, nhìn thấy cảnh tượng này liền bật cười, "Được rồi, ăn cơm thôi."

Mèo lông dài lập tức ném quyển sổ từ vựng đi, vui vẻ nhảy xuống bàn.

Tam Thể nhìn Lục Nghi Xuyên một chút, sau đó cũng tao nhã bước xuống.

Bữa ăn là do Lục Nghi Xuyên nhờ người chuẩn bị riêng cho mèo nhỏ. Khương Hành há miệng cắn một miếng thịt gà, vừa nhai vừa hỏi Tam Thể, "Cậu có ăn không?"

Tam Thể cúi xuống ngửi thử, lập tức tỏ vẻ ghét bỏ món thịt gà đầy gia vị nhưng chẳng hề có mùi máu tươi của cậu.

Lục Nghi Xuyên mở một hộp thức ăn cho mèo.

Dù là đối diện với đồ ăn ngon, mỹ nhân mèo vẫn rất kiêu kỳ. Ngay cả khi uống nước canh, lông quanh miệng cũng không bị dính chút nào. "Lâu rồi không thấy cậu, bọn chúng nhờ tôi đến hỏi cậu đang làm gì vậy?"

Miếng thịt gà trong miệng Khương Hành bỗng mất hết hương vị. Chỉ mới vài ngày không gặp mà đôi mắt to tròn trong sáng của cậu đã thêm vài phần u sầu. "Tớ phải học. Một tuần chỉ được nghỉ một ngày, giờ chẳng đi đâu được nữa."

Tam Thể suy nghĩ một lúc, tổng kết: "Cậu muốn trở thành một con mèo học thuật."

Mèo học thuật thông minh nhất thế giới buồn bã thở dài: "Mèo học thuật chỉ cần biết một cộng một bằng hai, nhưng con người lại phải chứng minh một cộng một bằng hai."

Quả nhiên, làm người thua xa làm mèo.

Khi có quá nhiều việc cần làm, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Đến khi Lục Nghi Xuyên thu dọn tất cả bài tập của Khương Hành vào thùng cất đi, thành phố A đã bước vào mùa đông.

Lá ngô đồng ngoài ban công rơi gần hết, chỉ còn những cành khẳng khiu vươn lên bầu trời xám xịt.

Chú mèo nhỏ ngày nào cũng dần lớn lên thành một con mèo trưởng thành. Hình thể to hơn trước nhiều, từ một cụm mây nhỏ biến thành một đám mây lớn. Bộ lông dài mềm mại, đôi mắt hổ phách trong veo như lưu ly. Ai nhìn cũng phải thốt lên rằng, đây chính là một chú mèo đẹp đến hoàn hảo.

Chỉ trừ đôi chân vẫn ngắn.

Sau hơn nửa năm phát triển, chân Khương Hành cuối cùng cũng từ bốn centimet dài ra đến... sáu centimet! Một con số đáng kinh ngạc! Bộ lông trên người còn dài hơn cả chân, khiến mỗi khi đi trên đất, có lúc còn chẳng nhìn thấy chân đâu.

Hôm nay là đầu đông.

Thành phố A nằm ở phía Nam, vào thời điểm này thường không có tuyết rơi, mà chỉ có những cơn mưa bụi mờ mịt.

Hôm nay Khương Hành không phải học, Lục Nghi Xuyên cũng không có tiết, một người một mèo quyết định ra ngoài ăn lẩu.

Dạo này nhiệt độ giảm mạnh, Khương Hành khoác trên người bộ áo lông tự nhiên, ấm áp như một cái lò sưởi di động.

Lục Nghi Xuyên khoác áo dạ đen, ôm trong lòng một chú mèo bạc trắng xinh đẹp, bước ra ngoài đón gió lạnh.

Dựa vào nhan sắc của Khương Hành, có thể trường học không biết Lục Nghi Xuyên là ai, nhưng chắc chắn ai cũng biết đến chú mèo nhỏ vừa đẹp vừa thông minh lại chẳng sợ người này.

Thấy cậu, mọi người đều chào hỏi: "Học trưởng, dẫn mèo ra ngoài à?" Không đợi Lục Nghi Xuyên đáp lại, họ liền cúi xuống nói chuyện với Khương Hành, giọng điệu nhão nhoẹt: "Miu miu cũng ra ngoài chơi sao?"

Con mèo ban nãy còn vùi trong lòng Lục Nghi Xuyên liền giơ móng vẫy vẫy, "Meo~"

Xi ya xi ya~

Hai nữ sinh lập tức ôm mặt, đứng tại chỗ giậm chân, hét lên trong im lặng.

Sắc mặt Lục Nghi Xuyên tối lại, anh vòng qua hai người, im lặng tăng tốc bước đi.

Chiếc xe của Lục Nghi Xuyên được lắp thêm một ghế trẻ em. Trên ghế có một con mèo.

Mèo học thuật vô cùng có ý thức an toàn, tự giác để Lục Nghi Xuyên cài dây an toàn cho mình, vừa đong đưa đuôi, vừa ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Nhân lúc người đàn ông không chú ý, Khương Hành lén lút hạ cửa kính xe xuống một chút. Gió lạnh theo khe hở nhỏ hẹp ùa vào, thổi rối bù bộ lông vừa được chải mượt.

Khương Tiểu Miêu duỗi hai móng, nheo mắt cảm thán: "Aaa! Hương vị của tự do!"

Lục Nghi Xuyên lái xe, liếc mắt nhìn cậu một cái.

Khương Hành tiếp tục cảm thán: "Không có mùi của Tiết Kim Tinh, không khí thật trong lành!"

Vừa lúc đèn đỏ, Lục Nghi Xuyên dừng xe lại, hờ hững nói: "Anh cảm lạnh chỉ cần ba mươi đồng tiền thuốc, còn mèo mà cảm lạnh rồi, năm trăm cũng chưa chắc chữa khỏi."

Con mèo nào đó lặng lẽ nâng cửa kính xe lên lại, lẩm bẩm: "Năm trăm cũng tiếc hả, đồ keo kiệt. Uống nước lạnh đi, uống xong rồi thành quỷ* cho em xem."

(Đây là một **câu nói vui** trong tiếng Trung, thường được dùng để **trêu chọc những người keo kiệt**.)

Ngay sau đó, trán cậu bị chọc một cái.

"Cảm lạnh rồi thì đừng có khóc lóc không chịu uống thuốc."

Khương Hành im lặng đáp lại.

Mùa đông trời tối rất nhanh, mới hơn năm giờ chiều mà bầu trời đã đen kịt. Đèn neon trên phố dần sáng lên, ánh sáng ngũ sắc hòa vào nhau, khiến mùa đông vốn lạnh lẽo lại có thêm chút náo nhiệt.

Lục Nghi Xuyên tìm được một chỗ đỗ xe ven đường, bế mèo xuống xe.

Quán lẩu là do Khương Hành chọn, theo gợi ý của vô số cư dân mạng. Không giống những nơi cao cấp mà Tổng Lục thường lui tới, vừa bước xuống xe là một bầu không khí ồn ào, đầy khói bếp xộc thẳng vào mặt.

Từ chỗ đậu xe đến quán lẩu còn một đoạn khá xa, Khương Hành liền trèo lên vai Lục Nghi Xuyên. Với chiều cao gần một mét chín của anh, cậu lập tức có được góc nhìn bao quát cả đám đông.

"Tiến lên! Hướng tới quán lẩu xuất phát! Meo muốn ăn thật nhiều viên thả lẩu, thật nhiều thịt bò, thật nhiều tôm viên! Meo muốn nồi lẩu cay xé lưỡi!"

Người đàn ông phớt lờ cậu.

Khương Hành liền ôm lấy đầu anh, ra sức lắc lắc: "Cay! Cay! Meo muốn giành lại tất cả số ớt mà mình đã mất!"

Người đi đường nhìn Lục Nghi Xuyên đầy kinh ngạc, cố gắng dùng từ ngữ uyển chuyển: "Anh... anh trai này, mèo của anh trông có vẻ... có chút vấn đề thì phải?"

Lục Nghi Xuyên nhấc gáy Khương Hành lên, ôm vào lòng, đáp gọn gàng: "Mèo ngố đấy, thông cảm chút đi."

Khương Hành lập tức há miệng cắn anh.

Người đàn ông cao lớn bước vào quán lẩu với hai chiếc răng nhọn treo trên ngón tay.

Họ đặt bàn trong phòng riêng cho phép mang thú cưng. Ông chủ quán rất nhiệt tình, dẫn họ vào phòng: "Trên bàn có thực đơn, khách muốn ăn gì thì tự chọn, có gì cần hỗ trợ thì cứ gọi nhân viên."

"À, anh đi một mình à? Nếu vậy bên tôi có dịch vụ búp bê ngồi ăn cùng."

Lục Nghi Xuyên xua tay: "Không cần, tôi không đi một mình. Còn có một con này nữa."

Ông chủ cúi đầu nhìn, thấy chú mèo nhỏ với đôi mắt to tròn đang cắn ngón tay mình, lộ ra hàm răng nanh sắc trắng, bất giác siết chặt ngón tay.

Chờ ông chủ đi khỏi, Lục Nghi Xuyên tìm một chỗ ngồi xuống. Anh cầm lấy thực đơn, vừa động ngón tay bị cắn thì lập tức có một cái đầu lông xù chui vào lòng.

Lục Nghi Xuyên nâng tay lên, đầu ngón tay còn ướt, nhưng không có vết thương nào.

Khương Hành chăm chú xem thực đơn: "Một phần thịt bò, một phần tôm viên, không thể thiếu sách bò, thêm cả lòng vịt nữa..."

Người đàn ông cầm bút lên, dưới ánh mắt mong chờ của Khương Hành, anh chậm rãi đánh dấu vào mục rau tổng hợp.

Khương Hành ôm lấy tay anh, đẩy nó lên khu vực thịt, xa rời đống rau cỏ.

Nghĩ đến việc dạo này cậu học tập rất vất vả, Lục Nghi Xuyên cũng không làm khó, gọi hết những món cậu thích. Cuối cùng, khi chọn nước lẩu, anh chọn nồi lẩu thanh đạm.

Khương Hành bất mãn: "Cay xé lưỡi! Meo muốn nồi cay xé lưỡi của meo!"

Lục Nghi Xuyên dùng bút chọc chọc lên lớp lông mềm mại của cậu: "Khương Hành, em đã thấy con mèo nào ăn nồi lẩu cay xé lưỡi chưa?"

Khương Hành chớp mắt: "Chính là con mèo này nè."

"..."

"Dạ dày em chịu không nổi đâu."

"Vậy thì cay nồng luôn!"

Lục Nghi Xuyên im lặng.

Cuối cùng, không lay chuyển nổi cậu, anh đành phải gọi mức cay nhẹ.

Đưa thực đơn đi rồi mà Khương Hành vẫn còn lẩm bẩm:

"Lục Nghi Xuyên, anh đúng là xem thường em. Trước đây em là cao thủ ăn cay đấy nhé! Mùa đông mà ăn lẩu không cay xé lưỡi thì còn gì là linh hồn của món ăn nữa?"

Người đàn ông hơi nhướng mày:

"Ồ, vậy à? Thế thì anh chờ xem."

"Chờ cái gì?"

"Chờ linh hồn của em."

Mười phút sau...

"Xì xụp... xì xụp... Lục Nghi Xuyên, rót cho em ly nước được không?"

Lục Nghi Xuyên chậm rãi rót một ly nước:

"Linh hồn của em đâu rồi?"

"Xì xụp... xì xụp..." Khương Hành run rẩy, mắt rưng rưng:

"Chìm hết trong nước rồi..."

Chương 63: Chương 63

Khương Hành dùng chính sinh mệnh để minh họa thế nào là "yếu mà thích ra gió". Một bên cay đến không chịu nổi, một bên lại cuống cuồng thúc giục Lục Nghi Xuyên gắp thêm đồ ăn cho mình.

Đến cuối cùng, ngay cả Lục Nghi Xuyên cũng không đành lòng nhìn tiếp, dừng đũa lại:

"Hay là chúng ta đổi sang nước lẩu thanh đạm hơn nhé?"

Khương Hành kiên quyết bảo vệ nồi lẩu cay:

"Không được, đổi nữa là mất hết linh hồn rồi."

Cậu chậc lưỡi một cái, tỏ vẻ rất nghiêm túc:

"Em cảm giác bây giờ mình đã hoàn toàn thích ứng rồi, cho thêm viên bò viên nữa đi, cảm ơn."

Lục Nghi Xuyên gắp cho cậu một viên, rồi đưa tay xoa bụng mèo con:

"Khương Tiểu Hành, em không thấy hôm nay ăn hơi nhiều à?"

Nhiều sao? Khương Hành kiểm tra lại, nhìn bàn ăn bị dọn đi gần một nửa, có chút nghi hoặc:

"Nhưng em vẫn chưa thấy no mà."

Lục Nghi Xuyên ôm cậu lên, quan sát trái phải, hàng mày hơi nhíu lại:

"Có thấy khó chịu ở đâu không?"

Khương Hành lắc đầu:

"Không, chỉ là đói thôi."

Đói kiểu có thể lập tức ăn thêm hai bát cơm.

Thấy Lục Nghi Xuyên lộ vẻ lo lắng, Khương Hành vội trấn an:

"Không sao đâu, có khi em bị cay đến đần rồi, dạ dày tạm thời mất kiểm soát thôi."

Khương Hành thề, cậu chỉ nói đùa một câu thôi, vậy mà Lục Nghi Xuyên lại thật sự đổi sang nước lẩu thanh đạm.

Nhạt nhẽo đến mức chẳng khác gì việc học của cậu, Khương Hành ăn hai miếng đã chán.

Lúc rời khỏi quán lẩu, trời lất phất mưa. Gió lạnh mang theo những giọt mưa băng giá luồn thẳng vào cổ áo. Bên đường, những tán cây tiêu huyền rụng lá lưa thưa, ánh đèn đường xuyên qua lớp lá úa vàng còn sót lại, chiếu xuống tạo thành những bóng hình méo mó.

Khương Hành thu mình trong chiếc áo khoác gió màu đen của Lục Nghi Xuyên, gió mưa đều bị ngăn cách bên ngoài. Bụng cậu áp lên eo bụng của người đàn ông, qua lớp áo len, nhiệt độ của cả hai hòa vào nhau.

Cậu ngủ thiếp đi trong lòng anh.

Tỉnh lại không biết đã mấy giờ, bên ngoài tiếng mưa vẫn rả rích. Trong phòng chỉ có ánh đèn bàn dịu nhẹ, Lục Nghi Xuyên ngồi trước đèn, cúi đầu không biết đang xem thứ gì.

Chiếc áo khoác đen vừa từ quán lẩu trở về treo ở sau cửa, dính vài sợi lông trắng nổi bật. Anh mặc một chiếc áo len cổ tròn màu lạc đà, ngồi thẳng lưng, đầu hơi cúi xuống, đường nét cổ thon dài, góc nghiêng khuôn mặt thật đẹp.

Khương Hành thoáng ngây người, cho đến khi đối phương ngước mắt lên nhìn cậu.

Cậu có chút ngại ngùng, rụt cổ lại, chỉ để lộ đôi mắt tròn xoe.

Lục Nghi Xuyên khép lại tài liệu trong tay, giọng nói trầm ấm như mang theo hơi ấm giữa đêm mưa lạnh:

"Sao tự nhiên tỉnh vậy?"

Khương Hành đưa móng vuốt khều khều tấm ga giường, phát hiện kéo ra một sợi chỉ liền chột dạ buông ra:

"Có hơi đói."

Lục Nghi Xuyên mở hộp pate, đầu ngón tay hơi lạnh chạm lên trán mèo con:

"Nhung Nhung là heo à?"

Khương Hành gặm pate chóp chép, vẫy vẫy đầu, dùng cái mông quay lại phía Lục Nghi Xuyên, từ chối trả lời câu hỏi này.

Người đàn ông cũng không giận, thấy cậu vẫn còn hoạt bát như vậy, anh dự định sáng mai đưa cậu đi khám. Sau khi sắp xếp lại đồ trên bàn, anh vào phòng tắm. Khi trở ra, Khương Hành đã ăn xong bữa khuya.

Anh dẫn mèo con đi đánh răng.

Khương Hành mơ màng dựa vào lòng anh, ngoan ngoãn để mặc anh giúp cậu làm sạch miệng. Lúc ăn thì còn tỉnh lắm, giờ lại mí mắt díp lại, lẩm bẩm hỏi:

"Mấy... mấy giờ rồi?"

Lục Nghi Xuyên lau khô bộ lông bị ướt nơi khóe miệng cậu, xoa xoa bộ lông mềm mại, đưa cậu về giường.

"Sắp một giờ rồi..."

Anh ôm mèo con lên giường, lớp chăn dày cộm chắn gió mưa bên ngoài, tạo ra một không gian ấm áp và an toàn.

Lục Nghi Xuyên nhẹ nhàng vỗ lưng mèo con, trấn an:

"Ngủ đi."

Khương Hành rúc vào ngực anh, nhắm mắt lại.

Đau. Một cơn đau vô tận.

Khương Hành cảm thấy từng khúc xương trong cơ thể mình như bị thứ gì đó mạnh mẽ đập vỡ, sau đó lại bị nghiền nát, kéo căng. Cơn đau mãnh liệt đến mức linh hồn cậu run rẩy, nhưng cậu lại mắc kẹt trong một cơn ác mộng không hồi kết, làm thế nào cũng không tỉnh dậy được.

Cậu giống như một con cá mắc cạn trên bờ, ngay cả giãy giụa cũng không thể, chỉ có thể chịu đựng, cảm nhận từng tấc gân cốt bị đập vỡ, rồi bị tái tạo, kéo thành một hình dạng khác.

Cơn đau quá đỗi dữ dội, nhưng Khương Hành lại không thể tỉnh dậy. Giữa cơn ác mộng, cậu đau đến mức trực tiếp ngất đi.

Lục Nghi Xuyên bị đánh thức bởi hơi nóng.

Anh mở mắt, ý thức còn chưa kịp quay về thì tay đã theo bản năng vươn ra, vớ phải một cái lò lửa sống nóng đến đáng sợ.

Anh lập tức giật mình tỉnh táo, bật đèn ngủ đầu giường.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, chú mèo lông dài nhắm chặt mắt, miệng phát ra những tiếng rên khe khẽ, cả người run rẩy, như thể đang chìm trong một cơn đau khủng khiếp.

"Khương Hành? Khương Hành!" Lục Nghi Xuyên vội vàng lay lay mèo con, nhưng cậu ta chỉ cuộn mình lại vì đau đớn, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Lục Nghi Xuyên cắn đầu lưỡi, buộc mình phải giữ bình tĩnh. Anh nhanh chóng lật chăn, tiện tay vớ lấy một chiếc áo khoác, chuẩn bị quấn mèo lại rồi lập tức đưa cậu đến bệnh viện.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc anh vừa quay người cầm lấy áo khoác, một cảnh tượng khó tin đến mức điên rồ đã diễn ra ngay trước mắt anh—

Chú mèo lông dài vốn đang nằm trên giường bắt đầu thay đổi. Ngay trước mắt anh, cơ thể mèo con bị kéo dài từng chút một, và chỉ trong chớp mắt, nó đã dần dần biến thành một con người.

Một chàng trai với làn da trắng muốt, toàn thân tr.ần tr.ụi, cuộn mình trên giường. Cậu nắm chặt góc chăn, hai mắt vẫn nhắm nghiền, như thể cuối cùng cũng vượt qua cơn đau khủng khiếp, trên gương mặt dù còn đọng mồ hôi lạnh nhưng hơi thở đã dần trở nên ổn định.

Bộ não của Lục Nghi Xuyên trống rỗng mất vài giây.

Trước mắt anh, chỉ toàn là làn da trắng mịn đến lóa mắt, lóa đến mức khiến cổ họng anh khô rát.

Anh bóp nhẹ ngón tay, lại cắn đầu lưỡi thêm lần nữa, để xác nhận mình không phải đang mơ.

Vài giây sau, anh thử bước tới một bước— nhưng ngay lập tức, vấp phải đôi dép bên giường.

Cả người anh mất thăng bằng, theo quán tính ngã nhào về phía trước.

Khoảnh khắc ấy, Lục Nghi Xuyên vội vã đưa tay ra chống xuống giường, nhưng lại quên mất trong tay mình vẫn đang cầm áo khoác. Thế là, anh tiếp tục bị vấp một cú nữa, đập đầu xuống giường.

Giây tiếp theo, mặt anh cắm thẳng vào một chiếc bụng mềm mại, đầy lông.

Lục Nghi Xuyên quỳ một gối trên giường, chậm rãi ngẩng mặt lên khỏi chiếc bụng lông mềm mại.

Anh chà xát đầu ngón tay, cảm nhận làn da mịn màng dưới tay mình. Nếu không phải vì xúc cảm chân thực này, anh suýt nữa đã nghĩ tất cả những gì mình vừa chứng kiến chỉ là ảo giác

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào chú mèo con đang duỗi bụng ngủ say trước mặt thật lâu. Một lúc sau, trong không gian tĩnh lặng vang lên một tiếng cười khẽ.

"Nhung Nhung cuối cùng cũng lớn rồi nhỉ..."

"Lục Nghi Xuyên! Em bị đánh giữa đêm đây này!"

Sáng sớm, giọng của Khương Hành vang vọng khắp ký túc xá.

Lục Nghi Xuyên vừa trở về, đang cúi đầu mở hộp đồ ăn sáng. Nghe vậy, anh ngước lên nhìn con mèo trên giường, bình tĩnh hỏi:

"Ai đánh em?"

Khương Hành lăn một vòng, lật sang trái thì xương bên trái đau, lật sang phải thì xương bên phải đau. Cậu đau đến mức nhe răng trợn mắt:

"Vậy tại sao em lại đau khắp người như này? Y như bị người ta treo lên đánh suốt cả đêm vậy. Anh nói đi, có phải anh thấy em chướng mắt nên lén chuốc thuốc rồi trói lại đánh không?"

Lục Nghi Xuyên im lặng vài giây, sau đó thở dài bất lực:

"Thay vì nghĩ anh trói em lại đánh, anh thấy tốt hơn hết là nên đưa em đi kiểm tra não."

Bị đánh một trận đã đành, bây giờ còn bị Lục Nghi Xuyên mỉa mai không có não, Khương Hành tức đến mức giơ móng vuốt lên đập mạnh xuống giường:

"Vậy anh nói xem, tại sao em lại đau khắp người?"

Lục Nghi Xuyên bước đến bên giường, ôm mèo con lên, nhìn dáng vẻ tinh thần vẫn tốt của cậu, tiện tay vò nhẹ bộ lông trên đầu cậu:

"Em thật sự không nhớ gì à?"

Khương Hành nghiêng đầu suy nghĩ một lát:

"Không nhớ. Chỉ mang máng là mình có một giấc mơ. Trong mơ có ai đó liên tục gõ lên xương em, em không thể cử động, không biết là đau hay tức nữa, rồi sau đó em ngất đi."

Khương Hành níu lấy tay áo của Lục Nghi Xuyên, hỏi nhỏ:

"Không phải thật sự có ai đó đang gõ vào xương em đấy chứ?"

Lục Nghi Xuyên vừa xoa bóp giúp cậu giảm đau vừa nhướn mày đáp:

"Không phải gõ xương, mà là Nhung Nhung lớn rồi."

Khương Hành ngơ ngác:

"Hả?"

Người đàn ông cúi đầu nhìn cậu, ánh sáng rọi lên khuôn mặt anh, kèm theo một nụ cười nhàn nhạt:

"Tối qua em hóa thành người."

"Cơn đau em cảm thấy là do bộ xương thay đổi. Khi nào cơ thể ổn định, em sẽ không thấy đau nữa."

Khương Hành chẳng nhớ gì cả, đầy nghi ngờ:

"Thật hay giả đấy? Sao em chẳng biết gì hết?"

"Thật."

Nụ cười trong mắt Lục Nghi Xuyên quá mức chân thật, khiến Khương Hành không tin cũng khó. Nhưng cậu vẫn thấy mọi chuyện quá hoang đường:

"Em thực sự đã biến thành người sao? Thế tại sao giờ em vẫn là mèo?"

"Anh đã hỏi Tiểu Hắc rồi, nó bảo lúc mới hóa hình thì vẫn chưa ổn định, phải trải qua vài lần mới có thể chuyển đổi tùy ý."

Khương Hành chớp mắt, bỗng cảm thấy mình cũng không còn đau như trước nữa:

"Em thật sự biến thành người rồi à?"

Không giống như lần trước, khi chỉ là một ảo giác kéo dài ba tiếng. Lần này, cậu thực sự thực sự biến thành con người.

Cậu thực sự đã trở lại thế giới này.

"Không thể tin được..."

Khương Hành chợt nghĩ đến một vấn đề, lập tức quay sang hỏi:

"Lục Nghi Xuyên, vậy anh có nhìn thấy tôi trông như thế nào không? Có giống hồi trước không?"

Lục Nghi Xuyên nhớ lại bóng dáng thoáng qua tối hôm qua, đầu ngón tay đang đặt trên lưng mèo con bất giác siết lại.

Qua một đêm, anh vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm lúc đó còn vương trên đầu ngón tay.

"Giống, nhưng không phải cùng một người."

Thần thái rất giống, nhưng nếu chỉ nhìn thoáng qua, những người quen Khương Hành trước đây sẽ không nghĩ cậu chính là cậu.

Lục Nghi Xuyên càng nói như vậy, Khương Hành càng tò mò, chỉ muốn lập tức hóa hình lần nữa để xem bản thân trông ra sao.

Cậu chờ mãi, chờ mãi, đến mấy ngày sau, vào một đêm tĩnh lặng, cơn đau quen thuộc lại kéo đến.

Nhưng lần này, cậu đã mở mắt ra.

So với cơn đau, lần này cậu cảm thấy như mình bị ném vào một lò lửa. Toàn thân vừa đau vừa nóng, đến cả hơi thở phả ra cũng mang theo hơi nóng bỏng rát.

Ngay giây phút cậu mở mắt, Lục Nghi Xuyên cũng tỉnh dậy theo.

Anh trở mình ngồi dậy, nhìn chằm chằm Khương Hành, muốn ôm cậu nhưng lại sợ làm cậu đau.

"Em ổn chứ?"

Khương Hành mở miệng, nhưng đến một câu đơn giản cũng không nói ra được.

Bỗng dưng, một cơn đau dữ dội xuyên suốt toàn thân, cậu run lên bần bật, rõ ràng cảm nhận được cơ thể mình đang bị kéo dài và biến đổi.

Một phút sau, những giọt mồ hôi nóng bỏng lăn xuống mí mắt cậu.

Cậu giật nhẹ đầu ngón tay, chậm rãi mở mắt.

Cậu thở hắt ra một hơi, cơn đau dần lắng xuống, cảm giác như vừa được kéo ra khỏi một lò lửa.

Lục Nghi Xuyên cúi đầu nhìn cậu, do dự trong chốc lát rồi kéo chăn ra khỏi người mình, đắp lên người Khương Hành.

Lớp chăn còn lưu lại hơi ấm của cả hai phủ lên người cậu.

Thiếu niên chớp mắt một nhịp chậm, đầu ngón tay trắng muốt nhẹ nhàng kéo mép chăn, đôi mắt ướt át vì mồ hôi quét qua cánh tay anh vừa lộ ra ngoài không khí lạnh, rồi khẽ vén chăn lên, liếc nhìn vào trong.

Toàn một màu trắng.

Khương Hành: "....."

Khương Hành đứng hình.

Chương 64: Chương 64

Ký túc xá nam sinh lúc nửa đêm không hề yên tĩnh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng chửi bới khi chơi game.

Khương Hành co ro trên giường, quấn chặt chăn quanh người. Cậu đón lấy bộ quần áo mà Lục Nghi Xuyên đưa cho, vành tai ửng đỏ.

Cậu vùi mình trong chăn một hồi lâu, loay hoay mặc vào chiếc áo sơ mi rộng thùng thình. Khi vén chăn ra, thiếu niên đang ngồi khoanh chân trên giường, dáng vẻ linh hoạt như một con mèo. Chiếc áo sơ mi rộng đến mức che phủ phần lớn cơ thể, khiến cậu không mặc gì bên dưới cũng không quá lộ liễu. Đôi chân trắng trẻo lộ ra ngoài, sáng đến mức phản chiếu ánh đèn.

Khương Hành có chút mất tự nhiên, khẽ cong ngón chân, vươn tay ra. Cậu phát hiện tay mình bị tay áo che khuất, liền vén lên một chút, cảm thấy bớt xấu hổ hơn rồi mới lên tiếng:

"Ha... chuyện này có hơi đột ngột nhỉ..."

Trời ơi! Tại sao biến thân lại không có quần áo chứ!?

Ai mà biết được cảm giác của cậu khi lật chăn của Lục Nghi Xuyên lên rồi phát hiện mình hoàn toàn tr.ần tr.ụi! Nói cách khác, không chỉ hôm nay, mà cả ngày hôm qua, cậu đều biến từ mèo thành người ngay trước mặt Lục Nghi Xuyên... mà không có gì che chắn cả!

Quan trọng là – không có gì che chắn!!!

Người đàn ông đối diện ho nhẹ một tiếng, ánh mắt lướt qua đôi chân trần của cậu rồi mới nhìn thẳng vào mặt:

"Có thấy chỗ nào khó chịu không?"

Khương Hành cử động tay một chút, có vẻ chưa quen với cảm giác này:

"Cũng tạm, chỉ thấy xương hơi nhức, người cũng hơi nóng."

Vừa nói, cậu vừa kéo cổ áo.

Chiếc áo vốn đã rộng, bị cậu kéo xuống càng lộ thêm phần ngực, làm lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ, tạo thành một đường cong tinh tế trong mắt Lục Nghi Xuyên.

Hơi thở của anh khựng lại trong chốc lát. Sau đó, anh cúi xuống, kéo áo cậu lại và cài khuy đến tận trên cùng.

Khương Hành đã lâu không mặc quần áo, lập tức cảm thấy cổ bị siết đến khó thở. Cậu theo bản năng vỗ lên cánh tay người đàn ông:

"Bỏ ra, em nói là em nóng, không phải lạnh! Anh làm gì vậy?"

Lục Nghi Xuyên cài khuy xong còn tiện tay kéo chăn đắp lên đôi chân cậu:

"Nóng chỉ là cảm giác của em thôi, bây giờ nhiệt độ chỉ có năm độ, đừng để bị cảm."

Khương Hành trừng mắt nhìn anh.

Nhìn được vài giây, cậu lại vươn tay gãi đầu:

"Lục Nghi Xuyên, đầu em ngứa quá."

Thiếu niên với mái tóc bạc ánh xám nhíu mày, gãi gãi nhưng vẫn không thấy đã ngứa, bực mình đạp chăn.

Không khí ám muội vừa rồi lập tức biến mất.

Lục Nghi Xuyên thở dài, cúi người xuống:

"Ngứa chỗ nào?"

Khương Hành gãi mãi:

"Ngay đây, xương cũng ngứa, da cũng ngứa."

"Ngứa quá... em có phải sắp mọc não rồi không?"

Lục Nghi Xuyên: "....."

Anh bình tĩnh đáp:

"Có lẽ não em sắp bị ăn mất rồi."

Dù nói vậy, nhưng tay anh vẫn đặt lên đ.ỉnh đầu thiếu niên. Sợ cậu tự cào đến xước da, anh gạt tay Khương Hành ra rồi tự mình xoa nhẹ.

Khương Hành chọc chọc vào eo anh:

"Đừng sờ, càng sờ càng ngứa."

Lục Nghi Xuyên ấn nhẹ:

"Ở đây à?"

Người dưới tay gật đầu lia lịa.

Anh nhíu mày, lướt ngón tay thăm dò:

"Hình như có gì đó hơi nhô lên..."

Vừa nói, anh vừa ấn xuống thử, sau đó nghe thấy Khương Hành bỗng nhiên rên khẽ, không khí vang lên một tiếng "phụt" nhỏ, rồi một đôi tai trắng muốt xuất hiện ngay trước mặt anh.

Đôi tai động đậy, khẽ run như một viên kẹo mềm, cuối cùng dựng thẳng lên trên đầu Khương Hành.

"Ê..."

Thiếu niên kinh ngạc kêu một tiếng, đôi tai theo giọng nói của cậu mà khẽ cụp xuống:

"Hình như... không ngứa nữa rồi."

Lục Nghi Xuyên không nói gì.

Vài giây sau, anh vươn tay ra, ngón tay khẽ vân vê đôi tai mèo, lực không quá mạnh cũng không quá nhẹ.

"Khoan đã!" Khương Hành mở to mắt, eo bất giác mềm nhũn. Cậu vội chộp lấy tay Lục Nghi Xuyên:

"Anh vừa làm gì thế? Cảm giác kỳ quái lắm."

Cậu vừa kích động, đôi tai mèo đang cụp xuống bỗng nhiên dựng thẳng lên.

"Lục Nghi Xuyên, đầu em cảm thấy kỳ lạ quá, giống như có ăng-ten gắn vào vậy."

Lục Nghi Xuyên cầm lấy tay con mèo ngốc nào đó, đặt lên đầu cậu:

"Tự sờ thử xem."

Khương Hành chạm vào hai cục lông mềm mại, cậu bóp nhẹ, cảm giác đàn hồi, nhưng không có cái kiểu như bị giật điện lúc nãy khi Lục Nghi Xuyên chạm vào.

Cậu lại bóp thêm cái nữa, lẩm bẩm:

"Hóa ra là mọc tai chứ không phải mọc não."

Thấy cậu cứ nắn tới nắn lui đôi tai của mình, Lục Nghi Xuyên bỗng thấy tay hơi ngứa ngáy:

"Nhìn em có vẻ thất vọng ghê nhỉ."

Khương Hành thở dài:

"Tai mèo có cũng được, không có cũng không sao. Nhưng nếu mất não thì tương lai em sẽ tối tăm lắm."

Lục Nghi Xuyên gật gù:

"Anh cứ tưởng nó tối tăm suốt mười tám năm qua em đã quen rồi chứ?"

Khương Hành: "....."

Người đàn ông hơi cúi xuống, ánh mắt dọc theo đôi tai mèo mà lướt xuống, cuối cùng dừng lại ở chăn.

"Nếu đã có tai, thì đuôi đâu?"

Khương Hành sững lại, theo bản năng vươn tay ra mò xuống phía sau.

Nhưng tay cậu vừa động, đã bị Lục Nghi Xuyên chặn lại. Người đàn ông cúi người, quỳ một gối bên cạnh Khương Hành, một tay giữ lấy tay cậu, tay còn lại đặt lên vai cậu.

Giữa đêm đông lạnh giá, nhưng lòng bàn tay của Lục Nghi Xuyên, dù chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, vẫn nóng đến kinh ngạc.

Anh vững vàng đỡ lấy vai Khương Hành:

"Để anh giúp em."

Khương Hành lắp bắp:

"Chuyện này... chuyện này không ổn lắm đâu."

Ánh mắt của Lục Nghi Xuyên dường như mang theo nhiệt độ, dừng lại trên mặt cậu, nóng rực:

"Chúng ta là quan hệ 'thân thân' mà, có gì không ổn?"

Chỉ một câu, ký ức suýt bị Khương Hành chôn vùi lại chợt sống dậy.

Cậu còn đang sững sờ, thì bàn tay của Lục Nghi Xuyên đã từ từ trượt dọc theo sống lưng.

Khương Hành chưa từng biết lưng mình lại nhạy cảm như vậy, bị anh nhẹ nhàng lướt qua liền run lên bần bật, cả người co lại, vô thức cuộn tròn thành một cục trong lòng Lục Nghi Xuyên.

Lục Nghi Xuyên một tay giữ lấy vai cậu, tay còn lại tiếp tục trượt xuống phần xương cụt, nhưng không chạm thấy gì.

Anh cũng không vội rút tay về, mà thử ấn nhẹ lên xương cụt.

Người trong lòng anh khẽ run lên, cắn môi bật ra một tiếng rên khe khẽ. Một giây sau, từ dưới lớp chăn, một cái đuôi lông xù phất ra.

Anh vuốt nhẹ một cái, cái đuôi như một cây chổi lông vũ mềm mại, rơi lên vai Khương Hành.

Lục Nghi Xuyên nhìn chằm chằm cái đuôi vài giây, ánh mắt cuối cùng rơi xuống khuôn mặt hơi ửng đỏ của thiếu niên.

Ánh đèn trong ký túc xá mờ tối, trong chăn lại giấu một sinh vật yêu mị đến hút hồn.

Bỗng nhiên, Lục Nghi Xuyên có cảm giác mình tự đào hố chôn mình.

Khương Hành lẳng lặng nhìn anh, rồi chớp mắt:

"Lục Nghi Xuyên, đột nhiên em thấy đói quá, em có cảm giác mình có thể nuốt chửng cả một con bò."

Lục Nghi Xuyên: "....."

Anh chậm rãi thở ra, lùi lại một bước rồi xuống giường. Tà áo ngủ rộng thùng thình che đi một số thứ khác thường, giọng nói khàn khàn nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh:

"Gọi đồ ăn ngoài nhé?"

Người khác chạm vào đuôi, Khương Hành có thể run lên cả trăm lần một phút, nhưng chính cậu ôm thì lại chẳng khác gì ôm gối ôm lông mềm. Cậu cuộn đuôi lại rồi ngồi dịch lên phía trước:

"Vậy em có thể tự gọi không?"

Lục Nghi Xuyên đưa điện thoại cho cậu, rồi đi ra ban công rửa mặt bằng nước lạnh.

Khương Hành nhìn lướt qua màn hình, mím môi, rồi vô thức chạm vào xương cụt của mình. Nơi đó dường như vẫn còn vương lại cảm giác lạ lùng khi bị người đàn ông ấn xuống.

Cậu giật giật đôi tai mèo, cố gắng xua đi cảm giác kỳ lạ này, rồi kéo sự chú ý trở lại chiếc điện thoại.

Hả?

Gà rán đêm khuya? Thêm vào giỏ hàng.

BBQ siêu cay? Để xem cay đến mức nào.

Gà nướng siêu nóng? Để xem nóng ra sao.

Trà sữa? Chưa uống bao giờ, gọi một ly thử xem.

Bia? Chưa thử bao giờ, gọi hẳn một thùng.

Tôm hùm đất, lấy...

"Ê... điện thoại..."

Khương Hành trơ mắt nhìn chiếc điện thoại bị bàn tay của ai đó rút mất. Cậu chớp mắt, hàng mi còn vương hơi nước khẽ rũ xuống:

"Gà rán, BBQ, trà sữa... ồ, còn có cả bia nữa."

Khương Hành gãi gãi tấm ga giường:

"Em chỉ xem thôi mà."

Kiểu xem mà bấm thêm vào giỏ hàng.

Lục Nghi Xuyên dọn sạch giỏ hàng, tịch thu luôn điện thoại:

"Bỗng nhớ ra trong tủ lạnh của ký túc xá còn mấy miếng bò bít tết, ăn bò đi."

Khương Hành: "Không phải nói gọi đồ ăn ngoài sao?"

"Gọi ngoài không có nghĩa là gọi đồ ăn vặt."

Khương Hành im lặng, chỉ ôm đuôi nhìn anh chăm chú.

Lục Nghi Xuyên: "....."

Hai giây sau, anh đưa lại điện thoại:

"Chỉ được chọn một món."

"Ha ha!"

Miếng bò trên chảo được lật sang mặt còn lại để lửa nhỏ tiếp tục áp chảo. Trong lúc đó, Lục Nghi Xuyên cúi xuống, cắt một lỗ trên quần rồi đưa cho Khương Hành:

"Thử xem có xỏ đuôi ra được không."

Khương Hành cầm lấy chiếc quần, vùi mình trong chăn, bắt đầu lộn xộn giãy giụa.

Lục Nghi Xuyên lật tiếp miếng bò, rồi nghe thấy tiếng rầu rĩ vang lên từ trong chăn:

"Lục Nghi Xuyên, kéo giúp em một chút, đuôi bị kẹt rồi."

Anh bước đến bên giường, do dự một chút, nhưng cuối cùng không vén chăn lên mà chỉ thò tay vào.

Anh sờ thử, đầu ngón tay chạm phải một thứ mềm mại, theo phản xạ liền bóp nhẹ. Ngay sau đó, tay anh bị nắm chặt.

"Đó là mông em, anh sờ nhầm rồi."

Anh bị kéo tay lên cao hơn một chút, cuối cùng cũng chạm đến đám lông xù bị mắc kẹt.

Ngay lúc miếng bò suýt cháy, cái đuôi của Khương Hành cuối cùng cũng thoát ra ngoài.

Chiếc quần là của Lục Nghi Xuyên, dĩ nhiên kích cỡ không vừa, vừa rộng vừa dài. Khương Hành mặc áo sơ mi rộng thùng thình, tay cầm lấy chiếc quần dài quá khổ, phía sau còn có một cái đuôi rối bù vung vẩy. Cậu bực bội nói:

"Tất cả là tại anh! Nếu không phải anh nhất quyết bảo em lôi đuôi ra, em đâu có vất vả thế này?"

Cậu giẫm mạnh lên dép của Lục Nghi Xuyên, "bộp bộp" vài tiếng, rồi hít hà mùi thịt bò thơm nức trong không khí, cuối cùng vẫn quyết định đi soi gương trước.

Khương Hành bước ra ban công, kéo chiếc quần dài lê thê lên cao, sau đó áp mặt vào gương.

Trong gương phản chiếu một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi, mái tóc bạc trắng, hơi xoăn nhẹ, làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng lòng bàn tay.

Giống như Lục Nghi Xuyên đã nói, người trong gương có vài phần giống cậu trước đây, nhưng cũng có điểm khác biệt. Biểu cảm, dáng vẻ vẫn có nét của Khương Hành ngày xưa, nhưng ngũ quan lại hoàn toàn khác.

Thứ duy nhất không thay đổi, có lẽ chính là đôi mắt.

Đôi mắt mèo, trong veo, sáng rực như một hồ nước.

Khương Hành chạm vào mắt mình, rồi chạm vào mũi, cuối cùng lại chạm lên đôi tai mèo trên đầu.

Thật kỳ lạ...

Cứ như thể vừa đổi sang một gương mặt mới.

Hơn nữa...

Cậu dí sát vào gương hơn.

Khuôn mặt trong gương gần như áp vào mắt cậu.

Mặt này cũng đẹp quá đi mất...

Khương Hành không tìm được từ ngữ nào để diễn tả, nghĩ mãi chỉ có thể nghĩ ra một từ – đẹp.

Đúng vậy, rất đẹp, kiểu đẹp không góc chết, giống như làn da vốn có chút khuyết điểm của cậu đã được "nâng cấp" thành hoàn mỹ.

Khương Hành nhìn đến mức sững người.

Đến khi ngước lên, cậu phát hiện Lục Nghi Xuyên không biết đã khoanh tay tựa vào cửa từ khi nào, yên lặng nhìn cậu.

Nhận ra ánh mắt của cậu, người đàn ông hơi nâng cằm:

"Khương Hành, quần em rơi kìa."

Khương Hành: "!!!"

Chương 65: Chương 65

Khương Hành theo phản xạ vươn tay sờ ra phía sau mông, chạm phải một cái đuôi dài lông xù, trên đó vắt vẻo một chiếc quần suýt thì rơi xuống.

Cậu thu tay lại, kéo quần lên, rồi nâng cao giọng: "Lục Nghi Xuyên!"

Lục Nghi Xuyên nhẹ nhàng nhắc nhở: "Bây giờ là hai giờ rưỡi sáng."

Nếu cậu còn to tiếng thêm chút nữa, hàng xóm bên cạnh chắc chắn sẽ sang gõ cửa.

Con mèo vừa hóa thành người đứng cạnh bồn rửa mặt, tay vẫn giữ chặt chiếc quần, ánh đèn hắt lên người cậu, làm đôi mắt cậu trong đêm tối sáng như những vì sao.

Ngôi sao này đã đồng hành cùng anh suốt mười sáu năm, rồi đột nhiên vụt tắt bốn năm. Một ngôi sao lóe sáng một lần phải mất vô số năm ánh sáng để đi qua, may mà lần này, anh không phải chờ quá lâu.

Anh không biết đời này mình có bao nhiêu lần bốn năm, nhưng Khương Hành chỉ để anh đợi một lần bốn năm mà thôi.

Khương Hành chẳng rõ Lục Nghi Xuyên đang nghĩ gì, cậu chỉ đang cân nhắc xem nếu dùng đầu đâm vào anh thì liệu có chết được không. Nhưng còn chưa nghĩ ra kết quả, dây lưng quần của cậu đã bị ai đó móc lấy, "Đi thôi, ăn cơm nào."

Khương Hành bị anh kéo đi, đôi dép lê không vừa chân phát ra tiếng "bẹp bẹp" theo từng bước, "Lục Nghi Xuyên, anh có thể đừng móc dây lưng quần em không? Như vậy chẳng lịch sự chút nào..."

Quan trọng nhất là, nó khiến cậu trông chẳng còn chút tôn nghiêm nào cả.

Người đàn ông đi phía trước đột ngột dừng lại, Khương Hành không kịp phản ứng, trực tiếp đâm sầm vào lưng anh.

Cậu ôm trán ngẩng đầu lên, cứ tưởng Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng nhận ra hành động của mình không ổn, ai ngờ đối phương chỉ liếc cậu một cái, giọng điệu thản nhiên đến đáng sợ: "Vậy sau này anh còn phải cởi quần em nữa, chẳng phải lại càng mất lịch sự hơn sao?"

Khương Hành: "!!?"

"Anh! Anh! Anh..."

Và thế là, Lục Nghi Xuyên đã được tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình đuôi mèo xù lông. Anh thả tay ra, vu.ốt ve cái đuôi dài của cậu, từng chút một làm phẳng phần lông xù lên, hoàn toàn không cảm thấy lời nói vừa rồi của mình có gì động trời, giọng điệu nhẹ nhàng như đang bàn chuyện cơm nước.

"Còn sớm lắm." Anh cong mắt cười, "Nhưng chắc chắn sẽ có ngày đó thôi, hy vọng đến lúc đó Nhung Nhung đừng trách anh bất lịch sự."

"Dù gì, anh cũng đã báo trước rồi."

Khương Hành thật sự không muốn nghe kiểu "báo trước" này.

Cậu bị anh xoa đuôi, rồi lại sờ tai, bản năng loài mèo trỗi dậy khiến Khương Hành lập tức đổ vào lòng anh, phát ra tiếng "grừ

grừ" thoải mái, đôi mắt hơi híp lại, đuôi quấn quanh cổ Lục Nghi Xuyên, dụi qua dụi lại, tạm thời quên hết những chuyện làm mèo sợ hãi.

Lục Nghi Xuyên vu.ốt ve chiếc đuôi dài, cúi đầu nhìn cậu, lúc này mới phát hiện đuôi mắt của Khương Hành có một nốt ruồi nhỏ màu đen, như một vết mực vương lại, khiến gương mặt thanh tú vốn có thêm vài phần quyến rũ khó diễn tả.

Anh giơ tay, ngón tay lướt nhẹ qua đuôi mắt cậu, đầu ngón tay nóng rẫy.

Trong phòng ký túc xá, điều hòa vẫn đang chạy, nhưng chỉ trong chốc lát, miếng bít tết vừa mới chiên đã nguội lạnh. Vì không muốn lãng phí đồ ăn, Lục Nghi Xuyên đành phải ném nó vào chảo chiên lại. Lúc này, trông nó chẳng khác nào một miếng thịt nướng chín kỹ trong quán đồ nướng.

Cũng may, không ai để tâm.

Khương Hành nghe tiếng thịt xèo xèo trong chảo, kéo quần lê dép từ sau lưng anh đi qua, "Gà rán của em đến chưa?"

Người đàn ông phớt lờ.

Cậu lại lê dép từ trước mặt anh đi qua, "Gà rán của em đến chưa?"

Lục Nghi Xuyên ném điện thoại cho cậu.

Khương Hành ôm điện thoại, mắt sáng rỡ, "A... Gà rán yêu dấu của em chỉ còn cách em hai cây số!"

Lục Nghi Xuyên tắt bếp, lấy miếng bít tết ra, cầm dao cắt thành từng miếng nhỏ, "Nếu không phải trí nhớ anh không có vấn đề, thì anh thực sự nghi ngờ là anh đang ngược đãi em đấy."

Trong thời gian học tập, Khương Hành vẫn luôn được đầu bếp gia đình chăm sóc, nguyên liệu được lựa chọn kỹ càng, chế biến theo quy trình nghiêm ngặt, đảm bảo đầy đủ dinh dưỡng và hương vị. Nhưng hiển nhiên, những món ăn đắt tiền với nguyên liệu hữu cơ này không hề có chất phụ gia hay hương liệu nhân tạo.

"Anh không hiểu rồi..." Khương Hành lẩm bẩm, "Đây là một loại theo đuổi."

"Theo đuổi chất phụ gia à?"

Khương Hành há miệng, để lộ hai chiếc răng nanh nhọn hơn người bình thường một chút, "Em cắn anh bây giờ!"

Lục Nghi Xuyên thuận tay nhét một miếng thịt bò vào miệng cậu.

Chú mèo nhỏ rất dễ nuôi, dù thịt bò chín vàng giòn rụm cũng ăn rất ngon lành.

Vừa ăn thịt bò, cậu vừa giơ điện thoại cho anh xem, "Gà rán của em chỉ còn cách một cây số!"

Lục Nghi Xuyên vừa đút cậu ăn vừa liếc nhìn màn hình.

Trên bản đồ, một người mặc áo vàng đội mũ bảo hiểm đang băng qua đêm đông lạnh giá. Mỗi khi tiến về phía trước một mét, đuôi của Khương Hành lại vẫy mạnh hơn một chút. Ở một mức độ nào đó, đây cũng là một sự đoàn tụ đầy cảm động theo cách riêng của nó.

"Còn năm trăm mét nữa..."

Đến khi chỉ còn một trăm mét, Khương Hành đã bắt đầu giục Lục Nghi Xuyên xuống lấy đồ ăn.

Lục Nghi Xuyên bị cậu đẩy đến cửa, nhìn người nào đó ân cần cởi áo khoác khoác lên người mình: "Bây giờ em thế này không tiện ra ngoài, nhiệm vụ khó khăn này đành giao cho tổ chức là anh vậy. Giúp em lấy lên đây đi, em có thể chia cho anh một cái đùi gà."

Lục Nghi Xuyên thực sự không hứng thú với cái đùi gà mà Khương Hành trông mong.

Thấy anh không nói gì, Khương Hành cắn răng nhượng bộ: "Một đùi gà thêm một cánh gà nữa! Tinh hoa của cả con gà đều ở đây rồi."

"....."

Người đàn ông im lặng vài giây, giơ tay xoa rối mái tóc bạc dài của Khương Hành.

"Trước khi anh quay lại, phải ăn hết bò bít tết, nếu không đừng mong động đến gà rán."

Cổng ký túc xá có giờ giới nghiêm, Lục Nghi Xuyên phải trèo tường ra ngoài. Trời đêm lất phất mưa bụi, anh đón gió lạnh đi đến cổng, đúng lúc shipper vừa tới nơi.

Anh giơ tay nhận lấy món đồ mà "mèo nhỏ" hằng ao ước, mang theo hơi lạnh quay về cảng tránh gió ấm áp của mình.

Nhưng khi mở cửa, trong phòng lại trống không, trên sàn vương vãi áo sơ mi và quần dài.

Dưới ánh nhìn của anh, chiếc áo sơ mi trắng khẽ động đậy, rồi từ bên trong chậm rãi bò ra một con mèo lông dài.

Bộ lông rối bù của nó khẽ rung lên, ngẩng đầu nhìn anh: "Meo?"

Lục Nghi Xuyên đặt gà rán xuống, nhặt chiếc vòng cổ bị bung ra trên giường, ngồi xổm xuống giúp con mèo nhỏ đeo lại, vừa vặn nghe được tiếng gào giận dữ vô lực của Khương Hành:

"Tại sao em lại biến thành mèo nữa rồi?!"

Anh bình tĩnh giải thích: "Năng lượng chưa ổn định, làm thêm vài lần nữa là quen thôi."

Anh xoa xoa bụng con mèo, rõ ràng cảm nhận được chỗ đó hơi căng lên: "Còn muốn ăn món em dày công theo đuổi nữa không?"

Trên bàn, dù vẫn bọc trong túi giấy, hương thơm của gà rán vẫn lan tỏa trong không khí. Nhưng sau khi ngửi thấy mùi ấy, Khương Hành lại chậm rãi... ợ một cái.

Cậu giơ lên cái móng vuốt dài sáu centimet, vỗ mạnh vào chân Lục Nghi Xuyên.

Có chút trút giận vô cớ.

Để tránh diễn ra màn "biến hình thần kỳ" giữa ban ngày ban mặt trong trường học, thêm vào đó dạo này Lục Nghi Xuyên cũng không có chuyện gì quan trọng ở trường, nên một người một mèo dọn về biệt thự.

Giờ đây, Lục tổng có giá trị tài sản hơn trăm triệu không sống như trong tiểu thuyết, ra vào có cả đoàn người hầu hạ, căn biệt thự của anh cũng không lớn lắm.

So với biệt thự xa hoa, Khương Hành cảm thấy nó giống một căn nhà nhỏ xinh đẹp hơn, bên trong chứa đầy kỷ niệm của hai người.

Ngoài những công việc cần thiết như dọn dẹp hay lúc Lục Nghi Xuyên quá bận không kịp nấu ăn thì mới có người giúp việc tới,

còn lại bình thường trong nhà chỉ có hai người họ.

Tình trạng của Khương Hành vẫn chưa ổn định, công việc của Lục Nghi Xuyên lại quá bận không thể lúc nào cũng ở nhà với cậu, mà cậu thì chưa quen kiểm soát cơ thể, vì thế hai con mèo—một đen một trắng—được gọi đến hỗ trợ.

Mỗi sáng, sau khi Lục tổng đi làm, cô giúp việc sẽ đến chuẩn bị bữa sáng.

Cô ấy đã ngoài năm mươi, không chỉ có tay nghề nấu ăn tốt mà quan trọng nhất là không nhiều chuyện.

Công việc ở căn biệt thự này rất nhẹ nhàng, chủ nhà là một người đàn ông cao lớn, điềm đạm, hình như cũng biết nấu ăn, chỉ khi nào quá bận mới gọi cô đến.

Thông thường, cô sẽ không ở lại biệt thự quá hai tiếng, nấu xong rồi đi.

Nhưng mấy ngày nay, hình như anh ấy bận rộn hơn, cô đã đến làm cả bữa sáng lẫn bữa trưa liên tục mấy hôm.

Căn biệt thự rất yên tĩnh, khu vực cô làm việc chỉ giới hạn ở tầng một, tầng hai không được phép lên.

Thỉnh thoảng, cô sẽ thấy một con mèo chân ngắn lông dài cực kỳ xinh đẹp, không sợ người lạ, thậm chí còn quấn quanh chân cô khi cô nấu ăn.

Cô giúp việc không hiểu nó đang nói gì, dù rất xinh đẹp nhưng đó là mèo của chủ nhà, cô cũng không dám tùy tiện chạm vào.

Có đôi khi, cô lại nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp.

Người đàn ông đón gió lạnh đi làm, còn cô giúp việc sau khi nấu xong bữa sáng cô mới thấy cậu bé đi xuống cầu thang với đôi

mắt ngái ngủ.

Cậu thiếu niên luôn mặc một chiếc sơ mi rộng không vừa người, để lộ chiếc cổ mảnh khảnh đẹp đẽ, trên đó đeo một chiếc vòng cổ da tinh xảo, tấm thẻ kim loại nhỏ trên vòng phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Mái tóc bạc dài mềm mại, dáng vẻ lười biếng, mỗi động tác đều tràn đầy sức quyến rũ khó có thể diễn tả.

Cậu trông giống như một con mèo quý tộc, bị nuôi dưỡng trong chiếc lồng xa hoa.

Cô giúp việc không dám nhìn lâu, mỗi lần chỉ liếc một cái rồi nhanh chóng đặt bữa sáng lên bàn và rời khỏi biệt thự.

Hôm nay hiếm hoi có nắng.

Chỉ cần có nắng, mùa đông ở thành phố A liền chẳng còn giống mùa đông nữa, không khí trở nên ấm áp, ngay cả những đám mây cũng trôi chậm hơn.

Cô giúp việc đứng ở cổng biệt thự, nhìn vào bên trong.

Biệt thự được chăm sóc rất tốt, ngay cả trong mùa đông, hoa trong vườn vẫn còn nở. Căn nhà nhỏ đứng sừng sững giữa vườn hoa, càng giống một chiếc lồng dát vàng, bên trong giam cầm một chú chim vàng anh không biết thế gian rộng lớn thế nào.

...

Khương Hành hoàn toàn không biết cô giúp việc ít nói của mình đã tưởng tượng ra những gì.

Cậu vừa gặm bánh bao vừa đi đến bên hàng rào, nơi đó, như dự đoán, lại kẹt một con mèo.

Nhìn thấy Khương Hành, con mèo trắng khó nhọc giơ một móng vuốt lên, trong mắt tràn ngập tín hiệu cầu cứu.

Thế là Khương Hành vừa nhai bánh bao vừa kéo mèo. Cậu nắm lấy hai chân trước của nó, đặt chân lên hàng rào, dùng sức, rồi dùng sức hơn nữa...

Mèo trắng vẫn không nhúc nhích.

Khương Hành bỏ bánh bao xuống: "Cậu lại béo lên đấy à?"

Mèo trắng lập tức phủ nhận: "Là hàng rào nhà cậu lại hẹp đi!"

Nó ngửi ngửi, động đậy cái mũi: "Cậu ăn gì thế? Thơm quá. Tôi có thể nếm thử không?"

Khương Hành: "..."

Cậu nhét bánh bao vào miệng nó, vòng sang phía bên kia tiếp tục kéo mèo. Vật lộn cả buổi, đến khi quay đầu lại, cậu thấy con mèo trắng nọ đang bận bịu nhồi bánh bao vào miệng.

Cậu im lặng hai giây, bám vào hàng rào, giơ chân đá mạnh một cú, cục bông trắng to đùng lăn lông lốc ra ngoài.

Mèo trắng lật mình đầy khó khăn, nuốt nốt miếng bánh bao cuối cùng, chớp mắt nói: "Hôm nay trời đẹp quá, chúng ta ra phơi nắng đi."

Khương Hành ngồi xổm xuống bên cạnh nó, cổ áo sơ mi mở rộng, lộ ra một mảng da thịt trắng ngần, nhưng không có con mèo nào bận tâm đến cảnh sắc ấy. "Cậu quên mất nhiệm vụ của mình rồi à?" cậu hỏi.

Mèo trắng đáp: "Hồi tôi biến hình cũng không kiểm soát được tai và đuôi, mỗi lần như vậy, Tiểu Hắc lại đánh tôi. Đánh vài lần là được thôi. Hôm nay Tiểu Hắc có việc không tới, ngày mai nó sẽ đến đánh cậu."

Khương Hành im lặng một lúc: "Nhất định phải đánh à? Chúng ta là những con mèo văn minh mà."

Chỉ ngồi xổm một lát, hai chiếc tai mèo trên đầu Khương Hành lại nhô ra. Cậu không dám ở ngoài lâu, sợ người qua đường thấy rồi tưởng cậu có sở thích kỳ quái gì đó, thế là cậu xách theo "cục thịt hai mươi cân" trở lại nhà.

Trên bàn, bữa sáng vẫn còn tỏa hơi nóng. Với tâm trạng có chút nhỏ nhen, Khương Hành rót cho mèo trắng loại thức ăn rẻ nhất trong nhà, còn bản thân thì ngồi xuống bàn thưởng thức bữa sáng.

Mèo trắng nhai hạt thức ăn cho mèo, kêu "rôm rốp rôm rốp", Khương Hành uống cháo, phát ra tiếng "rột rột".

Ánh nắng chiếu xuống gương mặt cậu, tựa như thời gian cũng vì cậu mà dừng lại.

Tiền Lộ đứng bên ngoài biệt thự, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Thiếu niên đeo một đôi tai mèo giả tinh xảo đến mức chân thực, trên mặt mang nụ cười nhẹ, cúi người đưa một chiếc bánh bao chiên cho con mèo dưới chân. Chiếc áo sơ mi cậu mặc rộng thùng thình, lẽ ra phải ngay ngắn, nhưng lại bị ai đó vò đến nhăn nhúm, bọc lấy thân thể gầy mảnh, vô hình trung tạo ra cảm giác thân mật và chiếm hữu.

Cậu như một chú chim non chưa từng trải sự đời, bị nhốt trong căn biệt thự này suốt ngày mà chẳng hề muộn phiền, dung mạo tinh xảo đến động lòng, từng nụ cười, từng cái nhíu mày đều mang theo dáng vẻ mà cô rất quen thuộc.

Sau bốn năm biến mất, lại một lần nữa quay trở về.

Chương 66: Chương 66

Người phát hiện ra điều bất thường đầu tiên lại chính là con mèo trắng đang nghiêm túc ăn uống.

Dựa vào bản năng nhạy bén của loài vật, giữa lúc nhai nuốt, nó bất giác ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Biệt thự có ánh sáng rất tốt, cửa ra vào và bức tường bên cạnh đều là kính sát đất. Ánh nắng dịu dàng rơi xuống, người phụ nữ đứng trong vườn, ánh mắt dán chặt vào Khương Hành. Đường nét trên khuôn mặt bà ta có vài phần giống Lục Nghi Xuyên, nhưng lại méo mó vì sự oán hận.

"Có người đứng ngoài cửa nhà cậu đấy."

Nó nhắc nhở Khương Hành.

Khương Hành cầm bát cháo, ngoảnh đầu lại, liền bắt gặp khuôn mặt của Tiền Lộ.

Cậu sợ đến mức đôi tai mèo vểnh thẳng lên. Trước khi não kịp phản ứng, cơ thể đã tự động phóng đến cửa, nắm lấy tay nắm, rồi ngay trước mặt Tiền Lộ, "tách" một cái— khóa trái cửa.

"cạch!" Một âm thanh giòn giã vang lên, cánh cửa kính hoàn toàn tách biệt hai người.

Sắc mặt Tiền Lộ lập tức sa sầm. "Mở cửa."

Chẳng thèm để ý, Khương Hành đưa tay lên che tai, làm bộ như không nghe thấy: "Không mở."

Người phụ nữ đẹp đẽ nhẹ nhàng siết chặt chiếc túi trong tay, ngón tay tinh xảo từ từ bóp méo lớp da. Bà ta hít sâu một hơi, cố giữ lại vẻ ngoài tao nhã: "Cậu còn chưa biết tôi là ai, đúng không? Tôi là mẹ của Lục Nghi Xuyên, tôi đến tìm nó."

Khương Hành một tay bịt tai, tay còn lại nâng bát cháo, vội vàng uống một ngụm để trấn tĩnh. "Anh ấy không có nhà. Bà để lại liên lạc đi, lát nữa anh ấy về tôi bảo anh ấy gọi lại."

Tiền Lộ nhấn mạnh: "Tôi là mẹ nó."

Qua cánh cửa kính sạch sẽ không chút bụi, chàng trai tai mèo chớp mắt: "Thế thì sao?"

Tiền Lộ lại hít sâu thêm lần nữa: "Thế nên cậu phải cho tôi vào."

Quá ngu xuẩn! Bên cạnh Lục Nghi Xuyên toàn là mấy kẻ ngốc nghếch thế này sao?

Khương Hành thản nhiên: "Vậy bà gọi điện cho Lục Nghi Xuyên đi. Nếu anh ấy bảo tôi mở cửa thì tôi mở."

Nếu Lục Nghi Xuyên đồng ý, Tiền Lộ đã chẳng xuất hiện ngoài biệt thự vào giờ làm việc của anh.

Bà ta trừng mắt nhìn Khương Hành, chăm chú quan sát khuôn mặt đẹp đến mức không tìm ra chút khuyết điểm nào của cậu. "Cậu và Lục Nghi Xuyên có quan hệ gì?"

Tai mèo trong tay Khương Hành giật giật, che tai lâu quá làm tay hơi mỏi.

Cậu cảm thấy hành động "bịt tai giả điếc" của mình dường như còn thu hút sự chú ý hơn, vì vậy cậu hạ tay xuống. Khi cậu di

chuyển, chiếc chuông nhỏ trên vòng cổ rung nhẹ, rơi xuống chạm vào xương đòn, trông vô cùng nổi bật.

Khương Hành nhìn người phụ nữ này, người mà trong trí nhớ của cậu cứ động một chút là phát điên, suy nghĩ vài giây, rồi chọn một câu trả lời mà cậu cho là ít chọc giận bà ta nhất: "Chủ - tớ thôi."

Mèo và sen.

Cậu là chủ, Lục Nghi Xuyên là tớ.

Tiền Lộ nhìn tai mèo của cậu, lại nhìn vòng cổ trên cổ cậu, rồi nhìn đến chiếc sơ mi rộng thùng thình mà cậu đang mặc— sắc mặt cuối cùng cũng tối sầm lại.

Thấy sắc mặt bà ta không tốt, Khương Hành lùi lại một bước. Khi thấy Tiền Lộ hé miệng định nói gì đó, cậu lập tức hét lớn: "Tiểu Độ! Tiểu Độ!"

(**Tiểu Độ**: Thường là tên gọi thân mật của trợ lý ảo AI do Baidu phát triển, tương tự như Alexa của Amazon hay Google Assistant.)

"Vâng! Có tôi đây!"

"Mau! Đóng rèm cửa lại!"

"Rào—" Một tiếng, gương mặt của Tiền Lộ dần biến mất sau lớp rèm dưới sự điều khiển của Tiểu Độ. Dù bị ngăn cách bởi lớp vải dày, Khương Hành vẫn có thể nghe thấy tiếng bà ta nổi giận lôi đình bên ngoài.

Ngay sau đó, khắp biệt thự vang lên bài hát "Chúc bạn may mắn."

Trong nền nhạc "Xếp hạc giấy rồi buộc thêm dải lụa đỏ", Khương Hành uống nốt bát cháo, cảm thấy vẫn cần ăn thêm chút gì đó để trấn tĩnh.

Cậu cầm bát quay người lại— chiếc đĩa nhỏ trước mặt trống trơn. Bên cạnh đó, một con mèo trắng đang ngồi xổm, thỏa mãn đánh một cái ợ.

Khương Hành: "!!"

Cậu đặt bát xuống, duỗi tay bóp cổ mèo trắng: "Bánh bao chiên của tôi, há cảo hấp của tôi, bữa sáng của tôi! Nhả ra ngay!"

Mèo trắng bất động, lim dim mắt, vẻ mặt bình yên như đã viên mãn cả đời.

"....."

"Chúc bạn may mắn, chúc bạn may mắn, may mắn mang đến niềm vui và tình yêu..."

Khương Hành đổi nhạc thành bài Chúc bạn bình an.

Cậu ôm điện thoại, gọi cho Lục Nghi Xuyên.

Lúc này, người đàn ông vừa kết thúc một cuộc họp, vẫn đang mỉm cười mà mắng cho đám quản lý các bộ phận một trận tơi bời. Lý An cầm tài liệu đi theo sau anh ta.

Khi điện thoại reo lên, hắn đang giới thiệu với Lục Nghi Xuyên, thấy vậy liền làm động tác "tạm dừng".

Lý An đóng tài liệu lại, lùi về sau hai bước, cúi đầu, nhưng đôi tai vẫn lặng lẽ dựng lên.

Lục Nghi Xuyên một tay đút túi quần, đứng dựa vào hành lang, ánh mắt hướng về dòng xe tấp nập phía dưới.

Câu đầu tiên của Khương Hành lập tức khiến sắc mặt anh thay đổi: "Lục Nghi Xuyên, mẹ anh đến biệt thự hôm nay đấy."

Anh ta siết chặt điện thoại. "Em gặp bà ấy rồi?"

Khương Hành gãi gãi tai: "Không biết có tính là gặp không nữa. Em khóa trái cửa, bà ấy bên ngoài, em bên trong. Nói với nhau hai câu rồi em kéo rèm luôn."

Anh hỏi Lục Nghi Xuyên: "Thực ra em có hơi sợ bà ấy. Em làm thế có phải bất lịch sự lắm không? Dù sao bà ấy cũng là mẹ anh mà."

Bên kia điện thoại, người đàn ông dường như thở phào nhẹ nhõm: "Không đâu, em muốn làm gì thì làm, không cần thay đổi gì vì anh cả."

"Với lại..." Ánh mắt Lục Nghi Xuyên lạnh đi, "Anh với bà ta cắt đứt quan hệ từ lâu rồi."

Nghe anh nói vậy, Khương Hành yên tâm hẳn. "Thế bà ấy đến tìm anh làm gì?"

Lục Nghi Xuyên giải thích ngắn gọn: "Bà ta ly hôn với Lục Thành rồi."

Còn việc tại sao lại đến biệt thự vào lúc anh không có nhà, chuyện này không nằm trong phạm vi quan tâm của Khương Hành.

"Em cứ ở nhà đừng ra ngoài, anh về ngay."

"Được thôi..."

Với Khương Hành mà nói, Tiền Lộ còn không đáng sợ bằng đống bài tập chưa làm trên tầng.

Cậu nhân tiện tố cáo: "Lúc em đang nói chuyện với mẹ anh, Đại Bạch đã ăn sạch bữa sáng của em rồi! Tất cả! Không chừa thứ gì!"

"Lục Nghi Xuyên, em không có gì để ăn sáng nữa." Giọng cậu đầy vẻ tội nghiệp.

Người đàn ông bên kia có vẻ đoán trước được cậu sẽ nói gì, im lặng không đáp.

Quả nhiên, vài giây sau, Khương Hành nói: "Em có thể xin ăn một ly mì không?"

Lục Nghi Xuyên đáp: "Nếu anh không đồng ý thì em có thể rút lại đơn xin không?"

Khương Hành lập tức hóa thân thành tổng tài bá đạo: "Đàn ông, tôi đang thông báo với anh, chứ không phải đang hỏi ý kiến anh."

Người đàn ông bị "thông báo" không nói gì, chỉ khẽ nhướng mày.

Khi Lục Nghi Xuyên trở về biệt thự, Tiền Lộ đã rời đi từ lâu. Trước cửa, một bụi tú cầu bị giày xéo đến mức không còn hình dạng.

Cửa bị khóa trái, anh không thể mở, chỉ đành bấm chuông.

Hơn mười giây sau, rèm cửa khẽ vén lên một khe hở nhỏ, một cái đầu mèo trắng mũm mĩm chậm rãi thò ra.

Vừa trông thấy Lục Nghi Xuyên, mèo trắng theo phản xạ run bắn lên.

Ngay sau đó, Khương Hành mở cửa: "Lục Nghi Xuyên, anh về rồi à!"

Không biết từ lúc nào, cái đuôi phía sau cậu ta lại lộ ra, ngoe nguẩy đầy vui vẻ.

Lục Nghi Xuyên quan sát cậu từ trên xuống dưới, thấy Khương Hành thực sự không có chuyện gì mới thả lỏng tinh thần.

Trong không khí vẫn còn vương mùi mì gói, hộp mì đặt trên bàn, có vẻ mới ăn được một nửa.

Khương Hành cầm hộp mì, húp sùm sụp: "Tình hình lúc đó cực kỳ hỗn loạn. Mẹ anh đứng ngay ngoài cửa, chỉ cần nhích thêm một centimet nữa là có thể bước vào. Em có thể để bà ấy đạt được mục đích không? Tất nhiên là không! Vậy nên em chỉ mất đúng một giây, vâng, chỉ một giây, từ bàn lao thẳng đến cửa. Nhanh đến mức Đại Bạch chỉ thấy một cái bóng mờ!"

Cậu húp một ngụm nước mì: "Bà ấy thấy em chạy tới, sắc mặt lập tức thay đổi. Không màng cản trở, bà ấy định lao vào bằng mọi giá. Cửa nhà chúng ta sao có thể để bà ấy tùy tiện xông vào như vậy? Lúc đó, trong đầu em chỉ có một suy nghĩ: em phải giành lại cánh cửa này! Đối mặt với khí thế áp đảo của bà ấy, em không do dự mà vươn tay ra..."

Cậu gắp một đũa mì, tiếp tục: "Bà ấy dùng chiêu Nước lũ tràn bờ, em đáp lại bằng Chấn động xuyên núi, bà ấy tung ra Bí kíp Mỹ nhân, em... ợ—"

Khương Hành đánh một cái ợ nhỏ, nhận ra mình càng nói càng phóng đại.

Cậu dùng hộp mì che mặt, chầm chậm thò ra một đôi mắt tròn xoe vô tội.

Lục Nghi Xuyên ngồi xuống đối diện, tắt tiếng điện thoại, vừa kiểm tra camera vừa nhàn nhạt hỏi: "Rồi sao nữa? Em dùng chiêu gì để đối phó với Bí kíp Mỹ nhân của bà ấy?"

Khương Hành nuốt miếng mì cuối cùng: "Em tung ra tuyệt chiêu mạnh nhất của mình— Tiếng vọng trường tồn!"

Người đàn ông nhướng mày, tỏ vẻ khó hiểu.

Khương Hành thành thật đáp: "Em kéo rèm cửa lại, rồi tặng bà ấy một bài Chúc bạn may mắn."

Đúng là giết người không thấy máu! Tinh thần lực của Khương mèo con lập tức đạt max cấp.

Lục Nghi Xuyên: "....."

Cuối cùng thì anh cũng hiểu vì sao bụi tú cầu trước cửa lại bị giày xéo đến mức thê thảm như thế.

Anh rút một tờ giấy, lau nước mì vương trên mặt Khương Hành: "Hai người đã nói gì?"

Nhắc đến chuyện này, Khương Hành lại hăng hái hẳn.

Cái đuôi sau lưng cậu vẫy qua vẫy lại: "Lúc đó chúng em chỉ cách nhau chừng này thôi, ánh mắt bà ấy nhìn em đáng sợ lắm. Bà ấy bảo em mở cửa, nhưng em đâu có ngu mà làm vậy. Thế là em—"

Bỗng có một cái đầu thò vào bên cạnh: "Mì của cậu thơm quá, cho tôi xin hớp nước được không?"

Khương Hành lập tức trở tay, bóp chặt cổ mèo trắng: "Ăn ăn ăn! Suốt ngày chỉ biết ăn! Tôi sắp bị cậu ăn đến sạt nghiệp rồi!"

Mèo trắng yếu ớt kêu lên: "Tôi chỉ xin hớp nước thôi mà..."

Khương Hành lập tức xị mặt.

Mèo trắng: QAQ

Nước súp cũng không được uống sao?

...

Một phút sau, mèo trắng ôm hộp mì, từng ngụm từng ngụm uống súp, trong khi Khương Hành ôm đuôi mình, cân nhắc cách diễn đạt.

"Bà ấy chắc không biết em là ai, tưởng rằng chỉ cần nói với em rằng bà ấy là mẹ anh thì em sẽ lập tức mở cửa cho vào. Em đâu có ngu, chẳng lẽ để bà ấy vào rồi ném năm triệu vào mặt em, bắt em rời xa anh à?"

Lục Nghi Xuyên hỏi: "Vậy nếu bà ấy thật sự đưa em năm triệu, em có rời xa anh không?"

Khương Hành do dự thấy rõ.

Lục Nghi Xuyên: "....."

Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt rối rắm của Khương Hành. Một phút trôi qua, cuối cùng Khương Hành mới đưa ra quyết định: "Thôi, em vẫn chọn anh vậy."

Giọng anh lạnh nhạt: "Thật cảm động."

Khương Hành cười hì hì: "Dù sao thì anh cũng có thể kiếm được nhiều lần năm triệu mà."

Lần này, Lục Nghi Xuyên không tiếp tục hỏi mấy câu tự tổn thương lòng tự trọng kiểu như nếu anh không kiếm nổi năm triệu thì em sẽ chọn ai. Thay vào đó, anh vươn tay vò rối mái tóc mèo của Khương Hành.

"Rồi sao nữa?"

"Oh, bà ấy còn hỏi quan hệ giữa em và anh."

"Thế em trả lời sao?"

Khương Hành vuốt vuốt đuôi, đưa tay chải mấy sợi lông dài: "Bà ấy trông không được ổn lắm, em cũng không muốn kíc.h thí.ch quá, không dám nói là quan hệ thân mật. Nên em chọn cách nói uyển chuyển hơn."

"Uyển chuyển đến mức nào?"

Đầu đuôi nhỏ cong cong trước mắt Lục Nghi Xuyên, như thể đang cực kỳ khoái chí. "Em nói với bà ấy, chúng ta là quan hệ chủ - tớ."

"....."

Lặng im hồi lâu, Lục Nghi Xuyên chậm rãi hỏi: "Khương Tiểu Hành, em có nhớ bây giờ mình là người không?"

Khương Hành đang vuốt đuôi thì khựng lại: "Chết rồi, bà ấy có khi nào nghĩ anh là nam sủng của em không?"

Thiếu niên ôm đuôi trong lòng, đôi tai mèo mềm mại trên đầu khẽ động, mái tóc bạch kim có chút rối, trên cổ còn đeo vòng chuông, áo sơ mi rộng thùng thình càng làm làn da mịn màng lộ rõ.

Bởi vì chưa quen với việc biến hình, cậu chỉ có thể ở lì trong biệt thự, mỗi ngày sau khi làm xong một bài kiểm tra thì lại tựa vào lan can, ngẩng đầu ngắm bầu trời xanh, giống hệt một chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng.

Chỉ có điều, thứ trói buộc cậu không phải là dây xích vàng ròng, mà là cái đuôi với đôi tai thỉnh thoảng lại lộ ra, cùng với đống bài tập của Tác giả X và Bộ sách ôn thi.

Cộp!

Khương Hành ôm đầu: "Anh gõ em làm gì?"

Lục Nghi Xuyên thong thả thu tay lại: "Xem có hỏng hóc gì không."

Khương Hành: "....."

Cậu nhe răng: "Em thực sự có thể cắn người đấy!"

Lục Nghi Xuyên cởi áo khoác vest, cầm xẻng ra ngoài giải cứu nạn nhân duy nhất trong căn biệt thự— bụi tú cầu đang rụng lá.

Khương Hành lén nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai liền ôm đuôi chạy đến bên cạnh Lục Nghi Xuyên. "Cái hoa này sao thành ra thế này?"

Người đàn ông cúi xuống, gom lại những cành lá bị giẫm nát: "Bị giày xéo không thương tiếc."

Mấy cành cây đã bị bẻ gãy, rũ rượi trên mặt đất, chẳng biết có trụ nổi đến mùa xuân năm sau không.

Khương Hành đi vòng quanh quan sát, kết luận: "Không có văn hóa."

Lục Nghi Xuyên gật đầu đồng tình: "Ừ, đúng là không có văn hóa."

Chương 67: Chương 67

Tin tức về vụ ly hôn của Tiền Lộ và Lục Thành làm dậy sóng dư luận.

Dù bà đã kết hôn với Lục Thành nhiều năm, nhưng chuyện bà chen chân vào cuộc hôn nhân trước đây vốn chưa bao giờ là bí mật. Giờ đây, khi Lục Thành ôm lấy người vợ trẻ đẹp hơn và đuổi Tiền Lộ ra khỏi nhà, chẳng ai thấy thương hại bà, chỉ cảm thấy bà đáng phải nhận kết cục này.

Cuộc hôn nhân mà bà dốc lòng vun vén nhiều năm rốt cuộc vẫn không thắng nổi một gương mặt xinh đẹp và dáng người quyến rũ.

Lần gặp lại giữa Lục Nghi Xuyên và bà diễn ra trong một phòng bao. Căn phòng rộng lớn nhưng trống trải, trên bàn ngoài ấm trà ra thì chẳng có gì khác.

Hai mươi năm tình mẫu tử, giờ gặp lại, chẳng khác gì hai người xa lạ.

Tiền Lộ vẫn giữ vẻ ngoài tinh tế, toàn thân khoác lên mình hàng hiệu. Ngay cả chiếc trâm cài ngực nhỏ bé không mấy nổi bật cũng phải là loại đắt đỏ nhất.

Như thể chỉ có lớp vỏ ngoài hào nhoáng được dát vàng mới có thể che giấu sự mục ruỗng trong lòng bà.

Lục Nghi Xuyên đẩy thực đơn về phía bà: "Xem xem bà muốn gọi gì không."

Không cần suy nghĩ, Tiền Lộ liền cầm thực đơn ném thẳng về phía anh. Cạnh sắc của cuốn thực đơn lướt qua gò má anh, để lại một vết xước đỏ nhạt.

"Lục Nghi Xuyên, mày có ý gì? Ngay cả mẹ ruột cũng không nhận nữa à?"

Người đàn ông nghiêng đầu, dáng người vẫn thẳng tắp. Tiếng điều hòa chạy êm êm vang lên trong không gian yên tĩnh.

Anh giơ tay quệt qua vết thương trên mặt, nhìn vệt máu trên đầu ngón tay, ý cười thoáng hiện trên mặt cũng dần biến mất: "Bà Tiền, giữa chúng ta đã chẳng còn quan hệ gì nữa."

Móng tay Tiền Lộ bấu chặt vào chiếc túi xách: "Lục Thành bỏ tao, thằng vô dụng Lục Nghi Chu chọn theo cha nó, ngay cả mày cũng mặc kệ tao. Được lắm... đi hết đi, bỏ mặc tao chết một mình là xong chứ gì..."

"Vậy thì bà cứ chết đi." Lục Nghi Xuyên lạnh nhạt cắt lời, "Nhớ tìm chỗ nào yên tĩnh mà chết, đừng chết rồi còn gây phiền phức cho người khác."

Trong đáy mắt anh, không còn lấy một tia ấm áp. Sự lạnh lùng ấy khiến Tiền Lộ thoáng chốc sững sờ, không thốt nên lời.

"Theo tôi biết, số tiền Lục Thành đưa cho bà đủ để bà sống dư dả cả nửa đời còn lại. Tôi và anh trai cũng sẽ chu cấp tiền dưỡng lão cho bà. Bà còn muốn gì nữa?"

"Muốn gì?" Tiền Lộ dùng móng tay cào mạnh lên túi xách, âm thanh chói tai vang lên, nhưng chẳng mấy chốc đã bị giọng nói sắc bén của bà lấn át: "Mày có biết tao đã trở thành trò cười của cả giới này không? Nếu mày có chút lương tâm, thì nên theo tao về nhà, xé rách miệng con hồ ly tinh đó đi!"

Lục Nghi Xuyên chỉ cảm thấy bà vô phương cứu chữa. "Chừng ấy năm rồi, bà vẫn chưa nhìn rõ con người của Lục Thành sao? Bà đuổi người này đi, rồi sẽ có người khác đến. Chỉ cần ông ta còn tiền, sẽ luôn có kẻ trẻ trung, xinh đẹp hơn bà."

"Tao không quan tâm." Tiền Lộ lạnh lùng đáp. "Tao chỉ cần vị trí của bà Lục."

Bà không chỉ cần tiền, mà còn muốn những kẻ từng khinh thường bà phải quỳ rạp dưới chân bà cầu xin.

Nghĩ đến điều đó, bà hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Lục Nghi Xuyên tràn ngập thù hận: "Nếu năm đó mày không nhất quyết rời khỏi Lục gia, thì giờ Lục gia đã là của mày rồi. Tao khổ sở bao nhiêu năm, cuối cùng lại để tiện nhân kia ngồi lên đầu!"

Làm sao bà có thể cam tâm?

Vừa nói, bà vừa bật cười điên loạn: "Cũng đúng, giờ công ty của mày đang lên như diều gặp gió, làm sao còn để mắt đến cái Lục gia nhỏ bé ấy chứ?"

Bà tiến sát Lục Nghi Xuyên, giọng nói mang theo ý chế giễu: "Có phải tao nên nịnh bợ mày không? Mày rời khỏi Lục gia nhưng vẫn sống oai phong lẫm liệt. Sau này tao có khi phải dựa vào mày mà sống đấy."

Lục Nghi Xuyên im lặng, chỉ nhìn bà một cách bình thản.

Ánh mắt dửng dưng ấy khiến Tiền Lộ buồn nôn.

Bà đã đánh đổi quá nhiều trong cuộc hôn nhân thất bại này, và người duy nhất bà có thể kéo xuống địa ngục cùng mình chính là Lục Nghi Xuyên. Chỉ có anh từng chứng kiến sự điên cuồng, tuyệt vọng của bà.

Nhưng bây giờ, khi bà ngày càng trở nên cuồng loạn, anh lại chỉ là một người xa lạ thờ ơ.

Khoảnh khắc ấy, Tiền Lộ thật sự nhận ra, bà chẳng còn gì cả.

Bà hét lên, cầm chén trà bên cạnh định ném thẳng vào mặt Lục Nghi Xuyên, giống như vô số lần trước đây, trút hết cơn giận dữ của mình lên đứa con này.

Nhưng lần này, bàn tay bà bị chặn đứng giữa không trung.

Cậu bé gầy gò từng quỳ trước mặt bà giờ đã cao hơn bà rất nhiều. Chỉ một tay, anh dễ dàng khống chế được bà, ánh mắt cúi xuống nhìn bà lạnh như băng.

"Bà Tiền, tôi đã nói rồi, giữa chúng ta không còn quan hệ gì nữa."

Anh buông tay, lấy khăn ướt trên bàn từ tốn lau sạch ngón tay. "Với lại, tôi không đến đây để ôn chuyện với bà."

"Tránh xa cuộc sống của tôi ra. Bà phát điên với tôi thì tôi có thể nhịn, nhưng nếu bà dám làm phiền người khác..."

Anh khẽ cười, giọng cười nhàn nhạt nhưng mang theo sự nguy hiểm: "Tôi không đảm bảo bà có thể sống yên ổn đến cuối đời đâu."

Tiền Lộ nhìn anh, bà biết anh nói được làm được.

"Dù sao thì..." Bà nghe thấy giọng anh chậm rãi vang lên, "Chẳng phải bà đã nói rồi sao? Tôi không phải người. Với lại, tôi và bà cũng chẳng có thứ gọi là tình mẫu tử."

Hai mươi năm dày vò lẫn nhau, giờ đây, giữa họ chỉ còn lại hận thù.

Tiền Lộ nắm chặt túi xách, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt.

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, ánh mắt mang theo ý cười: "Tôi không đến để thương lượng, chỉ là thông báo cho bà thôi."

Anh cầm thực đơn, một lần nữa đặt trước mặt bà: "Nếu không tin, cứ thử xem. Còn nữa, chúc bà ngon miệng."

Khi anh bước ra khỏi phòng, Tiền Lộ bỗng cất tiếng: "Khương Hành có biết mày nuôi một kẻ trong biệt thự, trông giống nó đến thế không?"

Bước chân Lục Nghi Xuyên hơi khựng lại.

Thấy vẻ mặt anh, ánh mắt Tiền Lộ hiện lên vẻ khoái trá của kẻ báo thù: "Thằng nhóc đó thực sự rất giống Khương Hành, đặc biệt là cái tính ngốc nghếch ấy. Nếu không phải gương mặt khác nhau, tao còn tưởng Khương Hành đã quay về rồi đấy."

"Lục Nghi Xuyên, để tìm được gương mặt này, chắc mày tốn không ít công sức nhỉ? Tao nghe nói, mày nhốt cậu ta trong phòng cả ngày, không cho đi đâu cả. Mày nói xem, nếu Khương Hành dưới suối vàng có biết chuyện này, liệu có tức đến mức đội mồ sống dậy tìm mày không?"

Người đàn ông đứng ở cửa cuối cùng cũng quay lại nhìn bà.

Tiền Lộ bật cười: "Một đứa trẻ đơn thuần như vậy, mày nói xem, cậu ta có biết mình chỉ là thế thân của Khương Hành không?"

Câu hỏi này, Lục Nghi Xuyên chưa từng nghĩ đến. Trong khoảnh khắc, anh im lặng.

Trong căn phòng bao, chỉ còn lại tiếng cười chói tai của Tiền Lộ vang vọng.

Khi Lục Nghi Xuyên bước ra ngoài, trời đã đổ mưa. Qua tháng mười một, thời tiết ngày càng lạnh hơn. Nhưng ở thành phố A, nhiệt độ vẫn chưa đủ để biến mưa thành tuyết, chỉ là những hạt

mưa lất phất rơi xuống. Dưới ánh đèn đường, tất cả mờ ảo như phủ một màn sương.

Ngã tư vắng bóng người qua lại. Ngay cả những quán ăn đêm ven đường cũng vì trời lạnh mà đóng cửa, để lại khung cảnh hoang vắng, tiêu điều.

Bởi thế, dáng người nhỏ bé đứng dưới cột đèn đường với chiếc ô trong tay càng trở nên nổi bật.

Khương Hành đội một chiếc mũ lông mềm mại, khoác áo phao màu cam rực rỡ, đứng dưới ánh đèn đường trông hệt như một mặt trời nhỏ rơi xuống nhân gian.

Cậu vẫy tay với anh, giọng nói trong trẻo vang lên giữa đêm mưa: "Lục Nghi Xuyên!"

Lục Nghi Xuyên sải bước tiến lại gần: "Sao em lại đến đây?"

Đứng lâu quá, chân đã tê cứng. Khương Hành dậm chân vài cái, hai quả bông trên mũ cũng rung rinh theo nhịp: "Em đến đón anh về nhà."

Về nhà...

Ánh mắt người đàn ông thoáng dịu lại: "Nhung Nhung lớn rồi, biết đón anh về nhà luôn cơ đấy."

Câu nói này...

Khương Hành khó chịu, đấm nhẹ vào bụng anh: "Anh có thể đừng coi em như con nít được không?"

Xe không đỗ gần đây, hai người cầm ô bước đi giữa cơn mưa lạnh.

Lục Nghi Xuyên cao hơn Khương Hành, thế nên cậu cố gắng duỗi thẳng hai tay để che ô cho anh, đồng thời kiên quyết từ

chối lời đề nghị đổi người cầm ô.

Khương Hành nói: "Trước giờ toàn là anh đón em, lần này để em đón anh."

Cậu giơ ô lên cao hơn một chút: "Em không có ba mẹ, anh từ một góc độ nào đó cũng chẳng có ba mẹ. Nhưng không sao, chúng ta còn có nhau."

"Trước đây toàn là anh che ô cho em. Em không giỏi như anh, nhưng em cũng muốn che ô cho anh."

Cậu mỉm cười: "Lục Nghi Xuyên, anh cũng có thể dựa vào em một chút."

Lục Nghi Xuyên vươn tay xoa đầu cậu, vuốt nhẹ lên chiếc mũ len: "Vẫn luôn dựa vào Nhung Nhung mà."

Khương Hành gạt tay anh ra: "Đừng có xoa lung tung, anh vò rối tai em rồi."

Lục Nghi Xuyên cúi mắt nhìn.

Bảo sao mũ len đội cao như vậy.

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Sau lần va chạm thứ năm, Lục Nghi Xuyên lên tiếng nhắc nhở đầy ẩn ý: "Cái ô của em làm anh va đầu vào rồi."

Khương Hành lại nâng ô cao thêm chút nữa.

"Giờ thì mưa tạt vào rồi."

Khương Hành nghiêng ô về phía anh.

"Che mất tầm nhìn của anh."

Khương Hành: "....."

Cậu phồng má: "Lục Nghi Xuyên, anh đúng là người phiền phức nhất mà em từng gặp."

Người phiền phức nhất im lặng suy nghĩ hai giây: "Vậy còn muốn cầm ô không?"

Cầm cái quỷ gì! Loại người như anh đáng lẽ phải để tự mình dầm mưa mới đúng!

Chiếc ô không quá lớn, không đủ để che hết hai người đàn ông trưởng thành. Quãng đường vốn không dài nhưng vì vừa đi vừa né mưa mà mất hơn mười phút mới về đến nhà.

Lúc này, Khương Hành mới phát hiện một bên vai mình đã ướt sũng, trên chiếc mũ len cũng đọng đầy những hạt nước nhỏ.

Cố né ô để khỏi ướt mà cuối cùng cũng chẳng ích gì.

Cậu tháo mũ len xuống, cẩn thận kiểm tra hai tai của mình. Chỉ khi thấy chúng vẫn dựng thẳng, cậu mới an tâm.

Bên trong biệt thự đã bật sẵn hệ thống sưởi. Khương Hành vừa kéo khóa áo phao xuống một nửa thì đã bị một cánh tay vòng qua eo kéo vào lòng.

Mặt trời nhỏ màu cam bị nhấc lên, đặt ngồi gọn trên đùi người kia. Mép áo phao bị dựng lên, như một rào chắn mỏng giữa hai người.

Lục Nghi Xuyên giúp cậu kéo khóa áo xuống hẳn, để lộ chiếc áo len bên trong. Tay anh luồn vào dưới lớp vải, áp lên phần eo mảnh khảnh.

Như đã đoán trước, thiếu niên run lên một cái, đôi tai mèo lông xù hơi giật giật, nhìn anh đầy cảnh giác: "Anh làm gì đấy?"

Lục Nghi Xuyên nhìn cậu chằm chằm, ánh mắt thẳng thắn: "Tôi muốn hôn em."

Sự trực tiếp của anh khiến Khương Hành sững sờ. Cậu mím môi, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị bàn tay to lớn giữ lấy sau gáy, ép cậu cúi xuống.

Môi khô ráo, ấm áp chạm vào môi cậu, sau đó tách ra, tiến sâu hơn.

Lần cuối cùng bị "hút mèo" đã là chuyện mấy tháng trước, Khương Hành gần như quên mất cảm giác ấy thế nào. Không ngờ hôm nay lại được "trải nghiệm" một lần nữa.

Bên ngoài cửa, gió lạnh và mưa tuyết bị chặn lại. Cơ thể vốn còn chút lạnh giá vì đi dưới trời mưa cũng dần ấm lên vì sự tiếp xúc không khoảng cách.

Khương Hành bị hôn đến mức chẳng biết đuôi mình đã lộ ra từ khi nào. Cậu chỉ nhận thức được điều đó khi nó bị người kia kéo ra từ trong quần, nhẹ nhàng vu.ốt ve từ đầu đến cuối. Động tác chậm rãi nhưng đủ khiến chân cậu hơi run lên.

Đến khi được thả ra, cậu đã biến thành một chú mèo con đầu óc choáng váng.

Chiếc áo phao bị cởi xuống, cơ thể mảnh dẻ của thiếu niên được bọc lại trong chiếc áo khoác dày của người đàn ông. Trên phần ngực áo đen tuyền, lộ ra mấy sợi lông mèo trắng tinh.

Hai người kề sát vào nhau. Không giống cậu lúc nào cũng cuộn mình trong lớp áo dày vào mùa đông, Lục Nghi Xuyên mặc rất đơn giản, cũng vì thế mà cậu khó có thể không nhận ra sự bất thường.

Người đàn ông khẽ nâng cằm cậu lên, từng chút từng chút nếm lấy hơi thở của cậu. Không mãnh liệt như lần hôn trước tại

nghĩa trang, nhưng chính sự thân mật dịu dàng này lại khiến mèo nhỏ khó chịu hơn.

Khương Hành cảm thấy mình như bị người kia hoàn toàn bao phủ. Hơi thở cũng thoang thoảng hương vị của anh. Cậu khẽ cử động, rồi vươn tay đẩy nhẹ vai Lục Nghi Xuyên: "Cộm quá..."

Bỏ qua vị trí hai người đang áp sát vào nhau, nhìn bề ngoài, Lục Nghi Xuyên vẫn mang dáng vẻ của một người đàn ông nghiêm chỉnh, sở hữu gương mặt tuấn tú đường hoàng, giọng nói cũng rất điềm đạm.

Anh cúi đầu, khẽ nói: "Nhung Nhung, giúp anh một chút được không?"

Chương 68: Chương 68

Khương Hành có kinh nghiệm trong việc vu.ốt ve mèo, nhưng vu.ốt ve con người thì đây là lần đầu tiên.

Lần đầu bao giờ cũng vụng về, tay cậu không biết phải làm thế nào cho đúng, chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình mà lúc nhẹ lúc mạnh.

Cậu ngồi trong lòng Lục Nghi Xuyên, phía sau là lồng ng.ực nóng rực của anh. Đầu người đàn ông vùi vào hõm cổ cậu, hơi thở phả lên sau tai, để lại một cảm giác ngứa ngáy râm ran.

Nhìn bề ngoài có vẻ như Khương Hành là người chủ động, nhưng thực chất lại bị giam cầm. Cả người cậu không thể cử động, chỉ có đôi tay là có thể nhúc nhích, nhưng cũng đang bị dẫn dắt để nắm lấy thứ không thuộc về mình.

"Nhung Nhung..."

Lục Nghi Xuyên cắn nhẹ vào dái tai Khương Hành, đôi môi khô ráo lướt qua làn da nơi cổ cậu, từng chữ anh nói ra đều rõ ràng mạch lạc. Nếu bỏ qua hơi thở nóng bỏng đến đáng sợ của anh, thì người ta có khi còn tưởng rằng anh đang hướng dẫn một nghiên cứu học thuật quan trọng nào đó.

"Nặng hơn một chút."

Anh nói.

Không rõ là do nóng hay vì lý do nào khác, mà mồ hôi lăn xuống từ bờ mi của Khương Hành. Cậu nhắm mắt, vùi mặt vào lồng

ng.ực Lục Nghi Xuyên, không dám nhìn, cũng không dám nghe. Chỉ có thể theo hướng dẫn của anh mà làm bừa một cái.

Hai giây sau, một bàn tay khác bao trọn lấy mu bàn tay cậu.

Đầu ngón tay người đàn ông có những vết chai do nhiều năm cầm bút mài giũa. Khi anh nắm chặt tay cậu không chút phản kháng, Khương Hành cảm thấy mình giống như một chiếc bánh sandwich bị ép chặt.

Lòng bàn tay cậu ướt đẫm, dính nhớp như vừa trải qua một cơn mưa.

Đợi đến khi cơn mưa ngớt đi, đã là nửa tiếng sau.

Khương Tiểu Miêu, đuôi mắt vẫn còn vương sắc đỏ, quấn trong một chiếc chăn nhỏ, cụp mắt mặc cho Lục Nghi Xuyên dùng khăn giấy lau tay cho cậu.

Làn da của yêu quái lúc nào cũng mỏng manh hơn con người. Cậu chìa tay ra, ngửa lòng bàn tay cho anh xem, "Anh nhìn này, đỏ hết cả lên rồi."

Lục Nghi Xuyên lau qua những ngón tay trắng muốt của cậu, nhéo nhẹ vết đỏ rồi ngắm nghía, ánh mắt đầy vẻ thỏa mãn, giọng nói cũng trở nên dễ chịu hơn hẳn: "Ừ, lỗi của anh."

Khương Hành nhíu mày: "Tay em cũng mỏi lắm."

"Ừ, cũng là lỗi của anh."

Khương Hành rút tay về, cả người thu mình vào trong chiếc chăn nhỏ, đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Lục Nghi Xuyên: "Anh bắt nạt em, em rất khó chịu đó."

Lục Nghi Xuyên ném khăn giấy vào thùng rác. Trong không khí vẫn còn phảng phất một mùi nhàn nhạt. Anh đã thay một chiếc

quần mới, chỉnh tề như một người đàn ông đàng hoàng, nhưng lại có vài phần mang dáng vẻ của một kẻ trăng hoa.

"Vậy sao? Vậy thì tôi rất xin lỗi."

Anh cúi mắt nhìn Khương Hành, nhìn cậu từ từ mở bản đồ.

"Nhưng mà, anh không định bày tỏ chút gì sao?"

Dao găm giấu trong bản đồ, giờ đã lộ rõ.

"Ví dụ như, mời em ăn một gói bún ốc chua cay?"

Người đàn ông ngồi xổm xuống, nhìn con mèo nhỏ quấn trong chăn, đưa tay chọc vào trán cậu: "Trong đầu em chỉ có mỗi chuyện ăn thôi hả?"

Khương Hành tỏ ra vô cùng bất mãn: "Em đã giúp anh như vậy rồi, chẳng lẽ anh không thể mời em ăn một gói bún ốc sao?"

"Rất hôi đấy, Khương Hành."

"Anh nói ai hôi? Rõ ràng là mũi anh có vấn đề!"

Lục Nghi Xuyên không đáp, chỉ nhìn cậu chăm chú.

Khương Hành lại chìa tay ra, "Anh nhìn đi, bây giờ chúng ta không chỉ là quan hệ 'hôn nhau' nữa, mà còn có quan hệ 'vu.ốt ve' nữa đấy. Một gói bún ốc cũng không đáng sao?"

Lục Nghi Xuyên trầm giọng: "Theo cái đà tiến triển của em, nếu chúng ta lên giường rồi, chẳng lẽ em định mở cả một tiệm tạp hóa đồ ăn vặt trong nhà luôn à?"

Đôi mắt Khương Hành sáng lên: "Có thể sao?"

Lục Nghi Xuyên đưa tay nhéo tai mèo của cậu: "Ý em là nếu anh đồng ý, thì em sẽ cho phép à?"

Khương Tiểu Miêu do dự hai giây, rồi gật đầu: "Để em suy nghĩ thêm đã." Cậu tỏ vẻ vô cùng ngây thơ, "Anh lớn quá, em hơi sợ."

Lục Nghi Xuyên: "....."

Anh thậm chí không biết nên vui hay buồn nữa.

Trời đêm mưa lớn dần, ngoài cửa sổ vang lên tiếng tí tách. Lục Nghi Xuyên đứng trước bếp, mặt không biểu cảm, nấu bún ốc.

Khương Hành đi dép lông, lượn lờ quanh anh, "Đổ hết dầu ớt vào giúp em đi, em muốn ăn cay xé lưỡi!"

Nước trong nồi sôi ùng ục, Lục Nghi Xuyên thả bún vào.

Anh dựa vào mép bếp, vẫy tay với Khương Hành, "Lại đây."

Khương Hành chẳng hiểu gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn sáp lại gần, "Gì thế?"

Anh vòng tay ôm lấy bờ vai gầy của cậu, cúi xuống ngậm lấy đôi môi cậu, "Hôn một cái, ăn xong bún ốc rồi, mai sẽ không hôn nữa."

Anh chê bai một cách quá rõ ràng và thẳng thắn, đến mức Khương Hành bị anh quấn lấy đầu lưỡi mà vẫn chưa kịp phản ứng.

Không biết qua bao lâu, Lục Nghi Xuyên mới chịu buông ra.

Môi Khương Hành bị cắn đến đỏ rực, cậu há miệng lên tiếng chất vấn, "Anh ghét bỏ em à?"

"Không phải, anh chỉ ghét bún ốc thôi."

Khương Hành: "....."

Người đàn ông dựa vào mép bếp, cúi mặt nhìn cậu. Những lọn tóc rũ xuống trước trán, ánh mắt dịu dàng, gương mặt dưới ánh đèn bị cắt thành những đường nét sắc sảo.

"Nhung Nhung còn muốn hôn không?"

Khương Hành mím môi, kiễng chân quàng tay qua cổ anh, "Có thể hôn thêm một phút nữa."

Thế là, âm thanh bọt nước lăn tăn trong nồi bị những thanh âm khác lặng lẽ che phủ.

Một phút ngắn ngủi, bún vẫn chưa kịp chín. Lục Nghi Xuyên cầm đũa khuấy nhẹ, tay còn lại nhéo gáy chú mèo con.

"Em nói xem, chúng ta bây giờ tính là mối quan hệ gì?"

Khương Hành tựa vào lòng anh, hoàn hồn lại, vô thức đáp, "Quan hệ hôn hôn."

"Chỉ có vậy thôi sao?"

Cậu chần chừ, "vu.ốt ve..."

Rồi gáy liền bị nhéo mạnh hơn.

Khương Hành co cổ ngước lên nhìn Lục Nghi Xuyên.

Bên ngoài là cơn mưa không biết bao giờ mới dứt, sau lưng là nồi bún ốc sôi sùng sục, cả hai đều mặc đồ ở nhà rộng rãi thoải mái, một cảnh tượng bình thường đến không thể bình thường hơn.

Lục Nghi Xuyên chậm rãi nói, "Theo những gì anh tra được trên mạng, anh nên chuẩn bị hoa tươi, bóng bay, tìm một nhà hàng đắt tiền và yên tĩnh, có lẽ còn cần một buổi tối thời tiết đẹp, hai ta ngồi đối diện nhau, rồi anh sẽ sắp đặt một số bất ngờ lãng mạn, cuối cùng nói ra những lời này."

Ngón tay Khương Hành khẽ co lại, biểu cảm hiếm hoi có phần ngơ ngác.

"Nhưng anh không muốn đợi nữa."

"Thực ra ngay từ lần đầu tiên anh hôn em, khi cậu không từ chối, anh đã nên nói rồi, dù cả hai ta đều hiểu rõ lòng nhau."

Lục Nghi Xuyên nhìn cậu.

"Anh thích em, Khương Hành. Anh không muốn chỉ có quan hệ hôn hôn với em, anh muốn một mối quan hệ thân mật hơn, chỉ thuộc về hai chúng ta, và là mãi mãi."

"Nói thẳng ra thì—Anh có thể làm bạn trai em không?"

Anh khẽ cười, "Không có hoa tươi, không có bóng bay, cũng chẳng có bữa tối lung linh với nến, nhưng có món bún ốc mà em thích nhất, có khi còn thêm được cả trứng rán và xúc xích nướng."

Chú mèo con đứng trước mặt anh cụp tai xuống, cái đuôi quét từ trái sang phải, lại từ phải sang trái. Phần hồng trên tai lan tới tận má, đôi mắt lấp lánh hơi nước, nhìn chằm chằm vào nồi bún sôi sùng sục, một lúc lâu sau mới ấp úng nói: "Em... em có thể lấy hai quả trứng không?"

Cậu bổ sung, "...bạn... bạn trai..."

Lục Nghi Xuyên vui vẻ quấn lấy đuôi của bạn trai mình, thành công thu hoạch được một chú mèo con xù lông.

...

Bún ốc rất ngon, người từng mạnh miệng tuyên bố ăn xong bún ốc sẽ không hôn nữa đến tối đã bị vả mặt không thương tiếc.

Khương Hành còn chưa học được kỹ thuật "vu.ốt ve" con người, nhưng lại bị người ta "vu.ốt ve mèo" một cách rất thành thạo.

Sau một đêm lộn xộn, đã sang nửa đêm. Khương Hành ngủ một mạch đến trưa hôm sau.

Lục Nghi Xuyên cũng còn chút lương tâm, cho cậu nghỉ phép một ngày.

Khương Hành lăn qua lăn lại trên giường, vươn tay, duỗi chân, rồi với mái tóc rối bù bước xuống giường.

Không biết vì lý do gì, người giúp việc nấu ăn trong nhà đã được thay đổi. Bà dì mới trông có vẻ hiền hậu hơn người trước, còn chủ động chào hỏi cậu, thấy cậu xuống nhà thì mỉm cười.

"Thiếu gia, cậu dậy rồi à? Đồ ăn sắp xong rồi."

Khương Hành nghiêng đầu nhìn vào trong bếp, thấy bữa ăn có cả thịt cả rau, dinh dưỡng cân bằng, nhưng không khí vẫn còn vương vấn mùi bún ốc của tối qua.

Ừm... bún ốc vẫn là thơm nhất.

Hôm nay trời không mưa, nhưng thời tiết âm u và lạnh lẽo. Trước cửa biệt thự có hai con mèo đang ngồi co ro.

Khương Hành mở cửa cho chúng vào, "Lần sau các cậu cứ vào bằng cửa nhỏ đi, tôi đã nói với dì giúp việc rồi, dì ấy sẽ không đuổi các cậu ra đâu. Ngoài trời lạnh thế này."

Mèo đen rất có nguyên tắc, "Không được, như vậy là bất lịch sự."

Mèo trắng thì chỉ mải nhìn vào trong bếp.

Khương Hành xé một gói đồ ăn vặt chia cho hai con mèo. Mèo trắng vừa gặm miếng thịt khô vừa chia sẻ tin vui với cậu, "Hôm nay bọn tôi được phát lương rồi, định mời cậu đi ăn."

Mèo đen nghiêm túc gật đầu, "Trước giờ toàn là cậu mời bọn tôi, lần này bọn tôi muốn mời cậu."

Ăn uống à...

Mắt Khương Hành đảo một vòng, cậu cúi xuống gần hai con mèo, "Các cậu đã nghe đến 'Thứ Năm Điên Cuồng' chưa?"

Mèo trắng ngơ ngác lắc đầu.

"Không biết cũng không sao..." Khương Hành nói, "Mỗi cậu chuyển khoản cho tôi năm mươi, chúng ta đi ăn 'Thứ Năm Điên Cuồng'."

Mèo đen nghi hoặc, "Nhưng hôm nay là thứ Hai."

Khương Hành xoa rối lông mèo trắng, "Với thực lực của chúng ta, không cần đợi đến thứ Năm cũng có thể điên cuồng."

Hai con mèo nghe mà nửa hiểu nửa không.

"Lát nữa các cậu cứ đi theo tôi."

Không phải Khương Hành muốn lợi dụng tiền lương của hai con mèo, mà là hiện tại cậu không có thẻ ngân hàng, cũng chẳng có giấy tờ tùy thân, mọi thứ đều dùng chung với Lục Nghi Xuyên. Mà người đàn ông này quản lý cậu rất nghiêm, đặc biệt là trong chuyện ăn đồ ăn vặt. Nếu cậu mà tự tiện đi ăn 'Thứ Năm Điên Cuồng', chắc chắn ngày hôm sau sẽ biến thành 'Thứ Sáu Bi Thảm'.

Giờ hai con mèo chủ động mời cậu ăn, mà cậu lại đang được nghỉ phép, không ăn bây giờ thì đợi đến bao giờ?

Cậu cầm điện thoại nhắn tin cho người đàn ông kia:

【Đại Bạch và Tiểu Hắc đến tìm em chơi, chiều nay em ra ngoài nhé.】

Chắc là Lục Nghi Xuyên đang bận, mười phút sau mới nhắn lại.

【Mặc ấm vào, tối nay trời sẽ trở lạnh. Đội mũ vào, che tai lại. Anh gửi số tài xế cho em.】

Khương Hành lén lút gõ thêm một tin nhắn.

【Vậy tối em không về ăn cơm nhé.】

Lục Nghi Xuyên tạm thời chưa phát hiện ra mưu đồ nhỏ của cậu.

【Thẻ ngân hàng để ở tủ đầu giường, điện thoại cũng có thể thanh toán. Tối nay anh có buổi tiệc xã giao, sẽ mang bánh ngọt về cho em.】

Tuyệt vời!

Khương Hành đặt điện thoại xuống, tuyên bố, "Chúng ta đi ăn 'Thứ Hai Điên Cuồng' thôi!"

Muốn đi 'Thứ Hai Điên Cuồng' tất nhiên phải hóa thành người. Ba con mèo lục đục trong biệt thự nửa ngày, cuối cùng cũng thay xong quần áo.

Một người đàn ông trung niên tóc trắng, một thiếu niên tóc bạc ánh kim và một cậu trai tóc đen mắt xanh biếc—ba người cứ thế bước ra cửa.

Nhờ vào những ngày tự luyện tập gần đây, Khương Hành đã có thể điều khiển đuôi của mình tùy ý, chỉ còn đôi tai thỉnh thoảng vẫn vô thức lộ ra. Vì thế, cậu lại đội chiếc mũ lông như hôm trước.

Cậu vừa ngồi vào xe, vỗ đùi một cái, quyết định hành trình, "Chúng ta đi 'Thứ Hai Điên Cuồng' trước, rồi ghé qua cửa hàng thú cưng."

Cậu hào hứng nói: "Ở đó có chuột con, gián con, châu chấu nhỏ, còn có sâu róm bự nữa..."

Hai đôi mắt mèo lập tức sáng rực, "Oa..."

"Tôi muốn chuột to."

"Tôi muốn sâu róm."

Tài xế tranh thủ liếc nhìn ba người qua gương chiếu hậu, thầm nghĩ, sở thích của mấy vị này cũng thật kỳ quặc.

Xe dừng trước cửa KFC, Khương Hành là người đầu tiên nhảy xuống.

Biệt thự cách khu đại học không xa, vì thế cửa hàng gần nhất nằm ngay bên cạnh trường. Xung quanh đều là sinh viên qua lại tấp nập.

Ba người với màu tóc và màu mắt nổi bật vừa bước xuống xe đã thu hút không ít ánh nhìn. Nhưng vì trong khu vực này cũng không thiếu những người trẻ nhuộm tóc màu mè, nên điều khiến họ chú ý hơn vẫn là nhan sắc của cả ba.

Khương Hành hoàn toàn không để ý, hí hửng chạy đến quầy, "Xin chào, chúng tôi muốn gọi món."

Nhân viên thu ngân bị nhan sắc của cậu làm cho sững sờ vài giây, mãi sau mới hoàn hồn, "Xin hỏi quý khách muốn gọi gì?"

Ba cái đầu mèo chụm lại với nhau.

Khương Hành: "Tôi muốn ăn cái này, cho thêm nhiều ớt bột vào, cay xé lưỡi!"

Mèo trắng: "Oa... Cái này có vẻ nhiều thịt, đùi gà bự."

Mèo đen: "Tôi muốn gặm xương."

Khương Hành: "Hồi tôi còn đi học, bạn cùng lớp nói gọi combo là rẻ nhất."

Mèo trắng, mèo đen: "Ồ..."

Khương Hành cười tít mắt, "Vậy chúng ta gọi hết tất cả combo trên bảng đi?"

"Được thôi, hôm nay chúng tôi mời cậu."

"Hehe!"

Ba người tìm một chỗ ngồi xuống.

Khương Hành nhìn đông nhìn tây, lật qua lật lại thực đơn trên tay, một hồi lâu vẫn không thấy ai xuất hiện.

Trong quán có rất nhiều sinh viên, không ít người vô tình hay hữu ý liếc mắt về phía họ.

Mèo trắng gãi đầu, "Sao tôi cứ có cảm giác nhiều người đang nhìn chúng ta thế nhỉ?"

Khương Hành đáp, "Có thể là do màu tóc. Nếu ai hỏi tại sao tóc cậu màu trắng, cứ bảo là vì cậu là fan của anime."

Cậu cũng đưa tay vò mớ tóc trắng của mình, nhận ra màu tóc này quả thật có phần gây chú ý. Nhưng nếu nhuộm đen thì liệu cậu có biến thành mèo đen không nhỉ?

Khương Hành không dám thử, thế là cậu liền chuyển ánh mắt sang đầu mèo trắng.

May mắn thay, tiếng gọi số vang lên đã kịp thời cứu nguy cho mái tóc bạch kim của mèo trắng.

Vì gọi rất nhiều món, nên nhân viên mang đồ ra thành từng đợt.

Khương Hành bê ly cola lên, nốc một ngụm lớn, sau đó ợ một cái thật to.

"Woa—"

Mèo trắng bắt chước cậu.

"Woa—"

Mèo đen cũng ợ một tiếng, nhưng từ chối kêu "woa".

Khương Hành vừa nhai khoai tây chiên vừa liếc nhìn cửa ra vào, chợt thấy một nhóm người bước vào quán.

Người thanh niên đi giữa nhóm có gương mặt hơi tái nhợt, nhưng nhìn chung vẫn còn tỉnh táo. Khi ngửi thấy mùi gà rán nồng nặc trong quán, anh ta khẽ nhíu mày, "Thứ này có gì ngon đâu? Vừa dầu mỡ vừa không tốt cho sức khỏe."

"Được rồi mà..." Người bạn bên cạnh đẩy vai anh ta cười nói, "Biết là thiếu gia đây không quen ăn đồ này, nhưng không phải Tiểu Nhã muốn ăn sao?"

Nghe vậy, nét mặt căng thẳng của Khương Tinh Bạch dịu đi đôi chút. Tuy không thích đồ ăn nhanh, nhưng anh ta vẫn gọi một ly nước cam và một phần khoai tây chiên.

"Woa..." Một giọng nữ ngạc nhiên thốt lên, "Tớ vừa nhìn thấy một anh chàng siêu đẹp trai."

"Ở đâu?"

"Bên trái, góc ba giờ."

Theo phản xạ, Khương Tinh Bạch quay đầu nhìn theo hướng chỉ, bắt gặp một đôi mắt màu lưu ly.

Chương 69: Chương 69

Ánh mắt của Khương Hành vô tình chạm phải cậu ta giữa không trung.

Cả hai đều sững lại một chút, sau đó đồng loạt dời mắt đi.

Thực ra, Khương Tinh Bạch và Khương Hành chưa từng gặp nhau nhiều. Huống hồ bây giờ Khương Hành đã đổi diện mạo, nên cậu ta chẳng thể nào nhận ra. Chỉ là, khi nhìn vào đôi mắt ấy, trong lòng cậu ta lại có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Còn chưa kịp nghĩ xem vì sao lại như thế, giọng nói của bạn bè đã kéo cậu ta ra khỏi dòng suy nghĩ.

Bọn họ đi sang một bên khác, tạo thành đường chéo đối diện với nhóm của Khương Hành.

Khương Hành cầm chiếc hamburger lên, bóp bóp, nắn nắn, rồi há miệng thật to.

Miếng bò vẫn ở yên trong bánh, hoàn hảo.

Còn Lục Nghi Xuyên thì chẳng biết đã họp mấy cuộc, ký bao nhiêu hợp đồng, cuối cùng cũng nhớ ra rằng anh còn nuôi một con mèo thả rông.

【Đang ở đâu?】

Khương Hành bây giờ không còn là Khương Hành của ngày xưa nữa, nói dối mặt không đổi sắc.

【Đang ở một nhà hàng Tây thanh lịch, ăn bít tết.】

Đầu bên kia gửi lại sáu dấu chấm.

【……】

【Sờ thử lên cổ mình đi.】

Khương Hành theo phản xạ giơ tay lên cổ, chạm phải một đoạn vòng cổ bị che dưới lớp áo len. Chuông nhỏ trên vòng cổ khẽ lay động theo cử động của cậu.

Hồi đầu, khoảng thời gian cơ thể cậu chưa ổn định, lúc thì người, lúc thì mèo, cậu đã làm đứt không biết bao nhiêu cái vòng cổ. Cảm thấy việc buộc đi buộc lại quá phiền phức, cậu đã nhờ Lục Nghi Xuyên làm cho một chiếc vòng có thể co giãn, để dù có biến thành người, vòng cũng không bị đứt.

Tin tốt là từ đó cậu không phải tháo ra tháo vào nữa.

Tin xấu là, đeo lâu quá, cậu gần như quên luôn sự tồn tại của nó. Ngay cả thiết bị định vị bên trong, cậu cũng quên béng mất.

Cậu gửi lại sáu dấu chấm.

【……】

Lục Nghi Xuyên gửi ảnh chụp định vị.

【Nhà hàng Tây? Bít tết?】

Khương Hành chụp một tấm hình hamburger gửi cho anh, còn khoanh tròn phần thịt bò bên trong.

【Sao lại không phải nhà hàng Tây và bít tết chứ?】

【Bớt ăn đồ ăn vặt đi, cẩn thận đau bụng.】

Anh dịu giọng dỗ dành.

【Bữa tối nay Nhung Nhung có muốn đi cùng anh không? Ở nhà hàng bên phía bắc thành phố, trước đây anh từng dẫn em đến ăn rồi đấy.】

Nghe vậy, Khương Hành lập tức nhớ ra. Đúng là hơi mắc thật, nhưng siêu ngon, đặc biệt là món bồ câu quay.

【Nhưng mà em theo anh đi tiếp khách, có làm phiền anh không?】

【Không đâu, ai cũng dắt theo người đi cùng. Nếu em không đi, anh chỉ còn cách dẫn trợ lý Lý theo thôi.】

Nghe có vẻ đáng thương ghê.

【Vậy được thôi, mấy giờ vậy?】

【Sáu giờ chiều.】

Khương Hành liếc nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, thế là tiếp tục nhai nhai nhai.

【Vậy em ăn xong sẽ đi mua đồ chơi ở tiệm thú cưng, rồi ghé công ty tìm anh.】

Mọi chuyện được quyết định như vậy. Cậu đặt điện thoại xuống, tập trung vào bữa ăn. Nhưng chỉ mới ăn được vài giây, đã nghe thấy tiếng hò reo từ phía đối diện.

Cậu nghiêng đầu nhìn sang.

Trong đám đông, một cô gái đứng bật dậy, cầm điện thoại rồi đột ngột đi về phía cậu. Khương Hành phồng má nhai nhai nhai, trơ mắt nhìn cô tiến lại gần.

"Xin chào, anh đẹp trai, em có thể xin cách liên lạc của anh không?"

Khương Hành sững lại một giây, còn chưa kịp mở miệng, cô gái đã nhanh chóng nói tiếp: "Em không có ý tán tỉnh anh đâu, chỉ là anh đẹp trai quá, nếu không xin cách liên lạc, em sẽ hối hận cả đời mất."

"Em là sinh viên trường A bên cạnh. Nhìn tuổi anh thì chắc cũng là sinh viên quanh đây nhỉ? Bọn em có một câu lạc bộ cosplay, ngoại hình của anh hợp với cosplay quá luôn..."

Cô ấy liếc sang nhìn Tiểu Hắc. "Cậu cũng hợp."

Rồi lại nhìn sang Đại Bạch. "Anh thì... miễn cưỡng hợp."

Đại Bạch tiếp tục nhai nhai nhai. "Cosplay là gì?"

Cô gái đáp: "Anh biết anime không?"

Đại Bạch bừng tỉnh: "Chúng tôi là fan của anime."

Khương Hành: "....."

Cô gái lập tức phấn khích. "Em biết ngay mà! Vừa nhìn màu tóc của các anh là thấy rất anime rồi. Có muốn tham gia câu lạc bộ bọn em không? Trong đó toàn trai xinh gái đẹp luôn!"

Khương Hành từ chối khéo: "Thôi bỏ đi, bọn tôi không hứng thú lắm."

Cô cũng hiểu không thể ép buộc, chỉ giơ điện thoại lên. "Vậy có thể thêm liên lạc không? Em thề là sẽ không làm phiền anh đâu. Nếu làm phiền, anh cứ thẳng tay xóa em đi."

Nói đến mức này rồi, Khương Hành cũng không tiện từ chối. Hơn nữa, cậu không thấy cô ấy có ác ý gì.

Cậu lấy điện thoại ra, nhưng trước khi quét mã, bỗng hỏi: "Cậu nam sinh ngồi cạnh tường kia có quan hệ gì với em vậy?"

Cô quay đầu nhìn. "Anh nói Khương Tinh Bạch à?"

Khương Hành gật đầu.

"Chẳng có quan hệ gì cả. Tính cậu ấy trầm lắm, không hợp với kiểu người rộn ràng như em. Nhưng cậu ấy thân với Cố Trầm Nam, hội trưởng câu lạc bộ bọn em."

Khương Hành lạnh mặt, lấy điện thoại ra quét mã.

Cậu rất nhỏ mọn. Nếu cô thân với Khương Tinh Bạch, cậu sẽ không kết bạn.

Cầm được liên lạc của mỹ nhân, trong lòng cô gái reo lên "Yeah!" một tiếng thật to. Cô tươi cười nói: "Em không làm phiền anh ăn nữa. Nếu anh đổi ý, cứ tìm em nhé. Hoặc nếu muốn đi chơi đâu, em biết rất nhiều chỗ vui và đồ ăn ngon lắm!"

Chẳng bao lâu sau khi Nhậm Niệm rời đi, bọn họ cũng rời khỏi tiệm gà rán.

Trước khi đi, Khương Tinh Bạch quay đầu nhìn lại. Lúc này, Khương Hành đang cúi đầu gặm đùi gà.

Sau đó, cậu ta thu hồi ánh mắt, bước ra khỏi cửa.

Bọn họ chẳng khác gì hai người xa lạ. Dù có chạm mặt, cũng sẽ chẳng có gì xảy ra.

Khương mèo con điển hình là một người có lòng dạ rộng rãi nhưng dạ dày nhỏ bé. Một cái hamburger, hai chiếc đùi gà, thêm vài miếng gà rán là đã đủ để cậu no căng.

Theo đúng kế hoạch, cậu dẫn hai chú mèo đến tiệm thú cưng, để chúng tự chọn món đồ chơi yêu thích, quẹt thẻ của Lục Nghi

Xuyên.

Tạm biệt hai chú mèo xong, trong túi áo lông vũ của Khương Hành, bên trái là một con sâu bông, bên phải là con gián nhồi bông mà cậu yêu thích nhất. Cậu không gọi tài xế, mà theo dòng người bước lên xe buýt.

Bây giờ mới hơn bốn giờ, vẫn chưa đến giờ cao điểm, trên xe không quá đông. Cậu tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Ngoài trời bắt đầu lất phất mưa. Sự chênh lệch nhiệt độ giữa bên trong và bên ngoài khiến lớp kính phủ một tầng hơi nước.

Khương Hành vươn đầu ngón tay trắng trẻo ra khỏi tay áo, vẽ một khuôn mặt cười lên kính. Nghĩ ngợi một chút, cậu lại mở rộng thêm một khoảng trống, nguệch ngoạc vẽ một cái đầu heo, bên trên ghi rõ ràng cái tên Lục Nghi Xuyên.

Sau đó, cậu chụp ảnh, gửi đi.

Chắc anh lại đang bận, nên không trả lời.

Khương Hành lại vẽ thêm một con rùa.

Tấm kính bên cạnh cậu bị vẽ đến mức lộn xộn, xe cũng đến trạm.

Ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao tầng, tầng tầng lớp lớp, hơn ba mươi tầng, tất cả đều là của Lục Nghi Xuyên.

Khương Hành khẽ mím môi, cười hì hì. Nghĩ bụng, đúng là Lục Nghi Xuyên đã thực hiện được điều ước sinh nhật của mình: mở một công ty lớn.

Còn cậu thì không được như thế, chỉ mong có thể học hành tử tế, thi đậu trường A, sau này tốt nghiệp có thể vào làm trong công ty kiểu này là đủ rồi.

Chiếc áo lông vũ màu cam của cậu như một mặt trời nhỏ, lặng lẽ bước vào sảnh công ty. Cô lễ tân đang cầm điện thoại lướt mạng, theo phản xạ ngẩng đầu chào khi thấy có người bước vào: "Chào mừng quý khách..."

Cô vừa nói vừa ngẩng lên, suýt chút nữa bị nhan sắc của thiếu niên làm cho ngẩn người.

Dưới ánh đèn lạnh lẽo của tòa nhà văn phòng, Khương Hành chợt nhận ra màu áo lông vũ của mình có vẻ quá trẻ con. Cậu ngượng ngùng siết chặt tay: "Chào chị, em tìm Lục Nghi Xuyên."

Lễ tân ngơ ngác mấy giây, rồi mới nhớ ra cái tên này chính là tổng giám đốc của công ty. Cô không nhịn được mà nhìn cậu thêm vài lần: "Em có hẹn trước không?"

Khương Hành gãi đầu: "Không có."

Có điều hình như Lục Nghi Xuyên đã đặt lịch hẹn với cậu rồi.

"Rất xin lỗi..." Cô lễ tân mỉm cười chuyên nghiệp. "Theo quy định của công ty, không có hẹn trước thì không thể gặp tổng giám đốc."

Khương Hành chưa từng đi làm, nhưng cũng hiểu đây là quy trình của các công ty lớn.

Cậu nhìn đồng hồ, hơn năm giờ. "Vậy em không lên trên nữa, em ngồi đây đợi anh ấy."

Cậu hỏi thêm: "Ngồi đây chờ chắc không sao chứ?"

Theo quy tắc thì... không được.

Lễ tân nuốt lại câu đó, dịu giọng nói: "Được chứ, dãy ghế bên kia em có thể ngồi. Chị sẽ mang trà ra cho em."

Khương Hành ngồi xuống, gửi tin nhắn cho Lục Nghi Xuyên. Cậu nghĩ, đúng là công ty lớn, dịch vụ cũng thật tốt.

Trà được mang đến rất nhanh.

Bên ngoài trời dần tối, bên trong sảnh sáng rực và ấm áp nhờ hệ thống sưởi.

Khương Hành cầm cốc trà sưởi ấm đôi tay, lén lút trò chuyện với lễ tân: "Chỗ này đúng là đãi ngộ tốt thật. Làm việc ở đây chắc khó lắm nhỉ?"

Bị đôi mắt cậu nhìn chằm chằm, cô lễ tân không nhịn được mà bật chế độ tự thú.

"Đãi ngộ ở đây rất tốt. Trước đây công ty phát triển ở nước ngoài, nên phúc lợi cũng giống công ty nước ngoài. Dù chỉ là nhân viên lễ tân như chị, chị vẫn rất hài lòng với công việc của mình."

Khương Hành hỏi tiếp: "Vậy điều kiện tuyển dụng có nghiêm ngặt không?"

"Cũng khá khắt khe đấy. Công ty kiêng kỵ nhất là tuyển người qua quan hệ, tất cả đều phải dựa vào thực lực. Những ai không đủ năng lực đều bị loại từ vòng gửi xe."

Khoé môi Khương Hành rủ xuống một pixel.

Xem ra không thể nhờ quan hệ để vào rồi.

"Vậy phải làm thế nào mới vào được?"

"Chị thấy em còn nhỏ, chắc đang là sinh viên đại học?"

Khương Hành chần chừ gật đầu.

"Công ty hợp tác với rất nhiều trường. Mỗi năm đều có chương trình tuyển thực tập sinh, nếu đánh giá đạt yêu cầu, có thể được

giữ lại làm chính thức."

Thiếu niên cầm cốc trà, nghe rất chăm chú.

Bỗng nhiên điện thoại cậu kêu một tiếng. Khương Hành cúi đầu nhìn.

【Đợi hai phút, tôi cho người xuống đón em.】

Cậu cảm thấy tán gẫu với lễ tân cũng rất vui, chỉ là có vẻ đang làm ảnh hưởng đến công việc của cô ấy.

Lễ tân tò mò hỏi: "Em tìm tổng giám đốc Lục có việc gì vậy?"

Khương Hành thành thật đáp: "Anh ấy gọi em đến ăn tối."

Gà bồ câu quay!

Lễ tân: "??"

Khương Hành cầm cốc giấy dùng một lần, nói: "Anh ấy vừa nhắn tin bảo sẽ cho người xuống đón em. Vậy tính ra em cũng có hẹn rồi đúng không?"

Lễ tân: "??"

Lúc này, thang máy riêng dành cho tổng giám đốc ở góc tường phát ra tiếng "Đinh", cánh cửa mở ra. Trợ lý Lý An – người bận rộn ngập đầu suốt cả ngày – bước ra, ánh mắt lướt qua sảnh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Khương Hành, có chút do dự.

Lý An chưa từng gặp Khương Hành.

Nhưng Khương Hành lại cảm thấy như đã quen thuộc với hắn từ lâu. Cậu vui vẻ đứng yên, nhiệt tình vẫy tay chào: "Trợ lý Lý!"

Lý An khựng lại.

Biểu cảm trên mặt cực kỳ chậm rãi ngưng kết thành một dấu chấm hỏi to tướng.

Không đúng lắm... Hai người họ quen nhau sao?

Trong lúc hắn còn đang hoài nghi trí nhớ của chính mình, thiếu niên khoác áo lông vũ màu cam đã nhanh chóng bước tới bên cạnh, cười nói: "Là tổng giám đốc Lục bảo anh xuống đón tôi đúng không?"

Đây là lần đầu tiên Lý An nghe có người gọi thẳng tên Lục tổng. Trong mắt hắn hiện lên ba phần kinh ngạc, ba phần bối rối, bốn phần không thể tin nổi.

Khương Hành có cảm giác trong mắt hắn vừa hiện lên một biểu đồ hình quạt.

Cậu cũng đứng khựng lại: "...Sao thế?"

Lý trợ lý hoàn hồn sau hai giây, khôi phục dáng vẻ chuyên nghiệp, nghiêm túc nói: "Không có gì, mời cậu đi lối này."

Khương Hành theo hắn vào thang máy. Bức tường thép bóng loáng phản chiếu hình ảnh của cả hai.

Lúc này, cậu mới nhận ra, ở hình dạng con người, cậu thực ra không quen Lý trợ lý lắm.

Cậu nhấp một ngụm trà trong tay, chủ động giới thiệu: "À đúng rồi, tôi tên là Khương... Khương..."

Bị khựng lại một nhịp, cậu buột miệng nói: "Khương Tiểu Miêu." (Khương mèo con.)

Trợ lý Lý nghiêng đầu: "Miêu nào?"

Khương Hành: "..."

Khương Hành khẽ nhấc ngón chân chạm đất, lẩm bẩm: "Người nhà tôi nói, đặt tên càng quê mùa thì càng dễ nuôi."

Lý An tiếp thu nhanh chóng: "Vâng, Khương tiên sinh."

Khương Tiểu Miêu tiên sinh giữ nguyên khuôn mặt cứng đờ, ôm cốc trà bước theo trợ lý Lý lên tầng hai mươi.

Dù bị tổng giám đốc gọi ra giữa một cuộc họp quan trọng để đón người, Lý trợ lý vẫn duy trì phong thái chuyên nghiệp. Hắn dẫn Khương Hành vào văn phòng của Lục Nghi Xuyên:

"Tổng giám đốc Lục vẫn đang họp, anh ấy bảo tôi dẫn cậu đến đây chờ. Nếu có gì cần, cứ báo tôi."

Khương Hành đổi tay cầm cốc trà, "Được rồi..."

Cậu tò mò đưa mắt nhìn quanh khi theo Lý An bước vào căn phòng mà mình mới chỉ ghé qua vài lần.

Thực ra, phong cách thiết kế của văn phòng này rất giống thư phòng ở nhà, thậm chí Khương Hành còn nghi ngờ rằng Lục Nghi Xuyên đã mua hai bộ sách giống nhau, một bộ để ở đây, một bộ để ở nhà.

Chỉ khác là, thư phòng ở nhà đã bị cậu biến thành khu vực tác chiến ôn thi, bên trong bày đầy những thứ không hề ăn nhập gì với một không gian nghiêm túc.

Bước vào văn phòng, Khương Hành cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cậu ôm cốc trà, không chút do dự mà thả mình xuống ghế của Lục Nghi Xuyên.

Ánh mắt cậu quét qua tập tài liệu đặt trên bàn, tiện tay cầm lên lật xem.

Chữ nhiều quá, thôi bỏ.

Khương Hành thản nhiên đặt tập tài liệu xuống lại.

Bên cạnh, Lý trợ lý trầm mặc, định nói lại thôi.

Đó là hợp đồng thương mại trị giá hàng tỷ nhân dân tệ.

Nhưng mèo thì lúc nào cũng có bản năng táy máy.

Nhìn bàn làm việc gọn gàng, ngay ngắn của Lục Nghi Xuyên, Khương Hành cảm thấy... không ổn. Cảm giác khó chịu dâng lên khiến cậu lặng lẽ ra tay.

Cậu đẩy nhẹ laptop sang một bên, kéo xô tập tài liệu vốn được sắp xếp ngay ngắn, rồi úp ngược cái khung ảnh trên bàn xuống.

Bây giờ nhìn vào mới thấy... dễ chịu hơn nhiều.

Lý trợ lý: "....."

Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của hắn, ngay tại chỗ qua đời.

Chương 70: Chương 70

Khương Hành sờ trái một chút, sờ phải một chút, một lúc lâu sau mới nhớ ra trong văn phòng vẫn còn một người khác.

Cậu rất biết điều, nói:

"Trợ lý Lý, anh cứ đi làm việc đi, tôi đợi ở đây là được rồi."

Lý An mặt mày nghiêm nghị:

"Tổng giám đốc Lục dặn tôi ở lại chăm sóc cậu, tôi sẽ không bỏ cậu ở đây để bận việc khác."

Thực ra, lý do chính là vì hắn thấy thiếu niên này có vẻ đẹp quá mức bình thường, nhìn kiểu gì cũng thấy không đúng lắm.

Hắn theo Lục Nghi Xuyên bao nhiêu năm nay, chưa từng gặp người này lần nào. Thế mà hôm nay cậu ta đột nhiên xuất hiện, không chỉ khiến Lục Nghi Xuyên đích thân xuống đón mà còn được đưa thẳng lên văn phòng riêng.

Hơn nữa...

Lý An nhìn Khương Hành, càng nhìn càng thấy quen mắt.

Hắn chưa từng tiếp xúc với vị thiếu gia nhà họ Khương đã qua đời, nhưng biết rõ cậu ta là sinh mệnh của Lục Nghi Xuyên. Vì vậy, hắn không khỏi chú ý nhiều hơn.

Lúc mới gặp thì chưa thấy gì lạ, nhưng bây giờ, khi nhìn gần hơn, từng đường nét đều sống động, càng nhìn càng thấy quen thuộc.

Có vài phần giống người xưa.

Lục Nghi Xuyên đã chìm trong suy sụp suốt bốn năm, vậy mà vừa lên nắm quyền chưa bao lâu, người này lại xuất hiện. Lý An không thể không suy nghĩ nhiều.

Trong văn phòng, điều hòa chạy hết công suất. Chỉ ngồi một lát mà trên mặt Khương Hành đã phủ lên một lớp ửng đỏ.

Cậu cởi áo khoác lông vũ, lộ ra chiếc áo len màu nhạt bên trong, chỉ có chiếc mũ vẫn đội trên đầu.

Dáng người thiếu niên gầy gò, làn da lộ ra ở cổ trắng mịn như tuyết. Từ dưới vành mũ, vài sợi tóc bạc ánh lên rơi xuống mi tâm. Nhưng thay vì trông kỳ lạ, chúng lại càng khiến cậu giống như một sinh vật huyền bí nào đó bước ra từ truyền thuyết.

Cậu ngồi trên chiếc ghế giám đốc vốn chỉ thuộc về Lục Nghi Xuyên một lúc, sau đó đứng dậy, đi quanh văn phòng một vòng rồi dừng lại trước cửa sổ sát đất rộng lớn.

Bầu trời về đêm chỉ còn lại một mảng xanh mờ nhạt. Không lâu nữa, màn đêm sẽ nuốt chửng sắc xanh ấy. Dưới phố, dòng xe cộ không ngớt, ánh đèn lấp lánh rực rỡ nhưng lại im lặng đến lạ thường – vừa yên tĩnh, vừa phồn hoa.

Khương Hành đút hai tay vào túi, sống lưng thẳng tắp, đôi mắt hơi híp lại, trong đáy mắt ánh lên phong thái vương giả.

Khoảnh khắc ấy, Lý An thậm chí còn có ảo giác rằng cậu sắp nói ra một câu như:

"Người đàn ông kia, nhìn xem, đây là giang sơn ta xây dựng vì chàng."

Thực ra, trong lòng Khương Hành đúng là đã nghĩ như vậy.

Chỉ tiếc là cậu đang mặc một chiếc quần jean sáng màu, đi đôi giày thể thao trắng, hai tay đút túi, trông chẳng giống một tổng tài bá đạo, mà giống hệt một cậu nhóc đứng trước cổng trường trung học huýt sáo chọc ghẹo nữ sinh hơn.

Cậu nhóc tóc trắng tiếc nuối rút tay lại, tiếp tục cuộn người trong ghế của Lục Nghi Xuyên, bật điện thoại lên chơi Candy Crush.

Những trò chơi khác Lục Nghi Xuyên không cho cậu chơi.

Khương Hành cũng không khác gì một học sinh trung học bình thường – không có tự giác. Nếu để cậu chơi những trò khác, rất có thể cậu sẽ nghiện. Vì thế, trước kỳ thi đại học, gần như tất cả hoạt động giải trí của cậu đều bị cấm.

Chỉ duy nhất Candy Crush là ngoại lệ.

Nhưng cậu chơi không giỏi lắm, thường xuyên bị kẹt màn. Hết lượt thì không còn chơi tiếp được.

Lý An nghe tiếng nhạc vui vẻ phát ra từ trò chơi mà đột nhiên cảm thấy trầm mặc.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi, vị Khương... ừm... Khương tiểu miêu trước mặt này, rốt cuộc đã quen biết Lục Nghi Xuyên như thế nào?

Sau một khoảng thời gian tiếp xúc, hắn có thể khẳng định – phong cách của hai người này hoàn toàn trái ngược nhau.

Hắn quen biết Lục Nghi Xuyên từ thời đại học.

Đừng nhìn vẻ ngoài ôn hòa của hắn, thực chất hắn còn cạnh tranh hơn bất kỳ ai. Nếu không cố gắng, làm sao có thể thành lập một công ty lớn như bây giờ khi còn trẻ như vậy? Ngay cả hắn cũng bị cuốn theo nhịp độ ấy, dần dần trở nên giống hắn.

Dĩ nhiên, chỉ dựa vào sự chăm chỉ thôi thì không đủ để thành công.

Lúc mới quen Lục Nghi Xuyên, hắn cảm thấy hắn như một cỗ máy làm việc vô tình, tận dụng từng phút, từng giây một cách triệt để.

Dù vẻ ngoài hắn không thể hiện điều đó, nhưng Lý An luôn có cảm giác hắn rất gấp gáp – gấp gáp mở rộng, gấp gáp nắm quyền. Như thể hắn chỉ cho bản thân một khoảng thời gian rất ngắn để tách khỏi gia tộc họ Lục, để có thể hoàn toàn rũ sạch quá khứ.

Rũ sạch, để xứng đáng có được thứ gì đó.

Lục Nghi Xuyên dường như vốn sinh ra đã lạnh lùng, dù hắn có cười thì cũng chẳng ai thực sự chạm được vào lòng hắn. Hắn bình đẳng ghét bỏ và khinh thường tất cả mọi người. Chỉ là hắn giỏi che giấu, những cảm xúc ấy ẩn sau lớp vỏ bọc hoàn hảo, trừ người thực sự thân cận, không ai nhận ra.

Chính vì vậy, mỗi một mối quan hệ của hắn đều có mục đích rõ ràng. Hắn bỏ ra một phần, nhất định sẽ lấy lại ba phần.

Bao nhiêu năm qua, chỉ có một ngoại lệ.

Và sau bốn năm, lại có một ngoại lệ nữa.

Dù mới tiếp xúc với Khương Hành chưa đầy một tiếng, nhưng bằng trực giác tích lũy qua bao năm, Lý An có thể chắc chắn – cậu không giống những người khác.

Hắn nhìn cậu thiếu niên.

Sự xuất hiện của cậu là tình cờ hay đã được sắp đặt? Cậu ở bên cạnh Lục Nghi Xuyên với mục đích gì?

Không ai trả lời câu hỏi của hắn. Ở chiếc ghế gần đó, âm thanh trò chơi dần im bặt, điện thoại trượt khỏi tay thiếu niên, còn cậu thì cuộn người trong ghế, ngủ quên mất.

Lý An nhặt điện thoại rơi trên đầu gối cậu lên, lấy một chiếc chăn mỏng từ phòng nghỉ đắp cho cậu, sau đó lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Lục Nghi Xuyên kết thúc cuộc họp lúc sáu giờ.

Tiệc tối bắt đầu lúc bảy giờ, nhưng anh cố tình nói sáu giờ để lừa Khương Hành đến trước. Không ngờ dự án lại gặp trục trặc, cuộc họp kéo dài đến tận bây giờ, khiến anh vô tình bỏ mặc người kia.

Vừa ra khỏi phòng họp, mấy người phụ trách đã chuồn đi nhanh hơn cả thỏ. Hành lang chỉ còn lại tiếng gót giày da của anh chạm xuống nền nhà.

Thư ký dường như có giác quan thứ sáu, nhẹ nhàng đi sau anh bằng đôi giày cao gót nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

Mắt cô cụp xuống, nhưng khóe mắt vẫn liếc lên trên, tay cầm điện thoại định báo cho nhóm thư ký rằng sắc mặt tổng giám đốc không tốt.

Vừa mở điện thoại, cô phát hiện nhóm chat của phòng thư ký đã có hơn 99+ tin nhắn.

Lục Nghi Xuyên đi phía trước, thư ký lùi lại hai bước rưỡi, nhanh chóng lướt qua tin nhắn, chỉ kịp tóm lược một câu:

Trợ lý Lý An đã đưa một thiếu niên đẹp tuyệt trần vào văn phòng tổng giám đốc.

... Ồ, chỉ là có người vào văn phòng thôi mà...

Khoan đã, một thiếu niên đẹp tuyệt trần sao?!

Cô sững người, mất tập trung khiến đôi giày cao gót gõ xuống sàn, phát ra tiếng động lanh lảnh.

Thư ký: "..."

Cô lén ngước nhìn, thấy tổng giám đốc phía trước chẳng hề để ý đến mình. Anh đang cầm điện thoại, không biết nhìn thấy gì mà khẽ bật cười.

Lập tức, khí lạnh mang từ phòng họp ra tan biến giữa hàng mày giãn ra của anh.

Lục Nghi Xuyên hạ mắt, nhìn bức vẽ nguệch ngoạc trong ảnh – một con heo méo mó và một con rùa xiêu vẹo. Anh lưu ảnh lại, sau đó đẩy cửa bước vào phòng thư ký.

Bên trong, Lý An đang tranh luận sôi nổi với mấy thư ký. Hai bên đều có vẻ rất kích động. Cửa vừa mở, cả phòng bỗng nhiên im bặt như thể ai đó vừa nhấn nút tắt tiếng.

Lục Nghi Xuyên chẳng mấy hứng thú với cuộc trò chuyện của họ. Anh cởi khuy tay áo, hỏi Lý An:

"Người đâu?"

Lý An đẩy gọng kính, trông đầy vẻ chuyên nghiệp:

"Khương Tiểu Miêu đang ngủ trong văn phòng của ngài. Tôi sợ làm phiền cậu ấy nên ra ngoài trước."

Khương Tiểu Miêu ...

Lục Nghi Xuyên thoáng khựng lại, giữa ánh mắt ngơ ngác của mấy thư ký, anh đi vào văn phòng.

Bên trong rất yên tĩnh, chỉ có tiếng điều hòa khe khẽ vận hành. Trên chiếc ghế xoay, thiếu niên đang cuộn tròn ngủ say. Cằm nhỏ vùi trong chiếc chăn mỏng, hàng mi dài và cong khẽ rung động, chiếc mũ lông mềm rơi lệch sang một bên, để lộ hai tai nhỏ nhắn bên trong khẽ động đậy.

Lục Nghi Xuyên đứng yên hai giây.

Sau đó, anh tiến lại gần, cởi mũ của cậu ra, tháo khuy tay áo vest còn lại. Bàn tay nóng ấm của anh áp lên tai thiếu niên, ngón tay thon dài chạm vào gò má mềm mại.

Anh cúi xuống, hôn lên đó.

Khương Hành bị đánh thức bằng một nụ hôn.

Đầu óc cậu còn ngơ ngác thì đầu lưỡi đã bị cuốn vào, âm thanh ướt át vang bên tai làm đôi vành tai nhỏ đỏ bừng.

Hơi thở xung quanh phảng phất mùi nước hoa nam trầm ổn, trong làn hơi nóng bao phủ, có một hương vị gì đó còn nồng nàn hơn cả hương nước hoa, như thể men say len lỏi vào từng tế bào, khiến tay chân cậu mềm nhũn.

Khoang miệng bị anh hôn đến tận cùng, khi rời đi, trên môi thiếu niên vẫn còn đọng lại ánh nước, cánh môi ửng hồng, giống như một quả đào chín mọng treo trên cành, chỉ cần chạm nhẹ là nước sẽ tràn ra.

Mà đúng là sẽ tràn ra thật.

Lục Nghi Xuyên nuốt xuống chất lỏng trong miệng, nhưng lại càng khát hơn.

Khương Hành choáng váng một lúc lâu mới hoàn hồn, đôi mắt phủ một lớp hơi nước mờ mịt, bực bội kêu lên:

"Lục Nghi Xuyên, anh làm cái gì vậy?!"

Dám nhân lúc cậu đang ngủ mà tập kích cậu.

Người đàn ông chống một tay lên ghế, cúi người xuống. Ánh đèn trên trần hắt xuống, bao phủ lên đ.ỉnh đầu anh, đáy mắt anh chìm trong một tầng u ám, nhưng bên trong lại như có thứ gì đó cuộn trào, nóng bỏng, gần như không thể kiềm chế.

Lục Nghi Xuyên chậm rãi hít vào, đè xu.ống những cảm xúc không thích hợp vào lúc này. Anh đứng thẳng dậy, ánh sáng trút xuống, bộ dạng lại trở về vẻ lịch thiệp, đường hoàng.

Anh cong môi cười:

"Rõ ràng quá mà, tôi đang hôn em."

Khương Hành: "..."

Đương nhiên là cậu biết! Còn nữa, sao mặt người này lại dày đến mức có thể nói ra mấy lời đó mà không hề đỏ chút nào?!

Tiểu Miêu Khương hậm hực lườm anh một cái.

Lục Nghi Xuyên thản nhiên đón nhận, chỉnh lại chiếc mũ lông mèo của cậu rồi đội lên, nhẹ nhàng nói:

"Đi thôi, đưa em đi ăn."

Khương Hành ngó xuống hai quả bông mềm mềm treo trên mũ, bóp một cái, ngập ngừng hỏi:

"bồ câu quay hả?"

Lục Nghi Xuyên lấy chăn ra, cầm áo khoác khoác lên người cậu, giọng điềm nhiên:

"Ừ, bồ câu quay."

Khương Hành cười khúc khích.

Lục Nghi Xuyên cẩn thận quấn chặt cậu như một mặt trời nhỏ, sau đó mới lấy chiếc áo khoác đen bên cạnh mặc vào người.

Khương Hành xoay quanh anh một vòng, bỗng nhiên thốt lên:

"À, em vừa phát hiện ra mình ăn mặc quá trẻ con." Cậu đánh giá người đàn ông trước mắt với vẻ ngoài lịch sự, kín đáo, rồi cảm thán: "Đây mới là đàn ông thực thụ."

"Còn chưa tính."

Anh hờ hững liếc nhìn chiếc mũ trên đầu cậu bị đội cao lên, thản nhiên nói:

"Vẫn chưa mất zin."

"....."

Dưới ánh mắt trợn tròn của Khương Hành, ngọn lửa quỷ quái trong lòng Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng tiêu tan. Anh xoa xoa chiếc mũ của cậu, cười nhạt:

"Đùa thôi. Đi nào, đưa em đi ăn bồ câu quay."

"....."

Con mèo bị dọa đơ người, vệt đỏ vì bị hôn vẫn còn vương trên mặt, nhìn vừa ngây thơ vừa quyến rũ.

Lục Nghi Xuyên đứng ở cửa, tay đút vào túi áo khoác, ánh mắt lướt qua chiếc cổ trắng nõn của thiếu niên.

Làn da mịn màng, trắng trẻo, vừa vặn một bàn tay anh có thể nắm trọn.

Trên đó còn có một chiếc vòng cổ nhỏ, khắc tên anh, tuyên bố chủ quyền.

Như thể cậu đã ngộ ra, nhưng cũng như chưa hoàn toàn hiểu.

Nụ hoa nở quá chậm, ngoài kia gió tuyết quá lạnh, Lục Nghi Xuyên nhận ra bản thân không thể chờ đợi lâu đến vậy.

Vì thế, anh đành phải thúc đẩy quá trình.

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng hỏi:

"Vậy, bao giờ em mới cho tôi làm đàn ông thực thụ đây?"

Khương Hành há miệng: "..."

Thôi, cậu vẫn nên ngậm miệng thì hơn.

Người đàn ông lười biếng tựa vào cửa, nhìn mặt trời nhỏ kéo khóa áo lên cao, che kín cổ lại, hai tay đút túi, phồng má, giống như một viên đạn, bay vèo qua anh mà lao ra ngoài.

Lục Nghi Xuyên thong thả đi theo sau.

Từ khu vực thư ký, mấy cái đầu lén lút nhô lên, rồi nhanh chóng rụt xuống.

Bỗng nhiên—

"Lục Nghi Xuyên!"

Khương Hành bước đến cửa, lại quay ngoắt trở lại, đặt tay lên khung cửa, không hề nhận ra phía sau màn hình máy tính đang có mấy cặp mắt tròn xoe nhìn lén.

Cậu trừng anh, rất lớn tiếng tuyên bố:

"Em muốn cắt đứt quan hệ với anh!"

"Không!" Giọng cậu vang vọng, "Là chia tay!"

Lục Nghi Xuyên đứng cách đó hai mét, lạnh nhạt nhắc nhở:

"Bồ câu quay."

Khương Hành nghiến răng—tên khốn này dám dùng điểm yếu của cậu để uy hiếp cậu sao!

Cậu do dự hai giây, bực bội phán:

"Ăn xong rồi chia tay." Rồi giơ ba ngón tay lên, "Ba ngày!"

"Ba ngày này em sẽ không nói chuyện với anh."

"Đó gọi là chiến tranh lạnh."

Khương Hành: "..."

Nhìn cậu có vẻ sắp bùng nổ đến nơi, Lục Nghi Xuyên bước tới, chỉnh lại chiếc mũ bị lệch trên đầu cậu, dịu dàng thỏa hiệp:

"Anh sai rồi, chia tay một ngày thôi, ba ngày thì hơi lâu."

Khương Hành siết nắm đấm to bằng nắm cát, đấm anh một cái:

"Lục Nghi Xuyên, anh đúng là phiền chết đi được! Ba ngày!"

Người đàn ông dắt cậu ra ngoài:

"Vậy tính cả chuyện em lén ăn đồ ăn vặt nữa nhé?"

"..... Hai ngày."

"Em đã tiêu hơn ba trăm."

"Đâu phải một mình em ăn."

"Hơn ba trăm..."

"Anh phiền quá đi! Một ngày rưỡi."

Lục Nghi Xuyên nghe ra chút tiếc nuối trong giọng cậu, khẽ cười:

"Được rồi."

Lúc đến thang máy, Khương Hành đột nhiên đập trán:

"Chết, em quên mang điện thoại."

Cậu lao đi như cơn lốc, rồi phóng thẳng vào khu vực thư ký bên ngoài văn phòng tổng giám đốc—

Sau đó đứng sững lại.

Bốn, năm cái đầu bên trong, tất cả đều trợn mắt nhìn cậu.

Chương 71: Chương 71

"Em chưa bao giờ xấu hổ như thế này."

"Chưa bao giờ!"

Trên xe, Khương Hành lần thứ ba nói như vậy.

Lục Nghi Xuyên tay cầm vô-lăng, lái xe theo dòng phương tiện phía trước, nghe vậy liếc nhìn ghế phụ. "Hẹn hò với anh xấu hổ đến vậy sao?"

Khương Hành kinh ngạc trước khả năng lý giải của anh ta. "Rõ ràng em không nói về chuyện đó."

"Ồ."

Lục Nghi Xuyên thờ ơ. "Vậy thì là chia tay với anh mới khiến em xấu hổ."

Khương Hành: "....."

Cậu bực bội đập mạnh vào ghế. "Căn bản không phải như anh nói!"

Không biết có phải là ảo giác không, nhưng Khương Hành hình như nghe thấy Lục Nghi Xuyên khẽ cười. Cậu quay đầu nhìn sang, thấy người đàn ông vẫn đang tập trung lái xe.

Trời đông lạnh lẽo, mưa rơi tí tách, cửa kính xe phủ một lớp sương mờ, cần gạt nước quét qua để lộ những ánh đèn neon lấp

lánh bên đường.

Khương Hành vô thức cào nhẹ vào ghế da. "Câu vừa rồi nghe trẻ con quá nhỉ? Em mà trẻ con như thế, anh yêu em, liệu có ai cười nhạo anh không?"

"Không đâu." Lục Nghi Xuyên nói. "Bọn họ chỉ nghĩ rằng anh là ông già thích ăn cỏ non thôi."

Xe rẽ vào một biệt viện tinh tế. Trước cổng có nhân viên phục vụ đứng chờ, thấy xe dừng lại liền lập tức cúi người bung ô.

Lục Nghi Xuyên xuống xe trước, từ chối ô che, sau đó mở cửa ghế phụ, kéo Khương Hành xuống.

Hai người mang theo hơi lạnh bước vào sảnh lớn.

Lục Nghi Xuyên rút từ áo khoác ra một tấm thẻ, đưa cho lễ tân, rồi nghiêng đầu nói với Khương Hành: "Không chừng sau lưng bọn họ đang ghen tị với anh chết đi được."

Khương Hành nhét tay vào túi. "Ghen tị cái gì chứ?"

Lúc này, một nhân viên phục vụ khác đến, làm động tác mời rồi im lặng dẫn đường.

Khương Hành và Lục Nghi Xuyên đi theo sau cô ấy.

Dưới ánh đèn sáng rực, Khương Hành cúi đầu phát hiện trên đôi giày trắng của mình vương vài vệt bùn.

Bên cạnh, Lục Nghi Xuyên mở miệng. "Ghen tị vì anh ăn ngon, một ông già hai mươi tư tuổi lại có thể 'ăn' một nhóc tươi non mười tám, chắc hẳn sau lưng có không ít kẻ đang xì xào bàn tán."

Khương Hành: "....."

Người phục vụ đi trước dù đã rất cố gắng kiềm chế nhưng Khương Hành vẫn bắt gặp khoảnh khắc cô ấy quay đầu liếc nhìn bọn họ, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Khương Hành nhịn không được lại chọc vào hông Lục Nghi Xuyên. "Anh sao cứ nói ra hết thế hả!"

Còn nói to như vậy, người không biết lại tưởng hai người họ có giao dịch gì mờ ám.

Người đàn ông cúi mắt xuống. "Ồ, em cảm thấy anh mất mặt rồi?"

Khương Hành nghẹn lời.

Lục Nghi Xuyên chỉnh lại chiếc mũ hơi lệch của cậu, cười khẽ. "Em xấu hổ, anh cũng xấu hổ, bọn họ cười anh thì cũng cười em. Vậy là hòa nhau."

Khương Hành thực sự không muốn kiểu "hòa nhau" này, nhưng sau màn náo loạn vừa rồi, cảm giác khó chịu trong lòng cậu cũng tiêu tan.

Bữa tiệc là một buổi gặp mặt nghiêm túc, những ông chủ đến dự đều dẫn theo vợ con. Khi Lục Nghi Xuyên dẫn Khương Hành vào, ánh mắt mọi người dù có chút bất ngờ nhưng ai nấy đều rất ý tứ, không hỏi han nhiều, cũng không nhìn cậu bằng ánh mắt tò mò.

Khương Hành thở phào, ngoan ngoãn ngồi cạnh Lục Nghi Xuyên, tập trung ăn uống.

Chim bồ câu quay, chim bồ câu quay!

Rượu qua ba vòng, Khương Hành ôm cốc nước cam, lặng lẽ quan sát những người trên bàn đang bàn chuyện làm ăn.

Để tránh những bi kịch tranh đấu nội bộ trong gia tộc giàu có, từ nhỏ Khương Hành đã được dạy không tranh giành, không bon chen. Nhà họ Khương không cần cậu phải xuất sắc, cũng không đòi hỏi cậu học quá nhiều. Chỉ cần ngoan ngoãn không gây chuyện, dựa vào Khương Chước, cậu có thể hưởng vinh hoa cả đời.

Vì thế, cậu rất ít tham gia những dịp thế này, thậm chí còn không biết nói những lời khách sáo cần thiết.

Một học sinh trung học thuần khiết.

Lục Nghi Xuyên thì khác. Anh ngồi bên cạnh Khương Hành, dáng vẻ ung dung thoải mái, vẫn mang nét ôn hòa, nhưng thứ ôn hòa đó giống như một thanh kiếm giấu trong vỏ, không lộ rõ sắc bén nhưng trong lời nói và hành động lại thấp thoáng sự sắc sảo.

Giữa những lần nâng ly mời rượu, anh không để lộ chút sơ hở nào mà vẫn khiến đối phương nhượng bộ vài phần trăm lợi ích.

Khương Hành nhìn đến ngẩn người.

Bất chợt, người bên cạnh nghiêng người lại gần, mùi gỗ đàn hương hòa quyện với hơi men phả vào không khí. Bộ vest của anh chạm vào lớp len mỏng của Khương Hành, chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể thấy yết hầu của người đàn ông chuyển động, hơi thở rượu nồng nàn vương trên gò má.

"Nhung Nhung..." Trước mắt Khương Hành xuất hiện một chiếc điện thoại. "Anh uống rượu rồi, giúp anh nhắn tin cho trợ lý Lý, bảo cậu ấy đến lái xe."

Khương Hành khẽ co ngón tay, không nói gì, ngoan ngoãn nhận lấy điện thoại.

Bàn tay đặt sau ghế của cậu dịch xuống lưng, rồi chạm vào gáy cậu, khe khẽ bóp lấy làn da trắng mềm, giọng nói trầm thấp chỉ đủ để một mình Khương Hành nghe thấy.

"Nhung Nhung ngoan quá."

Hơi rượu phả vào tai, làn da sau gáy như bị đốt cháy, Khương Hành rụt người lại, vung tay hất bàn tay của Lục Nghi Xuyên ra.

Đôi tai cậu đỏ bừng, giọng không lớn nhưng đầy nghiến răng nghiến lợi: "Lục Nghi Xuyên, anh có phiền không hả?"

Từ nhỏ đến lớn, câu mắng nhiều nhất của cậu cũng chỉ có vậy.

Bên kia có người đang nói chuyện với Lục Nghi Xuyên, người đàn ông thu lại cơ thể khỏi cậu, hơi rượu vương trên vai dần tản đi, sự thân mật vừa rồi như một ảo giác.

Chỉ có đôi tai cậu là vẫn còn nóng rực.

Khương Hành cầm điện thoại của Lục Nghi Xuyên, mất mấy giây mới mở ra. Cậu vừa định hỏi mật khẩu, nhưng khi ngón tay chạm vào màn hình, điện thoại lại tự động mở khóa.

Cậu sững người, hoàn toàn không biết từ khi nào dấu vân tay của mình đã được lưu vào máy.

Người đàn ông đối diện vẫn cười cười nói những lời khách sáo. Lục Nghi Xuyên thì tự nhiên gắp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào bát Khương Hành, sắc mặt dửng dưng.

Khương Hành lười biếng co người, mở ứng dụng tin nhắn, vừa vào đã thấy ngay avatar của mình, sáng rực nằm ở đầu danh sách, được ghim lên vị trí ưu tiên.

Khóe miệng cậu khẽ nhếch lên, tìm đến Lý An, nhắn tin.

Chờ tin nhắn phản hồi xong, Khương Hành tắt màn hình, nhét điện thoại lại vào túi áo khoác của Lục Nghi Xuyên, cúi đầu tiếp tục gặm sườn.

Cậu ăn hết chim bồ câu quay, gặm xong sườn, uống hết một ly nước cam thì bữa tiệc cũng kết thúc.

Lục Nghi Xuyên trên người vẫn còn hơi rượu, nhưng ánh mắt thì rất tỉnh táo. Anh giúp Khương Hành mặc áo khoác trước rồi mới mặc của mình.

Đồng hồ điểm chín rưỡi, trong phòng chỉ còn hai người họ, những người khác đã rời đi.

Nhân viên phục vụ gõ cửa, đưa vào một túi giấy gói màu mè sặc sỡ. Lục Nghi Xuyên vươn tay nhận lấy: "Cảm ơn nhé."

Khương Hành tò mò ghé mắt nhìn, chỉ thấy một lớp bao bì rực rỡ: "Gì thế?"

Người đàn ông vừa đi ra ngoài vừa nói: "Bánh ngọt, sáng nay anh hứa với em rồi mà."

Khương Hành bước theo sau: "Anh còn nhớ à?"

"Những gì hứa với em, anh đều nhớ hết."

Khương Hành cười hì hì.

Vừa về đến nhà, việc đầu tiên Khương Hành làm là gỡ mũ ra rồi soi gương kiểm tra đôi tai của mình.

Hôm nay ra ngoài hơi lâu, tai bị ép hơi bẹt xuống, nhưng chỉ cần vuốt nhẹ theo lông là lại dựng thẳng lên.

Lục Nghi Xuyên đứng phía sau cậu, nửa gương mặt ẩn trong bóng tối, lặng lẽ nhìn cậu vuốt tai.

Khương Hành qua gương thấy anh, liền thò tay vào túi lục lọi. "Lục Nghi Xuyên, em chuẩn bị một bất ngờ cho anh này."

Người đàn ông hơi nhướng mày, đứng thẳng hơn: "Bất ngờ gì?"

"Anh đưa tay ra đi."

Một bàn tay thon dài duỗi ra trước mặt Khương Hành.

Khương Hành nhanh như chớp móc từ túi ra một con gián nhựa mà cậu đã cẩn thận chọn lựa, rồi "bốp" một cái, đặt ngay vào tay Lục Nghi Xuyên.

Con gián trông lông lá, gương mặt xấu xí nhưng lại có chút đáng yêu. Nếu so với gián thật thì ít nhất cũng có thể coi là... dễ thương hơn một chút.

"Tada! Ngạc nhiên không, bất ngờ không?"

Lục Nghi Xuyên lập tức buông tay, con gián nhựa rơi thẳng xuống đất. Anh mặt không cảm xúc rụt tay lại: "Không ngạc nhiên, nhưng đúng là bất ngờ đấy."

Khương Hành tiếp tục lục túi: "Em còn có một con sâu lông nữa..."

"Lần này chúng ta có thể chơi trò bắt sâu."

Lục Nghi Xuyên: "....."

Thật sự không muốn chơi.

Lục Nghi Xuyên giữ tay Khương Hành, từ chối nhìn con sâu lông mà cậu đang chìa ra, rồi đẩy cậu vào trong. "Em nên đi rửa mặt đi."

Khương Hành quay đầu lại, "Nhưng con Tiểu Cường của em vẫn còn trên sàn kìa."

Cậu trợn to mắt. "Lục Nghi Xuyên, anh giẫm bẹp Tiểu Cường của em rồi!"

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, dưới chân anh là một con gián nhựa "chết không nhắm mắt". Anh nhấc chân lên, mặt không cảm xúc. "Xem ra nhà này cần đặt ra một quy tắc mới rồi."

Khương Hành: "?"

"Anh hoặc gián, trong nhà này chỉ được có một trong hai."

"....."

Khương Hành cắn răng, mắt rưng rưng ném con gián vào thùng rác, vừa đi rửa mặt vừa ngoái đầu lại đầy tiếc nuối.

Rửa mặt xong, bước ra ngoài, Khương Hành thấy Lục Nghi Xuyên đang tựa vào ghế sofa, mắt nhắm hờ. Dưới ánh đèn, từng đường nét trên khuôn mặt anh trông càng thêm sắc sảo.

Khương Hành lặng lẽ tiến lại gần, cuộn mình ngồi xổm trước mặt anh, khẽ gọi: "Lục Nghi Xuyên, anh ngủ rồi à?"

Lục Nghi Xuyên mở mắt, ánh nhìn rơi xuống cậu.

Cổ áo ngủ của Khương Hành hơi trễ, làn da trắng mịn lấp ló nơi ánh đèn không chiếu tới, có chút chói mắt, nhưng Lục Nghi Xuyên không hề né tránh.

Anh giữ nguyên tư thế nửa nằm, hai chân hơi mở ra, như vô tình vây người trước mặt vào giữa. Giọng anh trầm thấp, chậm rãi: "Sao vậy?"

"Không có gì." Khương Hành chống tay lên đầu gối anh. "Em cứ tưởng anh ngủ rồi. Anh say à?"

Người đàn ông từng lăn lộn nơi hộp đêm cười nhạt, mắt hơi lim dim, "Hình như có chút say."

Anh vẫn mặc nguyên bộ vest, cúc áo cài chỉnh tề, cà vạt giấu vào trong cổ áo. Đôi chân dài duỗi ra bên cạnh Khương Hành, hơi rượu tan dần, chỉ còn lại hương gỗ nhàn nhạt tỏa ra từ hơi ấm cơ thể. Đôi mắt anh phủ một lớp mơ màng, thật giống như đã say thật rồi.

Khương Hành không nghi ngờ, cậu biết anh đã phải tiếp khách vất vả cả tối, cũng muốn giúp anh làm gì đó.

"Anh còn cử động được không?"

Lục Nghi Xuyên hơi nhổm dậy, cúi nhìn con mèo nhỏ đang ngồi chồm hổm trước mặt mình, bàn tay đặt sau gáy cậu, ngón cái chậm rãi vuốt dọc theo cổ rồi chạm đến sau tai.

Động tác này không giống an ủi, mà giống như... khiêu khích.

"Không cử động nổi." Anh nói, giọng khẽ khàng. "Tay mềm nhũn, chân cũng vậy."

Khương Hành bị anh chạm đến mức suýt không trụ vững, loạng choạng nhào về phía trước, lại càng sát gần anh hơn.

"Nhung Nhung..."

Lục Nghi Xuyên nói với giọng lười biếng: "Giúp anh rửa mặt được không?"

Khương Hành cố gắng giữ vững tinh thần, bị anh chạm đến mức suýt lộ cả đuôi mèo. "Anh... anh bỏ tay ra trước đã."

Người đàn ông ngạc nhiên vì cậu dễ bảo như vậy, liền thuận theo, buông tay ra, tựa người vào ghế, thoải mái duỗi người, nhưng ánh mắt vẫn nhìn cậu chăm chú.

"Bỏ tay rồi đấy."

Hương gỗ trên người anh càng trở nên nồng hơn.

Mãi đến lúc này, Khương Hành mới ý thức được tư thế của hai người có gì đó sai sai. Cậu muốn lùi lại, nhưng bị đôi chân dài của anh chặn mất đường lui.

"Không phải em muốn giúp anh sao?" Lục Nghi Xuyên nhướng mày. "Nhung Nhung định đi đâu vậy?"

Khương Hành vẫn chống tay lên đầu gối anh, "Anh phải để em ra ngoài trước đã chứ? Em không ra ngoài thì sao đỡ anh dậy được?"

"Đỡ anh dậy?"

Trên đầu truyền đến một tràng cười trầm thấp, rồi giọng nói hơi khàn vang lên: "Không cần đỡ đâu."

"Giúp anh cởi áo đi."

... Cởi, cởi áo?!

Khương Hành cảm thấy tình huống này có gì đó không ổn.

"Anh uống rượu rồi, không động đậy nổi."

"Nhung Nhung sẽ giúp anh, đúng không?"

Khương Hành ngước lên nhìn anh.

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, ánh đèn chiếu sáng gương mặt anh, bộ vest đen ôm lấy thân hình cao lớn, ánh mắt trông có chút lười biếng, chút lãnh đạm, nhưng lại đầy cấm dục.

Tim Khương Hành hẫng một nhịp.

Cậu cũng không biết mình đã gật đầu từ lúc nào, đến khi hoàn hồn lại thì đã ngồi trên đùi Lục Nghi Xuyên rồi.

Người đàn ông tựa lưng vào sofa, bàn tay thả lỏng, để mặc cho cậu làm gì thì làm.

Khương Hành nuốt nước bọt, đầu ngón tay hơi run, chạm vào cà vạt của anh...

Chương 72: Chương 72

Chiếc cà vạt được thắt gọn gàng, nhưng khi bị kéo ra từ chiếc áo vest đã cài khuy, Khương Hành chợt có ảo giác như đang tháo mở một món quà.

Cậu khẽ động ngón tay, nút thắt ngay lập tức bung ra trong lòng bàn tay, cổ áo sơ mi trắng tinh cũng bị kéo lên theo.

Đầu gối phía sau cậu hơi cấn vào người, Khương Hành nhích người về phía trước, kết quả là khoảng cách giữa hai người càng thu hẹp. Bộ đồ ở nhà màu hạnh nhân áp sát vào bộ vest gọn gàng, mềm mại chạm vào cứng cáp, đen đối lập với trắng.

Hơi thở của Khương Hành ngừng lại trong giây lát. Cậu siết chặt chiếc cà vạt trong tay, đầu óc trống rỗng.

"Rồi sao nữa?"

Lục Nghi Xuyên dang tay nhìn cậu hỏi.

Rồi sao nữa?

Khương Hành đơ mặt, không biết tiếp theo phải làm gì.

Sau đó, tay cậu bị Lục Nghi Xuyên nắm lấy. Khương Hành giật mình, chiếc cà vạt trượt khỏi ngón tay, rơi xuống ghế sofa trong một tư thế lộn xộn.

Tay cậu bị kéo đặt lên ngực người đàn ông trước mặt, đối phương hơi co chân, khiến Khương Hành vô thức trượt về phía

trước, áp sát không một kẽ hở.

"Đến lượt cởi khuy chỗ này rồi."

Nhiệt độ dưới lòng bàn tay nóng rực. Qua lớp vải, Khương Hành thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim bên dưới.

Hơi lớn, cậu không phân biệt được là của ai.

Khương Hành ngước lên nhìn Lục Nghi Xuyên. Sau khi đặt tay cậu lên ngực mình, anh liền thả ra, vẫn giữ tư thế dang tay như trước. Không biết có phải vì đêm đã khuya không mà ánh mắt anh trông thật dịu dàng, như chứa nước.

Không tự chủ được, như thể bị mê hoặc, Khương Hành bắt đầu giơ tay cởi cúc áo.

Cởi xong áo khoác rồi đến áo sơ mi bên trong.

Khi cúc thứ ba được tháo ra, nhìn thấy khoảng da thịt lộ ra dưới ánh đèn, Khương Hành không thể tiếp tục nữa.

Lục Nghi Xuyên vẫn thúc giục: "Nhung Nhung..."

Khương Hành như bị bỏng, lập tức buông tay. "Anh... anh tự cởi đi, em đi ngủ đây."

Cậu chống tay lên vai anh định đứng dậy, nhưng người đàn ông chỉ hơi nhấc đầu gối, cậu liền ngã vào lòng anh.

Lục Nghi Xuyên ôm lấy eo cậu, hơi thở nồng mùi rượu, "Còn chưa cởi xong, sao đã muốn đi rồi?"

Hơi nóng từ nơi hai người áp sát tỏa ra, Khương Hành khẽ rên một tiếng, bỗng cảm thấy tình huống này đang vượt ngoài tầm kiểm soát. "Lục... Lục Nghi Xuyên, anh tự cởi đi, em muốn xuống."

Lục Nghi Xuyên bóp chặt eo cậu. Quần áo trên người anh xộc xệch, lộ ra một khoảng ngực rộng. Ánh mắt anh ôn hòa, nhưng lực tay lại mạnh mẽ.

Anh nói một cách nhẹ nhàng: "Anh say rồi, Nhung Nhung."

Cảm giác tê dại lan từ eo xuống dưới, nơi hai người tiếp xúc, như có thứ gì đó đang đập, xuyên qua lớp vải, đáng sợ đến rợn người.

"Em em em không được đâu..." Khương Hành đẩy vai anh. "Em có thể gọi dì giúp anh."

Lục Nghi Xuyên nhìn cậu, "Em muốn nhờ người khác c.ởi đồ giúp anh à?"

"....."

Chú mèo nhỏ cụp tai, đôi mắt ngấn nước, đáng thương nhìn anh. "Lục Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên xoa nhẹ tai cậu, biết không thể ép người quá, mọi chuyện phải từ từ.

Anh cong mắt cười, "Nhung Nhung, muốn hôn không?"

"Cái... cái gì?"

Khương Hành sững sờ.

Người đàn ông một tay ôm eo cậu, một tay giữ lấy gáy, "Để anh nói cách khác, muốn hôn không? Không đáng sợ đâu, rất dễ chịu đấy."

Vừa nghe anh nói, Khương Hành lập tức nghĩ đến cảm giác lưỡi lướt qua khoang miệng, tê dại từ đầu đến chân.

Trong mấy giây cậu còn ngẩn ngơ, bàn tay trên gáy khẽ dùng lực, kéo cậu cúi xuống.

Lục Nghi Xuyên vẫn tựa vào sofa, hương gỗ từ cổ áo anh phảng phất đến tay áo Khương Hành, pha chút vị cay xộc thẳng vào mũi, khiến không gian chật hẹp bỗng chốc bùng lên ngọn lửa.

Khương Hành lại bị kéo xuống chút nữa, hai chóp mũi gần như chạm nhau, hơi thở hòa quyện.

"Muốn hôn không?"

Đầu óc Khương Hành rối thành một mớ bột nhão, vô thức mím môi. "Em..."

Tay cậu lại bị nắm lấy, đặt lên bụng dưới.

Chỉ trong nháy mắt, không biết từ khi nào, chiếc áo sơ mi vốn chỉ được mở ba cúc giờ đã bung hết. Dưới bàn tay cậu là cơ bụng nóng hổi, theo từng nhịp thở mà phập phồng, rắn chắc và có đường nét rõ ràng.

Ánh mắt Khương Hành không thể không dời xuống dưới.

Đó là cơ thể của một người đàn ông trưởng thành. Dù bình thường mặc quần áo trông có vẻ cao gầy, nhưng khi cởi ra, mùi hormone phả vào mặt cậu khiến cậu hiểu rằng—đây không phải là thứ một cậu học sinh mới lớn có thể sở hữu.

Mãi đến giây phút này, cậu mới cảm nhận rõ ràng rằng Lục Nghi Xuyên không còn là người anh hàng xóm chỉ hơn cậu hai tuổi trong ký ức. Giữa họ có một khoảng cách sáu năm, và sáu năm đó đủ để một người anh hàng xóm trưởng thành thành một người đàn ông đích thực.

"Thích không?" Lục Nghi Xuyên hỏi.

Khương Hành không chịu nổi sự thẳng thắn của anh. Một gương mặt trông dịu dàng đến thế lại có thể nói ra những lời

không phù hợp cho trẻ nhỏ nghe. Cậu sợ anh sẽ hỏi thẳng xem cậu có muốn lên giường với anh không ngay sau đó.

Thế nên cậu cúi xuống, lấy miệng chặn lại cái miệng chuyên nói linh tinh kia.

Người đàn ông bật cười đón nhận, hoàn toàn không phản kháng, tùy ý để cậu xâm chiếm.

Những lần hôn hiếm hoi của Khương Hành đều là do Lục Nghi Xuyên dạy. Trước đây cậu luôn bị động tiếp nhận, lần này đến lượt cậu chủ động, nhưng khi hôn rồi mới phát hiện đầu óc trống rỗng, chẳng biết phải làm thế nào, chỉ đành vụng về li.ếm một cái.

Người đàn ông nắm lấy gáy cậu, men theo đường cổ đi lên, chạm đến đôi tai mèo trên đỉnh đầu. Sau khi bị li.ếm vài cái, anh không nhịn được mà nghiêng mặt đi, bắt đầu dạy dỗ chú mèo nhỏ ngây thơ không biết gì.

"Em nên ngậm vào, tốt nhất là chen vào sâu hơn, cắn lấy lưỡi của anh..."

Khương Hành đỏ bừng cả tai, lập tức chặn cái miệng đang nói linh tinh kia lại.

Tiếng nước vang lên ướt át và mỏng manh, chẳng biết từ lúc nào cậu đã mất đi thế chủ động. Đến khi nhận ra thì vẫn đang ngồi trong lòng Lục Nghi Xuyên.

Khoảng cách giữa hai người rất gần. Cậu phát hiện ra anh, mà anh cũng phát hiện ra cậu.

Bàn tay người đàn ông luồn vào bên dưới lớp áo ngủ, lòng bàn tay nóng rực áp lên eo cậu, rồi trượt dần xuống...

Khương Hành run lên, ánh mắt hơi trống rỗng, hai chân co giật theo phản xạ.

"Ưm... Lục... Lục Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên cắn nhẹ vành tai cậu. "Gọi anh là Anh Nghi Xuyên."

Khương Hành không nói gì, chỉ khe khẽ rên, sống lưng căng cứng, cơ thể cong thành một đường vòng cung đẹp mắt.

Lục Nghi Xuyên híp mắt thưởng thức, rồi bất ngờ dừng tay.

Chiếc cung cong dần thu lại, nhưng dây cung vẫn còn dư chấn từ lực kéo trước đó, chỉ cần chạm nhẹ là run lên.

Khương Hành chớp mắt, chẳng biết là mồ hôi hay nước mắt trượt xuống từ khóe mi. Cậu vô thức bám vào vai anh.

"Lục Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên không lên tiếng, chỉ nhìn vào đôi mắt cậu dần trở nên mê man. "Sao lại dừng rồi?"

"Phải gọi anh là gì?"

Chàng trai khe khẽ rên, áp vào người anh, giọng nói mềm nhũn, tựa như đang thỏa hiệp.

"Anh Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên bật cười, tiếp tục khống chế.

Một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, đúng độ tuổi tràn đầy nhiệt huyết, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn đầu hàng.

Lục Nghi Xuyên buông tay, rút khăn giấy từ bên cạnh.

Động tác lau chùi của anh chẳng khác gì khi khử trùng bình thường, từng cử chỉ đều thanh nhã, chậm rãi, như thể đây chỉ là một chuyện rất bình thường.

Khương Hành vẫn gục trên người anh.

Đến khi cậu hoàn toàn tỉnh táo lại, vừa vặn nhìn thấy Lục Nghi Xuyên ném tờ khăn giấy vào thùng rác.

"Đến lượt em chạm vào nó."

Anh nói.

...

"A a a a a a a!"

"A a a a a a a!"

Sáng sớm, Khương Hành nằm sấp trên giường, đập tay xuống nệm mà gào lên. Chỉ cần nhắm mắt lại là mọi chuyện tối qua lại hiện rõ mồn một.

"Mày uống nhầm rượu à, Khương Tiểu Hành!" Cậu giận dữ tự mắng mình.

Không thì sao lại có thể mê muội đến mức làm chuyện đó với Lục Nghi Xuyên chứ?

Dù trước đây cũng từng chạm vào, nhưng chưa bao giờ ở trong tình trạng quần áo xộc xệch mà chạm như tối qua cả!

Tiếp tục như thế này, cậu cảm thấy chẳng bao lâu nữa mình sẽ bị Lục Nghi Xuyên kéo lên giường, ăn sạch sẽ không chừa lại gì mất!

Nghĩ đến đường nét cậu đã chạm vào ngày hôm qua, Khương Hành bất giác run rẩy đôi tai. Không được, không được... đáng

sợ quá đi! Cùng là lớn lên nhờ ăn cơm trắng, sao Lục Nghi Xuyên lại phát triển như thế chứ?

Đúng là khủng khiếp.

Khương Hành ôm chăn lăn qua lộn lại trên giường, cuối cùng với mái tóc bù xù như tổ chim, cậu cũng chịu bò dậy.

Hôm nay trời không mưa, nhưng cũng chẳng có nắng, bên ngoài gió lạnh thổi vù vù.

Cậu cầm điện thoại lên, xem tin nhắn Lục Nghi Xuyên gửi.

Ngoại trừ một số thời điểm đặc biệt, bình thường Lục Nghi Xuyên vẫn là người nghiêm túc và đứng đắn.

【Anh tìm cho em một gia sư, 10 giờ sẽ đến nhà. Ăn sáng xong rồi học, nếu không thích thì nói với anh.】

Khương Hành đưa tay sờ lên đầu, không chạm được tai mèo, thế là cứ để nguyên bộ dạng đó đi xuống lầu.

Vừa lúc ấy, dì giúp việc mang bữa sáng ra, thấy cậu thì cười chào hỏi: "Cậu chủ dậy rồi à? Ông chủ Lục nói chắc giờ này cậu sẽ thức, ban đầu tôi còn không tin, nhưng xem ra anh ấy đoán đúng thật."

Khương Hành ngáp một cái, đi dép bông lộc cộc bước tới. "Hôm nay ăn gì thế ạ?"

"Trước đây cậu bảo muốn ăn hoành thánh phải không? Sáng nay tôi mua nhân về, gói xong thì thả vào nồi nấu luôn, vừa mới vớt ra, nóng hổi, mùa đông ăn là tuyệt nhất."

Mắt Khương Hành sáng lên khi nghe thế. "Oa—"

Cậu cầm lấy muỗng, không chờ thêm giây nào mà ngồi xuống, múc một viên hoành thánh còn bốc hơi nóng bỏ vào miệng.

"Ngon quá..."

Dì giúp việc nheo mắt cười hiền.

Cậu ăn được nửa bát thì chuông cửa vang lên. Đoán là gia sư đến, cậu bảo dì giúp việc ra mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, cơn gió lạnh ùa vào cùng với một cô gái trẻ. Cô lễ phép chào dì giúp việc, đổi giày, cởi bỏ chiếc áo khoác dày cộp.

Quay người lại, nhìn thấy Khương Hành đang ăn sáng trong phòng ăn, cả hai đều sững sờ.

"Sao lại là cậu?"

Khương Hành và Nhiễm Niệm nhìn nhau mấy giây, cuối cùng cậu cười chào: "Trùng hợp ghê."

Nhiễm Niệm cũng không ngờ học trò của mình lại là chàng trai đẹp trai từng gặp ở quán ăn nhanh hôm nọ. Gặp người quen khiến cô bớt căng thẳng hơn.

"Chị cũng không ngờ là em. Hèn gì chưa từng nghe danh, hóa ra còn là học sinh cấp ba à."

Dì giúp việc vào bếp nấu thêm một bát hoành thánh, hai người ngồi vào bàn ăn vừa ăn vừa nói chuyện.

Khương Hành hỏi cô: "Sao lại đi làm gia sư thế?"

Nhiễm Niệm thoải mái đáp: "Hết tiền chứ sao. Anh Lục trả giá cao nhất nên chị nhận việc. Cũng may kiến thức cấp ba của chị vẫn còn chắc, không thì đã chẳng trúng tuyển."

Khương Hành cầm muỗng, phân vân không biết có nên hỏi hay không. "Không phải chị chơi chung với Khương Tinh Bạch sao?"

Nhiễm Niệm cười nhạt. "Làm sao chị có thể chơi chung với bọn họ được? Nhà chị ở vùng núi, bố mẹ đều là nông dân, đến quán ăn nhanh cũng chỉ là lâu lâu mới dám xa xỉ một lần. Còn về Khương Tinh Bạch..."

"Chị đã nói với em rồi đấy, Khương Tinh Bạch có một người anh em tốt tên là Cố Trầm Nam, anh ta theo đuổi chị. Chúng chị mới quen nhau chưa lâu nên chị mới có cơ hội đi cùng bọn họ. Nhưng xem tình hình này thì chắc cũng chẳng kéo dài lâu đâu, hứng thú của nhà giàu ngắn lắm."

Khương Hành nhất thời không biết phải tiếp lời thế nào.

"Thật ra không nên nói với em chuyện này, nhưng thấy em có vẻ không thích Khương Tinh Bạch lắm nên mới giải thích một chút. Nếu vì thế mà mất việc thì chị cũng chẳng biết đi đâu khóc nữa."

Cô có tính cách phóng khoáng, nói chuyện thẳng thắn, Khương Hành rất có thiện cảm. Hơn nữa, người do Lục Nghi Xuyên tìm thì chắc chắn không cần nghi ngờ về năng lực chuyên môn.

Thế là mọi chuyện được quyết định như vậy.

Buổi sáng hôm nay xem như buổi gặp mặt phỏng vấn, sau khi xác định, cả hai thống nhất thời gian rồi mới bắt đầu học.

Đến khi xong xuôi thì đã gần trưa. Theo phép lịch sự, lẽ ra Nhiễm Niệm nên cáo từ, nhưng Khương Hành lại giữ cô lại ăn trưa.

Bữa trưa trong biệt thự không có gì hấp dẫn cô, nhưng khi bị gương mặt của Khương Hành nhìn chằm chằm, cô phát hiện mình hoàn toàn không thể thốt ra lời từ chối.

Đúng vậy, những kẻ mê cái đẹp chính là chẳng có tiền đồ như vậy đấy.

Nhưng cô không thể ngờ được rằng, ngay lúc đang ngồi ăn trưa với Khương Hành, thì Lục Nghi Xuyên lại về.

Tổng tài trị giá hàng tỷ đứng trước cửa, sau lưng là cơn gió lạnh buốt, trước mặt là Nhiễm Niệm đang ôm bát cơm ăn ngon lành cùng Khương Hành.

Ánh mắt anh lướt qua, Nhiễm Niệm bỗng dưng có ảo giác như mình là tình nhân vụng trộm lẻn vào nhà, lén lút ăn cơm với vợ trong lúc chồng đi vắng vậy.

Chương 73: Chương 73

Nhiễm Niệm gần như bỏ chạy khỏi biệt thự.

Khương Hành nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng cô rời đi, nhưng rồi sự chú ý của cậu nhanh chóng bị Lục Nghi Xuyên thu hút. "Sao anh lại đột nhiên về thế?"

Bên ngoài trời lạnh, Lục Nghi Xuyên rót một cốc nước nóng, những ngón tay thon dài chạm vào ly thủy tinh trong suốt, bị nhiệt độ làm ửng lên một lớp hồng nhạt. Anh đứng cách Khương Hành ba mét, ánh mắt dừng lại trên bàn ăn đầy ắp món ngon.

"Muốn xem em và gia sư mới hòa hợp thế nào. Bây giờ nhìn lại, có vẻ như anh đã lo lắng hơi thừa rồi."

Khương Hành không nhận ra sự lạnh nhạt trong giọng điệu của anh, hào hứng kể về quá trình quen biết Nhiễm Niệm. Nói xong, cậu xúc một thìa cơm trắng, cảm thán: "Thế giới này đúng là nhỏ thật! Ai mà ngờ được cô gái hôm đó lại chính là gia sư mà anh tìm cho em?"

Lục Nghi Xuyên dường như cười khẽ một tiếng, giọng điệu bình thản: "Vậy có phải anh đã làm phiền hai người ôn chuyện rồi không?"

Khương Hành chớp mắt nhìn anh, một lúc sau mới phản ứng lại.

"Lục Nghi Xuyên, có phải anh đang ghen không?"

Người đàn ông rất bình tĩnh trả lời: "Không có."

Khương Hành đặt bát xuống, bước đến cạnh anh, đưa tay nhéo má anh. "Nhìn xem, mặt anh dài thế này rồi, còn dám nói không ghen?"

Lục Nghi Xuyên cụp mắt, nhìn gương mặt tươi cười của cậu. "Thấy anh ghen, em có vẻ vui lắm nhỉ."

"Hehe..." Khương Hành chớp mắt, "Cũng không vui lắm đâu."

Bát đũa của Nhiễm Niệm được dọn đi, thay vào đó là bộ bát đũa mới. Lục Nghi Xuyên ngồi xuống dùng bữa cùng Khương Hành.

Khương Hành cắn một viên thịt, nhai nhai rồi hỏi: "Anh về chỉ để xem em với gia sư thôi à?"

Lục Nghi Xuyên ngồi cạnh cậu, thong thả gỡ xương cá: "Anh quên mang theo một tài liệu, tranh thủ giờ nghỉ trưa về lấy, tiện thể xem em thế nào."

Anh gắp phần thịt cá đã gỡ sạch xương vào bát của Khương Hành. "Tuần sau anh đi công tác."

Khương Hành khựng lại một chút, sau đó nghe Lục Nghi Xuyên tiếp tục: "Đi xa một chút, phía Bắc, nghe nói tuyết rơi đẹp lắm."

"Nhung Nhung..."

Anh hỏi: "Có muốn đi xem không?"

Khương Hành hơi động lòng: "Nhưng em còn phải đi học mà?"

"Chỉ ba ngày thôi, bài nào không hiểu anh có thể dạy em."

Cậu lại lưỡng lự: "Nhưng em hình như vẫn chưa có chứng minh nhân dân..."

"Đi bằng máy bay riêng."

Hóa ra mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn, chỉ chờ cậu gật đầu.

Khương Hành cắn một miếng cá, ngó ra ngoài cửa sổ. Bầu trời xám xịt, lạnh thì đúng là lạnh, nhưng chẳng có bóng dáng tuyết đâu cả.

Không một người miền Nam nào có thể từ chối tuyết!

Thế là cậu quyết định đi công tác cùng Lục Nghi Xuyên.

Máy bay hạ cánh lúc tám giờ tối.

Bầu trời đen kịt, Khương Hành run lẩy bẩy nhìn ra bên ngoài. Đường đã được dọn sạch tuyết, nhưng những ngọn núi xa xa vẫn phủ một màu trắng xóa, khắp nơi tựa như chìm trong băng tuyết.

Lục Nghi Xuyên xách cậu lên xe. Bên trong ấm áp, Khương Hành cử động những ngón tay cứng đờ, chống cằm nhìn ra ngoài.

"Wow—"

Trông thật ngốc nghếch.

"Ở đây có trượt tuyết không?" Cậu quay sang hỏi Lục Nghi Xuyên.

"Có, khi nào rảnh anh đưa em đi."

Xe chạy chưa được mười phút, Khương Hành bất ngờ chỉ ra ngoài, giọng đầy phấn khích: "Lục Nghi Xuyên, anh nhìn kìa, tuyết rơi rồi!"

Lục Nghi Xuyên theo hướng tay cậu, quả nhiên thấy những bông tuyết li ti rơi xuống. Dưới ánh đèn đường, tuyết bay tán

loạn, lấp lánh trong màn đêm.

Tuyết rơi giữa đường, xe chạy chậm lại. Gần ba mươi phút sau, họ mới đến khách sạn.

Lục Nghi Xuyên dắt Khương Hành vào sảnh rồi rẽ vào nhà vệ sinh. Khi bước ra, trên tay anh ôm một con mèo.

Thế là họ làm thủ tục nhận phòng.

Khương Hành phấn khích vô cùng, vừa vào phòng liền bắt đầu chạy loạn. Đôi chân ngắn sáu centimet của cậu dù ngắn nhưng tốc độ lại không hề chậm.

Lục Nghi Xuyên mở vali, còn chưa kịp phản ứng thì một bóng trắng vụt qua trước mặt.

Anh lấy quần áo treo lên móc. Ngay lúc đó—'bịch'—một quả bóng lông nhảy phốc lên giường, rồi bắt đầu cào cấu chăn gối.

Anh đặt quần áo vào tủ, còn chăn thì đã bị xới tung.

Anh vừa quay đầu lại—'bịch'—một quả tên lửa nhỏ chính xác đáp vào trong vali.

Lục Nghi Xuyên rất bình tĩnh, nhanh chóng tóm lấy phần da gáy mềm mại, xách con mèo nhỏ ra ngoài.

"Rầm—"

Thùng rác bị đổ.

"Phịch—"

Gối rơi xuống sàn.

"Rầm—"

...

Lục Nghi Xuyên quay đầu, giọng điềm tĩnh: "Khương Hành."

Không khí im lặng hai giây, rồi—

"Miu..."

Không phải cố ý mà.

Lục Nghi Xuyên dọn dẹp xong hành lý, dựng lại thùng rác, rồi quay lại thấy một cục bông bạc đang lăn lộn, miệng gặm một quả bóng nhỏ.

Khương Hành gặm bóng, lẩm bẩm: "Lục Nghi Xuyên, chơi game đi!"

Lục Nghi Xuyên cầm gối ngồi xuống giường, đưa tay lấy quả bóng trong miệng cậu: " Khương Tiểu Miêu, em là cún con à?"

Khương Hành vẫy vẫy đuôi.

Nhìn bộ dáng này, Lục Nghi Xuyên bật cười, dựa vào giường rồi nhẹ nhàng ném quả bóng ra xa.

Tiểu Miêu Khương "vút" một cái lao đi, rồi "vút" một cái quay lại, miệng ngậm quả bóng.

Thế là một người một mèo chơi ném bóng hết lần này đến lần khác, cho đến khi Khương Hành lăn ra thở d.ốc trên tấm thảm.

Cậu thở hổn hển một lúc, sau đó lật người bò dậy rồi nhảy lên chiếc bàn bên cạnh.

Vận động viên nhảy xa đứng trên bàn, xoay xoay cổ chân, rồi lắc lắc hông, sau đó nhìn về phía người đàn ông đang cầm điện thoại nhắn tin: "Lục Nghi Xuyên, em có thể nhảy từ đây sang chỗ anh."

Lục Nghi Xuyên liếc nhìn khoảng cách từ giường đến bàn, thu điện thoại lại, ung dung nhìn cậu: "Thật không? Anh không tin."

Khương Hành nhướn mày: "Anh xem thường em à?"

"Không, anh chỉ là người hiểu rõ khả năng của em hơn em thôi."

"....."

Bị coi thường, Khương Hành không vui, mặt xị xuống. Cậu cúi người, tạo tư thế sẵn sàng bật nhảy, quyết tâm cho Lục Nghi Xuyên thấy sự lợi hại của mình.

Lục Nghi Xuyên khoanh tay, im lặng quan sát cậu.

Một, hai, ba... Nhảy!

Cục bông bạc đột nhiên bật lên từ bàn, vẽ một đường vòng cung hoàn hảo trên không, lao thẳng về phía giường. Khoảng cách càng lúc càng gần, gần hơn, gần hơn nữa...

Sau đó, Khương Hành vẫy vẫy móng vuốt.

Móng vuốt...

Không chạm tới.

Tiếp đó, cằm cậu đập vào mép giường, rồi trượt thẳng xuống.

"Bịch" một tiếng, cậu rơi xuống dưới gầm giường, trở thành một chiếc "bánh mèo dẹt".

Khương Hành: "....."

Cậu giơ móng vuốt lên, đôi mắt tràn đầy hoài nghi.

Không phải chứ, sao chân có thể ngắn như vậy?

Một bàn tay lớn nhẹ nhàng vươn xuống, túm gáy cậu từ dưới gầm giường kéo lên, đặt lên đầu gối.

Khương Hành mở to mắt, ngước nhìn lên, đúng lúc đối diện với ánh mắt chứa ý cười của người đàn ông.

"Nhung Nhung đại miêu nhảy xa thất bại rồi sao?"

"....."

Khương Hành nhắm mắt lại, ngả người vào lòng anh.

Húuu... Mèo chết rồi.

Mất mặt quá.

Hôm sau, nhiệt độ xuống âm mười mấy độ.

Lục Nghi Xuyên ra ngoài từ sáng sớm, còn Khương Hành thì cuộn tròn ngủ đến giữa trưa.

Cậu duỗi chân, chổng mông lồm cồm bò ra khỏi chăn. Bên ngoài một màu trắng xóa, tuyết đã rơi suốt đêm qua.

Khương Hành hóa thành người, lấy bộ quần áo đặt ở đầu giường rồi mặc vào. Cậu không muốn ra ngoài, bèn gọi đồ ăn trong khách sạn, định bụng vừa ăn vừa ngắm tuyết.

Sau bữa trưa, cậu làm hai tờ đề. Đến lúc cậu vừa viết xong, Lục Nghi Xuyên cũng về.

Người đàn ông mặc vest thẳng thớm, cầm xấp đề thi bị cậu vo nhăn nhúm lên rồi bắt đầu chấm bài. Khương Hành chống cằm nhìn anh chấm bài, đến khi điểm số hiện ra, cậu thở dài: "Khó quá, chỉ vừa đủ điểm qua."

"Bình thường thôi." Lục Nghi Xuyên đóng bút lại, "Bốn năm rồi, dạng bài và kiến thức đều đã thay đổi, làm nhiều sẽ quen."

Anh xoa đầu cậu mèo nhỏ: "Nhung Nhung đã rất giỏi rồi."

Khương Hành xoa xoa mái tóc bạc của mình, rồi lại bật cười: "Anh nói đúng! Kiếp này, em nhất định phải đậu Đại học A!"

Lục Nghi Xuyên nâng mặt cậu lên, rất tự nhiên nghiêng người hôn cậu.

Đầu lưỡi lướt qua môi, nhẹ nhàng quấn lấy nhau.

Mãi đến khi cậu bị hôn đến mềm nhũn, anh mới buông ra.

"Buổi tối có tiệc rượu, muốn đi không?"

Khương Hành dựa vào lòng anh, bàn tay vò nhăn lớp vải vest, nhưng nghe vậy thì buông ra, vuốt lại chỗ nếp nhăn ấy. "Tiệc gì thế? Đông người không? Có đồ ăn ngon không?"

Lục Nghi Xuyên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cậu, giọng trầm thấp: "Một buổi giao lưu, không đông lắm. Có đồ ăn, tổ chức ngay trong khách sạn. Nếu chán thì có thể về."

"Được thôi..." Khương Hành lười biếng đáp.

Lục Nghi Xuyên vuốt lại mái tóc rối của cậu, giúp cậu mặc một chiếc áo lông vũ đen rồi hỏi: "Muốn đội mũ không?"

Khương Hành sờ lên đ.ỉnh đầu: "Không cần đâu, dạo này em đã nắm vững kỹ năng đóng mở tai mèo rồi."

Cách nói kỳ lạ của cậu khiến Lục Nghi Xuyên bật cười, cuối cùng kéo khóa áo giúp cậu, vỗ vỗ đầu: "Đi thôi, Doraemon."

Khương Hành ôm đầu, trừng mắt nhìn anh: "Đừng có động một tí là vỗ đầu em, không thì sẽ không cao lên được đâu."

Người đàn ông gần một mét chín cúi mắt nhìn xuống.

Khương Hành đột nhiên cảm thấy bị xúc phạm: "Em mới mười tám, chắc chắn còn cao được nữa!"

"Sẽ cao." Lục Nghi Xuyên tìm giày giúp cậu thay, "Tôi sẽ nhờ dì quản gia lên thực đơn dinh dưỡng, trước hai mươi tuổi em nhất định sẽ tăng thêm vài centimet."

Tiểu Miêu Khương hừ một tiếng, nhét chân vào giày: "Mặc dù chân mèo của em chỉ có sáu centimet, nhưng chân người của em khác! Chân người của em dài tận một mét tám!"

Lục Nghi Xuyên điềm tĩnh nói: "Ngài Khương chân dài một mét tám, ngài vừa nhét chân trái vào giày bên phải rồi."

Ngài Khương: "....."

Lục Nghi Xuyên đúng là phiền chết đi được!

Ngài Khương cùng ngài Lục đến sảnh tiệc của khách sạn. Họ gặp Trợ lý Lý ở cửa, sau đó nhận thiệp mời rồi bước vào.

Bên trong, tiếng ly tách va chạm vang lên không ngớt. Mọi người đều ăn mặc chỉnh tề trong bộ vest sang trọng, nhưng Khương Hành mặc áo lông vũ cũng chẳng cảm thấy lạc lõng. Trước đây cậu từng tham gia nhiều bữa tiệc thế này rồi, biết rõ vị trí của mình – chủ yếu là đi ăn chùa.

Vừa vào cửa, cậu đã định chuồn vào góc, nhưng mới đi được hai bước đã bị Lục Nghi Xuyên túm mũ lại. "Không được uống rượu, không ăn đồ của người lạ. Có chuyện gì thì tìm tôi hoặc Trợ lý Lý."

"Biết rồi biết rồi, Lục Nghi Xuyên, anh lắm lời quá."

Thấy cậu thật sự ghi nhớ, Lục Nghi Xuyên mới buông tay.

Khương Hành như một con mèo, lặng lẽ bưng một đĩa đầy đồ ăn rồi lui vào một góc tối, vừa ăn vừa xem náo nhiệt.

Theo kinh nghiệm của cậu, những góc khuất thế này thường là nơi hóng được nhiều chuyện thú vị nhất.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, hai người đàn ông đi tới.

Bọn họ không nhận ra phía sau có người đang trốn, cũng không cố gắng hạ giọng khi nói chuyện.

"Thấy chưa? Trong nhóm người kia, người cao nhất chính là Lục Nghi Xuyên."

Khương Hành suýt nữa cắn vào nĩa.

Không phải chứ, sao ăn uống cũng hóng trúng tin đồn về Lục Nghi Xuyên vậy?

Một giọng nói nhỏ hơn cất lên: "Chúng ta thực sự phải làm vậy sao?"

"Nếu không làm thì lấy đâu ra tiền?"

"Nhưng... cậu chắc chắn anh ta thích đàn ông chứ?"

"Sao lại không chắc? Mẹ anh ta đã đồn ầm lên rồi, nói rằng anh ta nuôi một người đàn ông trong biệt thự."

"Nhưng biết đâu người ta..."

"Ngốc à! Cậu có biết vì sao anh ta lại nuôi một người đàn ông không? Theo lời mẹ anh ta, người đó có vài phần giống cậu chủ nhỏ nhà họ Khương đã qua đời. Rõ ràng là tìm người thay thế! Với khuôn mặt của cậu, cậu chẳng cần làm gì cả, chỉ cần đứng trước mặt anh ta, muốn gì mà không có?"

Nghe vậy, người đàn ông thấp hơn im lặng.

Một lúc sau, anh ta khẽ hỏi: "Tôi thực sự giống anh ấy sao?"

Người còn lại lấy điện thoại ra từ túi áo, "Tự cậu xem đi."

"Đừng có tỏ ra nhút nhát như thế được không? Khuôn mặt giống là chưa đủ, tính cách cũng phải giống một chút."

Người kia cúi đầu nhìn vào màn hình, không nói gì.

Người đàn ông vỗ vai anh ta: "Bây giờ đi thì quá lộ liễu, cậu cứ ở đây chờ, lát nữa tôi sẽ gọi."

Nói xong, gã bỏ đi.

Khương Hành vẫn ngồi tại chỗ, lặng lẽ nhìn người đàn ông trước mặt. Một lát sau, cậu nhấc đĩa đồ ăn lên, đổi chỗ sang ngồi cạnh anh ta.

Chỉ trong khoảnh khắc cậu quay người lại, cuối cùng cậu cũng nhìn rõ khuôn mặt của người kia.

Ngũ quan rất giống gương mặt trước đây của cậu, nhưng chỉ giống về hình thức, còn thần thái thì khác hẳn. Ánh mắt người này mang theo một sự yếu đuối không thể xóa nhòa.

Trong mắt Khương Hành, họ căn bản không phải là cùng một người.

Có lẽ vì ánh mắt cậu quá trắng trợn, người đàn ông bên cạnh cuối cùng cũng quay đầu lại. Nhìn thấy cậu, anh ta sững sờ: "Sao cậu lại..."

Khương Hành đặt nĩa xuống, thẳng thắn nói: "Tôi nghe hết những gì các người vừa nói rồi."

Mặt người kia lập tức tái nhợt.

Khương Hành nhìn thẳng vào anh ta: "Đừng tiếp cận Lục Nghi Xuyên. Anh ấy sẽ không thích cậu đâu."

Chương 74: Chương 74

Cậu nói xong, chàng trai sững sờ mất vài giây mới phản ứng lại:

"Tại sao cậu lại nói vậy?"

Khương Hành cầm nĩa chọc chọc vào miếng bánh nhỏ trên đĩa, cảm giác thèm ăn vơi đi quá nửa:

"Dù sao thì anh ấy cũng chẳng bao giờ thích anh đâu."

Lục Nghi Xuyên thật là phiền phức. Một gã đàn ông hai mấy tuổi đầu mà ra ngoài vẫn còn lôi kéo ánh nhìn của người khác!

Ở góc phòng, một thiếu niên với dung mạo tinh xảo ngẩng mặt lên trong ánh sáng mờ ảo, vẻ đẹp của cậu khiến người ta phải sững sờ. Dưới mái tóc bạc, từng đường nét trên khuôn mặt cậu khi không cười trông lạnh lùng như sương tuyết.

Đẹp, nhưng xa cách.

Nói chuyện với một người như vậy, dường như chỉ cần thở mạnh một chút thôi cũng trở thành tội lỗi.

Chàng trai khẽ co đầu ngón tay, do dự định mở miệng nói gì đó thì từ xa có một người bước tới, kéo mạnh hắn ta đứng dậy.

"Nhanh lên, đi theo tôi."

"Tôi..." Chàng trai bị kéo đi loạng choạng vài bước, quay đầu nhìn Khương Hành. Chưa kịp nói trọn một câu, hắn ta đã bị lôi

về phía đám đông xa xa.

Khương Hành đặt đĩa xuống, bước theo sau.

Hội trường yến tiệc rất rộng, dòng người qua lại không ngớt. Khương Hành quét mắt tìm kiếm nhưng không thấy Lục Nghi Xuyên đâu.

Chàng trai có gương mặt giống cậu đã đi đến trung tâm hội trường, có vẻ như còn định tiến xa hơn.

Khương Hành linh hoạt lách qua đám đông, những ánh nhìn kín đáo hướng về phía cậu.

Đi một mình sẽ nhanh hơn đi hai người. Cậu bám sát phía sau, khoảng cách với hai người phía trước chỉ còn chưa đến hai mét.

Đột nhiên, một bóng người lao thẳng đến trước mặt cậu. Khương Hành không kịp phản ứng, đâm sầm vào đối phương. Chất lỏng đỏ tươi từ ly rượu vang văng ra, dội thẳng lên áo len bên trong chiếc áo lông vũ của cậu.

"A—!"

Cả hai đều hốt hoảng thốt lên. Khương Hành luống cuống phủi áo len, ngón tay dính đầy rượu đỏ.

Người bên cạnh cũng cuống cuồng giúp cậu lau quần áo:

"Xin lỗi, xin lỗi... Tôi không cố ý! A! Chết tôi rồi, chết tôi rồi! Sao tôi có thể gây ra chuyện lớn thế này chứ? Chị tôi chắc chắn sẽ lột da tôi mất!"

Giọng nói này nghe có vẻ quen thuộc, Khương Hành không khỏi ngẩng đầu nhìn lên. Chưa kịp thấy rõ mặt người trước mặt, phía sau bỗng vang lên một tiếng gọi—

"Khương Hành?"

Cậu sững người, theo phản xạ quay đầu lại. cậu trai bên cạnh cậu cũng giật mình, vẻ mặt như thể làm chuyện mờ ám bị bắt quả tang.

Không xa, Khương Chước cầm ly rượu, ánh mắt lướt qua Khương Hành, dừng lại trên mặt chàng trai có gương mặt giống Khương Hành kia. Biểu cảm của hắn thoáng có chút thất vọng, nhưng cũng như trút được gánh nặng.

Sau đó, hắn cau mày, trừng mắt nhìn:

"Cậu là ai? Sao lại ở đây?"

Bị chất vấn, sắc mặt chàng trai càng trở nên tái nhợt.

Cuối cùng, người bên cạnh chàng trai bước lên chắn trước mặt:

"Tổng giám đốc Khương, chúng ta vốn không thù không oán, sao anh lại nóng nảy với người của tôi như vậy?"

Vừa nhìn thấy tên kia, Khương Chước siết chặt chiếc ly trong tay:

"Tổng giám đốc Đỗ, đã lâu không gặp. Sao tôi chưa từng thấy cậu ta bên cạnh anh bao giờ?"

Đỗ Bác Vĩ cười tủm tỉm:

"Đây là cháu trai xa của tôi, mới tốt nghiệp, tôi đưa nó đến đây để mở mang tầm mắt."

"Cháu trai xa..." Khương Chước nhấn mạnh mấy chữ này, bật cười lạnh:

"Sao tôi không biết anh lại có một người cháu trai xa trông giống hệt em trai tôi thế này?"

Đỗ Bác Vĩ liếc sang người bên cạnh, làm ra vẻ chẳng hiểu gì, gãi đầu cười ngây ngô:

"Thật sao? Tôi cũng không biết chuyện này đấy, đúng là có duyên quá mà!"

Sắc mặt Khương Chước lập tức tối sầm lại.

Khốn thật!

Khương Hành thầm chửi một câu trong lòng: Tên này đúng là vô liêm sỉ quá mà!

"Khốn thật! Vô liêm sỉ quá chừng!"

Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói.

Khương Hành quay đầu, chạm mắt với một khuôn mặt búp bê tóc xoăn tự nhiên.

Bốn năm trôi qua, Tống Thừa An vẫn không thay đổi mấy. Đôi mắt trong veo của hắn ta trông còn ngốc nghếch hơn cả cậu.

Nhận ra ánh mắt của cậu, Tống Thừa An cũng quay sang nhìn. Rồi từ từ—

"..."

"Khốn thật!" Hắn ta thốt lên, "Huynh đệ, sao tôi cứ thấy cậu quen quen nhỉ?"

Khương Hành đáp tỉnh bơ:

"Anh nhận nhầm người rồi."

Tống Thừa An nhìn qua trung tâm cơn bão rồi lại nhìn thiếu niên tóc bạc, so sánh đi so sánh lại vài lần, cuối cùng vỗ trán đánh 'bốp' một cái.

"Chắc tôi uống phải rượu giả rồi."

Khương Hành: "..."

Tống Thừa An, bạn cùng bàn suốt ba năm trung học của Khương Hành, có thể xem là người bạn thân nhất của cậu. Không ngờ lần đầu gặp lại nhau sau nhiều năm lại rơi vào một tình huống kịch tính như thế này.

Rượu vang đỏ thấm vào áo len, nhưng hai người dường như đều quên mất chuyện đó, chỉ lo tập trung nhìn chằm chằm vào nhóm người không xa.

Đỗ Bác Vĩ vẫn giữ nụ cười điềm nhiên:

"Thế giới rộng lớn như vậy, có người trông giống nhau cũng chẳng có gì lạ."

Sắc mặt Khương Chước đen sì:

"Vậy anh đưa người này đến đây làm gì?"

"Tôi đã nói rồi, chỉ là muốn đưa cậu ấy đến mở mang tầm mắt."

"Mẹ kiếp! Hắn ta mặt dày quá đi!" Khương Hành bực tức.

Tống Thừa An gật đầu phụ họa:

"Mặt dày thật đấy."

Đỗ Bác Vĩ hơi nhướng cằm về phía Khương Chước:

"Tổng giám đốc Khương, chuyện của tôi và cháu trai tôi, không phiền anh phải bận tâm. Nếu rảnh, anh nên để ý đến em trai mình thì hơn."

Khương Hành nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy Khương Tinh Bạch đứng cách đó không xa.

Cậu theo phản xạ siết nhẹ ngón chân. Đây chẳng phải là tình huống khó xử đỉnh cao hay sao?

"Quá kịch tính! Quá drama luôn!" Tống Thừa An thốt lên.

Sự ồn ào của bọn họ lập tức thu hút sự chú ý của đám đông, chẳng mấy chốc, khu vực này trở thành tâm điểm.

Bỗng nhiên, giữa đám đông có tiếng bàn tán xôn xao, phía sau Khương Hành có ai đó nói khẽ:

"Tổng giám đốc Lục đến rồi."

Cậu nhìn về phía tiếng ồn ào, quả nhiên trông thấy một người đàn ông có dáng người cao ráo nổi bật.

Đỗ Bác Vĩ đứng ngay phía trước họ, vừa thấy Lục Nghi Xuyên xuất hiện, hắn lập tức kéo người bên cạnh mình đi tới chào hỏi.

Không hiểu sao, Khương Hành liền túm lấy thân hình tròn trịa của Tống Thừa An, kéo hắn đứng chắn trước mặt mình rồi lén lút quan sát tình hình từ phía sau.

Tống Thừa An không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng càng nhìn Khương Hành, hắn càng cảm thấy cậu có gì đó quen thuộc. Bị lôi ra làm vật che chắn nhưng hắn cũng không giận, còn hăng hái quay đầu lại tám chuyện với cậu.

"Tổng giám đốc Lục năm nay đúng là làm ăn phát đạt, chẳng trách chị tôi cứ lấy anh ta ra mắng tôi. Cậu nhìn đi, vừa xuất hiện cái là Đỗ Bác Vĩ đã mặt dày chạy tới ngay."

"Nhưng mà tôi không hiểu lắm hành động của hắn. Hắn có một đứa cháu trông giống hệt Khương Hành, đáng lẽ nên đi làm thân với Khương Chước mới phải chứ? Dù mấy năm nay nhà họ Khương không còn mạnh như trước, nhưng như thế vẫn hơn là đắc tội với anh ta đúng không?"

"Thế rốt cuộc hắn dẫn người đến làm gì?"

Nói đến đây, mặt Tống Thừa An chợt biến sắc:

"Chết tiệt! Hắn không định làm chuyện đó chứ—"

Khương Hành lạnh lùng tiếp lời:

"Giờ cậu mới nhận ra à?"

Tống Thừa An lập tức xắn tay áo lên. Khương Hành vội kéo hắn lại:

"Ê! Cậu định làm gì?"

"Tôi muốn đòi lại công bằng cho Khương Hành! Tên khốn Đỗ Bác Vĩ, dám giở thủ đoạn bỉ ổi thế này!"

Khương Hành vừa cảm động vừa nhịn cười, vừa vỗ vỗ tay hắn vừa kéo tay áo hắn xuống:

"Thôi bỏ đi, cậu đánh không lại bọn họ đâu, cứ xem đã..."

Lúc này, Đỗ Bác Vĩ đứng trước mặt Lục Nghi Xuyên, trước tiên tự giới thiệu một lượt rồi kéo người bên cạnh ra phía trước:

"Tổng giám đốc Lục, đây là cháu trai tôi, Đỗ Ngu. Hôm nay tôi dẫn cậu ấy đến để mở mang tầm mắt."

Hắn liếc xéo sang người bên cạnh:

"Còn không mau chào tổng giám đốc Lục đi?"

Đỗ Ngu mở to đôi mắt tròn trông như mắt mèo, rụt rè lên tiếng chào hỏi Lục Nghi Xuyên.

Mọi người xung quanh đều đang hóng chuyện.

Bốn năm nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn. Dù thay đổi môi trường nhưng giới thượng lưu vốn dĩ không lớn, hơn nữa Lục Nghi Xuyên giờ đây danh tiếng lẫy lừng, đương nhiên không thiếu người điều tra về quá khứ của anh.

Chuyện giữa anh và Khương Hành không phải bí mật.

Vị trí của Khương Hành trong lòng anh cũng không phải bí mật.

Chết suốt bốn năm, nay bỗng dưng xuất hiện một người có ngoại hình tương tự. Đỗ Bác Vĩ thậm chí còn lộ liễu phơi bày ý đồ của mình. Nhưng đối diện với cám dỗ này, ai có thể dễ dàng từ chối được đây?

Lục Nghi Xuyên liếc qua người thanh niên trước mặt, ánh mắt dịch chuyển dần ra phía sau. Khi thấy khuôn mặt của Tống Thừa An, sắc mặt anh thoáng chốc thay đổi.

Tống Thừa An rùng mình, theo phản xạ co rúm người lại:

"Hú! Tự nhiên tôi cảm thấy có sát khí quanh đây ấy!"

Khương Hành kéo áo vest của hắn che mặt mình:

"Cậu nghĩ nhiều rồi. Đi lên phía trước chút đi, tôi không nghe rõ bọn họ nói gì."

"Đừng hòng! Tôi không dám! Tôi sợ Lục Nghi Xuyên lắm!"

Bốn năm trôi qua, hắn vẫn nhát gan như vậy.

Lục Nghi Xuyên thu lại ánh nhìn, giọng điệu lạnh nhạt:

"Còn chuyện gì nữa không?"

"Ờ..." Nụ cười trên mặt Đỗ Bác Vĩ bỗng nhiên đông cứng.

Hắn ta còn chưa kịp hoàn hồn, Khương Chước đã sải bước đi tới:

"Đỗ Bác Vĩ, tôi khuyên anh đừng quá đáng. Dẫn người đến trước mặt Lục Nghi Xuyên là có ý gì?"

Sắc thái khiêu khích trong giọng điệu của Khương Chước quá rõ ràng, khiến Đỗ Bác Vĩ không kịp suy xét phản ứng của Lục Nghi Xuyên mà lập tức đáp trả gay gắt:

"Tổng giám đốc Khương, anh nói vậy là có ý gì? Tôi giới thiệu cháu trai tôi với tổng giám đốc Lục thì có gì sai? Ai ai cũng chen lấn muốn làm quen với anh ta, chẳng lẽ anh khó chịu vì tôi cũng vậy?"

Khương Chước nổi giận:

"Đừng tưởng tôi không biết anh đang tính toán cái gì!"

Đỗ Bác Vĩ nhướn mày nhìn anh ta:

"Vậy nói thử xem, tôi đang tính toán gì nào?"

"Anh!"

Khương Tinh Bạch kéo nhẹ tay áo Khương Chước, khẽ giọng:

"Anh à..."

Khương Chước hít sâu hai lần, dằn cơn tức giận rồi quay sang Lục Nghi Xuyên:

"Lục Nghi Xuyên, những chuyện trước đây tôi có thể không so đo với anh, nhưng Tiểu Hành đã chết rồi, sao anh có thể..."

Lục Nghi Xuyên bước lên một bước, đối diện với sự chất vấn của Khương Chước mà gương mặt không hề dao động. Anh chỉ nhàn nhạt nói:

"Tránh ra."

Khương Chước không nhúc nhích.

Khương Tinh Bạch nhìn anh:

"Anh Nghi Xuyên, chuyện của anh chúng em đều nghe nói rồi. Anh em em cũng chỉ vì không chịu nổi nên mới..."

Lục Nghi Xuyên cắt ngang:

"Chuyện gì của tôi?"

Bị ánh mắt lạnh lùng của anh quét qua, sắc mặt Khương Tinh Bạch thoáng trắng bệch:

"Mẹ anh nói... anh giữ một người ở biệt thự..." Cậu như thể không nói nổi hai chữ đó, bèn bỏ qua, tiếp tục: "Em biết anh vẫn chưa quên được cậu ấy, nhưng làm vậy có công bằng với cậu ấy không? Có công bằng với người kia không?"

Tất cả ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về phía Lục Nghi Xuyên.

Giữa bầu không khí căng thẳng, hắn im lặng hai giây rồi bật cười ngắn ngủi:

"Nực cười. Ai nói với cậu rằng tôi nuôi nhân tình?"

Hắn nhìn quanh đám đông, lạnh nhạt nói:

"Ở đây đông người, tôi cũng không ngại nói rõ. Em ấy chưa từng là nhân tình của tôi, cũng không phải kẻ thay thế ai. Em ấy chính là em ấy, là duy nhất, là người sẽ đi cùng tôi đến cuối đời. Nếu còn có ai dám nói những lời không hay về em ấy..."

Ánh mắt anh quét qua một vòng, uy hiếp không cần nói cũng hiểu.

Khương Tinh Bạch há miệng, ngón tay đặt trên tay áo Khương Chước vô thức siết chặt, giọng nghèn nghẹn:

"Anh Nghi Xuyên..."

Lục Nghi Xuyên nhìn hắn, lặp lại:

"Nói lại lần nữa. Tránh ra."

Khương Tinh Bạch bất giác rùng mình, theo bản năng nhường đường.

Cậu trơ mắt nhìn người đàn ông lướt qua mình, đi thẳng về phía cậu công tử rảnh rỗi nhà họ Tống, đưa tay lôi ra từ sau lưng hắn một thiếu niên tóc bạc.

Thiếu niên có vẻ rất ngạc nhiên khi bị phát hiện, đôi mắt tròn xoe, trong đáy mắt màu hổ phách phản chiếu ánh đèn rực rỡ của bữa tiệc.

Khương Tinh Bạch nhìn khuôn mặt quen thuộc ấy, rốt cuộc nhớ ra mình đã gặp cậu ở đâu.

Không hiểu sao, cậu nhìn chằm chằm vào gương mặt thiếu niên, lòng dâng lên một cơn hoảng hốt khó tả.

Khương Chước lao đến, nắm chặt cánh tay Lục Nghi Xuyên, nhìn Khương Hành bằng ánh mắt đầy nghi ngờ:

"Cậu ta là ai?"

Lục Nghi Xuyên còn chưa kịp trả lời thì một cái đầu từ phía sau thò ra:

"Chào anh, tôi là nhân tình của anh ấy."

"..."

Lục Nghi Xuyên xoa trán, bất đắc dĩ nói:

"Ừ, đúng như anh thấy."

Khương Chước chăm chú nhìn thẳng vào mắt thiếu niên:

"Cậu tên gì?"

Khương Hành điềm nhiên đáp:

"Tôi tên là Khương Tiểu Miêu, nhà bảo tôi đặt tên xấu thì dễ nuôi."

"Khương? Chữ Khương nào?"

Khương Hành:

"Là chữ Giang trong Trường Giang."

Khương Chước vẫn không rời mắt khỏi cậu:

"Cậu và Lục Nghi Xuyên quen nhau thế nào?"

Khương Hành nghịch cúc áo vest của người đàn ông bên cạnh, chậm rãi kể:

"Ồ, tôi xuất thân từ một vùng quê nghèo, chưa từng ra khỏi núi rừng. Sau này, gia đình tôi nghèo đến mức không có cơm ăn, bố mẹ bảo tôi ra ngoài làm việc."

Cậu bày ra bộ mặt đau khổ, giọng kể đầy cảm xúc:

"Nhưng thành phố A khó tìm việc quá, lòng người thành phố A còn lạnh hơn! Tôi đói khát, không dám mạo hiểm. Đúng lúc ấy, có người đồng hương bảo tôi trông cũng được, khuyên tôi đi làm nghề 'phục vụ đặc biệt' cho mấy ông già..."

Eo cậu bị người bên cạnh véo một cái.

"Cái đó thì không được rồi, tôi từ chối ngay tại chỗ!"

"Thế là, một tôi đầy ý chí kiên cường đã quyết định kết thúc đời mình trong một đêm mưa tầm tã, ngay trên con đường núi hoang vắng. Nhưng ngay khoảnh khắc tôi từ bỏ, một ánh sáng chói lọi đã chiếu rọi khuôn mặt tôi."

"Nhà tài trợ của tôi – chính là ngài Lục! Anh ấy lái chiếc Maybach lao qua màn mưa như một vị thần, vươn tay về phía tôi..."

Mọi ánh mắt dán chặt vào cậu.

Khương Hành ho một tiếng, cố gắng làm giọng mình trầm xuống:

"cậu bé này, em có đồng ý theo tôi không? Tôi sẽ cho em hưởng vinh hoa phú quý, còn em... chỉ cần làm con mèo ngoan ngoãn nhất của tôi."

Tổng tài bá đạo cưỡng chế nuôi mèo!

Lục Nghi Xuyên: "..."

Tống Thừa An há hốc mồm:

"Mẹ kiếp—"

Chương 75: Chương 75

Mọi chuyện đang dần trở nên viễn tưởng đến mức không thể quay đầu lại.

Tất nhiên, Khương Chước chẳng tin một chữ nào. Hắn nhìn chằm chằm vào gương mặt Khương Hành, ánh mắt đối diện với đôi mắt ấy, hàng loạt câu hỏi mắc kẹt trong lòng, nhưng kỳ lạ thay, chẳng thể thốt ra một lời nào.

Hắn nghĩ đến quá khứ.

Hồi ấy, Khương Hành cũng là một kẻ lắm lời, thích xem TV, suốt ngày mơ mộng mình là một vị anh hùng nhỏ bé. Nhưng những chuyện mà các anh hùng trong phim trải qua thì cậu chưa bao giờ gặp, tất cả đều do cậu tự biên tự diễn. Chỉ cần cứu một con kiến thôi, cậu cũng có thể biến nó thành cả một câu chuyện dài.

Khương Chước đã chịu đựng không ít vì chuyện này.

Khi đó, hắn đang được đào tạo để trở thành người thừa kế của nhà họ Khương, trưởng thành hơn bạn bè cùng trang lứa rất nhiều, tất nhiên là chẳng thể nào chấp nhận những hành vi ngây thơ đó của Khương Hành.

Về đến nhà, khó khăn lắm mới có chút thời gian nghỉ ngơi, thế mà lại phải nghe Khương Hành kể về chiến dịch giải cứu con kiến. Cuối cùng, hắn không chịu nổi nữa mà nổi giận.

"Khương Hành, em có thể làm chuyện gì có ý nghĩa hơn không? Đừng suốt ngày làm phiền anh nữa được không? Mấy câu

chuyện trẻ con ngốc nghếch của em thì ai muốn nghe chứ?!"

Cơn giận hôm đó, ngày hôm sau hắn đã quên mất. Nhưng kể từ hôm ấy, hắn không còn nghe thấy Khương Hành lải nhải bên cạnh mình nữa.

Mãi cho đến khi Khương Hành không về nhà một thời gian dài, hắn mới đến biệt thự của Lục Nghi Xuyên để tìm.

Tiền Lộ rất thích hoa hồng, trong biệt thự có một mảng lớn hoa hồng nở rộ, đủ mọi sắc màu. Dưới bức tường rực rỡ ấy, có hai bóng người – một lớn, một nhỏ – tựa vào nhau.

Người nhỏ hơn cất tiếng nói: "Con kiến nhỏ quyết tâm trở thành con kiến dũng cảm nhất trong tộc kiến, thế là nó gói ghém hành trang—một hạt gạo trắng trong suốt, chính là hạt cơm vừa rồi dính trên khóe miệng anh đó!"

Người lớn hơn đáp: "Sao anh nhớ là em mới là người dính cơm trên miệng nhỉ?"

"Xằng bậy, Khương Hành ăn cơm không bao giờ làm rơi hạt nào, nhưng Lục Nghi Xuyên thì có."

Cậu thiếu niên cao hơn một chút lật trang sách trong tay, không bình luận gì về lời cậu bé kia.

"Con kiến nhỏ băng qua dãy núi tuyết cao ngất..."

"Bây giờ là tháng Tám, không có núi tuyết đâu. Nhưng nhiệt độ đang ba mươi độ, miễn cưỡng có thể xem là Hỏa Diệm Sơn."

"Được thôi... Con kiến nhỏ băng qua Hỏa Diệm Sơn cao ngất... Ôi không! Nhiệt độ ở Hỏa Diệm Sơn quá cao, hạt gạo trên lưng nó đã nổ thành bỏng mất rồi!"

"..."

Ánh mặt trời nhẹ nhàng đổ xuống, những cành hoa đong đưa theo làn gió.

Giữa những bóng hoa chồng chất, cậu thiếu niên cao hơn đang cầm sách bỗng ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mày hơi cong, nở nụ cười dịu dàng.

Cũng giống như bây giờ—giữa tiếng dương cầm du dương, trong ánh đèn dạ tiệc rực rỡ, người đàn ông cao lớn khoác tay lên vai cậu thiếu niên, ánh đèn chiếu rọi lên gương mặt anh, hệt như ánh nắng của hơn mười năm trước.

Lục Nghi Xuyên hơi cong mày, mỉm cười dịu dàng: "Xin lỗi, bọn tôi còn chút việc, không thể tiếp chuyện Giang tổng nữa."

Khương Chước trơ mắt nhìn Lục Nghi Xuyên dẫn người rời đi, ngày một xa hơn.

Hắn muốn đuổi theo, nhưng dưới chân dường như đã mọc rễ.

Hắn nghĩ: Hắn có tư cách gì mà đuổi theo chứ? Lấy lý do gì để đuổi theo đây?

Năm đó, hắn đã giẫm chết con kiến nhỏ đang đeo hành trang ngay trước mặt Khương Hành. Bây giờ, lấy tư cách gì để gọi cậu thiếu niên đứng bên cạnh Lục Nghi Xuyên quay lại?

"Anh..."

Khương Tinh Bạch đứng cạnh cậu, nhẹ giọng gọi.

Khương Chước hoàn hồn, đưa tay lau mặt, "Anh thất thố rồi."

Hắn nhìn theo bóng lưng hai người kia, "Bây giờ nghĩ lại, anh thực sự chẳng có lập trường gì để can thiệp vào chuyện của cậu ấy."

Cậu nói: "Chúng ta đi thôi."

Ánh đèn ở góc tối dần, nhiều ánh mắt cũng theo đó mà lặng lẽ thu về.

Lục Nghi Xuyên cầm khăn tay, chậm rãi lau vết rượu vấy trên áo len của Khương Hành, "Sao lại bị dính thế này?"

Khương Hành lầm bầm: "Còn không phải tại Tống Thừa An, đi đường không mở mắt, đâm sầm vào em."

"Ồ." Lục Nghi Xuyên đáp.

Khương Hành nhìn sắc mặt anh, bằng trực giác siêu cấp của loài mèo, cậu cảm thấy hình như anh đang giận.

"Anh đang giận à?"

"Không có."

Rồi, tức thật rồi.

Lúc xác định quan hệ, Khương Hành còn đặc biệt tìm kiếm xem các cặp đôi yêu nhau thường cư xử ra sao. Cậu chỉ có kinh nghiệm làm thanh mai trúc mã, nhưng lại hoàn toàn không có kinh nghiệm làm bạn trai.

Kết quả tìm kiếm có lượt thích cao nhất chính là—

"Đừng hỏi, hỏi tức là lỗi của bạn."

Khương Hành lập tức thành thật nhận lỗi: "Xin lỗi, em sai rồi."

Lục Nghi Xuyên khẽ nâng mắt nhìn cậu, "Ừ, em sai ở đâu?"

Không phải chứ...

Chiến lược không nói cái này mà!

Khương Hành bé nhỏ kéo khóa áo phao, rồi lại xoắn ngón tay, thử dò hỏi: "Em không nên bịa đặt quan hệ giữa hai chúng ta, khiến anh bị người ta cười nhạo?"

Trên mặt Lục Nghi Xuyên không có biểu cảm gì đặc biệt. Trong ánh sáng mờ nhạt, nhân lúc không có ai, anh vén áo len của Khương Hành lên, ngón tay lướt nhẹ lên vùng bụng để kiểm tra xem có bị rượu vang dính vào hay không.

Khương Hành bị đầu ngón tay chai nhẹ của anh chạm vào, cả người run lên, giọng lập tức vỡ tông: "Cái quái gì vậy?!"

Lục Nghi Xuyên bóp nhẹ phần eo mềm mại của cậu rồi rút tay lại, "Kiểm tra xem bên trong có bị ướt không."

Anh tiếp tục: "Em còn chưa nói xong."

Dài dòng quá đáng!

Khương Hành tức giận đến mức bùng nổ, lầm bầm vài tiếng: "Không nên nói chuyện với Khương Chước?"

"Không đúng."

"Không nên đi theo qua đây?"

"Cũng không đúng."

Lần này, Khương Hành thực sự mất kiên nhẫn, nắm tay to bằng quả bóng đấm vào người anh: "Anh phiền quá đấy! Em không có sai!"

Lục Nghi Xuyên nắm lấy tay cậu, ánh mắt rơi vào vết loang mờ trên áo len, đáy mắt tối đi: "Tại sao em lại trốn sau lưng hắn?"

Hắn? Ai cơ?

Khương Hành nghĩ mãi mới nhớ ra—Tống Thừa An. Cậu trừng mắt: "Thế em không trốn sau lưng hắn thì trốn đâu?"

Người đàn ông trầm giọng: "Trốn sau lưng anh."

Khương Hành: "..."

Cậu đưa tay chạm lên trán Lục Nghi Xuyên, "Lục Nghi Xuyên, em thấy anh uống phải rượu giả rồi đấy?"

Lục Nghi Xuyên giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc, không nói lời nào.

Khương Hành có chút không thể tin nổi: "Anh không phải là đang ghen đấy chứ?"

"Nhung Nhung..." Lục Nghi Xuyên nói: "Anh đang ghen đấy, em không định dỗ anh sao?"

Anh cứ thế nhìn cậu, như thể thực sự đang chờ đợi cậu dỗ dành.

Khương Hành cảm thấy đầu tai bắt đầu nóng lên, đột nhiên nhớ đến dòng hướng dẫn có lượt thích cao thứ hai về cách duy trì quan hệ tình cảm:

"Nếu xin lỗi không có tác dụng, hãy dỗ dành. Không có gì mà một nụ hôn không giải quyết được, nếu có, thì hôn hai cái."

Cậu nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh không có ai, liền kiễng chân hôn lên má người đàn ông một cái. Mặt hơi nóng, nhưng giọng điệu lại già đời: "Thật là bó tay với anh. Là đàn ông trưởng thành rồi thì rộng lượng một chút đi có được không? Em với hắn chỉ là anh em chí cốt thôi, hiểu không?"

Lục Nghi Xuyên hơi nhướn mày, "Không hiểu."

Đàn ông hai mươi mấy tuổi đúng là khó dỗ nhất.

Khương Hành không còn cách nào khác, đành tiếp tục kiễng chân, hôn lên má bên kia của hắn một cái nữa: "Quan Vũ và Trương Phi có ngủ chung một giường không? Chắc chắn là không, em với hắn cũng thế."

"Em làm sao biết được, lỡ như Quan Vũ và Trương Phi tắt đèn rồi lại ngủ chung thì sao?"

"LỤC! NGHI! XUYÊN!"

Lục Nghi Xuyên vuốt lại áo khoác cho cậu, "Được rồi, anh tha thứ cho em. Mình về chứ?"

Khương Hành nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, cảm thấy đúng là quá ư kịch tính, "Về thôi, chỗ này cũng chẳng có gì vui cả."

"Anh cũng không nghĩ Khương Chước sẽ đến. Theo lý mà nói, nhà họ Khương không nằm trong danh sách khách mời, có lẽ hắn mượn danh ai đó để vào."

Lục Nghi Xuyên vừa nói vừa dẫn Khương Hành ra cửa, nhưng ngay khi vừa quay người, bước chân hắn đột ngột khựng lại.

Khương Hành nhìn theo ánh mắt hắn, liền thấy một gương mặt tròn bầu bĩnh với mái tóc xoăn tự nhiên.

Khương Hành: "..."

Mẹ nó! Vừa rồi cậu hôn Lục Nghi Xuyên có phải bị anh em chí cốt của mình nhìn thấy rồi không?

Nói cách khác, cảnh tượng cậu dỗ dành bạn trai đã bị chứng kiến toàn bộ?

Ngón chân lại bắt đầu đào hố mới.

Tống Thừa An nhìn Lục Nghi Xuyên, rồi lại nhìn Khương Hành, trông như đang rất tức giận, nhưng vì bị khí thế của Lục Nghi

Xuyên áp đảo, không dám làm gì khác ngoài đứng yên tại chỗ, nén lại cả buổi mới gào lên một câu:

"Lục Nghi Xuyên, anh đúng là một tên tra nam!"

Nói xong, hắn còn trừng mắt nhìn Khương Hành đầy căm tức, nhưng sợ bị trả đũa nên co giò chạy mất dạng.

Khương Hành gãi đầu: "Hả?"

"Khoan đã..." Cậu quay sang hỏi Lục Nghi Xuyên: "Hắn vừa trừng em? Hắn thực sự vừa trừng em đúng không?"

Lục Nghi Xuyên giọng điềm tĩnh: "Đúng vậy, hắn trừng em đấy."

"Được lắm, Tiểu An Tử, em tuyệt giao với hắn! Tuyệt giao ba ngày!"

"Nhưng hắn đã trừng em rồi, ba ngày có phải hơi ít không? Hay là ba tháng đi."

Khương Hành quay sang lườm hắn.

Người đàn ông ra vẻ tiếc nuối: "Được rồi, ba ngày."

...

Về đến phòng khách sạn, Khương Hành vừa vào đã cởi ngay chiếc áo len ướt.

Cơ thể thiếu niên vừa mảnh dẻ vừa dẻo dai, làn da trắng ngần như phủ một lớp men sứ, vòng eo nhỏ gọn, đường cong từ bờ vai xuống eo dần thu lại, sau đó lại kéo dài xuống dưới, bị chiếc quần thể thao rộng che khuất. Khi cậu cúi xuống lấy quần áo, phần eo khẽ võng xuống, để lộ hai lúm đồng tiền nhạt nhòa nơi thắt lưng.

Lục Nghi Xuyên khẽ cử động đầu ngón tay.

Chỉ mất vài giây, Khương Hành đã tiện tay vớ lấy một chiếc áo thun và mặc vào. Lúc quay người, hai điểm đỏ thoáng hiện trong tầm mắt của Lục Nghi Xuyên rồi nhanh chóng bị áo che mất.

"Aaaaa..."

Khương Hành la lên một tiếng, "Vừa nãy ở dưới kia ăn có bao nhiêu đâu, em đói rồi, phải đặt đồ ăn ngoài thôi."

Lục Nghi Xuyên giơ tay rót cho mình một cốc nước.

Trong phòng có sưởi, Khương Hành chỉ mặc áo thun cũng không thấy lạnh, cầm điện thoại nằm dài trên giường không xương, "Để em xem có gì ngon không, em còn chưa thử đồ ăn ở đây nữa."

Cậu cúi đầu, xương bả vai hơi nhô lên, cổ thon dài trắng ngần.

Lục Nghi Xuyên vừa uống nước vừa dán mắt vào chiếc cổ ấy, ánh mắt như thể có thể lần theo đường viền cổ áo mà đi sâu xuống.

Khương Hành gọi liên tiếp mấy món, xong xuôi mới nhớ ra phải hỏi: "Anh có ăn không?"

Lục Nghi Xuyên đang rót ly nước thứ hai, "Không cần."

Được thôi... Dù sao từ nhỏ đến lớn, Lục Nghi Xuyên cũng chưa từng thích ăn đồ ngoài.

Khương Hành cầm điện thoại chơi game một lúc, chơi xong thì đưa tay lên gãi đầu, rồi tiện thể gãi ra hai cái tai nhỏ nhô lên từ tóc.

Cậu ngồi thẳng dậy, nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa, uống hai cốc nước xong liền cúi đầu xem tài liệu, giọng có chút

hoang mang: "Lục Nghi Xuyên, em thấy mình có gì đó hơi kỳ lạ."

Lục Nghi Xuyên đặt tài liệu xuống, đi tới gần: "Sao thế?"

"Không biết nữa..." Khương Hành mím môi, "Chỉ thấy hơi nóng, còn hơi bồn chồn."

Lục Nghi Xuyên đưa tay sờ trán cậu, sau đó còn dùng trán mình chạm vào kiểm tra nhiệt độ, "Không sốt. Để anh gọi lễ tân mang nhiệt kế lên, hoặc mình đi bệnh viện luôn?"

"Thôi đi." Giờ này khuya rồi, Khương Hành lười ra ngoài.

Người đàn ông xoa nhẹ mặt cậu. Đây vốn là một hành động bình thường, nhưng hôm nay không hiểu sao, tay của Lục Nghi Xuyên lại như mang theo dòng điện, chỉ một cái chạm cũng khiến Khương Hành cảm thấy tê dại, toàn thân như muốn xù lông lên, híp mắt lại, trong miệng còn phát ra tiếng kêu khe khẽ như mèo rừ rừ.

Lục Nghi Xuyên để tay trên mặt cậu, không rút lại, khẽ nhíu mày: "Ngoài nóng và bồn chồn ra, còn khó chịu chỗ nào khác không?"

Khương Hành giữ lấy tay hắn, dụi mặt vào lòng bàn tay. Nhưng cậu nhanh chóng nhận ra rằng, chỉ được xoa mặt thôi là chưa đủ. Cả người cậu như bị một ngọn lửa thiêu đốt từ trong ra ngoài, nóng đến mức bứt rứt, chỉ muốn tìm một thứ gì đó để bám vào hạ nhiệt.

"Lục Nghi Xuyên..." Cậu kéo dài giọng, làm nũng: "Sờ em đi mà..."

Lục Nghi Xuyên nâng mặt cậu lên, quan sát trái phải, cuối cùng cũng nhận ra điều bất thường, "Nhung Nhung..."

Hắn còn chưa nói hết câu, thiếu niên mặc áo thun đã vòng tay ôm lấy eo hắn, áp sát vào người, hơi thở nóng rực, ánh mắt cũng

dần trở nên mơ hồ.

Cậu không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, chỉ biết rằng ôm lấy Lục Nghi Xuyên sẽ khiến bản thân dễ chịu hơn, vì vậy cậu nhích lại gần, dán chặt vào hắn, thậm chí còn vô thức cọ cọ vào người hắn.

"Sờ em đi mà..."

Sắc mặt người đàn ông trầm xuống, hít một hơi sâu, lùi lại một bước, "Em đã ăn gì? Hay uống thứ gì?"

Khoảnh khắc hắn rời xa khiến Khương Hành tỉnh táo lại đôi chút, "Em... chỉ ăn mấy miếng bánh ngọt thôi, không... không uống gì hết... Lục Nghi Xuyên, em khó chịu quá..."

Chưa nói được mấy câu, đầu óc cậu dần bị một loại bản năng nào đó chiếm lấy, lan tràn khắp cơ thể.

Cậu nắm lấy cổ tay áo vest lạnh băng của người đàn ông, đôi môi hé mở, phát ra một tiếng rên khe khẽ, giống như tiếng mèo động tình.

Rồi, theo bản năng, cậu đưa ra một lời mời gọi.

"Lục Nghi Xuyên, anh muốn lên giường với em không?"

Chương 76: Chương 76

Lục Nghi Xuyên, anh có muốn lên giường với em không...

Ngay khi câu nói này tràn vào tâm trí, Lục Nghi Xuyên gần như vô thức siết chặt vòng tay ôm lấy vòng eo mềm mại bên dưới.

Cơ thể thiếu niên mềm mại dán sát vào anh, như thể coi anh là nơi để phát tiết, từng chút một cọ sát, miệng phát ra những tiếng rên đứt quãng, đôi mày hơi nhíu lại vì khó chịu, bàn tay cậu kéo tay anh xuống dưới.

"Lục Nghi Xuyên... anh sờ chỗ này có được không..."

Không giống mèo, mà giống một chú chó nhỏ hơn.

Quần thể thao rộng rãi, dây rút buông lỏng hai bên. Tay Lục Nghi Xuyên bị dẫn dắt đặt lên bàn tay của Khương Hành, sau đó, tay thiếu niên như một con cá trơn tuột ra, để lại không gian cho riêng anh.

Anh cử động, tiến sát Khương Hành, nhìn thiếu niên khẽ nheo mắt đầy thỏa mãn. "Nhung Nhung, em biết mình đang làm gì không?"

Khương Hành run nhẹ trong lòng anh, nhịp thở theo đó mà lúc nhẹ lúc gấp. Nghe thấy lời anh nói, cậu nghiêng đầu, tựa vào vai anh. Chỉ cần hơi nghiêng một chút, là có thể thấy rõ mạch máu nổi trên cổ người đàn ông.

Lục Nghi Xuyên hoàn toàn không bình tĩnh như lời anh nói.

Khương Hành thè lưỡi, như một chú mèo con, li.ếm lên mạch máu kia một cái, giọt mồ hôi nóng ẩm từ mi mắt rơi xuống.

"Em hình như... p.hát tì.nh rồi."

Động tác của người đàn ông khựng lại, gân xanh bên cổ càng hiện rõ, hơi thở cũng nặng nề hơn.

Ngón tay miết mạnh xuống, cơn cuồng nhiệt như sóng lớn bất chợt lại bị nén xuống mặt nước. Những ngón tay thon dài buông xuống trước mặt Khương Hành, đến khi sắp trượt khỏi liền bị giấy ăn lau sạch.

Khương Hành hít thở vài phút, lại bị cơn sóng nóng hổi khác nhấn chìm. Cậu đã không còn thỏa mãn với tiếp xúc chỉ bằng đầu ngón tay.

Bộ vest phẳng phiu, chỉnh tề của Lục Nghi Xuyên bị cậu vò nhăn nhúm, trên lớp áo khoác đen còn vương vết tích trắng mờ, không khí tràn đầy mùi hương nồng đậm.

Chú mèo chưa thỏa mãn lại cọ tới.

Lục Nghi Xuyên đỡ lấy vai cậu, rút từ sau lưng ra một chiếc đuôi dài. Đuôi như có ý thức, theo bản năng quấn chặt quanh eo anh.

"Anh cũng sờ nó đi..."

Lục Nghi Xuyên đưa tay, từ gốc đến ngọn vuốt dọc theo chiều dài chiếc đuôi, khiến chú mèo trong lòng phát ra tiếng gừ gừ đầy thoải mái.

Chỉ hai lần vu.ốt ve, anh đã thu tay lại. Trước khi Khương Hành kịp hối thúc, anh chậm rãi hỏi: "Khương Hành, anh là ai?"

Khương Hành ngửi thấy trên người Lục Nghi Xuyên cũng tràn ngập mùi hương y hệt cậu, thứ mùi thúc giục kết hợp. Cậu đưa

tay nắm lấy thắt lưng anh, nhưng lại bị chặn lại.

Cậu hơi ấm ức ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt sâu thẳm đen láy. "Khương Hành, anh là ai?"

Khương Hành cắn vào tay anh, hai chiếc răng nanh nhỏ khẽ cắm xuống lòng bàn tay, để lại dấu răng mờ.

Nhưng Lục Nghi Xuyên vẫn không có phản ứng.

Khương Hành thả ra, đôi mắt đỏ hoe, hai giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống, rơi vào lòng bàn tay người đàn ông, khiến ngón tay anh hơi run lên.

"Lục Nghi Xuyên..." Cậu gọi tên anh, cuối cùng cũng đáp lại câu hỏi đã được lặp lại hai lần. "Anh là... Lục Nghi Xuyên."

"Ngoan."

Lục Nghi Xuyên khàn giọng, lau đi vệt nước mắt còn sót lại trên gương mặt cậu, sau đó ôm cậu lên, vỗ về như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Ngón tay anh trượt vào khoang miệng thiếu niên, đầu ngón tay chạm qua răng nanh. "Nói anh nghe, em muốn gì?"

Vòng tay rộng lớn và ấm áp khiến Khương Hành cảm thấy cực kỳ an toàn. Cậu ngẩng đầu, cắn nhẹ lên ngón tay anh, giọng nói ngậm trong miệng, nghe mơ hồ.

"Muốn... anh..."

Người đàn ông đặt xuống gương mặt cậu vô số nụ hôn dày đặc. "Muốn anh làm gì?"

"Muốn anh..."

Ngón tay bất ngờ nhấn xuống đầu lưỡi, rồi rút ra, mang theo chút dấu vết nước bọt.

Khương Hành bị k.ích thí.ch, ánh mắt lóe lên, có khoảnh khắc tỉnh táo ngắn ngủi, rồi lại bị cơn sóng cuốn trôi, theo bản năng cầu hoan.

"Muốn anh hôn em..."

"Chỉ hôn thôi?"

"Ưm... còn... còn muốn cái khác..."

"Ngoan." Lục Nghi Xuyên đỡ lấy cậu, nhẹ giọng trấn an, tay bóp nhẹ gáy cậu, dịu dàng nói: "Nhung Nhung, mở miệng nào."

Khương Hành ngoan ngoãn mở miệng.

"Ưm..."

Môi lưỡi xâm nhập, cuốn lấy mọi cơn khát cầu.

Chiếc điều khiển tự động kéo rèm cửa sổ khách sạn lại. Bên ngoài là màn đêm lạnh lẽo, không biết từ lúc nào tuyết lại bắt đầu rơi.

Còn trong căn phòng xa hoa, giữa đêm đông tuyết rơi dày đặc, cách một lớp rèm dày nặng, trên chiếc giường lớn, hơi nóng nồng đậm dâng lên, quần áo lần lượt bị cởi bỏ.

Khương Hành tựa vào gối, đôi mắt mờ sương nhìn Lục Nghi Xuyên quỳ thẳng, đưa tay tháo bỏ cà vạt trên cổ, rồi là áo khoác, áo sơ mi...

Một cơ thể đàn ông trưởng thành dần hiện ra trước mắt cậu.

Khi vai chạm vào vai, hơi ấm từ làn da kề sát giúp xoa dịu cơn nóng rát trong lòng Khương Hành.

Cậu như một con cá khát nước đã lâu, dù biết đây là hành động đáng xấu hổ, nhưng vẫn không thể kiềm chế mà vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của người đàn ông trước mặt.

Lục Nghi Xuyên vuốt nhẹ eo cậu, đầu ngón tay móc lấy mép quần thể thao, cúi đầu nhìn cậu, giọng nói trầm thấp: "Muốn không?"

Khuôn mặt thiếu niên bị hơi nóng hun đỏ bừng, tuyết bên ngoài vẫn không ngừng rơi, phát ra những âm thanh xào xạc. Chiếc chăn phủ lên lưng Lục Nghi Xuyên, che đi ánh đèn rực rỡ, để lại một bóng tối dày đặc.

Khương Hành không nói gì, chỉ có chiếc đuôi lớn, mềm mại trườn lên lưng anh, quấn chặt quanh eo.

Nóng bỏng, ẩm ướt, quấn quýt...

Món ăn mà Khương Hành đã đặt cuối cùng cũng được giao tới trong cơn bão tuyết. Chuông báo trên đầu giường vang lên, nhưng không ai đáp lại. Một phút sau, chuông lại reo lần nữa.

Lần này, một bàn tay cuối cùng cũng vươn ra từ trong chăn.

Chủ nhân của bàn tay đó mang dấu răng mờ trên hổ khẩu, đầu ngón tay còn vương chút hơi ẩm. Anh cử động, lấy khăn giấy lau sạch vết nước trước khi nhấc điện thoại lên.

Giọng nói khàn khàn, trầm thấp vang lên: "Chuyện gì?"

Một tiếng rên khe khẽ vang lên. Lục Nghi Xuyên cúi đầu, ngậm lấy đầu lưỡi mềm mại của cậu.

Giọng nhân viên giao đồ ăn lẫn vào sự hỗn loạn, nghe không rõ ràng: "Xin chào, khách sạn không cho phép giao đồ lên phòng, tôi đã để đồ ăn ở quầy lễ tân."

Lục Nghi Xuyên cúp máy, hơi thở lúc nặng lúc nhẹ. Đôi mắt sâu thẳm, tối đen như phủ một lớp d.ục v.ọng cuồng nhiệt.

Anh nâng gáy Khương Hành, cắn mạnh lên môi cậu, nhìn thấy ánh mắt mơ màng dần trở nên vỡ vụn rồi lại cúi xuống hôn nhẹ: "Thích không?"

Khương Hành không nói được gì.

Người đàn ông cầm lấy chiếc đuôi đang run rẩy của cậu, ngón tay khẽ vu.ốt ve, rồi áp môi sát tai cậu, bật cười khẽ: "Nhung Nhung, gốc đuôi ướt rồi."

"Là do anh làm ướt."

Chóp đuôi trong tay anh run lên từng hồi.

...

Tuyết rơi rất lâu, đêm cũng kéo dài vô tận.

Khương Hành không biết mình đã bị hành hạ bao lâu. Khi cậu thoát ra khỏi cơn cuồng nhiệt không hồi kết, đừng nói đến cái đuôi, ngay cả đầu ngón tay cũng chẳng thể cử động.

Cậu vốn đã nhịn đói, chút thể lực ít ỏi còn sót lại cũng bị rút kiệt đến cạn kiệt.

Cậu chỉ nhớ chăn đệm lộn xộn, ga giường càng rối hơn. Tay chân mềm nhũn, cậu được Lục Nghi Xuyên bế vào phòng tắm. Khi dòng nước ấm chảy xuống cơ thể, Khương Hành khẽ mở mắt, qua làn hơi nước mờ ảo, cậu nhìn thấy khuôn mặt thoả mãn của người đàn ông.

Lục Nghi Xuyên hôn lên khoé môi cậu. "Ngủ đi."

Khương Hành đổ người vào lòng anh, ngủ say như chết.

Khi tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau.

Có vẻ như họ đã chuyển sang một căn phòng khác. Rèm cửa kéo kín, chỉ để lại một kẽ hở nhỏ, ánh sáng len lỏi vào trong. Hương trầm dìu dịu trong không khí khiến người ta muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Khương Hành động đậy ngón tay, rồi lại nhấc chân thử, sau đó nhíu mày, hít vào một hơi lạnh.

"Ting—"

Tiếng cửa mở vang lên, Lục Nghi Xuyên bước vào với một túi đồ ăn trên tay.

Khương Hành níu lấy mép chăn, nửa khuôn mặt vùi dưới lớp vải mềm, đôi mắt vẫn còn vương chút đỏ ửng nhìn anh chăm chú.

Người đàn ông dường như chỉ xuống lấy đồ ăn, anh đã cởi áo khoác lông dài, chỉ còn lại bộ đồ ngủ đơn giản bên trong.

Trong phòng, nhiệt độ ấm áp bao trùm, dù mặc ít cũng không thấy lạnh.

Lục Nghi Xuyên đặt hộp đồ ăn xuống bàn, quay lại, đối diện với một đôi mắt to tròn đang chăm chăm nhìn anh.

Lục Nghi Xuyên bước tới, cúi người chạm tay lên trán Khương Hành, "Ừm, may mà không sốt."

Khương Hành vẫn không nói gì.

Đợi đến khi tay anh rời đi, cậu kéo chăn chậm rãi trùm lên mặt.

Lục Nghi Xuyên nhìn thấy vài lọn tóc bạc lộ ra trên gối, nhướng mày, "Nhung Nhung xấu hổ à?"

"Em không có!"

Một giọng nói buồn bực vang lên từ trong chăn.

Lục Nghi Xuyên mở hộp đồ ăn, "Ồ, vậy tại sao không dám nhìn tôi?"

Hương cháo hải sản nóng hổi lan tỏa trong không khí. "Hay là, em tính mặc quần vào rồi giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra?"

Anh hờ hững cất giọng: "Đồ tra nam."

Khương Hành không thể tin được—cậu đã mềm nhũn thế này rồi mà còn bị gọi là tra nam?! Cơn giận bùng lên, cậu hất chăn, bật dậy: "Lục Nghi Xuyên! Em khuyên anh nên cẩn thận lời nói của mình!"

Nhưng vừa động một chút, cậu lập tức nhíu mày vì cảm giác ê ẩm bên dưới. "Tất cả là tại anh! Em cảm giác mình như một con búp bê rách rồi đây này!"

Bên tai vang lên tiếng cười khẽ. Lục Nghi Xuyên mở bàn ăn nhỏ đặt trước mặt cậu, sau đó đặt bát cháo lên trên.

"Búp bê rách, ăn cháo hải sản không?"

Khương Hành cầm lấy cái muỗng, bĩu môi, trừng mắt nhìn anh với vẻ không ưa nổi: "Hừ! Đúng là đàn ông."

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh, cầm hộp thuốc, lật xem hướng dẫn sử dụng. "Anh làm sao?"

Khương Hành húp một muỗng cháo thật lớn, nghiêm túc tuyên bố: "Anh không hề yêu tôi!"

Lục Nghi Xuyên vẫn cúi mắt đọc hướng dẫn, tay nhẹ nhàng đẩy hộp cháo ngay ngắn lại, rồi rót ly nước ấm đặt trước mặt cậu. "Uống nước trước đi, rồi ăn tiếp."

Sau đó, anh mới ngước mắt nhìn cậu, "Anh lại không yêu em chỗ nào?"

Khương Hành ôm cốc nước, ực ực uống hết, rồi phồng má bất mãn: "Trong tiểu thuyết không có viết như thế này!"

Lục Nghi Xuyên khép hộp thuốc lại, bình thản hỏi: "Vậy trong tiểu thuyết viết thế nào?"

Khương Hành vừa ăn cháo, vừa nhìn anh với ánh mắt chướng tai gai mắt.

Sau khi ăn xong, Lục Nghi Xuyên cầm khăn lau mặt và tay cho cậu.

Khương Hành ngửa đầu, lười biếng đặt tay lên cánh tay anh, tóc tai rối bù.

Chiếc áo thun rộng cổ, để lộ những dấu vết đỏ rực trên làn da trắng.

Sau khi ăn, Khương Hành đã hồi phục một chút sức lực. Ngoại trừ cảm giác khác thường nào đó bên trong, cùng với cơ thể có hơi mỏi, thì không có vấn đề gì lớn.

Khăn lau trượt qua ngón tay cậu, cậu lẩm bẩm: "Em còn tưởng mình sẽ giống trong tiểu thuyết, thức dậy thì đau lưng, chân không chạm đất được cơ."

Lục Nghi Xuyên lau sạch khuôn mặt lười nhác của cậu, nghe vậy thì đổi mặt khăn, tiếp tục lau tay còn lại, "Chúng ta chỉ ngủ một giấc thôi, có phải đánh nhau đâu. Nhưng mà..."

Anh nắm lấy những ngón tay trắng trẻo thon dài của thiếu niên, "Lưng có đau không thì chưa biết, nhưng nếu muốn mỏi eo thì Nhung Nhung có thể tự thực hiện."

Khương Hành trừng mắt nhìn anh: "Làm sao?"

"Tự động là được."

Lục Nghi Xuyên vuốt nhẹ đầu ngón tay cậu, "Ngồi lên, tự mình động."

"Anh, anh, anh—!"

Khương Hành giật tay lại, mặt đỏ rực.

Quá đáng! Trời lạnh âm hai mươi độ mà người này lại nói ra được mấy lời khiến người ta nóng bừng như thế sao?!

Lục Nghi Xuyên đặt khăn sang một bên, cúi người kéo quần cậu xuống.

Khương Hành giật mình, "Anh làm gì! Làm gì đấy?!"

"Bôi thuốc."

Lục Nghi Xuyên cầm lọ thuốc vừa xem lúc nãy, nhìn con mèo đang xù lông trước mặt, nhàn nhạt hỏi: "Trong tiểu thuyết em đọc không có đoạn này à?"

Khương Hành siết chặt mép quần, "Em tự làm được."

"Ngoan, em không nhìn thấy."

"....."

Khương Hành mặt đỏ bừng, vùi đầu vào lòng anh, cố gắng không để ý đến những âm thanh đáng xấu hổ xung quanh, lảng sang chuyện khác, "Lục Nghi Xuyên, chúng ta làm thế này có phải là tuyên dâm giữa ban ngày không?"

Động tác của Lục Nghi Xuyên dừng lại, giọng anh trầm xuống, "Anh cũng muốn lắm, nhưng có vẻ như búp bê rách nào đó lại

không vui."

Anh thở dài, "Một búp bê giỏi thì nên biết tự vá lại mình."

"....."

Khương Hành không nói nên lời.

Cậu cúi xuống, há miệng cắn lên vai anh.

Lục Nghi Xuyên rất cẩn thận, Khương Hành không bị thương, nhưng vấn đề kích thước thì vẫn phải từ từ thích nghi.

Sau khi rửa tay sạch sẽ, anh ôm lấy con mèo nhỏ, chui vào chăn, xoa xoa mái tóc đã rối càng thêm rối, "Được rồi, ngủ tiếp đi. Anh hỏi nhỏ Hắc rồi, kỳ ph.át tì.nh hình như kéo dài một tuần."

"!!"

CÁI GÌ?!

Chương 77: Chương 77

Ban đầu, kế hoạch công tác ba ngày cứ thế bị trì hoãn, Khương Hành và Lục Nghi Xuyên quấn quýt trong khách sạn suốt bảy ngày. Không biết họ đã dùng bao nhiêu cái bao cao su, đến khi kết thúc, Khương Hành nhìn ánh nắng bên ngoài mà suýt rơi nước mắt.

Không biết "con trâu" có kiệt sức không, nhưng "mảnh ruộng" này của cậu thì gần như đã bị cày nát rồi.

Mặc dù có nắng, nhưng nhiệt độ bên ngoài vẫn thấp, gió lạnh cuốn theo những hạt tuyết li ti quất vào mặt. Lục Nghi Xuyên quấn chặt Khương Hành thành một chú chim cánh cụt nhỏ, cuối cùng còn cẩn thận quàng khăn cho cậu. "Còn muốn trượt tuyết nữa không?"

Lần này, Khương Hành thực sự mỏi nhừ cả người, một tuần liền cậu cuối cùng cũng hiểu được cảm giác "toàn thân rã rời" trong tiểu thuyết là như thế nào.

"Trượt cái con khỉ! Bây giờ em đi còn không nổi đây này."

Lục Nghi Xuyên bật cười, "Không sao, thành phố A cũng có khu trượt tuyết, hoặc lần sau lại đi."

Khương Hành chôn cằm trong khăn quàng, trên đầu đội mũ, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt trắng trẻo pha chút ửng hồng. "Em không phải năm nào cũng bị thế này chứ?"

Lý An kéo vali bước tới, nhìn hai người đứng sát nhau đầy thân mật thì khựng lại, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt phức tạp.

Lục Nghi Xuyên không nhận ra ánh nhìn đó, chỉ an ủi Khương Hành, "Không đâu, anh đã hỏi rồi, lần này là do em vừa trưởng thành thôi. Qua đợt này, sau này em sẽ như người bình thường."

Khương Hành âm thầm thở phào trong lòng.

May quá, may quá... Nếu không thì sẽ không phải là "tổng tài bá đạo cưỡng chế meo meo" mà là "omega nhỏ bé đáng yêu chạy đi đâu đây" à?

Về đến thành phố A, Khương Hành ngủ vùi cả ngày trời mới lấy lại sức từ trạng thái "hao tổn nguyên khí".

Sát ngày Tết Dương Lịch, thời tiết ngày càng lạnh, sáng sớm bên ngoài biệt thự đóng một lớp băng mỏng, nhưng vẫn chưa có tuyết rơi.

Sau hơn một tuần, Nhuyễn Niệm cuối cùng cũng quay lại lớp. Ở đây khó gọi xe, nên cô nàng đi xe điện đến, gió lạnh thổi làm mặt cô đỏ bừng, vừa xoa tay vừa tháo khăn quàng cổ.

"Nghe quản gia nói em đi công tác với đàn anh Lục, bên đó có tuyết không? Thế nào, có vui không?"

Tuyết cái gì chứ? Cảnh cậu nhìn thấy nhiều nhất là trần nhà khách sạn thì có!

Khương Hành nâng cốc nhấp một ngụm cà phê nóng, hờ hững đáp, "Cũng được, tuyết thôi mà, có gì đặc biệt đâu." Nói xong, cậu chỉ sang cốc cà phê bên cạnh đã pha sẵn, "Uống chút cho ấm bụng đi."

Nhuyễn Niệm ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy cốc cà phê sưởi tay. "Nhà chị ở vùng thấp hơn đây, học bao nhiêu năm trời, nơi xa

nhất từng đến chính là thành phố này. Hai mươi mấy năm rồi, còn chưa thấy tuyết được mấy lần. Nghe nói năm nay là mùa đông lạnh nhất, không biết có tuyết rơi không?"

Khương Hành nói: "Sẽ thấy thôi. Năm nay không có thì còn năm sau, ở đây không thấy, sau này chị sẽ đến nơi xa hơn."

Cô gái mặc chiếc áo len cũ mỉm cười, "Ừ! Chị cũng tin rằng mình sẽ đi xa hơn."

Nói rồi, cô chớp mắt trêu chọc Khương Hành, "Xem ra tuần vừa rồi em với đàn anh Lục sống khá tốt nhỉ?"

Khương Hành ngẩn người, "...Gì cơ?"

Nhuyễn Niệm chỉ chỉ vào cổ mình.

Khương Hành theo phản xạ đưa tay sờ.

Nhuyễn Niệm nhắc nhở, "Sờ nhầm rồi, vết ở bên phải kìa."

"....."

Đứng hình trong một tích tắc

Nhìn chú mèo nào đó mặt đỏ bừng, Nhuyễn Niệm vui vẻ cười khúc khích.

" Chị còn tưởng đàn anh Lục là kiểu người lịch sự nhã nhặn, hóa ra đàn ông lên giường thì ai cũng như nhau."

Nghĩ lại thì cũng hiểu được, nếu chị cũng có một người yêu đẹp trai thế kia, có khi còn b.iến th.ái hơn cả anh ta ấy chứ.

Không tiếp tục trêu chọc cậu bạn da mặt mỏng nữa, Nhuyễn Niệm lấy tài liệu ra, chuẩn bị vào học.

Khương Hành nhìn cô lật tài liệu, cầm cốc cà phê do dự một lúc, cuối cùng không nhịn được hỏi, "Trong mắt chị, Lục Nghi Xuyên là người thế nào?"

Nhuyễn Niệm không ngờ cậu lại hỏi chuyện này, suy nghĩ vài giây rồi đáp.

"Thực ra chị không quen đàn anh Lục lắm, chỉ là anh ấy rất nổi tiếng trong trường, thỉnh thoảng có nghe kể về anh ấy."

Đẹp trai không đủ để nổi bật trong một ngôi trường lớn như vậy, Lục Nghi Xuyên được biết đến nhiều phần lớn nhờ thành tích học tập xuất sắc cùng thân thế hào môn đầy drama.

Cô nói: "Chị là người của hội sinh viên, hội trưởng bọn chị là Cao Chí Lan, cô ấy là bạn của đàn anh Lục, thỉnh thoảng thấy anh ấy ghé qua hội sinh viên. Chị với anh ấy không có giao thiệp gì, chỉ là nhìn từ xa, cảm thấy anh ấy là một người ôn hòa, lễ độ, khác hẳn với mấy cậu ấm cô chiêu chị từng gặp."

"Bỏ đi danh phận con nhà giàu, đàn anh Lục luôn có tiếng tốt trong trường."

Cô tổng kết, "Cảm giác mà anh ấy mang lại là ôn hòa, nhưng có khoảng cách."

Nhuyễn Niệm cầm bút trên tay, băn khoăn không biết có nên nói thêm không. Với tư cách một người làm thuê, cô không nên tiết lộ quá nhiều về chủ nhân của mình. Nhưng ánh mắt Khương Hành quá chân thành, chân thành đến mức khiến cô cảm thấy cậu không nên bị giấu đi điều đó.

"Nhưng có một chuyện..."

Cô do dự nói: "Chuyện này xảy ra đã lâu lắm rồi, lúc chị vào trường chỉ thấy vài bài đăng mơ hồ, cũng không biết thật giả ra

sao. Ban đầu chị không tin, nhưng gần đây khi ở cùng bạn trai, chị lại nghe anh ấy nhắc đến."

"Chuyện gì cơ?" Khương Hành hỏi.

"Nghe nói đàn anh Lục có một người bạn thân từ nhỏ, sau này không may gặp tai nạn xe mà qua đời. Vì chuyện đó, anh ấy cắt đứt quan hệ với gia đình, có thể thấy mối quan hệ giữa họ không hề tầm thường."

"Còn gần đây, mọi người đồn rằng..." Giọng Nhuyễn Niệm có chút khó nói, "Đồn rằng đàn anh Lục mới có bạn trai, đường nét khuôn mặt có vài phần giống với người bạn năm xưa."

Cô từng thấy ánh mắt Lục Nghi Xuyên nhìn Khương Hành. Cô không thể diễn tả đó là ánh mắt như thế nào—giống như toàn bộ ánh sáng của thế giới đều tụ lại trên người Khương Hành, và Lục Nghi Xuyên chỉ đơn thuần đuổi theo ánh sáng ấy.

Nhưng ánh sáng đó là dành riêng cho Khương Hành, hay qua cậu để nhìn về ai đó trong quá khứ? Cô không thể biết.

Người đã khuất giống như vầng trăng xa xôi, dẫu bông hồng trắng có nở rộ đến đâu, cũng không thể sánh với ánh sáng không thể chạm đến ấy.

Khương Hành không ngờ cô lại nói vậy.

Cậu nghĩ, chuyện này đã lan truyền khắp nơi rồi sao? Cậu đã trở thành "thế thân" của ai đó?

"Em và anh ấy không phải mối quan hệ như thế." Cậu giải thích với Nhuyễn Niệm, " Em cũng không phải thế thân. Dù sao thì, chuyện của chúng em có chút phức tạp, nhưng tuyệt đối không phải như những gì người ngoài suy đoán."

"Vậy thì tốt quá rồi." Nhuyễn Niệm thở phào. "Dù không tiếp xúc nhiều, nhưng chị luôn có cảm giác trước đây đàn anh Lục giống như một chiếc vỏ rỗng, hoàn hảo nhưng không có linh hồn, cứ như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào."

"Bây giờ thì khác rồi, em đã giúp anh ấy có được linh hồn." Cô mỉm cười, "Chị nghĩ, anh ấy thực sự thích em đấy."

"Phải ha, một người như đàn anh Lục, lạnh lùng tự chủ như thế, vậy mà còn để lại dấu vết trên em, đủ thấy anh ấy chiếm hữu em đến mức nào rồi."

Khương Hành: "....."

Cậu nghi ngờ rằng người ngoài đang hiểu nhầm về Lục Nghi Xuyên.

Sáu giờ tối, buổi học phụ đạo của Nhuyễn Niệm kết thúc. Cô vừa rời đi trước, Lục Nghi Xuyên đã về ngay sau đó.

Khương Hành cắn đầu bút, viết nốt câu trả lời cuối cùng, rồi ném bút đi, lập tức chạy đến bên cạnh Lục Nghi Xuyên: "Ăn lẩu! Ăn lẩu!"

Người đàn ông cởi áo khoác ngoài, còn chú mèo nhỏ thì chạy vòng quanh anh lần thứ hai, "Siêu cay! Siêu cay!"

Bàn tay đang treo áo của Lục Nghi Xuyên hơi khựng lại, "Khương Tiểu Hành, em có ân oán gì với lẩu siêu cay từ kiếp trước à?"

"Nhớ mãi không quên, ắt có hồi đáp." Lục Nghi Xuyên cuối cùng cũng mua một nồi lẩu hai ngăn, và Khương Hành rốt cuộc cũng được như ý ăn lẩu siêu cay.

Tổng giám đốc Lục bỏ áo vest, đeo tạp dề vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Nguyên liệu đã được người giúp việc chuẩn bị sẵn, anh chỉ

cần rửa sạch và cắt ra là được.

Khương Hành đi dép lông, lượn quanh anh không ngừng, nói đi nói lại vẫn là những món quen thuộc: "Thịt viên nhiều vào, chả tôm nhiều vào, còn nữa, bò là món khoái khẩu của meo! A! Cả sách bò và khoai tây nữa!"

Lục Nghi Xuyên kéo theo một con mèo hình người bám sau lưng, vừa rửa rau vừa hỏi: "Thêm rau mùi không?"

Khương Hành nhăn mặt, "Bỏ đi! Bỏ đi!"

Lục Nghi Xuyên bật cười.

Khương Hành dụi mặt vào vai anh, chỉ để lộ đôi mắt to, giọng bị áo làm nghẹt đi, nghe có chút buồn bực: "Lục Nghi Xuyên, sắp đến Tết Dương Lịch rồi nhỉ?"

"Ừ, đến lúc đó được nghỉ một ngày. Nhung Nhung muốn đi đâu chơi?"

Khương Hành nghịch nghịch dây tạp dề của anh, "em muốn đến thăm ba mẹ em... ba mẹ ruột."

Lục Nghi Xuyên thoáng dừng tay, "Sao đột nhiên lại muốn đi?"

"Không phải đột nhiên đâu, thực ra em đã nghĩ chuyện này từ lâu rồi. Em chưa từng gặp họ, ngay cả Khương Tinh Bạch có lẽ cũng không có nhiều tình cảm với họ."

Người mà cậu ấy có tình cảm, có lẽ là cặp vợ chồng sau này đã nhận nuôi cậu ấy. Nhưng tất cả những điều đó không liên quan đến Khương Hành.

Những người thực sự có liên quan đến cậu, đã vĩnh viễn nằm sâu dưới lòng đất, từ cái ngày cậu còn quá nhỏ để biết chuyện gì đang xảy ra.

"Khi có thể biến thành người, em đã muốn đi rồi. Nhưng em không biết đến đó thì nên nói gì, cũng không biết phải gặp họ như thế nào. Chớp mắt một năm sắp qua mất rồi, chẳng lẽ cứ mãi không đi sao?"

"Ừm." Lục Nghi Xuyên đáp lời, "Đi vào ngày Tết Dương Lịch nhé?"

"Trước một ngày đi." Khương Hành nói, "Tết Dương Lịch em muốn ở bên anh."

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cậu, dường như có chút bất ngờ.

Khương Hành dụi mặt vào vai anh, mái tóc vừa chải ngay ngắn lại bị cọ rối tung, "Em rất ích kỷ, em cảm thấy anh vẫn là quan trọng nhất."

Lục Nghi Xuyên lau nước trên tay, bàn tay lạnh buốt nâng cằm chú mèo nhỏ, "Trùng hợp quá, anh thích nhất chính là sự ích kỷ của em."

Anh cúi xuống, chiếm lấy đôi môi cậu thiếu niên khẽ mím lại.

Vĩnh Lạc thôn là một ngôi làng nhỏ không mấy ai để ý thuộc thành phố A.

Trước ngày Tết Dương Lịch, sương mù giăng đầy trời, Khương Hành và Lục Nghi Xuyên ngồi xe gần năm tiếng mới đến chân núi.

Khương Hành ôm một bó hoa, Lục Nghi Xuyên mở cốp xe lấy nhang đèn và tiền vàng đã chuẩn bị trước, còn Lý An thì cầm điện thoại xem bản đồ.

Vị trợ lý vạn năng ngước lên nhìn ngọn núi trước mặt, rồi lại nhìn hai người phía sau, nói với Lục Nghi Xuyên: "Theo bản đồ

thì leo qua ngọn núi này là tới rồi, nhưng mà..."

Anh liếc nhìn đám cỏ mọc um tùm trước mặt, nghiêm túc đề xuất: "Nhìn tốc độ sinh trưởng của đám cỏ này, Lục tổng, tôi khuyên anh nên chuẩn bị một cái liềm."

Vị tổng giám đốc vốn quen với cuộc sống sung sướng vừa nghe đến từ ngữ lạ lẫm ấy thì hơi cau mày, "Liềm?"

Được rồi...

Lý An quyết định từ bỏ việc giao tiếp, bước vào nhà dân gần đó mượn một cái liềm, tự mình đi trước mở đường.

Giữa mùa đông, phần lớn cỏ đã úa vàng. Lý An chặt hết những bụi cây chắn lối, dẫn cả nhóm đi khoảng hai mươi phút thì cuối cùng cũng nhìn thấy hai nấm đất giản dị.

Hai vợ chồng trẻ ra đi đột ngột, trong nhà chỉ còn một đứa trẻ năm tuổi, họ được chôn cất qua loa, ngay cả bia mộ cũng không có.

Khương Hành ôm bó hoa đứng một lúc, rồi cầm lấy liềm trong tay Lý An, chủ động cắt bỏ đám cỏ dại phủ kín mộ.

Lý An thò tay vào túi, rồi tự giác lui về ven đường trông chừng, để lại không gian riêng cho họ.

Khương Hành dọn cỏ, Lục Nghi Xuyên giúp cậu quét dọn xung quanh. Cả hai đều chưa từng làm việc này, nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

Giữa chừng, Lục Nghi Xuyên thay cậu, động tác của anh nhanh nhẹn hơn, chẳng mấy chốc đã làm sạch phần mộ.

Khương Hành xoa xoa hai bàn tay lạnh đến đỏ bừng, đặt bó hoa vào giữa hai nấm mộ.

"Lần đầu gặp mặt, con có nên tự giới thiệu không nhỉ?"

Cậu nói: "Thực ra con mới là con ruột của hai người. Con vốn dĩ phải là người thuộc ngôi làng này, nhưng do bị tráo đổi với Khương Tinh Bạch, định mệnh trớ trêu biến con thành một cậu ấm sung sướng."

Lục Nghi Xuyên đặt tiền vàng và nhang đèn xuống nhưng không đốt, chỉ lặng lẽ đặt ở đó.

Khương Hành lẩm bẩm: "Thực ra con vốn phải chết rồi mới đúng, cả nhà chúng ta thật có duyên, đều gặp tai nạn mà ra đi. Con có thể sống tiếp, có lẽ là nhờ hai người trên trời phù hộ con chăng? Dù sao thì con cũng đã chết đi sống lại rồi, hình như chuyện gì cũng có thể xảy ra."

Cậu cười cười, đưa tay kéo lấy Lục Nghi Xuyên, "Giới thiệu với hai người một chút, đây là bạn trai của con, con định sẽ sống bên anh ấy cả đời. Không biết hai người nghĩ thế nào về đồng tính, nhưng dù sao thì con cũng đã nhận định người này rồi, dù hai người có giận cũng không thay đổi được đâu."

Lục Nghi Xuyên đứng bên cạnh cậu, gió lạnh lùa qua hai bên tai, giống như một nụ hôn băng giá.

"Chú, dì, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Khương Hành, hai người đừng lo lắng."

Khương Hành nắm tay anh, "Dù chúng ta chưa từng chung sống, cũng chưa từng gặp mặt, nhưng hai người cứ yên tâm, năm nào chúng con cũng sẽ đến thăm. Những gì các phần mộ khác có, hai người cũng sẽ có."

"Ba, mẹ..." Cậu khẽ nói, "Tạm biệt, chúc hai người vui vẻ, cũng mong hai người phù hộ cho con vui vẻ."

Lúc xuống núi, trời bắt đầu mưa, nước mưa văng xuống đường núi, biến lối đi thành một con đường lầy lội.

Lục Nghi Xuyên cầm liềm, ngồi xuống trước phần mộ, "Lên đi, anh cõng em."

Khương Hành nói chuyện, hơi thở phả ra từng làn khói trắng, miệng bảo "Không hay lắm đâu" nhưng vẫn leo lên lưng anh.

Cậu tựa vào bờ vai rộng của người đàn ông, phía trước là màn mưa mờ ảo, "Anh chịu được không?"

"Nếu không chịu được, em leo lên làm gì?"

Khương Hành bật cười.

Cậu đung đưa hai chân, nhìn Lục Nghi Xuyên bước từng bước xuống núi, phía sau là trợ lý Lý có điều muốn nói nhưng lại thôi.

"Nhanh thật..." Khương Hành nói, "Không ngờ đã một năm trôi qua rồi."

Lục Nghi Xuyên vững vàng đỡ lấy cậu, mỗi bước chân đều kiên định, "Đúng vậy, nhanh thật."

Nhớ lại mọi chuyện, cảm giác như một giấc mộng.

Cơn mưa dần nặng hạt, hạt mưa rơi xuống gặp không khí lạnh liền ngưng tụ thành những bông tuyết nhỏ.

Khương Hành nhặt những hạt tuyết trên áo khoác đen, đưa đến trước mặt Lục Nghi Xuyên, "Anh nhìn này, tuyết rơi rồi!"

Lục Nghi Xuyên liếc mắt nhìn, "Nhiệt độ mặt đất cao quá, tuyết rơi xuống sẽ tan ngay thôi."

"Ồ..."

"Vậy tối nay có tuyết không?"

"Chưa chắc."

Khương Hành cựa quậy trên lưng anh, kéo mũ áo khoác lên trùm đầu mình, tiện thể kéo cả mũ của Lục Nghi Xuyên.

"Anh nói xem, có trùng hợp không, ba mẹ ruột em cũng họ Giang, Giang trong 'dòng sông cuồn cuộn'."

"Lục Nghi Xuyên, sau này em sẽ gọi là Giang Hành nhé, một em mới."

Bước chân của Lục Nghi Xuyên thoáng dừng lại, rồi giẫm lên đám cỏ khô tiếp tục tiến về phía trước.

"Được, Giang Hành."

"He he!"

Chương 78: Chương 78

Khi về đến nhà, trời đã tối.

Khương Hành đi tắm trước. Khi bước ra, Lục Nghi Xuyên đang nấu canh gừng, chiếc nồi nhỏ sôi ùng ục, tỏa ra mùi hăng cay.

Thấy cậu bước ra, người đàn ông vẫy tay gọi:

"Lại đây uống cái này đi."

Khương Hành ghé mắt nhìn rồi bị mùi hăng xộc vào mũi, hắt xì một cái:

"Nói thật, em thấy nó giống vũ khí sinh hóa."

Lục Nghi Xuyên tắt bếp, múc một bát đưa qua:

"Nếu không muốn ngày mai ch.ảy nước mũi đón năm mới, thì dù là vũ khí sinh hóa cũng phải uống."

Khương mèo nhỏ nhăn mặt, miễn cưỡng bưng bát lên, rồi "ực ực" uống hết.

Lục Nghi Xuyên chờ cậu uống xong, nhét người vào trong chăn rồi mới đi tắm.

Khi anh trở ra, người trong chăn đã biến mất. Trên giường, một chú mèo lông dài xinh đẹp đang cầm máy tính bảng chơi game.

Thấy anh, con mèo bạc nhỏ nhảy tưng tưng hai bước, rồi cắm đầu lăn vào chăn mềm.

"Meo u~~!"

Lục Nghi Xuyên đi tới, nhấc mèo lên:

"Nào, đo chiều cao cân nặng chút đi."

Khương mèo nhỏ giơ hai chân trước chặn cằm anh, toàn thân lông xù xù đều tỏ rõ sự phản kháng:

"Miêu ngao."

Không đeo vòng cổ, Lục Nghi Xuyên xem như cậu đồng ý ngầm.

Anh cầm một quyển sổ, ghi lại chiều cao cân nặng của mèo từ nhỏ đến lớn. Những con số trên đó từ thiếu dinh dưỡng đến khỏe mạnh.

Dù là mèo hay người, đều được anh nuôi rất tốt.

Trong ngày cuối cùng của năm, Lục Nghi Xuyên bế mèo lên cân.

Cân nặng: 4kg.

Chiều cao: 15cm.

Chiều dài chân: ...

Mèo nhỏ giãy ra khỏi tay anh, kiên quyết không đo chân.

Lục Nghi Xuyên cúi mắt, chậm rãi viết vào sổ: 6cm.

Khương mèo nhỏ chạy đi rồi lại quay về, nhìn anh viết kết quả qua loa thì cực kỳ bất mãn:

"Meo!"

Lục Nghi Xuyên ngồi khoanh chân trên thảm, đối diện với sự phản kháng của cậu, chậm rãi đậy nắp bút:

"Không phục?"

Khương Hành dứt khoát vỗ móng lên sàn, phát ra tiếng rõ to:

"Mi!"

Không phục, cực kỳ không phục.

Người đàn ông lấy ra thước dây mềm:

"Không phục thì đo thử nhé?"

Khương Hành có chút do dự, nhưng nghĩ lại thì lần đo trước cũng đã qua một tháng rồi. Một tháng trôi qua, chẳng lẽ cậu không dài thêm chút nào sao?

Mèo lông dài hơi ngập ngừng, sau đó duỗi một móng vuốt về phía Lục Nghi Xuyên.

Bộ lông của cậu dài và mềm mượt đến mức nếu không nhìn kỹ, sẽ không nhận ra bên trong lớp lông có một móng vuốt thò ra.

Lục Nghi Xuyên cúi người, vạch lông ra, bắt đầu đo chân.

Một người một mèo đều nghiêm túc, như thể đang làm chuyện gì trọng đại.

Một phút sau, Lục Nghi Xuyên dùng đầu ngón tay ấn lên vạch thước dây, đưa cho Khương Hành xem:

"Trước đây là do anh không đo đủ kỹ."

Anh cười nói:

"Thực ra không phải 6cm, mà là 5.8."

Khương Hành: "..."

Cậu ghé mắt lại gần, con số 5.8 trên thước hiện rõ ràng trước mắt.

Như thể sợ cậu không tin, Lục Nghi Xuyên bế cậu nằm ngửa trong lòng mình, vén lông lên, kéo thẳng một cái chân mèo ra. Khương Hành duỗi cả móng ra, cuối cùng con số trên thước chậm rãi dừng lại ở 5.9.

"..."

Khương Hành há miệng cắn thước dây, ánh mắt lộ ra hung dữ.

"Gừ gừ!"

Lục Nghi Xuyên kéo thước dây ra khỏi miệng cậu: "Đừng cắn lung tung, bẩn."

Thế là Khương Hành cắn tay anh.

Lục Nghi Xuyên sờ răng nanh sắc nhọn của Khương Hành, "5.9 đúng là không đẹp lắm, làm tròn cũng có thể tính là 6 cm. Nhưng mà Nhung Nhung cũng biết, anh luôn là người nghiêm túc, số lẻ chính xác đến hai chữ số sau dấu phẩy thế này, bắt anh viết 5.9 thành 6 có vẻ hơi làm khó anh rồi."

Khương Hành ngẩng đầu nhìn anh, lực cắn tăng thêm.

Người đàn ông cười, đầu ngón tay vùi vào bộ lông mềm mại của Khương Hành, "Nhưng Nhung Nhung có thể hối lộ anh."

"Meo?"

"Ví dụ như..."

"Nhìn chân xem."

Anh bế Khương Hành lên, nhìn đôi mắt trong veo như thủy tinh của cậu, "Ngoan, biến thành người được không?"

Chân Khương Hành lúc là mèo ngắn ngủn nhỏ xíu, lúc là người thì khác hẳn, thẳng tắp, thon dài, Lục Nghi Xuyên đưa tay ra, một bàn tay vừa vặn nắm được bắp chân cậu, cảm giác mịn màng, trắng nõn sáng bóng.

Tay anh từ bắp chân chậm rãi di chuyển lên trên, giữ lấy đùi, ánh mắt nhìn xuống, "Rất đẹp."

Khương Hành không mặc gì, gần như đang ở tư thế rất xấu hổ phơi bày trước mặt anh, hai chân buông thõng bên hông anh căng cứng.

Ngoài trời mưa rơi tí tách, trong phòng hơi nóng bốc lên, khiến lòng bàn tay Khương Hành toát mồ hôi.

Cậu chống tay lên vai Lục Nghi Xuyên, muốn xuống khỏi người anh, kết quả bị anh bế đặt lên giường.

Chân giường trải thảm dày, mũi chân Khương Hành chạm vào thảm, giây tiếp theo bị tay anh nắm lấy.

Lục Nghi Xuyên nửa quỳ trước mặt cậu, cúc áo ngủ xộc xệch, trên mặt vẫn đeo kính gọng bạc vừa dùng để đo chiều cao.

Ánh đèn trên trần chiếu vào mắt kính, làm mờ đi màu tối trong mắt anh, mái tóc mềm mại buông xuống, nếu bỏ qua bộ áo ngủ hơi xộc xệch, trông anh rất điềm tĩnh, tự chủ, nho nhã ôn hòa, như đang làm nghiên cứu học thuật vậy.

Anh nắm bắp chân Khương Hành, nhìn thẳng vào cậu, dùng tay vu.ốt ve, mân mê, rồi hỏi: "Muốn không?"

Khương Hành nắm chặt ga giường, mu bàn chân căng cứng, nghe anh nói, chậm rãi chớp mắt: "Muốn... muốn gì?"

Người đàn ông đẩy gọng kính, sau lưng là cửa sổ, bên ngoài gió tuyết đang rơi dày.

"Muốn anh ăn nó không?"

Cái... Cái gì...

Khương Hành sững người vài giây, theo bản năng phản kháng: "Không... sao có thể..."

Lục Nghi Xuyên lau dịch thể trên đầu ngón tay, "Nhung Nhung, nhìn vào mắt anh, nói cho anh biết, em muốn không?"

Khương Hành nghe lời cúi đầu, nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, toàn thân mềm nhũn, lời từ chối nghẹn lại trong cổ họng.

"Vậy em nói cho anh biết, thoải mái không?"

Khương Hành khẽ rên một tiếng, đầu ngón tay dùng sức đến trắng bệch, dù xấu hổ nhưng dưới sự bao dung của anh, cậu vẫn không nhịn được nói thật.

"Ưm... thoải mái..."

Lục Nghi Xuyên khẽ cười, thì thầm dụ dỗ cậu, "Vậy muốn thoải mái hơn không?"

Khương Hành đưa tay lên, những ngón tay thon dài nắm lấy tóc anh, gần như bị bản năng điều khiển, ấn đầu anh xuống.

Người đàn ông cao ngạo, trước mặt người yêu, cam tâm tình nguyện cúi đầu.

Khương Hành ngửa đầu thở d.ốc, nước mắt chảy xuống, thế giới như mất đi âm thanh.

Không biết qua bao lâu, gió đập vào cửa sổ, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Lục Nghi Xuyên há miệng nhả ra, từ góc nhìn của Khương Hành nhìn xuống, cậu thấy mắt kính của anh cũng bị dính, một vẻ dâm mị khó tả.

Xong rồi... Cậu nghĩ, Lục Nghi Xuyên bị cậu làm bẩn rồi.

Lục Nghi Xuyên tháo kính, đứng dậy hôn Khương Hành.

Thế là cậu buộc phải nếm thử mùi vị của chính mình.

Hậu quả của việc buông thả là đến tận chiều hôm sau, Khương Hành mới tỉnh dậy.

Cơ thể s.ạch sẽ, không có cảm giác khó chịu. Cậu cong lưng bò dậy, mái tóc dài lộn xộn như tổ quạ.

Đi vào phòng tắm, cậu túm lấy vài lọn tóc rối, gom hết phần tóc trước trán che mắt lên đỉ.nh đầu rồi buộc lại, để lộ gương mặt hơi ửng đỏ.

Kiễng chân lại gần gương, cậu nhìn lướt qua. Trên ngực có dấu hôn, đặc biệt một số chỗ trông như "vùng thảm họa." Khương Hành kéo khuy áo ngủ lên đến tận cổ, cuối cùng cũng che được.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, cậu lững thững xuống lầu.

Mùi thức ăn thơm lừng bay lên từ nhà bếp.

Thời tiết bên ngoài hiếm khi quang đãng như hôm nay. Dù không có ánh nắng, nhưng trời vẫn sáng hơn nhiều.

Vừa thấy cậu, Lục Nghi Xuyên liền vẫy tay:

"Lại đây."

Khương Hành khó chịu liếc anh:

"Lại đây, lại đây... Em là cún con chắc? Anh vẫy tay là em phải chạy tới à?"

Nói thì nói vậy, nhưng chân cậu vẫn tự động bước qua.

Cậu nghiêng đầu nhìn, thấy Lục Nghi Xuyên đang nấu sủi cảo.

Lục Nghi Xuyên tháo chiếc dây buộc tóc vụng về của cậu ra, dùng tay chải lại mái tóc bạc mềm mượt, động tác chẳng khác gì lúc trước hay dùng lược chải lông cho con mèo con không biết tự li.ếm lông.

Ngón tay xuyên qua da đầu, cảm giác dễ chịu đến mức Khương Hành khẽ híp mắt. Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm ấm:

"Buổi trưa ăn đơn giản một chút, tối anh dẫn em ra ngoài."

Khương Hành tùy ý đáp:

"Ăn gì cũng được, em không kén ăn."

Lục Nghi Xuyên nhàn nhạt tiếp lời:

"Ừ, chỉ là không ăn rau mùi, không ăn rau diếp, không ăn cà rốt, mặn quá không ăn, nhạt quá không ăn, xấu quá cũng không ăn thôi."

"Lục Nghi Xuyên, em cắn anh bây giờ!"

Lục Nghi Xuyên nhìn mái tóc đã buộc gọn lại, vỗ nhẹ lên đầu cậu:

"Xong rồi, mèo con xinh đẹp."

Mèo con xinh đẹp lượn quanh nồi, tò mò hỏi:

"Nhân gì vậy?"

Lục Nghi Xuyên đáp:

"Nhân mèo con."

Khương Hành: "???"

Không phải chứ...

Sau màn quậy phá, hai người ăn trưa xong mới ra ngoài vào buổi tối.

Trên phố, dòng người tấp nập. Đến nửa đêm, bên bờ sông còn có màn bắn pháo hoa.

Lục Nghi Xuyên dẫn Khương Hành đến một nhà hàng bên bờ sông, tầng cao nhất. Ngồi bên trong có thể thu hết cảnh đẹp dọc theo dòng sông vào tầm mắt.

Khương Hành đút tay vào túi, đứng bên cửa sổ. Phần tóc con trên đỉnh đầu lắc lư nhẹ:

"Có tiền đúng là thích thật."

Cậu hừ một tiếng:

"Hừ! Chủ nghĩa tư bản đáng ghét!"

Người đại diện chủ nghĩa tư bản đang cầm thực đơn nhìn cậu:

"Thế có muốn gọi món của chủ nghĩa tư bản không?"

"Đến rồi đây, đến rồi đây..."

Khương Hành ngồi xuống bên cạnh Lục Nghi Xuyên, mắt sáng rực:

"Em muốn cái này, cái này... và cái này nữa..."

Phần đồ uống nằm ở trang cuối, Khương Hành lật lật vài trang rồi reo lên:

"Wow— Lục Nghi Xuyên, mình uống rượu đi!"

Lục Nghi Xuyên nhìn cậu.

"Em muốn uống Lafite 1982!"

Lục Nghi Xuyên thản nhiên thu lại thực đơn:

"Lafite 1982 thì không có, nhưng có Coca-Cola 2024."

Khương Hành: "..."

Cậu nhíu mày:

"Em trưởng thành rồi mà! Hôm nay là đêm giao thừa đó, chẳng phải nên uống một chút sao?"

Lục Nghi Xuyên vẫn giữ nguyên thái độ điềm tĩnh.

Khương Hành đứng sau lưng anh, ra sức lắc vai:

"Gọi một ly đi! Một ly thôi! Một ly mà~!"

Người đàn ông bất đắc dĩ thở dài:

"Nếu uống say thì sao?"

"Khương mèo nhỏ ngàn chén không gục!"

Lục Nghi Xuyên: "..."

Không biết cậu lấy đâu ra sự tự tin đó nữa.

Anh kéo con bạch tuộc tám tay bám trên lưng mình xuống, lật thực đơn một lần nữa:

"Gọi rượu hoa quả đi, lần đầu tiên uống, vị lạ quá sẽ không quen."

Cũng được...

Khương Hành kê đầu lên vai anh, cùng nhau xem thực đơn:

"Em muốn cái này, 'Bùng nổ Chanh Leo', nghe là thấy bùng nổ rồi."

"Ôi chao—'Hoa Hồng Đỏ Nồng Cháy', để xem nó cháy đến mức nào."

Lục Nghi Xuyên thẳng thừng từ chối lời mời nồng cháy đó, gọi một ly rượu mơ xanh. Sau đó, dưới sự mè nheo không ngừng của Khương Hành, anh đành gọi thêm một ly Hoa Hồng Đỏ Nồng Cháy.

Chín giờ tối, dòng người bắt đầu đổ về phía bờ sông, trong khi trên tầng cao nhất của nhà hàng, các món ăn lần lượt được dọn lên.

Khương Hành dán mắt vào hai ly rượu, nhưng Lục Nghi Xuyên lại gắp đồ ăn vào bát cậu:

"Ăn trước đã, lót dạ rồi hẵng uống. Rượu hoa quả ngọt lắm, dễ uống quá lại uống nhiều, anh không muốn phải dắt một con sâu rượu đi dạo."

"Em đã nói là ngàn chén không gục!"

Lục Nghi Xuyên chẳng buồn phản bác.

Khương Hành nhanh chóng ăn hết nửa bát cơm, sau đó cầm ly Hoa Hồng Đỏ Nồng Cháy lên, cúi đầu nhấp một ngụm.

"Xì——!"

Lục Nghi Xuyên nhướng mày:

"Sao rồi?"

"Xì hà! Cay xé, quả nhiên là nồng cháy thật!"

Cậu vội gắp hai miếng tôm cho bớt cay.

Sau đó, cậu nếm thử rượu mơ xanh. Dù có vị chua ngọt của mơ, nhưng sự cay nồng và vị đắng đặc trưng của rượu vẫn không bị che lấp.

Khương mèo nhỏ chun mũi.

Cậu bĩu môi:

"Em cứ tưởng rượu phải ngon lắm chứ, thế mà nhiều người thích uống vậy."

Lục Nghi Xuyên đáp:

"Nói ngon cũng không hẳn, mà khó uống cũng không. Nhưng uống rượu có thể khiến người ta quên đi nhiều chuyện phiền lòng."

Khương Hành ngẩng đầu nhìn anh:

"Vậy nên lúc đó anh mới thích uống rượu như vậy sao?"

Lục Nghi Xuyên hơi sững lại, một lúc sau mới phản ứng được cậu đang nhắc đến chuyện gì. Anh bật cười:

"Có lẽ vậy. Nhưng chỉ những kẻ yếu đuối và bất lực mới tìm đến men rượu để trốn tránh. Nhung Nhung đừng học theo anh nhé."

Khương Hành tửu lượng kém, mới uống hai ngụm mà khuôn mặt đã ửng hồng.

Cậu nghiêng đầu, mỉm cười nhìn anh:

"Nhưng rượu đâu chỉ để uống khi buồn, lúc vui cũng có thể mà."

Cậu nâng ly rượu mơ xanh, giọng đầy phấn khởi:

"Ví dụ như bây giờ, chúng ta cùng nhau đón năm mới, thế nên mình có thể uống để chúc mừng, chúc mừng một năm mới tốt lành!"

"Lục Nghi Xuyên, chúc mừng năm mới."

Lục Nghi Xuyên cũng nâng ly Hoa Hồng Đỏ Nồng Cháy, chạm nhẹ vào ly của cậu:

"Chúc mừng năm mới."

'Cạch!'

Hai chiếc ly khẽ va vào nhau, và ngay lúc ấy, bầu trời ngoài kia bừng sáng bởi chùm pháo hoa đầu tiên.

Khi ăn xong thì đã gần mười một giờ, ly rượu mơ xanh trong tay Khương Hành cũng cạn đáy.

Gương mặt cậu đỏ bừng, ánh mắt có chút lơ đãng, nhưng ý thức vẫn còn khá tỉnh táo. Cậu không phải kiểu uống một ly là gục.

Khương Hành không muốn đón giao thừa trên tầng thượng nhà hàng, thế nên hai người mặc áo khoác rồi hòa vào dòng người ven sông.

Dòng người đông đúc, Lục Nghi Xuyên ôm cậu vào lòng, trong khi cậu cứ cắm đầu len lỏi về phía trước. Đột nhiên, một tràng reo hò vang lên.

Khương Hành ngẩng đầu, thấy những hạt tuyết nhỏ như hạt gạo rơi xuống từ bầu trời.

"Lục Nghi Xuyên, tuyết rơi nữa rồi!"

Cậu thở ra một làn hơi ấm, đôi mắt lấp lánh:

"Hôm nay anh có nói tuyết sẽ rơi không nhỉ?"

Lục Nghi Xuyên chỉnh lại mũ áo giúp cậu:

"Có, dự báo thời tiết bảo thế."

Mọi người đều ngước nhìn bầu trời, chào đón cơn tuyết đầu mùa.

Bỗng nhiên, màn hình LED trên tòa cao ốc đối diện bừng sáng, hiển thị dòng chữ đếm ngược.

Mười.

Chín.

Tám.

Bảy...

Dòng người đồng loạt hô vang:

"Ba! Hai! Một!"

Bùm!

Pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Khương Hành hét lớn:

"Lục Nghi Xuyên! Chúc mừng năm mới!"

Lục Nghi Xuyên nhìn cậu, nhẹ giọng đáp:

"Nhung Nhung, chúc mừng năm mới."

Dưới ánh sáng rực rỡ của những chùm pháo hoa, Khương Hành ngẩng đầu, Lục Nghi Xuyên cúi xuống, và giữa vô vàn cặp tình nhân trên quảng trường, hai người họ cũng trao nhau một nụ hôn.

Pháo hoa vẫn chưa tắt hẳn, nhưng cả hai đã lặng lẽ rời khỏi đám đông.

Tuyết rơi dày hơn, những hạt tuyết nhỏ dần kết thành bông tuyết lớn, chậm rãi đáp xuống mặt đất.

Khương Hành ngẩng lên nhìn trời. Từ bé đến lớn, cậu đã thấy tuyết không ít lần, nhưng ở thành phố A này, tuyết rơi vô cùng hiếm hoi. Một khi đã có, thì lại càng trở nên quý giá.

"Lục Nghi Xuyên, tuyết thật sự rơi rồi."

"Ừ, tuyết rơi rồi."

Khương Hành bật cười.

Cậu nhảy lên lưng anh, quàng tay ôm cổ:

"Cõng em đi có được không?"

Lục Nghi Xuyên vòng tay giữ lấy eo cậu:

"Anh nói không cõng thì em xuống không?"

"Hừ hừ!"

Tuyết rơi xuống đất liền tan, nhưng lại không ngừng rơi xuống, mãi cho đến khi mặt đất phủ một lớp trắng xóa.

Giữa dòng người tấp nập, một người đàn ông khoác áo gió đen bước đi, trên lưng là một cậu thanh niên đang cười rạng rỡ. Đằng sau họ, bầu trời rực sáng bởi pháo hoa.

Khương Hành tháo mũ, để tuyết rơi tự nhiên trên mái tóc. Chẳng mấy chốc, tóc cậu đã phủ một lớp trắng mỏng.

"Lục Nghi Xuyên, anh nói xem... như này có được coi là bạc đầu không?"

Cậu chợt nhớ đến câu thơ: Nếu có thể cùng nhau ngắm tuyết, có lẽ cũng xem như đã cùng nhau bạc đầu.

Lục Nghi Xuyên đáp nhẹ:

"Được chứ."

Khương Hành đung đưa chân, khẽ cười.

"Vậy em đã từng nói với anh rằng em rất thích anh chưa nhỉ?"

"Chưa."

"Lục Nghi Xuyên, em thích anh lắm..."

"Ừ, Lục Nghi Xuyên cũng rất thích Nhung Nhung."

Anh yêu em.

Khương Hành bật cười, rúc đầu vào cổ anh:

"Hì hì! Em nghe thấy rồi!"

[Chính văn hoàn]

Chương 79: Ngoại truyện 1

(Ở đây Khương Hành(姜珩) đã đổi tên thành Giang Hành(江珩) như ở chính văn cậu đã nói, hai chữ cùng cách đọc chỉ có khác cách viết thôi nhen~)

Tháng Chín, mùa khai giảng.

Thời tiết oi bức, tiếng ve kêu không ngớt, trước cổng trường đại học A dựng một hàng ô đỏ rực để chào đón tân sinh viên.

Nhiệm vụ tiếp đón khiến Nhiễm Niệm bận rộn, cô mặc áo khoác đỏ, tay nâng két nước đặt lên bàn. Dưới tán cây long não bên cạnh, một cô gái ngồi bệt xuống đất với vẻ mặt tuyệt vọng, chẳng còn chút sức sống nào.

Nhiễm Niệm rút một chai nước từ thùng đưa cho bạn cùng phòng, rồi ngồi xuống cùng bạn tận hưởng chút bóng râm.

Bạn cùng phòng tu một hơi hết nửa chai nước mới hoàn hồn, không còn giữ nổi hình tượng, cô ấy ngồi bệt xuống đất, tay phe phẩy chiếc mũ lưỡi trai để quạt mát.

"Tớ chịu hết nổi rồi! Hội sinh viên là cái lò luyện trâu bò sao? Hơn ba mươi độ thế này, người ta ngồi phòng điều hòa mát rượi, còn bọn mình thì phơi mặt ra đón sinh viên mới, mệt đến muốn tự sát theo bọn họ luôn."

Nhiễm Niệm khẽ cười, lục túi móc ra nửa thanh sô cô la còn sót lại, đưa cho cô ấy:

"Nghĩ tích cực lên, ít ra cũng được cộng ba điểm hạnh kiểm."

Bạn cùng phòng cắn một miếng sô cô la, lầu bầu: "Ba điểm bé tẹo thế thì..." Cô kéo cổ áo xuống, nghiêng người cho Nhiễm Niệm nhìn: "Nhìn xem, cổ tớ có bị cháy nắng không?"

Cô vừa nhai sô cô la vừa đảo mắt nhìn ra cổng trường, bỗng nhiên sáng mắt lên:

"Chỉ có trai đẹp mới đủ sức chữa lành trái tim tổn thương của tớ. Mà công nhận năm nay tân sinh viên có nhiều trai đẹp thật đấy."

Vừa nói, cô vừa huých eo Nhiễm Niệm: "Nói mới nhớ, cậu thực sự chia tay cái tên đó rồi sao?"

Nhiễm Niệm đang bận trả lời tin nhắn trong nhóm chat, nghe vậy cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên:

"Ừ, chia rồi. Đàn ông chỉ làm chậm tốc độ kiếm tiền của tớ thôi."

Bạn cùng phòng nhíu mày: "Nhưng tớ mới thấy anh ta đến ký túc xá tìm cậu hôm trước mà. Không lẽ định níu kéo?"

"Bình thường thôi. Vì tớ là người đề nghị chia tay, mà đàn ông ấy mà, thứ không có được luôn là thứ tốt nhất. Cho anh ta vài ngày là chán ngay."

Bạn cùng phòng vừa nhai miếng sô cô la cuối cùng, vừa vô thức lia mắt ra phía đường đi bộ gần đó. Đột nhiên, cô buột miệng chửi thề:

"Mẹ nó, nói Tào Tháo, Tào Tháo liền đến! Hình như tớ vừa thấy bạn trai cũ của cậu kìa."

Nhiễm Niệm giật mình, lập tức nhìn theo hướng cô ấy chỉ. Quả nhiên, bóng dáng quen thuộc xuất hiện. Cô vội vàng rụt người

xuống, nấp sau bạn cùng phòng, đợi đến khi hai người kia đi xa mới dám đứng thẳng dậy.

Bạn cùng phòng háo hức tám chuyện:

"Cậu ta đi cùng cái người bên cạnh kia... Không phải Khương Tinh Bạch đấy chứ? Nghe bảo hai người họ chơi khá thân với nhau."

Nhiễm Niệm chỉ liếc qua một cái rồi thu hồi ánh mắt:

"Ừ, là cậu ta."

Khương Tinh Bạch từng phải tạm nghỉ một năm vì lý do sức khỏe, bây giờ mới quay lại học năm tư.

Bạn cùng phòng vốn là "thổ địa" trong các nhóm tám chuyện, nghe Nhiễm Niệm xác nhận thì ngay lập tức quên cả mệt mỏi, bật dậy hóng hớt. Tiếc rằng cô chỉ kịp nhìn thấy một bóng lưng gầy gò mà thôi.

"Ê!" Cô kéo tay Nhiễm Niệm, giọng đầy phấn khích: "Cậu có biết đến đàn anh nổi tiếng Lục Nghi Xuyên không?"

Nghe đến cái tên đó, Nhiễm Niệm hơi sững lại:

"Sao vậy?"

"Nghe đồn Khương Tinh Bạch có quen biết anh ấy. Có người còn bảo hai nhà họ là bạn thân từ nhỏ. Nhưng tớ tìm hiểu thì thấy hình như Lục học trưởng chẳng ưa gì cậu ta cả."

Cô lắc đầu, vẻ đầy tò mò: "Không biết Khương Tinh Bạch đã làm gì mà khiến một người tính tình tốt như Lục học trưởng ghét cay ghét đắng nữa."

Nhiễm Niệm đứng dậy, thở dài:

"Tớ không phủ nhận chuyện Lục học trưởng không ưa cậu ta. Nhưng ai bảo với cậu là anh ấy có tính tình tốt thế?"

"Hả? Ai cũng bảo vậy mà. Nhưng mà, dù sao thì anh ấy cũng đúng là tấm gương cho thế hệ sau noi theo. Tuổi trẻ tài cao, mở công ty riêng từ khi còn đi học, nếu sang năm tớ được thực tập ở công ty của anh ấy, tớ thề sẽ ăn chay một tháng luôn!"

Những người xuất sắc, dù đã tốt nghiệp, vẫn luôn là một huyền thoại được nhắc đến khắp nơi.

Sau khi cái nóng buổi trưa dần dịu đi, lượng tân sinh viên trước cổng trường lại bắt đầu đông lên.

Nhiễm Niệm và bạn cùng phòng tranh thủ nghỉ ngơi một chút, rồi lại tiếp tục hòa mình vào dòng người chào đón tân sinh viên.

Trước cổng trường đại học chật kín xe cộ, đủ mọi thương hiệu xa xỉ chen chúc nhau.

Nhiễm Niệm đứng bên đường làm nhiệm vụ hướng dẫn, bên cạnh cô là một nam sinh, anh ta đứng ở vị trí cao hơn để quan sát dòng xe di chuyển.

"Năm nào cũng có tiểu thư, thiếu gia nhà giàu đến nhập học. Ngay ngày đầu tiên, xe cộ đã thành công cụ ngầm để so bì nhau. Chỉ riêng Rolls-Royce, hôm nay tôi đã thấy hai chiếc rồi."

Anh ta liếc mắt nhìn Nhiễm Niệm, chỉ tay về một chiếc xe màu đen đỗ gần đó: "Cậu đoán xem, cái xe kia bao nhiêu tiền?"

Nhiễm Niệm theo hướng tay anh ta nhìn qua, lắc đầu: "Không đoán được, tôi không rành về xe."

"Đúng là đồ dốt."

Nhiễm Niệm lập tức muốn đập một cú vào đầu anh ta.

Thấy cô không thèm phản ứng, nam sinh kia gãi mũi rồi đột nhiên trố mắt: "Mẹ kiếp!"

Ở đây ngoài hai người bọn họ ra thì chẳng còn ai, anh ta không tìm được ai để chia sẻ sự kinh ngạc, đành thúc vào vai Nhiễm Niệm:

"Nhìn chiếc màu đen ở cuối kìa, đỉnh thực sự! Không có vài chục triệu tệ thì đừng mơ mà mua nổi."

Nhiễm Niệm tự động giữ khoảng cách với anh ta, vốn dĩ không có hứng thú, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm được mà nhìn về phía cuối hàng xe.

Chủ yếu là cô cũng chưa từng tận mắt thấy một chiếc xe trị giá hàng chục triệu tệ bao giờ.

Chiếc xe màu đen lặng lẽ di chuyển chậm rãi giữa dòng phương tiện. Nhiễm Niệm không rành về xe, đương nhiên chẳng biết đó là hãng nào, nhưng có thể thấy đường nét xe rất mượt mà, cùng là màu đen nhưng độ bóng của nó dường như khác hẳn những chiếc xe xung quanh.

Đang di chuyển, chiếc xe bất ngờ dừng lại.

Từ ghế sau bước xuống một người đàn ông cao lớn.

Anh ta có làn da trắng lạnh, mặc áo thun đen kết hợp với quần cargo, dáng người cao ráo, vai rộng chân dài.

Phía sau anh là một thiếu niên với mái tóc bạc ánh kim, dưới ánh nắng chiếu rọi càng lộ ra một lớp sáng óng ánh dịu nhẹ.

Hơi nóng hừng hực phả lên từ mặt đất, Giang Hành nhíu mày, dậm chân một cái: "Nóng chết mất! Chỉ nghĩ đến việc phải huấn

luyện quân sự dưới thời tiết này là em muốn xỉu rồi."

Lục Nghi Xuyên cúi người kéo hành lý ra khỏi cốp: "Phía trước tắc đường quá, đi bộ vào đi."

Tân sinh viên năm nhất bắt buộc phải ở ký túc xá, Lục Nghi Xuyên đã chuẩn bị hẳn hai vali lớn cho Giang Hành, ngoài ra cậu còn đeo trên lưng một chiếc balo chứa đầy đồ chơi nhỏ.

Vừa giơ tay ra, Lục Nghi Xuyên đã nhấc chiếc balo khỏi lưng Giang Hành, xách lên. Anh lắc lắc nó, qua lớp vải có thể cảm nhận bên trong đang có thứ gì đó động đậy.

"Giang Tiểu Hành, đồ đạc của em vốn đã nhiều rồi, cái đống 'Đội quân côn trùng bông' này là thế nào đây?"

Giang Hành vừa đẩy vali đi bên cạnh vừa đáp: "Em mang theo để chơi."

Lục Nghi Xuyên nhướng mày: "Nếu anh không nhớ nhầm thì ký túc xá của tân sinh viên là phòng bốn người."

Giang Hành hừ nhẹ: "Vậy em có thể cho bạn bè cùng phòng chơi, trong trường có nhiều mèo lắm."

Ánh mặt trời chói chang, Lục Nghi Xuyên tháo mũ lưỡi trai của mình xuống, đội lên đầu Giang Hành, rồi kéo thấp vành mũ xuống, che đi nửa khuôn mặt cậu.

Hai người có ngoại hình nổi bật, vừa đến cổng trường đã thu hút sự chú ý. Nhóm tình nguyện viên nhanh chóng ùa tới, nhiệt tình chào hỏi:

"Chào bạn! Bạn học ngành nào vậy? Bọn mình có thể giúp mang hành lý và chỉ đường cho bạn!"

Thiếu niên đội mũ lưỡi trai ló đầu ra từ phía sau Lục Nghi Xuyên, giọng điệu thản nhiên: "Tôi học Quản trị Kinh doanh, nhưng bọn tôi không cần giúp đỡ."

Từ trong đám đông, Nhiễm Niệm chen ra, nhìn thấy cậu thì hơi bất ngờ: "Giang Hành, không ngờ thật sự là em! Chúc mừng em đã đỗ vào Đại học A nhé."

Giang Hành có hơi xấu hổ, gãi đầu: "Chỉ vừa đủ điểm đậu thôi, còn bị điều chỉnh sang ngành này nữa."

Cậu nghĩ, đợi tốt nghiệp xong sẽ đến thẳng công ty của Lục Nghi Xuyên làm sếp, để anh biết thế nào là 'của rẻ là của ôi'.

Nhiễm Niệm cười khẽ: "Chỉ mất một năm mà có thể nâng điểm lên cao như vậy, đã rất giỏi rồi."

"À, có cần em dẫn hai người về ký túc xá không?" Nhiễm Niệm nhìn sang Lục Nghi Xuyên, "Chắc không cần đâu nhỉ, Lục học trưởng còn rành trường hơn em."

Giang Hành dĩ nhiên không cần, cậu cũng từ chối luôn sự giúp đỡ của những người khác.

Chủ yếu là mỗi khi cậu đứng ở đâu, luôn có cảm giác mọi người đều đang nhìn mình.

Cậu kéo thấp vành mũ xuống, che đi mái tóc trắng toát của mình, bỗng cảm thấy đại học hình như cũng không cởi mở như cậu tưởng.

Hai người men theo con đường lớn trồng đầy cây long não mà đi về phía trước.

Gió tháng Chín vẫn còn nóng, chỉ mới đi một lát mà trên trán Giang Hành đã lấm tấm mồ hôi.

Nắng xuyên qua tán cây, đổ xuống mặt đất những đốm sáng lấp lánh, cậu híp mắt nhìn về phía trước: "Dù em là tân sinh viên, nhưng em rất rành về Đại học A!"

Lục Nghi Xuyên đi bên phải, chắn cậu khỏi dòng người qua lại: "Ồ? Rành đến mức nào?"

"Ví dụ như..." Giang Hành giơ tay chỉ về phía trước, "Dưới bụi cây ở góc tường kia có một đống cỏ khô, buổi chiều là chỗ ngủ lý tưởng cho mấy con mèo."

Hai người đi đến gần hơn, xuyên qua những cành lá đan xen có thể lờ mờ thấy một con mèo cam đang cuộn tròn bên trong, ngủ ngon lành.

Mắt Giang Hành sáng rỡ, đầy hứng thú.

Đi thêm một đoạn.

"Ở đằng kia, cỏ mọc dưới đám lau sậy có vị ngọt."

Lục Nghi Xuyên còn chưa kịp đáp, cậu đã lao đi như một mũi tên, chưa đầy một phút sau quay lại với một nắm cỏ trên tay.

Cậu giơ nắm cỏ về phía Lục Nghi Xuyên: "Anh có muốn thử không?"

Lục Nghi Xuyên nhìn đống cỏ lấm tấm đất, xác nhận rằng nó không có độc, rồi từ chối lời mời ăn cỏ của Giang Tiểu Miêu.

Thất bại trong việc chia sẻ đồ ăn, Giang Hành có chút hụt hẫng. Cậu ngậm một cọng cỏ vào miệng, lùi vào bóng râm mà tiếp tục đi tới.

Ký túc xá của cậu không xa lắm, đi chừng hơn mười phút là tới nơi.

Phòng ở tầng ba, Lục Nghi Xuyên một tay xách hai vali lớn, Giang Hành xách theo chiếc balo đựng "Đội quân côn trùng bông", lẽo đẽo theo sau.

"Em chưa từng ở ký túc xá bao giờ, anh nói xem bạn cùng phòng của em sẽ thế nào nhỉ? Nếu có mâu thuẫn thì phải làm sao?"

Lục Nghi Xuyên bắp tay nổi gân, kéo hai cái vali nặng trịch lên tầng ba mà không hề thở d.ốc: "Có chuyện gì cứ nói với anh, bị bắt nạt thì đừng nhịn, muốn đổi phòng cũng được."

Giang Hành chớp mắt: "Hả? Chẳng phải trường nói không cho đổi sao?"

"Có tiền thì cái gì cũng được. Nếu em không muốn ở, anh cũng có thể lo được."

Giang Hành chậm rãi theo sau anh, chớp chớp mắt: "Vậy em cứ ở thử đã, em chưa từng trải nghiệm mà."

Lục Nghi Xuyên đặt vali xuống, xoay cổ tay, ánh mắt nhìn Giang Hành có chút ai oán: "Thế nên em cứ để anh lại một mình trong nhà?"

Thiếu niên vỗ vai anh, vẻ mặt đầy triết lý: "Anh là người trưởng thành rồi, phải học cách tự lập đi chứ."

"....."

"305... Tìm thấy rồi, ở đây này."

Giang Hành là người thứ ba đến phòng. Khi cậu bước vào, hai người bạn cùng phòng đang dọn giường. Thấy họ, cả hai đều sững sờ, không ai lên tiếng trước.

Giang Hành chủ động mở lời: "Chào các cậu, tôi là Giang Hành, cũng ở phòng này."

Cậu cười rộ lên, đôi lúm đồng tiền lộ ra bên má, trong mắt tựa như có ánh sao lấp lánh.

Hai người bạn cùng phòng nhìn đến đờ ra, cuối cùng một thiếu niên da hơi ngăm đen chỉ vào chiếc giường cạnh ban công, lắp bắp nói: "Cậu... cậu chào cậu, cái giường đó... hình như là của cậu, trên đó có... có tên cậu."

Giang Hành nhìn theo hướng cậu ta chỉ, quả nhiên thấy tên mình trên tấm thẻ giường.

Cậu quay lại nói với Lục Nghi Xuyên: "Chúng ta phải dọn giường trước."

Lục Nghi Xuyên không biết từ đâu móc ra ba túi đồ ăn vặt, nhét vào tay Giang Hành: "Để anh dọn, em đem mấy thứ này chia cho bạn cùng phòng đi."

Giang Hành cầm túi đồ ăn vặt, chủ động bắt chuyện với hai bạn cùng phòng.

Chỗ đồ này là Lục Nghi Xuyên mua, không có thương hiệu gì nổi bật. Hai người nhìn qua rồi cũng nhận lấy.

Giang Hành âm thầm giữ lại bịch lạp điều duy nhất cho mình. Nhưng độ cay của nó vượt ngoài dự đoán, cắn một miếng mà miệng tê rần, phải hít hà liên tục.

"Hai cậu tên gì thế?"

"Mình là Tiền Chấn, còn cậu ấy là Tống Dương. Bọn mình đến từ cùng một thành phố, ngay sát thành phố A này."

Giang Hành tiếp tục vừa hít hà vừa trả lời:

"Mình là dân thành phố A, sau này có gì không hiểu cứ hỏi mình nha."

"Hít hà hít hà... À còn một bạn cùng phòng nữa phải không?"

Dù ngoại hình có phần quá mức tinh xảo, nhưng Giang Hành lại không hề tỏ ra xa cách. Nhờ vậy mà Tiền Chấn và Tống Dương dần thoải mái hơn, cùng cậu ngồi nghiên cứu giường của bạn cùng phòng chưa đến.

Tống Dương lướt nhóm chat của tân sinh viên rồi nói:

"Nghe nói trường mình có mấy cậu ấm siêu giàu, mà một trong số đó hình như trùng tên với bạn cùng phòng còn lại của chúng ta."

Giang Hành ghé mắt nhìn, trên tấm thẻ giường viết: "Lương Hồng Văn."

Tống Dương hạ thấp giọng:

"Nghe đồn nhà cậu ta rất giàu, nhưng tính cách thì không tốt lắm. Sau này tụi mình đừng dây vào thì hơn."

Giang Hành vẫn còn cay, hít hà: "Có nước không?"

Tiền Chấn lặng lẽ đưa cho cậu một chai nước còn nguyên.

"Ực ực ực... Hít hà hít hà..."

"..."

Sau vài giây im lặng, Tống Dương bỗng nhìn về phía Lục Nghi Xuyên đang cúi xuống dọn giường, tò mò hỏi:

"Anh ấy là anh trai cậu à?"

Giang Hành bị cay đến đỏ mặt, nhưng vẫn thản nhiên đáp:

"Không phải, anh ấy là bạn trai mình."

"..."

Bầu không khí bỗng dưng trở nên im lặng.

Giang Hành nhún vai:

"Yên tâm đi, tôi chỉ thích anh ấy thôi. Anh ấy là con trai thì tôi là đồng tính, nếu anh ấy là con gái thì tôi là dị tính. Tôi không có hứng thú gì với hai cậu đâu."

"Hay là... hai cậu không thích người đồng tính?"

Dù xã hội bây giờ đã cởi mở hơn, nhưng không phải ai cũng có thể dễ dàng chấp nhận. Giang Hành không định giấu giếm gì, tình cảm của cậu chẳng có gì phải che đậy. Nếu bạn cùng phòng không thích thì đổi phòng thôi.

Tiền Chấn và Tống Dương nhìn nhau, rồi lại nhìn sang khuôn mặt của Giang Hành. Thành thật mà nói, khả năng người khác có ý với cậu ấy còn cao hơn là ngược lại.

"Không phải không thích, chỉ là không ngờ cậu thẳng thắn vậy thôi."

Giang Hành cắn miếng lạp điều cuối cùng: "Hít hà..."

Rầm!

Cửa phòng đột nhiên bị mở toang, một nhóm người ùn ùn kéo vào.

Giang Hành giật bắn mình, lùi về sau vài bước.

Chưa đầy mấy giây, bảy tám người đã chen chúc trong phòng, ba người bọn họ chỉ còn cách nép vào giường.

Ở giữa đám đông là một thiếu niên hơi mập, phía sau còn có cả quản gia đi cùng.

Vừa vào phòng, quản gia đã kéo ghế đặt xuống cho thiếu niên kia ngồi, sau đó quay qua chỉ đạo:

"Cậu và cậu trải giường cho thiếu gia, nhớ lót thêm vài lớp, cái giường này cứng quá. Còn cậu và cậu, sắp xếp hành lý đi!"

Giang Hành vừa uống nước vừa nhìn cảnh tượng trước mắt: "Thì ra người có tiền dọn giường theo cách này à."

Cậu ngước lên nhìn, thấy Lục Nghi Xuyên đang quỳ trên giường, khẽ hất tay một cái, chiếc chăn mềm mại nhẹ nhàng trải xuống.

Tại sao phong cách của Lục tổng lại bình dân đến vậy?

Quản gia quét ánh mắt sắc bén khắp phòng, vừa nhìn thấy cách ăn mặc đơn giản của Tiền Chấn và Tống Dương thì lập tức nhíu mày. Sau đó, ánh mắt ông ta dừng lại trên người Giang Hành, hoàn toàn bỏ qua sự hiện diện của Lục Nghi Xuyên.

Ba người bọn họ đều mặc rất giản dị, không nhìn ra được thương hiệu gì.

Giọng quản gia trở nên gay gắt:

"Thiếu gia nhà tôi cao quý, một món đồ của cậu ấy thôi cũng đủ để một số người kiếm cả đời không xong. Nếu biết điều thì đừng có lại gần cậu ấy. Đám người nhà quê, ai biết được có tay chân sạch sẽ hay không?"

"Này!" Tiền Chấn lập tức tức giận, định lên tiếng cãi lại nhưng bị Tống Dương giữ lại. Cậu ta lắc đầu, ra hiệu đừng gây chuyện.

Lục Nghi Xuyên không biết từ khi nào đã xuống giường, đứng bên cạnh Giang Hành:

"Cần anh ra mặt giúp em không?"

Giang Hành lắc đầu:

"Thôi, kiểu người này em gặp nhiều rồi. Giờ hắn xem thường em, nhưng đến lúc bị vả mặt lại còn bám lấy không buông."

Cậu híp mắt lại, cười nhạt:

"Nhưng mà, em chỉ nhịn được đến câu thứ nhất thôi."

Nói rồi, cậu ném vỏ gói lạp điều vào thùng rác, quay sang hai bạn cùng phòng:

"Không ở đây nữa, đi thôi! Tôi làm chủ, dẫn hai cậu đi ăn!"

Xét đến tình hình tài chính của hai người họ, Giang Hành quyết định đưa họ đi ăn lẩu cá đặc sản của khu này.

Lúc đến trời vẫn còn nóng, lúc đi ra mặt trời đã gần lặn, không khí vẫn còn hơi oi bức nhưng gió bắt đầu mát hơn.

Đi ngang qua bụi cây mà Giang Hành từng nói là nơi ngủ lý tưởng cho mèo, cậu phát hiện con mèo cam cuối cùng cũng chịu duỗi mình, nằm ườn ra trên nền gạch.

Giang Hành tiến lại gần, khẽ chọc chọc nó: "Ăn cơm chưa?"

Mèo cam hít hít ngón tay cậu, rồi ngẩng đầu nhìn cậu, trong mắt lộ ra vẻ ngơ ngác xen lẫn kinh ngạc.

Giang Hành xoa đầu nó một cái, nhỏ giọng thì thầm: "Tôi là Giang Tiểu Miêu, chuyển khoản cho tôi một con châu chấu, tôi dẫn cậu đi ăn cá."

Chương 80: Ngoại truyện 2

Mọi chuyện bắt đầu khi không biết ai đã chụp một bức ảnh rồi đăng lên Confession, kèm theo dòng chú thích:

"Anh trai này đẹp quá, đẹp đến mức khiến chứng sợ giao tiếp xã hội của tôi phát tác, không dám lên bắt chuyện. Ai biết anh ấy thuộc khoa nào không?"

Trong ảnh, chàng trai mặc một chiếc áo thun đơn giản, tóc buộc một túm nhỏ trên đỉnh đầu. Ngay cả ánh sáng cũng như ưu ái cậu, rơi xuống thật dịu dàng.

Bức ảnh vừa đăng lên, phần bình luận ngay lập tức bùng nổ.

[Bạn không lên mạng à? Cậu ấy hot từ ngày đầu nhập học rồi đấy!]

[Mái tóc đặc trưng này, gương mặt hoàn hảo này, không nhớ mới là lạ!]

[Cậu ấy thuộc khoa Quản trị Kinh doanh phải không? Mình học chung lớp một lần rồi!]

[Lớp trưởng đây! Giang Hành, khoa Quản trị Kinh doanh, ngành Quản trị Kinh doanh. Chưa rõ có bạn gái hay không, nhưng nếu muốn xin liên lạc thì chắc phải xếp hàng dài cả con phố.]

[Đùa! Ảnh này chắc chỉnh sửa rồi chứ? Thật có người đẹp đến thế sao?]

[Trả lời nè! Được gặp tận mắt rồi, ngoài đời còn đẹp hơn ảnh, nhìn lâu thấy như có lỗi với thần linh vậy.]

[Khoan! Rốt cuộc cậu ấy có bạn gái chưa? Gấp lắm rồi! Nếu chưa có, tôi quyết tâm theo đuổi!]

[Giải tán đi, nghe đồn là không có bạn gái, nhưng... có bạn trai rồi.]

[Đệt! Ai mà may mắn vậy? Cũng là người trường mình à?]

Vài bức ảnh tiếp theo được đăng lên.

[Ngày khai giảng có người chụp được, người cầm hành lý bên cạnh chính là bạn trai cậu ấy. Nghe nói là đàn anh đã tốt nghiệp rồi.]

[Dù không thấy mặt nhưng vai rộng eo thon chân dài như này, đúng là... nuốt nước miếng.]

...

[Trước đây thấy ảnh trên Confession, cảm thấy như gặp thần tiên. Từ đó có rảnh là tôi lại đi qua khoa Quản trị Kinh doanh, nhưng bao nhiêu ngày rồi vẫn chưa tình cờ gặp được.]

[Tôi cũng chưa gặp! Lần đầu cảm thấy trường này rộng thế.]

[Nghe nói xác suất gặp cậu ấy cao hơn ở hồ phía sau trường.]

[Hồ phía sau? Không phải chỗ đó lúc nào cũng vắng tanh sao?]

[Ừ, nhưng có mèo. Buổi trưa ở đó nhiều mèo tắm nắng lắm, mấy lần đi ngang qua đều thấy cậu ấy ngồi giữa bầy mèo.]

[Hả? Hả?? Đây có phải tiếng Trung không? 'Ngồi phơi nắng cùng mèo' là sao??]

Hình ảnh tiếp tục được chia sẻ.

[Đệt, nhiều mèo thế! Trường mình có từng này mèo hoang sao?]

[Mình cũng từng thấy, cậu ấy còn mở từng lon pate cho tụi nó ăn. Bình thường đám mèo này thấy người là trốn, thế mà quanh cậu ấy kêu meo meo thân thiết lắm.]

[Tôi không quan tâm đẹp trai hay không, nhưng tôi thực sự muốn biết cậu ấy làm thế nào để cả bầy mèo vây quanh? Chuyện này quan trọng với tôi!]

[Hu hu... người không có sức hút với mèo như tôi ghen tị quá. Cả trăm mét xung quanh chẳng có con nào thèm đến gần.]

Thêm nhiều hình ảnh được đăng tải.

[Từng đi ngang qua và chụp lại, cảnh cậu ấy ngồi giữa đám mèo lông xù khiến tôi quên luôn nỗi oán hận vì lớp học 8 giờ sáng. Ban đầu tôi chỉ muốn vô tình gặp, nhưng nhìn cảnh này tôi không nỡ làm phiền.]

[Tôi cũng vậy, nhìn một lúc rồi lặng lẽ rời đi.]

Cuối cùng, bình luận chuyển hẳn sang một chủ đề khác:

[Bị nhan sắc cuốn vào, cuối cùng lại đắm chìm trong thế giới lông xù. Với tư cách cá nhân, tôi xin phong cậu ấy làm Giáo chủ của giáo phái Mèo tại trường A!]

Thế là câu chuyện dần bị lái sang một hướng khác, sinh viên bên dưới đồng loạt đùa theo.

[Thần dân trung thành của giáo phái Mèo xin bái kiến Giáo chủ!]

[Kính chào Giáo chủ! Meo meo meo meo...]

[Meo meo meo meo...]

Giáo chủ mèo vẫn chưa biết hành tung của mình đã bị lộ.

Để thực hiện lời hứa của mình rằng nếu trở thành 'mèo văn hóa' thì sẽ tặng mỗi bé mèo một thùng pate, ngày nào cậu cũng ra hồ sau để cho mèo ăn.

Hôm nay, cậu đeo chiếc ba lô căng phồng, ngồi phịch xuống bãi cỏ bên hồ. Nắng đẹp, gió thổi làm đám lau lay động, mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

Cậu mở ba lô, bên trong leng keng va chạm.

"Ăn cơm nào! Ăn cơm nào!"

Bụi cỏ bên cạnh xào xạc, một cô mèo tam thể lười biếng bước ra, vươn vai uể oải.

Rồi cô quay lại, tha ra một... con thằn lằn.

Cốp! – con thằn lằn bị thả ngay trước chân Giang Hành. Nó giật giật mấy cái, định bỏ chạy, nhưng lập tức bị mèo tam thể ấn chặt bằng một móng vuốt.

"Aaaaaa!" Giang Hành hét lên, "Cái gì đấy? Mang đi chỗ khác! Mau mang đi!"

Mèo tam thể nghiêng đầu nhìn cậu, có vẻ khó hiểu.

"Míuuu?"

(Đồ ăn đó, giòn giòn, tặng cậu nè.)

Giang Hành: "....."

"Không cần đâu." Cậu rùng mình, "Ghê quá, tàn nhẫn quá. Tôi là một con mèo tốt, không sát sinh."

Mèo tam thể không hiểu, lại đẩy con thằn lằn về phía cậu thêm chút nữa.

"Thế thì tặng 'con sen' của cậu đi, quà đó!"

Giang Hành: "....."

Cậu nghĩ bụng, châu chấu hay dế thì còn đỡ, chứ nếu cậu mà dám mang con thằn lằn này về cho Lục Nghi Xuyên, chắc cậu bị đập lên tường thành hình con thằn lằn luôn quá.

Thấy cậu thật sự không thích, mèo tam thể đành tiếc nuối thả con thằn lằn đi.

Giang Hành mở hộp pate đặt xuống trước mặt cô mèo. "Mấy con khác đâu?"

Rõ ràng hôm qua cậu đã thông báo đầy đủ rồi mà, sao đến giờ chỉ có mấy bé xuất hiện?

Một đám mèo không có chút khái niệm thời gian! Bỏ hết! Cắt hết tiêu chuẩn phát cá nhỏ!

Cậu ngồi đợi hơn mười phút. Rồi từ trong đám cỏ, từng con mèo lục tục lò dò bò ra, mèo đen, mèo trắng, mèo vàng...

Một đám mèo tụ tập quanh chân cậu, kêu meo meo ầm ĩ.

Vài bé mèo con nghịch ngợm còn nhảy lên đùi cậu, cố gắng cạy ba lô lấy pate.

Giang Hành nắm gáy một bé, nhấc nó lên rồi đặt xuống đất, mặt đầy vẻ nghiêm nghị.

"Hôm qua tôi đã dặn thế nào? Không phải là nghe chuông thứ ba buổi chiều thì tới đây sao?"

Bé mèo cam lăn ra chân cậu, lộ cái bụng trắng nõn: "Meo meo!"

(Trên núi có chim sẻ!)

(Tụi tui mải đuổi theo nên quên luôn...)

Giang Hành: "....."

Cậu mở hộp pate, mặt không biểu cảm.

"Mấy đứa đúng là lứa mèo tệ nhất mà tôi từng dạy dỗ!"

"Xếp hàng vào! Ăn theo tuổi tác! Bé trước, lớn sau! Đây là vị gà, đây là cá, đây chắc là bò... Thích vị gì thì chọn, không được tranh giành! Con nào gây rối thì bị giam, một tuần khỏi ăn bữa phụ!"

Mèo tam thể ăn xong sớm nhất, tao nhã ngồi li.ếm lông bên cạnh. Thấy ai chen hàng là giơ móng quất liền một cú.

Cả bầy mèo ngồi ngay ngắn bên hồ, xếp hàng ăn pate.

Giang Hành ngồi phía trước, giơ điện thoại lên chụp một tấm rồi gửi cho Lục Nghi Xuyên.

[Chuyển em 50, em phong anh làm Hộ pháp Tả Hữu của Giáo phái Mèo ngay lập tức.]

Mấy bé mèo vừa ăn vừa phát ra tiếng gừ gừ thỏa mãn, nắng chiều ấm áp, Giang Hành bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Ngay lúc cậu sắp ngủ gật, điện thoại rung lên.

[Chuyển khoản: 500.]

[So với hộ pháp tả hữu, anh thích làm 'Áp trại phu nhân' của Đại vương Mèo hơn.]

Giang Hành nhận tiền ngay lập tức.

[Áp trại phu nhân đâu phải cứ muốn là được?]

[Cũng đúng, áp trại phu nhân phải là do cướp về.]

[Thế nên Nhung Nhung định bao giờ đến cướp anh đây?]

【……】

【Anh có cần chuẩn bị gì không?】

【Chuẩn bị gì?】

【Ví dụ như khi một đàn mèo lao vào thì ngoan ngoãn giơ tay chịu trói?】

【……】

Giang Hành thật sự không đối phó nổi với Lục Nghi Xuyên.

Ngay giây tiếp theo, điện thoại của cậu reo lên.

"Chiều nay có tiết không?"

"Có."

Bên kia khẽ cười: "Anh xem thời khóa biểu của em rồi."

Giang Hành hừ một tiếng: "Xem rồi còn hỏi em làm gì?"

"Xem em có nói dối không."

"……"

"Lục Nghi Xuyên, anh phiền quá!"

"Tối nay về nhà không?"

"Còn tùy anh thể hiện thế nào."

"Thêm 500 nữa nhé?"

"Em là con mèo rẻ tiền vậy sao?"

"Anh đặt phòng riêng ở Lâm Hiên rồi."

Giang Hành lập tức đổi giọng: "Anh đón em hay tài xế?"

"Tùy tình hình, nếu anh rảnh thì anh đón, không thì tài xế."

Lục Nghi Xuyên quá bận rộn, mới nói chuyện với anh được mấy câu đã phải cúp máy.

Lúc này, đám mèo cũng ăn xong, lăn lóc trên cỏ phơi nắng.

Giang Hành vỗ tay: "Dậy nào! Dậy nào! Hôm nay chúng ta họp!"

Vừa nghe thấy "họp", lũ mèo lập tức ngồi thẳng dậy, mắt sáng rực nhìn cậu.

Giang Hành nhấc bé mèo cam to xác bên chân lên ôm vào lòng.

Con mèo cam này từng là "trùm trường A", cũng là fan cuồng của mèo tam thể. Nhưng từ khi bị "thiến", nó tiến hóa thành một con "heo cam" chính hiệu, cả ngày ngoài ăn thì ngủ, ngủ dậy lại thẫn thờ nhìn trời thương tiếc cặp trứng đã ra đi.

Giang Hành xoa cái bụng tròn vo của nó, rồi nói với đám mèo:

"Tôi định mở một quán cà phê mèo, bao ăn bao ở, không có bảo hiểm xã hội hay chế độ đãi ngộ gì hết, nhưng mỗi năm sẽ được kiểm tra sức khỏe miễn phí một lần. Hiện tại đang tuyển nhân viên, chỉ nhận mèo hoang, ai có hứng thú thì đăng ký với tôi."

Lời vừa dứt, bầy mèo xôn xao.

"Quán cà phê mèo là gì thế?"

"Bao ăn bao ở á? Tôi tham gia!"

"Đăng ký! Đăng ký!"

...

Giang Hành giải thích cho đám mèo về quán cà phê mèo, thái độ chẳng khác gì một "má mì" đang dụ dỗ mấy bé mèo non dấn thân vào chốn "đèn đỏ rượu xanh".

"Làm nghề này thì giữ gìn thanh danh trong sạch là chuyện viển vông! Đã bước vào thế giới này, thì yêu khách là điều cấm kỵ! Ngoài ra, bớt quạu lại, người phải mềm, giọng phải ngọt. Đã vào rồi thì đừng mang tính khí hoang dã của mấy đứa theo."

"Chúng ta phục vụ con người, nên yêu cầu duy nhất là không được cào khách! Mèo thân thiện với người sẽ được ưu tiên nhận, những bé mèo nhút nhát hoặc không thể tự sống sót ngoài đường sẽ được cân nhắc đặc biệt."

Cậu phủi quần đứng lên:

"Mấy đứa suy nghĩ kỹ đi! Đã bước vào thì không còn là mèo 'trong sạch' nữa đâu!"

"Tôi cho các đứa ba ngày suy nghĩ, ba ngày sau ai muốn ứng tuyển thì đến đây tìm tôi!"

Giang Hành đã nghĩ về chuyện này rất lâu. Cậu muốn mở quán cà phê mèo để thu nhận những bé mèo thân thiện nhưng yếu ớt, không thể tự sinh tồn. Vấn đề không phải là kiếm tiền, mà là tạo ra một nơi giúp tụi mèo có thể tự nuôi sống bản thân.

Lúc cậu đề cập chuyện này với Lục Nghi Xuyên, ban đầu chỉ là nói cho vui. Ai ngờ vài ngày sau, người kia chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp đưa cho cậu một mặt bằng, còn sắp xếp cả hai "cấp dưới" là Tiểu Hắc và Đại Bạch làm nhân viên cho cậu.

Vị trí quán cực đẹp, nằm ngay trung tâm khu đại học.

Lần đầu đến xem, Giang Hành sững sờ vì diện tích quá rộng.

"Chỗ này mỗi tháng tốn bao nhiêu tiền thuê thế?"

"Không cần thuê, cả tòa nhà này là của anh."

Giang Hành bĩu môi: "Đúng là tư bản đáng ghét!"

Lần đầu khởi nghiệp, Giang Hành có chút bối rối: "Nếu em không kiếm được tiền thì sao?"

Lục Nghi Xuyên xoa đầu cậu: "Không sao, cứ coi như mèo của anh nuôi một đàn mèo."

Dù anh nói vậy, nhưng Giang Hành vẫn rất nghiêm túc với kế hoạch này.

Họp xong với đám mèo vẫn còn sớm, cậu quyết định ghé qua quán xem thử.

Tiểu Hắc và Đại Bạch đang giám sát quá trình hoàn thiện quán. Khi Giang Hành đến, cả hai đang thực hiện bước nghiệm thu cuối cùng.

Cái gọi là "nghiệm thu", chính là việc Đại Bạch biến thành mèo và thử toàn bộ thiết bị dành cho mèo. Nếu nó cảm thấy đạt chuẩn thì mới coi như đạt chuẩn thực sự.

Đại Bạch giờ nằm bẹp trên tấm nệm mềm trước cửa, vẻ mặt như mất hết hy vọng vào cuộc đời. Tiểu Hắc thì đang cầm sổ ghi chép gì đó. Nhìn thấy Giang Hành, hắn nói:

"Quán đã hoàn thiện xong, tất cả nội thất đều làm từ gỗ, lượng formaldehyde rất ít. Để đó tầm một tháng là có thể khai trương."

Giang Hành đảo mắt một vòng, khá hài lòng: "Không tệ. Anh có nói với đám mèo bên đó về tiêu chí tuyển dụng chưa?"

"Nói rồi. Hiện tại có khoảng hai mươi con có ý định 'bán thân' vào làm." Tiểu Hắc mặt không cảm xúc, "Ngoài ra còn vài bé do mẹ chúng mang đến gửi."

Giang Hành cảm thán: "Thời buổi này, làm mèo cũng không dễ dàng gì..."

"Đến lúc đó hai anh đi cùng tôi để phỏng vấn. Đây là quán đầu tiên của chúng ta, nhất định phải làm cho lớn mạnh, tranh thủ mở thêm chi nhánh!"

Dù sao thì, trên đời này chưa từng có một quán cà phê mèo do chính mèo làm chủ!

Sáng thứ bảy, trời trong gió mát.

Giang Hành ngồi bên hồ, cầm một xấp đơn đăng ký: "Nào nào, xếp hàng phỏng vấn nào!"

Bầy mèo ngoan ngoãn xếp thành hàng dài.

Con đầu tiên là một bé mèo bò sữa.

"Tên gì?"

"Bọn họ gọi tôi là Tiểu Bò Sữa."

"Ừm... được rồi, sau khi nhận việc tôi sẽ đặt cho em một nghệ danh mới. Bao nhiêu tuổi?"

"Năm tháng."

"Bắt tay nào."

Tiểu Bò Sữa giơ một chân lên, ngoan ngoãn bắt tay.

"Nằm xuống."

Tiểu Bò Sữa lật ngửa, phơi cái bụng trắng nõn.

"Kêu một tiếng."

"Meo ~"

"Được, em qua vòng tuyển chọn. Đến chỗ Tiểu Hắc nhận thẻ nhân viên, một tháng sau quay lại làm việc."

"Tiếp theo!"

"Tên gì?"

"Tiểu Cam."

"Còn bé phía sau em?"

"Cũng là Tiểu Cam."

"Được rồi, vậy thì Tiểu Cam Một và Tiểu Cam Hai."

Giang Hành nhìn quanh một lượt, phát hiện phần lớn mèo hoang ở đây là mèo vằn, mèo cam, mèo bò sữa, mèo đen và mèo trắng.

Cậu vỗ tay: "Các bé mèo vằn đứng ra trước nào."

"Em là Tiểu Vằn Một, em là Tiểu Vằn Hai, em là Tiểu Vằn..."

Chàng trai cúi đầu, cẩn thận điền từng đơn một. Đến khi xong xuôi thì đã gần trưa.

Giang Hành xoa eo, đứng dậy:

"Được rồi, buổi phỏng vấn kết thúc. Sau này ai muốn tham gia cứ đến tìm tôi, nếu tuyển thêm nhân viên thì sẽ có thông báo!"

Cậu chống nạnh: "Nào, một lần nữa nào!"

"Khẩu hiệu của chúng ta là——"

"Không có cá nhỏ nào không ăn được! Chỉ có mèo không chịu cố gắng!"

"Mục tiêu của chúng ta là——"

"Làm lớn làm mạnh, mở rộng thị trường!"

Rất tốt.

Giải tán!

Chương 81: Ngoại truyện 3

Quán cà phê mèo đang dần đi vào giai đoạn chuẩn bị khai trương.

Trong khoảng một tháng để không khí trong quán thông thoáng hơn, Giang Hành đưa tất cả các "nhân viên mèo" đi triệt sản, tiêm phòng và tẩy giun. Sau đó, cậu liên hệ với hội cứu trợ mèo hoang của trường, thống nhất rằng hai ngày trước khai trương sẽ đón mèo về quán.

Mặc dù bảng hiệu vẫn chưa được treo lên, nhưng bên trong quán đã có hơn bốn mươi con mèo. May mà địa điểm Lục Nghi Xuyên cung cấp đủ rộng, nếu không chắc chắn không thể chứa hết được.

Giang Hành đứng giữa bầy mèo, lớn giọng nhắc nhở:

"Không được ồn ào, không được đánh nhau, không được cắn đuôi đồng nghiệp, cũng không được lật bụng khoe với nhau! Đứng yên dưới đất, đừng leo lên kệ, mấy đứa còn chưa được tắm đấy!"

Tắm cho từng này mèo quả thực là một dự án khổng lồ. Quán cà phê mèo có phòng tắm riêng, Giang Hành đặc biệt hẹn nhân viên đến tận nơi tắm cho chúng.

Rất nhiều con trong số này là mèo con—tính cách hiếu động, tò mò quá mức, nếu để chúng chạy lung tung thì đúng là thảm họa.

"Lát nữa sẽ có người đến tắm cho các cậu, trước đó đã dặn rồi đúng không? Tắm là bắt buộc, không ai được chạy trốn, cũng không được cào cắn người! Ai không nghe lời thì tôi sẽ cắt luôn khẩu phần cá khô của nó!"

"Meo meo uuu..."

Cả bầy mèo kéo dài giọng phản đối nhưng vẫn miễn cưỡng đồng thanh đáp lại.

May mắn thay, hầu hết đều là những bé mèo ngoan, nói chung vẫn biết nghe lời.

Nhân viên của tiệm thú cưng nhanh chóng đến nơi. Giang Hành đã báo trước là có hơn bốn mươi con mèo, vậy nên cửa hàng cử đến hai cô gái và một chàng trai.

Vừa bước vào cửa, cảnh tượng đầy lông lá lập tức khiến cả ba sững sờ. Cô gái dẫn đầu đứng ngẩn ra: "Nhiều... nhiều mèo quá..."

Tiểu Hắc dẫn ba người vào phòng tắm, còn Giang Hành đứng dưới lầu phân phối công việc cho mèo: "Bắt đầu từ đứa nào bẩn nhất, xếp hàng theo thứ tự, từng đứa một vào tắm! Tắm xong sấy khô sạch sẽ, rồi ra đây anh chụp ảnh chứng minh thư cho!"

Ba nhân viên vừa đặt dụng cụ tắm rửa xuống, còn chưa kịp bắt mèo thì cửa bật mở. Chàng trai xinh đẹp vừa rồi thoáng xuất hiện trước mắt họ, giờ đang dẫn theo ba con mèo đi vào.

"Bắt đầu từ ba con này trước, chúng nó bẩn nhất. Những con khác đang xếp hàng bên ngoài, tắm xong thì gọi chúng nó vào."

Hai cô gái nhìn nhau, hoàn toàn không thể hiểu nổi những gì vừa nghe thấy. Mỗi một từ thì họ đều biết, nhưng ghép lại thì chẳng hiểu gì cả.

Cái gì mà "mèo đang xếp hàng"?

Cái gì mà "gọi một tiếng là chúng nó tự đi vào"?

Đây là... đang nói tiếng Trung đúng không?

Cả hai quay đầu nhìn ra cửa—cửa vẫn mở, và quả nhiên có một bầy mèo đang xếp hàng bên ngoài.

Mặc dù hàng lối hơi lộn xộn, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng chúng nó đang xếp hàng. Và dù tò mò xung quanh thế nào, chúng vẫn ngoan ngoãn đứng đợi, không nghịch phá đồ đạc hay đồ chơi bên cạnh.

Quay đầu lại nhìn, ba con mèo vừa được dẫn vào đã tự động nhảy vào bồn tắm.

Khoan...

Mấy con mèo này thành tinh rồi à?!

Lúc này, một con mèo tam thể bước vào, cọ cọ vào ống quần Giang Hành, rồi kêu lên một tiếng:

"Meooo~"

Giang Hành vui vẻ, bế mèo tam thể xuống lầu.

Ngoài cửa quán cà phê mèo, Tô Diệp đang đứng với hai con mèo trong tay.

Giang Hành mở cửa, ngạc nhiên nói: "Chị đến sớm vậy à? Em còn tưởng chiều chị mới tới."

Tô Diệp bước vào, quét mắt nhìn một lượt khung cảnh xung quanh, rồi đặt chiếc túi trên tay xuống. Kéo khóa túi ra, bên trong lập tức chui ra hai con mèo—một con mèo maine coon lông trắng dài, và một con mèo cam rực như nắng.

Cô nói: "Sáng nay rảnh nên chị đến luôn."

Tuy cô không quá thân với Giang Hành, nhưng mỗi lần nhìn vào đôi mắt cậu, cô lại có cảm giác như đã quen biết từ lâu. Rõ ràng mới chỉ gặp vài lần, nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác thân thiết kỳ lạ.

"Quán này trông thật hoành tráng."

"Chị còn không tin khi ông Lục nói sẽ gửi hai con mèo này đến quán cà phê mèo. Chị đã tự hỏi, một người bận trăm công nghìn việc như anh ấy, sao lại đột nhiên mở một quán cà phê mèo? Hóa ra là em mở."

Giang Hành ngượng ngùng cười:

"Không phải anh ấy có nuôi một con mèo sao? Hai con này trước đây là bạn thân của nó, nên anh ấy muốn hỏi xem chúng có muốn đến đây không. Nếu chúng đồng ý, coi như có một công việc; nếu không thích thì tiếp tục ở viện phúc lợi."

Tô Diệp cúi xuống xoa đầu con mèo cam:

"Đại Hoàng lớn tuổi rồi, mà lũ trẻ con ở viện phúc lợi thì quá nghịch, chẳng biết nhẹ tay chút nào. Thêm vào đó, chị cũng không thể lúc nào cũng chăm sóc nó, gửi nó đến chỗ em sẽ tốt hơn."

"Còn Tiểu Bạch, nó với Đại Hoàng như hình với bóng, nếu Đại Hoàng đi thì nó chắc chắn cũng không chịu nổi, thế nên chị mang cả hai qua đây."

Chú mèo maine coon lông dài vòng quanh chân Giang Hành, hít hít, đôi mắt có chút mông lung.

Giang Hành đưa ngón tay đến trước mũi nó để trao đổi mùi hương, rồi hỏi:

"Vậy em mang cả hai đi, lũ trẻ ở viện có buồn không?"

"Không sao đâu." Tô Diệp nói. "Chị đã giải thích với chúng rồi. Với lại mấy hôm trước ở sân viện xuất hiện một con mèo tam thể con, chúng nó đang quý nó như vàng ấy."

Hoàn toàn quên mất hai nhân viên kỳ cựu này rồi.

Nghe vậy, Giang Hành cũng yên tâm hơn.

Sau khi bàn giao mèo xong, Tô Diệp chuẩn bị rời đi thì Giang Hành gọi lại:

"Sau này quán cà phê mèo có thể sẽ tuyển thêm nhân viên. Nếu chị cần việc, cứ đến tìm em."

Tô Diệp hơi sững người trong giây lát, ba ngón tay bị cụt khẽ co lại bên hông.

"Ừ, chị nhớ rồi. Cảm ơn lòng tốt của em."

Giang Hành nhìn theo bóng cô rời đi, sau đó cúi xuống bế con mèo vàng cam lên, còn con maine coon lông dài thì lẽo đẽo đi theo phía sau.

"Hai đứa cũng phải tắm. Hôm nay, tất cả mèo trong quán này đều phải đi tắm hết cho tôi!"

Sau khi đưa hai con mèo vào hàng đợi, Giang Hành tìm một vị trí trên tường tầng một, căng một tấm vải đỏ lên, lấy máy ảnh ra chỉnh sửa. Đúng lúc đó, đợt mèo đầu tiên đã tắm xong, cậu vẫy tay gọi:

"Lại đây nào, chụp ảnh nhân viên nhé!"

Ba chú mèo sạch sẽ thơm tho phóng tới.

Khách mời đầu tiên là một chú mèo sữa đen trắng bị què chân, nó rụt rè ngồi xuống trước tấm vải đỏ, trông có vẻ hơi lo lắng.

Giang Hành hướng dẫn:

"Ngẩng cao đầu, tưởng tượng trước mặt là con chuột bự nhất mà cậu thích, bên cạnh có một đống đồ ăn vặt, tha hồ ăn không hết!"

Mắt mèo con sáng lên, sống lưng cũng thẳng tắp hơn.

Tách!

"Được rồi, tiếp theo nào!"

Một chú mèo đen cụt một mắt tiến lên.

"Ngầu quá trời! Sau này cậu sẽ có nghệ danh là 'Dao Sẹo', trở thành chú mèo độc nhất vô nhị của quán!"

Tách! Tách!

Quá trình tắm rửa cho hơn bốn mươi con mèo kéo dài suốt buổi chiều. Trong khi nhân viên tắm rửa trên lầu, Giang Hành lo chụp ảnh ở dưới. Khi xong xuôi, đã là hai giờ chiều.

Sau khi tiễn ba nhân viên tiệm thú cưng với vẻ mặt thất thần, Giang Hành chống tay lên hông, nhìn một lượt bầy mèo thơm tho sạch sẽ trong quán, cảm thấy đặc biệt hài lòng.

Cậu tuyên bố:

"Xong rồi! Giờ các cậu có thể chọn ổ ngủ mình thích! Mỗi con được chọn một món đồ chơi hoặc một túi đồ ăn vặt, ai muốn gì thì đến báo với Tiểu Hắc, sẽ đặt hàng chung."

"Meo meo gào gừ——"

"Bộp!"

"Không được đánh đồng nghiệp!"

"Còn nữa, mỗi người nghĩ cho mình một nghệ danh đi! Ai không hiểu thì đi hỏi Đại Bạch, sáng mai tôi sẽ đến đăng ký."

"Meo meo gào gừ——"

"Meo gào!"

"Không được cắn mông đồng nghiệp!"

Sau khi trấn an đám mèo hỗn loạn xong, Giang Hành để Tiểu Hắc và Đại Bạch ở lại quán rồi cầm thẻ nhớ máy ảnh rời đi.

Hôm sau, quán cà phê mèo "Meo Meo" chính thức khai trương.

Nhưng trước khi khai trương, cần phải bố trí vị trí làm việc cho "nhân viên" trước đã.

Sáng sớm, Giang Hành ôm một chồng bảng tên và ảnh bước vào quán. Bên trong, mèo nằm la liệt—có ổ mèo trống không, có ổ lại chất đống bốn năm con nằm chồng lên nhau.

Ông chủ vừa bước vào, bầy mèo khẽ động đậy tai khi ngửi thấy mùi quen thuộc, nhưng chẳng buồn mở mắt nhìn.

Giang Hành: "..."

Khấu trừ hết! Cắt toàn bộ khẩu phần cá khô!

Cậu đặt chồng bảng tên lên bàn: "Dậy hết cho tôi! Chưa kiếm được một xu, chưa có lấy một hạt thức ăn mà cũng ngủ được à?!"

Lác đác vài con lười biếng ngẩng đầu lên.

Giang Hành kéo ghế ngồi xuống, trải hơn bốn mươi tấm ảnh lên bàn: "Đến đăng ký nào!"

Cậu cầm một tấm ảnh lên, giơ cho lũ mèo xem: "Đây là ai?"

Một con mèo bước ra từ đám đông.

Giang Hành dùng răng cắn nắp bút dạ rồi hỏi: "Tên gì?"

"Đại Tráng."

"..."

"Ai đặt?"

"Đại Bạch."

Giang Hành quay đầu nhìn người đàn ông tóc bạc đang ăn bánh bao.

Người đàn ông sững lại hai giây: "Không hay à? Tôi thấy trên TV người ta đặt vậy mà."

Giang Hành hít sâu một hơi: "TV nào?"

"Trọng Sinh: Chàng Trai Nhà Quê Yêu Cô Dâu Nhỏ."

"..."

Mà đây mới chỉ là khởi đầu.

Tiếp theo, Giang Hành lần lượt nghe thấy những cái tên như Cẩu Đản, Thúy Hoa, Phú Quý, Lai Thuận, Xuân Yến, Nhị Nha...

Chủ đạo phong cách: Quê mùa đến cùng cực chính là sành điệu!

Giang Hành viết tên, tuổi, sở thích của từng con lên bảng tên, rồi đưa ảnh cho Đại Bạch dán, còn Tiểu Hắc sẽ treo bảng tên đã

dán ảnh lên bức tường lớn ở trung tâm quán.

Mỗi con mèo đều có chức danh "Nhân viên Meo".

Đến lượt con mèo tam thể, Giang Hành viết lên bảng: "Nhân viên An ninh Meo".

"Từ nay về sau, trật tự của quán giao cho cậu đấy!"

Một con không thể trông quán được, nên cậu quyết định cho Tiểu Bạch làm trợ lý.

Trên bảng tên của Tiểu Bạch, cậu viết: "Nhân viên An ninh Meo (Thực tập)".

Còn mèo cam lớn tuổi: "Mèo Chiêu Tài".

Giang Hành cố tình chọn cho nó một cái ổ gần quầy thu ngân. Chỉ cần nó cuộn tròn trong ổ, cả người vàng óng ánh như một cục tiền.

Bức tường dần được phủ kín ảnh mèo.

Lục Nghi Xuyên đến đúng lúc công việc sắp hoàn tất.

Giang Hành cũng dán ảnh của Tiểu Hắc và Đại Bạch, vì chúng đã tự đặt tên cho mình.

Bạch Cảnh: Nhân viên phục vụ.

Hắc Diệu: Nhân viên phục vụ.

Sau khi dán xong, Giang Hành cười hề hề, rút từ trong túi ra một tấm ảnh.

Tường danh vọng của quán cà phê mèo, sao có thể thiếu phần của cậu được?

Nhìn thấy Lục Nghi Xuyên, cậu có chút ngượng ngùng, đưa bút ra: "Lục Nghi Xuyên, viết giúp em với?"

Ảnh của Giang Hành khác hẳn ảnh của các bé mèo khác. Tấm ảnh do Lục Nghi Xuyên chụp: Một chú mèo ngoan ngoãn ngồi trong vườn hoa, cổ đeo nơ bướm, tư thế ngay ngắn, cái đuôi lông xù gác trang trọng trên hai chân trước.

Nếu có cuộc thi "Dáng ngồi chuẩn mực của mèo", chắc chắn cậu sẽ lọt top.

Mèo khác thì để chủ điền thông tin, cậu cũng phải làm vậy!

Lục Nghi Xuyên nhận bút, nhìn bảng tên rồi hỏi: "Tên?"

Giang Hành: "Gọi em là Tang Báo!"

Lục Nghi Xuyên viết: "Nhung Nhung."

"Tuổi?"

"Mười chín! Mười chín tuổi!"

Lục Nghi Xuyên viết: "Hai tuổi, một tháng."

"Sở thích?"

"Đọc sách, học tập, nhâm nhi trà và thảo luận quốc sự."

Lục Nghi Xuyên viết: "Ăn uống, ngủ nghỉ, uống Coca và bịa chuyện."

"Chức danh?"

"Vua Meo Meo!"

Lục Nghi Xuyên viết: "Mèo Trấn Quán."

"Yêu thích nhất?"

"Lục Nghi Xuyên!"

Lục Nghi Xuyên bật cười, nghiêm túc viết tên mình lên bảng.

Viết xong, anh tự tay dán ảnh của Giang Hành lên tường, đặt ngay chính giữa, cao nhất.

"Mèo trấn quán: Nhung Nhung."

"Chuẩn bị cắt băng khai trương!"

Giang Hành gọi lũ mèo tập hợp.

Là con người duy nhất trong bầy, Tổng Giám đốc Lục hiếm hoi có cơ hội tham gia một buổi lễ long trọng.

Giang Hành và Lục Nghi Xuyên đứng ở giữa, hai bên là Đại Bạch và Tiểu Hắc, xung quanh là một dãy mèo xếp hàng, được vòng dây đỏ bao quanh.

Để chiều theo chiều cao của "nhân viên", bọn họ phải ngồi xổm xuống. Giang Hành cầm kéo, nghiêm túc tuyên bố:

"Quán cà phê mèo Meo Meo, chính thức khai trương từ hôm nay!"

"Meo meo meo meo——!"

Kéo vừa cắt xuống, tấm vải đỏ phía sau họ rơi xuống, để lộ một tấm bảng hiệu tròn trịa.

Trên đó có dòng chữ đáng yêu: "Meo Meo Cat Café", xung quanh là bốn mươi mấy dấu chân mèo đủ hình dạng.

"Mở hàng phát tài!"

"Meo meo meo meo——!"

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 81: Ngoại truyện 3**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh